

Giới thiệu Chú À! Đừng Nên Thế! - Quyển 2

Bọn họ từ lúc bắt đầu bởi vì một số chuyện đã không ưa gì nhau, nhưng quan hệ hai người cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Ông nội của cô trên danh nghĩa là cha của hần, cô vì tôn kính lễ nghi mới gọi hần một tiếng chú.

Chồng trước phản bội cô, em gái cướp đi chồng cô, Bùi Dịch như thiên thần giáng trần: Ly hôn đi, tôi cưới cô.

Một ngày kia,

Hần đột nhiên ôm lấy cô: "Nếu tôi đã vì cô làm nhiều như vậy, hiện tại cô cũng nên báo đáp rồi."

"Bùi Dịch!"

"Anh điên rồi!"

Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên, đem Thi Thi ném lên giường, một bên kéo cà-vạt một bên đi đến gần cô: "Điên sao? Được lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là kẻ điên!"

Bạn đang đọc truyện *Chú À! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sách của Bùi tiên sinh

Edit: HuongCyndi

Tô Thi Thi trở lại cao ốc Ngôi Sao, tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy Bùi Dịch, ngay cả Tần Phong luôn ở nơi này của bọn họ đuổi cũng không đi mà giờ cũng chẳng thấy đâu.

"Hừ, nhất định là cố ý trốn tránh mình đây mà." Tô Thi Thi tức giận ném cặp lên bàn làm việc.

Cô không phải là muốn hỏi anh sao mà lại làm được vậy, cũng sẽ không chỉ trích anh, sao lại đến nỗi chạy mất rồi!

Tô Thi Thi vô cùng buồn bực.

Nhưng điều ngoài ý muốn của cô chính là, lúc cô tan làm trở về Thi Dịch, Bùi Dịch đã về rồi.

Lúc này, Bùi tiên sinh vẫn cư xử như trước, bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra điểm gì khác biệt.

Anh bình tĩnh như vậy ngược lại khiến cho Tô Thi Thi có chút mờ mịt, không biết có nên hỏi hay không.

Mãi cho đến lúc đi ngủ buổi tối, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi ra miệng.

Khi cô lại nhìn lên lần nữa, Bùi tiên sinh đang nằm ở trên giường xem tạp chí gấp tạp chí lại đặt sang tủ đầu giường, ngược mắt nhàn nhạt nhìn sang, rất bình tĩnh nói:

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

"Ách..." Tô Thi Thi nhìn lên bị bắt tại trận, sắc mặt hơi đỏ lên, sửa sang lại áo ngủ rồi đi tới, lên giường, nằm bên cạnh anh, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

"Hôm nay, công ty xây dựng Minh Đình gặp tai nạn bị ngập, có phải do anh làm không?" Tô Thi Thi cuối cùng cũng hỏi được, liền có cảm giác thoải mái rất nhiều.

Bùi Dịch gật đầu.

"Sao anh lại làm được vậy?" Đây mới là vấn đề mà Tô Thi Thi quan tâm nhất, "Chẳng lẽ anh đã khắc phục được vấn đề về khoảng cách sao?"

"Không có." Bùi Dịch trả lời.

"Vậy rốt cuộc là anh làm kiểu gì vậy?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không ra.

Bùi Dịch nhìn chăm chú mắt cô, cẩn thận hỏi: "Em muốn biết à?"

Tô Thi Thi vội vàng gạt đầu.

Nói thừa, không muốn biết thì cô hỏi nhiều như vậy làm gì.

Bùi Dịch khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói: “Anh đã trả lời em rất nhiều cái vấn đề rồi. Muốn biết vấn đề này, trước tiên phải làm việc đã.”

“Làm... Làm việc gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thi Thi đỏ lên. Người này sao lại không đứng đắn như vậy.

Bùi Dịch bỗng nhiên áp sát vào Tô Thi Thi, đưa tay sờ lên mặt cô: “Mặt đỏ như vậy, Tô tiểu thư, em đang nghĩ gì vậy?”

“Ừm... Anh!” Mặt Tô Thi Thi thoát cái đỏ lên, tên đầu cán này lại trêu đùa cô rồi!

“Anh... Chẳng lẽ không đứng ý anh sao?” Tô Thi Thi cứng cổ hỏi.

Đáy mắt Bùi Dịch thoáng qua ý cười rồi nhanh chóng biến mất, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, đưa tay kéo ngăn kéo tủ đầu giường ở bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một quyển sách đặt lên trên chân. “Dựa theo quyển sách này mà học.” Bùi Dịch liếc nhìn Tô Thi Thi một cái.

“Sách gì đây?” Tô Thi Thi tò mò cầm lên, khi thấy tên sách thì sợ tới mức suýt chút nữa làm rơi sách.

“Tổ nữ kinh?” Tô Thi Thi trừng lớn mắt, nghi ngờ có phải mình đã nhìn lầm rồi không.

Đây không phải nghiên cứu thơ cổ trong phòng nghệ thuật sách cổ gì, là một trong những bộ sách mô phỏng duy nhất chuyện phòng the.

“Anh... Anh...” Tô Thi Thi thật sự bị Bùi kẻ điên khiến cho kinh hãi không còn cách nào khác rồi.

Cái này cũng được sao?

“Tô tiểu thư, không ngờ mỗi ngày trong đầu em toàn là những thứ màu vàng*.” Bùi Dịch nói lại mấy câu nói bần thiêu mà thường ngày của Tô Thi Thi nói mình trả lại nguyên vẹn cho cô.

“Anh...” Tô Thi Thi bị nghẹn không nói nên lời, nửa ngày sau, mới áp ứng phản kích: “Anh để cho em xem quyển sách này, chẳng lẽ không phải là càng vàng* hơn tôi sao?”

(huàngsè) là đôi tuy cũng đồng âm với hoàng là màu vàng. Ý anh câu trên là chị đòi truy, ý của chị ở dưới là anh còn đòi truy hơn.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, nghiêm túc nói: “Đây là kiến thức, có thể kéo dài tuổi thọ, đối với người học sẽ có ích.”

“Cho em một tháng thời gian để xem hết.”

Bùi Dịch một lần nữa hai tay khoanh trước ngực, tựa vào ở đầu giường tựa như tiểu phi tiểu nhìn Tô Thi Thi: “Anh không ngại em nghiên cứu nhiều một chút về chín tư thế trong đó.”

“Chín tư thế?” Tô Thi Thi lật sang mục lục, tìm vị trí của chín tư thế, mở ra xem một chút, sắc mặt lập tức đỏ ửng.

Chín tư thế đều là nói về tư thế cơ thể!

Tô Thi Thi đã chẳng còn mặt mũi, kêu rên: “A, Bùi Dịch anh là đồ sắc lang!”

Bùi Dịch buồn cười nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đang nghiêng răng nghiêng lợi, anh rất thích thấy đáng vẻ tràn đầy sức sống này của cô.

Nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhàn nhạt nói: “Em có thể không học, nhưng sau này đừng hỏi chuyện anh nữa.”

“Anh...” Tô Thi Thi hít sâu, cắn răng ngón giữa lên về phía anh, “Xem như anh lợi hại!”

“Học thì học! Anh coi chừng bị em ép khô đó!” Tô Thi Thi chẳng cần mặt mũi nữa, nói ra bằng bất cứ giá nào.

Bùi Dịch bị cô táo bạo nói thế làm cho hoảng sợ thân thể căng cứng, ánh mắt thoát cái liên u ám, đứng thẳng, rồi kéo Tô Thi Thi qua, xoay người đè cô dưới thân:

“Tô tiểu thư, anh không ngại bị em ép khô đâu.”

“Anh... Em... Em còn muốn đọc sách mà!” Tô Thi Thi vội vàng giơ quyển sách trên tay.

Một tay của Bùi Dịch rút quyển sách ra, nhìn cũng không nhìn liền quăng xuống đất, đứng thẳng túm chặt cổ áo ngủ của Tô Thi Thi, dùng sức xé một cái, ánh mắt nhìn cô hết sức u ám: “Ngày mai hãy đọc!”

“A!” Tô Thi Thi thét chói tai, “Em còn phải đọc sách mà!”

Bùi Dịch: “Không quan trọng, anh đã xem xong rồi, có thể dạy em trước.” Tô Thi Thi ...

Cô không phải muốn hỏi cái vấn đề này, tại sao lại đột nhiên biến thành tình hình này rồi!

“Cô bé, em còn dám làm quân nhân đào ngũ thử xem?” Bùi Dịch nói xong, thân thể chợt đè mạnh xuống, đôi lại là Tô Thi Thi thét chói tai một trận.

Đêm, rất dài.

Mãi đến khi mê man chìm vào giấc ngủ, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi được Bùi Dịch tới cùng là phá hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình kiểu gì.

Nhưng có một điều cô làm được!

Khi cô rời giường, Bùi Dịch còn đang ngủ say. Bận rộn cả đêm, Bùi tiên sinh quả thật đã quá mệt mỏi.

Tô Thi Thi xoa xoa cái thất lưng nhức mỏi rồi ngồi dậy, nghe răng trợn mắt, đau cũng rất vui.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đôi mắt đang muốn nhìn anh khinh bỉ, lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt biếng nhác của người đàn ông.

“Ách... Anh dậy rồi?” Tô Thi Thi xấu hổ đứng thẳng người, thật muốn tìm cái hố mà chui vào.

“Tối hôm qua vẫn chưa hài lòng sao?” Bùi Dịch đứng thẳng, chiếc chăn theo lồng ngực của anh rút xuống, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Tô Thi Thi thấy thế kim lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt, cuống quýt dời mắt, lắc mạnh đầu: “Không có! Đặc biệt hài lòng, siêu cấp hài lòng, phi thường hài lòng, em đi tắm trước!”

Ryeo: ngày nào bà cũng ngắm ông mà còn chảy nước miếng là sao???? Ganh tị muốn chết >”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tiểu Tam, cô còn non lắm!

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Không lâu sau khi Tô Thi Thi rời đi, Tần Phong đã tới biệt thự “Thi Dịch” rồi, vừa đến liền chạy thẳng tới thư phòng của Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi theo anh ta tới phòng sách, trầm giọng nói: “Có tin tức sao?”

“Ừ, “ Tần Phong gạt đầu một cái, lấy máy tính mình đem đến đặt trên bàn, mở ra, “Cậu xem đi.”

Anh vừa nói mở ra một phần bản văn, đem chỗ ngồi nhường cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi tới, xem văn bản đó thật nhanh, sắc mặt trầm trầm.

“Quả nhiên là cái công trình ở thôn Thành Trung này.” Bùi Dịch trong mắt lóe lên một tia hứng thú, “Khó trách mấy lão già kia khẩn trương như vậy.”

Thôn Thành Trung này sắp bị khai thác, nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, giáp ranh với Lâm thị, trước mắt kinh tế lạc hậu, thuộc vào loại đất đai không ai quan li.

Một khi khai thác phát triển, tương đương với một thành phố nhỏ, hơn nữa văn hoá cùng kinh tế phát triển, tạo bước tiến để du lịch được mở rộng, có thể nắm được quyền khai thác độc quyền nó tương lai chắc chắn thu được lợi ích không thể đoán trước được.

Tần Phong khép máy tính lại, ngồi thẳng dậy nhìn anh: “Cậu đã sớm đoán được đúng không?”

Bùi Dịch cảm bao thuốc lá trên bàn lên, rút ra một điếu thuốc đốt, ngồi ở trên ghế hút một hơi, chậm rãi phả ra vòng khói: “Có thể để cho tứ đại gia tộc huy động nhân lực như thế, trước mắt cũng chỉ có cái công trình ở thôn Thành Trung này”

Tần Phong gạt đầu, này cùng ý nghĩ của anh..

Anh ta cũng lấy ra một điếu thuốc, đốt cho mình, hút một hơi, nhìn Bùi Dịch cười nhạt nói: “Cậu đã thật lâu không có hút thuốc lá, có việc ưu phiền?”

Bùi Dịch cai thuốc đã lâu, không nghĩ tới anh hiện tại lại hút.

Bùi Dịch tay cầm điều thuốc ngừng lại, dờn đi đề tài: “Hòa mù đã phóng đi không sai biệt lắm, tiếp theo, chúng ta chuẩn bị lấy dự án này.”

“Cậu thật sự muốn giành với bọn họ?” Tần Phong sắc mặt lập tức nghiêm túc, anh đã hiểu ra mọi việc.

“Khó trách cậugh gần đây vẫn cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, chính là vì dự án này đi? Như vậy Hồ Sĩ Minh tìm đến Thi Thi hợp tác, cậu cũng đã đoán trước được rồi sao?”

Bùi Dịch không lên tiếng, coi như là chấp nhận.

Chỉ bất quá có một chút, là anh cùng Hồ Sĩ Minh đồng thời tung hòa mù.

“Anh ta muốn mượn Thi Thi di dời lực chú ý của chúng ta, đồng thời âm thầm cảnh cáo tôi, để cho tôi không có tâm trí tham dự công trình thôn Thành Trung. Chúng ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, giúp anh ta đem chuyện này làm lớn lên.”

Bùi Dịch hạ điều thuốc lá xuống, giống như là đang bàn về hôm nay khí trời rất tốt.

Tần Phong khoe miệng rút rút, cười khỏ nói: “Cậu đâu chỉ là đem chuyện này làm lớn, quả thật là muốn đem Bắc Kinh này lật tung lên rồi. Cậu không biết hai ngày nay truyền thông có nhiều điên cuồng. Bọn họ ngược lại phải cảm tạ cậu đã cung cấp cho bọn họ nhiều thông tin có giá trị như vậy.” Bùi Dịch mầu mầu lạnh lẽo: “Người phụ nữ của tôi dễ dàng bị ức hiếp như vậy sao?”

Tần Phong tức cười.

Có lẽ là Bùi Dịch mẹ tái giá khi còn bé, đối với anh tạo thành bóng ma quá lớn, bây giờ đối với người anh coi trọng, anh cũng sẽ bảo vệ giống như điên.

“Vậy Thi Thi biết không?” Tần Phong có chút lo lắng.

Vừa nhắc tới người phụ nữ kia, Bùi Dịch trong mắt kim lòng không được, hiện lên quét xuống vui vẻ, anh đem điều thuốc đặt vào gạt tàn, giọng nói rất là kiêu ngạo: “Vợ yêu của tôi thông minh như vậy, dĩ nhiên biết.”

Tô Thi Thi có thể không biết Bùi Dịch dung túng cô cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, nhưng mà cô biết mình làm được những chuyện như vậy đối với Hồ Sĩ Minh là có sự trợ giúp.

Thay vì nói, Hồ Sĩ Minh muốn dùng Tô Thi Thi kiềm chế Bùi Dịch, không bằng bây giờ Hồ Sĩ Minh đã bị cô mê hoặc.

“Vậy kế tiếp đến phiên chúng ta làm một trận lớn” Tần Phong chà xát bàn tay, “Đã hai mươi năm trôi qua, tứ đại gia tộc lại một lần nữa muốn hợp tác một công trình, cậu nói xem, giống hay không giống như thời gian quay lại?”

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống, kí ức chôn sâu trong lòng của anh đột nhiên trở dậy. Năm đó, cũng là như thế này, Từ gia hợp tác một công trình, phá hủy nhà của anh.

“Lần này, tôi sẽ cho bọn họ trả một cái giá thật đắt!” Bùi Dịch siết chặt quả đấm, lạnh giọng nói.

“Tôi sẽ bên cậu.” Tần Phong nghiêm túc vô cùng nói.

Bùi Dịch lộ ra nụ cười hiếm có, thấy chuyện nói xong rồi, xoay người đi tới móc quần áo bên cạnh cầm áo khoác lên, chuẩn bị đi ra cửa.

Tần Phong sững sốt, đuổi theo hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

Bùi Dịch mặc áo khoác vào, cũng không quay đầu lại, nói ra hai chữ: “Có hẹn.”

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong mặt lập tức xụ xuống, này gọi là hành hạ người độc thân.

Xem ra anh phải nhanh chóng chinh phục được Ôn Ngọc! Nếu không ngày ngày nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ân ái, sớm muộn cũng bị ngược chết!

Bên kia, Tô Thi Thi được tài xế chở đến quán cà phê mới mở trong một toà nhà, thời điểm cô đến, Nhậm Tiểu Vi đã đến.

Bởi vì bà ngồi một góc bên cạnh cửa sổ, Tô Thi Thi vừa đến liền thấy được Nhậm Tiểu Vi, chẳng qua là đối diện Nhậm Tiểu Vi còn có một cô gái đang ngồi.

Cô gái kia ngồi đối mặt với Nhậm Tiểu Vi, Tô Thi Thi không thấy rõ bộ dáng của cô ta.

Chẳng qua là không biết tại sao nữa, Tô Thi Thi đang nhìn đến bóng lưng người phụ nữ kia, tâm đột nhiên lại nhảy giật lên, có cảm giác rất quen thuộc, từ đáy lòng lan tràn ra.

“Cô đã đến rồi.” Nhậm Tiểu Vi trước thấy được Tô Thi Thi, nhưng lại có thể nở nụ cười hiếm có chào đón cô.

Tô Thi Thi có chút bất ngờ, đang định chào hỏi bà, cô gái ngồi đối diện Nhậm Tiểu Vi nghiêng đầu.

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Hồ Minh Phi.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, quả nhiên là cô ta.

“Hồ tiểu thư.” Tô Thi Thi kéo ra một nụ cười tươi tắn, lễ phép gật đầu một cái, hướng Nhậm Tiểu Vi đi tới, ngồi vào bên cạnh bà.

“Muốn uống cái gì?” Nhậm Tiểu Vi đối với Tô Thi Thi khách khí.

“Một ly Latte, cảm ơn.” Tô Thi Thi hướng về phía người phục vụ nói.

“Tô tiểu thư cũng thích Latte?” Hồ Minh Phi chờ sau khi phục vụ đi, cười nói, “Bất quá tôi nghe nói, Bùi tổng khẩu vị thích ngọt?”

Lời cô ta nói ra tuy là với Tô Thi Thi, nhưng mà mắt lại nhìn Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi lập tức cười tiếp lời nói: “Không sai, nó từ nhỏ liền thích ăn đồ ngọt, bất quá lớn lên hậu khẩu vị có chút thay đổi. Nhưng mà uống cà phê vẫn luôn thích thêm đường.”

Tô Thi Thi có chút lúng túng, cô giống như không nên xen vào nói?

Quả nhiên là Hồng Môn Yến.

Chẳng qua là cô rất muốn nói cho bọn họ biết, hiện tại Bùi Dịch không uống cà phê!

“Bác gái, bác mới vừa nói Bùi tổng thích suu tầm đồ cô?”

Hồ Minh Phi tựa vào chỗ ngồi, tư thế ngồi đoan trang hào phóng, toàn thân lộ ra dáng vẻ của một thực nữ ưu nhã, tự tin. Lúc nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tô Thi Thi, mang theo một khí thế ngạo mạng.

Lúc này, cà phê được phục vụ đem đến, Tô Thi Thi liền cúi đầu uống cà phê.

Bên cạnh Nhậm Tiểu Vi nghe liền cười nói: “Gọi Bùi tổng như thế khách khí quá, kêu tên là tốt rồi. Nó thoạt nhìn nghiêm túc, thật ra chỉ là nó không nói nhiều thôi.”

“Là thật sao? Lần đầu tiên gặp anh ấy quả thật rất nghiêm túc,” Hồ Minh Phi cười khẽ, ánh mắt dò qua nơi khác, rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười hỏi, “Tô tiểu thư, nghe nói các người lần đầu tiên gặp mặt cũng không phải là đặc biệt vui vẻ?”

Tô Thi Thi đem tách cà phê nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, ngồi thẳng người, ngược mắt nhìn thẳng Hồ Minh Phi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mỉm cười, từ từ phát ra một câu nói: “Ồ trên giường đánh nhau, không biết có tính vui hay không vui?”

Hồ Minh Phi cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt một cái liền thay đổi, nhất là Nhậm Tiểu Vi, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

Nha đầu này, nói cái gì cũng dám nói!

Tô Thi Thi vẫn như cũ mỉm cười, bụng tách cà phê tinh xảo lên, nhẹ nhấp một ngụm cà phê, tư thế hoàng mỹ.

Trong lòng lại muốn cười lộ ra.

Hừ, cho cô là Hồng Môn Yến phải không? Có thể, xem bản lĩnh ai cao hơn!

Tiểu Tam, cô còn rất non!

Nhà mới nè. 4c rồi nè. Hôm nay nghỉ sớm. Bạn bệnh rồi. Đi dưỡng sức đây

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thần trợ công

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Nơi góc quán cà phê xuất hiện một trận yên lặng ngán ngùi. Nhưng Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi là người như thế nào, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Điều làm cho Tô Thi Thi kinh ngạc chính là, Nhậm Tiểu Vi cũng không có làm khó cô, thời điểm bà cùng Hồ Minh Phi nói chuyện phiếm, giống như là có ý quan sát biểu hiện của cô, thỉnh thoảng chịu cùng cô trò chuyện.

Hồ Minh Phi cũng giống vậy, nói hai câu nói liền muốn quay qua hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ở dưới đáy bàn tay hơi siết chặt, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắc.

Đây là mẹ chồng tương lai cùng tiểu tam bàn luận nhiệt tình về hôn phu của mình, bất cứ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt.

“Tôi không có lật cái bàn này, thật là làm khó mà.” Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói.

Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi vừa nhìn liền biết là cố ý, hai người nhiệt liệt trò chuyện về Bùi Dịch khi còn bé.

Những chuyện này, Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

“Thì ra là mình vẫn chưa biết rõ về anh ấy.” Tô Thi Thi trong lòng có chút cô đơn.

Bùi Dịch đối với quá khứ của cô rất rõ, mà Tô Thi Thi vào lúc này mới phát hiện, cô thì ra là đối với quá khứ Bùi Dịch biết ít như vậy.

“Anh ấy biết nấu cơm?” Hồ Minh Phi kinh ngạc che miệng, không nghĩ tới Bùi Dịch còn có thể đi vào phòng bếp.

Nhậm Tiểu Vi che miệng khẽ cười nói: “Không sai. Lúc đó tôi cùng Đồng Đồng khẩu vị không tốt lắm, nó khi đó cũng biết mẹ ốm, len lén chạy đi đến phòng bếp học nấu ăn.”

Nhậm Tiểu Vi trong mắt đều là tự hào: “Đứa nhỏ này thông minh, học cái gì cũng rất nhanh. Mặc dù là lần đầu tiên nấu cơm, nhưng mà làm được mùi cũng không tệ.”

“Bác gái, người có phúc khí thật tốt.” Hồ Minh Phi hâm mộ nói.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng khuấy động cà phê, bụng lên uống một hớp, khẽ nhúm mày.

Đã nguội.

“Tô tiểu thư, Bùi Dịch có làm đồ ăn cho cô ăn không?” Hồ Minh Phi đột nhiên quay đầu nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi đặt tách cà phê xuống, cơ thể nghiêng về phía trước, một tay đặt tại trên bàn, lấy tay chống lên má, liền như thế nhìn Hồ Minh Phi, mặt mỉm cười.

Không nói.

Hồ Minh Phi thấy cô không nói lời nào, đưa mắt chuyển qua trên người Nhậm Tiểu Vi, cười nói: “Con cũng thích sưu tầm đồ chơi đặc biệt một chút. Bác gái, người nói cho con một chút, anh ấy thích cái gì?”

“Tôi nghe nói cô cũng thích sưu tầm đồ cổ? Tôi gọi nó đến đây, để cho nó với cô trao đổi một chút. Nó ở nhà có sưu tập được rất nhiều đồ cổ làm từ gỗ tử đàn. Đáng tiếc tôi cũng không phải là rất hiểu những thứ này.” Nhậm Tiểu Vi cười nói. “Được ạ” Hồ Minh Phi vừa nhìn về phía Tô Thi Thi, “Tô tiểu thư không ngại chứ? Tôi có thể đến biệt thự quấy rầy chút không?”

Tô Thi Thi lấy tay chống má, trên mặt mang vẫn nở nụ cười, hơi híp mắt, lặng lẽ nhìn Hồ Minh Phi, vẫn như cũ không nói lời nào.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này có phải hay không đang giận điên lên?

“Thì Thi có muốn hay không gọi thêm vài thứ khác?” Nhậm Tiểu Vi thấy thế, hỏi Tô Thi Thi nói.

“Không cần, con nghe hai người nói chuyện là được rồi.” Tô Thi Thi đổi cái tay chống má, mỉm cười nói.

Nghe các người nói chuyện cũng đủ no rồi, còn ăn được đồ nữa hay sao?

Cô nở nụ cười trên mặt không chê vào đâu được, khiến Nhậm Tiểu Vi một câu nói cũng không nói ra.

Nhậm Tiểu Vi chợt có chút không hiểu Tô Thi Thi, với tính tình trước đây của nhà đầu này, đoán chừng lúc này cũng sớm đã nổi trận lôi đình, nhưng mà bây giờ cô chút động tĩnh cũng không có.

Hừ, xem cô có thể chống được tới nào!

Nhậm Tiểu Vi khôi phục sắc mặt. Bà tự nhiên hiểu rõ Tô Thi Thi, lần này cũng là đúng bệnh hốt thuốc, bà không tin Tô Thi Thi đối với hai người bọn họ bàn luận về Bùi Dịch mà cô sẽ không nhúc nhích.

Vì vậy thời gian tiếp theo, bà liền cùng Hồ Minh Phi thân thiện trò chuyện, từ Bùi Dịch thích cất giấu những thứ đồ chơi nhỏ kia, rồi bàn tới suu tầm đồ vật.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tay đau đến tê dại, liền ngồi thẳng người dựa chắc vào ghế, nghe bọn họ nói những cái đó, cô cũng không quá hiểu được ngôn ngữ trong nghề.

“Suu tầm đồ cổ...”

Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm bốn chữ này. Cô làm trong ngành thiết kế, đối với những đồ vật này nọ làm từ gỗ cô có thể hiểu được, nhưng mà những thứ khác cô nghe không hiểu lắm.

Mà Hồ Minh Phi liền giống như biết hết mọi việc, thiên tài thiếu nữ, sự xưng hô này đối với cô ta mà nói đặc biệt chuẩn, toàn thân toả ra khí phách tự tin cùng cứng cỏi, làm cho người ta tự ti mặc cảm.

Tô Thi Thi rốt cuộc biết, mình tại sao thấy cô ta liền không thoải mái, đó là cảm giác mình bị so với người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này quả thật so với cô ưu tú rất nhiều!

Ưu tú sao?

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, nếu như Hồ Minh Phi không có biểu hiện hứng thú đối với Bùi Dịch như vậy, cô không cần phải đi để ý cô ta.

Nhưng mà bây giờ...

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng. Người sống một hơi, tuyệt đối không thể bị người phụ nữ mắt cao hơn đầu này thua kém được!

“Bác gái, mới vừa rồi nghe người nói Bùi Dịch khi còn bé học qua đàn cổ.” Hồ Minh Phi trò chuyện một chút, lại kéo đến Bùi Dịch trên người.

“Đúng vậy, nó đàn cũng không tệ.” Nhậm Tiểu Vi cười nói.

“Vậy thì thật là quá hữu duyên, con cũng rất thích đàn cổ. Con thấy được cái bóng dáng của mình phản phát trên người anh ấy.” Hồ Minh Phi lộ ra khuôn mặt ngượng ngùng.

Tô Thi Thi nắm tay, cô làm sao không biết, càng nghe càng kích động!

Thật muốn một quyền đánh đến người phụ nữ giả mù sa mưa này!

Người nào với cô ta hữu duyên, ai muốn ở trên người cô ta thấy bóng dáng chứ!

Tô Thi Thi âm thầm cảm thấy cô ta thật tổn hơi thừa lời.

Xong rồi, cô sắp nhịn không được rồi!

Nhưng mà Nhậm Tiểu Vi là cố ý muốn để cho cô bị kích động, hướng về phía Hồ Minh Phi nói: “Lấy đàn kết bạn, lần sau hai đứa có thể trao đổi với nhau nhiều hơn.”

“Vâng, bất quá Bùi Dịch giống như đối với con có chút ý kiến, còn phải xin bác gái từ từ giải thích một chút.” Hồ Minh Phi có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt đến trắng bệch. Thật là muốn một quyền đánh thẳng qua!

“Minh Phi xem ra, kỹ năng đàn của cô rất tốt, tôi nghĩ Tiểu Dịch nó sẽ thích.” Nhậm Tiểu Vi nói.

“Thật sao? Con cũng chỉ là sơ cấp mà thôi.” Hồ Minh Phi khẽ cười nói.

A...

Tô Thi Thi bất động, nhắm mắt, cô muốn nghe không nổi nữa!

Cô gái này thật biết giả vờ quá mà!

Ghê tởm hơn chính là, cô đang ghen tỵ!

Đang ở thời điểm cô sắp nhin không nổi, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông nhàn nhạt đầy từ tính.

“Đàn cổ sơ cấp cũng không dễ dàng, Hồ tiểu thư quả nhiên là nhân tài.”

“Bùi Dịch?” Ba người phụ nữ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch tự nhiên xuất hiện.

Bùi Dịch không biết đến từ lúc nào, mấy bước liền đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, ánh mắt lại lạc ở trên người Hồ Minh Phi, nhàn nhạt nói.

“Nếu Hồ tiểu thư lợi hại như vậy, không biết có thể nể mặt đàn một bản có được hay không?”

Anh vừa nói dừng một chút: “Đúng lúc tôi thật lâu rồi không có nghe đàn.”

Không biết là anh cố ý hay là vô ý, anh đem hai chữ “nghe đàn” nói nặng nề một chút, nghe giống như là có dụng ý khác.

“Tôi...” Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Cô ta thông minh như vậy, sao lại nghe không hiểu!

Nghe đàn! Cho rằng cô ta đang làm xiếc sao?

Nơi này chính là quán cà phê! Cô ta là một thiên kim đại tiểu thư mà tự mình chạy đến đây đàn đàn cổ như vậy, bị người thấy còn không chê cười chết!

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng khó coi, âm thầm cảnh cáo Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi, khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ những lời Hồ tiểu thư mới vừa nói đều là giả? Có thể cùng tôi so tài, người đàn cũng phải đạt đến trình độ cao, không biết Hồ tiểu thư có gì để tự tin như vậy?”

“Anh...” Hồ Minh Phi roạt một cái từ chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt đẹp đẽ đó đều là tức giận.

Người đàn ông này thật là quá đáng! Lại dám như vậy chất vấn cô ta, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Cô ta nhìn bốn phía một chút, sắc mặt có chút bất thiện nói: “Nơi này chỉ có Piano, không có đàn cổ.”

Nhưng cô ta vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Tôi chỗ này có đàn, có thể... Có thể cho cô mượn.”

Ôn Ngọc?

Vẫn đang cúi thấp đầu chế giễu, Tô Thi Thi nghe được giọng nói này, ngẩng đầu lên một cái, bộ dạng giống như đang gặp quỷ.

Ôn Ngọc sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, cô vừa vịn đeo trên lưng một cây đàn cổ!

Kịch hay sắp bắt đầu ;v

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thở! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đều là một phe

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Bùi... Bùi tổng?” Ôn Ngọc mới vừa rồi không nhận ra được người đàn ông đang nói chuyện này là Bùi Dịch. Đợi đến lúc cô mang đàn đến gần mới nhận ra được là anh, dọa cho sợ đến thiếu chút nữa ngất đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kim nén đến đỏ bừng, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch một chút, lại nhìn thấy Bùi Dịch gây khó khăn cho Hồ Minh Phi khi đó, cuối cùng lúc thấy Tô Thi Thi, hốc mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên.

“Ngọc, không có sao, không có sao.” Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của cô, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười.

Cô ban đầu không biết là bọn họ ở chỗ này.

“Tôi... Tôi chính là cảm thấy anh ấy... Anh nói chuyện thật là quá đáng, sao có thể nói như vậy với một cô gái. Liền... Vừa muốn đem đàn cho vị tiểu thư

này, để cho cô đi chứng minh...”

Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, không dám rơi, bộ dáng kia ủy khuất vô cùng.

Khụ khụ một cái... Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô thật là thần trợ giúp nha!

Cô đã không cần đi xem sắc mặt Hồ Minh Phi, đoán chừng sắp tức chết đi?

Mới vừa nói nơi này không có đàn cổ, kết quả là có người đem đến...

“Ngọc, đây không phải là lỗi của em. Em chỉ là tốt bụng muốn giúp người thôi mà.” Bên cạnh lao đến một bóng người.

Tần Phong đã chạy tới giúp đỡ Ôn Ngọc tháo dây đàn đeo trên lưng xuống, đồng thời hướng về phía phục vụ ngoắc nói: “Tôi đây đem đàn đặt lên nào.”

Anh vừa nói chỉ chỉ Hồ Minh Phi: “Vị tiểu thư này muốn đánh đàn.”

“Vâng ạ.” Mấy vị phục vụ thấy bọn họ người nào cũng khí thế hơn người, nào dám đắc tội, vội vàng ôm đàn hướng Piano bên kia chạy đi.

“Các người...” Hồ Minh Phi thiếu chút nữa giận đến mất hết phong độ.

Cô biết Tần Phong, còn cô gái này là bạn gái anh ta?

Đều là một phe!

“Hồ tiểu thư, xin mời.” Bùi Dịch hướng bên cạnh vừa lui, thay Hồ Minh Phi nhường đường đi.

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống, có chút không vui.

Con trai bà làm như vậy thật là làm cho bà rất mất mặt.

“Mẹ, chúng ta ngồi xuống cùng nhau nghe.” Bùi Dịch nắm cánh tay Nhậm Tiểu Vi, dịu dàng nói, “Khi còn bé bởi vì mẹ thích nghe đàn, cho nên con mới học đàn cổ. Hiện tại khó gặp được người có thể đàn được đàn cổ, cũng nên thưởng thức một lần.”

“Này...” Nhậm Tiểu Vi trong lòng hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới con trai nói lời dễ nghe như vậy.

Bà có chút áy náy liếc mắt nhìn Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi hít một hơi, mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng mà lời nói của Bùi Dịch vừa rồi, quả thật đụng chạm đến cô ta, cũng coi là cho cô ta dưới bậc thang. Cô ta cao ngạo nâng cằm, nhàn nhạt nói: “Đã như vậy, vậy tôi vì bác gái đàn một khúc.”

Cô ta vừa nói liền đi ra chỗ ngồi, thời điểm đi ngang qua Tô Thi Thi, không nói gì liếc cô một cái.

Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Hồ tiểu thư, cố gắng lên nha, chớ bị Bùi tiên sinh chúng ta xem thường!”

Khụ khụ... Tần Phong thiếu chút nữa bật cười.

Người phụ nữ này quá cay độc!

Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết thẳng hướng trên đầu xông lên.

“Người phụ nữ này!”

Một khi cô ta có cơ hội, cô ta nhất định dạy dỗ cô thật tốt!

Cô ta sửa sang lại quần áo, khôi phục khí thế đoan trang cao nhã, hướng đàn cổ đi tới.

“Thi Thi, cô mới vừa rồi thật là quá đáng, Hồ tiểu thư dù sao cũng là thiên kim Hồ gia, cô làm như vậy thì cũng chỉ làm cho chúng ta mất thể diện.” Chờ Hồ Minh Phi vừa đi, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt liền xụ xuống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nhưng trên mặt làm ra một bộ dáng vẻ nghe lời, khiêm tốn nói: “Là do cháu sai rồi.”

“Cô...” Nhậm Tiểu Vi không nghĩ tới cô lần này lại nhận ra được sai lầm nhanh như vậy, những lời dạy dỗ khác không nói ra được vẫn còn ứ lại trong cổ họng, nói ra không được, sượng mặt, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, xông thẳng đỉnh đầu.

“Mẹ, mẹ đừng nổi giận.” Bùi Dịch nhàn nhạt liếc Tô Thi Thi một cái. Cô bé này từ khi nào đã có kinh nghiệm cho tình huống này? Rất biết ngoan ngoãn?

Xem ra, mẹ anh cũng không thích con dâu khôn khéo.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh một cái. Người này muốn tới cũng không nói cho cô một tiếng, nếu biết cô mới vừa rồi cũng không nhẫn nhịn cực khổ như vậy.

“Thi Thi, tôi mới vừa rồi là không phải đã làm sai chuyện gì rồi chứ?” Lúc này, Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Tô Thi Thi quay đầu qua, lúc đối mặt cô ấy, thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô là làm sai chuyện sao? Cô làm quá chuẩn xác, tuyệt đối là thần trợ giúp nha!

“Thi Thi à, nhớ là nợ anh một ân tình nha! Là anh đem Ôn tiểu thư dụ dỗ dễ thương đến đây.”

“Tôi... Đàn của tôi lúc trước bị hư, vừa lúc tới đây lấy. Anh ấy nói quán cà phê này mới vừa khai trương, muốn tới đây thử một chút, sau đó chúng tôi đã tới rồi.” Ôn Ngọc nhỏ giọng giải thích.

“Đúng dịp như vậy?” Tô Thi Thi không quá tin tưởng, quay đầu lại quan sát Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đang nghiêm trang an ủi mẹ anh ta, hoàn toàn không trả lời ánh mắt của cô.

“Tuyệt đối có vấn đề.” Tô Thi Thi trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Nói thế nào cô cũng không tin trong từ điển Bùi Dịch có hai chữ “trùng hợp” này!

“Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện.” Bùi Dịch thấy Nhậm Tiểu Vi xoa trán, sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói.

Đoán chừng là mới vừa rồi tức giận nên phát bệnh, Nhậm Tiểu Vi bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

“Hồ tiểu thư vẫn còn ở nơi này, là mẹ mời cô ấy ra ngoài, sao có thể đi trước được?” Nhậm Tiểu Vi cau mày lắc đầu.

Mới vừa rồi đã để cho Hồ Minh Phi khó coi như vậy, bà còn đi như vậy, chẳng phải là huyền não hơn.

Bùi Dịch hơi hơi trầm ngâm, hướng về phía Tô Thi Thi ngoắc: “Em mang mẹ đi bệnh viện.”

“Không cần...” Nhậm Tiểu Vi đang muốn phản đối, Bùi Dịch cắt đứt lời của bà, nói: “Con ở lại chỗ này chờ Hồ tiểu thư.”

“Thật sao?” Nhậm Tiểu Vi mắt sáng lên.

Nếu như vậy, Bùi Dịch là có thể cùng Hồ Minh Phi đơn độc ở cùng nhau, bà dĩ nhiên vui mừng thấy thành công trước mắt.

Bà ngẩng đầu liếc Tô Thi Thi một cái, gật đầu: “Vậy cũng tốt, chúng ta đi trước.”

“Cháu đỡ người.” Tô Thi Thi vội vàng đỡ tay Nhậm Tiểu Vi, thời điểm đi ngang qua Bùi Dịch, cô lặng lẽ đưa tay hung hăng bấm lên cánh tay của anh, dùng sức ngắt một cái!

Bảo anh ở lại chỗ này hầu hạ người đẹp!

“Hi...” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thấy ánh mắt anh trừng yêu cô mặt lập tức đỏ.

Người đàn ông này...

Không biết đang có chủ ý gì!

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn bên kia Hồ Minh Phi đã bắt đầu đánh đàn, không biết sao vậy, lại có chút đồng tình nổi dậy.

Bùi tiên sinh sẽ có lòng tốt như vậy?

Nói đùa!

“Thi Thi, tôi cùng các người cùng đi đi.” Ôn Ngọc lặng lẽ đến bên cạnh nói.

“Ngọc, chúng ta cà phê còn không có uống!” Tần Phong đi tới, một tay kéo Ôn Ngọc trở về, ngẩng đầu hướng về phía Tô Thi Thi cười nói, “Thi Thi à, chăm sóc tốt cho bác gái.”

Tô Thi Thi nhún mày: “Tần tổng, hẹn hò một lần không dễ dàng, nắm chặt cơ hội thật tốt.”

Tần Phong trên mặt nụ cười cứng đờ. Người phụ nữ này sao lại hiểu lời nói của anh như vậy.

Anh mới vừa rồi lại là theo dõi vừa uy hiếp, mới đem Ôn Ngọc đến, không nghĩ tới lại nhảy vào cái hố của Bùi Dịch.

“Dám phá hủy buổi hẹn hò của tôi, tôi liền ở chỗ các người ăn vậy!” Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc ngồi vào trước mặt Bùi Dịch, tức giận trừng mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

“Vậy không làm phiền.” Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên, hoàn toàn không suy tính gì liền hướng phía ngoài, đi ra.

“Bùi tông!” Ôn Ngọc mở một đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, mặt nghiêm túc nói, “Anh bây giờ đuổi theo còn kịp, Thi Thi bọn họ chưa đi xa.”

Cô là rất không đồng ý Bùi Dịch ở đây cùng với Hồ Minh Phi.

Bùi Dịch bước đi dừng một chút, trong lòng có chút hơi động. Người phụ nữ này không hổ là tri kỷ của Tô Thi Thi.

Anh đối với Ôn Ngọc gật đầu một cái, bước nhanh hơn.

“Ặc! Cậu quá độc ác!” Tần Phong lau mồ hôi, lại có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ mà mình thích.

“Cô gái ngốc này, bọn họ đi rồi, nhưng mà để lại cho chúng ta một cục diện rối rắm đó!”

Tần Phong quay đầu nhìn bên kia một chút, Hồ Minh Phi đang nghiêm túc đánh đàn, đau cả đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vận khí thật không tệ

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi đỡ Nhậm Tiểu Vi ra khỏi quán cà phê, đi chưa được mấy bước, Hồng Cẩm cùng tài xế đã chờ bà ở trong xe thấy vậy liền đi tới.

Mọi người cùng đi chung xe, nhưng lúc đi ngang qua một trạm xe buýt, Nhậm Tiểu Vi kiểm soát để Tô Thi Thi phải xuống xe.

Tô Thi Thi nhìn chiếc Mercedes-Benz nhanh chóng chạy đi, yên lặng, thờ dài.

Xem ra cô cố gắng cũng vô ích.

Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ. Sắc mặt Nhậm Tiểu Vi vừa rồi khi ở trên xe cô cũng không phải là không thấy, đoán chừng đối với cô hận thấu xương.

Phải nói lấy được lòng bà là không thể nào.

Tô Thi Thi hướng chỗ trạm xe buýt đi tới, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Càng ngày càng lạnh.

Lúc cô đang đứng chờ, một chiếc Cayenne màu đen dừng ở bên cạnh người cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra vẻ mặt tuần tú của người đàn ông.

“Lên xe.” Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn nhặt liếc cô một cái.

Tô Thi Thi ngẩn ngơ: “Sao anh lại rời khỏi đó nhanh vậy?”

Bùi Dịch nhìn cô chăm chăm, liếc mắt, đột nhiên anh mở cửa xe, đi đến bên cô.

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, liền bị anh ẵm cô như một công chúa, hướng xe đi tới.

“Này!” Tô Thi Thi mặt liền đỏ, “Nơi này có nhiều người nhìn!”

“Sao vậy? Muốn cho anh đi chạm một chút?” Bùi Dịch cúi đầu liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng.

Bùi Dịch đem cô đặt ở chỗ cạnh tài xế, đóng cửa lại, xoay người đi vòng qua ghế lái ngồi xuống, xe rất nhanh rời nơi này.

Động tác của bọn họ rất nhanh, cũng không có nhiều người chú ý.

Chẳng qua là Tô Thi Thi ngồi trên xe, trong đầu hồi tưởng chuyện vừa rồi xảy ra ở quán cà phê, càng nghĩ càng không nhận được, cuối cùng nằm úp sấp ở chỗ ngồi, cười đến cả người không ngồi dậy nổi.

“Ha ha ha, đợi Hồ Minh Phi nhận ra một người cũng không còn ở đó, có thể tức chết hay không?”

Tô Thi Thi ôm bụng, chỉ cần vừa nghĩ tới sắc mặt Hồ Minh Phi, liền cười đến bụng không được.

“Bùi Dịch, em phát hiện anh thật quá độc ác! Anh nói xem có phải là anh cố ý tìm Ôn Ngọc để bọn họ đến đó đúng không? Nhưng mà sao anh biết, Hồ Minh Phi sẽ nói đến chuyện đàn cô?”

Tô Thi Thi nghĩ tới mới vừa rồi Bùi Dịch gây sự, từng bước một đem Hồ Minh Phi ép không có đường lui, đáng về liền hả giận!

Con thiên nga cao ngạo kia, đoán chừng đời này cũng chưa từng gặp qua đối thủ như vậy đi?

Bùi Dịch một tay giữ vô lăng, cơ thể hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi.

Ánh mắt của anh vừa dừng phải ánh mắt loé sáng của Tô Thi Thi, trái tim chợt ngừng ra, cuồng quít dời mắt sang chỗ khác. Người phụ nữ này bản lĩnh hấp dẫn người khác càng ngày càng lợi hại!

Đáng chết, anh chẳng qua là nhìn cô một cái, thiếu chút nữa không nhận được!

“Anh sao lại mà không nói lời nào? Chúng ta có cần đi đến bệnh viện thăm bác gái không? Bà ấy mới vừa rồi có vẻ như cực kì đau đầu.” Nhậm Tiểu Vi dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, Tô Thi Thi là thật tâm lo lắng vấn đề thân thể bà .

“Không cần.” Bùi Dịch âm thầm đem cảm giác ham muốn kia nén xuống, nhìn về phía trước, mặt không thay đổi nói “Bà nhìn thấy chúng ta chỉ nhưc đầu hon.”

“Ặc...”

Được rồi, anh nói đúng.

Tô Thi Thi suy nghĩ một chút nói: “Anh còn chưa trả lời Ôn Ngọc bọn họ vừa rồi đến có phải là trùng hợp hay không?”

“Là anh kêu Tần Phong đi đến chỗ em.” Bùi Dịch vừa nói, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói ra bốn chữ, “Phòng ngừa bất trắc.”

Trước lúc anh đi ra, Tần Phong cũng đi theo ra ngoài. Khi anh ta ở trên xe nghe điện thoại, nghe nói Ôn Ngọc muốn lấy đàn cô vừa sửa xong. Anh nghĩ mẹ của mình, gọi Tô Thi Thi đến chắc hẳn đến những điều trong quá khứ mà cô không biết .

Tô Thi Thi căn bản không hề biết gì về đàn cô, lại càng không biết đánh đàn, nhưng mà anh biết được Hồ Minh Phi giỏi về đàn cô.

“Cho nên nói anh chẳng qua là thử vận may một chút, sau đó đúng lúc có thể dạy dỗ cô ta?” Tô Thi Thi sau khi nghe anh giải thích, thâm sâu nói “Bùi tiên sinh, anh vận khí thật không tệ!”

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời!

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời nha, mới sẽ gặp phải chuyện như thế này!

Khi cô ta đàn xong đi xuống khỏi sân khấu, theo bản năng hướng chỗ ngồi vừa rồi của bọn họ nhìn sang, nhưng mà ở đó đâu nơi nào còn hình bóng của Bùi Dịch, ngay cả Nhậm Tiểu Vi cùng Tô Thi Thi cũng không thấy!

“Đáng chết, bọn họ để cho mình tới biểu diễn, rồi lại chạy mất!” Hồ Minh Phi ngón tay thon dài nắm chặt trên đàn, giận đến run run.

Cô giống như một con lừa ngốc ở chỗ này nhắm mắt biểu diễn, bị người vây xem, vậy mà bọn họ cứ như vậy mà đi!

“Quả là khinh người quá đáng!” Hồ Minh Phi cho dù có gia giáo hơn nữa cũng không nhận nổi.

Cô ta thật muốn tức chết!

Cô ta từ khi còn nhỏ đến giờ, ở trong cái thành phố này cho tới bây giờ mọi người thấy cô ta cứ như là lẩn vào phải như cá gặp nước, nổi danh cao ngạo. Nhưng mà bây giờ lại bị bọn họ chà đạp tàn nhẫn!

“Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người chờ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!” Hồ Minh Phi cắn răng, cô ta hít sâu áp chế tức giận.

Cô ta tuyệt đối không thể ở chỗ này bực phát! Cô ta muốn duy trì hình tượng!

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào: “Cô có thể đem đàn trả tôi được chưa?” Hồ Minh Phi quay đầu, ánh mắt giết người vào một cái bản tới trên người Ôn Ngọc.

Chính là người phụ nữ này! Nếu không phải là cô đem đàn đến, cô ta cũng không đến nỗi giống như con lừa ngu ngốc ở chỗ này khảy đàn!

Cô cùng Tô Thi Thi là một phe!

Hồ Minh Phi móng tay hung hăng bấu vào đàn, hận không thể đem đàn đập vào người Ôn Ngọc.

“Hồ tiểu thư, cô như vậy sẽ làm đàn của tôi hư mất.” Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

Đàn của cô vốn rất khó để mua, đã làm hỏng một lần, cô đau lòng vô cùng. Mới vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ có ý tốt muốn cho cô ta mượn dùng một chút, bây giờ nhìn thấy cô ta làm như vậy, Ôn Ngọc ủy khuất vô cùng.

“Cô.. Đi ra chỗ khác cho tôi” Hồ Minh Phi hít sâu.

Về mặt của người phụ nữ này có ý gì? Giống như cô đang khi dễ cô ta vậy.

“Đàn của tôi..” Ôn Ngọc mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng mà tính tình lại rất cứng rắn, thấy cô ta không chịu trả đàn, cô có thể bỏ đi hay sao.

“Cô...” Hồ Minh Phi ôm đàn ném tới trên người Ôn Ngọc, “Trả lại cho cô...”

“A...” Bởi vì cô bắt chính là đuôi đàn, không có bắt được trọng tâm, đàn từ trong tay cô rơi xuống đất, đuôi đàn lập tức bị gãy

“Đàn của tôi!” Ôn Ngọc hốc mắt đỏ lên, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nhịn không được liền chảy xuống.

Sự việc này Hồ Minh Phi cũng sững sốt một chút.

Không phải là bởi vì đàn hư, mà là bị người phụ nữ trước mắt này hù sợ.

Sao vậy nói khóc liền khóc?

“Ngọc!” Nơi xa vốn là xem kịch vui, Tần Phong nhìn thấy cô khóc, lập tức chạy tới, đau lòng giúp cô lau nước mắt.

Mắt của anh thoáng qua tia giận dữ cùng lạnh lùng.

Hồ đại tiểu thư, cô thật là được!

Chẳng qua là khi Tần Phong ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang theo nụ cười khách khí: “Hồ tiểu thư, sao lại giận dữ như vậy? Ngọc chỉ có việc gấp phải đi, nên đến lấy lại đàn mà thôi”

“Nếu như là cô ấy mới vừa rồi có chỗ nào nói không đúng, mạo phạm cô, tôi hay cô ấy xin lỗi cô.” Tần Phong khách khí nói.

Hồ Minh Phi vốn là nghe được Tần Phong khách khí, sắc mặt mới hơi khá hơn một chút, cao giọng nói: “Một cây đàn mà thôi, sao lại khóc thành như vậy? Tôi đền cho cô một cây.”

Tần Phong sắc mặt lạnh một chút, cả người đầy nhẫn nhịn, nhàn nhạt nói: “Không cần. Một cây đàn, Tần Phong tôi còn mua được.”

Anh vừa dứt lời liền ôm lấy bà vai Ôn Ngọc, cúi đầu đỡ cô đi ra phía ngoài.

Ôn Ngọc khóc đến cả người mềm nhũn, bộ dáng kia nhìn liền làm cho đau lòng người.

“Thật là quá đáng!” Bên cạnh, có những vị khách khác thấy như vậy một màn, từng ánh mắt hướng đến chỗ Hồ Minh Phi cũng đều mang theo chán ghét.

Mới vừa rồi bọn họ nhìn rõ ràng, đều là vị này Hồ tiểu thư tức giận ức hiếp người ta. Chẳng những làm hư đàn của người tốt bụng cho cô ta mượn đàn, còn xem thường người khác!

“Hừ! Loại chuyện như vậy nên ra ánh sáng!” Cách piano một cái bàn, vừa đúng có một người phóng viên.

Lúc này cô ta đối diện với những người khác, tức giận nói: “Loại người này liền là ý nhà có tiền, khi dễ người khác không chớp mắt, thật là thói đời bạc bẽo!”

Mọi việc Hồ Minh Phi làm bị đăng lan tràn trên internet, tất cả mọi người nhìn thấy đều tức giận.

Mà Hồ Minh Phi lúc rồi đi cũng không biết, thời điểm cô ta biết, tất cả đều đã trễ.

Hình như bạn nghỉ lâu quá rồi. Nên nhớ đăng truyện nữa. Sáng vào đăng 1c rồi tí tün coi phim hay làm linh tinh gì đó. Ed còn nhớ làm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nổi tiếng

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“A, thật là tức chết!” Tại nhà lớn Hồ gia, Hồ Minh Phi ném đi tất cả máy tính, điện thoại di động, ipad, giận đến phát điên.

“Lập tức đem tất cả các tin tức liên quan tới tôi xóa hết! Tôi không muốn phải nhìn thấy nữa!” Hồ Minh Phi giận đến thét chói tai.

Thật mắc cỡ chết người, cô ta lớn như thế này, cho tới bây giờ không có mặt mặt quá như vậy.

Ở trong quán cà phê đàn đàn đàn cổ đó bị người ta thấy, hơn nữa còn bị người khác nghĩ cô ta khi dễ một cô gái đến nỗi làm cho người ta òa khóc!

Hồ Minh Phi hai tay ôm đầu, tức chết cô ta rồi!

Ngay cả ông của cô ta cũng gọi điện thoại tới đây hỏi cô ta chuyện là sao. Cô ta từ nhỏ chính là đứa cháu được cưng chiều, không có phạm những sai lầm thấp kém như vậy!

Lúc này, điện thoại bị cô ta ném sang một bên vang lên. Hồ Minh Phi cầm lên vừa nhìn, là anh của cô ta gọi tới, thờ phỉ phò, không đợi bên kia nói chuyện liền quát.

“Em nhất định phải làm cho Tô Thi Thi trả giá thật lớn, muốn cho cô ta mất hết mặt mũi! Em thề, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Hồ Minh Phi thét lên, tính khí đại tiểu thư hoàn toàn bộc phát ra.

“Tức giận như vậy làm cái gì? Đã sớm nhắc nhở qua em, phải đề phòng cô ta.” Hồ Sĩ Minh có chút im lặng. Đứa em gái này chính là quá tự tin, để cho Tô Thi Thi dạy dỗ cô một lần cũng tốt.

“Cô ta cùng Bùi Dịch hợp nhau... A! Bọn nó tại sao lại ở chỗ này! Chỗ đáng chết, bắt bọn nó đuổi ra ngoài cho tôi!”

Hồ Minh Phi đột nhiên hét âm lên: “Anh, anh tại sao không bắt bọn nó đuổi ra ngoài! Muốn bắt bọn nó nuôi đến khi nào?”

Hồ Minh Phi muốn điên rồi.

Không biết hai cái chó này là có phải là bởi vì nghe được cô ta gọi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, cho nên mới chạy vào không nữa.

Cho nên chạy đến trong phòng của cô ta, thấy đồ liên gắm. Không có quá một phút, liền đem gian phòng của cô ta làm thành một cảnh hỗn loạn!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đào hố nhảy chung

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Trang viên Đoàn gia, trong phòng sách, mấy ngày liền tiếp không khí vẫn luôn rất ngọt ngào đầy áp lực.

Đoàn Kế Hùng thấy những bài báo về Hồ Minh Phi, “ầm” một cái đem tờ báo ném tới trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn vợ mình.

“Bà rốt cuộc là đang làm cái gì? Bà phải đi xây dựng quan hệ với Hồ tiểu thư, mà bà để cho tôi lâm vào tình cảnh như vậy hả!”

Nhậm Tiểu Vi khẽ nhú mày, mím chặt môi không nói gì.

Ngày hôm qua lúc bà đi trước nên nghĩ đến, con trai của bà sao có thể nghe lời như vậy!

“Hiện tại Đoàn thị có chuyện quan trọng hơn muốn giải quyết, tuyệt đối không thể ở loại chuyện như vậy làm cho phân tâm. Hôn sự của Bùi Dịch bà nên giải quyết chu đáo” Đoàn Kế Hùng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

“Hôn sự của Tiểu Dịch tôi sẽ lo chu đáo. Xem ra là tôi quá dung túng nó, để cho nó càng ngày càng quá đáng!” Nhậm Tiểu Vi vừa nói vừa nắm tay vịn của cái ghế, ngón tay từ từ xiết chặt, trong mắt lóe lên tia tức giận.

“Nếu cần, tôi sẽ cùng nó gọng gàng dứt khoát nói rõ, Tô Thi Thi muốn làm con dâu của tôi, trừ khi tôi chết!” Cuối cùng một câu, vô cùng tức giận.

Bà đã bị hai đứa trẻ này đùa giỡn nhiều lần, đã hoàn toàn tức giận.

“Bà biết là tốt rồi, Bùi Dịch tuyệt đối không thể cưới Tô Thi Thi, nó có lựa chọn tốt hơn.” Đoàn Kế Hùng trong mắt lóe lên tia tàn khốc, “Hồ gia là nơi phù hợp nhất, tôi tin tưởng Hồ Minh Phi tuyệt đối xứng với nó!”

“Chuyện này không gấp được.” Nhậm Tiểu Vi thở dài.

Nhưng lúc này đây Đoàn Kế Hùng lập trường lại rất kiên định, trong giọng nói một tia giận dữ: “Nó hiện tại cùng Hồ gia có quan hệ mâu thuẫn căng thẳng như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà chúng ta, nhất định phải sớm để cho nó cưới Hồ tiểu thư, nhanh chóng làm dịu đi mối quan hệ này, bằng không thì chuyện của tôi, để cho cái công trình...”

Đoàn Kế Hùng nói tới chỗ này, đột nhiên ngừng nói, cũng không muốn ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi nói thêm sự kiện kia.

Mà Nhậm Tiểu Vi lúc đang nghe đến cái công trình đó, sắc mặt hơi đổi, nắm tay, ngón tay chột siết chặt, hai tay trắng bệch, tim đập nhanh bất ngờ không kịp đề phòng lan tràn toàn thân.

Đoàn Kế Hùng mặc dù không có nói rõ, nhưng mà trực giác của bà tự nói với mình, làm cho Đoàn Kế Hùng gấp gáp, công trình kia nhất định không đơn giản. Bà không tự chủ nhớ tới hơn hai mươi năm trước, cái công trình Tứ đại gia tộc hợp tác.

Chính là cái công trình đó, để cho bà bắt đầu con ác mộng!

Nhậm Tiểu Vi âm thầm nhắm mắt lại, lúc mắt mở ra, đã khôi phục bình thường.

“Đã nhìn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể có chuyện vào lúc này, thất bại trong gang tấc!”

Đoàn Kế Hùng thấy bà nói lời nào, chỉ nghĩ rằng bà đã có chủ ý, liền sẽ không tiếp tục cái đề tài này. Mà bọn họ không biết, Đoàn Tĩnh Đồng vô tình chạy tới tìm bọn họ nên đã nghe hết mọi chuyện.

Đoàn Tĩnh Đồng trong tay cầm điện thoại di động, lui ra ngoài lặng lẽ chạy đến một góc không người nào, gửi cho Tô Thi Thi toàn bộ cuộc trò chuyện lúc này.

“Nghe được không?”

Trong phòng làm việc Phó tổng, Tô Thi Thi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đang xem đến đoạn tin tức mà Đoàn Tĩnh Đồng gửi tới, khóe miệng rút rút.

Lúc này cô đang xem tin nhắn Đoàn Tĩnh Đồng gửi đến, lắng nghe đoạn ghi âm, đây đúng là mới vừa rồi Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng nói chuyện.

“Đồ trẻ con!” Tô Thi Thi vuốt vuốt cái trán, cắn răng mắng một câu.

Quả nhiên không đơn giản!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cô thật không muốn nghe đến những lời đối thoại kia!

Rất muốn đánh người!

Bị chính ông nội ruột căm ghét mình, cô cũng sớm đã thành thói quen. Nhưng mà bị mẹ chồng tương lai nói sẽ không bao giờ chấp nhận cô làm con dâu, chuyện này cô làm sao chịu nổi!

Nhưng người em chồng này như khiêu khích cô, tốt bụng lên gọi cho cô đoạn ghi âm đối thoại của bà, muốn cô phải làm sao đây...

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, này vừa nghĩ, cô đột nhiên cảm giác Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc hai người này giống nhau.

Hai người này mỗi lần gặp chuyện cũng có thể đem tất cả mọi người lôi vào, cuối cùng ngược lại hung hăng tự đào hố chôn chính mình.

Chết phải chết chùm mới vui!

Bất quá nếu nói, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc đáng về hai người có điểm giống nhau. Tô Thi Thi vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Đoàn Tình Đồng cùng Bùi Dịch mặc dù đáng vẻ cũng có chút giống, nhưng mà Bùi Dịch càng giống với mẹ anh. Đoàn Tình Đồng chẳng qua là mắt chỉ có chút giống Nhậm Tiểu Vi, những thứ khác...

“Giống như cũng không giống Đoàn Kế Hùng” Tô Thi Thi vừa nghĩ tới vừa lắc đầu, “Đoán chừng là đột biến gen đi.”

Đang lúc này, điện thoại di động của cô rung lên một cái, Đoàn Tình Đồng chờ Tô Thi Thi đã lâu mà không có đáp lại, tức giận truyền tới một giọng nói.

“Các người đều không quan tâm em!”

Tô Thi Thi nhúu mày, trả lời một câu: “Có chuyện gì nói!”

Nhưng là đợi thật lâu, Đoàn Tình Đồng cũng không phản ứng, đoán chừng là cúp máy.

“Xem ra ở bên kia cũng không được vui.” Tô Thi Thi suy nghĩ. Cô trước muốn đón Đoàn Tình Đồng về ở cùng, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi không đồng ý.

Nhưng trước cô thử dò xét qua thái độ của Bùi Dịch, mặc dù Bùi Dịch ngoài miệng không nói, nhưng mà anh hi vọng đón em mình về ở cùng.

“Đành vậy, coi như làm chuyện tốt đi.” Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định làm chút gì đó.

Đoàn Tình Đồng mặc dù nghịch ngợm, nhưng mà cũng rất ngây thơ, bản tính cũng không xấu, cô không muốn để cho nó cuốn vào trong cái thế giới đen tối này.

“Cái công trình đó, cũng không đơn giản đi.” Tô Thi Thi mơ hồ cảm thấy, sẽ có phát sinh chuyện lớn.

“Đem chuyện này giải quyết, vừa đúng đi tham gia cạnh tranh với công ty xây dựng Minh Đình.” Tô Thi Thi quyết định, bấm điện thoại gọi điện cho Bùi Dịch.

Hai tuần lễ này, phòng làm việc của cô đã sửa xong, Bùi Dịch không có lý do gì ở lại chỗ này, liền bị cô đuổi trở về công ty của mình.

“Chủ nhật anh có rảnh không? Theo em đi Đoàn gia, lúc trước bác gái có mời em.” Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một chút, truyền đến giọng nói nhàn nhạt: “Em đến đó làm gì, chào hỏi trước sao?”

Tô Thi Thi bị nghẹn họng.

Người đàn ông này trực giác có thể hay không quá nhạy cảm? Không đúng, cô ở trong mắt của anh chính là luôn gây chuyện sao?

Không bắt đắc dĩ.

Nhưng dù vậy, Bùi Dịch vẫn là cùng cô đi về Đoàn gia.

Tô Thi Thi yêu cầu Bùi Dịch lái xe, chẳng qua là đến cửa trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại kêu anh ngừng xe.

Tô Thi Thi xuống xe, hướng về phía Bùi Dịch cười đến rất nịnh nọt: “Em có việc đi ra bên ngoài đi dạo một vòng, anh đi vào trước đi.”

Bùi Dịch cặp mắt nhúu lại, nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói hàm chứa một tia tức giận: “Em nên biết bên trong có ai. Xác định để cho anh đi vào trước?”

Tô Thi Thi cổ co rụt lại, theo bản năng liền muốn đổi ý.

Nhưng mà không như vậy, cô làm sao có thể tiến hành kế hoạch của mình?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, hướng về phía anh lộ nụ cười rất mê người: “Bùi tiên sinh, xin mời ngài đi vào trước đi!”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, không nhìn Tô Thi Thi nữa, mím môi, không nói một lời khởi động xe.

“Xong rồi, tức giận.” Tô Thi Thi nhìn Cayenne lao nhanh đi, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

“Đoàn Tình Đồng, chị vì cứu em, thật sự là liều cái mạng già!” Tô Thi Thi bắt đắc dĩ thở dài, xoay người hướng tường rào đi tới.

Mà bên kia, Bùi Dịch mặt lạnh, lái xe thẳng vào biệt thự.

Trong sân ngừng một chiếc xe, vừa nhìn liền biết chính là xe của phụ nữ.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, cất bước đi vào, còn chưa vào cửa, liền thấy Nhậm Tiểu Vi ra đón: “Tiểu Dịch tới đây.”

Bùi Dịch nhìn sang, mắt thấy Nhậm Tiểu Vi bên cạnh còn đứng một người, ánh mắt âm thầm lạnh lẽo.

Quả nhiên tới.

“Bùi Dịch, chúng ta lại gặp mặt.” Hồ Minh Phi mỉm cười nhìn Bùi Dịch, phong thái cao nhã.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tô tiểu thư trèo tường

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Tiểu Dịch, Thi Thi đâu?” Nhậm Tiểu Vi thấy Tô Thi Thi không có tới, mà là Bùi Dịch đến đây, mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng vẫn phép tắc hỏi một câu.

“Cô ấy nhất thời có chuyện việc bận rộn.” Bùi Dịch nhẹ nhàng nói.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô gái nhỏ kia đáng vẻ khiêu khích anh để cho anh tiến vào trước, đáy lòng anh mơ hồ có con tức giận.

Càng ngày càng vô pháp vô thiên!

Nhậm Tiểu Vi thấy sắc mặt Bùi Dịch không tốt lắm, cũng không có tiếp tục cái đề tài này, hướng về phía anh nói: “Hôm nay đúng dịp Minh Phi cũng ở đây. Con theo mẹ tới đây...”

“Mẹ, con đi xem lão gia trước đã.” Bùi Dịch cắt đứt lời của Nhậm Tiểu Vi, không chờ bà phản ứng, liền thẳng hướng thư phòng đi tới.

Cả quá trình nhìn cũng không nhìn Hồ Minh Phi một cái.

Hồ Minh Phi nụ cười trên mặt cứng đờ, lúng túng đứng tại chỗ, đáy lòng tràn đầy lửa giận.

“Đàn ông cao ngạo, nực cười!” Hồ Minh Phi bên ngoài vẫn duy trì đáng vẻ thực nữ nhưng trong lòng hận đến cắn răng nghiền lợi.

Đã quá nhiều lần, người đàn ông này đem tự ái của cô ta chà đạp đến trên đất, chưa bao giờ liếc mắt nhìn qua cô ta một lần.

“Tôi cũng không tin!” Hồ Minh Phi cho tới bây giờ đều là tự tin.

Cô nhất định phải chinh phục người đàn ông kiêu ngạo này!

“Minh Phi, thật ngại quá, có thể do Tiểu Dịch tâm tình không tốt.” Nhậm Tiểu Vi cũng lúng túng vô cùng, nhưng khuôn mặt vẫn phải tươi cười.

Đứa con trai này, càng ngày càng không thể khống chế!

Hồ Minh Phi trên mặt duy trì mỉm cười, chỉ nhàn nhạt lắc đầu bày tỏ cũng không thèm để ý, kéo tay Nhậm Tiểu Vi, đứng lên đi tới phòng khách tán gẫu.

Cô ta tự nhiên biết Nhậm Tiểu Vi mời cô ta đến Đoàn gia là có chuyện. Chuyện lúc trước, Nhậm Tiểu Vi đã nói xin lỗi với cô ta, nhưng còn một người...

“Tô Thi Thi, không dám tới sao?” Hồ Minh Phi nhìn cửa không có ai.

Cô mới vừa rồi nghe Nhậm Tiểu Vi nói Tô Thi Thi cũng tới, nhưng chỉ có Bùi Dịch một người tới.

“Thì ra là cũng chỉ can đảm tới mức đó.” Hồ Minh Phi trong lòng tràn đầy khinh thường.

Mà cô ta không biết, Tô Thi Thi lúc này đang bận rộn.

Tô Thi Thi nhìn thấy xung quanh không người nào, lặng lẽ đi vòng đến bên ngoài tường rào chỗ ngôi nhà cổ trong hậu viện.

Ngày mà Nhậm Tiểu Vi âm thầm đề cho Bùi Dịch cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, cô chính là từ bức tường này trèo ra ngoài.

“Gần đến giờ rồi.” Tô Thi Thi giờ cô tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, ở trong lòng yên lặng đếm một hồi. Dự ước chừng hai phút, tường rào bên trong truyền đến một tiếng ho khan. Tô Thi Thi sắc mặt vui mừng, vội vàng hướng bên trong kêu một câu: “Đoàn quản gia.”

“Tô tiểu thư.” Bên trong rất nhanh liền truyền đến giọng nói Đoàn Hòa Dữ. Chỉ là giọng của ông ta không lớn, giống như là ở cố ý áp chế, sợ làm cho người bên cạnh chú ý.

Tô Thi Thi cũng đem giọng nói đè ép xuống: “Làm phiền Đoàn quản gia.”

Bên trong tường rào, Đoàn Hòa Dữ âm thầm thở dài, sắc mặt có chút phát khổ.

Lên thuyền dễ dàng, xuống thuyền khó, ban đầu ông ta âm thầm hướng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch phát sinh quan hệ, tìm chỗ dựa tốt nên nghĩ đến có ngày này.

Chuyện này ông ta không thể không giúp!

Tô Thi Thi ở bên ngoài đợi một hồi, rất nhanh liền thấy trên tường rủ xuống một cái thang dây.

“Tô tiểu thư, cô cẩn thận một chút.” Đoàn Hòa Dữ lo lắng nói.

“Cám ơn.” Tô Thi Thi nói cảm ơn, liền đi tới, bắt được thang dây bắt đầu đi lên.

Cô vẫn luôn rèn luyện sức khỏe, cơ thể so với một thiên kim tiểu thư sống an nhàn vẫn tốt hơn nhiều, bản thân khí lực lại lớn, chỉ chốc lát liền leo lên đầu tường.

Bởi vì lần trước cô leo tường bỏ trốn, sau đó Đoàn Kế Hùng sai người làm gắn thêm những gai sắc nhọn, để ngừa có người leo tui ra ngoài.

Sau khi Đoàn Hòa Dữ nhận được điện thoại Tô Thi Thi, liền âm thầm cho người gỡ bỏ bớt gai trên đầu tường, lúc này Tô Thi Thi mới có thể leo lên.

Thời điểm Tô Thi Thi vừa mới bò lên đến đầu tường, ở nơi xa kia truyền đến một giọng nói.

“Đoàn quản gia gọi tôi tới nơi này làm cái gì? Nơi này vừa không có chuyện để chơi!”

“Này nhóc con!” Tô Thi Thi liếc về mắt nhìn sang, quả nhiên thấy là Đoàn Tĩnh Đồng.

Lúc này, đứa trẻ đó đang nói lắm bầm, trên mặt đều là không kiên nhẫn, nhưng vẫn từ chỗ cũ hướng bên này đi qua.

“Chị...” Lúc Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn sang, đột nhiên thấy trên tường một người phụ nữ ngồi chồm hổm, mắt lập tức trừng tròn xoe, “Chị ở nơi này làm gì?”

“Muốn đi ra ngoài, cũng đừng kêu la, “ Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái, hướng cậu vờn tay, “Nhanh lên một chút, tới đây.”

Đoàn Tĩnh Đồng sững sờ: “Chị muốn dẫn em đi ra ngoài?”

Tô Thi Thi đứng ở đầu tường, chế nhạo nhìn cậu: “Em không phải lúc nào cũng cầu xin chị dẫn em đi ra ngoài sao?”

“Kia... Nào có!” Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không được tự nhiên nói thầm, nhưng mà cặp chân khổng lồ không được hướng tường bên này đến gần.

“Tô tiểu thư, cô có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút? Dù sao tường này cao như vậy, tiểu thiếu gia cậu ấy...” Đoàn Hòa Dữ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều phải túa ra.

Mặc dù Tô Thi Thi gọi ông giúp một tay, nhưng là giờ phút này thật thấy Đoàn Tĩnh Đồng đã tới, ông còn lo sợ hơn rất nhiều. Chuyện này nếu xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, chết là chắc!

“Quản gia, không cho phép ông tiết lộ ra.” Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, vội vàng trợn mắt nhìn Đoàn Hòa Dữ một cái, ngay sau đó bước đi, thật nhanh hướng bên tường chạy tới.

Cậu bé này bị giam đã lâu sắp mọc meo rồi, có thể đi ra ngoài dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội!

Tô Thi Thi hướng bên cạnh nhường ra một chút, thay nó vịn thang dây, nhìn cậu một cái: “Nhanh lên một chút, đợi bị phát hiện, chị cũng mặc kệ em.”

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng trở về trừng cô một cái, trên tay động tác không chậm, bắt được sợi giây liền hướng trên trèo lên.

“Tiểu thiếu gia, cậu chậm một chút!” Quản gia vội vàng tới vịn cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng, để ngừa cậu xảy ra ngoài ý muốn.

Chẳng qua là trèo tường như vậy có tốt không?

Đoàn Tĩnh Đồng ăn nhiều nên mập, mặc dù mỗi ngày có huấn luyện viên đặc biệt mang cậu theo rèn luyện, nhưng mà lúc này leo lên vẫn gặp khó khăn, sơ hở chút cũng có thể rớt xuống.

Đoàn Hòa Dữ thấy thế trong lòng ngập tràn lo sợ, đột nhiên có chút hối hận. Ngay cả Tô Thi Thi đứng trên đầu tường nhìn mặt cũng đỏ mồ hôi lạnh.

“Nắm lấy tay chị.” Tô Thi Thi một tay cầm gai sắt, một tay hướng Đoàn Tĩnh Đồng đưa ra.

Đoàn Tĩnh Đồng khi còn nhỏ không được bú sữa mẹ, mặt bởi vì dùng sức, đồ bưng, cố gắng vuron tay, rốt cục đã nắm được tay Tô Thi Thi.

Tay của cậu vừa mập lại lớn, cho nên tay của Tô Thi Thi không thể sánh bằng. Chẳng qua là lúc bị Tô Thi Thi nắm, tiểu tử mặt không biết sao lại đỏ một chút, cực kì không được tự nhiên.

“Tiểu tử thúì, em nên giảm cân!” Tô Thi Thi bắt đắc dĩ cực kỳ.

Đứa bé này thật là nặng!

“Chị... Chị sì nhục em!” Đoàn Tĩnh Đồng đỏ mặt cũng có thể rì máu, cắn răng một cái dùng tất cả sức lực, đập một cái, rốt cục bỏ lên.

Chẳng qua là ——

Chờ cậu đứng ở đầu tường, lúc vừa nhìn xuống, mặt lập tức liền biến sắc, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đầu óc quay cuồng.

“Em... Sợ độ cao.” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng ôm lấy cánh tay Tô Thi Thi, nhắm hai mắt, cử động cũng không dám.

“Sợ độ cao?” Tô Thi Thi tròn tròn mắt.

Cậu bé ngốc này, sợ độ cao cũng không nói sớm!

Hiện tại nên làm sao?

Tô Thi Thi nhìn xuống mặt đất. Đây có cao hơn hai mét, cô cũng không thể cõng tên ngốc này xuống?

“Em mở mắt ra, chị đỡ em đi xuống có được hay không?” Tô Thi Thi kiên nhẫn dụ dỗ.

“Không muốn!” Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ ôm lấy tay Tô Thi Thi, thân thể cũng bắt đầu phát run, cặp chân càng thêm run rẩy.

“Xong rồi, chuyện này nên giải quyết sao đây?”

Dưới mặt đất, Đoàn Hòa Dữ cũng không biết làm gì.

Đoàn Tĩnh Đồng mới vừa rồi đi nhanh như vậy, cho nên bây giờ mới nói ra sợ độ cao, thật là làm cho người ta nực cười mà!

“Đoàn Tĩnh Đồng, em có muốn đi chơi hay không? Chị cho em biết, em nếu như bị bắt trở về, sẽ phải ngày ngày bị giam ở bên trong học tập, mỗi ngày vẫn không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn rau dưa.” Tô Thi Thi vắt hết óc, muốn thuyết phục cậu đứng lên đi xuống.

“Em...” Đoàn Tĩnh Đồng bị cô thuyết phục.

Cậu vốn dĩ nghĩ rằng ở nhà so với đến trường quý tộc học sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng không hề biết sẽ buồn bức như vậy, cậu nằm mơ cũng muốn đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà...

Khi cậu len lén mở mắt ra, đi xuống nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, ngay sau đó ôm cánh tay Tô Thi Thi liều mạng kêu to lên.

“A, em không muốn đi xuống, sẽ ngã chết! Em sợ!”

“Đừng kêu!” Tô Thi Thi vội vàng bịt miệng của cậu, bởi vì khí lực quá lớn, làm cho cơ thể hai người cũng lung lay thoáng một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liều lĩnh quát to lên: “A! Cứu mạng a! Mẹ, cứu mạng!”

“Em muốn giết chị à!” Tô Thi Thi cũng mau khóc.

Đồ trẻ con, cậu muốn bị mắng cũng đừng lôi kéo chị cùng chết nha!

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện bên kia đã có người nghe được tiếng kêu nên đã chạy tới.

“Xong rồi, mẹ em tới thật rồi!” Tô Thi Thi thật rất muốn đem tên ngốc này đẩy xuống!

Lần này phải làm sao?

Hết ngày! Mọi người ngủ ngon. Mai bạn lại đi chơi rồi. Tháng này ăn chơi hơi bị nhiều à nha

Chương 9: Gài bẫy người không đèn mạng

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Có chuyện gì vậy?”

“Trời ạ, tiểu thiếu gia, cậu làm sao mà trèo lên tường rồi!” Một đám người giúp việc đã chạy tới, thấy Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hổm ở đầu tường, từng người đều bị dọa cho sợ đến mồ hôi lạnh toát ra.

Khi bọn họ ở cửa nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng cùng Tô Thi Thi ở trên đầu tường, vẻ mà ai cũng đều bị biến dạng.

“Tô tiểu thư, cô sao cũng ở đây?”

“Ha... Ha...” Tô Thi Thi cảm thấy hận. Cô hiện tại cười trừ còn có thể làm cái gì?

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi cũng chạy tới, thấy con trai bảo bối của mình bò đến trên tường cao hai thước, dọa cho sợ đến thân thể lão đảo, thiếu chút nữa ngã đi.

Ở phía sau bà, Hồ Minh Phi tò mò nên đi theo, thấy Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở đầu tường, cũng sững sờ.

“Cô ta quả nhiên cũng ở đây.” Lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi, mâu quang tối sầm lại.

Ngay sau đó ánh mắt cô dừng lại, nhìn thấy các nhân viên an ninh toàn bộ cũng vây quanh đây.

Bên kia, Bùi Dịch cùng Đoàn Kế Hùng cũng tới. Cách thật xa, cô không thấy rõ sắc mặt Bùi Dịch, nhưng có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẽo mãnh liệt.

“Xong đời, trèo tường bị bắt tại trận!”

Tô Thi Thi hiện tại đứng ở trên đầu tường cũng không được, xuống cũng không xong, im lặng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng run lấy lấy bẫy ôm cánh tay của cô, chạm rãi vỗ vỗ bờ vai của cậu.

“Đừng sợ, không có việc gì.”

“Em... Em sợ, chân mềm nhũn không còn sức, không thể cử động.” Đoàn Tĩnh Đồng nhắm hai mắt. Mặc dù rất sợ, nhưng mà cũng không có giống như những người bạn nhỏ khác như vậy dọa cho sợ đến khóc lên.

“Không sợ, ôm thắt lưng chị, chị sẽ không để cho em có chuyện.” Tô Thi Thi che chở cậu, thử từ từ đứng lên.

“Đồng Đồng, con đứng ở nơi đó đừng cử động!” Nhậm Tiểu Vi thấy Đoàn Tĩnh Đồng lại muốn đứng lên, vội vàng hô.

“Mẹ, cứu con!” Đoàn Tĩnh Đồng rớt cuộc là đứa bé, vừa nghe giọng của mẹ mình, hốc mắt liền đỏ.

Nhưng câu nói tiếp theo, là hướng về phía Tô Thi Thi nói: “Chị sẽ không bỏ rơi em lúc này chứ? Em không muốn bị bắt trở về!”

Tô Thi Thi cạn lời rồi, thật muốn đem cậu bỏ lại trên tường, tự mình đi xuống chạy trốn!

“Tô Thi Thi, cô làm sao mà cùng Đồng Đồng trèo lên trên tường?” Nhóm người Nhậm Tiểu Vi chạy tới gần, thấy người phụ nữ đứng chung với Đoàn Tĩnh Đồng lại là Tô Thi Thi, giận đến con ngươi trừng lớn đến nỗi sắp rớt ra ngoài.

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn Bùi Dịch nơi xa đang đi tới, thân thể chợt run run.

Bùi tiên sinh hiện tại sắc mặt đen kịt, chân mày theo thói quen nhíu lại, toàn thân tản ra một con tức giận. “Tức giận...” Tô Thi Thi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại đánh chết cô cũng không dám đi xuống.

Đang lúc này, bên ngoài tường truyền đến một trận tiếng xe.

Tô Thi Thi liếc nhìn một cái, vừa nhìn đến chiếc xe đang chạy tới, mắt sáng lên.

“Này tiểu mập mập, không muốn bị bắt trở về liền nghe lời của chị, đứng lên ôm cánh tay của chị, không được buông tay!” Tô Thi Thi nhéo mặt Đoàn Tinh Đồng, nhỏ giọng nói.

“Em không cử động!” Đoàn Tinh Đồng chặt chẽ nhắm hai mắt điên cuồng lắc đầu.

Tường này hẹp như vậy, nếu lỡ té xuống thì sao? Đánh chết cậu cũng không dám!

Tô Thi Thi bắt đầu đi, quay đầu lại xem một chút, Bùi Dịch cách càng ngày càng gần. Bên kia mấy người an ninh đã bắt đầu chuẩn bị trèo lên, còn chờ, bọn họ nhất định sẽ bị bắt trở về.

“Em nhắm hai mắt lại, không cử động là tốt rồi, “ Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Đoàn Tinh Đồng nhanh chóng nói, “Tin tưởng chị!”

“Người phụ nữ điên này, chị đừng kéo em đứng lên!” Đoàn Tinh Đồng cảm giác được Tô Thi Thi muốn lôi mình đứng lên, dọa cho sợ, vội vàng ôm lấy hông của cô.

“Câm miệng!” Tô Thi Thi thật là muốn cắn cậu một cái. Tiểu tử này lúc này còn không quên mắng cô.

Nơi xa, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi đứng lên, gân xanh bên cạnh huyết thái dương kim lòng không dặng giật giật, cũng giống như tâm trạng của anh.

“Tô Thi Thi, em dám!” Bùi Dịch lạnh giọng quát lên.

“Xong rồi! Tức giận thật rồi!” Tô Thi Thi ngay cả đầu cũng không dám quay lại, nghe được giọng nói của Bùi Dịch phía xa, cắn răng một cái, ôm cổ Đoàn Tinh Đồng hướng ra ngoài nhảy xuống.

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy một màn này, dọa cho sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp té trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có Bùi Dịch đứng tại chỗ, chặt chẽ siết quả đấm, chớp chớp mắt.

Hai giây sau, anh xoay người cũng không quay đầu lại, hướng bên ngoài đi tới, hơi thở trên người cũng tràn đầy giận dữ, ngay cả Đoàn Kế Hùng cũng giật nảy mình.

“Lão gia phu nhân, tiểu thiếu gia cùng Tô tiểu thư không có sao. Bọn họ đã nhảy xuống nóc chiếc xe tải đậu bên ngoài và chạy đi rồi.” Người an ninh leo lên đến đầu tường vội vàng hướng Nhậm Tiểu Vi báo tin.

“Đồng Đồng của ta!” Nhậm Tiểu Vi thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được khóc lên.

Đoàn Kế Hùng giận đến thẳng phát run, cúi đầu quát lên: “Đem bọn nó bắt trở lại cho tôi!”

Đúng là ăn gan hùm mật gấu mà!

Đoàn Hòa Dục cúi đầu vội vàng dẫn người đi bắt người, trong lòng hồi hận muốn chết.

Sớm biết cũng không giúp Tô Thi Thi, vốn là mọi chuyện không có gì, nhưng mà Đoàn Tinh Đồng xuất hiện liền xảy ra cái biến cố này.

Không sợ trời, không sợ đất, mà Tiểu Bá Vương này lại sợ độ cao! Thật sự là buồn cười chết người!

Bên ngoài, Tô Thi Thi ôm Đoàn Tinh Đồng nhảy xuống đất, xác định Đoàn Tinh Đồng bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu tử thôi, chị thật rất muốn bóp chết em!” Tô Thi Thi bò dậy, hai tay chặt chẽ nhéo mạnh vào má Đoàn Tinh Đồng, thật tức chết!

“Người phụ nữ điên này, lại dám ngược đãi em!” Đoàn Tinh Đồng vào lúc này đã mất sức lực, chậm chậm đưa cánh tay mập muốn đấm vào mặt Tô Thi Thi, bị Tô Thi Thi một tay gạt ra.

Tô Thi Thi tròn mắt nhìn cậu một cái: “Chị sau này không bao giờ ... giúp em nữa, dám hại chị!”

“Em... Em lại không biết, em sợ cao...” Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng. Chính cậu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cậu từ nhỏ liền bị bảo vệ rất nghiêm khắc, trừ lúc vận động thể dục ở trường, bị hạn chế làm rất nhiều chuyện, chưa từng có bò qua tường, tự nhiên không biết mình biết sợ độ cao.

“Sợ cao là do trời sinh, này không thể trách em.” Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng giải thích.

“Được, em nhớ đó!” Tô Thi Thi liếc cậu một cái, ngay sau đó lôi kéo cậu chạy đến đầu xe bên kia, sau đó gõ kiếng xe một cái.

“Su huynh, anh tới thật là kịp thời, thiếu chút nữa tui em liền bị bắt đi về!” Tô Thi Thi hướng về phía đầu xe hô.

“Thì ra chị sắp xếp ổn thỏa hết rồi!” Đoàn Tinh Đồng tròn mắt nhìn cô một cái, “Nói sớm đi, hại em trở thành bộ dạng này.”

“Đây chỉ là để ngira chuyện bất trắc, chị nào biết tiểu thiếu gia cậu cũng sợ cao.” Tô Thi Thi nói.

Cô trước chính là sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên trước đó gọi Tống Trọng Hạo lái một chiếc xe tải tới đón bọn họ. Xe tải có trần cao, không đến nỗi té bị thương.

Chẳng qua là đợi nửa ngày, đều không thấy Tống Trọng Hạo đáp lại.

Tô Thi Thi nhướn mày, tiến tới hướng buồng lái này, vừa nhìn, thiếu chút nữa không có đem cô hù chết.

“Hồ Sĩ Minh?” Tô Thi Thi hoài nghi mình nhìn lầm rồi, sư huynh cô sao lại biến thành Hồ Sĩ Minh?

Hồ Sĩ Minh quay đầu, lạnh lạnh liếc cô một cái, khỏe miệng nói ra một câu, nở nụ cười nguy hiểm: “Thấy tôi bất ngờ lắm sao?”

Tô Thi Thi sắc mặt lạnh: “Sư huynh của tôi đâu?”

“Ở ven đường nghỉ ngơi.” Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, “cô tốt nhất đừng nghĩ nhảy xuống xe, bằng không để cho bảo bối Đoàn gia xảy ra vấn đề, cô đảm đương không nổi.”

“Anh!” Tô Thi Thi siết mạnh quả đấm, đấm một quyền đến sau cửa sổ xe, giận đến cắn răng nghiến lợi.

“Hèn hạ!” Là cô khinh thường.

Cô cùng Bùi Dịch trước cùng Hồ gia quan hệ căng thẳng như vậy, Hồ Sĩ Minh khẳng định phái người theo dõi bọn họ, hiện tại bị anh ta bắt được cơ hội, lấy xe của sư huynh cô!

“Mau gọi anh tới cứu chúng ta.” Đoàn Tĩnh Đồng cũng phát hiện có cái gì không đúng. Đứa bé này tuổi còn nhỏ, nhưng là tâm trí so người bình thường thành thực rất nhiều, lặng lẽ lôi kéo Tô Thi Thi nói.

“Em đợi ở chỗ này, không nên lộn xộn,” Tô Thi Thi hướng cậu nháy mắt, “Anh của em hiện tại nhất định biết rồi. Không vội, đợi thêm chút nữa.”

“Vậy cũng được. Chị dám mang em theo chạy trốn, coi như không biết là người này đem chúng ta mang đi, anh của em cũng khẳng định đuổi theo tới đây.” Đoàn Tĩnh Đồng liếc cô một cái.

“Tiểu tử thôi!” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn giận dữ, lên không được sựong mặt.

Cô thật muốn đánh người!

Cả nhà sáng hảo

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đào hồ chôn chết anh!

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Bất cóc?” Trong biệt thự Đoàn gia phát lên âm thanh giận dữ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào đội an ninh mắng to: “Tôi nuôi các người là làm gì, mà các người lại để tiểu thiếu gia bị người ta bắt đi như vậy!”

“Là Tô Thi Thi mang Đồng Đồng đi!” Nhậm Tiểu Vi ở bên cạnh vừa khóc vừa nói.

Mà Hồ Minh Phi thấy Đoàn gia xảy ra chuyện như vậy, ở lại cũng không tốt, đã đi về trước.

“Cái con tiện nha đầu Tô Thi Thi đó! Bùi Dịch đâu? Chuyện này nó có biết hay không?” Đoàn Kế Hùng tìm kiếm Bùi Dịch khắp nơi, nhưng là không hề thấy bóng dáng Bùi Dịch.

Trần Đoàn Hòa Dự toát mồ hôi lạnh, tiến lên trong lòng bồn chồn nói: “Tiểu thiếu gia là dù sao cũng là em trai Bùi thiếu gia, cô ấy cũng sẽ không hại tiểu thiếu gia.”

Ông vừa nói lên quan sát sắc mặt Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi, nhắm mắt nói: “Tô tiểu thư cùng Bùi thiếu gia tình cảm tốt như vậy, cũng sẽ

không làm loại chuyện tổn thương Bùi thiếu gia như vậy. Tôi cảm thấy trong này có phải hay không là có hiểu lầm?”

Đoàn Kế Hùng mặt lạnh lùng, cũng đang suy tư khả năng này.

Nếu quả như thật là Tô Thi Thi đem Đồng Đồng mang đi, như vậy cũng không quá nguy hiểm, mà nếu không phải thì..

“Bảo cảnh sát.” Đoàn Kế Hùng lạnh lùng khạc ra ba chữ. Ông không muốn đưa con này có bất cứ uy hiếp gì.

Ông suy nghĩ một chút, hướng về phía Đoàn Hòa Dục nói: “Đi điều tra Đoàn Chấn Ba, xem nó có động tĩnh gì không?”

Đoàn Hòa Dục sững sốt, lập tức gật đầu đi làm việc.

“Ông hoài nghi là Chấn Ba?” Nhậm Tiểu Vi tâm tình có chút đồng lòng. Đoàn Chấn Ba hiện tại hận bọn họ như vậy, ông ta đem Đồng Đồng bắt đi..

“Ông nhất định phải cứu Đồng Đồng, bất kể phải trả cái giá đắt như thế nào!” Nhậm Tiểu Vi mếu máo ôm cánh tay Đoàn Kế Hùng, đôi môi trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng run run.

“Nếu quả thật là nghiệt súc kia làm, tôi ngược lại muốn xem một chút, nó rốt cuộc muốn làm gì!” Đoàn Kế Hùng lạnh lùng hất tay Nhậm Tiểu Vi ra, sắc mặt đáng sợ.

Nếu quả như thật là Đoàn Chấn Ba bắt Đoàn Tĩnh Đồng đi, mục đích của đứa con này đơn giản chính là ích lợi cùng quyền lực, nếu như không phải..

Đang lúc này, Đoàn Hòa Dục sắc mặt tái nhợt chạy tới, hướng về phía ông nói: “Đại thiếu gia vẫn đợi ở trong bệnh viện, không có động tĩnh gì quá nguy hiểm”

Ông dừng một chút, há miệng run rẩy nói: “Mới nhận được tin tức từ Bùi thiếu gia bên kia, chuyện này cùng Tô tiểu thư không có quan hệ, hình như là người của Hồ gia ...”

“Ông nói cái gì?” Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, hai mắt vừa nhìn liền hôn mê bất tỉnh.

Đoàn Kế Hùng mặt cũng tái xanh, chuyện lo lắng cũng xảy ra.

“Bảo đồn cảnh sát phái người ra ngoài tìm!” Đoàn Kế Hùng quát chói tai.

Lúc này, cách trang viên Đoàn gia không xa, trên một con đường vắng vẻ, Tống Trọng Hạo đang cúi đầu đứng ở một bên, trước mặt của anh là sắc mặt kinh khủng của Bùi Dịch. “Bùi... Bùi tiên sinh, chuyện xảy ra chính là như vậy.” Tống Trọng Hạo càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng đoán chừng chỉ có chính anh ta nghe được rõ ràng.

“Tô Thi Thi, em gan lắm!” Bùi Dịch trong mắt lóe lên tia tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này cùng sư huynh cô thông đồng tiếp ứng cho nhau, mà anh chẳng hay biết gì!

“Rất tốt! Rất bản lĩnh!” Âm thanh Bùi Dịch bóp chặt nắm đấm răng rắc vang lên.

Đề cho anh đi thăm mẹ anh một mình. Không nói cho anh, len lén đi bắt cóc em trai anh đúng không?

Anh thật đúng là tìm cho Đoàn Tĩnh Đồng chị dâu tốt!

Bùi Dịch tuyệt đối không muốn thừa nhận, anh chính là ghen tỵ Tô Thi Thi không tới tìm mình giúp một tay! Mà tìm cái người sư huynh vô dụng này!

Bùi Dịch lúc này hận không thể đem Tống Trọng Hạo một cước đạp ra ngoài. Kiến trúc sư tay trái gà không chắc, cho nên liền như vậy dễ dàng bị Hồ Sĩ Minh đoạt xe!

“Bùi... Bùi tiên sinh, anh không đi đuổi theo sao?” Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch vẫn cùng anh đứng ở chỗ này, không nhận được nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Bùi Dịch sắc bén vọt vào một cái bắn thẳng đến trên người của anh, dọa cho Tống Trọng Hạo sợ đến vội vàng cúi đầu, không dám nói một câu.

Hồi lâu, Bùi Dịch nhàn nhạt nói: “Tống tiên sinh, anh có hay không nhớ lời ước định trước đây của chúng ta?..”

Tống Trọng Hạo thân thể cứng đờ, lập tức gật đầu, không có chần chừ nói: “Anh yên tâm, tôi sau này nhất định đem tin tức của sư muội nói cho anh biết trước tiên!”

“Lần này... Lần này là tôi quên...” Tống Trọng Hạo cảm thấy lấy cơ này ngay cả chính anh cũng không tin, nhưng mà đây là sự thật.

Tô Thi Thi lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh, để cho anh chuẩn bị một chiếc xe tải đến để tiếp ứng bọn họ. Anh làm gì có thời gian đi mật báo.

“Tôi cảm thấy sư muội nhất định là cố ý, cô ấy có thể hay không đã sớm biết chúng ta thông đồng...” Tống Trọng Hạo vừa nói vội vàng bịt miệng.

Xong rồi, sắc mặt Bùi Dịch kém hơn.

Lúc này điện thoại di động của Bùi Dịch vang lên, là Tần Phong gọi tới.

“Xe đang đi về phía thành đông. Tôi gửi định vị nơi đó cho cậu.” Tần Phong vừa nói liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch vừa tra xét định vị, vừa hướng xe đi tới, sắc mặt kinh khủng dọa người. Trước khi lên xe không quên hướng về phía vệ sĩ bên cạnh nói: “Đem Tổng tiên sinh đưa trở về.”

“Không cần...” Tổng Trọng Hạo vừa cảm động vừa sợ. Thật ra thì anh có thể tự mình trở về.

Nhưng mà Bùi Dịch đã ngồi lên xe, đi mất.

Dựa vào kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới một giây xe liền biến mất không thấy đâu. Không quá nửa giờ, xe liền từ thành nam chạy như tên bắn tới thành đông. Nếu không phải Bùi Dịch thể lực mạnh mẽ, đoán chừng đã sớm ói, choáng váng đầu, hoa mắt. “Ở phía trước. Để cho cảnh sát phong tỏa tất cả con đường, bọn họ đoán chừng cũng phát hiện, tốc độ xe có giảm bớt.” Tần Phong thấy Bùi Dịch đến, lập tức đi tới nói.

Anh vừa nói, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Bùi Dịch một cái, hạ thấp giọng nói: “Cậu biết người lái xe là ai không?”

Bùi Dịch nhướn mày: “Nói thẳng!”

“Hồ Sĩ Minh.” Tần Phong phun ra ba chữ.

Bùi Dịch mặt một cái liền đen, suy nghĩ giây lát, lạnh lùng phun ra một câu nói: “Tôi muốn để cho anh ta mất hết danh dự!”

Tần Phong sững sốt, cau mày nói: “Đây cũng là hiểu lầm. Hồ Sĩ Minh nếu quả như thật muốn bắt cóc, anh ta tuyệt đối không thể nào tự mình động thủ...”

“Vậy thì như thế nào?” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

“Ách...” Tần Phong á khẩu, không trả lời được.

Đúng vậy, vậy thì như thế nào? Bùi Dịch đã nói, người nào dám không nghe!

“A...” Anh kim lòng không được run run một cái, lạnh quá.

Lúc này, phía trước truyền đến tin tức, nói chiếc xe tải kia đã bị buộc phải dừng lại.

Thay vì nói là bị buộc dừng, không bằng nói là không còn cách nào nên phải dừng lại.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh sắc mặt thật không tốt, đứng ở bên cạnh xe lạnh lùng nhìn cảnh sát vây tới.

“Tô Thi Thi, xuống.” Hồ Sĩ Minh đứng ở bên cạnh xe lạnh giọng nói.

Trong buồng xe tải, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tinh Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Tô Thi Thi hướng Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi em thua rồi nhé, mau khóc đi.”

“Em mới không khóc!” Đoàn Tinh Đồng quệt mồ hôi. Cậu là tiểu nam tử hán, ngay trước mặt nhiều người khóc như vậy thật là mất hết thể diện!

Tô Thi Thi cắn răng: “Đến lúc anh trai em đánh em, chị cũng mặc kệ.”

“Chị...” Đoàn Tinh Đồng thờ phỉ phò trợn mắt nhìn một cái, hai con mắt thật to quay một vòng, nghĩ đến việc bị đánh mất mặt như vậy, ngay sau đó miệng “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Cứu mạng, có người xấu bắt tôi!”

Tô Thi Thi thấy thế trợn mắt hốc mồm.

Khả năng diễn xuất của thằng nhóc này quả không tệ, nói khóc liền khóc. Nếu không phải là cô biết cậu là giả bộ, thiếu chút nữa bị gạt!

Ánh mắt cô tối sầm lại, vội vàng nắm ở bả vai Đoàn Tinh Đồng, tỉ mỉ dụ dỗ: “Đừng khóc, không sợ.”

“Tô Thi Thi!” Hồ Sĩ Minh không đợi được Tô Thi Thi xuống, lúc nghe thấy tiếng khóc, chân mày kim lòng không được nhíu lại, trong lòng thoáng qua một cảm giác khó chịu.

Lúc này bọn cảnh sát đã xông tới, ở giữa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng nổi bật như hạc trong bầy gà.

Bùi Dịch sắc mặt cực kì lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp hướng Hồ Sĩ Minh nhìn tới.

Hồ Sĩ Minh cũng nhìn anh, ánh mắt của hai người trên không trung giao hội, không khí bốn phía tựa hồ so mới vừa rồi càng lạnh hơn chút.

Chỉ một cái chớp mắt, Bùi Dịch liền đưa mắt từ trên người Hồ Sĩ Minh dời đi, rơi vào hai người đang ôm đầu khóc rống lên trên xe tải.

“Tô Thi Thi, Đoàn Tình Đồng, xuống.” Bùi Dịch mặt không thay đổi nói.

“Bùi Dịch!”

“Anh!”

Tô Thi Thi cùng Đoàn Tình Đồng một giây đều không tri hoãn, vội vàng đứng lên, nhảy xuống xe, hai người rất ấn ý trốn phía sau anh, chỉ vào Hồ Sĩ Minh đứng ở bên kia hồ.

“Là anh ta uy hiếp tụi em!”

“Đúng vậy, anh ta bắt cóc chúng em! Anh, em sợ!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả Bùi Dịch cũng không nhịn được khước miệng co rút.

“Người phụ nữ này!” Anh âm thầm hít sâu một hơi.

Được, về nhà tính sổ sau!

Mà Hồ Sĩ Minh là giận đến trên mặt trắng bệch, thiếu chút nữa muốn nổ tung.

Anh bắt cóc?

Tô Thi Thi, cô dám nói như vậy!

Bà Thi nhà tui có gì mà bà không dám

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi & Ryeo

Ánh nắng tươi sáng trải dài trên mặt đất, mặt trời treo cao, nướng mặt đất nóng như lửa. Nhưng mọi người ở đây chỉ cảm thấy trong lòng có chút phát rét.

Bắt cóc?

Hồ đại thiếu gia lại đi bắt cóc vị hôn thê của Bùi Dịch sao?

Đây là lời mà những cảnh sát kia thống nhất với nhau.

Mỗi người bọn họ đều nhớ lại những tin đồn trước kia về Hồ Sĩ Minh và Bùi Dịch, ánh mắt nhìn về phía Hồ Sĩ Minh cũng thay đổi hẳn.

Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, dùng sức lực cực lớn kìm chế lại mới không tung cú đấm ra.

Bây giờ, thật sự là anh ta hận không thể giết chết Tô Thi Thi kia, cô gái này thật to gan, dám nói như vậy!

Anh ta bắt cóc? Anh ta đường đường là tổng giám đốc của công ty xây dựng Minh Đình, là trưởng tôn của Hồ gia, lại dám vu cáo anh ta bắt cóc sao?

Nhưng Tô Thi Thi và Đoàn Tình Đồng đều nói rằng là anh ta bắt cóc bọn họ. Tô Thi Thi nói có thứ tự đâu ra đấy, nói Hồ Sĩ Minh đe dọa cô lừa gạt Đoàn Tình Đồng ra ngoài ra sao hoàn toàn rõ ràng.

Hồ Sĩ Minh cười, hôm nay xem như anh lần nữa biết rõ hơn về người phụ nữ này!

Làm đám cảnh sát đau khổ ra mặt.

Hai bên người nào cũng không thể đắc tội. Nhưng nếu Tô Thi Thi đã lên tiếng nói người ta bắt cóc, thì bọn họ đành phải theo luật mà làm việc, không thể không mời mọi người đến sở cảnh sát.

Cuối cùng, dĩ nhiên chỉ là một sự hiểu lầm, kết thúc chóng vánh.

Tô Thi Thi nói những chi tiết kia không có chứng cứ, nhưng Hồ Sĩ Minh lái xe mang người đi là sự thật. Hai bên cũng đuối lý, ai cũng không dẫn đến sự việc cần giải quyết được.

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng chạy tới sở cảnh sát, thấy con trai mình không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Tiểu Vi bị dọa sợ đến nỗi tay chân lạnh như băng, ôm Đoàn Tinh Đồng rơi nước mắt.

“Mẹ, con sai rồi.” Đoàn Tinh Đồng thấy mẹ sợ đến mức như vậy, cũng có chút hối hận. Cái trò đùa này hình như hơi thái quá rồi.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy Nhậm Tiểu Vi mặt mày trắng bệch, trong lòng cũng tự trách không thôi.

Cô rút cuộc vẫn tính toán chưa chu toàn. Cô cũng không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch ở bên cạnh khó coi thế nào.

Về mặt Bùi tiên sinh nhân nhật, nhưng Tô Thi Thi biết, lần này anh tức giận không hề nhẹ.

“Đồng Đồng, mẹ dẫn con về nhà.” Nhậm Tiểu Vi ôm Đoàn Tinh Đồng, dịu dàng nói.

“Con...” Người Đoàn Tinh Đồng cứng đờ, cậu rất muốn nói không muốn về, nhưng bây giờ chuyện đã đến nước này, cậu nào dám nói như vậy. “Bùi Dịch...” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

“Thôi, chết thì chết, đã đến nước này rồi, cũng không thể thất bại trong gang tấc được.”

Cô kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhìn anh cầu cứu.

Về mặt của Bùi Dịch trên mặt vẫn như cũ, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi có chút ỳ ạch, lại nhích tới gần một chút, đưa ra hai ngón tay thon dài véo mạnh một cái lên cánh tay anh.

Bùi Dịch nhú mày, nhưng vẫn như cũ không để ý tới Tô Thi Thi, cũng không hất cô ra. Chỉ nói với Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng: “Để Đồng Đồng đi cùng tôi, ở Đoàn gia cũng không an toàn.”

Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng vốn là muốn phản đối, nhưng nghe về sau của câu nói thì hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút do dự.

Bùi Dịch nói: “Sự việc lần này đã để cho thân phận của Đồng Đồng hoàn toàn bại lộ. Hiện tại, tình hình ở Đoàn gia tương đối phức tạp, chờ chuyện này giải quyết ổn thỏa rồi mới để nó trở về thì tốt hơn.”

Đoàn Kế Hùng cau mày suy nghĩ một chút. Hiện tại, ông ta muốn toàn lực đi cạnh tranh cái dự án ở kia thôn Thành Trung, quả thật không có bao nhiêu tinh lực đi lo lắng cho con trai. Ông tin tưởng Bùi Dịch sẽ không hại Đoàn Tinh Đồng, có anh giúp một tay trông coi, quả thật an toàn hơn rất nhiều.

“Tốt, Đồng Đồng trông cậy vào con vậy.” Đoàn Kế Hùng không hỏi ý kiến của Nhậm Tiểu Vi, quyết định luôn việc này.

“Hi!” Đoàn Tinh Đồng lặng lẽ ra dấu tay với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu ta một cái. Tiểu tử này liên đắc ý vênh vao như thế.

“Đồng Đồng.” Hốc mắt Nhậm Tiểu Vi hồng hồng, không muốn rời đi. Nhưng vừa rồi Bùi Dịch nói cũng không sai, Đồng Đồng sống ở Đoàn gia cũng không được an toàn.

Bà tin tưởng với năng lực của con trai mình nhất định có thể bảo vệ tốt Đoàn Tinh Đồng, nên cũng không kiên trì nữa.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi và Đoàn Tinh Đồng trở về “Thị Dịch”. Dọc trên đường đi, Bùi tiên sinh làm mặt lạnh, không nói một câu.

Tô Thi Thi và Đoàn Tinh Đồng ngồi bên cạnh anh, hai người cúi thấp đầu, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Thật vất vả mới trở về nhà, Bùi Dịch không nói một lời đã xuống xe, đi vào trong nhà.

“Chị xong rồi, anh trai em hình như rất tức giận.” Đoàn Tinh Đồng cùng lúc xuống xe có chút há hê trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Tô Thi Thi nổi đóa.

Cô đây là vì ai nha?

Cái đồ trẻ con này!

Cô liếc mắt nhìn Bùi Dịch, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Tình Đồng cũng đuổi theo, trong ngoài nhà cũng tìm quanh một vòng, vẫn không tìm thấy lũ Đại Cầu Tử đâu, vừa hỏi mới biết Đại Cầu Tử lại bị “bản chất chó” bắt đi, hơn nữa còn là bị Hồ Sĩ Minh đó bắt đi.

“Tô Thi Thi, chị cũng thật quá vô dụng!” Đoàn Tình Đồng chạy vào trong phòng khách, ngồi trên ghế salon trách móc Tô Thi Thi, “Chính chị bị Hồ Sĩ Minh bắt đi còn chưa tính, thậm chí ngay cả hai con chó cũng chăm không được, quá vô dụng mà!” “Đoàn Tình Đồng!” Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến âm một tiếng

Bùi Dịch đập một cái lật khay trà rồi đứng lên, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: “Lời như thế mà em cũng có thể nói ra? Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!”

“Anh!” Đoàn Tình Đồng bị hù dọa, anh trai của cậu thật là khủng khiếp!

“Nói xin lỗi ngay, đừng để anh phải nói lần thứ ba!” Bùi Dịch sắc mặt lạnh xuống, nhìn chăm chăm Đoàn Tình Đồng, buông một câu.

“Em...” Cơ thể Đoàn Tình Đồng run lên, sợ hãi nhích sang bên cạnh, cắn môi, từ từ chuyển sang Tô Thi Thi, đáng thương nói, “Thật xin lỗi.”

Cậu nói xong lặng lẽ nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nhưng sắc mặt anh trai cậu vẫn rất kinh khủng như cũ.

Chóp mũi Đoàn Tình Đồng đau xót, nước mắt liền tuôn ngoài, vừa khóc vừa nói xin lỗi với Tô Thi Thi: “Chị dâu, em sai rồi, vừa rồi không phải em cố ý mắng chị đâu.”

“Anh hung dữ như vậy với nó làm gì?” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Dáng vẻ đáng thương của Đoàn Tình Đồng khiến cho tim cô chợt thất lại. Vừa rồi nghe cái tên tiểu tử nham hiểm này nói mình như vậy, cô quả thật có chút tức giận, nhưng không đến nỗi nổi giận với một đứa trẻ.

“Tốt lắm, theo quần gia đi tắm rửa đi, bản chất đi được.” Tô Thi Thi đẩy Đoàn Tình Đồng một cái, quần gia bên kia vội vàng đi lên mang người đi.

Chờ Đoàn Tình Đồng đi rồi, không khí trong phòng khách lại ngưng trọng.

Tô Thi Thi có chút không kiềm được, từ từ nhích đến trước mặt Bùi Dịch, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh muốn mắng cứ mắng chửi đi, lần này là em sai rồi.”

Bùi Dịch trong lòng có con tức giận sắp tuôn ra, nhưng khi nhìn đến cô cúi thấp đầu, khí lập tức liền tan biến.

Làm sao anh có thể nổi giận với cô đây?

Chỉ là thật có chút hận cô khi đó liều mạng, cứ như vậy mà ôm Đoàn Tình Đồng từ trên tường nhảy xuống.

Cô không biết một khắc kia, trái tim của anh cũng như ngừng đập rồi. Cho dù anh biết cô dám nhảy nhất định là đã có chuẩn bị, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn còn hoảng sợ.

“Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh thật sự sẽ không tha thứ cho em đâu!” Bùi Dịch ôm cổ Tô Thi Thi, vui cô thật chặt vào trong ngực, cơ thể hình như đang phát run.

“Bùi Dịch.” Tô Thi Thi hốt mất chợt đỏ, vòng tay ôm chặt anh lại, nghẹn ngào nói, “Em... Em chỉ không muốn để một đứa trẻ bị lợi dụng, muốn cho nó sống yên bình một chút.”

Cô biết Bùi Dịch cũng muốn để cho em trai mình cách xa tranh chấp, muốn mang em trai ra khỏi đó. Nhưng có một số việc anh không thể làm, thì cô có thể giúp anh thực hiện.

“Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh nhất định sẽ không tha thứ cho em.” Bùi Dịch lại nặng nề lặp lại một lần nữa.

Sao anh lại không biết được suy nghĩ trong lòng của Tô Thi Thi. Nhưng bởi vì biết nên anh mới càng thêm khó chịu, mới càng thêm sợ. Anh không muốn Tô Thi Thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước mắt anh dường như hiện ra một cô gái mắt ngọc mày ngài khác. Lúc trước cô ấy cũng hành động như vậy, nhưng sau này cô ấy đã chết.

“Trạm Dẫn Lan” ba chữ này đã trở thành cấm kỵ trong lòng, và lại anh không thể chạm đến đau đớn. Anh không muốn Tô Thi Thi lại trở thành Trạm Dẫn Lan thứ hai.

“Bùi Dịch, anh xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi cảm giác được Bùi Dịch giống như tâm tình có gì đó không đúng, ngừng đầu lo lắng nhìn anh.

Trong lòng Bùi Dịch cả kinh.

Anh lại mất không chế như vậy.

Anh thu lại về mặt, sắc mặt không thay đổi, chuyển đề tài: “Tô Thi Thi, em biết có câu nói mẹ hiền nhiều thất bại chứ, sau này con của chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho em dạy đâu.”

“Anh...” Tô Thi Thi buồn bực, anh đang trách cô mới vừa rồi nói tốt cho Đoàn Tĩnh Đồng sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Bùi Dịch khiến cô sững sờ tại chỗ.

“Tô Thi Thi, chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Đúng rồi sinh đi chị. Em cũng hóng

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chọn ngày lành tháng tốt.

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi

“Tô Thi Thi, chúng ta tìm ngày lành tháng tốt, đi đăng ký kết hôn đi.” Bùi Dịch ném ra một trái bom nặng ký, ngay sau đó lại ném tiếp ra một trái bom cay.

Tô Thi Thi cứ ngây ngô ra nhìn Bùi Dịch, có thứ gì từ đáy lòng này nằm, giống như là muốn nở hoa.

Vào giờ khắc này, cô dường như có thể nghe được âm thanh của bông hoa đang nở kia, nhất định rất đẹp.

Cô rõ ràng là muốn phản đối. Giữa bọn họ còn có rất nhiều yếu tố bất ổn, còn có rất nhiều chuyện chưa được giải quyết. Nhưng giờ khắc này, cô lại phát hiện rằng nói bất kỳ điều gì cũng không thích hợp.

Chẳng bao lâu sau, đối với việc trở thành người vợ hợp pháp của anh, cùng anh tạo nên kết tinh của tình yêu, cũng được cô mong đợi.

Tô Thi Thi không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu một cái, rồi ôm chầm lấy Bùi Dịch.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, ngu ngơ tại chỗ.

Anh đã chuẩn bị vài lý do dùng để thuyết phục cô, nhưng lại không ngờ, vậy mà cô gái nhỏ này đã gật đầu rồi!

Vốn là anh muốn lợi dụng sự kiện lần này một chút, để cô gái nhỏ này không dám phản đối trắng trợn.

Nhưng vậy mà cô đã gật đầu!

Khoé miệng Bùi Dịch không kìm được câu lên. Những thứ tức giận hay sợ hãi trước đây trong phút chốc đều biến mất không thấy tăm hơi. Anh khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, sai bước đi về sân sau.

Tô Thi Thi cả kinh ôm lấy cổ của anh, nhỏ giọng nói: “Bây giờ đang là ban ngày đó!”

“Ai quy định ban ngày thì không thể sinh con chứ.” Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, bước đi nhanh hơn.

Tô Thi Thi im lặng.

Ở đoạn khúc rẽ ở hành lang phía bên kia, Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé đầu quan sát tình hình bên này, nhìn thấy mình anh trai đang ôm chị dâu tương lai, đi tới, dọa cho sợ đến lập tức rút đầu lại.

“Hừ, không phải là đang cãi nhau sao? Hòa giải có phải quá nhanh rồi không?” Đoàn Tĩnh Đồng có chút thất vọng, cậu còn muốn nhân cơ hội này đi an ủi Tô Thi Thi thật tốt, dù sao lần này cô cũng giúp cậu ta chuyện lớn như vậy.

“Tôi cũng không thích tùy tiện nợ ân tình của người khác.” Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng thảm nói.

Quán gia ở bên cạnh nghe được tiểu thiếu gia làm bầm lầy bầu, đáy mắt thoáng qua vui vẻ.

Tên tiểu tử này hình như cũng không giống như lúc đầu bài xích Tô tiểu thư nữa rồi.

Mặc dù nguy cơ của Bùi gia đã bị loại trừ, nhưng tại Hồ gia lúc này dường như có bão táp kéo tới.

Hồ Sĩ Minh ra khỏi đồn cảnh sát, liền bị Hồ lão gia gọi về nhà tổ của Hồ gia khẩn cấp.

Lúc này, Hồ lão gia đang tức giận nhìn chằm chằm đứa cháu trai mình hài lòng nhất, thật lâu vẫn chưa nói nên lời. Người Hồ Sĩ Minh đứng thẳng tắp, mặt không đổi sắc đứng tại chỗ. Người bên cạnh anh ta là Hồ Minh Phi.

Hồ Tấn Hoa hít một hơi thật sâu, cho dù trong lòng căm giận ngút trời, nhưng đối mặt với đứa cháu trai mà mình thương yêu nhất, ông ta vẫn cố gắng đè tức giận xuống.

“Ngã đau như thế, muốn đáp trả sao đây?” Hồ Tấn Hoa trầm giọng hỏi.

Từ lúc Hồ Sĩ Minh bắt đầu bước vào, sắc mặt đã âm trầm đáng sợ, lúc này lại nghe thấy lời của ông nội mình, tâm cũng không dao động mà chỉ nhàn nhạt nói: “Mấy lần này, là con không có bản lĩnh hơn người.”

“Không có bản lĩnh hơn người sao?” Hồ Tấn Hoa cười nói, “Kiêu ngạo của con đâu rồi? Ta không ngờ lại có một ngày lại nghe được những lời thế này từ trong miệng con đâu!”

Ông ta nói xong rồi chợt vỗ xuống bàn, thật sự tức giận nói: “Hồ Sĩ Minh, có phải con đã động tâm với con bé kia không?”

“Có phải con đã động tâm với con bé kia không?”

Những lời này ầm ầm phóng đại lên trong đầu Hồ Sĩ Minh, giống như nổ tung, đập mạnh vào đầu anh ta, bản thân cũng懵 lung.

“Động tâm?” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, không hề nghĩ ngợi liền trả lời, “Không thể nào!”

“Phải hay không phải, trong lòng con là rõ nhất.” Hồ Tấn Hoa liếc anh ta một cái, “Ta chỉ có thể nhắc nhở con, con và người phụ nữ kia tương khắc với nhau, tốt nhất con hãy tránh xa cô ta một chút, cô ta không thích hợp với con đâu.”

Ông ta nói xong dừng một chút, ánh mắt đảo quanh rồi dừng lại: “Cho dù Minh Phi có thể ở bên cạnh Bùi Dịch, thì con cũng đừng động tâm với người phụ nữ đó.”

Ông ta vừa nói cười lạnh một tiếng: “Người phụ nữ kia đã bị em rể tương lai động tới, con còn muốn sao?”

Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát một cái trầm xuống, nhú mày, theo bản năng liền muốn phản bác, nhưng một khắc kia lời ra khỏi miệng, ngay cả chính anh ta cũng phải kinh ngạc.

Tại sao anh ta lại muốn phản bác? Ông nội anh ta nói đều là sự thật. Hai anh em bọn họ từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, sao có thể dùng đồ mà người khác đã dùng qua?

“Cháu biết rồi.” Hồ Sĩ Minh thu lại vẻ mặt, thấp giọng nói.

“Ông nội, người chớ mắng anh ấy. Cháu đã giao đấu Tô Thi Thi và Bùi Dịch qua, hai người bọn họ ra bài hoàn toàn không làm theo lẽ thường, không tài nào nắm bắt được hành động của họ. Chuyện lần này cũng không thể đổ hết lên đầu của anh được.” Hồ Minh Phi đi tới xoa tay Hồ Tấn Hoa, dịu dàng nói.

Hồ đại tiểu thư cũng chỉ có ở trước mặt với lão gia, thì mới có thể ra dáng là cô gái nhỏ, còn ở trước mặt người ngoài cô ta là lạnh lùng nhất.

“Chà, nhìn anh cháu đi lệch đường cháu cũng không nhắc nhở. Ta cảnh cáo trước, Bùi Dịch cũng không phải là người dễ khổng chế, nha đầu Đoàn gia kia và nó đều là cùng một loại người, hai người các cháu phải cẩn thận một chút.” Hồ Tấn Hoa trầm giọng nói.

Hồ Sĩ Minh gật đầu một cái, nghĩ tới hôm nay phát sinh chuyện này, đáy lòng anh ta này lửa khổng chế không được muốn giải toả.

Nếu không phải là Hồ gia dùng thủ đoạn áp chế tin tức xuống, đoán chừng hiện tại toàn bộ thế giới đã đều biết anh ta bắt cóc Tô Thi Thi, hơn nữa còn là vì một người đàn ông đi bắt cóc tình địch!

Nhưng cho dù tin tức bị áp chế không lan truyền đi, nhưng người trong vòng một dặm ở Bắc Kinh đoán chừng đều đã nghe nói không sai lệch lắm.

Mục đích của Bùi Dịch bọn họ đã đạt được rồi!

“Rắc rắc...” Hồ Sĩ Minh mạnh mẽ siết chặt nắm đấm, trong mắt đều là lãnh ý.

Hồ Tấn Hoa thấy trong mắt cháu trai tràn đầy tức giận, ngược lại tán thưởng gật đầu một cái: “Nên duy trì khí thế như vậy. Sĩ Minh, cháu không thể hồ đồ thêm nữa, lần sau nếu để cho ta thấy cháu còn hạ thủ lưu tình với người phụ nữ kia, thì ta cũng chỉ có thể tự mình động thủ thôi.”

Năng lực của cháu trai mình thế nào, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Mấy lần bị Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm mất hết danh dự, nhất định là có nguyên nhân!

“Cũng may hiện tại đã xác định Đoàn gia quả nhiên là còn có một người thừa kế. Cái lão thất phu Đoàn Kế Hùng đó cũng giàu thật là giỏi.” Hồ Tấn Hoa vừa nói, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Sự việc lần này trời xui đất khiến cũng khiến cho Đoàn gia bại lộ thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng. Mặc dù lúc trước, tất cả mọi người cũng có suy đoán, nhưng dù sao không chứng thực được. Hiện tại đã xác nhận, đoán chừng Hồng gia và Lan gia cũng sẽ có hành động, dù sao Đoàn gia cũng không phải là không có người nối nghiệp, vẫn là một mối uy hiếp to lớn.

“Dự án thôn Thành trung giao cho các anh em các cháu, tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót gì.” Hồ Tấn Hoa trầm ngâm nói.

Hồ Sĩ Minh sớm đã có chuẩn bị, gật đầu một cái nói: “Chúng cháu đang tiến hành làm rồi, cháu và Minh Phi sẽ chia nhau làm việc.”

Hồ Minh Phi cũng gật đầu nói: “Cháu muốn xem xem người phụ nữ Bùi Dịch nhìn trúng rốt cuộc là có tài cán gì.”

Hồ Tấn Hoa nhìn bọn họ một cái, biết rằng bọn họ hẳn là có chuẩn bị, cũng không nói thêm điều gì, chỉ nói ra lo lắng của chính mình.

“Cho tới bây giờ Lan gian vẫn chưa có hành động, đoán là không chuẩn bị tham gia, Hồng gia các cháu tốt hơn nên quý trọng cho tốt. Về phần Đoàn gia, lão thất phu Đoàn Kế Hùng đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu.”

Ông ta nói xong cũng giật mình, giọng nói có chút ngưng trọng: “Các cháu phải đề phòng chính là Bùi Dịch, người trẻ tuổi này sẽ là đối thủ khủng khiếp nhất của các cháu. Ta nghe nói công ty xây dựng Tiếp Khắc là của nó? Lần này chuẩn bị ra tay.”

“Không sai.” Hồ Sĩ Minh gật đầu.

Mặc dù bây giờ đang không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bùi Dịch chính là ông chủ phía sau của công ty xây dựng Tiếp Khắc, nhưng nhìn qua đủ kiểu thủ dò xét trước đây, anh ta cơ bản đã có thể khẳng định.

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên một tia cứng cỏi: “Lần đầu tiên xuất thân chiến đấu, cháu rất mong đợi.”

“Anh, em cũng rất mong đợi ba ngày sau Tô Thi Thi sẽ mang đến cho chúng ta kinh ngạc gì.” Hồ Minh Phi trong mắt lóe lên tia mong đợi.

Ba ngày sau, bọn họ sẽ đến phòng thiết kế trong cao ốc Đông Phương bắt đầu đấu thầu, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi sẽ trực tiếp tiến hành trận đấu đầu tiên.

Mà Tô Thi Thi cũng rất coi trọng lần đấu thầu này, sau hai ngày cô đã sẵn sàng bước vào công việc cuối cùng.

Chẳng qua là trước khi đi đấu thầu, từ miệng Ôn Ngọc có năng lực bà tám cực nhạy, cô biết được một tin tức sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mong đợi biểu hiện của cô.

Edit: Hàn Hàn

Beta: HuangCyndi & Ryeo

Ánh nắng mặt trời buổi sáng xuyên vào phòng làm việc của phó tổng, buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, Ôn Ngọc và Tô Thi Thi đang tán gẫu ở bên này.

“Dự án Thành Trung thôn này liên quan đến nhiều như vậy sao?” Tô Thi Thi nghe cô ấy nói một chút về chuyện dự án Thành Trung thôn.

Ôn Ngọc mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp, yếu ớt nói: “Hình như Hồ gia rất coi trọng dự án này, công ty xây dựng Minh Đình định tham gia cạnh tranh. Công ty xây dựng Hồ Thâm của Tần tổng cũng tham gia. Còn có Đoàn gia cùng Hồng gia, tôi nghe nói, các ông trùm về bất động sản cũng định chia nhau một chén canh này.”

“Tần Phong cũng muốn tham gia?” Tô Thi Thi trầm tư. Nếu như Tần Phong cũng tham gia, như vậy Bùi Dịch thì sao đây?

“Có điều gì đó không đúng.” Trong đầu Tô Thi Thi suy nghĩ thật nhanh, cũng muốn một lần nghĩ thông suốt hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, càng ngày càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

“Vừa bắt đầu thì đã giống như một ván cờ rồi, chúng ta đều bị kéo vào trong đó.” Tô Thi Thi đắm chiêu nói.

“Hả, cô cũng nói giống Tần tổng vậy.” Ôn Ngọc quay sang, tò mò nhìn Tô Thi Thi.

“Tần Phong còn nói gì nữa không?” Tô Thi Thi bỗng hào hứng hẳn lên.

Ôn Ngọc lắc đầu một cái, đáng tiếc rồi nói: “Lần trước anh ấy không cẩn thận mới buộc miệng nói, về sau thế nào thì tôi không dám hỏi.”

Cô vừa nói vừa nhẹ kéo tay áo Tô Thi Thi, tò mò nói: “Thi Thi có muốn đến chỗ Bùi tổng hỏi thăm một chút không, anh ta khẳng định là biết.”

“Bùi Dịch sao?” Tô Thi Thi như có điều suy nghĩ, trong đầu dường như có một luồng sáng sáng lên trong phút chốc, có rất nhiều chuyện lập tức nghĩ thông suốt ngay. Nhưng cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy còn rất mơ hồ.

“Thật không đúng lắm” Tô Thi Thi cau mày.

Cô tổng hợp tất cả các tin tức lấy được trước mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi rút ra một kết luận:

Với tính tình của Bùi Dịch, ắt phải là muốn giành được dự án này. Mà Hồ Sĩ Minh với tư cách là người đứng đầu Hồ gia hiện tại, khẳng định là sẽ không bỏ qua một dự án lớn như vậy đâu.

“Nhưng đến giờ phút quan trọng này mà anh ta lại ép mình đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, không ngừng gây xung đột với mình và Bùi Dịch, đây không phải là anh ta đang tự tìm đến phiền phức sao?” Tô Thi Thi giống như là đột nhiên nghĩ thông suốt một chút.

“Chẳng lẽ là muốn thông qua mình để hãm chân Bùi Dịch lại? Hoặc là, đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch!”

“Đúng vậy, nhất định là đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch, hiện tại đoán chừng là bọn họ còn chưa biết chính xác Bùi Dịch còn bao nhiêu con bài chưa lật!”

Nói chung từ khi ed bộ này từ kiến thức hội họa, thiết kế đến hàng hiệu hay sách 'Tổ Nữ kinh' gì gì đó bạn cũng nghiên cứu rồi, giờ thêm cờ bạc thôi, có là gì.

Đôi mắt của Tô Thi Thi ánh lên tia nguy hiểm.

Khó trách mấy lần gần đây Bùi Dịch lại làm lớn chuyện như vậy, chắc rằng chính là để cho Hồ gia nhìn.

Trút giận thay cô cũng là một nguyên nhân rất quan trọng trong đó. Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt không kìm được mà nở một nụ cười.

“Bất tài khai đao phải không?” Tô Thi Thi siết chặt nắm đấm, liếc mắt đảo qua thiết kế của các thiết bị lắp đặt bên trong tòa nhà.

“Hồ Sĩ Minh, muốn lợi dụng tôi ư, anh cảm thấy có thể sao?” Từ trong mắt Tô Thi Thi trong hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Thi Thi!” Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi thì bị dọa sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch, khẩn trương đẩy tay Tô Thi Thi một cái.

“Ách... Không sao, không sao.” Tô Thi Thi vội thu lại tâm tình, cười cười với Ôn Ngọc.

Bạn của cô bị dọa sợ có thể rất thảm.

Sau khi Tô Thi Thi điều chỉnh mục tiêu lần nữa, đúng lúc Đồng Tiêu Tiêu cũng chạy tới. Hai người cùng nhau trao đổi qua để chuẩn bị tài liệu cho tốt, sáng ngày thứ hai, đến công ty xây dựng Minh Đình cạnh tranh.

Mà nửa giờ trước khi các cô đang lên đường, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Mang vòng tay và dây chuyền theo.” Bùi Dịch ở bên đầu điện thoại kia nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi chân mày cau lại, sắc mặt có chút phát khổ: “Cái đó, không cần đâu...”

“Nghe lời.” Bùi Dịch dừng lại, cực kỳ dịu dàng nói: “Ngoan.”

Cái chữ ngoan này, lập tức khiến cho thân thể Tô Thi Thi không kìm được mà giật mình, ảm áp lan tỏa trong lòng, tất cả cự tuyệt lập tức tan thành mây khói.

“Biết rồi.” Tô Thi Thi hạ giọng thật thấp nói một tiếng.

Bùi Dịch nghe thấy cô bảo đảm, mới hài lòng cúp điện thoại.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tô Thi Thi buồn bực nhìn bốn chữ hiển thị trên màn hình điện thoại di động trò chuyện kết thúc.

“Dù gì người ta cũng là đi cạnh tranh với đối thủ, ít ra cũng phải khích lệ một câu chứ?” Vẻ mặt Tô Thi Thi đau khổ.

Bùi tiên sinh, anh cũng quá vô tâm đi.

Ngay sau đó cô mở ngăn kéo, lấy một chuỗi vòng tay và dây chuyền Ngọc Thạch mà trước kia Bùi Dịch đưa cho cô ra.

“Thật đúng là tự tạo nghiệp chướng thì không thể sống mà.” Tô Thi Thi nhìn này hai báo bối giống như đồ dờm, vừa than thở vừa đeo chúng lên người.

Cô không biết tại sao Bùi Dịch lại cố ý gọi điện thoại tới đây, bảo cô mang theo chúng.

Nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, cầm cặp công văn lên, rồi cùng Đồng Tiêu Tiêu tới công ty xây dựng Minh Đình.

Hôm nay, đội an ninh của công ty xây dựng Minh Đình làm việc nghiêm chỉnh hơn so trước đây, lúc Tô Thi Thi đến liền thấy hai hàng nhân viên bảo vệ đứng trước cửa, còn có một dụng cụ dò xét, mỗi một người tiến vào đều phải tiếp nhận kiểm tra.

“Đây là muốn lên máy bay sao?” Đồng Tiêu Tiêu im lặng nhún vai một cái.

Khoé miệng Tô Thi Thi giật giật, nhìn chằm chằm phía trước, vừa đi vừa nói: “Có lẽ là sợ lọt hồ nữa thôi.”

“Phù, là chuyện lù lục lần trước sao?” Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, mặc dù không có bài báo nào viết đúng sự thật, nhưng bọn họ lại nghe được không ít tin đồn.

Tất cả mọi người đều đồn đãi rằng, rất có thể là do Bùi Dịch làm.

Tô Thi Thi lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc tròn mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu một cái: “Thái độ nghiêm túc đi!”

“Tuân lệnh!” Người Đồng Tiêu Tiêu đứng nghiêm, nhất thời biến thành một cao lãnh mỹ nhân.

Hôm nay có không ít công ty đến đấu thầu, xếp hàng trước và sau Tô Thi Thi bọn cô đều có đại diện của mấy công ty, rất nhanh đã đến lượt các cô.

“Xin hai vị giao điện thoại di động và máy tính ra, tạm thời sẽ do chúng tôi giữ, sau khi hai vị rời khỏi công ty thì sẽ trả lại sau.” Nhân viên lễ tân cung kính nói.

“Giao điện thoại di động ra sao? Xin hỏi lý do là gì?” Tô Thi Thi nhướn mày, đây là lần đầu tiên cô nghe nói đi đấu thầu còn phải nộp điện thoại di động với máy tính.

“Đây là quy định mới ra của công ty, xin hai vị phối hợp.” Nhân viên lễ tân mỉm cười chuyên nghiệp, rồi dịu dàng nói tiếp: “Quý công ty cần tài liệu trình bày thì chúng tôi sẽ cung cấp USB và bản sao, những chuyện khác xin các vị thứ lỗi.”

Đúng là có chuẩn bị trước đi?

Tô Thi Thi âm thầm trao đổi ánh mắt với Đồng Tiêu Tiêu, bản thân cũng rất tức giận.

Mà mấy đại diện của công ty vào trước hình như không có dị nghị, con người Tô Thi Thi đảo một vòng, nộp điện thoại di động và máy tính của mình lên.

Hồ Sĩ Minh, lại muốn giờ trò bịp bơm rồi đây, cô cũng muốn nhìn một chút, anh ta muốn chơi cái gì!

“Cảm ơn hai vị đã hợp tác.” Nhân viên lễ tân rất khách khí với các cô, chờ các cô giao điện thoại di động và máy tính ra xong, liền dẫn các cô đi lấy tài liệu và bản sao.

Lúc không có người, Đồng Tiêu Tiêu lặng lẽ kéo Tô Thi Thi: “Sao tôi cảm thấy có điểm không đúng vậy?”

Tô Thi Thi nhếch mày, nhỏ giọng nói: “Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, chắc chắn là sợ tôi.”

Mà cô không biết, lời của các cô mặc dù nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị camera giám sát bí mật ở bốn phía ghi lại hoàn toàn rõ ràng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đình, Hồ Sĩ Minh mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm trong hình ảnh giám sát trên máy tính. Hồi lâu, khoé miệng từ từ câu lên.

“Tô Thi Thi, hi vọng những lời này sẽ không trở thành con ác mộng của cô!”

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên tia lạnh lẽo, nói về phía em gái ngồi một bên.

“Minh Phi, kế tiếp phải xem em rồi.”

Hồ Minh Phi nhếch mày, liếc mắt một cái nhìn hình ảnh giám sát Tô Thi Thi, kiêu ngạo hát hằm: “Cho tới tận bây giờ em cũng chưa từng đặt cô ta trong mắt, cô ta còn không xứng làm đối thủ của em!”

“Xem ra em rất tự tin với tác phẩm của mình” Hồ Sĩ Minh đứng lên, “Anh mong đợi biểu hiện của em.”

Công khai cạnh tranh, anh ta sẽ không thiên vị!

Tô Thi Thi, cũng mong đợi biểu hiện của cô!

Hàng tặng đã đổ bộ về rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bảo vệ vợ từ xa.

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Hương Cyndi

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Tiếp Khắc trên tầng hai mươi, lúc này không khí có chút ngưng đọng. Tần Phong ôm máy tính đi tới bàn làm việc của Bùi Dịch, âm một cái đem máy tính để trước mặt anh, trầm giọng nói.

“Hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình được tăng cường, bọn họ còn mời cao thủ máy tính tới đó.”

Bùi Dịch nhìn cũng không buồn liếc mắt một cái, vẫn phê duyệt văn kiện trong tay như cũ.

Tần Phong thấy thái độ của anh thì sừng sốt một chút, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, hưng phấn nói: “Cậu đã sớm biết rồi sao?”

Tần Phong vừa nói vừa làm lộ ra bộ dạng hoảng sợ nhìn Bùi Dịch: “Không phải cậu đi phá hệ thống phòng ngự của họ chứ? Nói nhanh lên có công phá chưa?”

Về mặt của Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như không nghe thấy lời của anh ta.

Tần Phong lập tức hưng phấn, thở dài nói: “Xem ra không có công phá rồi.”

Anh ta nói qua tin tức mới nhất vừa nhận được: “Công ty xây dựng Minh Đình đã tịch thu thiết bị truyền tin của Thi Thi, hiển nhiên là sợ cậu dựa vào tín hiệu trên điện thoại và máy tính của cô ấy để hack vào hệ thống của họ, việc này rõ ràng là để phòng cậu.”

“Nếu đối phương đã khiêu khích, cậu muốn ứng phó sao đây?” Trong lòng Tần Phong rất tò mò, nhìn đáng vẻ trấn định của Bùi Dịch, nhất định là có biện pháp.

“Tần Phong.” Bùi Dịch đoán chừng là bị anh ta âm ỉ đến phiền, cuối cùng cũng mở miệng, chậm chậm kêu anh ta một tiếng.

“Hử!” Thân thể Tần Phong lập tức căng thẳng, nghiêm túc nhìn anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc liếc anh ta một cái, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Cậu nên đánh răng đi.”

“Cái... làm gì?” Tần Phong lập tức ngây ra, sau đó mới kịp phản ứng lại, miệng không nhịn được chửi bậy một câu.

“Fuck!”

Có phải là anh em không vậy? Mà cứ chọc mãi vậy!

Tần Phong vội vàng che miệng a một tiếng, sắc mặt xanh lét, giọng điệu dịu lại: “Cậu nói đều tôi đấy à?”

Chẳng qua là Bùi Dịch lại tiếp tục xem văn kiện, giống như lão hoà thượng ngồi thiền, hoàn toàn coi anh ta là không khí.

Tần Phong bĩu môi, mang một cái ghế từ bên cạnh tới ngồi sánh vai cùng Bùi Dịch, thờ phỉ phò nói: “Tôi không đi đấy!”

Anh ta quan sát Bùi Dịch, nhìn anh làm thế nào phá vỡ phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình. Anh ta mới không tin Bùi Dịch sẽ ngồi chờ chết.

Hiện tại Tô Thi Thi đang ở trong đó, nhưng lại hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài!

Lúc này, trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đình, tới tham gia có đại biểu của công ty cùng với những nhà thiết kế chuyên nghiệp liên tục trình diện. Lúc Tô Thi Thi đang muốn đi vào, bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân từ xa. Cơ hồ tầm mắt mọi người đều nhìn về phía đang phát ra tiếng động. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng thuận theo ánh mắt mọi người cũng nhìn theo, một giây tiếp theo cả hai người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Hồ Minh Phi mặc theo phong cách Bohemian* áo vải ni khoác ngoài, lọn tóc dài quấn màu rượu đỏ tán loạn trên vai áo khoác, chân mang giày cao gót cao mười centimet, khi đi lại, mái tóc dài nhẹ nhàng chuyển động theo thân thể, tóc dài theo thân thể chuyển động, mang theo một cỗ khí đặc biệt.

*Phong cách Bohemian (viết tắt là Boho) hoặc Gypsy (Bohemian – Pháp), hay trong tiếng Việt được phiên dịch là phong cách du mục.

Hình thể ngũ quan, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo, tựa như mang theo ma lực, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dáng người cô ta cao ráo, lúc này còn đeo giày cao gót, thân thể phải cao khoảng mét tám, nóng bỏng giống như thân hình của người mẫu vậy.

“Hoa Không Tước.”

Trong đầu Tô Thi Thi không tự chủ nghĩ tới một cụm từ. Không thể không thừa nhận, lúc này Hồ Minh Phi rất chói mắt, tựa như một con chim không tước cao ngạo vậy. Méch khơ lo đó chị ơi

Nhưng trên người cô ta còn có một loại khí chất tao nhã. Hai khí chất ở trên người cô ta hoàn toàn sẵn có, khiến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt.

Hào quang rực rỡ đến lạ lùng, chói mắt. Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi.

Đối thủ rất mạnh.

Hồ Minh Phi không thể nghi ngờ là vừa xinh đẹp lại cao quý, đây là khí chất mà cô ta đã được bồi dưỡng từ nhỏ mà nên, mọi người phụ nữ thấy dáng vẻ như vậy của cô ta cũng phải nổi lòng ghen tỵ.

Sự ghen tỵ này không liên quan đến tốt hay xấu, chẳng qua đây đã là bản năng của phụ nữ.

“Thật là xinh đẹp đi.” Bên cạnh có người không kìm lòng được thờ dài nói.

“Đúng là rất đẹp, chắc rằng đây là cô gái đẹp nhất mà tôi từng thấy đó.” Đồng Tiêu Tiêu ở bên cạnh Tô Thi Thi cũng nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi không kìm được cười nhỏ, lời Đồng Tiêu Tiêu nói đúng là thật.

Một lúc sau, lại nghe lại nghe Tiêu Tiêu thờ dài: “Có thể xem là xinh đẹp, trực giác nói cho tôi biết rằng, không ưà người phụ nữ này.”

“Ách...” Tô Thi Thi có chút mờ mịt nhìn sang Đồng Tiêu Tiêu.

Chỉ thấy Đồng Tiêu Tiêu lắc đầu tiếc nuối, nhỏ giọng nói thầm: “Người này quá kiêu ngạo. Hơi thờ của cô ta khiến người ta không thoải mái, yêu thích không đứng dậy nổi. Tôi cũng không phải là ghen tỵ với cô ta.”

“Phi...” Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười. Quả nhiên là vật hợp theo loài những lời này nói thật không tỵ.

Chính xác là cô cũng không thích Hồ Minh Phi.

Tuyệt đối không phải là ghen tỵ!

Lúc này, Hồ Minh Phi cũng đi tới trước mặt các cô, những người khác thấy cô ta đi tới, cũng kìm lòng không được tránh sang bên cạnh một chút. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau. Hai người cũng không muốn gặp phiền phức, cũng muốn tránh ra, mà chân còn chưa kịp bước, đã nghe thấy tiếng Hồ Minh Phi.

“Tô tiểu thư quả nhiên đã tới, tôi rất mong đợi biểu hiện của cô.”

Bước chân của Tô Thi Thi thu về, người đứng thẳng lại, nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi với Hồ Minh Phi: “Hồ tiểu thư.”

Hồ Minh Phi liếc cô một cái, khẽ hát hàm, rồi sải bước đi về phía các cô, lướt qua, trực tiếp vào phòng họp.

“Thật đáng ghét.” Đồng Tiêu Tiêu thì thầm một tiếng. Từ trước đến nay tính cách của cô ấy luôn thẳng thắn, thấy Hồ Minh Phi này có vẻ không coi ai ra gì, thì trong lòng phát bực.

Tô Thi Thi cười lắc đầu với cô ấy, cũng không để ý nhiều, người khiến người ta còn chán ghét hơn cả Hồ Minh Phi cô đã từng gặp qua rất nhiều.

“Tô tiểu thư, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Thi Thi đang muốn vào phòng họp, thì phía sau lưng lại truyền tới một giọng nói.

Tô Thi Thi đang nghe giọng nói vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ này, người liền cứng đờ, chân mày nhíu một cái.

“Khúc tiểu thư.” Tô Thi Thi quay đầu lại nở ra nụ cười chuyên nghiệp.

Không ngờ Khúc Hồng Mai làm ở công ty xây dựng Minh Đình.

“Tô tiểu thư nhìn thấy tôi rất bất ngờ sao?” Khúc Hồng Mai đi tới trước mặt Tô Thi Thi, nhìn cô bằng nửa con mắt: “Không ngờ tôi sẽ vào công ty xây dựng Minh Đình à?”

Hừ, cô ta đã chờ đợi ngày này từ lâu rồi. Lúc trước ở trong công ty xây dựng Minh Đình bị bắt nạt. Nhưng không ngờ, Hồ tổng lại đích thân uỷ nhiệm cô

ta làm trợ lý của Hồ tiểu thư, thoảng cái làm cô ta trở mình.

Đợi đến ngày hôm nay để cho Tô Thi Thi thấy mặt mình.

Nhưng mà cô ta đã thất vọng rồi.

Chẳng qua Tô Thi Thi chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, rất tùy ý nói một câu: “Chúng ta không quen, thì vì sao tôi gặp cô lại phải bắt ngờ chứ?”

Sau đó, cô và Đồng Tiêu Tiêu cùng nhau xoay người bước vào phòng họp.

“Tô Thi Thi!” Khúc Hồng Mai tức đến nổi suýt chút nữa bộc phát tại chỗ, mặt mũi vắn vẹo, tiếng nghiến răng vang lên khanh khách.

Cô ta ghét nhất chính là cái vẻ cao ngạo này của Tô Thi Thi. Cô ta nằm mơ cũng muốn giẫm nát vẻ cao ngạo của cô trên mặt đất.

“Cô cứ chờ đó!” Trong lòng Khúc Hồng Mai oán hận nói một câu, gót chân giẫm cồng cộc đi về phía Hồ Minh Phi.

“Không ngờ cô ta lại là trợ lý của Hồ tiểu thư đó.” Đồng Tiêu Tiêu sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: “Chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Tính tình của Khúc Hồng Mai này cô rất rõ. Mặc dù vừa rồi thái độ của cô đã hạ thấp, nhưng người phụ nữ này cũng sẽ không có ấn tượng tốt với mình, cho nên có đắc tội hay không cần bản là cũng chẳng khác nhau, việc gì phải tự mình chịu thiệt để cho người khác thoải mái?

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, Tần Phong nhìn hình ảnh giám sát từ trong máy tính Bùi Dịch, mắt không ngừng tròn to, thiếu chút nữa con ngươi cũng rớt ra ngoài.

“Cậu thật sự đi phá hệ thống phòng ngự của bọn họ?” Tần Phong xoa xoa mắt. Anh ta không nhìn lầm, hiện tại trước mắt bọn họ là hình ảnh phòng họp của công ty xây dựng Minh Đình.

Cuộc đối thoại của Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai vừa rồi bọn họ nghe được rõ như ban ngày.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, lúc nhìn sang mặt mũi Khúc Hồng Mai, trong mắt tia độc ác chợt lóe rồi biến mất.

Dám ức hiếp người phụ nữ của anh, muốn chết mà!

Tốc độ gõ bàn phím của anh nhanh hơn một chút. Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện từng cái cửa sổ nhỏ nhỏ. Mỗi một cái cửa sổ trên, đều hiển thị tài liệu về Khúc Hồng Mai.

Tần Phong ở bên cạnh thấy thế liền tròn mắt há mồm, thật lâu sau mới kịp phản ứng, không nhận được liền kéo tay áo của anh: “Bạn già kiểm chế lại một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hết sức bất lợi.

Edit: Phụng

Beta: HuongCyndi

“Yên tâm đi, cậu còn chưa ra tay thì chưa tới lượt tôi đâu.” Hồi lâu, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tần Phong thấy thế thì gương mặt hóng hớt vuron tới trước: “Bùi tổng, vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?”

Anh ta chợt cảm thấy rất đồng tình với Khúc Hồng Mai, vất vả lắm mới tìm được công việc tốt, đoán chừng lại bị hẫng rồi.

Lúc này, Khúc Hồng Mai căn bản không biết mình đang bị theo dõi. Cô ta ngồi nhìn Tô Thi Thi đang bình tĩnh ngồi bên cạnh, lửa ghen trong lòng bùng lên không thể khống chế được mà muốn bộc phát.

Cô ta quay đầu nhìn Hồ Minh Phi ngồi bên cạnh một chút, âm thầm hạ quyết tâm.

Đạo lý đối nhân xử thế như vậy, cô ta cũng không có ngu. Cô ta đã sớm nghe nói, Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh có xảy ra mâu thuẫn với nhau.

Ban đầu, Hồ Sĩ Minh mời cô ta vào làm việc ở công ty xây dựng Minh Đình, đoán chừng cũng đã tính đến ngày hôm nay. Mà cốt nhắc cô ta làm trợ lý

cho Hồ Phi Minh thôi, có lẽ _____

Khúc Hồng Mai liếc đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía có Tô Thi Thi: “Có lẽ cũng bởi vì cô chứ gì!”

Khúc Hồng Mai hít một hơi thật sâu, ngồi ở đó nhàn nhã mở miệng nói: “Hôm nay, đều là những bậc thầy thiết kế vô cùng xuất sắc mới ở đây, nếu bàn về tư cách mà nói, Tô tiểu thư đây e rằng là thấp kém nhất đi? Trước kia, tôi nghe nói hôm nay Tô tiểu thư muốn đến đây để đấu thầu thì rất bất ngờ, tôi không ngờ cô lại học hỏi nhanh đến vậy.”

Tô Thi Thi nhướng mày.

“Người phụ nữ này không có đầu óc suy nghĩ hay sao? Vậy mà lại bắt đầu khơi mào mâu thuẫn trước trong hội nghị?”

Âm thầm liếc mắt về nhân viên làm việc của công ty Minh Đình, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Hồ Minh Phi, thấy bọn họ cũng không có ý định ngăn cản, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hiển nhiên là đào cái hố cho cô nhảy vào.

Khoé miệng Tô Thi Thi nhếch lên, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: “Có tư cách hay không thì không phải một người trội lý nhỏ nhoi như cô có thể quyết định được. Tác phẩm của tôi cũng không phải là để cho cô xem, tôi cảm thấy Khúc tiểu thư vẫn là không nên tự rước lấy nhục nhã, mà tôi chỉ sợ _____ xem không hiểu!”

“Cô...” Khúc Hồng Mai tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch, thiếu chút nữa là phản bác lại, người phụ nữ này thật là nguy hiểm!

Thật là hận chết Tô Thi Thi cao ngạo kia, rốt cuộc là người nào đã cho cô ấy niềm tin như vậy!

Cô ta giận quá hoá cười, lạnh giọng nói: “Tô tiểu thư khẩu khí thật lớn. Tôi nghe nói cô với Bùi tiên sinh còn có Tần tổng quan hệ với bọn họ cũng không tệ, mặc dù không biết Bùi tiên sinh rốt cuộc là làm gì, nhưng Tần tổng là người làm ăn lớn. Cô và anh ta thân thiết như vậy, hẳn là từ chỗ anh ta cô cũng đạt được không ít内幕 hoa đi?” “Khúc tiểu thư, phiền cô nói chuyện có tự trọng một chút!” Đồng Tiêu Tiêu vừa nghe liền khó chịu trước cả Tô Thi Thi.

Ý của Khúc Hồng Mai rõ ràng là đang nói Tô Thi Thi dựa vào người khác nên được thiên vị, ý thiết kế của Tô Thi Thi chả có giá trị, người này có tâm cơ quá hiểm ác.

Nhất là đến thời gian cạnh tranh ngay bây giờ, làm cho người ta nghi ngờ tài năng của Tô Thi Thi, có thể thấy được tâm cơ của cô ta có bao nhiêu thâm độc!

“Sao vậy, mình làm còn sợ người khác nói à?” Khúc Hồng Mai đã sớm có biện pháp ứng phó, hừ lạnh nói: “Các vị có thể không biết, lúc trước, tôi và Tô tiểu thư đã từng làm việc chung với nhau. Năng lực của cô ấy đúng là có một chút, nhưng rốt cuộc được bao nhiêu phần, trong lòng ai ai đều rất hiểu.”

Cô vừa nói vừa liếc Tô Thi Thi một cái: “Mỗi người ở đây đều có thể làm tiền bối của cô!”

“Cô...”

“Tiêu Tiêu.” Tô Thi Thi vỗ tay Đồng Tiêu Tiêu nhắc nhở, trên mặt vẫn luôn mang nụ cười nhàn nhạt.

Lúc càng tức giận cô lại càng tỉnh táo.

Muốn đổ bát nước dơ lên người cô đúng không? Trong lòng Tô Thi Thi cười lạnh. Khúc Hồng Mai tự cho là mình có bao nhiêu năng lực đây!

Cô hướng về Đồng Tiêu Tiêu nhàn nhạt nói: “Với một người không có năng lực, chỉ biết nổi điên sẽ thành chó cắn người thì nói nhiều như vậy làm gì?”

“Không sai! Trước kia cô ta ở công ty xây dựng Tiệp Khắc luôn thích lộng hành thị phi, kết quả là bị đuổi việc. Không ngờ đến nay vẫn không đổi.”

Đồng Tiêu Tiêu nói xong liền quay về phía nhân viên của công ty xây dựng Minh Đình, nói: “Các người cũng phải cẩn thận, coi chừng một con chuột thối tha làm loạn đó!”

“Cô... Các cô ngấm máu phun người, tôi có thể tố cáo tội phi báng!” Khúc Hồng Mai giận tới mức mặt mày lúc xanh lúc trắng.

“Cô cũng biết vu oan người khác là phạm tội à? Vậy khi này cô cũng khinh miệt thiết kế Tô của chúng tôi, những lời đó được coi là gì đây? Huống hồ, tôi nói đều là sự thật!” Đồng Tiêu Tiêu trả lời một cách đầy mỉa mai.

Nếu bàn về gây gổ, cô ấy tuyệt đối sẽ không thua Khúc Hồng Mai.

“Cô...” Khúc Hồng Mai bị phản bác một lời cũng không thể thốt ra được, giận tới mức người run lên bần bật.

“Được rồi!” Hồ Minh Phi quay đầu lại khẽ quát lên một tiếng, có chút tức giận.

Khúc Hồng Mai này sao lại không có đầu óc như thế, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà gây gổ, hơn nữa còn không khách sáo? Đây không phải là làm mất mặt cô ta sao!

Đúng lúc này, cửa truyền đến một tràng tiếng động, có người hô to: “Hồ tổng tới.”

Hiện tại, thân phận của Hồ Sĩ Minh đã được lộ diện. Mọi người ai cũng biết anh ta là tổng tài của công ty xây dựng Minh Đình.

Thấy anh ta đi vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng theo phong trào đứng lên, chẳng qua là lúc cô gặp Hồ Sĩ Minh, thì hơi giật mình.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh trong ấn tượng của cô thì người này đã thay đổi hoàn toàn khác. Sắc mặt anh ta trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt mang theo lãnh ý, toàn thân toả ra khí thế bức người.

Ánh mắt của anh ta nhìn sang, liếc mắt dò xét trên người Tô Thi Thi, không có ý dừng lại, thoáng cái liền rời đi như không thấy cô vậy.

Thật sâu lắng.

Trong lòng Tô Thi Thi cả kinh, Hồ Sĩ Minh gây cho cô áp lực rất lớn.

Đây mới là diện mạo thật sự của anh ta sao?

Tô Thi Thi không kìm lòng được đặt tay lên chuỗi dây chuyền ở trước ngực.

Trong tay cảm giác được hơi lạnh của dây chuyền kia, cô có chút hoảng hốt phải điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại.

“Bùi Dịch, anh tấn công vào hệ thống sao?” Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Không biết lần này Bùi Dịch muốn làm gì. Nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch sẽ có biện pháp đối phó. Nếu không lúc này, khi các cô bị bắt nạt các công cụ truyền tin, Dương Dũng ở trong bóng tối sẽ xông ra lôi các cô đi ngay.

“Bắt đầu đi.” Hồ Sĩ Minh đứng ở vị trí chủ tọa, không nói lời thừa thãi, hướng về phía mọi người nhàn nhai mở miệng nói.

Người chủ trì bước lên nói đôi lời mở đầu, rồi chính thức bắt đầu vào vòng đấu thầu.

Đấu thầu được áp dụng phương thức bốc thăm, các đại diện của từng công ty tiến lên theo thứ tự để bốc thăm. Đến lượt Tô Thi Thi, cô phát hiện ra có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, rõ ràng bắt gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai cùng với nụ cười thâm.

“Tô Thi Thi, hôm nay đã định sẵn là cô sẽ thua rồi.” Khúc Hồng Mai nhìn về phía Tô Thi Thi, dùng khẩu hình nói ra một câu.

Tô Thi Thi cũng không chắc lắm, nhưng nhìn loáng thoáng cũng có thể hiểu.

Cô chợt hướng mắt về phía Khúc Hồng Mai miệng nở nụ cười xán lạn, trong mắt dường như lóe lên một tia sáng.

Thua ư? Tô Thi Thi thờ ơ rồi nhún nhún vai một cái.

Ai nói cô là vì muốn thắng?

Cô liếc mắt đến vị trí chủ tọa của Hồ Sĩ Minh. Kể từ khi anh ta vào đây, cũng chưa thềm nhìn Tô Thi Thi quá một lần, giống như trước giờ bọn họ chưa từng gặp nhau vậy.

“Hồ tổng, tiếp tục như thế đi, sau này ngàn vạn lần cứ tiếp tục làm bộ như không biết tôi đi.” Trong lòng Tô Thi Thi đang âm thầm cầu nguyện.

Đồng thời, hôm nay cô sẽ trả anh ta một phần đại lễ.

Tô Thi Thi tiến lên rút tờ giấy ra, liếc mắt nhìn. Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong đang hỏi Bùi Dịch.

“Cậu nói Thi Thi sẽ rút được số mấy?”

Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, nhàn nhạt trả lời: “Mười.”

“Mười?” Tần Phong ngăn ra, ở đây tổng cộng chỉ có mười công ty được tuyển chọn tham gia thôi.

“Đây là cái hồ được người ta đào sẵn sao?” Sắc mặt Tần Phong trầm xuống vài phần, đối với kiểu đấu thầu như thế này, nếu đã cạnh tranh công khai thì hết sức bất lợi.

Mưa rồi, mịt mù đường xa không thấy lối rồi

Chương 16: Kẻ xấu tác oai tác quái.

Edit: MoonPii9999

Beta: HuongCyndi

“Số mười.”

Tô Thi Thi lăm bằm đọc lại con số này, thoát cái trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, hơi giương mắt, không hẹn mà gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai.

Về mặt cô ta đang khiêu khích nhìn cô.

“Haizz” Tô Thi Thi chợt hướng về phía Khúc Hồng Mai nặng nề thờ dài một tiếng, lắc đầu lấy tay che má, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Khúc Hồng Mai nghe thấy.

“Kẻ xấu tác oai tác quái.”

“Cô...” Khúc Hồng Mai tức đến mức lỗ mũi méo xệch.

Người phụ nữ này cũng quá trắng trợn rồi!

Những người khác trong phòng họp cũng không phải là người điếc, đều liên tiếp liếc mắt về phía Tô Thi Thi và Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai âm thầm nghĩ rằng, cũng không thể làm loạn ở đây, chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Tô Thi Thi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bóc thăm xong liền ngồi ở vị trí lẳng lặng chờ.

Ngồi ở chủ tọa, ánh mắt Hồ Sĩ Minh thờ ơ rơi xuống người Tô Thi Thi. Vừa rồi bọn cô nổ sừng anh ta thấy rõ như ban ngày, ánh mắt anh ta lạnh lùng.

Người phụ nữ này còn có sự bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của anh ta.

“Bắt đầu đấu thầu, trước hết mời số một là đại diện tập đoàn Lâm thị đi lên trình bày.” Trợ lý của Hồ Sĩ Minh thông báo.

“Nghe nói cách đây không lâu, nhà thiết kế của tập đoàn Lâm thị này đã đoạt một giải thưởng quốc tế lớn, lần này đến đây cũng phải có chuẩn bị rồi.” Đồng Tiêu Tiêu đề sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi gật đầu một cái: “Nghiêm túc xem đi, mà học hỏi chút kinh nghiệm.”

Đồng Tiêu Tiêu mím môi, cười trộm.

Đoán chừng là vào lúc này Tô Thi Thi cũng đang rất nhàn hạ thoải mái, nhưng vẫn đến tranh thủ. Người bên cạnh ai mà chẳng bày sẵn thế trận chờ quân địch chứ, căng thẳng muốn chết.

Công ty xây dựng Minh Đình vốn có tiếng trong ngành xây dựng. Lần này, bởi vì thân phận của Hồ Sĩ Minh được đưa ra ngoài ánh sáng, nên phần lớn công ty đấu thầu đều hướng về phía Hồ gia.

“Nhìn kỹ là thịnh yến.” Tô Thi Thi nhìn vào màn hình trình chiếu, trong đầu thầm nghĩ.

Đấu thầu lần này, gần như thu hút các phòng thiết kế của những công ty cũng đứng đầu trong nước. Trừ hai người Tô Thi Thi và Hồ Minh Phi công tác trong ngành chưa được nhiều người biết đến, còn những người khác đều là cao cấp.

Tô Thi Thi thấy thế rất nghiêm túc, còn lấy sô-ghi chép ra chăm chỉ ghi lại.

Trong phòng làm việc của giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch và Tần Phong thông qua camera theo dõi trong phòng họp đều đã thấy tất cả. Hoặc là nói bọn họ đang nhìn Tô Thi Thi.

Tần Phong liếc mắt, siêu cấp bội phục nói: “Tinh thần của Thi Thi nhà chúng ta thật là vững chắc, lúc này vẫn còn có tâm tình ghi chép.”

Anh ta vừa nói vừa đẩy Bùi Dịch một cái: “Cậu nói xem rốt cuộc em ấy đang định làm gì vậy? Nhìn đáng vẻ em ấy, một chút cũng không lo lắng?”

Bọn họ ở đây ai mà không biết Đoàn gia cố ý kết thân với Hồ gia, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi chính là tình địch.

Hôm nay tình địch cũng tới đây làm mất mặt, Tô Thi Thi không lo lắng, Tần Phong thấy thế càng lo.

“Tần Phong,” Bùi Dịch nghe vậy, khẽ cau mày, ánh mắt vẫn rơi vào hình ảnh giám sát trong màn hình như cũ, lạnh lùng phun ra một câu nói, “Chú ý cách dùng từ của cậu.”

“Cái gì dùng từ... Ách...” Tần Phong giật mình, đột nhiên nghĩ đến câu mà anh ta vừa nói “Thi Thi nhà chúng ta”.

Anh ta có chút im lặng.

Lúc đàn ông hẹp hòi thật không thể nói lý!

Lúc này hình ảnh giám sát đang hiển thị đã đến lượt Hồ Minh Phi ra sân.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đình, lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi ra sân, thì gấp sổ ghi chép lại, ngồi thẳng người, nhìn qua lại nổi lên loại cảm giác kính nể.

Bên cạnh, Đồng Tiêu Tiêu siết chặt nắm đấm, tựa hồ còn khấn trượng hơn cả Tô Thi Thi.

Khúc Hồng Mai giúp Hồ Minh Phi cắm USB vào, mở bản thuyết trình xong rồi lui xuống, nhìn lướt qua Tô Thi Thi, trong mắt đều là vẻ giễu cợt.

“Hừ, tự cảm thấy xấu hổ đi!” Khúc Hồng Mai âm thầm tổn hơi thừa lời.

Cô ta nhìn như vậy lâu, chính là muốn nhìn Tô Thi Thi bị Hồ Minh Phi giẫm dưới chân.

Tô Thi Thi nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái. Lúc này, sắc mặt cô đã trầm tĩnh nhìn màn hình trình chiếu, giống như là một học sinh cần phải học hỏi nhiều điều hơn, lại giống như là một thám phán, chờ tác phẩm Hồ Minh Phi xuất hiện.

Ánh mắt của Hồ Minh Phi quét qua Tô Thi Thi, lúc thấy nét mặt của cô, tia khinh thường trong mắt chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó đi tới trước máy tính, cô ta bắt đầu thuyết trình.

“Oa!” Khi cô ta mở ppt ra, đưa các thiết kế tổng thể tòa nhà thương mại lên, trong phòng họp nhất thời vang lên một vài tiếng khâm phục.

Tô Thi Thi nhíu mày lại, trong mắt cũng có một tia tán thưởng.

“Quả nhiên không tệ.” Tô Thi Thi cẩn thận quan sát bản vẽ thiết kế toà nhà, âm thầm kinh hãi.

Khó trách Hồ Minh Phi lại cao ngạo như thế, cô ta quả thật có tư cách mà cao ngạo. Nếu bản thiết kế này mà đem đi tham gia thi đấu, tuyệt đối có thể ôm giải thưởng lớn trở về rồi.

“Tôi sử dụng chính là phong cách Bohemian kết hợp cùng phong cách cổ điển. Chủ yếu là suy tính đến đời sống thành phố nhộn nhịp ngày nay, mà một ngôi nhà rộng lớn có hệ thống vui chơi giải trí là nơi mọi người thư giãn nghỉ ngơi, áp dụng phong cách này thực sự có thể khiến cho người ta có một kiểu đánh thẳng vào thị giác, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Lúc đối mặt với sự mới lạ, mặt khác đại não của con người sẽ có một phương thức được thả lỏng.” Hồ Minh Phi vừa nói vừa mở ra các chi tiết bộ phận, tự tin nói: “Đây chính là lý thuyết từ thiết kế của tôi, khiến người ta giải trí đồng thời cũng hoàn toàn thả lỏng bản thân.”

“Bộp bộp bộp...” Trong phòng họp vang lên một tràng vỗ tay kịch liệt, những nhân viên đến tham dự đấu thầu từ những công ty khác mỗi người đều tán thưởng từ nội tâm.

Có người thậm chí còn âm thầm tiếc rẻ, biết mình đấu thầu cũng không có hy vọng.

“Cậu nói cô ta là một người ngoài nghề, sao lại có thể thiết kế tuyệt vời như thế chứ?” Đồng Tiêu Tiêu ghé sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói nhỏ.

Cô vẫn chưa tin Hồ Minh Phi kia thiên tài như thế, cái gì cũng nghĩ ra được!

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười một cái, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Cô ta kiêu ngạo như vậy cũng không đến mức làm càn, đây là tác phẩm của cô ta”

“Nhưng mà ——” Tô Thi Thi dừng một chút, trong mắt tràn đầy vui vẻ nói: “Tôi không thích phong cách của cô ta lắm.”

“Không sai, tôi cũng không quá thích. Đánh thẳng vào thị giác quá mạnh mẽ, người phương Tây có thể dễ dàng tiếp nhận hơn. Mà trong nước muốn tiếp nhận kiểu đổi mới táo bạo này là mạo hiểm rất lớn. Nếu như nơi này dùng công nghệ khoa học, có thể sẽ thích hợp hơn.” Đồng Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ nói.

“Tôi vẫn thích thiết kế của cô hơn, khiến cho người ta có loại về cảm giác về nhà, đây mới là ý tưởng để bàn bạc.”

Tô Thi Thi mỉm cười, lắc đầu nói: “Thời đại đổi mới, khái niệm thiết kế của cô ta sau này sẽ được phổ biến trong một thời gian ngắn, phương diện này chúng ta cũng phải học tập để lấy kinh nghiệm.”

Cô vừa nói vừa đứng lên, nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: “Đến lượt chúng ta rồi.”

Đồng Tiêu Tiêu gật đầu, đứng dậy cầm USB rồi đi trước lên cắm vào máy tính, cũng như chuyển bản thiết kế của Tô Thi Thi ra ngoài.

Lúc Tô Thi Thi đi lên phía trước, ánh mắt không nhanh không chậm quét qua người Hồ Minh Phi đang ngồi trước mặt.

Hồ Minh Phi cũng đang nhìn cô.

Chỉ thấy Hồ đại tiểu thư hướng về phía cô, khóe miệng câu lên, trong mắt đều là vẻ giễu cợt và sự khinh thường.

“Cũng không gì hơn cái này.” Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Vị Hồ đại tiểu thư này đã quen thói cao ngạo, một chút lòng khoan dung cũng không có, cô thật đúng là khinh thường khi làm đối thủ cạnh tranh với cô ta.

Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi, sống lưng thẳng tắp, không nhanh không chậm đi tới bàn hội nghị ở trên cùng.

Cách cô hơn hai mét đằng kia chính là Hồ Sĩ Minh. Lúc này, anh ta đang an vị ở trên cao, mặt không đổi sắc nhìn cô.

“Hồ Sĩ Minh, sự kiểm chế của anh đối với tôi đến đây chấm dứt đi.” Tô Thi Thi chợt hướng về phía Hồ Sĩ Minh nở ra một nụ cười rạng rỡ, sự giảo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Trước khi tới, cô sớm đã hạ quyết tâm.

Mà cô không biết rằng nụ cười vừa rồi của cô, đã bị camera của Bùi Dịch phía sau nhìn thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong cũng nhìn thấy, đang ở bên kia giễu cợt trên nỗi đau của người khác: “Cậu có thấy không, em ấy vừa rồi cười về phía Hồ Sĩ Minh, cười trông thật xinh đẹp!”

“A...”

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, không khí lập tức giống như là bị ngưng đọng lại, lạnh lẽo đến dị thường.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình, môi mím chặt, gương mặt vô cảm, hai tay gõ rất nhanh trên bàn phím.

Trong màn hình, Tô Thi Thi đã bắt đầu trình bày.

Cô đứng ở phía trên cùng bàn hội nghị, hình chiếu tỏa ra lam quang lò mờ rơi xuống người cô, tựa như bịt kín một tầng đám sương.

“Xin chào mọi người, tôi là nhà thiết kế Sunshine, Tô Thi Thi. Tôi thiết kế dự án này, xuất phát từ khái niệm về nhà. Nhà, là nơi mỗi người thuộc về, nó...”

Tô Thi Thi vừa nói vừa di chuyển con chuột, về phía tác phẩm thuyết trình. Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại, tay cứng đờ.

Chỉ thấy nội dung trong máy tính lấy mất thường có thể thấy được tốc độ, từ từ biến mất!

Biến mất!

Không tới mười giây đồng hồ, tất cả nội dung đều biến mất sạch sẽ, cái gì cũng không thấy!

Cả nhà tối hạo!

Dạo gần đây bạn rất ham hồ, ngày ed truyện chữ, tối ed truyện tranh. Cũng fine lắm

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chó độc thân sẽ không hiểu đâu.

Edit: Lyhna

Beta: Hương Cyndi

Không khí trong phòng họp an tĩnh hai giây, ngay sau đó bộc phát ra một trận bàn tán xì xào, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn chăm chăm màn hình chiếu...

Một bản thuyết trình được soạn thảo cẩn thận tỉ mỉ dành cho mọi người đột nhiên biến mất ngay trước mắt họ.

Tô Thi Thi ngậy ngốc, vội vàng di di con chuột, rút USB ra rồi lại cắm vào.

Nhưng dữ liệu bên trong USB rỗng tuếch, không có một văn bản nào.

“Sẽ không độc ác như vậy chứ?” Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi cách đó không xa.

Trò đùa này hơi bị lớn rồi nha!

Tài liệu lúc cô thuyết trình cũng biến mất, USB do công ty xây dựng Minh Đình cung cấp, mọi người sẽ nghĩ ra sao về việc này.

Khóe miệng Tô Thi Thi hơi giật giật.

Không hổ danh là anh trai của Hồ Quân Nhạc, bản lĩnh của hai người họ giống nhau như đúc.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiếp Khắc, một tay Tần Phong bắt lấy cổ tay Bùi Dịch, còn tay kia chỉ vào màn hình máy tính, hơi thờ run rẩy.

“Cậu điên rồi phải không?” Anh ta im lặng hồi lâu rồi đột nhiên rống lên đầy giận dữ. “Cậu phá Thi Thi làm gì? Em ấy không thể hoàn thành công việc, cậu muốn hạ bệ em ấy à?”

Tần Phong thật sự lò mò rồi. Bùi Dịch rốt cuộc muốn làm gì?

“Buông tay.” Bùi Dịch rất tỉnh táo, hơi giật cổ tay của mình lại.

Một giây tiếp theo, Tần Phong giống như bị kim châm vội vàng buông lỏng tay ra.

Nhưng anh vẫn không hiểu: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Đây là tâm linh tương thông của người yêu nhau, cậu là chó độc thân đương nhiên sẽ không hiểu đâu.” Bùi Dịch quay đầu nhàn nhạt liếc Tần Phong một cái, ngay sau đó lại chuyển dời đến màn ảnh, ánh mắt khóa chặt vào hình ảnh của Tô Thi Thi.

“Chết tiệt!” Tần Phong tức đến nổi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Lúc nào rồi mà người này còn không quên dả kích anh ta đôi câu.

Chẳng qua là... Tần Phong âm thầm liếc Bùi Dịch một cái, người này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy.

Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lúc này, phòng họp ở tầng trên cùng công ty xây dựng Minh Đình, không khí càng ngày càng kỳ quái.

“Hồ tổng, không phải anh nên cho tôi một lời giải thích sao?” Tô Thi Thi thẳng người đứng trước phòng họp, hai mắt nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh, giọng nói rất bình tĩnh.

“Đúng vậy, Hồ tổng nên cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý chứ. Các người tịch thu công cụ truyền tin của chúng tôi, phải dùng USB của các người, như vậy hiện tại văn bản tỉ mỉ như vậy tại sao lại biến mất?” Đồng Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, lên tiếng ủng hộ cô. Công ty xây dựng Minh Đình quả là khinh người quá đáng!

“Ý của Tô tiểu thư là, tôi để cho văn bản báo cáo của các cô biến mất?” Ánh mắt nguy hiểm của Hồ Sĩ Minh ngước lên, không nhanh không chậm hỏi.

“Không phải sao?” Tô Thi Thi cười nhạt, “Chẳng lẽ là tự tôi để nó biến mất à?”

Về mặt những người khác cũng có chút vi diệu. Lúc trước, bọn họ có nghe được không ít tin đồn về Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh. Hiện tại lại có tin tức truyền tới, Hồ Minh Phi có ý với Bùi Dịch.

Cuộc đấu thầu lần này nói là một cuộc hợp tác, nhưng cũng chẳng khác nào trận đấu giữa Tô Thi Thi với Hồ Minh Phi. Tô Thi Thi còn chưa bắt đầu phần thuyết trình năng lực của mình thì đã bị gây cánh quay về.

“Sao lại không thể là do chính cô chứ?” Khúc Hồng Mai ở một bên thấy tình hình bất thường, lập tức nhảy ra ngoài, “Ai biết được bởi vì cô biết mình không sánh bằng Hồ tiểu thư, cho nên mới cố ý để bản thuyết trình biến mất chứ?”

Khúc Hồng Mai vừa nói, ánh mắt quét qua từng người qua trong phòng họp: “Cô lựa chọn lúc này để bản thuyết trình biến mất, thật sự là đúng lúc.”

“Cô đừng có mà ngậm máu phun người, thiết kế Tô của chúng tôi ngay cả công trình gian khách cũng có thể giành được, năng lực không thể nghi ngờ, mà phải dở loại thủ đoạn này sao?” Đồng Tiêu Tiêu thật muốn xông qua xé nát miệng của Khúc Hồng Mai.

Người phụ nữ này thật ác độc!

“Tô tiểu thư.” Lúc này Hồ Minh Phi đứng lên hướng về phía Tô Thi Thi nói, “Công ty xây dựng Minh Đình còn không đến mức sử dụng loại thủ đoạn tiện này. Coi như cô đã hoàn thành thuyết trình, tôi cũng có lòng tin có thể toàn thắng, căn bản sẽ không sợ cô. Sao phải khiến cô mất đi tư cách đấu thầu chứ?”

“Hồ tiểu thư thật là tự tin!” Đồng Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, “Tô tiểu thư của chúng tôi thiết kế, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với các người!”

“Hiện tại cô nói gì chẳng được, dù sao các người thiết kế tác phẩm cũng không có cách thuyết trình, quý biết các người thiết kế ra đáng về gì.” Khúc Hồng Mai tiếp lời nói, “Làm sao tôi biết không phải là các người động tay động chân vào văn bản?” Cô ta vừa nói mâu quang rét, cũng có điều chỉ nói: “Tôi nghe nói, tài nghệ máy tính của Bùi tổng rất cao, có thể sánh với hacker đây!”

“Cô có ý gì!” Đồng Tiêu Tiêu tức giận.

“Bùi Dịch...” Trong lòng Tô Thi Thi không biết sao lại nhảy lên một cái, trong đầu không tự chủ được lại nhớ tới lúc trước khi lên đường, Bùi Dịch cố ý gọi điện thoại tới dặn dò bảo cô mang theo dây chuyền và vòng tay.

Tay của cô kim không được sờ một cái lên chuỗi dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng dâng lên một rất ý nghĩ kỳ quái.

“Tiêu Tiêu.” Tô Thi Thi dè tay Đồng Tiêu Tiêu xuống, trong lòng đã có chủ ý.

Cô không nhìn Khúc Hồng Mai đang nhảy nhót như thằng hề, mà quay đầu nhìn thẳng Hồ Sĩ Minh, nhàn nhạt nói: “Bản thuyết trình này đã trải qua kiểm tra của các người, có vấn đề hay không trong lòng các người rất rõ ràng!” Cô vừa nói nhìn về phía Hồ Minh Phi, sống lưng có gắng thẳng tắp, kiêu ngạo nói: “Tôi tới tham gia đấu thầu chẳng qua là bởi vì một cam kết ban đầu. Về phần Hồ tiểu thư, cho tới bây giờ cũng chưa được xếp vào hàng đối thủ của tôi.”

“Cô...” Mặt Hồ Minh Phi liền biến sắc. Ý của cô là cô ta căn bản không xứng làm đối thủ của cô sao?

Kiêu căng!

Sắc mặt của mọi người bên cạnh cũng trở nên khác lạ, từng người ngồi im tại chỗ, nói cũng không dám nói.

Tô Thi Thi nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét qua trong mọi người trong phòng họp, tự nhiên nói: “Nếu đã xảy ra loại chuyện như vậy, tôi cũng không có hứng thú tiếp tục đấu thầu nữa. Dù sao, mất đi một đối tượng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đình đây, tôi cũng không quá để ý.”

Cô nói xong liền đi trở lại đến vị trí của mình, thu dọn xong đồ đạc rồi nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu chúng ta đi thôi.”

“Được!” Đồng Tiêu Tiêu lập tức đuổi theo.

Cứ vậy mà đi sao?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ngậy ngốc, nhất là câu nói cuối cùng của Tô Thi Thi.

“Mất đi một hợp đồng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đình đây, tôi căn bản cũng không quá để ý!”

Vậy mà lại có người không đặt công ty xây dựng Minh Đình cùng nhà họ Hồ ở trong mắt, thật sự là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

“Tô Thi Thi!”

Hồ Sĩ Minh từ chỗ ngồi đứng lên, tia hung ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, lại khiến anh ta “kính ngạc” một lần!

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn em gái của mình, sắc mặt cô ta cũng rất khó coi. Tô Thi Thi ở ngay trước mặt mọi người mà hạ thấp bọn họ không đáng một đồng, khẩu khí này cô ta nuốt không trôi!

“Điều tra rõ!” Hồ Sĩ Minh hướng trợ lý lạnh giọng nói.

Bản trình chiếu đột nhiên biến mất, tuyệt đối không đơn giản!

Giống như Tô Thi Thi nói, bản thuyết trình gốc của các cô đã phải trải qua kiểm tra của nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, xác định không có sai sót gì mới sao chép vào USB, trong khâu đó không thể nào xảy ra vấn đề.

“Chi sợ...” Ánh mắt Hồ Sĩ Minh mãnh liệt, trong lòng có ý nghĩ chẳng lành.

Đúng lúc này, điện thoại của trợ lý vang lên, anh ta đi tới một bên nhận nghe, chỉ một giây sau sắc mặt liền thay đổi, vội vàng đã chạy tới bên cạnh Hồ Sĩ Minh, rỉ tai nói thầm: “Tổng giám đốc, hệ thống của chúng ta lại bị công phá!”

“Sh**!” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát cái liền tối sầm.

Quả nhiên là thế!

“Tổng giám đốc, chuyện bản thuyết trình kia có phải người kia làm hay không, nhưng tại sao hắn lại muốn hại Tô tiểu thư chứ?” Trợ lý nhỏ giọng hỏi.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, vừa định nói gì đó, đột nhiên đèn trong phòng họp lóe lên một cái, ngay sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, có một bóng đèn bị nổ.

Một giây tiếp theo, mọi người nghe thấy trong phòng họp vang lên một chuỗi tiếng ào ào, giống như trời mưa vậy.

Không đúng, chính xác là trời mưa!

“Hệ thống phòng cháy khởi động!” Những đại diện của các công ty khác cũng sợ ngây người, đang yên đang lành sao lại phun nước chứ?

“Anh!” Hồ Minh Phi nhìn nước đang ào ào phun xuống, tức đến nổi suýt nữa ngất đi.

Vậy mà lại dùng đúng một chiêu như vậy! Đáng chết, còn ở ngay trước mặt bao nhiêu khách hàng đại diện chứ!

“Bù Dịch!” Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, chỉ nghe được một chuỗi âm thanh rắc rắc khớp xương bị lệch khỏi vị trí.

Anh ta nói một câu qua kẻ rằng: “Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

“Cút đi!”

Bên này, Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu vừa mới bước ra khỏi cao ốc công ty xây dựng Minh Đình, liền nghe thấy tiếng la hét từ bên trong truyền tới.

Các cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa nhà lớn dường như bị đi mất khổng lồ, trần nhà không ngừng phun nước ra ngoài, tình cảnh miễn bàn là có bao nhiêu đặc sắc.

“Oh my chúa!” Đồng Tiêu Tiêu che miệng lại, kinh sợ đến nỗi con ngươi cũng sắp rơi ra ngoài, “Tôi cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến một lần!”

“Quá... độc ác rồi!” Tô Thi Thi nhìn một màn trước mắt, gương mặt không kìm được giật giật hai cái.

“Bù Dịch, là anh sao?”

“Tôi, thật cặn bả!”

Nhưng rốt cuộc anh làm thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Về nhà sẽ trừng phạt anh.

Edit: Tuyết Nhi

Cả tòa cao ốc công ty xây dựng Minh Đình giống như bị tập kích, tất cả công nhân viên cùng khách hàng ôm đầu xông tới cửa bỏ trốn, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

Tô Thi Thi đứng ở cửa ngõ ngác hơn một phút đồng hồ, sau đó mới bình tĩnh lại kéo tay Đồng Tiêu Tiêu, xoay người rời đi.

Chẳng qua là không ai biết trong lòng cô cực kỳ bất ổn, trong lòng ruột ruột gan nhảy loạn.

Cô có thể đoán được là do Bù Dịch làm, thì Hồ Sĩ Minh cũng có thể đoán ra được. Dù sao cũng là dùng đúng một cách làm, đi hết Bắc Kinh này đoán chừng cũng tìm không ra thứ hai nào.

“Thi Thi, cô biết ai làm phải không?” Đồng Tiêu Tiêu vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

Gần đây, cô nghe được không ít tin đồn. Có một số người nói là ban đầu công ty xây dựng Minh Đình gặp tai họa là do Bù Dịch làm.

“Nào, chạy mau. Đợi bọn họ phản ứng kịp, chạy đến bắt chúng ta lại thì xong đời.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu, kéo cô đi nhanh về phía

trước.

Cũng may các cô chạy không được bao xa, chú Lý đã tới đón các cô. Tô Thi Thi lôi kéo Đồng Tiêu Tiêu lên xe, chạy nhanh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong tròn mắt há mồm nhìn hình ảnh giám sát trong máy tính, hồi lâu nói không ra lời.

“Quá... âm hiểm rồi!” Hồi lâu, Tần Phong mới khó khăn nói ra một câu như vậy.

Đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với Bùi Dịch. Người này thật sự quá kinh khủng, cùng một thủ đoạn mà khiến cho Hồ Sĩ Minh phải gặp hạn hai lần.

Hai anh em cao ngạo kia hiện tại đoán chừng sắp tức học máu!

Đáng tiếc hệ thống giám sát lại bị Hồ Sĩ Minh bắt người cho ngừng toàn bộ hệ thống, bằng không đoán chừng bây giờ có thể thấy đủ sắc mặt của bọn họ.

Bùi Dịch thu tay lại, cầm điện thoại di động đang để ở một bên lên rồi đứng dậy.

Tần Phong lập tức nhào tới, hai tay cầm tay của anh, khẩn cầu: “Mau nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc làm sao tấn công vào đó được? Thiết bị truyền tin của Tô Thi Thi cũng bị thu mất, rốt cuộc cậu giấu tin hiệu ở đâu hả?”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái, không nhanh không chậm nói: “Đừng quấy rầy tôi ân ái cùng vợ tôi.”

Nói xong liền rút về tay, xoay người cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ. Không lâu sau, liền nghe được anh nói chuyện điện thoại, chính là điện cho Tô Thi Thi.

“Tôi... Này! Lại bị mất mất!” Tần Phong khóc không ra nước mắt. Anh ta thề anh ta nhất định phải mau thu phục được Ôn Ngọc, chó độc thân thật quá đáng thương rồi!

Bên này, Bùi Dịch bấm điện thoại gọi cho Tô Thi Thi, câu đầu tiên liền nói: “Anh đưa cho em văn kiện làm trước, không cần lo lắng.”

Bên kia đầu dây vốn không xác định Tô Thi Thi nghe được anh nói hay không, có một cổ khí ngăn trước ngực, lại không nhẫn nại được tức giận. Tô Thi Thi hạ thấp giọng nói: “Trò về sẽ xử lí anh!”

Sau đó “Bộp” một tiếng liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch nhìn chăm chăm điện thoại di động sừng sốt hai giây, ngay sau đó mặt từ từ trầm xuống.

Lá gan càng ngày càng lớn, lại dám cúp điện thoại của anh!

Bên kia, Tô Thi Thi thờ phỉ phò cất điện thoại di động vào túi xách.

Suy đoán là một chuyện, xác định đúng là sự thật thì lại là một chuyện khác. Mặc dù cô dường như có thể đoán ra được tại sao Bùi Dịch lại phải làm như vậy, nhưng vẫn còn rất không thoải mái!

“A, bỏ ra công sức lớn như vậy, còn phải ngâm bò hòn làm ngọt!” Tô Thi Thi thờ phỉ phò nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Cái người đàn ông đáng ghét kia hẳn là vừa rồi thấy cô ở trong phòng họp có bao nhiêu xấu hổ rồi?

“Hừ!”

“Thi Thi...” Đồng Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng kéo tay cô.

Tô Thi Thi hồi phục lại tinh thần, từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy.

Đồng Tiêu Tiêu thân thể lập tức ngồi thẳng dậy, làm động tác kéo khóa lại trên miệng, giọng bảo đảm nói: “Vừa rồi tôi cái gì cũng không nghe thấy!”

“Phi...” Tô Thi Thi bật cười: “Không quan trọng.”

Anh mà là người biết sợ hãi sao? Anh đoán chừng chỉ muốn toàn bộ thế giới đều biết anh đùa giỡn Hồ Sĩ Minh như thế nào!

Tô Thi Thi bác bình tức giận.

Bùi Dịch bây giờ còn dám đem cô tính toán rồi, buồn cười!

Được rồi, đây mới là nguyên nhân cô tức giận đó!

Cô suy nghĩ một chút, lần nữa lấy điện thoại ra, bấm một cái dây số.

Điện thoại vang lên nhiều lần mới có người nhận.

“Tô Thi Thi.” Bên kia đầu dây điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nghe như đang dè nén tức giận.

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng của anh ta, khóe miệng liền giãn ra, tâm tình liền tốt lên: “Hỗ tổng, hợp tác không thành, thật thật ngại quá. Nhưng tôi đã thực hiện đúng theo quy định, chỗ của tôi có thể trả lại cho tôi rồi chứ?”

Bên kia đầu dây điện thoại trầm mặc hai giây, ngay sau đó truyền đến một tiếng tút tút, Hồ Sĩ Minh cúp điện thoại.

“Không có phong độ.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn điện thoại di động một cái, nhưng tâm tình cảm giác rất thoải mái!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đình, trần nhà không có phun nước, nhưng Hồ Sĩ Minh cả người đều là nước.

Trợ lý của anh ta đứng một bên đã rất căng thẳng, sợ có thể ngất bất kì lúc nào.

Loại chuyện như thế này lặp đi lặp lại nhiều lần, anh ta đoán chừng đã sắp bị đuổi đến nơi rồi.

“Trợ lý Vương.” Hồ Sĩ Minh sau khi cúp điện thoại của Tô Thi Thi, vẫn duy trì bộ mặt không biểu cảm, toàn thân tỏa ra một cỗ khí lạnh.

“Vâng!” Hai chân trợ lý lập tức căng thẳng, đứng nghiêm.

“Minh Phi đã mời hacker đến chưa?” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng hỏi.

“Xế chiều hôm nay có lẽ sẽ đến.” Trợ lý vội vàng trả lời.

Nếu mấy hacker kia đến sớm một chút, đoán chừng sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay?

Hồ Sĩ Minh nghe vậy, sắc mặt càng lạnh hơn một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ăn miếng trả miếng, tôi muốn khiến hắn phải trả giá thật lớn!”

“Vâng!”

Thân thể của trợ lý không nhịn được run lên một cái, không biết là lạnh hay là sợ. Anh ta lau cái trán ướt đầm mồ hôi, lập tức lui ra ngoài.

Sau khi anh ta đi, Hồ Sĩ Minh lại đứng tại chỗ một hồi lâu, cho đến tâm tình của anh ta hoàn toàn bình tĩnh lại, anh ta mới thoảng động thân thể nẩy giờ đứng yên.

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, trò chơi này sẽ càng ngày càng đặc sắc.” Hồ Sĩ Minh nện một quyền trên bàn làm việc của mình, nhưng dường như anh ta không cảm giác được đau đớn trên tay, trên mặt không hề có một sắc thái đau đớn nào hết.

Đây mới là đại thiếu gia của Hồ gia, tàn nhẫn quả quyết, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào!

“Xi...” mới vừa trở lại công ty Sunshine Tô Thi Thi đột nhiên ôm chặt cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

“Sao vậy?” Đồng Tiêu Tiêu ngừng một chút, quay đầu nghi ngờ nhìn cô.

Tô Thi Thi lắc đầu, nói với cô ấy: “Thay tôi hẹn gặp Lý tổng của Phương thị, tốt nhất là trong hôm nay có thể để anh ta tới đây một chuyến.”

“Lý tổng? Hôm nay ư?” Đồng Tiêu Tiêu sững sốt: “Bọn họ muốn chúng ta thiết kế tòa nhà còn chưa làm xong, hiện tại kêu anh ta tới đây sao mà có cách giao bản thiết kế được!”

Khóe miệng Tô Thi Thi cong lên, giơ tay lên chỉ trong máy tính: “Phương án đã sớm có rồi.”

Cô nói xong liền đi tới phòng làm việc của mình, để lại Đồng Tiêu Tiêu vẫn còn đang ngây người.

“Aha!” Đồng Tiêu Tiêu cười cười sững sốt một lúc lâu, mới chậm chậm phản ứng, không nhịn được chỉ ngón tay cái của mình về hướng bóng lưng của Tô Thi Thi.

“Nhà thiết kế Tô, cô là thần tượng của tôi!” Cô ta đuổi theo, nhắm ở cửa phòng làm việc của Tô Thi Thi hướng về phía bên trong hỏi: “Cô đã sớm đoán được đúng không? Cô căn bản không có ý định cùng công ty xây dựng Minh Đình cạnh tranh thắng thua?”

Tô Thi Thi để túi xuống, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười một cái, thờ ơ nói: “Tôi đã nói, mất đi một mối làm ăn như công ty xây dựng Minh Đình tôi cũng không quá để ý.”

Đồng Tiêu Tiêu lại ngẩn ngơ, tự đáy lòng bội phục nói: “Cô thật là quá cổ chấp, tôi lập tức đi liên lạc với Lý tổng!”

Người nào sẽ nghĩ tới, Tô Thi Thi sẽ trực tiếp đem phương án thiết kế của công ty xây dựng Minh Đình cho người của công ty khác!

Vừa khéo chính là, cao ố mà tập đoàn Phương thị muốn thiết kế cùng dự án cao ố của công ty xây dựng Minh Đình không khác biệt lắm, chỉ cần sửa

đòi một chút chi tiết thiết kế trong đó là có thể.

“Chắc, bị người của công ty xây dựng Minh Đình biết nguyên do trong đó, đoán chừng sẽ tức chết đi.” Đồng Tiêu Tiêu ôm cánh tay, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Thật hả giận!

Tô Thi Thi ở công ty tiếp Lý tổng thương lượng các chi tiết xong, liền trở về “Thị Dịch”.

Đồng thời, nhắn tin cho Bùi Dịch, bảo anh về nhà chờ.

Cô nói rồi, về nhà sẽ xử lí anh!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Anh có thể quỳ trên ván giặt

Edit: MoonPii9999

Beta: Ryeo

“Chị hôm nay sao trở về sớm như vậy? Trốn việc sao?” Đoàn Tĩnh Đồng đang theo thầy dạy kèm tại nhà kết thúc buổi học, muốn trộm ăn điểm tâm, liền thấy Tô Thi Thi trở về.

Cậu chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bụng đầy sàu nào lại không thể ăn rồi!

Nếu là trước đây Tô Thi Thi sẽ cùng cậu đấu võ mồm. Nhưng hôm nay Tô Thi Thi nghiêm mặt, chẳng qua là hướng cậu nhàn nhạt ừ một tiếng, ngay sau đó liền đi thẳng tới trong phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, không có tiếng động.

Đoàn Tĩnh Đồng sừng sốt, đôi chân ngẩn lạch bạch chạy tới, ở trước mặt cô đi qua đi lại một hồi, nghi ngờ hỏi: “Chị làm sao vậy?”

“Em để cho quản gia dẫn em đi ăn điểm tâm đi.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Đoàn Tĩnh Đồng trong lòng vui mừng, cậu đang muốn quay đầu đi tìm quản gia, vẫn là không yên lòng quay đầu lại nhìn Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải hay không ai ức hiếp chị rồi?”

“Anh em” Tô Thi Thi nhàn nhạt phun ra hai chữ.

“A! Em còn có việc đi trước.” Tên trẻ con kia vừa nghe xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Nói giỡn, vợ chồng hai người nội chiến, nếu cậu bị cuốn vào sẽ thê thảm chắc rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng ở phương diện này cực kỳ tinh ranh, còn nhỏ tuổi nhưng cái gì cũng hiểu, cậu mới sẽ không đi làm bia đỡ đạn.

“Tiểu bạch nhãn lang!” Tô Thi Thi mặc dù đối với Đoàn Tĩnh Đồng không ôm hi vọng, nhưng tên trẻ con chạy cũng quá nhanh, cô có chút dờ khóc dờ cười.

Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, ngồi phải thẳng tắp, mặt không thay đổi tiếp tục chờ.

Qua trong chốc lát, liền nghe trong sân truyền đến tiếng xe hơi. Hẳn là Bùi Dịch trở lại. Tô Thi Thi điều chỉnh lại tư thế ngồi, sắc mặt so mới vừa rồi càng lạnh hơn.

Bùi Dịch xuống xe, sửa sang lại áo khoác, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn, chân mày theo bản năng nhíu một cái, có chút nhức đầu.

Suy nghĩ hoài mà chả nghĩ ra cách dễ dãi Tô Thi Thi, sớm biết cũng không đem Tần Phong đuổi đi, cái tên kia biết rất nhiều chiêu dỗ dành phụ nữ.

Ngay lúc Bùi Dịch còn đang suy nghĩ muốn làm gì tiếp theo, bên cạnh khúc rêu ở hành lang nhô ra một cái đầu nhỏ.

“Anh.” Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng kêu Bùi Dịch một tiếng.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, quay đầu sang nhìn về phía cậu.

Đoàn Tình Đồng có chút khấn trương, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi đáng về không vui của Tô Thi Thi, cậu khẽ cắn răng, nhắm mắt chạy tới, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

“Thi Thi giống như rất tức giận, chị ấy nói là anh chọc chị ấy tức giận, anh đã nghĩ ra cách dỗ chị ấy chưa?”

Bùi Dịch đang nghe cách cậu gọi chị dâu là Thi Thi, sắc mặt trầm xuống, nhưng anh nghe xong câu cuối, đem tức giận đè ép trở về. “Không có.” Bùi tiên sinh gắng giọng nói, giọng nói có chút ảo não.

Đoàn Tình Đồng trông mắt sáng lên, tay tròn mập mập quắc quắc anh về phía mình.

Bùi Dịch khom lưng để sát bên tai vào cầu, Đoàn Tình Đồng nhỏ giọng nói: “Anh lần trước không phải là mua ván giặt sao? Không được liền trực tiếp quỳ đi!”

“Cút!” Bùi Dịch mặt tối đen như đất nồi.

Tiểu tử thúì, một ngày không dạy dỗ liền muốn leo lên đầu anh ngồi rồi!

Đoàn Tình Đồng co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói thảm: “Biện pháp này dùng rất tốt, con gái nhìn khang định đau lòng, một khi đau lòng liền chuyện gì đều bỏ qua.”

Bùi Dịch chân mày nhíu càng thêm chặt, trầm mặt hướng phòng khách.

“Thi Dịch” trước kia là Vương Phủ là nơi đặt biệt chuyên dùng tiếp khách, hiện tại nơi tiếp khách này được bọn họ dùng làm nơi bình thường nghỉ ngơi cùng nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là thường ngày nhìn vào rất có khí thế kiến trúc khoáng đạt, lúc này theo Bùi Dịch có chút lãnh.

Chân mày của anh vặn càng chặt hơn.

Lúc phụ nữ tức giận không thể cùng cô phân rõ phải trái, như vậy cũng chỉ có thể...

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sa lon đợi một lúc lâu cũng không thấy Bùi Dịch đi vào, sắc mặt của cô càng thêm khó coi.

Lúc cô nghĩ không muốn đợi thêm nữa, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân truyền đến.

Người đàn ông mang giày da âm thanh đập ở trên mặt đất rất trầm ổn, cái thanh âm này cô rất quen thuộc.

Là Bùi Dịch.

“Em còn tưởng rằng anh không dám tới.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, tiếp tục đem thân thể ngồi thẳng tắp, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, giữa hai lông mày ẩn ẩn tức giận.

Cô hiện tại rất tức giận!

Bùi Dịch đi tới trong phòng khách, liền thấy Tô Thi Thi có vẻ mặt tức giận này, anh ở trong lòng lặng lẽ thở dài.

Mới vừa rồi lúc gõ bàn tấn công vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đình thật rất sáng khoái, chẳng qua là báo ứng tới quá nhanh rồi.

Tiếng bước chân trầm ổn của người đàn ông càng ngày càng gần, mang theo một cỗ tiết tấu riêng, từ từ hướng Tô Thi Thi đến gần, cuối cùng tiếng bước chân ngừng, Bùi Dịch đứng ở trước mặt Tô Thi Thi.

Trong phòng khách rất an tĩnh, im lặng đến nỗi một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Tô Thi Thi ngay ngắn ngồi ở trên ghế sa lon, không ngừng đầu, giống như là không có phát hiện Bùi Dịch tới.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt cô, có thể thấy rõ nét mặt của cô, cũng có thể thấy đỉnh đầu của cô. Cô gái nhỏ này tư thế ngay ngắn, biểu đạt cô đang rất tức giận.

Bùi Dịch ở trong lòng lại thở dài. Đây là lần thứ ba trong hôm nay anh thở dài, so trước đây một năm đều phải nhiều. Hai người người nào cũng không nói gì, không khí chìm vào căng thẳng.

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, người này chẳng lẽ chờ cô mở miệng sao?

Mới không!

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, làm bộ sẽ phải đứng lên.

Ngay lúc hai chân cô đang muốn dùng sức đứng dậy, bên cạnh lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, quần gia thở hồng hộc chạy tới.

“Tiên sinh, vật ngài muốn đã đem tới rồi.” Quân gia không biết cầm một thứ đồ gì đó, chạy tới trước mặt Bùi Dịch.

“Ừ.” Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, nhận lấy vật gì đó trong tay quân gia.

Tô Thi Thi không có ngẩng đầu, không thấy được Bùi Dịch cầm chính là cái gì, ngay sau đó cô đột nhiên nghe được “ầm” một tiếng, trước mắt giống như là có một vật màu nâu lướt qua.

Cô cúi đầu vừa nhìn, chân mày kim lông không động nhú càng thêm chặt.

“Ván giặt?”

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen. Anh đã là người làm sai chuyện, vậy mà còn muốn cho cô quỳ ván giặt sao?

Thật là quá đáng!

Tô Thi Thi siết quả đấm muốn đi cùng Bùi Dịch lý luận. Nhưng là một cái chớp mắt tiếp theo, cô đột nhiên thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, Bùi Dịch vậy mà quỳ gối lên ván giặt!

Tô Thi Thi bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con ngươi tròn trắng, hù chết cô rồi!

Này là tình huống gì? Bùi tiên sinh người có phải hay không quỳ sai lầm rồi?

Tô Thi Thi trong lòng run lên, anh không phải là một giây kế tiếp sẽ trở mặt chứ?

Cô lại nghe được Bùi Dịch nói: “Anh sai rồi.”

Bùi Dịch trầm mặt, giọng nói có chút cứng ngắc nói: “Tức giận chuyện gì. cứ nói ra hết đừng cố nhịn.”

“Em...” Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Được!

Trút đúng không!

Cô toàn một bụng khí!

Tô Thi Thi vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, kia một bụng lửa liền vùng vục bốc lên tóa ra ngoài, đứng lên xắn tay áo, sau đó liền như thế thẳng tắp địa ngồi ở trước mặt Bùi Dịch.

Anh quỳ, cô ngồi xếp bằng.

Tô Thi Thi nói rất nhanh, trong giọng nói đều là tức giận.

“Cô ta nói thế nào cũng coi như là tình địch của em không phải sao? Anh nói xem em thật vất vả mới có thể cùng cô ta trực tiếp giao đấu. Anh lại đập đổ, trực tiếp đem phần văn kiện của em xóa sạch, để cho em chưa đánh đã thua! Anh có biết em mới vừa rồi có bao nhiêu xấu hổ không?”

Tô Thi Thi siết quả đấm, càng nói càng tức giận, tức giận mắt cũng đỏ nói: “Em thừa nhận thiết kế của cô ta rất tốt, nhưng mà thiết kế của em so với cô ta kém sao? Em vốn là suy nghĩ đợi đến khi em cạnh tranh thắng lợi, sau đó cao ngạo nói em không muốn theo chân bọn họ hợp tác. Thế mà bị anh đập đổ hết rồi, trực tiếp để cho em ngay cả cơ hội cạnh tranh cũng không có!”

Tô Thi Thi giận đến choáng váng đầu, đột nhiên nắm lấy tay Bùi Dịch, cúi đầu liền hung hăng cắn một cái nói: “Anh thật là quá đáng! Anh không thể đợi thêm hai phút nữa để cho em đem tác phẩm của mình trình bày hoàn hảo sao? Tức chết em mà! Anh có thể nắm tình hình thông qua hệ thống giám sát, cho nên anh chính là cố ý!”

Tô Thi Thi cuối cùng cho ra kết luận: “Bùi Dịch biết bọn họ ở trong phòng họp xảy ra những chuyện gì, cho nên có lý do tin tưởng anh liền là cố ý!”

Cho nên cô mới tức giận như vậy, còn có chút ủy khuất!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nổi khuôn mặt đỏ bừng, lặng lẽ quỳ, một câu nói cũng không nói, lại ở trong lòng thở dài.

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh là thấy Tô Thi Thi hướng về phía Hồ Sĩ Minh cười đến đẹp mắt như vậy——

Cho nên...

Mất không chế.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đã trút giận đủ chưa?

Edit: MoonPii9999

Beta: Ryeo

Trong phòng khách lớn như thế, có gió lạnh phòng ngoài mà thổi qua, làm cho người ta không khỏi dâng lên một tầng lạnh lẽo.

Hai thân thể một quỳ, một ngồi dưới đất, lúc này hai người sắc mặt đỏ thắm, cái trán mồ hôi có mồ hôi toát ra, giống như là đang về rất nóng.

Tô Thi Thi ngồi thẳng dậy, hai tay chống nạnh nhìn chằm chằm Bùi Dịch: “Đang nói chuyện với anh đó?”

Bùi Dịch nghiêm mặt, hồi lâu phát ra một âm tiết nói: “Ừ.”

Tô Thi Thi nhàu mày, cực kỳ không vui nói: “Anh nói em mới vừa nói có đạo lý hay không?”

“Có.” Bùi Dịch trả lời rất ngắn gọn, trên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện lỗ tai của anh đang đỏ ửng lên, từ từ có xu thế tràn lan cả khuôn mặt.

Bùi tiên sinh lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên bị một cô gái nhỏ đồ ập xuống mắng xối xả.

Mặt mũi này, vút hết!

Thấy Tô Thi Thi phát tiết cũng đủ rồi, Bùi tiên sinh mới điều chỉnh vẻ mặt một chút, ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy khóa chặt mặt Tô Thi Thi: “Hết giận chưa?”

“Anh!” Tô Thi Thi vốn là đã muốn hết giận rồi, nhưng nghe xong câu kia, lửa trong người lại xông ra.

Năm phút đồng hồ tiếp theo, cả phòng khách chỉ nghe đến Tô tiểu thư nộ khí đằng đằng.

Thăng mắng đến miệng khô lưỡi khô, Tô Thi Thi mới dừng lại.

Chẳng qua là lúc dừng lại rồi, gan thò của Tô Thi Thi lại bộc phát.

“Xong rồi. Mới vừa rồi mắng như vậy, Bùi Dịch sẽ không tức giận chứ?”

Cô len lén nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, thấy trên mặt anh không chút biểu cảm, đôi môi theo thói quen khẽ mím, ngược lại không nhìn ra có tức giận.

Mới vừa rồi lúc a-đê-na-lin (hay còn gọi máu điên) tăng vọt, Tô Thi Thi không có cảm giác, giờ phút này tỉnh táo lại từng trận lo sợ.

Ánh mắt cô rối loạn, suy tư khả năng chạy trốn.

Đang lúc này, Bùi Dịch đột nhiên có động tác.

Có thể là Bùi tiên sinh cảm thấy Tô tiểu thư mắng mệt môi rồi, liền đứng dậy thay cô rót chén trà.

Tô Thi Thi nhìn cácnh tay kia khớp xương rõ ràng bung chén trà đưa tới, lòng của cô càng run lên, cẩn thận nhận lấy.

Bùi Dịch không có nhìn cô, chẳng qua là cúi đầu liếc đến cái ván giặt đang nằm trên kia, hai chân cong, từ từ quỳ xuống.

“Không cần!” Tô Thi Thi vội vàng ngăn lại anh, giơ chân lên, đá cái ván giặt kia ra xa.

Nói giỡn, đã chịu ngoan ngoãn cho cô trút giận, cô không nên được đằng chân lân đằng đầu nữa, đạo lý này cô rất rõ. Để cho Bùi tiên sinh quỳ chà trên ván giặt, còn quỳ hai lần... “Hí...” Tô Thi Thi vội vàng uống một hớp trà, cố gắng đè nén nội tâm run rẩy.

Cô nhất định sẽ chết rất thảm!

Bùi Dịch ánh mắt nhìn theo cái ván giặt đã bị đá ra xa kia, khóe miệng hơi hơi vẠch.

“Rất tốt, cô gái nhỏ này coi như có chút lương tâm.”

Anh xoay người, vững vàng ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: “Hiện tại chúng ta tới nói một chút.”

Tô Thi Thi uống một hớp trà, đem chén trà đặt ở trên khay trà, quay đầu lúc sắc mặt so mới vừa rồi nghiêm túc hơn.

“Anh tại sao không nói cho em?”

“Là lỗi của anh.” Bùi tiên sinh không chút do dự thừa nhận sai lầm.

“Anh đã sớm nghĩ ra chiều này đúng không?” Tô tiểu thư mặt nghiêm túc hỏi.

“Anh xin lỗi.” Bùi tiên sinh đáp lại thật nhanh.

Tô Thi Thi nhú mày, đề xuống tức giận lại lóe lên nỗi hiềm nghi.

Cặp mắt cô nhú lại, từ từ hướng Bùi Dịch ghé sát vào, theo dõi mặt của anh hỏi: “Anh hãy thành thật nói, anh có phải hay không tính sai thời gian rồi hả? Anh mới đem văn kiện thuyế trình của em xóa trước hạn định?”

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, mím môi, không nói.

Tô Thi Thi đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt dò đi, rõ ràng nhìn thấy lỗ tai của anh đỏ.

“Bùi Dịch, anh không phải ăn dấm chua chứ? Dù sao lúc trước em cùng Hồ Sĩ Minh cách gần như vậy.” Tô Thi Thi cười như không cười hỏi.

Sau đó, Bùi tiên sinh mặt trắng xanh một phen liền đen.

Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng người.

Xong rồi, đắc ý vênh vào rồi.

“Cái đó... Bất kể như thế nào, anh hôm nay để cho em thật mất mặt. Anh nói đi, muốn làm sao đây?” Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch ánh mắt lóe lóe, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Được rồi, anh đuối lý.

Tô Thi Thi liếc anh một cái, có chút buồn bực nói: “Anh sau này có chuyện gì cũng không thể gạt em.”

“Ừ.” Bùi Dịch lần này vẫn như cũ không do dự.

Hôm nay chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn, lấy sự ăn ý của anh cùng Tô Thi Thi, nếu như anh chờ thêm hai phút, Tô Thi Thi chắc là sẽ không nổi dóa.

Chỉ bất quá lúc ấy nhìn thấy cô nở nụ cười với Hồ Sĩ Minh làm cho lửa giận lên cao, quả nhiên sai một giây thành nỗi hận ngàn đời,

Tô Thi Thi hí hóp mắt, thấy anh dễ nói chuyện, cố ý nghiêm mặt nói: “Vậy anh đi đem Tiểu Vành bọn nó đón trở về đi.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhưng không có phản đối.

Được rồi, anh đuối lý, làm chút chuyện để cho vợ yêu đầu vui vẻ là đương nhiên.

Tô Thi Thi mắt mở to càng ngày càng sáng, vội vàng đem mọi chuyện kìm nén lâu nay toàn bộ cũng nói ra ra.

“Xét thấy Bùi tiên sinh hôm nay để cho em đây thật mất mặt như vậy, em quyết định phạt anh ngủ phòng khách!” Thời gian này cô bị Bùi tiên sinh giày vò mệt muốn chết, rất muốn cảm giác ngủ một mình.

Nào biết Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, mới vừa rồi chuyện gì cũng đồng ý, nhưng giờ nói biến sắc là lập tức biến sắc.

“Không được.” Anh như đinh đóng cột nói.

Nói giỡn, vấn đề nguyên tắc tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

“Anh...” Tô Thi Thi hơi suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui mà cầu xin chuyện khác, “Vậy em không đọc 《Tổ Nữ Kinh》 nữa.”

Bùi tiên sinh không hề nghĩ ngợi, kiên định phun ra hai chữ nói: “Không được!”

Sau đó...

Bùi tiền tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không tiếc quỳ trên ván giặt cầu xin tha thứ, kết quả vẫn lại là thất bại trong gang tấc.

Tô tiểu thư khi bị anh liên tục hai lần thương lượng bất thành, nghiêm mặt nổi giận đùng đùng chạy đi mất.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, lặng lẽ thở dài.

Sớm biết liền nhịn một chút.

Quả nhiên, cùng phụ nữ đang tức giận phân rõ phải trái là một lựa chọn không sáng suốt. Bởi vì cô căn bản sẽ không cho anh cơ hội phân rõ phải trái.

Nơi xa, trốn ở góc phòng nhìn lên Đoàn Tĩnh Đồng nhìn thấy anh trai cậu làm Tô Thi Thi tức giận bỏ đi, im lặng lắc đầu một cái, giống như ông cụ non nói: “Quá ngu ngốc!”

Tô Thi Thi thở phào trở về phòng, ngay cả cơm tối cũng không đi ra ngoài ăn. Bùi Dịch ghé vào phòng nhìn cô hai lần, Tô Thi Thi cũng không để ý đến anh.

Mà gần đây, cô cùng Đoàn Tĩnh Đồng lại tình cảm rất tốt. Đoàn Tĩnh Đồng thấy cô chưa ăn cơm, len lén mang cho cô một bọc thức ăn vặt.

Sau đó một lớn một nhỏ hai, người liền ở ban công, vừa xem phim hoạt hình vừa ăn vặt.

Không biết từ khi nào Đoàn Tĩnh Đồng ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi mất rất nhiều công sức mới đưa được cái tên nhóc mập mạp này trở về phòng của cậu, chẳng qua là cô trở lại phòng đợi rất lâu, cũng không thấy Bùi Dịch trở về phòng ngủ.

“Sẽ không thật tức giận chứ?” Tô Thi Thi ôm chăn có chút buồn buồn không vui.

Cô không phải là cố tình làm lớn chuyện, thật sự là Bùi Dịch lần này để cho cô thật mất mặt, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật không trở lại ngủ!

“Hừ, có bản lĩnh thì không trở lại luôn đi!” Tô Thi Thi hờn dỗi, ôm chăn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng không dễ chịu.

Nhưng mà lại không cam lòng đi tìm Bùi Dịch, cứ như vậy giăng co, không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Cô bị một trận tiếng thét chói tai trong sân truyền tới đánh thức.

Cô chợt ngồi dậy, vừa định muốn vén chăn lên nhảy xuống, một cái đầu, đột nhiên phát hiện mình không có mặc quần áo!

Hơn nữa trên người cô đầy vết hôn ngằn, vừa nhìn liền biết là kiệt tác của người nào đó!

“Biến thái!” Tô Thi Thi giận đến cắn răng. Cô tối hôm qua mệt đến ngủ mê mang không biết trời đất, ngay cả Bùi Dịch trở về khi nào cũng không biết, càng không biết anh đối với mình làm chuyện gì.

Đang lúc này, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi cẩn thận vừa nghe, rõ rệt nghe rõ ràng.

Là Đoàn Tĩnh Đồng đang gọi.

Cô tìm áo ngủ khoác lên người, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, mắt chữ từ từ tròn to.

Cô phía bên ngoài cửa sổ vừa đúng hướng về phía vườn hoa, lúc này chỉ thấy được trong vườn hoa có hai cái bóng một vàng một đen hai thân ảnh thật nhanh lóe ra, trong đó cái bóng màu đen kia y như một con trâu lớn, hùng hổ lao tới.

“Tiểu Vĩnh, Đại Cẩu Tử? Trở lại?” Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ, nhớ tới ngày hôm qua Bùi Dịch kia bộ dạng nghiêm mặt không muốn đi đón chó về cho cô, phụt một cái bật cười.

“Tô Thi Thi! Chị đâu! Cứu em! Hai con chó này điên rồi!”

Không biết Đoàn Tĩnh Đồng có thấy Tô Thi Thi hay không, chỉ thấy cậu đang hướng về phía Tô Thi Thi đang đứng hét to, vừa chạy vừa hướng bên này vọt tới.

“Đừng!” Tô Thi Thi mặt liền biến sắc, vội vàng chạy đi ra cửa trước.

Nhưng mà cô vẫn chậm, chỉ hận gian phòng kia quá lớn, tốc độ của cô với chó không giống nhau.

Cô mới vừa xông tới cửa, chỉ thấy cửa phòng bị đung vờ, ngay sau đó một bóng đen to lớn hướng cô lao tới.

“Ta bên trong cái gì cũng không mặc nha!” Ý nghĩ muốn chết Tô Thi Thi cũng có rồi!

Tự thấy sáng giờ chưa đọc chương nào mà hết buổi sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chọc tức chết người không đền mạng

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tô Thi Thi đột nhiên xoay người một cái, cường bạo tránh được Tiểu Vành bổ nhào qua.

Cô còn chưa đứng vững lại, chỉ thấy trước mắt một cái bóng màu vàng chớp lóe, sau đó Đại Cầu Từ nhào lên phịch một tiếng, bổ nhào vào rơi xuống trên người Tiểu Vành.

“Gâu Gâu!” Tiểu Vành không biết bị Đại Cầu Từ giẫm lên tới nơi nào, phần nộ gào thét một tiếng, quay đầu liền cắn.

Đại Cầu Từ kêu một tiếng, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn này hai con chó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên chạy đi này, cảm thấy được mồ hôi lạnh trên trán đều túa ra âm ẩm.

Hừ chết cô rồi!

“Tô Thi Thi.” Phía trước truyền đến một giọng nói nhàn nhạt

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, vội vàng đem áo ngủ bị làm xộc xệch kéo chặt cổ áo lại. Đúng là đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, lập tức hướng chỗ cô đi tới.

“Cái kia...”

“Ngậm miệng!” Bùi Dịch ngắt lời cô, tiến lên khom lưng ôm lấy cô liền hướng tới phòng tắm đi đến.

“Em lại không biết chúng nó sẽ đột nhiên xông tới.” Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm. Cô cực kỳ oan mà?

“Anh sẽ để cho quần gia thay m đặt mua một chút áo ngủ kín đáo hơn,” Bùi Dịch như là không có nghe đến lời Tô Thi Thi nói, nói xong dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, hạ giọng nói, “Lúc rồi giường mặc vào!”

Buổi tối lúc đi ngủ, đương nhiên muốn để cô mặc áo ngủ gọi cả mà anh thay cô chọn!

Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền đỏ. Người đàn ông này trong đầu đều là ý nghĩ đen tối!

Nhưng giờ phút này cô vẫn lại là bảo trì trầm mặc càng tốt hơn. Bùi tiên sinh nói qua, đàn ông buổi sáng không thể trêu chọc!

May mà Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm đến phòng tắm liền đi ra ngoài, cũng không có động tác khác. Lúc Tô Thi Thi rửa mặt thay xong quần áo đi ra ngoài, Bùi Dịch đã đi làm rồi.

Cô ăn xong điểm tâm liền đi về phía sau viện nhìn một phen Đại Cầu Từ cùng Tiểu Vành. Gần một tháng không gặp, này hai cái tên gia hỏa này xem ra ở Hồ gia cũng không khổ cực gì, đứa nào cũng ú nu ú nắn. Nhất là bốn con chó nhỏ, lớn lên rất nhiều, đều đã tròn ồm, hiện giờ đã cai sữa rồi.

Một cái tiểu gia hỏa béo ụt ịt, bốn cái chân ngắn ngủn chính đang ở trên thảm cỏ phơi nắng. Nhìn thấy Tô Thi Thi qua đi, khịt khịt cái mũi đã chạy tới cọ tay cô, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu rồi.

Tô Thi Thi càng nhìn càng thích, liền đến bắt bọn nó ôm lấy vào trong ngực, trong mắt đều là ý cười.

Đột nhiên, chỉ nghe bên cạnh truyền đến “Tách tách” một tiếng, có người ở chụp ảnh.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn qua, nhìn thấy là Đoàn Tĩnh Đồng, cũng không để ý nhiều.

Nhưng mà tên nhóc kia lại tự mình chạy đến đây. Đoàn Tĩnh Đồng muốn đến gần, lại sợ bị hai con chó điên kia tập kích, đứng ở cách xa hơn ba mét, trên cao nhìn Tô Thi Thi ngồi dưới đất.

“Chị đối với mấy con chó tốt như vậy, anh trai em biết khẳng định sẽ ghen.” Đoàn Tĩnh Đồng nói xong nhìn nhìn bên cạnh, đè thấp giọng nói, “Chị đồng ý giúp em vài chuyện, em có thể suy xét không tố cáo chị với anh trai em.”

Tô Thi Thi tay vuốt ve mấy con chó động tác ngừng một trận, vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiểu gia hỏa này vậy mà lại học được theo người ta đàm điều kiện rồi hả? Quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Cô ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, thật bình tĩnh nói: “Em không phải gần đến giờ học rồi à.”

Cô nói xong đem cún con trên tay đặt xuống, đứng lên phúi phúi quần áo: “Chị cũng đến giờ phải đi làm rồi.”

“Này! Chị cứ như vậy bỏ đi, không sợ em đem ảnh chụp gửi cho anh trai em sao?” Đoàn Tình Đồng trừng mắt, thất vọng.

Tô Thi Thi chẳng lẽ không nên chạy tới xin cậu đừng gửi cho anh trai sao? Cậu biết anh trai cậu chỉ cần cô gái này tiếp xúc với khác giới kể cả động vật cũng ghen, trước kia Tô Thi Thi cùng Đại Cầu Từ Tiêu Vịnh chơi đùa thân mật một chút, anh trai cậu liền có thể xụ mặt xuống.

Nhưng cô vậy mà cứ như vậy đi tới?

Tô Thi Thi đương nhiên là có ý, chỉ là nhic con như cậu sao có thể đầu nôi cô chứ?

“Gửi ảnh chụp?” Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Đoàn Tình Đồng tên nhóc con này rất có tố chất đào hồ chôn mình, kết quả khẳng định cực kỳ đặc sắc.

Mà ngày hôm qua bọn họ tại xây dựng Minh Đình gây ra động tĩnh lớn như thế, hôm nay tin tức truyền thông đưa tin đều là chuyện xây dựng Minh Đình chìm trong biển nước

Chẳng qua, truyền thông đưa tin không rõ ràng lắm, cũng không có đề cho xây dựng Minh Đình kia mất hết mặt mũi.

Nhưng tuy vậy, cũng đủ làm cho anh em Hồ gia tức điên.

Mà bọn họ cũng rất nhanh liền trả thù lại rồi.

Tô Thi Thi vừa đến công ty làm việc, không một giờ, Ôn Ngọc liền gõ mở cửa văn phòng làm việc của cô.

“Thi Thi, Xây dựng Tiệp Khắc cũng bị ngập nước rồi.”

Ôn Ngọc mở to đôi nai con, nói chuyện mềm mềm dẻo, lại có chút dịu dàng của người con gái Giang Nam, chẳng qua trong mắt kia lóe ra đáng vẻ nhiều chuyện, cùng vẻ thẹn thùng của cô hoàn toàn không hợp nhau.

Tô Thi Thi mỗi lần vừa thấy Ôn Ngọc bộ dáng bà tám nhiều chuyện kia, liền nhin không được thờ dài.

Con gái thật là một loại động vật thần kỳ!

“Ngập nước?” Tô Thi Thi thuận miệng hỏi, “Hắn không cũng là hệ thống phòng cháy trực trực rồi chứ?”

“A, Thi Thi cô thật thông minh, đoán một cái đã đúng.” Ôn Ngọc vội vàng gật đầu. “Không phải chứ?” Tô Thi Thi lần này là triệt để ngây dại, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

Bùi Dịch rất có khả năng liền tổng giám đốc là Xây dựng Tiệp Khắc. Xây dựng Minh Đính hai lần bị ngập nước, mà hiện tại Xây dựng Tiệp Khắc cũng đã xảy ra chuyện tương tự như vậy...

“Hồ Sĩ Minh ra tay sao?” Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm.

Chuyện này nên là cực kỳ rõ ràng rồi. Không phải Hồ Sĩ Minh, cũng cùng hắn thoát không được can hệ.

Mà đến chiều, lại đã xảy ra một tin tức chấn động toàn Bắc Kinh.

“Hệ thống phòng thủ của xây dựng Minh Đình lại bị tấn công rồi hả?” Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc bà tám đang cùng cô tán gẫu kia, có chút không thể tưởng tượng.

Ngày hôm qua hệ thống của bọn họ bị tấn công, nên là đã tăng mạnh phòng ngự mới đúng, làm sao có thể như thế dễ dàng lại bị tấn công lần nữa?

Tô Thi Thi không khỏi muốn nói đám IT của xây dựng Minh Đình kiến kia cũng quá kém rồi!

“Cái này tất cả mọi người đều đang suy đoán cái vị hacker kia là làm thế nào xâm nhập vào được nữa. Nhưng mà cô có biết cái vị hacker kia ở trong tất cả máy tính của xây dựng Minh Đình lưu mấy chữ không?”

“Cái gì?” Tô Thi Thi liền hướng qua nhìn chăm chăm Ôn Ngọc. Mà Ôn Ngọc lại phi thường kích động, ánh mắt sáng long lanh, giống như là sùng bái thần tượng một dạng.

Ôn Ngọc hưng phấn nói: “Cái vị hacker kia đem tất cả máy tính của xây dựng Minh Đình đều khống chế, lại trên màn hình để lại một câu: Sáng tạo, mới có thể sinh tồn được!”

“Phụt...” Tô Thi Thi bị nước miếng ho sặc sụa, che miệng, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Sáng tạo? Này không hề nghi ngờ gì nữa là kiệt tác Bùi Dịch rồi!

Anh đem hệ thống phòng ngự của xây dựng Minh Đình tấn công hai lần, làm cho bọn họ hai lần chìm trong biển nước, sau đó xây dựng Minh Đình ăn miếng trả miếng. Bùi Dịch những lời này, rõ ràng là ở nói xây dựng Minh Đình sao chép ý sáng tạo của anh.

Sáng tạo mới có thể sinh tồn được...

Bùi Dịch, anh quá độc ác!

Tô Thi Thi kim lòng không đau ôm ấp cánh tay, người đàn ông của cô cũng quá đáng sợ đi!

Đúng là, trút giận rồi nha. Hiện tại Hồ Sĩ Minh phỏng chừng thổ huyết!

Tô Thi Thi đoán không sai biệt lắm, Hồ Sĩ Minh quả thật tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết rồi. Nhưng là hắn cũng chính thức xác định Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.

“Không nghĩ muốn trốn sao?” Hồ Sĩ Minh hừ lạnh, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất, đối với trợ lý chính mình nói: “Bây giờ hạng mục ở thôn Thành Trung nhất định phải giành được, Bùi Dịch muốn ra tay rồi.”

Vàng ạ trợ lý sắc mặt phát lạnh, vội vàng gạt đầu, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Hắn biết tổng giám đốc nhà hắn một mực thăm dò Bùi Dịch, như thế hiện tại thăm dò kết thúc sao?

Xem ra, mấy gia tộc lớn ở Bắc Kinh này, muốn đấu đá nhau trong hạng mục thôn Thành Trung đây!

Chỉ là, cái giá thăm dò thực lực đối phương có chút lớn. Hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh đều đang âm thầm truyền lưu, Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh bất hòa. Mà em gái Hồ Sĩ Minh lại yêu thầm Bùi Dịch, Đoàn gia cũng muốn để cho Bùi Dịch cùng Hồ gia kết thân, thế cho nên để cho Bùi Dịch cùng Đoàn gia có khoảng cách.

Nhà chính Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng nhìn đến tin tức liên quan chuyện của Đoàn gia cùng Bùi Dịch, sắc mặt âm trầm, bóp một phen đem báo ném đến trên bàn.

“Đem toà soạn này thu mua cho tôi! Nói hưu nói vượn!” Đoàn Kế Hùng tức chết rồi.

Đoàn gia bởi vì lúc trước Cao ốc Đoàn thị bị bùng nổ, cùng với việc bị người ta âm thầm thu mua cổ phần công ty, thực lực đã không lớn bằng lúc trước. Hiện tại lại bị truyền ra ngoài Đoàn gia cùng Bùi Dịch bất hòa, chuyện này đối Đoàn gia cực kỳ bất lợi, ông ta đương nhiên tức giận.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc tiến vào, Đoàn Kế Hùng đem chuyện đã xảy ra nói với bà một lần, sắc mặt trầm trầm nói: “Tổ chức một buổi vũ hội ở Đoàn gia, kế hoạch đẩy lên trước dự định, Đoàn thị đội không được rồi.”

Nhậm Tiểu Vi sùng sốt, chậm rãi gạt đầu: “Tôi biết rõ. Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ đem Tô Thi Thi mời đến, cái khác ông xem rồi làm đi.”

Có ai như tui ko? Làm cho đã, đọc lại trước khi đăng phát hiện còn chương chưa làm

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người thừa kế mới

“Tuyên bố thân phận của Đồng Đồng?”

“Thì Dịch” trong thư phòng, Tô Thi Thi vừa lúc nghe được quản gia đưa thiệp mời Đoàn gia đến, biểu tình có chút vi diệu.

Cô nhìn về phía Bùi Dịch đang ngồi ở trước bàn làm việc phê duyệt văn kiện. Mặc dù mọi người đều đã đoán được thân phận của Đồng Đồng, nhưng bây giờ còn không thích hợp chính thức thừa nhận, Đoàn gia có phải đã quá nóng vội rồi hay không?

Nhưng lại chỉ đích danh yêu cầu cô đưa Đoàn Tĩnh Đồng về tham gia vũ hội... Điểm nghi vấn này Tô Thi Thi cũng không hỏi ra, cô tin tưởng Bùi Dịch khẳng định cũng nghĩ tới rồi.

Lúc này Bùi Dịch sắc mặt thật bình tĩnh, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô một cái nói: “Em cứ an tâm đi đến đó là được rồi.”

“A.....” Tô Thi Thi về đêm chiều gạt gạt đầu. Nếu như vậy, cô cũng không cần xoắn lên rồi.

Xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hẳn là muốn chuẩn bị đi cạnh tranh đấu thầu cái công trình thôn Thành Trung kia rồi. Cô chỉ là một Thiết Kế Sư, đối với bất động sản không hiểu rõ lắm, cho nên đem tất cả tâm tư đều đã đặt ở công ty của mình.

Công ty Sunshine đã chính thức kinh doanh, nhờ lúc trước Hồ Sĩ Minh giúp cô làm quảng cáo hình ảnh miễn phí, bọn họ liên tục nhận được đơn đặt hàng để cho mỗi người đều vô cùng bận rộn hận không thể có ba đầu sáu tay.

Mà tin tức Đoàn thị xuất hiện người thừa kế mới, rất nhanh lan truyền khắp Bắc Kinh.

Bệnh viện thành phố trong phòng bệnh VIP, Đoàn Chấn Ba ngồi ở trên ghế sofa đang xem tin tức, khi ông ta nhìn đến tin tức kia, sắc mặt xanh mét, bóp một phen đem mấy tính ném xuống đất bẽ tan nát.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng động lớn Phương Thanh Hoa lập tức chạy ra, nhìn thấy chồng mình sắc mặt hung dữ, hoảng sợ, không dám đến gần thêm bước nữa.

“Như thế nào? Sợ hãi rồi hả?” Đoàn Chấn Ba, quay đầu lạnh lùng hướng tới Phương Thanh Hoa nói vọng qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu không phải bà sinh ra hai đứa con vô dụng như phế vật kia, bản thân tôi rơi vào hoàn cảnh này sao?”

“Được lắm, lão già kia quả nhiên có đứa con riêng, bây giờ lại còn công khai nó là người thừa kế Đoàn gia!”

“Được lắm, để cho thằng nhóc kia làm người thừa kế! Ông thật đúng là coi tôi như đã chết!”

Ông ta nói xong run run rẩy rẩy đứng thẳng hai chân, tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng mà đã có thể từ từ đi một chút.

Phương Thanh Hoa trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn lại là kiên trì đi lên đỡ cánh tay Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cùng lúc bắt được cánh tay của bà ta, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát, vẫn cảm giác được chưa hết giận, hung tợn nói: “Đồ đàn bà vô dụng!”

“Ông...” Phương Thanh Hoa bụm mặt, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Nhưng mà bà ta không dám khóc, bà ta nếu khóc chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn. Thời gian này bà ta luôn bên cạnh ngày đêm chăm sóc Đoàn Chấn Ba, vẫn còn mỗi ngày bị đánh đập tàn nhẫn, cũng sớm đã không còn giống như ngày xưa là một quý phụ nhân, bị ông ta hành hạ đều đã sắp điên rồi.

“Bà muốn tạo phản sao?” Đoàn Chấn Ba nhìn đến Phương Thanh Hoa trừng mắt ánh mắt mình, mâu quang lạnh lùng, dơ tay lại cấp cho bà ta một cái tát, “Đi đem Ngọc Tường gọi đến đây, Đoàn gia muốn cử hành vũ hội, nó tất phải trả trộn vào được cho tôi, tôi phải biết cụ thể tình hình trong đó!”

Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo túng, sinh hoạt thường ngày hay phòng bệnh cũng đều là dựa vào Tô Thi Thi. Trước kia những người thấy ông ta đều vẫy đuôi như chó, hiện tại cả đám đều trốn tránh ông ta, từ đầu không trông cậy được vào, chỉ có thể dựa vào đứa con gái lớn này rồi.

“Tường Tường còn đang làm việc, chờ con bé tan tầm trở về...”

“Thứ bỏ đi đó mà làm việc cái gì, gọi nó lập tức tới ngay!” Đoàn Chấn Ba dơ tay vừa muốn đánh Phương Thanh Hoa.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức vội vàng né sang bên cạnh, nom nớp lo sợ nói: “Tôi lập tức đi gọi nó trở về.”

Trong lòng bà ta tức giận cực kỳ, hiện tại bọn họ chi tiêu trừ bỏ phí trí liệu ra, toàn bộ đều chỉ có thể dựa vào tiền Đoàn Ngọc Tường kiếm về.

Đoàn Ngọc Tường hiện tại một ngày làm đến ba công việc. Nhưng mà Đoàn Chấn Ba mỗi một lần một có chút việc liền kêu cô trở về, đã để cho cô ta mất đi nhiều công việc.

Phương Thanh Hoa trong lòng thâm hận, có cơ hội bà ta nhất định phải cùng con gái mình rời khỏi cái người đàn ông đáng hận này!

“Nói tôi vô dụng, ông không phải càng vô dụng hơn sao!” Phương Thanh Hoa lúc đi ra ngoài trừng mắt một cái Đoàn Chấn Ba trong phòng bệnh. Nếu khả dĩ, nàng chỉ mong sao hắn chết!

Tin tức Đoàn gia tổ chức vũ hội thông báo người thừa kế mới rất nhanh liền truyền khắp Bắc Kinh, thời gian tổ chức vũ hội là tối thứ bảy.

Bây giờ, Bùi tiên sinh thay Tô tiểu thư chuẩn bị lễ phục để tham dự vũ hội kia

Bộ lễ phục màu tím có thắt lưng ngang eo, trước ngực có một lớp vải ren che phủ, vừa lúc đem khe rãnh cao ngất của cô che phủ lại như ẩn như hiện.

Chỉ là lúc Bùi tiên sinh nhìn đến Tô Thi Thi mặc lễ phục xuất hiện, đôi mắt mạnh lạnh lùng, trong lòng có chút ảo não.

Anh nghĩ phải bắt cô mặc áo tay dài, che kín người từ trên xuống dưới mới đúng! Sai lầm, quá sai lầm rồi!

Vì thế, Tô Thi Thi sau cùng khi đi đến Đoàn gia, bị ép choàng lên người một cái áo choàng rất dày, đem nửa người trên của cô che kín.

Bởi vì Nhậm Tiểu Vi đặc biệt yêu cầu, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng đi trước về Đoàn gia.

Đến chỗ nhà chính của Đoàn gia, lúc sắp xuống xe, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Thi Thi, không được tự nhiên nhìn cô.

“Chị... Chị cũng ở lại đúng không? Không có bỏ em lại đúng không?”

“Ách...” Tô Thi Thi sững sốt, khó trách tiểu gia hỏa này dọc theo đường đi đều đã không nói lời nào, thì ra là đang lo lắng cái này.

Cô vốn định chỉ đùa cậu một chút, đúng là nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng mím môi, mắt thật to chớp chớp, đáy mắt tựa hồ có chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng mềm nhũn, đưa tay lên xoa xoa tóc của cậu, nhỏ giọng nói: “Rất không dễ dàng mới đem em bắt đi, làm sao có thể không mang theo em trở về?”

“Ha, em đây yên tâm, “ Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng không còn chút máu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nói thẳm, “Không nói sớm.”

Tô Thi Thi: “...”

Cô thật muốn đánh người mà!

Được Tô Thi Thi khẳng định dắt mình về, Đoàn Tĩnh Đồng lập tức nhảy xuống xe, chạy đi tìm mẹ rồi.

Tuy cậu không thích bị nhốt trong trang viên Đoàn gia, nhưng dù sao chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, vẫn lại là nghĩ muốn ở bên cạnh mẹ mình. Trước đây mỗi ngày đều đã cùng mẹ gọi điện thoại, có đôi khi hai người còn có thể hẹn ở bên ngoài gặp mặt, nhưng đây là cậu lần đầu tiên sau hơn một tháng qua về đến Đoàn gia.

Nhậm Tiểu Vi đã sớm ở bên trong chờ, nhìn thấy con trai nhỏ của mình trở về, vui sướng dị thường, vậy mà cũng không làm khó Tô Thi Thi. Tô Thi Thi im lặng mừng rỡ, chính mình một mình ở trong dinh viện đi dạo.

Sắc trời dần dần tối xuống, những khách khứa đã bắt đầu lục tục đến đây.

Tô Thi Thi ở trong dinh ội rất lâu, mãi đến khi có giọng người nói chuyện với nhau truyền tới.

“Bùi Dịch, tôi vì những hành động trước đây của anh trai tôi nhận lỗi với anh.”

Hồ Minh Phi?

Tô Thi Thi sắc mặt rùng mình, theo tiếng nhìn đi qua, quả nhiên thấy là Hồ Minh Phi.

Ở trước mặt cô ta có một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng, cho dù cách xa như vậy, vẫn như cũ có thể cảm nhận được khí chất hơn người của người đó.

Bùi Dịch.

Tô Thi Thi từ trên ghế dài đứng lên, đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ bên kia.

“Khó trách dạn dĩ đến vậy để cho mình đưa Đoàn Tĩnh Đồng trở về trước. Mẹ chồng tương lai, đây là mục đích của người sao?” Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, biểu tình lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của cô.

Rất kỳ quái, Tô Thi Thi tìm ở một khác này vậy mà cực kỳ an tĩnh, không có phần nộ, không có ghen tị, càng không có hoảng hốt.

Cô cũng chỉ là như thế này lẳng lặng đứng nhìn về phía trước, cô đang đợi Bùi Dịch đáp lại.

“Bùi tiên sinh, anh cũng đừng làm cho em thất vọng a!”

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch, ở trong lòng thì thảo nói.

Không biết có phải hay không có cảm ứng, đúng lúc này, Bùi Dịch mạnh hướng tới Tô Thi Thi bên này nhìn qua

Bùi Dịch đang nhìn đến Tô Thi Thi khi đó, đôi mắt trầm xuống, lập tức mặc kệ Hồ Minh Phi, nhanh hướng tới Tô Thi Thi bên này đi tới.

Tô Thi Thi trên mặt lạnh nhạt, lạnh như muốn đóng băng, mặt có chút đen.

Anh không sợ người ta mát mặt à, đến chỗ cô để làm chi!

Cô hiện tại quay đầu bỏ chạy, có còn kịp hay không?

Xém xiu quên đang truyền đi ngủ lun rồi. Mọi người ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Diên rồi phải không

“Tô Thi Thi, đến đây.”

Ngay tại lúc Tô Thi Thi muốn chạy trốn, phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi bước chân lập tức ngừng lại, quay đầu tròn mắt nhìn anh, đành phải kéo chặt lại áo choàng, hướng về phía anh đi qua.

“Bên ngoài gió lớn, tại sao lại chạy đến chỗ này?” Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, cởi áo khoác choàng lên trên người Tô Thi Thi, trong giọng nói chứa đầy ôn nhu trước giờ chưa có, “Chúng ta đi vào trước, vũ hội lập tức liền muốn bắt đầu rồi.”

“A...” Tô Thi Thi có chút thất vọng. Cô vốn dĩ muốn nghe xem Bùi Dịch sẽ đáp lại Hồ Minh Phi như thế nào, không nghĩ tới cứ như vậy bị anh bao lại kéo đi rồi.

“Nghĩ cái gì? Muốn anh ôm em vào? Hay là ẳm kiểu công chúa?” Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi chậm chạp không chịu đi, cúi đầu để sát vào bên tai cô hỏi.

Tô Thi Thi thân thể lập tức như quả bóng được bơm căng, vội vàng nắm lấy cổ tay anh, kéo anh liền đi về phía trước: “Mau đi đi, Đồng Đồng khả năng đang đi tìm chúng ta rồi.”

Mà động tác của hai người lúc này người ở bên ngoài nhìn vào, giống như là Thi Thi đang tựa vào trong lòng Bùi Dịch vậy.

Hồ Minh Phi nhìn hai người rời đi, quả đấm gắt gao xiết chặt, móng tay đâm vào trong thịt, in thành nhiều dấu đỏ ửng trong lòng bàn tay.

“Bùi Dịch, anh quá không coi ai ra gì rồi!” Hồ Minh Phi tức giận rồi.

Coo ta nói với Bùi Dịch nhiều câu như vậy, Bùi Dịch một chút cũng chưa để ý đến, nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia, hần lập tức liền đi tới, xem cô ta như không khí.

“Buồn cười!” Hồ Minh Phi nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống tia lạnh lẽo.

Dù là cô ta có tự tin cao ngạo đến đâu, bị một người đàn ông coi không ra gì nhiều lần như vậy, cô ta không thể bình tĩnh nữa rồi.

Nhưng cô ta không phải Lâm Tâm Như, lại càng không phải là Đoàn Ngọc Lộ cái loại phụ nữ không đầu óc kia. Cô ta có cao ngạo cùng thủ đoạn của riêng mình.

“Tô Thi Thi, chờ coi đi! Người đàn ông này nhất định là của tôi!” Hồ Minh Phi ở trong lòng oán hận nói.

Cô ta ngay từ đầu đối Bùi Dịch quả thật không mấy cảm thấy hứng thú. Nhưng mà trải qua khoảng thời gian tiếp xúc tới nay, cô ta nơi chốn vấp phải trắc trở, lại càng khơi dậy ý chí chinh phục trong lòng cô ta!

“Bùi Dịch, tôi nhất định làm cho anh thần phục dưới chân tôi!” Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, sửa sang quần áo của mình lại một chút, mới chậm rãi hướng tới nhà chính đi đến.

Cô ta biết Nhậm Tiểu Vi tại thay cô ta tìm cơ hội cùng Bùi Dịch tiếp xúc. Ngay từ đầu có chút khinh thường, nhưng mà cô ta hiện tại đột nhiên thích loại cơ hội này rồi!

Yến hội lập tức mà bắt đầu, điều làm Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, bữa tiệc này hầu như quy tụ tất cả nhân vật có địa vị ở Bắc Kinh này rồi.

Cho dù có một số nhân vật còn chưa có tới, cũng phải đại diện đến đây. Bởi vậy nếu nói đây là một vũ hội thì không đúng lắm, này đúng hơn là một bữa tiệc rượu của đám doanh nhân trong thương trường, đến đây bàn chuyện làm ăn thì hơn. “Nãy giờ chị chạy đi đâu vậy hả?” Đoàn Tĩnh Đồng thấy Tô Thi Thi trở về, lập tức chạy tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói, “Có rất nhiều hồ ly tinh để ý đến anh trai em rồi, chị nên giữ chặt lấy.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi dở khóc dở cười, thẳng thắn này mới ngày nào nhìn thấy cô là chứng tai gai mắt, bây giờ lại giúp đỡ cô đánh hồ ly tinh rồi sao?

Cô còn không kịp vui mừng một giây, liền nghe Đoàn Tĩnh Đồng chu mỏ nói: “Những cái cô gái này đáng vẻ quá đẹp, không an toàn. Cũng là chị loại đáng vẻ xấu xí như thế này mới an toàn, sẽ không cho anh trai em đội nón xanh.”

“Đồ nhóc con!” Tô Thi Thi cắn răng, trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói, “Em còn dám nói một câu có tin chị đánh mõng em hay không?”

“Chị... Chị!” Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến nói không ra lời, lườm cô một cái, quay đầu bỏ chạy rồi.

Mà còn cậu chạy đi mất, không biết chạy tới nơi nào, tất cả mọi người tìm không thấy cậu đâu nữa.

Tô Thi Thi nghe được tin tức thời điểm, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Có cần đến vậy không chứ? Chỉ như vậy đã bị hù?

Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Đoàn Tĩnh Đồng dối chừng đi tìm người khác gây chuyện, ai ngờ đến cậu trực tiếp tức giận đến trốn đi rồi.

Như vậy cũng tốt, cô không hề tán thành một đứa trẻ như Đoàn Tĩnh Đồng đến tham dự loại vũ hội này, cô vẫn lại là hi vọng thế giới của cậu an tĩnh một chút.

“Tạm thời không ai tìm được nó.” Bùi Dịch không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh Tô Thi Thi, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Tô Thi Thi sùng sốt, lập tức hiểu rõ ra, nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng rằng là chính thằng bé trốn đi.”

“Nó có thể thông minh như vậy sao?” Bùi Dịch nhìn cô liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi bị nói làm cho ghen hờn. Được rồi, nếu bàn về chỉ số thông minh, người nào so với được với Bùi tiên sinh anh chứ.

Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi tìm không thấy con trai nhỏ, đều đã có chút tức giận. Nhưng mà còn có khách khứa đang ở nơi này, bọn họ lại không thể phát tác. Bùi Dịch rất nhanh cũng vội vàng đi chào hỏi khách khứa, Tô Thi Thi trốn vào một góc yên tĩnh, cô cũng không thích loại yến hội thế này.

Chỉ là cô nghĩ muốn tránh đi để được thanh tĩnh, cũng không có nghĩa là người khác sẽ xem nhẹ cô.

“Tô tiểu thư, phu nhân gọi cô đi qua bên kia một lát.” Hồng Cẩm đi đến trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống liếc cô một cái, nói xong liền đi.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, người hầu tính tình to gan như vậy cô vẫn lại là lần đầu gặp.

Cô đặt ly rượu xuống, chỉnh lại quần áo một chút, lúc đi đến chỗ Nhậm Tiểu Vi đã có chút sùng sốt.

Lúc này, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi kẻ vai đứng ở sân khấu trung tâm của vũ hội, như vậy như là muốn tuyên bố chuyện gì.

Tô Thi Thi trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ không tốt lắm, xoay người muốn đi. Nhưng cô còn chưa đi được một bước, liền nghe Nhậm Tiểu Vi đối với cô nói: “Thi Thi, cô đến đây.”

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhú lại, nhưng lúc xoay người lại đã khôi phục bình tĩnh.

“Thi Thi, tôi đứng ở bên cạnh ông nội đi.” Đoàn Kế Hùng đột nhiên hướng tới Tô Thi Thi vẫy vẫy tay.

Tô Thi Thi dưới chân lao đảo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống.

Ông nội? Cô có nghe lầm hay không?

Đoàn Kế Hùng điên rồi sao? Ông ta hận cô như thế, cô cùng ông ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, khi nào thì lại biến thành ông nội cô rồi hả?

Tô Thi Thi kim lòng không đậu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt tiếp xúc với Bùi Dịch.

Bùi Dịch cũng đang nhìn cô, thấy cô nhìn qua, đối với cô âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi Thi có chút bối rối tìm ở một khắc này lập tức bình tĩnh lại.

Cô hít cảm, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến.

Cô cũng thật muốn nhìn Đoàn Kế Hùng tới cùng tính toán làm cái gì!

Đến nơi, Đoàn Kế Hùng thường ngày đối với Tô Thi Thi luôn luôn là thái độ lạnh lùng, lúc này dị thường hòa ái dễ gần.

Mãi đến khi Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh ông ta, ông ta mới hướng mọi người ở đây nói: “Mọi người hẳn là đều đã nghe nói, Thi Thi là cháu gái Đoàn gia tôi. Lúc trước bởi vì có chút nguyên nhân, Thi Thi rời khỏi Đoàn gia.”

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, trong giọng nói có chút đau lòng, lại có chút hối hận: “Cháu ngoan, cho con chịu khổ, ông nội trước đều đã hiểu lầm con, mãi đến khi con lần trước trên sóng truyền hình nói những lời này, ông nội mới hiểu được tâm tư của con”

“Con đã nghĩ muốn trở về như thế, hôm nay vừa lúc thừa dịp tất cả mọi người ở đây, ông liền tuyên bố, từ nay về sau con chính là cháu gái duy nhất của Đoàn Kế Hùng ta!”

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi có chút lơ mơ. Thế giới này như thế nào đột nhiên huyền ảo rồi hả ? Đoàn Kế Hùng là uống nhầm thuốc sao? Vậy mà để cho cô trở về Đoàn gia, mà còn đối với cô cười hiền lành như thế?

Không bình thường! Lão già này tuyệt đối không thật tâm gọi cô về. Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, cô mới không tin, Đoàn Kế Hùng hội đột nhiên đổi tính.

Giữa bọn họ có bề tặc không cời bỏ, Đoàn Kế Hùng đối với cô hận thấu xương, làm sao có thể để cho cô trở về Đoàn gia?

“Cháu ngoan lúc trước để cho cháu phải chịu uất ức rồi, con có phải không chịu tha thứ cho ông nội hay không?” Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, ngữ khí trầm trọng nói.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám thêm vài phần, trong lòng xuất hiện raát nhiều ý nghĩ. Cô không có nhìn phản ứng của Bùi Dịch, cũng không có nhìn mọi người ở đây.

Trước mắt chỉ hiện ra hình ảnh mẹ cô cùng bà nội, còn có khuôn mặt của bà ngoại cô. Tất cả những hình ảnh trước kia đủ loại ở trong đầu cô hiện lên như sương mờ

Muốn cô cùng ông ta diễn trò sao? Vẫn còn muốn cô phối hợp?

Tô Thi Thi khoe miệng cong lên, đi về phía trước một bước, đối với Đoàn Kế Hùng chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn: “Ông nội còn nhớ rõ trước kia đồng ý với mẹ con chuyện kia không?”

Lời này vừa nói ra, Đoàn Kế Hùng trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắt, đáy mắt tức giận một phen bạo phát ra.

Cái tiện nha đầu tạp chủng!

Cả nhà sớm an!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phá gia chi tử

“Ông nội quên rồi sao?” Tô Thi Thi cười tí mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng trong mắt tức giận cùng hận ý, cô nhìn sâu vào trong đáy mắt của ông ta, trong lòng cười lạnh: “Lão hồ ly, muốn để cho tôi cùng ông diễn trò, như thế thì tôi đây trước phải cho ông tức đến thổ huyết luôn!”

Đoàn Kế Hùng ngậm cắn răng, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ duy trì vẻ mặt hiền lành, nghe vậy đối với Tô Thi Thi cười gật gật đầu: “Ông nội đương nhiên nhớ rõ.”

Ông ta dừng một chút, không cam lòng. Nhưng mà lúc này đã không có đường lui, đành phải kiên trì nói: “Hiện tại con đã trưởng thành, là thời điểm đem những thứ thuộc về con trả lại cho con. Ông sẽ để cho luật sư chuẩn bị, đem phần tài sản năm đó mẹ con được kế thừa kia chuyển qua tên con.”

Lời này vừa nói ra, tất người Đoàn gia cả đám đều trừng lớn mắt, giống như nghe được đả mạt hàng hồ một dạng.

Lão già vậy mà muốn đem tài sản cho Tô Thi Thi, điên rồi sao?

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng lúc này biểu tình lại đặc biệt chân thật, không có chút nào nói đùa.

Tô Thi Thi nheo mắt lại, không có đặc biệt vui sướng, nhưng trong lòng tự nói thầm

“Mẹ? Người có nghe được không? Ông ta rốt cục chủ động trả nợ rồi.”

Tuy Tô Thi Thi biết Đoàn Kế Hùng làm như vậy là có mục đích riêng, nhưng mà cô không cần. Cô từng nói qua, một ngày nào đó cô sẽ giống như cách ông ta từng làm đem tất cả những gì của mình đòi lại

Hiện tại mới là bước đầu tiên mà thôi!

Tô Thi Thi cười nhạt nói, thanh âm đặc biệt ngọt ngào: “Cảm ơn ông nội. Nói như vậy, con có phải có được 10% cổ phần công ty Đoàn thị hay không?”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cứng đờ, thiếu chút nữa thổ huyết

Cái này tiện nha đầu, thật đúng là còn dám nói!

Đúng là năm đó ông ta từng hứa cho đứa con dâu đã chết kia kế thừa tài sản, quả thật trong đó có 10% cổ phần công ty Đoàn thị.

“Không sai.” Đoàn Kế Hùng trầm giọng nói, đem quả đu đủ đang nắm chặt xuống để không ai phát hiện ông ta đang rất tức giận.

Đứng ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi mày cũng là mấy không thể nhìn được nhủ, trong mắt không vui chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng khẳng định, tiện ngẩng đầu nhìn về phía trước, đối với mọi người nói: “Hôm nay là ngày Đồng Đồng trở về Đoàn thị, tôi liền thay nó làm chuyện tốt để tạo phúc.”

Tô Thi Thi lúc nói trên khuôn mặt tươi cười càng thêm rực rỡ, giống như là một cô gái ngây thơ trong sáng, khẽ cười nói: “Tôi quyết định đem 10% cổ phần công ty quyên cho công trình Hy Vọng.”

Cái gì?

Mọi người nghe được lời Tô Thi Thi nói, cả đám đều u mê.

Bọn họ không nghe lầm chứ? 10% cổ phần công ty Đoàn thị, kia được bao nhiêu tiền? Vậy mà Tô Thi Thi cứ như vậy đem đi quyên góp từ thiện! “Tô Thi Thi!” Đoàn Kế Hùng thân thể lão đảo, thiếu chút nữa giận đến ngất.

Đúng là thứ phá gia chi tử!

Ông ta muốn tức chết rồi! Đoàn thị thực lực hiện tại vốn là không được như xưa, mà cái đứa tiện nha đầu này vậy mà đem 10% cổ phần công ty cho từ thiện!

Đùa giỡn cái gì!

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng kêu chính mình, quay đầu cực kỳ vô tội nhìn ông ta: “Không thể sao? Ông nội nói muốn trả cổ phần cho con, con đây nên là có quyền sử dụng tài sản của mình không phải sao?”

“Mày...” Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi là cố ý, tuyệt đối là cố ý! Cô chính là muốn phá đổ Đoàn thị!

“Nếu ông nội không đáp ứng, con đây liền...” Tô Thi Thi cố ý gục đầu xuống, đáng thương tội nghiệp nói. Nhưng mà cô lại không nói hết lời, khiến người khác không nghe được, bắt đầu suy đoán.

Đoàn Kế Hùng bị cô bức hoàn toàn không có đường lui. Hôm nay mời đến đều là gia tộc nổi danh ở Bắc Kinh này, một đám có uy tín danh dự. Đoàn Kế Hùng ông xấu mặt không nổi!

Nếu nói muốn đem cổ phần công ty tặng người, ông ta đâu thể nào nuốt lời. Nhưng mà cô còn muốn đem cổ phần quyên cho công trình Hy Vọng, đó là sự nghiệp từ thiện, Đoàn Kế Hùng phản đối mà nói, chẳng phải là có vẻ ông ta không phóng khoáng?

“Con... Làm rất khá!” Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi.

Năm nay là một năm, ông ta đã vứt bỏ con cháu trong nhà đã đủ nhiều, hiện tại ông ta rốt cuộc xấu mặt không nổi!

“Thật sao?” Tô Thi Thi đôi mắt lạnh lợi sáng lên, cười hi hi nhìn Đoàn Kế Hùng, ngọt ngào nói, “Ông nội, người thật tốt!”

“Khụ khụ...” Đoàn Kế Hùng một hơi kìm nén ở trong lồng ngực, tức giận đến ho khan.

Ông ta khoát tay, hận không thể khiến Tô Thi Thi lập tức biến mất khỏi tầm mắt: “Con không thường tham gia loại tụ hội này, nhân cơ hội này theo ta quen biết nhiều người một chút.”

Đoàn Kế Hùng nói xong, tiện do Nhậm Tiểu Vi đỡ mình, hướng tới khu nghỉ ngơi ở bên kia đi đến.

Tô Thi Thi trên mặt thủy chung vẫn duy trì cười nhạt, giống như là một cô bé ngốc không hiểu chuyện vậy.

Thuận miệng liền đem tài sản hơn trăm triệu quyên góp cho công trình Hy Vọng, không phải ngốc từ là cái gì?

Tô Thi Thi giờ phút này sau đầu còn thiếu mỗi việc dán lên mấy chữ: Phá gia chi tử!

Những người khác thấy Tô Thi Thi biểu tình đều đã cực kỳ vi diệu. Mọi người ở đây người không phải người tình khôn chứ, tự nhiên nhìn ra được vừa rồi Đoàn Kế Hùng bị chọc giận đến nội thương.

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng cũng không có phát hỏa, vậy mà do cháu gái làm càn. Có lẽ tin đồn là giả, Đoàn Kế Hùng cực kỳ coi trọng đứa cháu gái này.

Đám thanh niên độc thân ở đây, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt nhất thời càng thêm nóng rực.

Bọn họ tham gia tụ hội này phần lớn đều đã mang theo mục đích buôn bán. Tô Thi Thi tuy hiện tại cùng Bùi Dịch qua lại, nhưng mà dù sao còn chưa kết hôn, bọn họ đều có thể theo đuổi cô vì lợi ích. Vì thế - -

Sau khi Tô Thi Thi đem Đoàn Kế Hùng chọc giận gần chết, liền đến mình thiếu chút nữa bị tức chết.

“Minh từ khi nào thì nổi tiếng như vậy rồi hả?” Tô Thi Thi nhìn đám tinh anh xã hội đang vây quanh mình, âm thầm đồ mồ hôi lạnh.

Cô vừa rồi tự chủ đem cổ phần công ty quyên góp từ thiện, lại vẫn chưa kịp đi tìm Bùi Dịch, liền bị một đám đàn ông vây quanh rồi. Tô Thi Thi đã không dám nghĩ đến sắc mặt Bùi Dịch, cái người đàn ông bụng dạ keo kiệt lại thích ăn giấm chua kia phỏng chừng đang rất tức giận.

“Tô tiểu thư, nghe nói cô là Thiết Kế Sư? Công ty tôi vừa lúc có cái hạng mục, không biết cô có hứng thú hay không?” Một vị suất cam gác tây trang màu xám, hướng Tô Thi Thi nâng cốc, cười hỏi.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nói cũng không phải cực kỳ khách khí: “Thật có lỗi, hôm nay tôi không nói chuyện công việc.”

Cô vừa dứt lời, bên cạnh liền có người tiếp lời nói: “Không sai, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, nói chuyện công việc quá phá hoại không khí.” Người nọ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười hỏi, “Thi Thi tiểu thư bình thường thích làm gì?”

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình cười đến mặt đều nhanh cương cứng, hơi hơi lui về sau một bước, nói: “Tôi bình thường thích...”

Cô nói xong nhìn phía xa ánh mắt liền ngưng lại, lời nói cũng ngừng lại. Ở nơi đó, bóng dáng của một người đàn ông nổi bật đang bị một đám con gái vây quanh, đứng ở trước mặt người kia chính là một cô gái mặc lễ phục màu trắng.

“Hồ Minh Phi.” Tô Thi Thi tay cầm ly rượu căng thẳng, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô liền thay đổi lời nói, đối với mấy người đàn ông bên cạnh nói: “Tôi thích - - bảo hộ Bùi tiên sinh.”

Cô nói xong về mặt đáng tiếc thở dài: “Các vị cũng biết Bùi tiên sinh không thích cô gái khác.”

Mấy người đàn ông bên cạnh thân thể cứng đờ, theo bản năng hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, Bùi Dịch sắc mặt xanh mét bị một đám mỹ nữ vây quanh, bộ dáng hiển nhiên đã không kiên nhẫn tới cực điểm.

Đứng ở trước mặt anh là nữ thần hoàn hảo trong lòng của đám đàn ông ở đây Hồ Minh Phi, nhưng mà Bùi Dịch vậy mà đối với cô ta cũng không chút hứng thú...

Mấy người đàn ông bên này sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái hẳn lên. Lúc trước chuyện Hồ Sĩ Minh đi ngăn cản Bùi Dịch cầu hôn bọn họ đều có nghe qua, chẳng lẽ hai người đó thật sự có quan hệ mờ ám gì sao?

Nghĩ tới đây, vài vị thanh niên anh tuấn tài năng chỉ cảm thấy cả người cũng không tốt.

Không thể trách bọn họ hiểu sai, thật sự là cái tin tức trước kia quá kinh động rồi!

Mà đúng lúc này, Bùi Dịch vì một phen hướng tới bọn họ nhìn vọng qua, sắc mặt của anh vẫn như cũ nhìn thật không tốt.

Từ lúc bắt đầu, anh liền nhìn thấy Tô Thi Thi bị một đám đàn ông vây quanh. Nếu không phải mẹ anh lúc trước đặc biệt dặn qua anh, để cho anh nể mặt một tí, anh đã sớm đẩy đám phụ nữ huyền ảo phiền phức này ra rồi.

“Anh đang lo lắng cho Tô tiểu thư sao?” Hồ Minh Phi nhìn thấy sắc mặt của Bùi Dịch, giả vờ làm người tốt nở nụ cười, “Anh hiện tại hẳn là không tiện qua đó, tôi thay anh đi xem một chút.”

Cô ta nói xong không đợi Bùi Dịch trả lời, tiện xoay người hướng Tô Thi Thi đi tới.

Bùi Dịch như có mây, đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu hồi lại ý định muốn đi theo cô ta, liền nhanh hướng tới bên kia đi đến.

Tô Thi Thi vốn dĩ đang muốn đi qua, thấy vậy sững sờ một hồi.

Cô ta tới đây làm gì?

Tô Thi Thi nhìn đi về phía Hồ Minh Phi đang hướng qua chỗ mình đi đến, ánh mắt hơi trầm xuống.

Người phụ nữ này tự mình đi qua đây thì tốt rồi, vậy mà còn mang theo một đám phụ nữ kéo qua đây!

Như thế nào, nghĩ muốn cãi nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Toàn thân hàng giả

“Các vị, tôi có chút việc tìm Tô tiểu thư.” Hồ Minh Phi đi tới trước mặt Tô Thi Thi, liếc đối với mấy người đàn ông đang vây quanh ở bên cạnh cô nói

“Không quấy rầy, các vị cứ từ từ nói chuyện.” Mấy người đàn ông thấy thế lập tức cười cười rồi đi. Một đám lúc rồi đi, đều vẫn lưu luyến nhìn Hồ Minh Phi

Đây là là cô gái mà toàn bộ đàn ông ở Bắc Kinh này tôn sùng là nữ thần, mặc dù mọi người đều đã rất muốn kết giao với cô ta, nhưng mà Hồ Minh Phi cao ngạo có tiếng, bọn họ cũng không nghĩ muốn bị cô ta chửi mắng một trận té tát.

Rất nhanh, nơi này tiện chỉ còn lại có Tô Thi Thi các cô cùng một đám con gái.

“Hồ tiểu thư có việc gì?” Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi.

Cô không tin Hồ Minh Phi sẽ tốt như vậy có lòng giúp cô giải vây, vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng Hồ Minh Phi nói gì với Bùi Dịch rồi mới chạy đến đây.

Nghĩ tới cái này, cô không biết như thế nào nữa, trong lòng lại có chút chua xót.

Dù rằng cô vẫn luôn một mực an ủi chính mình, không cần đi để ý Hồ Minh Phi. Nhưng mà sự tồn tại của cô ta, nhất là lúc nhìn đến cô ta ở cùng một chỗ với Bùi Dịch, ghen tị vốn có trong lòng của cô vẫn lại là không chế không nổi.

“Thôi, cũng không phải chuyện dọa người gì cho cam, ghen tị liền ghen tị.” Tô Thi Thi ở trong lòng đối với chính mình yên lặng nói.

“Tô tiểu thư?” Hồ Minh Phi nói một câu nói, nhưng Tô Thi Thi vậy mà tại ngăn người, cô không khỏi có chút không vui.

Cô gái này cũng quá không nể mặt cô rồi !

“À ha?” Tô Thi Thi trừng mắt lên, trên mặt nặn ra một nụ cười chuyện nghiệp, “Vừa rồi cảm ơn cô giúp tôi giải vây.”

“Không cần khách khí, tôi không phải vì cô.” Hồ Minh Phi cao ngạo nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút để ý nói, “Tôi là vì Bùi Dịch. Dù sao trước đây anh ấy cầu hôn cô, cô công khai địa cho anh ấy đội nón xanh như vậy, thật làm cho anh ấy rất mất mặt.”

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà chửi mắng người.

Người phụ nữ này có cái tư cách gì mà tới đây nói với cô những thứ này? Thật đúng là nghĩ mình là nữ chính rồi hả ? Bùi Dịch từ đầu không để ý tới cô đó không biết sao!

“Hồ tiểu thư, người ta là đáng yêu dễ gần nên có nhiều người theo đuổi thôi, như cô muốn để cho người ta theo đuổi cũng chưa cơ hội đi?” Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nhìn chăm chăm ánh mắt Hồ Minh Phi.

Quả nhiên, Hồ Minh Phi sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm xuống.

Vị Hồ đại tiểu thư này tại phương diện khác cực kỳ có năng lực, nhưng mà tính tình cũng không tốt, cao ngạo quen thói đâu nào chịu được loại vũ nhục này.

Mấy vị mỹ nữ khác thấy không khí giữa hai người không tốt lắm, khẩn trương xem vào giảng hòa.

Một cô gái nhìn thấy Tô Thi Thi trên cổ treo một chuỗi Ngọc Thạch, đột nhiên ồ lên một tiếng: “Tô tiểu thư, cái vòng cổ này của cô nhìn sao lại lại có chút kỳ quái? Đây là bảo thạch gì vậy?” Cô ta nói xong không khỏi tới gần phía trước gần một chút, nghĩ muốn thấy rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng lui về sau một bước, nhìn cô ta không nói gì.

“Vòng cổ bảo thạch này sáng bóng xem ra rất kỳ quái, nhìn giống mã não, nhưng mà nhìn lại không giống.” Một vị mỹ nữ khác nhíu mày nói.

Vừa rồi vị mỹ nữ mới mở miệng trước kia vị lập tức nói: “Thiên Thiên, nhà người là mở công ty bảo thạch mà, lại là nhà thiết kế đá quý, ánh mắt của cô khẳng định sẽ không sai.”

Mấy người khác sắc mặt nhất thời có chút vi diệu hẳn lên, nhìn về phía Tô Thi Thi trong ánh mắt hơn một tia đồng tình cùng khinh thường.

Vị mỹ nữ kia lại đối với Tô Thi Thi nói: “Tô tiểu thư, chuỗi dây chuyền này là cô mua ở nơi nào? Hẳn không là bị người ta lừa rồi chứ? Bán hàng giả cho cô, chủ quán này cũng thật quá đáng.”

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên.

Giả à?

Cô dơ tay sờ sờ vòng cổ, lại lộ ra vẻ mặt hồn nhiên giống vừa rồi đem cổ phần công ty đi quyền góp, chậm rãi nói: “Đây là Bùi Dịch tặng.”

“Bùi tiên sinh tặng?” Mấy người cả kinh, cả đám đều không thể tin được.

Vị mỹ nữ nhà mở công ty đá quý kia nói: “Cha tôi cùng Bùi tiên sinh rất thân, ông ấy còn khen Bùi tiên sinh ánh mắt rất tốt, làm sao có thể mua hàng giả tặng cô?”

“Hay là, mấy thứ này không phải Bùi tiên sinh tặng, là chính cô tự đeo mấy thứ hàng giả mua trên vỉa hè về?” Một vị tiểu thư khinh thường liếc Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thăm mẩn Bùi Dịch, lúc trước biết Bùi Dịch hướng Tô Thi Thi cầu hôn khi đó đặc biệt mất mát, giờ phút này gặp Tô Thi Thi mang hàng giả, trong lòng lại càng khó chịu, lời nói ra cũng cực kỳ không khách khí.

Tô Thi Thi lại nhất định bảo trì nụ cười hoàn mỹ, giống như bọn họ không phải đang nói cô một dạng, giống như là người bàng quan.

Lúc này vị mỹ nữ đầu tiên mở miệng trước kia thấy được Tô Thi Thi trên cổ tay kia đeo chuỗi lắc tay đồng phiến, lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc nói: “Cái lắc trên tay cô hẳn là cùng do một thợ làm ra đều là hàng giả, cô cũng không biết xấu hổ đeo đi khắp nơi?”

Tô Thi Thi vẫn như cũ vẻ mặt ngây ngô, chậm rãi nói: “Này cũng là Bùi Dịch tặng.”

Nơi xa Bùi tiên sinh đang ở cùng mấy cái người quen hàn huyên, đột nhiên cảm thấy được cái mũi có chút ngứa, nghĩ muốn hắt xì hơi.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, đôi mắt có chút trầm.

Cô bé này phòng chừng không an phận như thế!

Tô Thi Thi đương nhiên sẽ không an phận như thế, cả đám tình địch đều đã đến đây muốn leo lên đầu cô mà ức hiếp cô, cô làm sao có thể thờ ơ.

Chỉ là trong quá trình này, Hồ Minh Phi vẫn đều không nói chuyện, Tô Thi Thi cũng án binh bất động.

Cô trái lại muốn nhìn Hồ Minh Phi muốn làm gì! Tô Thi Thi không có nhìn Hồ Minh Phi, nhưng mà Hồ Minh Phi trái lại một mực quan sát Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thấy được Tô Thi Thi trên người mang theo trang sức, chỉ là sắc mặt của cô ta hơi có chút ngưng trọng.

“Bùi Dịch vậy mà đem chuỗi vòng tay kia đưa cho cô rồi!” Hồ Minh Phi âm thầm nắm chặt quả đấm, trong lòng không cam lòng càng ngày càng lớn.

Ánh mắt của cô ta nhàn nhạt đảo qua bên cạnh mấy người phụ nữ đang vây quanh Tô Thi Thi kia, trong mắt khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

Mấy người này đều là một đám có mắt không trông nhân, nói lắc tay này là giả?

Cô ta quay đầu hướng bốn phía nhìn xem, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch đang ở hướng các cô bên này nhìn.

Cô ta im lặng quay đầu lại, đi về phía trước một bước, đối với mấy vị mỹ nữ kia nói: “Bùi tiên sinh đương nhiên không có khả năng đưa hàng giả, chuỗi vòng tay này tôi đã từng ở buổi đấu giá thấy qua, mặt trên chuỗi vòng Đồng phiến đời Thanh, có mấy ngàn năm lịch sử, là đồ cổ, giá trị lịch sử.”

Cô ta dừng một chút, nói: “Lúc trước chuỗi vòng tay này được người ta ra giá năm trăm vạn mua được, không nghĩ tới người kia thực ra là Bùi tiên sinh.”

“Không phải chứ?” Mấy vị mỹ nữ kia sắc mặt chái quét một phen liền thay đổi, một đám xấu hổ thiếu chút nữa đào cái động chui vào.

Tô Thi Thi cũng ngẩn ngơ.

Lần này cũng thật là tốt chơi, Hồ Minh Phi vậy mà giúp đỡ cô nói chuyện?

Mà khi cô quay đầu nhìn đến Bùi Dịch cách bọn họ không xa khi đó, màu sắc trầm xuống.

Thì ra là thế, Hồ Minh Phi sợ không phải vì giúp cô, mà là có dụng ý khác!

“Tôi vừa nhìn thấy người quen đi trước vậy.” Vị mỹ nữ lúc này mở miệng nói cô đeo hàng giả mặt đỏ lên, liền tìm cớ đi mất, mấy vị khác thấy thế cũng đều nhao nhao kiếm cớ rồi khỏi nơi này.

Chỉ vài giây sau, cũng chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Hồ Minh Phi ở chỗ này.

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, thu hồi tươi cười giả tạo vừa rồi, đi lên phía trước, ngừng lên cầm, nhìn chằm chằm Hồ Minh Phi nói: “Cô cảm thấy

được cô vừa rồi giúp tôi như vậy, Bùi Dịch sẽ cảm kích cô không?”

Hồ Minh Phi màu sắc trầm xuống, Tô Thi Thi không thêm giả vờ trước mặt cô ta sao?

Vừa lúc cô ta cũng chẳng muốn cùng cô diễn trò.

Cô ta nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ làm chuyện đối với tôi có lợi, giúp cô chẳng qua là tiện thể thôi.”

“A....” Tô Thi Thi có vẻ đâm chiêu gạt đầu, đột nhiên hỏi, “Anh trai cô hôm nay sao lại không đến?”

Cô nói xong, ánh mắt cong lên như cây cung, cười tít mắt hỏi han: “Có phải hay không bị chúng tôi dọa sợ rồi hả ? Dù sao thời gian này Hồ gia các người mất mặt thật sự là nhiều lắm!”

“Cô!” Hồ Minh Phi ánh mắt mạnh lạnh xuống.

Anh trai cô ta vốn là muốn tới, nhưng mà ông nội cô ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không để cho anh ta đến đây, chỉ là để cô ta đến đây cùng Bùi Dịch xiết chặt quan hệ.

“Xem ra bị tôi đoán trúng rồi.” Tô Thi Thi cười lui về sau một bước.

“Tô tiểu thư!” Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, vẫn cứ đem tính tình đè ép tiếp xuống, đối với Tô Thi Thi lạnh giọng nói, “Bùi Dịch không phải là của cô, cô sớm nên buông tay đi!”

Nói xong tiện xoay người hướng tới một bên đi đến.

“Năm mơ!” Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng Hồ Minh Phi rời đi, âm thầm hít vào một hơi, cũng không đi tìm Bùi Dịch, xoay người hướng tới cửa ra đi đến.

Ở trong này đợi lại bị một đám đàn ông vây quanh, như vậy sau khi trở về, phòng chừng Bùi tiên sinh thật sự muốn bão nổi rồi.

Bùi Dịch chỉ là cùng mấy người xung quanh nói hai câu nói, quay đầu liền phát hiện Tô Thi Thi không thấy nữa.

Sắc mặt anh trầm xuống, ở xung quanh tìm một vòng không phát hiện Tô Thi Thi, quả quyết đi ra bên ngoài.

Anh không thấy được, Hồ Minh Phi nhìn thấy anh ra ngoài cũng theo đi ra.

Mà sau khi bọn họ vừa đi ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi tìm tới Hồng Cẩm, thấp giọng hỏi: “Đều đã an bài tốt?”

Hồng Cẩm gạt đầu: “Phu nhân yên tâm, tôi đã đều đã nói cho Hồ tiểu thư, tuyệt đối không thể sai sót.”

Viết đơn xin phép nghỉ từ 2 tuần trước để đi đám cưới ngta. Sắm sửa đồ đạc xong hết. Cuối cùng công ty kiểm tra sổ sách, khỏi nghỉ

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Anh cần trả giá thật nhiều

Đoàn gia nơi ở hậu viện có một tòa hai tầng lầu nhỏ, bình thường là dùng để làm phòng nghỉ ngơi cho khách.

Bùi Dịch tìm kiếm bóng dáng Tô Thi Thi đến nơi này, chỉ là ngay tại lúc anh đang muốn vào đi, sau lưng truyền đến một giọng nói gọi anh lại.

“Bùi Dịch.” Hồ Minh Phi đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nhàn nhạt nở nụ cười một phen, “Tôi có việc tìm anh.”

Bùi Dịch nhướng mày, không hề nghĩ ngợi, đã nói: “Không rảnh.”

Nói xong tiện hướng tới phía trước đi đến.

Hồ Minh Phi quả đắm nắm chặt, trong mắt hiện lên quét xuống tức giận.

Người đàn ông này thật đúng là không coi ai ra gì!

“Anh nên là biết tôi xuất hiện ở nơi này, là ý của bác gái!” Hồ Minh Phi đứng tại chỗ, lạnh giọng nói.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, nghĩ muốn muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Hồ Minh Phi nói.

“Tình tình đứa con lớn thường rất hiếu thuận, nghe lời cha mẹ. Tôi nghe nói mẹ con các người sống nương tựa lẫn nhau, anh cũng không muốn để cho mẹ mình vì anh mà bệnh đau đầu tái phát chứ?”

Cô ta nói xong giọng nhẹ một chút: “Tôi nghe nói bác gái thời gian này đều phải dùng đến nha phiến mới có thể giảm bớt đau đầu, bà một mực vì anh mà lo lắng.”

Bùi Dịch bước chân thu trở về, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất. Anh đứng thẳng thân thể, chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Minh Phi: “Có cái gì nói nói thẳng.”

Hồ Minh Phi nhìn thấy Bùi Dịch quay người lại, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Cô ta đã sớm nghe nói Bùi Dịch hiếu thuận, đây là nhược điểm lớn nhất của anh, mà cô ta giỏi nhất là việc bắt lấy nhược điểm của người khác.

Cô ta cũng không tin, Bùi Dịch thật sự sẽ mặc kệ Nhậm Tiểu Vi.

Cô ta đi về phía trước hai bước, cách Bùi Dịch hơn một mét mới dừng lại, ngẩng đầu, trong giọng nói đều là tự tin.

“Tôi muốn anh làm chồng của tôi.”

“Năm mơ.” Bùi Dịch liếc cô ta một cái, ánh mắt giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc một dạng.

Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, cô ta không thể tức giận, tức giận liền thua.

Cô ta chậm rãi nói: “Anh không thích tôi không quan trọng, tôi cũng như thế không thích anh. Nhưng mà gia đình chúng ta đều như vậy, hôn nhân chưa bao giờ là do chính mình quyết định. Hai nhà chúng ta đều hi vọng chúng ta cùng một chỗ, như vậy đủ rồi.”

“Vậy sao?” Bùi Dịch cúi đầu hỏi một tiếng, lập tức chỉ thấy khóe miệng của anh hơi hơi nhếch lên, nhìn thẳng vào mắt Hồ Minh Phi, trào phúng nói, “Cô đã đối tôi cảm thấy hứng thú, hơn nữa đối tôi càng ngày càng để ý, vậy mà dám nói không thích tôi?”

“Anh!” Hồ Minh Phi biến sắc, kiêu ngạo thiếu chút nữa bị anh đánh nát.

Cô ta biết Bùi Dịch đối với cô ta khinh thường, cho nên cô ta ở trước mặt anh làm sao có thể cúi đầu trước. Nhưng mà hiện tại bị anh công khai chọc thủng tâm tư như vậy, cô ta có chút không nhịn được.

Nhưng cô đường đường là đại tiểu thư Hồ gia, có chuyện gì chưa thấy qua? Lúc này liền kiềm chế cảm xúc, vẫn như cũ biểu tình nhàn nhạt nói: “Có thể là anh đứng, tôi đối với anh quả thật so với ban đầu cảm thấy hứng thú rất nhiều. Vậy không phải rất tốt sao? Dù sao hôn nhân không có tình cảm có vẻ thống khổ.”

“Nếu Hồ tiểu thư chính mình cũng nói, hôn nhân không có tình cảm sẽ thống khổ, như thế tôi vì cái gì muốn cho chính mình thống khổ?” Bùi Dịch nói xong không muốn lại để ý Hồ Minh Phi xoay người rồi đi.

“Anh!” Hồ Minh Phi quả đấm nắm chặt, móng tay thâm sâu vào trong da thịt, đau đớn từng đợt truyền đến, mới không còn để cho cô ta bộc phát tại chỗ.

Cô ta lại bị cự tuyệt rồi! Mà còn bị cự tuyệt thảm hại như thế!

Bùi Dịch vậy mà nói cùng cô ta kết hôn sẽ làm cho anh thống khổ!

Hồ Minh Phi sắp tức điên, tất cả Bắc Kinh này ai không muốn kết hôn cô ta? Mà người đàn ông này cứ như vậy vũ nhục cô ta!

“Bùi Dịch!” Hồ Minh Phi tính tình rốt cuộc kiềm chế không được rồi.

Anh dựa vào cái gì để cô ta sẽ đối với anh ăn nói khép nép? Cô ta cho tới bây giờ liền là có hỏa liên phát, không xem sắc mặt người khác!

Bùi Dịch không có dừng bước, giống như là không có nghe đến Hồ Minh Phi nói một dạng.

Tô Thi Thi hẳn là đến nơi này, cũng không biết trốn đi nơi nào, vừa rồi người nhiều như vậy vây quanh cô, anh chỉ sợ có kẻ không sợ chết vụng trộm chuồn ra tìm Tô Thi Thi!

Nghĩ tới loại khả năng này, Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong lòng có cỗ tức giận muốn bạo phát!

Người phụ nữ của anh, ai dám động một phen thử xem!

“Bùi Dịch!” Hồ Minh Phi thấy Bùi Dịch một chút mặt mũi cũng không cho cô ta, lập tức cái gì cũng không để ý, đối với anh hô, “Anh âm thầm khai mào mầu thuẫn giữa bốn gia tộc, không phải là muốn biết năm đó cha anh chết như thế nào sao?”

Trong phút chốc, thời gian giống như dừng lại. Bùi Dịch thân thể cứng đờ, chân đã nâng lên lại không hề bước đi nữa

Anh thu hồi chân, thân thể đứng thẳng tắp, chậm rãi xoay người, ánh mắt đáng sợ.

“Cô lặp lại lần nữa!” Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Minh Phi, phảng phất muốn ở trên người cô ta khoét ra một cái động.

Hồ Minh Phi thấy lời mình vừa nói có tác dụng, trong lòng vui vẻ, lấy lại bình tĩnh nói: “Tôi có thể biết được một chút tin tức, nhưng mà anh phải biết anh phải trả giá thật nhiều.”

“Nói.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Anh âm thầm chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng là muốn tra ra chứng cứ năm đó những người đó hại cha hắn.

Đây là anh lần đầu tiên từ người trong Tứ Đại Gia Tộc biết chuyện gì năm xưa, Hồ Minh Phi nếu có thể nói ra, như thế thật sự có khả năng biết ẩn tình trong đó. Cơ hội này, Bùi Dịch không có khả năng buông tha!

Hồ Minh Phi đi về phía trước một bước, nhìn thẳng ánh mắt Bùi Dịch nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi trên lầu.”

Cô ta nói xong trực tiếp thẳng hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, suy nghĩ một chút liền đi theo.

Ngay khi họ đi không lâu sau, từ trong một cái góc khuất xuất hiện một người, chính là Hồng Cẩm.

Bà ta hướng tới căn phòng trên lầu kia nhìn một phen, liền xoay người trở về nơi cử hành vũ hội, tìm đến Nhậm Tiểu Vi đối với bà nhỏ giọng nói: “Bọn họ đã lên lầu hai, Hồ tiểu thư hẳn là thành công rồi.”

“Được.” Nhậm Tiểu Vi trên mặt lúc này mới có mỉm cười, đối với bà ta nói, “Đi chuẩn bị những chuyện tiếp theo đi, chú ý nắm chắc tốt thời gian.”

“Tôi hiểu rõ.” Hồng Cẩm nói xong vội vàng lui ra ngoài.

Mà ở hai tầng trong phòng nhỏ, Tô Thi Thi vốn muốn tìm căn phòng thanh tĩnh để trốn, nhưng mà vô tình lại nghe được giọng nói của Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi, cô nghi hoặc đi tới.

Chỉ là lúc cô đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi đi tới lầu hai.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, im lặng không tiếng động đi theo, chỉ là trái tim không biết như thế nào, đập càng lúc càng nhanh.

Cô nhìn nhìn bốn phía, nơi này một dạng không ngoại nhân tới, cực kỳ an tĩnh, cho dù là ở bên trong la to, bên ngoài đều đã không có thể có thể nghe được đến.

Quả nhiên là - - nơi tốt để yêu đương vụng trộm!

Tô Thi Thi xoa xoa mặt, thầm than cô đến lúc này vậy mà lại vẫn bảo trì bình thân, mà còn cũng không giống như là lo lắng.

“Tô Thi Thi, mày đối với anh ấy cũng thật quá in tưởng!” Tô Thi Thi tự giễu cười cười.

Nhưng mà làm sao bây giờ? Đáy lòng cô vẫn lại là có chút tức giận muốn xông lên.

Có thể không tức giận sao? !

Vị hôn phu của mình vậy mà lén lút cùng người phụ nữ khác chạy đến nơi này ha, không có người nào khác ở trong phòng nhỏ kia! Người phụ nữ này rõ ràng có ráp tâm, cô không tức giận mới là lạ!

“Bùi Dịch, bị em tóm được anh nhất định phải chết!” Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, cời giày cao gót, lặng không tiếng động hướng tới trên lầu đi đến.

Mà bên kia, Hồ Minh Phi giống như đối với nơi này rất quen thuộc, quen thuộc mà dẫn dắt Bùi Dịch rẽ vào một cái phòng.

Lúc Bùi Dịch biết tình hình bên trong, ánh mắt mạnh tối sầm lại.

Trong gian phòng đó bố trí vô cùng hoàn hảo, trên khăn trải giường màu đen vậy mà rải đầy hoa hồng đỏ thắm, tất cả vậy tại một chỗ, bày ra một hình trái tim, đèn bật sáng mờ như lửa nhiệt liệt được thiêu đốt, kích thích người ta huyết dịch sôi trào.

Trong không khí thoang thoang một mùi hương cổ ngọt ngấy, mà mùi hương này còn càng ngày càng đậm, không hiểu sao làm cho thân thể người ta nóng lên.

Mùi hương trong căn phòng đó không đúng!

Bùi Dịch nhướng mày, theo bản năng liền muốn xoay người rời đi.

“Bùi Dịch, anh hẳn là phải biết nên giả giá thế nào. Rồi khỏi nơi này, anh nếu như muốn biết đáp án nghĩ cũng đừng nghĩ đến” Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hồ Minh Phi.

Chuyện mục rắc thính của bạn đến rồi, ai muốn biết kô nè????

Trên giường lớn màu đen kia, chần dệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

CLGT, tui đang nhìn thấy cái gì đây????

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bắt gian tại giường

Trên giường lớn màu đen kia, chần dệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

Đúng lúc này, bên ngoài căn phòng mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, người tới không ít.

Động tác của bọn họ thật sự rất nhẹ, nhưng bởi vì người quá nhiều, vẫn như cũ phát ra tiếng động.

“Chính là căn phòng này, mọi người nhẹ một chút.” Một người đàn ông dẫn đầu đối với mấy người đang đi theo sau lưng mình nhỏ giọng nói.

“Đội trưởng, phải đi vào thật sao?” ngay lúc người đàn ông dẫn đầu đang muốn đưa tay chạm vào cửa phòng, một người tuổi còn trẻ đứng sau lưng hắn kéo kéo tay áo của hắn.

Động tác của người đàn ông kia ngừng một trận, trong mắt có một tia do dự, nhưng lập tức cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: “Hong Cầm nói, rất có khả năng chính là ý của lão gia cùng phu nhân, dám không nghe sao?”

Hắn vừa dứt lời, mấy người khác toàn bộ đều đã không dám nói thêm nữa.

Chỉ là không nghĩ tới, làm bảo an cũng phải làm luôn mấy chuyện này, mấy người cũng cực kỳ xấu hổ.

Những người này đều là bảo an Đoàn gia, là Hong Cầm gọi bọn họ đến đây. Đến để làm cái gì, trong lòng mỗi người đều đã rất rõ ràng. Suy nghĩ đến người ở bên trong là Bùi Dịch, bọn hắn đều có điểm hồn bay phách lạc.

“Đi.” Cầm đầu là đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, chỉ nghe rất nhỏ một tiếng “Rắc rắc”, cửa lặng yên mở ra.

Một đám người lục tục theo đuôi mà vào, cả đám đều khăn trương muốn chết.

Trong phòng kéo rèm che, ánh sáng cực u ám. Đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng mà đi đến bên tường, âm thầm mò mẫn mở chốt đèn điện.

Hắn âm thầm hít vào một hơi, lập tức ấn mạnh, cắn răng một cái, trùng điệp đè xuống.

Một tiếng rất nhỏ tiếng răng rắc, chỉ thấy trước mắt ánh sáng chớp lóe, căn phòng u ám nhất thời sáng như ban ngày.

“Người nào?” Nằm ở trên giường Bùi Dịch đã bị kinh tỉnh trước tiên rồi.

Cơ hồ là nháy mắt, anh kéo chăn che dậy người bên cạnh, chính mình từ trên giường ngồi dậy, chần trợt xuống, che dậy nửa người dưới của anh.

“Bùi thiếu gia? Cậu như thế nào lại ở chỗ này?” Cầm đầu đội bảo an đội trưởng tiến lên một bước, như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở trong này, ra vẻ kinh ngạc nhìn anh.

Bùi Dịch nhướng mày, thờ ơ quét một vòng bốn phía, trí nhớ lúc trước từ từ ủa về.

Hai mắt của anh nguy hiểm nheo lại, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mấy người bảo an đột nhiên xuất hiện này. “Cút!” Anh lãnh khốc nói.

“Bùi thiếu gia, cái này... Cậu... Cậu không phải cùng Tô tiểu thư có hôn ước sao? Cô ấy đầu gì cũng là tiểu thư Đoàn gia, cậu làm như vậy có phải rất có lỗi với cô ấy rồi hay không?” Đội trưởng đội bảo an chấn kinh nhìn Bùi Dịch, như là vì Tô Thi Thi mà đau lòng.

“Vậy sao?” Bùi Dịch lườm mắt nhìn người phụ nữ ngồi ở bên cạnh kia một phen. Thấy cánh tay của cô lộ ở bên ngoài, con người tối sầm lại, vươn qua kéo tay cô nhét đến trong chăn, động tác vậy mà thần kỳ ôn nhu.

Đội trưởng đội bảo an nhìn đến đây cũng sùng sốt.

Hắn vốn cho là Bùi Dịch sẽ tức giận thậm chí trực tiếp động thủ đánh người, nhưng lại không nghĩ tới, anh vậy mà đối với Hồ Minh Phi ôn nhu như thế.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau. Hồ gia đại tiểu thư bộ dáng xinh đẹp như thế, khí chất lại tốt, năng lực lại càng giỏi, có người đàn ông nào mà không thích?

“Gạo nấu thành cơm.” Đội trưởng đội bảo an trong đầu nhớ tới lời vừa rồi Hồng Cẩm nói với hắn, âm thầm liếm liếm thần sắc, đối với Bùi Dịch nói: “Bùi thiếu gia, người yên tâm, chuyện hôm nay chúng ta đều sẽ không nói ra, chỉ là...”

Hắn nói xong ánh mắt chuyển qua người phụ nữ bị chặn che đây kia, có chút khó xử nói: “Cô ấy dù sao cũng không phải con gái nhà bình thường, Bùi thiếu gia tính làm như thế nào?”

Bùi Dịch nhướng mày, sắc mặt lạnh xuống vài phần, như là rất ảo não.

Anh lạnh giọng nói: “Các người từ khi nào có tư cách tới chất vấn tôi? Người nào cho các người tới!”

“Cái này...” Đội trưởng đội bảo an nhất thời ngẩn ra, vội vàng nói, “Chúng tôi vừa rồi là nghe được một người hầu nói nhìn cậu cùng Hồ đại tiểu thư cùng một chỗ, cho nên đến xem.”

“Vậy sao?” Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han, khóe miệng hơi hơi hơi nhếch lên, rõ ràng không có làm cái động tác gì, lại để cho một đám người ở đây mọi trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Bùi thiếu gia, hôm nay trưởng bối Hồ gia cũng có tới tham gia vũ hội. Cậu bây giờ đối với Hồ tiểu thư làm ra loại chuyện này, tóm lại là không tốt.” Đội trưởng đội bảo an thấy Bùi Dịch cảm xúc so với bọn hắn dự đoán bình tĩnh rất nhiều, lá gan lớn một chút, chỉ hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ, bức Bùi Dịch đồng ý.

“Lá gan cũng rất lớn.” Bùi Dịch ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng đội trưởng đội bảo an.

Đội trưởng đội bảo an trong lòng khẽ run rẩy, cùng mấy người ở phía sau liếc nhau một cái, trong lòng thống nhất, bất chấp tất cả nói: “Phòng chừng mọi chuyện ở đây lão gia bọn họ cũng đã biết, lập tức sẽ mang theo người đến đây. Bùi thiếu gia, vẫn lại là sớm một chút ra quyết định, miễn cho khó coi như thế này.”

Giống như muốn xác minh lời của hắn nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến.

Các nhân viên an ninh trong lòng vui vẻ, cuối cùng có người đến đây, bọn hắn thật sự không dám tái tiếp tục đối mặt Bùi Dịch. Nhưng đúng lúc này, người phụ nữ ngủ trên giường kia đột nhiên động đậy, bị bọn hắn đánh thức rồi.

Từ trong chăn vươn ra một cánh tay trắng non mềm mại, người phụ nữ kia phát ra một tiếng nói thàn: “Thật ồn ào.”

“Bùi Dịch, làm cho bọn họ ra ngoài!”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, bất lấy tay cô, lặng không tiếng động một lần nữa nhét về vào trong mền.

Âm thanh này?

Người phụ nữ kia vừa nói, mấy người bảo an sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi

Giọng nói này như thế nào nghe không thích hợp lắm?

Không đúng, làm xong xong chuyện đó hẳn là không còn khí lực, giọng nói lười biếng một chút cũng có khả năng.

Mấy người bảo an nhìn thoáng qua nhau, mỗi người tự an ủi nhau.

“Bùi thiếu gia, người xem Hồ tiểu thư cũng thế rồi. Như thế này trưởng bối Hồ gia đến đây nhìn đến cô ấy thành cái dạng này...”

“Còn không có đem Hồ tiểu thư bắt đi à?” Đúng lúc này, cánh tay trắng nõn kia lại duỗi ra, chỏm của cánh tay kia xoa đầu tóc lộn xộn của mình rồi từ từ vươn ra, về mặt đây oán khí, “Âm ỉ muốn chết, có muốn để cho người ta ngủ hay không đây!”

“Tô... Tô Thi Thi?” Các nhân viên an ninh vừa thấy đến bộ dáng của người phụ nữ kia, sợ tới mức trông mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Bọn hắn có nhìn lầm hay không? Vì cái gì cô gái kia không phải Hồ Minh Phi, mà là Tô Thi Thi?

Mà cùng lúc đó, bên ngoài tiếng bước chân càng gần hơn, lập tức một đám người vọt tiến vào.

Người trong phòng còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một trận chói mắt đèn flash.

Phóng viên?

Các nhân viên an ninh nhìn đến những người này khi đó, sắc mặt một đám thoát trắng bệch rồi.

Phóng viên làm sao có thể tới?

Ngay khi bọn hắn vẫn còn đang lơ mơ chưa hiểu mô tê gì, các phóng viên đã vọt lên, đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đang ở trên giường hỏi.

“Bùi tiên sinh, người cùng Tô tiểu thư có phải hay không sắp có chuyện tốt rồi hả?”

“Các vị là tính toán muốn có em bé sao?”

“Muốn có con trước khi cử hành hôn lễ sao?”

Liên tiếp nhiều vấn đề đổ ập xuống.

Phóng viên như là sớm liền biết người ở trên giường chính là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, vấn đề hỏi cực kỳ rõ ràng xoay quanh hai người.

“Các người... Các người mau ra ngoài, nơi này không thể phỏng vấn!” Các nhân viên an ninh phân lúc này mới ứng kịp, vội vàng chạy đến ngăn đón phóng viên.

“Cái tình huống gì đây?” Tô Thi Thi sững sờ nhìn phóng viên cùng các nhân viên an ninh đột nhiên xuất hiện.

Cô không phải ngủ một giấc thôi sao, lại xảy ra chuyện gì rồi hả?

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch, chỉ thấy anh ôn nhu xoa xoa tóc của cô, đối với cô dịu dàng nói: “Em ngủ thêm một chút, anh sẽ xử lý.”

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Bùi Dịch nhanh khoát áo ngủ mặc lên người.

Sau đó, cô trơ mắt nhìn Bùi tiên sinh để lộ một đôi chân trắng tấp thon dài, một bên cột lại dây lưng áo ngủ, một bên đi ra bên ngoài, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức độc đáo lười biếng.

“Ách...” Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, nhớ tới toàn bộ mọi chuyện xảy ra vừa rồi, sắc mặt càng thêm đỏ.

“Hí... Thất lưng đều nhanh chật đứt!” Tô Thi Thi xoa xoa mặt, đang muốn nằm xuống, chỉ nghe bên ngoài truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Bùi Dịch.

“Tôi cùng Tô Thi Thi sẽ chọn một cái ngày hoàng đạo đi đăng ký kết hôn, hôn lễ đem qua sang năm cử hành, đến lúc đó sẽ mời các vị bằng hữu truyền thông.”

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình cứng đờ.

Cái tình huống gì đây?

Chết tiệt, Bùi Dịch cũng dám tiền trạm hậu tẩu!

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng tới tủ quần áo trong phòng nhìn lại.

Ở trong ngăn tủ kia, bị trói chặt tay chân bịt kín miệng Hồ Minh Phi khuất nhục bị nhốt ở trong ngăn tủ, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhờ cả nhà. Tuần mới vui vẻ.

Đạo gần đây bạn hơi bận cũng hơi lười, mà cũng chả ai phụ nên tốc độ ra hơi chậm, mọi người đừng bỏ rơi bạn nhé. (Chắc dư âm đi chơi về chưa hết, nên còn lười đó, hy vọng qua tháng siêng hơn)

Mọi người đọc truyện vui vẻ =>

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ác mộng

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, tôi muốn giết các người!” Trong ngăn tủ nhỏ hẹp, Hồ Minh Phi bị trói lại tay chân quỳ ở bên trong.

Thân thể của cô ta co quắp, không biết là vì tức giận hay vẫn lại là đau đớn, cả người đều đã run nhè nhẹ.

Mặt của cô ta đều đã sưng lên, trên người cục xanh cục tím, cực kỳ hiển nhiên là bị người ta đánh.

“Tô Thi Thi, cô cũng dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Hồ Minh Phi hai mắt đỏ bừng, trong mắt lóe sáng tia khuất nhục, thật sự sắp tức chết rồi.

Mọi chuyện vừa xảy ra toàn bộ đối với cô ta mà nói giống như là ác mộng vậy...

Nghĩ tới những thứ này, Hồ Minh Phi gất gao cắn răng, nhưng là một chút âm thanh cũng không dám phát ra tới.

Bọn họ vốn muốn làm cho Bùi Dịch hạ bộ, kết quả lại bị Tô Thi Thi bắt lại nhốt ở trong ngăn tủ, nghe xong gần hai giờ “Diễn trò” của hai người bọn họ!

Chuyện nhục nhã như vậy, cô ta làm sao có thể để cho người khác biết được!

Hồ Minh Phi gất gao nắm chặt quả đấm, móng tay thật dài cũng sớm đã đem lòng bàn tay của cô ta khắc sâu vết móng tay ra từng vết máu, nhưng cô ta lại không cảm giác được đau đớn, chỉ có vô tận phần nhục.

Đây là nhục nhã trắng trợn! Tức chết cô ta rồi !

Mà bên ngoài, Bùi Dịch sau khi đối với các phóng viên tuyên bố xong chuyện tình cảm của mình, liền đi vào trong phòng, đồng thời khóa cửa lại.

Tô Thi Thi ngồi ở trên giường quần chắn, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lười biếng liếc anh một cái: “Anh lại tính kế với em?”

Bùi Dịch nhàu mày, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, hướng tới bên cạnh giường vừa đi vừa nói chuyện: “Cực kỳ rõ ràng, là hai chúng ta bị người khác tính kế.”

Lúc anh nói đến hai chữ “Tính kế” dừng một chút, có thâm ý khác.

Bị nhốt ở trong tủ Hồ Minh Phi nghe được lời của anh nói, thân thể kim lòng không đậu run lấy bầy.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hoàn toàn là hai người điên, cô ta thật không biết bọn họ còn có thể làm ra cái chuyện điên khùng gì nữa!

Tô Thi Thi hiển nhiên cũng biết ý tứ Bùi Dịch, nghe vậy hướng tới ngăn tủ nhìn thoáng qua, trong giọng nói có chút lạnh lùng: “Đó không phải anh cam tâm tình nguyện mắc câu sao?”

“Giận rồi?” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đi tới giữ lấy bả vai Tô Thi Thi, để sát vào bên tai cô, thấp giọng nói, “Nghĩ tình anh vừa rồi ra sức hầu hạ em như thế, tha thứ anh một lần được không?”

“Anh... Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt lập tức đỏ bừng, căm giận trợn mắt nhìn anh, “Sắc ma!”

Người đàn ông này cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi !

Tô Thi Thi cũng không muốn để cho Hồ Minh Phi chế giễu, ghé sát vào bên tai Bùi Dịch, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: “Về nhà sẽ tính sổ với anh sau!” Bùi Dịch con người giáo hoạt ở trên người cô đánh giá một phen, trong mắt hiện lên quét xuống nụ cười thần nhiên, có điều ngụ ý nói: “Anh đây rất sẵn lòng chờ vợ yêu của anh đến tính sổ.”

“Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt càng đỏ.

Bùi tiên sinh ở phương diện này thực lực quá giỏi đi, Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vuron tay đẩy: “Tránh ra, không muốn về nhà sao? Hay còn muốn tiếp tục ở đây?”

Cô nghĩ tới nơi này vốn là Đoàn gia vì Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi chuẩn bị, trong lòng liền không thoải mái.

Lúc trước cô theo đuôi Bùi Dịch bọn họ lên lầu, nhưng lại không tìm được bọn họ, liền nhìn thấy Bùi Dịch từ trong một cái phòng ở cuối hành lang ra đi ra ngoài.

Sau đó - -

Cô đã bị Bùi tiên sinh một lần nữa kéo trở về bên trong phòng. Tô Thi Thi vừa vào thấy tình hình trong phòng, lúc này liền nổi giận, lại nghe trong không khí kia có hương vị kỳ quái, nhất thời hiểu rõ ra.

“Hừ! Đánh cô một trận coi như còn nhẹ!” Tô Thi Thi một bên mặc quần áo một bên ở trong lòng căm giận nằng.

Cô lúc ấy giết người tâm đầu có rồi, chứ đừng nói chỉ là đánh Hồ Minh Phi một trận.

Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô lần đầu tiên ra tay với người phụ nữ kia, lại là dưới loại tình huống này.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ thờ phỉ phỉ của cô gái nhỏ của mình, ánh mắt mềm xuống đến rồi tỉnh rồi mù.

Bây giờ, quả thật là anh sơ suất rồi !

Anh chẳng thể nghĩ tới, Đoàn gia vì ép buộc anh cưới Hồ Minh Phi, sẽ làm ra loại chuyện này! Mà anh càng không nghĩ tới, Hồ Minh Phi tự cao tự đại, cao ngạo lạnh lùng kia vậy mà liền đồng ý loại chủ ý ngu ngốc này.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua tủ quần áo đang đóng chặt kia, ánh mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

“Thật quá ngu xuẩn!”

“Anh mắng người nào?” Tô Thi Thi mặc quần áo tử tế, nghe được lời Bùi Dịch nói, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Bùi Dịch tiến lên, giữ lấy thắt lưng của cô bế lên, một bên đi ra ngoài một bên nhàn nhạt nói: “Mắng một số người ngu ngốc như lợn thôi!”

“Các người!” Trong ngăn tủ Hồ Minh Phi nghe được, thiếu chút nữa xiu vì tức.

Vô cùng nhục nhã!

Quả thực là một lần sảy chân để hận nghìn đời, Hồ đại tiểu thư hối hận đến ruột đều xanh rồi !

Mấy ngày này tiếp xúc, cô ta đối với Bùi Dịch quả thật càng ngày càng có cảm tình. Đúng là, cô ta trước đó cũng thật không ngờ đi đến một bước này, mà toàn bộ chuyện này đều là Nhậm Tiểu Vi thay cô ta an bài!

Chết tiệt, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần sau. Hồ Minh Phi trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, đồng thời có chút ảo não. Vũ hội lúc này hẳn là đã kết thúc, cô ta không biết trường bối nhà cô ta đã trở về hết chưa, nếu để cho bọn họ biết...

Hồ Minh Phi không dám nghĩ tiếp, nếu để cho ông nội cô ta biết, cô ta làm loại chuyện ngu xuẩn này , khẳng định sẽ vô cùng tức giận.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi trang viên Đoàn gia. Anh cũng không có đi tìm Nhậm Tiểu Vi bên kia chất vấn, cũng không có làm chuyện khác.

“Lão hồ ly!”

Ngồi ở trong xe trở về biệt thự “Thi Dịch”, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt trầm tĩnh, nhin không được nói thầm

Vừa rời những phóng viên này, cô nhìn liền biết, cực kỳ rõ ràng cho thấy Bùi Dịch chính mình an bài.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Phòng chứng mện của Bùi Dịch bệnh đau đầu lại tái phát rồi.

Tô Thi Thi đoán không lầm, Hồng Cầm đang hướng Nhậm Tiểu Vi giải thích chuyện đã xảy ra.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, tức giận đến lung lay sắp đổ.

Hồng Cầm thấy thế, vội vàng qua đi đỡ lấy bà, ngồi vào trên vị trí, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, người đừng nóng giận, chuyện này là ngoài ý muốn, người nào cũng không biết Tô tiểu thư làm sao có thể xuất hiện tại nơi đó.”

Nhậm Tiểu Vi hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: “Hồ tiểu thư đâu?”

“Cái này... Không tìm được, “ Hồng Cầm khó xử nói, “Hồ tiểu thư có thể đã trở về rồi hay không?”

“Không có khả năng, cô ta nếu là đã trở về khẳng định sẽ nói cho tôi biết một tiếng,“ Nhậm Tiểu Vi lắc đầu, đối với Hồng Cầm nói, “Bà lập tức cho người đi tìm. Nhớ kỹ, đừng cho bất luận kẻ nào biết.”

Nếu người ở trong phòng là Tô Thi Thi, như thế Hồ Minh Phi khẳng định sẽ tới chất vấn bà chuyện đã xảy ra, không có khả năng liền như vậy không nói một tiếng đã rời khỏi, chuyện này không phải tác phong của đại tiểu thư Hồ gia.

“Bùi Dịch, con vì cái gì không thể nghe mẹ một lần?” Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đau xót.

“Mẹ hẳn không hại con. Như vậy đối với hai anh em các con mới có lợi, vì cái gì liền không thể nghe mẹ một lần chứ?” Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng yên lặng nói.

Vì ngày này, bà đã nhẫn nhịn ăn mình nhiều năm như vậy, nhưng mà con trai bà vậy mà một chút cũng không phối hợp.

Chứng đau đầu của Nhậm Tiểu Vi đỡ hơn một chút, mới đứng lên đi đến thư phòng.

Đoàn Kế Hùng biết chuyện đã trải qua, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bóc khỏi, chỉ vào mặt Nhậm Tiểu Vi mắng: “Không phải đã nói qua với và nhất định phải cẩn thận, như thế nào lại bị cái con Tiểu Tiệp chúng kia bắt được sơ hở!”

Đoàn Kế Hùng vì chia rẽ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, không tiếc trước mặt mọi người nhận lại Tô Thi Thi, lại còn hy sinh 10% cổ phần công ty, chính là nghĩ muốn khiến người khác theo đuổi Tô Thi Thi. Đồng thời ông ta muốn cho tất cả mọi người biết ông ta yêu thương đứa cháu gái này như thế nào, đối với hôn sự của cô tự nhiên có quyền lực can thiệp.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này!

“Những phóng viên này cũng là bà sắp xếp?” Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt rất khó coi, chậm rãi lắc đầu: “Hắn là Bùi Dịch chính mình an bài, nó đã dối với mọi người bên ngoài tuyên bố, muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn.”

“Bà!” Đoàn Kế Hùng vung tay lên, hận không thể một tát đánh xuống.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không có lùi bước. Đoàn Kế Hùng cũng không phải chưa từng đánh bà, nhưng mà bà cũng sớm đã vô cảm rồi.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng từ từ hạ tay xuống, cũng không có thật sự đánh xuống.

Ông ta bây giờ vẫn còn cần dùng tới mẹ con bà, không nghĩ muốn trở mặt!

“Tôi biết bà hẳn là vẫn có biện pháp, bây giờ tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Đoàn Kế Hùng nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, giọng nói lạnh lùng

Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Đoàn Kế Hùng thấy thế, cười lạnh nói: “Năm đó bà có thể bức Trạ Dẫ Lan rời đi, hiện tại sao lại không đối phó được cái nha đầu Tiểu Tiệp chúng kia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ba chữ quot;Trạ Dẫ Lanquot;

Trạ Dẫ Lan..

Ba chữ kia không riêng gì Bùi Dịch cấm kỵ, mà ngay cả Nhậm Tiểu Vi cũng là điều cấm kỵ.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, trên mặt không hề có chút dịu dàng thường ngày. Bà gắt gao cắn môi, có chút bối rối.

Thật lâu sau, bà mới chậm rãi nói: “Tô Thi Thi không phải Trạ Dẫ Lan.”

“Hừ, tôi mặc kệ bà dùng biện pháp gì. Tóm lại, Bùi Dịch tất phải cưới Hồ Minh Phi.” Đoàn Kế Hùng tàn khốc bỏ lại một câu, lãnh nghiêm mặt đi ra khỏi thư phòng.

Nhậm Tiểu Vi sững sờ nhìn bóng lưng Đoàn Kế Hùng rời đi, thống khổ nhắm nghiền mắt.

“Bùi Dịch, mẹ cũng không nghĩ muốn như vậy, nhưng mà vì cái gì người con chọn lựa mỗi lần đều là như thế, đều khiến mẹ không vừa lòng!” Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đã có quyết định.

Nếu Bùi Dịch đã muốn cưới Tô Thi Thi, như thế bà cũng chỉ có thể để cho Tô Thi Thi chủ động rời đi.

Giống năm đó bà đối với Trạ Dẫ Lan làm những chuyện kia. Chỉ là, hiển nhiên Tô Thi Thi so với Trạ Dẫ Lan khó đối phó hơn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết những chuyện mà Nhậm Tiểu Vi đang suy tính, hai người lúc trở lại “Thi Dịch” đã hơn 10 giờ, tắm rửa một cái liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Bùi Dịch đã đi công ty, Tô Thi Thi là bị Đoàn Tĩnh Đồng đánh thức.

Đoàn Tĩnh Đồng ngồi xổm bên giường Tô Thi Thi, thở phì phì trừng mắt nhìn cô: “Các người ngày hôm qua vậy mà bỏ em lại chạy mất, quá không nghĩa

khí rồi!”

Tô Thi Thi yên lặng, bọc chăn chỉ lộ ra một cái đầu, hướng tới Đoàn Tĩnh Đồng áy náy cười cười: “Là chính em ngày hôm qua chạy không thấy bóng dáng nha.”

“Hừ! Đừng cho là em không biết, chị theo anh trai em vụng trộm chạy đi chơi, cố ý không mang theo em chứ gì.” Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

“Vậy em làm sao trở về?” Tô Thi Thi hỏi.

Nào biết cô vừa hỏi, Đoàn Tĩnh Đồng hốc mắt nhất thời liền đỏ, về mặt ủy khuất, hướng về phía Tô Thi Thi quát: “Em tự mình trở về!”

Nói xong cậu oa lên một phen liền khóc.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cậu khóc liền vô cùng đau lòng, vội vàng dỗ dành nói: “Được rồi, là chúng ta sai.”

Là bọn họ không đúng, ngày hôm qua hoàn toàn quên mất nhóc con này rồi.

Chỉ nghĩ đến cậu ở Đoàn gia sẽ không gặp chuyện không may, cho nên cũng không có đi bận tâm đến cậu, đâu nào nghĩ đến cậu vậy mà chỉ muốn trở về đây.

Từ trang viên Đoàn gia đến “Thị Dịch”, lái xe phải hơn một giờ, đi đường mà nói, một đứa bé phòng chừng phải đi một buổi tối rồi? Đoàn Tĩnh Đồng phòng chừng từ nhỏ đến giờ cũng chưa nếm qua loại khổ cực này.

“Em mau đi nghỉ ngơi một phen.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

“Em không cần!” Đoàn Tĩnh Đồng khóc hô, tính tình tiểu thiếu gia triệt để bạo phát rồi. Tô Thi Thi bắt đắc dĩ cực kỳ, đành phải dụ dỗ bằng cách khác: “Từ hôm nay trở đi, cho em ăn thêm cơm. Đừng khóc có được hay không?”

Đoàn Tĩnh Đồng tiếng khóc dừng một chút, lập tức một bên khóc vừa nói: “Em muốn ăn thịt! Mỗi bữa đều phải có!”

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: “Không được, chỉ có thể mỗi ngày ăn một phần thịt bò!”

“Oa...” Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, khóc đến càng hăng say rồi.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ. Cô đã dỗ tên nhóc này đến như vậy rồi mà còn chưa hài lòng sao, đành phải thật kiên nhẫn nói: “Ăn một phần thịt bò, đã là cực hạn rồi. Chẳng thế thì, chị liền nói cho anh trai em biết, anh ấy khẳng định một phần cũng không cho em.”

“Em không nghe!” Đoàn Tĩnh Đồng bịt lấy lỗ tai, thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất rồi.

Con người Tô Thi Thi xoay một vòng, ở trong lòng tính toán, cũng không tiếp tục dụ cậu, cố ý trầm giọng nói: “Em mới mười tuổi, đã nặng hơn 50 cân (bản gốc ghi 120 cân, ta ko hiểu là ta có đọc nhầm ko, cơ mà 120 cân chắc có nước lẫn lun rồi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ghen tị

Ngày hôm đó lúc giờ nghỉ ngơi, trong văn của Tô Thi Thi phòng công ty Sunshine, Ôn Ngọc đang cùng Tô Thi Thi tám chuyện.

Nghe được một chút tin tức khi đó, Tô Thi Thi chấn kinh đến tột đỉnh.

“Cô là nói, cái công trình thôn Thành Trung kia sau khi hoàn thành sẽ trở thành điểm du lịch mang đến ích lợi to lớn cho những nhà đầu tư, lợi ích còn chia đều nữa sao?” Tô Thi Thi hỏi.

Cái thôn Thành Trung này sẽ làm một cái công trình mẫu, là thôn đầu tiên trên cả nước phát triển mô hình du lịch kiểu mẫu, cơ hồ bao quát sự thay đổi của các quốc gia trên thế giới qua mấy ngàn năm lịch sử, có khác sâu giá trị du lịch. Có thể nói tiền đồ vô lượng.

Ôn Ngọc gật đầu, giọng nói mềm mềm dẻo dẻo, nhưng mà ánh mắt lại lóe sáng lấp lánh, có chút kích động nói: “Chao ôi, cho nên mới có người nhiều muốn đi giành lấy được một chén canh trong dự án này như vậy.”

“Trời ạ, chuyện này đâu chỉ là một chén canh, quả thực là khối thịt lớn béo bở.” Tô Thi Thi chắc chắn thờ dài.

Cô có vẻ dăm chiêu nói: “Tôi giống như nhìn thấy Bùi Dịch đối với cái công trình này cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú.”

“Vậy sao, đến Tần Phong cũng đều phải đi tham gia cạnh tranh đấu thầu đó.” Ôn Ngọc nói.

“Tần Phong?” Tô Thi Thi nhú mày, hướng tới Ôn Ngọc tiếp sát, “Tôi nhớ rõ cô trước kia gọi anh ấy là Tần tổng nha. Từ khi nào thì quan hệ hai người lại tốt như vậy rồi hả?”

“Thi Thi!” Ôn Ngọc mặt trắng xanh một phen liền hồng y hết táo đỏ, cúi đầu cũng không dám nhìn cô, ấp úng nói, “Tôi không thêm nói chuyện với cô nữa.”

Sau đó co cẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Xem ra Ôn Ngọc cùng Tần Phong tình cảm gần đây cũng không tệ.

Đúng lúc này, cửa văn phòng của cô được mở ra, Đồng Tiêu Tiêu lạnh lùng lướt vào, người còn chưa tới, đã nghe thấy tiếng: “Thi Thi, đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai nè!”

Tô Thi Thi nhú mày, đứng lên rót ly nước, uống một ngụm, bình tĩnh phun ra hai chữ: “Bùi Dịch.”

Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt: “Cô làm sao có thể đoán được?”

Tô Thi Thi cười nói: “Chuyện này rất khó đoán sao? Mỗi lần Bùi Dịch đến đây, cô đều giống như gặp quỷ một dạng.”

“Ách...” Đồng Tiêu Tiêu xấu hổ gãi gãi đầu. Cô thật sự biểu hiện có khoa trương như thế sao? Bất quá cô quả thật rất sợ Bùi Dịch

Không đúng, chuyện này không phải trọng điểm!

Đồng Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, lôi kéo tay cô nói: “Cô không cảm thấy lạ khi Bùi tổng đến chỗ này, vậy mà không tới tìm cô sao?”

“Cô nói đi, anh ấy đi nơi nào?” Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ nói, nha đầu kia còn ra vẻ bí hiểm

Nào biết Đồng Tiêu tiêu sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái, cô chỉ chỉ bên ngoài, ấp úng nói: “Bùi tổng... Đến văn phòng Tổng tổng.” “Đến văn phòng của sư huynh?” Lần này đến phiên Tô Thi Thi cũng kinh ngạc, chân mày không cảm giác nhú một phen, lập tức đặt cái ly xuống, đi nhanh ra bên ngoài.

Anh hử không lại đi ăn hiếp sư huynh cô rồi chứ?

Không đúng, sư huynh cô gần đây cực kỳ an phận, hử là không trêu chọc đến Bùi Dịch đi?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đi đến cửa văn phòng Tổng Trọng Hạo, cửa đột nhiên mở ra, Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở trước mặt.

“Ách...” Tô Thi Thi vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Bùi tiên sinh cười cười đầy vẻ háo sắc, “Thật khéo, anh đến đây lúc nào?”

“Không khéo, anh là đặc biệt đến đây.” Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, khi nói chuyện giữ chặt cổ tay cô, đi ra ngoài.

“Cái kia...” Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, muốn nhìn thử tình hình trong văn phòng một chút.

Chỉ là cô còn chưa nói được gì, liền nhìn đến sư huynh cô bay như điên chạy ra, hướng về phía Tô Thi Thi hớn hờ khoát tay, nói với theo: “Sư muội, trở về mua trà chiều giúp anh.”

Trà chiều? Trở về?

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch: “Chúng ta muốn đi đâu?”

Sư huynh cô xem ra giống như rất vui vẻ?

“Dùng trà.” Bùi Dịch phun ra hai chữ, lôi kéo Tô Thi Thi trở về văn phòng của cô lấy chút đồ đạc.

Tô Thi Thi kỳ quái liếc anh, một bên cầm lấy điện thoại cùng túi xách, một bên ở trong lòng vẫn lầu bầu.

Bùi Dịch tựa hồ đang vội, vừa thấy Tô Thi Thi lấy xong đồ, liền lôi kéo cô rời khỏi văn phòng.

Hai người trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, chú Lý đã sớm chờ ở đó rồi. Hai người vừa lên xe, chú Lý dùng kỹ năng đua xe của mình lập tức phát huy đến chỗ cực hạn, xe nhanh như chớp liền rời khỏi bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi đợi cho xe đến bên ngoài, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Mỗi lần chú Lý nổ máy xe, luôn luôn làm cho cô có cảm giác ngồi trên đỉnh núi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Anh vừa rồi đối với sư huynh em làm cái gì?”

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt có chút nguy hiểm: “Em cảm thấy được anh sẽ đối với anh ta làm cái gì?”

“Ách...”

Tô Thi Thi mà lại không phản bác được, cô yên lặng ngồi thẳng người, lặng lẽ lấy điện thoại ra.

Hay là hỏi qua sư huynh đi, không có gì cô mới yên tâm được!

Cô hướng Tổng Trọng Hạo gửi một tin nhắn.

“Vừa rồi Bùi Dịch đã nói gì với anh rồi hả?”

Tổng Trọng Hạo cực kỳ nhanh liền trả lại tin nhắn của cô, chỉ có ngắn ngủn một câu: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, lại gửi qua một câu: “Anh ấy có ức hiếp anh hay không?”

“Không có.” “Nói thật đi, em sẽ bảo vệ anh.”

“Thực không có! ! !” Tổng Trọng Hạo lập tức gửi lại tin nhắn kèm theo vài cái dấu chấm than.

Tô Thi Thi trước mắt nhất thời hiện ra hình ảnh một người đàn ông thu mình lại ở trong góc, một vẻ “trung trinh bất khuất lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục” đáng vẻ vô cùng thương cảm.

“Hì...” Tô Thi Thi run lấy bắp, vẫn lại là cảm thấy được có vấn đề, tiếp tục hỏi tới, muốn an ủi tâm hồn đầy tổn thương của sư huynh mình.

Nhưng mà Tổng Trọng Hạo một mực chắc chắn không bị Bùi Dịch ức hiếp, lại còn tìm các loại chứng cứ chứng minh chính mình hiện tại cực kỳ vui vẻ.

Anh càng như thế này, càng càng để cho Tô Thi Thi cảm thấy kỳ quái. Cô đứng là tận mắt thấy qua sư huynh cô bị Bùi Dịch ức hiếp có bao nhiêu thảm.

Lần trước Tô Thi Thi để cho Tổng Trọng Hạo vụng trộm lái xe tải đi tiếp ứng bọn cô, về sau bị Bùi Dịch biết, Bùi Dịch không biết đối Tổng Trọng Hạo làm chuyện gì, mà liên tục hai tuần lễ sau đó Tổng Trọng Hạo vừa thấy đến Bùi Dịch liền trốn.

Tổng Trọng Hạo càng không nói, Tô Thi Thi trong lòng lại càng tò mò, trên đường một mực cùng Tổng Trọng Hạo nhắn tin hỏi cho bằng được, mãi đến khi cô cảm giác được hơi thở của người đàn ông bên cạnh càng ngày càng thấp thì đã quá muộn.

“Ha ha... Cái kia... Nếu em nói em là cùng Ngọc nhắn tin với nhau anh tin không?”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà trong lời nói lại lộ ra khí tức nguy hiểm: “Tô tiểu thư, em là đang sĩ nhục chỉ số thông minh của anh sao?”

“Cái kia...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, im lặng không tiếng động đưa điện thoại di động nhét vào trong túi xách, nghiêm trang nói, “Em không nhắn tin nữa!”

Về mặt Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, thân thể từ từ hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát, phả vào bên tai cô thấp giọng nói: “Tô tiểu thư, anh hẳn là từng nhắc nhở qua em, để cho anh nhìn thấy em vẫn ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác, em sẽ cực kỳ thảm!”

Anh dừng một chút, trong mắt có một tia oán khí: “Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, đối thành cùng đàn ông nói chuyện phiếm đúng không?”

Cái cô gái ngu ngốc này, từ lúc lên xe không quá một phút đồng hồ đã bắt đầu cùng người ta nói chuyện phiếm, hàn huyên ước chừng 30 phút rồi, trong lúc đó cũng không ngừng đầu nhìn một chút, xem anh là người chết sao?

Tức chết anh rồi!

Bùi tiên sinh thừa nhận, anh hiện tại đặc biệt không nóng giận, mà toàn thân đều đã tỏa ra chua xót!

“Em... sai rồi.” Tô Thi Thi cúi đầu.

Cô gái nhỏ này luôn biết co dãn tùy lúc, lúc này Bùi tiên sinh tuyệt đối không thể trêu chọc, anh vẫn còn có việc cần nhờ đến cô!

Để cho cô ngạc nhiên hơn cả chính là Bùi Dịch vậy mà không có đối với cô làm ra chuyện gì.

Anh sau khi dọa cô một trận, liền ngồi thẳng thân thể.

Tô Thi Thi chính đang kinh ngạc, chỉ thấy xe đã ngừng lại, chú Lý thay bọn họ mở cửa xe: “Tiên sinh, Tô tiểu thư, đến nơi rồi.”

Tô Thi Thi xuống xe ngừng đầu vừa thấy, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ. Chỗ này là trước đây lúc cô tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình gian khách đã tới.

Xung quanh nơi này không có chỗ nào thích hợp để dừng trà. Bùi Dịch mang cô đến đây làm gì?

Không đúng, muốn nói chỗ dừng trà, trong tòa nhà lớn trước mặt này thật sự có một cái.

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới lúc trước cô dùng một bình trà nồng đậm chuốc say Hồ Quân Nhạc.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi không khỏi cảm thán suy nghĩ quạ đen này của mình.

Vậy mà thật sự đi tới gian phòng u ám lúc trước kia.

Bọn họ vừa mới đi vào không bao lâu, bên trong liền truyền đến một giọng nói sắc nhọn.

“Tô Thi Thi? Như thế nào lại tới nữa?”

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, muốn đánh vào miệng mình.

Thật sự là không chỉ là suy nghĩ quạ đen, cô thật đúng là miệng quạ mà!

Mọi người sáng hào!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đầu óc bị cửa kẹp

Trong căn phòng riêng được bao trọn là một vẻ mờ tối, ngọn đèn lơ mờ.

Tô Thi Thi neho mắt lại, tầm mắt sau khi thích ứng ngừng đầu vừa thấy, khi nhìn thấy phía trước ngồi trên sofa một đám người khi đó, mảy rất nhanh nhần lại.

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi không có nhìn lầm, người đàn ông trẻ tuổi chính đang ở phía trước ngồi bắt chéo hai chân không phải là Hồ Quân Nhạc nhiều ngày không gặp đó sao? Mà ngồi bên cạnh hẳn là những người bạn của anh ta.

Đều là mấy vị thiếu gia nhà giàu đời thứ hai ở Bắc Kinh này.

Hồ Quân Nhạc đang cùng mấy người bạn của mình nói chuyện phiếm, khóe mắt cơ hồ cảm nhận được phía trước có người mới bước vào. Hần tập trung nhìn thử, ánh mắt nhất thời trợn thật lớn, thiếu chút nữa từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

“Tô Thi Thi? Chết tiệt! Cô tại sao lại tới nơi này?”

Bọn hắn vốn dĩ âm thanh lúc nói chuyện cũng không lớn, lúc này Hồ Quân Nhạc đột nhiên rống to, khiến không khí trong phòng bao riêng này có vẻ đặc biệt ngọt ngào.

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, mặt có chút đỏ lên.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp nha!

Mỗi lần nhìn thấy Tô Thi Thi luôn luôn gặp không chuyện tốt, Hồ Quân Nhạc hiện tại nhìn đến Tô Thi Thi đều sợ rồi !

Tô Thi Thi lúc này so với Hồ Quân Nhạc còn ngại ngùng hơn.

Cái tên trẻ con này vì cái gì lại kêu hô lớn tiếng như vậy!

“Bùi Dịch đến rồi sao?” Vừa lúc này, bên trong phòng truyền đến một giọng nói mười phần khí thế, làm giảm bớt đi sự xấu hổ của hai người kia.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh.

“Hong gia?”

Giọng nói này cô nhận ra!

“Ồ chỗ này chờ anh.” Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, dừng một chút, lại bỏ thêm một câu, “Không cần khách khí.”

Anh nói xong tiện xoay người hướng tới phòng trong đi đến, nơi đó ngọn đèn so với gian ngoài muốn sáng tỏ hơn một chút, chính là nơi Hồng gia dùng để tiếp khách.

“Anh đặc biệt đến đây chào hỏi Hồng gia? Vậy dẫn mình theo để làm gì?” Tô Thi Thi có chút khó hiểu.

Bùi Dịch trước đó một chút cũng chưa lộ ra.

“Tô tiểu thư, mời qua bên này ngồi.” Lúc này sô pha bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông ôn hòa.

Tô Thi Thi hoàn hồn, lúc này tầm mắt của cô đã thích ứng được ánh sáng u ám trong căn phòng bao riêng này, theo tiếng nói nhìn đi qua, chỉ thấy người nói chuyện với cô chính là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi.

Hồng Hưng Nhiên.

Tô Thi Thi nhận ra hẳn là con út của Hồng gia, hiện tại là phó tổng tập đoàn Hồng thị.

Tô Thi Thi gật đầu một cái, hướng tới bọn hắn đi qua.

Tình cảnh này, giống như là lần đó, cô bị người ta mang tới căn phòng bao riêng này vậy. Khi đó cô cùng Bùi Dịch quan hệ còn không có giống như hiện tại thân mật, đến chỗ này khi đó, trong lòng khó tránh khỏi không yên.

Nhưng rất kỳ quái, hiện giờ cô lại đứng ở chỗ này, chỉ cần có Bùi Dịch ở đây, lòng của cô lại không hiểu sao vô cùng yên ổn.

Tô Thi Thi đi qua, muốn chọn vị trí ngồi xuống. Mà bên kia Hồ Quân Nhạc đột nhiên thúc giục người bên cạnh, hướng một bên chen lách qua: “Tô Thi Thi, cô đừng tới đây!”

Hồ Quân Nhạc rốt cục mình bạch hôm nay anh trai hẳn vì cái gì không muốn cho hắn đến gặp Hồng gia, thì ra là Tô Thi Thi bọn họ muốn tới, hẳn tự nhiên hiểu rõ tâm tư anh trai mình.

Đúng là hắn thật sự không nghĩ muốn gặp Tô Thi Thi nha!

“Hồ thiếu gia, tôi là hồ dừ, sẽ ăn thịt anh sao?” Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái. Người này có cần phải bày ra vẻ mặt phô trương như vậy không?

“Cô so với hồ dừ vẫn còn khủng bố hơn không phải sao? Còn có hai con chó kia của cô nữa!” Hồ Quân Nhạc nhớ tới hai con chó điên kia, kim lòng không đậu run run một phen, có dũng khí nghĩ muốn chạy mất dép rồi.

“Tô tiểu thư, dùng trà. Quân Nhạc chỉ là nói đùa với cô thôi, đừng để ý.” Hồng Hưng Nhiên thay Tô Thi Thi rót một chén trà, cười nhẹ nói.

“Cảm ơn.” Tô Thi Thi tiếp nhận trà uống một ngụm, trong lòng trái lại đối vị Hồng tiên sinh có vài phần cảm tình.

Lần trước cô chỉ là có thấy qua anh ta, bọn họ nói thật ra chỉ là người xa lạ. Nhưng mà, biểu hiện đối với cô lại hết sức thân thiện, một chút cũng không có vẻ gì vênh vào hung hăng, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Xem ra việc Bùi Dịch cần phải làm, hẳn là có thể nắm chắc rồi? Tô Thi Thi trong lòng thầm nghĩ.

Cô tự nhiên biết thái độ của Hồng Hưng Nhiên đối với cô rất tốt, hơn phân nửa là nể mặt mũi Bùi Dịch. Nếu hẳn hướng chính cô cầu tốt, như thế hiển nhiên là vì cùng Bùi Dịch giao hảo.

Hiện công trình thôn Thành Trung đã chính thức đấu thầu, rất nhiều tập đoàn có thực lực đều đã đang âm thầm qua lại, muốn liên minh. Bùi Dịch lúc này tới gặp Hồng gia, mục đích đã cực kỳ rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng không nói gì uống trà, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện: Để cho cô an tĩnh đợi bọn họ nói chuyện kết thúc đi.

Đúng là có kẻ đầu óc bị cửa kẹp, lại không muốn buông tha cô.

Hồ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi tự dung an phận ngồi uống trà, tiểu ác ma trong lòng lại kìm nén không được, nhớ tới những lần trước đều bị Tô Thi Thi hại đến thảm như thế.

Hồ thiếu gia âm thầm hít vào một hơi, hướng tới chỗ Tô Thi Thi đang ngồi, chỉ vào trà khay trên bàn nói: “Có dám pha một ấm trà hay không?”

Tô Thi Thi nhủu mảy, quay đầu nhìn nhặt nhìn hấn: “Anh còn muốn cảm thụ một phen say trà nữa sao?”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc mặt trắng xanh một phen liền đỏ. May mắn nơi này ánh sáng u ám, xem không rõ lắm. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không nhắc tới chuyện trà lần trước được không!”

Tô Thi Thi gật đầu: “Được!”

Hồ Quân Nhạc đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Thi Thi nói: “Tôi không ngại chuốc say anh lần thứ hai!”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc chán nản, gõ gõ lên khay trà, buồn bực nói, “Lần trước là tôi không cẩn thận mắc bẫy của cô. Bây giờ, chúng ta công bằng một chút, xem ai trà đạo lợi hại hơn, như thế nào?”

Hồ Quân Nhạc yêu thích rất nhiều thứ, nhưng mà thích nhất vẫn lại là trà nghệ, cái này so với tính cách của hấn hoàn toàn trái ngược, nhưng hấn lại vô cùng thích. Lúc này bất cơ hội, muốn ở trước mặt Tô Thi Thi khoe khoang một phen.

Nhưng Tô Thi Thi lại nhìn hấn, có chút vô tội hỏi han: “Tôi vì cái gì phải so cao thấp với anh? Không rành.”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc không nói nên lời, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Cô gái này, thật đúng là không nể mặt hấn nha!

Bên cạnh của hấn mấy người kia đều đã ngồi ở một bên, cúi đầu kìm nén cười, người nào cũng không xen mồm.

Vị Tô tiểu thư này cực kỳ dũng mãnh bọn hấn đúng là nghe nói qua, cũng không nghĩ muốn chuốc họa vào thân mình đâu.

“Một đám không nghĩa khí!”

Hồ Quân Nhạc quay đầu trừng mắt nhìn đám bạn của mình liếc mắt một cái, quay đầu tiếp tục trêu chọc Tô Thi Thi: “Như vậy liền chịu thua rồi hả ?”

Tô Thi Thi nhần cầu xoay một vòng, đột nhiên hướng hấn tiếp sát, đề sát vào bên tai hấn thấp giọng nói: “Anh không muốn biết bọn họ ở bên trong nói chuyện gì sao?”

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, trên mặt biểu tình thiếu chút nữa như quả bóng căng nổ tung.

Biểu tình của anh ta trong nháy mắt biến hóa, Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ. Cô đoán đúng rồi, Hồ Quân Nhạc đến chỗ này cũng không phải ngẫu nhiên.

Cô vỗ vỗ bả vai Hồ Quân Nhạc, phun ra hai chữ: “Trật tự.”

“Cô... Hừ!” Hồ Quân Nhạc thâm sâu thở ra một hơi. Cô gái này thật là đáng sợ! Quả thực so với chị gái của hấn còn đáng sợ hơn!

“Tôi uống trà!” Hồ Quân Nhạc hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tự rót một chén trà uống một mình.

Nơi này rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, mấy người tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như là lúc Tô Thi Thi vừa mới vào đây vậy. Chỉ là Tô Thi Thi tâm tư toàn bộ đều đã ở bên trong.

Cũng không biết Bùi Dịch nơi đó thế nào rồi.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang cùng Hồng gia ngồi ở trước bàn cờ đánh cờ.

Hồng gia thích cờ vây, chuyện này toàn bộ người ở Bắc Kinh này đều đã biết đến, Bùi Dịch ở phương diện này cũng không phải cao thủ, nhưng mà tài đánh cờ thình thoảng cũng sẽ để cho Hồng gia kinh ngạc.

“Bùi Dịch, tài đánh cờ của cậu lại tiến bộ rồi.” Hồng gia hạ xuống một viên cờ đen, đối với Bùi Dịch cười nói.

“Hồng gia quá khen.” Bùi Dịch nói xong hạ xuống một viên cờ trắng.

Hồng gia ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn người trẻ tuổi trước mặt trầm ổn có độ, không nóng không vội, trong mắt hơn một tia thương thức.

Thời gian này chuyện xảy ra ở Bắc Kinh ông ta đều biết. Lão hồ ly trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gấp cờ hạ không sai biệt lắm, dẫn lời mở miệng trước nói: “Cậu là nghĩ muốn cùng ta hợp tác dự án thôn Thành Trung thôn kia sao?”

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người sùng sốt một phen.

Lời này cũng thật đầy đủ trực tiếp!

Nhưng mà đây cũng không phải Hồng gia lần đầu tiên nói những lời này.

Bùn tình ghê gớm, cả ngày làm ko đc 3c T.T

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Xảy ra bất ngờ

Văng một chữ ngắn gọn nói năng có khí phách. Hồng gia trực tiếp, Bùi Dịch vậy mà so với Hồng gia càng trực tiếp hơn.

Bùi Dịch hạ xuống một viên cờ trắng, ngừng đầu nhìn thẳng Hồng gia nói: “Tôi lấy tôi danh nghĩa cá nhân muốn cùng Hồng gia hợp tác, ích lợi chia đều.”

Hồng gia ánh mắt vù một phen nheo lại.

Bùi Dịch lời này trọng lượng cũng không nhẹ. Người thanh niên này thực lực tuyệt đối không giống như những gì trước mắt bọn hắn thấy được đơn giản như vậy. Lúc trước có tin đồn Xây dựng Tiếp Khắc là công ty của Bùi Dịch, nhưng anh hẳn là không chỉ có một cái công ty này.

Mà Bùi Dịch nói anh lấy danh nghĩa cá nhân, hiển nhiên liền là ý muốn nói cho Hồng gia, chỉ cần là Bùi Dịch lấy được quyền khai phá thôn Thành Trung, như thế Hồng gia đều đã từ trong được lợi.

“Tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha.” Hồng gia khen ngợi một tiếng.

Lòng dạ người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, quả thật làm cho người ta thán phục.

Ông ta hơi suy nghĩ một chút, cần lấy một viên cờ đen, đặt vào trung tâm của một mảnh có đầu quân cờ trắng vây quanh, trầm trầm phun ra hai chữ: “Thành giao.”

(Chắc, chắc, chỉ là cờ vây thôi, bạn cũng có nghiên cứu ko làm khó được bạn đâu. hơơ

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tới nhà của tôi làm khách

Tô Thi Thi thề, cô tuyệt đối không phải là vì sợ Bùi Dịch tức giận mới chạy, cô là chịu không nổi sự ồn ào trong căn phòng bao riêng kia, cho nên mới chạy.

Sau lưng cô, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vĩnh điên cuồng theo sát phía sau bọn họ, kéo Đoàn Tinh Đồng chạy không kịp thở.

“Tô Thi Thi, chị chậm một chút, đừng chạy, em chạy không nổi nữa rồi !”

“Em không thấy được anh trai của em sao? Không chạy chờ bị đánh à!” Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

Nói đùa, vừa rồi Bùi Dịch sắc mặt tệ như thế, nếu ở lại, trở về nhà còn không bị ngược chết à!

“Em chạy không nổi nữa rồi !”

“Chạy không nổi thì đừng nói nữa, giữ chút khí lực đi!” Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, không có thấy bóng dáng của Bùi Dịch, nhưng mà vẫn như cũ lo lắng quay đầu giữ chặt tay Đoàn Tinh Đồng, lôi kéo cậu cùng chạy đi.

Đoàn Tinh Đồng thiếu chút nữa đều bị cô kéo chạy đến bay lên, chạy đến toàn thân đều nhanh bốc hỏa, thở hổn hển nói: “Chị là người đàn bà xấu xa, muốn hại chết em phải không? Em về sau sẽ không muốn cùng chơi với chị nữa!”

Tô Thi Thi hít vào. Cô làm như cái gì cũng chưa nghe được, bằng không cô thật sự sẽ dừng lại bóp chết tên nhóc con này.

Nếu không phải cậu gây chuyện, sẽ thành ra như vậy sao?

Chỉ là Tô Thi Thi cũng không nghĩ tới khả năng đánh hơi của đám chó nhà cô lại lợi hại như thế, xa như vậy mà cũng có thể tìm đến được!

Xem ra sau này nếu có lên chuồn đi, nhất định phải trước đem mấy con chó này nhốt lại!

Hai người lại chạy thêm vài phút, mãi đến khi chạy cảm thấy đủ xa mới dừng lại tới. Tô Thi Thi vịn cột điện, thở hổn hển quay đầu lại nhìn nhìn, mày chậm rãi nhủ chặt.

Bùi Dịch vậy mà không có đuổi theo.

Chuyện này quá không giống tác phong của anh rồi !

Tô Thi Thi đẩy đẩy cánh tay Đoàn Tĩnh Đồng: “Anh trai em thật sự không tức giận sao?”

Đoàn Tĩnh Đồng con người giao hoạt xoay vòng: “Anh khẳng định là đang kỳ giận dữ với chị rồi, chị vừa rồi cùng cái tên Hồng tiên sinh kia biểu hiện thân mật như thế, bình dấm chua của anh trai em khẳng định uống cạn rồi.”

“Em... Thực hiểu ha!” Tô Thi Thi thật sự hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng chỉ có mười tuổi sao, như thế nào cái gì đều biết hết vậy nè.

“Không đúng, chị vừa rồi cùng anh ta đứng cách một thước, đâu nào thân mật rồi hả ? Hai anh em các người ánh mắt có phải có vấn đề gay không?”

Tô Thi Thi tự nhiên biết vừa rồi Bùi Dịch mặt đen là vì cái gì, cho nên cô mới chạy.

Đúng là cho tới bây giờ Bùi Dịch còn không có xuất hiện, Tô Thi Thi trong lòng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Cô lại đẩy tay Đoàn Tĩnh Đồng một phen: “Gọi điện thoại cho anh trai em đi.”

Đoàn Tĩnh Đồng châm biếm liếc cô một cái: “Chị cho rằng em là đồ ngốc à?” “Em!” Tô Thi Thi chán nản. Cô vất vả như thế lôi kéo cậu cùng chạy đi làm cái gì, nên đem cậu bỏ ở lại nơi đó!

Roi vào đường cùng, cô đành phải tự bảo toàn bản thân gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia điện thoại có chút âm ỉ, giống như là có người đang kêu rên. Tô Thi Thi cũng không có tâm tư đi quản những cái này, thấy Bùi Dịch không nói lời nào, thật cẩn thận hỏi han: “Anh chừng nào thì trở về?”

“Không biết.” Trong di động truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi buồn bực, xem ra thật sự rất tức giận rồi. Keo kiệt đến như vậy sao?

“Cái kia... Chính tụi em trở về hay vẫn lại là chờ anh cùng trở về?” Tô Thi Thi thăm dò anh hỏi han.

Lúc này đầu bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, Bùi Dịch mới trả lời: “Anh hiện tại có việc.”

Tô Thi Thi có chút mất mát, vừa định nói chút gì, lại nghe Bùi Dịch nói: “Anh hiện tại muốn đưa Hồ thiếu gia đi bệnh viện.”

Lập tức điện thoại liền cúp máy rồi.

“Bệnh viện?” Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, mới vừa nghe được tiếng kêu rên hình như là Hồ Quân Nhạc đang kêu to.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn ngòai hai con chó về mặt vô tội chồm hồm trên mặt đất.

“Tụi bây thực đem người ta cần bị thương sao?”

“Chúng nó đâu nào có ngốc như vậy?” Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, “Là tên đàn độn kia chính mình từ trên ghế sofa té xuống đất đó.”

Tô Thi Thi: “...”

Được rồi, chẳng trách Hồ Quân Nhạc nhìn đến cô bái xịch như thế. Nếu là cô, phỏng chừng sẽ so với Hồ Quân Nhạc phản ứng lớn hơn nữa!

Hồ thiếu gia, thực xin lỗi ha!

Mà lúc này, trong căn phòng bao riêng xa hoa kia, hai người bảo an đang giúp nâng Hồ Quân Nhạc đi tới ngưỡng cửa.

Bùi Dịch lườm một cái, quay đầu đối với Hồng gia nói: “Để cho người chê cười.”

Hồng gia cười nói: “Cô gái kia cực kỳ thú vị, ánh mắt của cậu không tệ.”

Nghe được có người khích lệ người phụ nữ của mình, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, đối với Hồng gia gật gật đầu, xoay người tiến đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ đều đã rời đi, Hồng gia trên mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất.

“Cha đã đồng ý cùng cậu ấy hợp tác rồi sao?” Hồng Hưng Nhiên đi đến bên cạnh cha mình, hỏi.

Hồng gia quay đầu nhìn thoáng qua con trai của mình, cười nói: “Cùng cậu ấy hợp tác hẳn không thiệt thòi, có sao mà không làm?”

“VẬY CÒN HAI NHÀ KIA...”

“Hưng Nhiên, cha hẳn là đã từng nói qua với con, muốn là chuyện lớn, không nên câu nệ tiểu tiết.” Hồng gia sắc mặt tàn nhẫn, xoay người hướng tới căn phòng bên trong đi đến. Hồng Hưng Nhiên trong lòng chấn động, cặp chân mày rậm rất nhanh nhíu lại một phen.

Anh ta đương nhiên biết ý tứ của cha mình, nhưng mà anh ta không hề tán thành cách làm như vậy.

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn cửa phòng bao riêng này một cái, trong mắt hiện lên bóng dáng Bùi Dịch khi đó. Người đàn ông kua lòng dạ thâm sâu như thế, lại không phải dễ đối phó như vậy.

Mà bên này, Bùi Dịch cùng Hồ Quân Nhạc rời khỏi căn phòng bao riêng ở tầng trên cùng kia, lập tức đi đến garage ở tầng ngầm.

Hồ Quân Nhạc nhìn đến Bùi Dịch thật sự muốn đưa hắn đi bệnh viện, cả người sợ hãi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt có hơi trắng bệch, đối với Bùi Dịch thật cẩn thận nói: “Bùi tiên sinh, anh bận rộn như vậy, nếu không liền không cần...”

“Không vội. Cần phải vậy.” Bùi Dịch một câu cắt đứt những lời Hồ Quân Nhạc nói.

Hồ Quân Nhạc mặt nhất thời thống khổ thêm vài phần, hơi hận đến ruột đều xanh rồi. Hắn đang lẽ lúc nhìn thấy đến Tô Thi Thi nên rời đi, không có việc gì đi chọc bọn họ làm cái gì?

“Còn có cái tiểu quý kia, lần sau đừng nữa để cho tôi gặp được.” Hồ Quân Nhạc trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đoàn Tĩnh Đồng tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà quả đấm đánh người vô cùng có lực, đau muốn chết hẳn rồi. Trên người hắn phỏng chừng đều bị thâm tím, nếu không phải vì trốn quả đấm của nhóc con đó, hẳn cũng không đến mức từ trên ghế sofa ngã xuống.

Lần này là mặt ngoài mặt trong đều đã vứt sạch sẽ, về sau không biết sẽ bị những người bạn kia của hắn chê cười bao lâu!

Hắn ngồi ở sau xe nhìn thoáng qua Bùi Dịch đang lái xe, suy nghĩ cách như thế nào mới có thể rời đi trước.

“Hồ thiếu gia, cùng vị hôn thê của tôi rất thân quen?” Lúc này, trong xe an tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

Hồ Quân Nhạc căng thẳng, cả người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, đụng đến chỗ miệng vết thương, đau đến hắn nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn lại là vội vàng giải thích nói: “Tôi cùng cô ấy một chút cũng không thân.”

Hắn nói xong đợi một hồi, cũng không thấy Bùi Dịch trả lời. Hồ Quân Nhạc nhìn không ra vẻ mặt của Bùi Dịch, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, trong lòng càng thêm bất an.

Người này ba lần bốn lượt đem anh trai cùng chị gái của hắn làm hại mất hết mặt mũi, hắn từ trong lòng đã vô cùng sợ hãi rồi.

Ngay tại lúc không gian đang rơi vào trầm mặc, Bùi Dịch lại lên tiếng.

“Về sau, Hồ thiếu gia có thể đến nhà tôi làm khách, em trai tôi dường như cũng cực kỳ thích cậu.”

“Không cần!” Hồ Quân Nhạc cả kinh thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, lập tức phản ứng kịp thấy bản thân hắn đã phản ứng quá kích, vội vàng giải thích nói: “Tôi cái kia... Tôi và Đồng Đồng nhà anh là tôi hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, thật sự không quen...”

“Chớ nhà tôi có vẻ như cũng cực kỳ thích cậu.”

“Không! Chúng tôi một chút cũng không thân!”

Hồ Quân Nhạc muốn khóc, vị Bùi tiên sinh này tới cùng muốn làm gì hắn đây? Muốn đánh muốn giết làm ơn một câu rõ ràng, đừng nói những lời hắn nghe không hiểu như vậy được không?

Hồ Quân Nhạc hoàn toàn đoán không ra tâm tư Bùi Dịch, nhất là lúc Bùi Dịch nói với hắn chủ nhật này mời hắn đến dự tiệc liên hoan trong nhà anh, Hồ Quân Nhạc tâm tư muốn nhảy khỏi xe đều có rồi.

Hắn thật sự không nghĩ muốn đi nha!

Biết rõ đi sẽ bị ngược cực kỳ thảm, lại vẫn tự đưa lên cửa, tự ngược mình sao?

Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn cái ót của Bùi Dịch, mạnh nuốt nước miếng.

Thật giận bản thân mình thậm chí ngay cả dũng khí tuyệt cũng không có!

Tô Thi Thi còn không biết Bùi tiên sinh nói vài câu đã chút nữa đem Hồ Quân Nhạc dọa cho gần chết, cô đang theo Đoàn Tinh Đồng thương lượng muốn như thế nào trở về, một chiếc Cayenne liền dừng ở trước mặt bọn họ.

“Chú Lý?” Tô Thi Thi ngẩn người, lập tức khòe miệng chậm rãi cong lên

Người đàn ông kia tuy biểu hiện được rất tức giận, nhưng tới cùng vẫn lại là lo lắng cho bọn cô.

“Đừng vui mừng quá sớm, anh trai em hẳn là đang kìm nén đại chiêu đó nha.” Đoàn Tinh Đồng một câu lập tức dập tắt vui vẻ của Tô Thi Thi.

Tên trẻ con chết tiệt, không nói lời nào sẽ chết à!

Cả nhà sớm an!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Muốn phạt như thế nào?

Mặt trời buổi chiều ngả về tây, hoàng hôn tiến đến, Tô Thi Thi đứng ở trong sân liền tiếp nhìn ra phía cửa.

Đã đến giờ này, Bùi Dịch vậy mà còn chưa có trở lại.

Tô Thi Thi không khỏi có chút vô lực: “Anh hẳn không thật sự giận thật rồi chứ?”

Dù sao Bùi tiên sinh mỗi lần giận đối với cô liền đổi tính đi đâu không rõ tung tích, Tô Thi Thi đúng là đã lĩnh giáo qua. Cô hiện tại thậm chí hoài nghi Bùi Dịch có phải hay không đã sớm trở về, chính đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà sinh hôn dôi cũng không biết chừng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô. Tô Thi Thi tìm đập mạnh liên hồi, không hề nghĩ ngợi lập tức liền chạy vào trong nhà.

Nơi xa, quần gia nhìn đến hành động của Tô Thi Thi hành động, trong mắt đều là ý cười.

“Chị còn dám mắng em không tiền đồ, chính mình cũng không so với em tốt hơn chỗ nào.” Bên cạnh, Đoàn Tinh Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, buồn bực nói.

Quần gia cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tinh Đồng, cười nói: “Tiểu thiếu gia không phải nói muốn đi xem sách sao? Tiên sinh đúng là lập tức liền muốn vào rồi.”

Đoàn Tinh Đồng lập tức từ trên mặt đất đứng lên, vừa chạy vừa hướng quần gia nói: “Nhất định phải nói với anh trai tôi, tôi cực kỳ chăm chỉ học tập.”

Quần gia bắt đầu đi bật cười.

Không qua bao lâu, chỉ thấy Bùi Dịch đi đến.

Quần gia lập tức thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên đối với Bùi Dịch nói: “Tiên sinh, Tô tiểu thư ở trong sân đợi người rất lâu, vừa mới đi vào.”

Bùi Dịch sắc mặt lạnh lùng nhất thời nhu hòa thêm một chút, nhưng vẫn như cũ im lặng không nói gì đối với quần gia hơi gật đầu, không vội không chậm hướng tới trong phòng đi đến.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân quen thuộc kia càng ngày càng gần, cô không biết như thế nào nữa, lòng vậy mà thần kỳ khẩn trương.

“Tô Thi Thi, mày thật sự là càng ngày càng tiền đồ rồi.” Tô Thi Thi ảo não gõ đầu mình một phen đầu.

Cô cũng không biết mình rốt cuộc đang khẩn trương cái gì, vừa rồi không phải là quấy rầy Bùi Dịch cùng Hồng gia bàn chuyện thôi sao, làm gì phải sợ thành như vậy?

Trong đầu cô miên man suy nghĩ, lờ mờ mắt thấy Bùi Dịch tiến vào, trong lòng quýnh lên, thốt ra một câu: “Hồ Quân Nhạc như thế nào? Anh không ức hiếp hắn đi?”

Bùi tiên sinh trên mặt hơi chút nhu hòa tiếp xuống thần sắc nhất thời lạnh lùng vô cùng, khòe miệng bĩu một cái, toàn thân tản ra một cỗ lãnh ý.

“Xong rồi...” Tô Thi Thi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, co căng chạy.

“Tô Thi Thi, “Bùi Dịch nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái nhỏ của mình chạy trốn, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, “Em dám chạy thử xem?””

“Ha ha... Nói sai, tuyệt đối là nói sai!” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch, “Em là muốn hỏi anh không sao chứ? Hồ Quân Nhạc đáng đánh đòn, hần không ăn hiếp anh chứ?” Từ trong miệng cô lần thứ hai nghe được người đàn ông khác, Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Được rồi, cô vẫn lại là không nói lời nào có vẻ an toàn hơn.

“Lại đây.” Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, một bên còi cà- vạt ra một bên hướng tới sofa đi đến.

Tô Thi Thi nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy cà-vạt màu đỏ sậm, kim lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Đều nói quần áo hấp dẫn, theo Tô Thi Thi, đàn ông lúc gỡ cà- vạt trong tích tắc đấy so với quần áo lại vẫn hấp dẫn hơn nhiều! Má mê Dịch nhà tui quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nhà xác

“Người nào gọi các người tới?” Tô Thi Thi kéo dài thời gian, bình tĩnh hỏi han.

“Cô biết có ý nghĩa sao?” Người thanh niên tóc dài đi đến trước mặt Tô Thi Thi, xắn tay áo lên, lộ ra một cẳng tay hình xăm, ở trước mặt Tô Thi Thi quơ quơ, “Theo chúng tôi đi một chuyến, chẳng thể thì đến cha mẹ cô cũng đều không nhận ra cô nữa rồi!” (Mế, hình xăm vẽ mấy hồi, hù ai vậy>”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Mười lăm người hỗn loạn đem Tô Thi Thi bao vây lại.

Tô Thi Thi nhìn những người này người không ra người ngợm không ra ngợm, cả lợ phát phơ tuổi còn nhỏ, mảy mìn không được nhú lại.

Những người này tuổi còn trẻ, thậm chí đều vẫn nhỏ hơn cô, thật đúng là không sợ chết!

“Tiện nha đầu, không nghĩ muốn chịu khổ mà nói, liền ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của tao. Tao có thể đồng ý với mày, chờ tao trở lại Đoàn gia, tao sẽ đối với bên ngoài tuyên bố mày là con gái duy nhất của Đoàn Chấn Ba tao, về sau mày chính công chúa của Đoàn gia.” Đoàn Chấn Ba trong lòng đã có dự định từ trước nói.

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, vị cha thân sinh này của cô có phải mắc chứng vọng tưởng hay không?

Cô chỉ là nhân nhạ nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sâu xa phun ra một câu: “Cho dù ông chiếm được Đoàn gia, ông giữ được sao?”

Không có năng lực, Đoàn gia sớm hay muộn lại bại!

“Có ý tứ gì?” Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

“Có ý tứ gì?” Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xem ra cô trước kia đánh giá cao người cha này của mình rồi.

“Ngu ngốc!” Tô Thi Thi phun ra hai chữ, chẳng muốn tiếp tục cùng ông ta nói lời vô nghĩa, đồng thời ở trong lòng yên lặng chửi thề.

Đều đã qua thời gian lâu như vậy, chết tiệt còn chưa chịu đến!

Cô sắp đông chết rồi !

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Đoàn Chấn Ba cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tô Thi Thi, tức giận đến trên mặt thoáng xanh trắng, đối với đám côn đồ kia vùng tay lên, “Giáo huấn cô ta một trận cho tôi! Không được giết chết!”

“Đoàn Chấn Ba, ông dám!” Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm thấy được rất đau xót.

Đây chính là cha ruột của cô, bọn họ trong thân thể chảy cùng một dòng máu. Đúng là hiện tại, cha cô vậy mà để cho một đám lưu manh tới cưỡng hiếp cô!

“Ha ha...” Tô Thi Thi nhắm mắt lại, khóe miệng xệ qua quét xuống tự giễu, âm thanh phát ra lạnh lùng không khác gì nhiệt độ trong căn phòng băng này vậy.

“Đoàn Chấn Ba, từ nay về sau, chúng ta triệt để Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt!”

“Mẹ, con thật sự tận lực rồi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, khóe mắt nổi lên một tầng ướm át.

Cô gắt gao đem chua xót kia đè ép trở về.

Không thể khóc!

Như thế này thật không tiền đồ!

“Tiểu Tien chúng, đều đã đến lúc này còn dám mạnh miệng!” Đoàn Chấn Ba bị Tô Thi Thi nói khích đến nổi trợn lời đanh.

Con nha đầu này từ khi quen biết Bùi Dịch đến giờ, liền trở nên can đảm như thế. Trước kia cũng không phải cái dạng này.

“Tao hôm nay muốn nhìn xem Bùi Dịch vẫn có thể muốn này nữa hay không!” Đoàn Chấn Ba đối với bọn côn đồ liếc mắt ra hiệu, “Ra tay đi!” “Chúng tôi liền không khách khí rồi. Đoàn tổng, hẳn không tức giận chứ?” Lúc này những tên côn đồ cũng nghe ra được, ông ta thực ra là cha của Tô Thi Thi, nhưng thật là độc ác!

Tô Thi Thi vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt lại, giống như không đếm xỉa đến một dạng đứng yên tại chỗ.

Hơi thở của những tên côn đồ này càng ngày càng gần, Tô Thi Thi thậm chí có thể ngửi được chút mùi nước hoa rẻ tiền trên người bọn họ truyền đến, gay mũi khó chịu, khiến người ta buồn nôn.

Bọn hắn càng ngày càng gần, tùy thời đều có thể chạm vào cô, nhưng hai tay Tô Thi Thi bị trói tay sau lưng, từ đầu đến cuối thoát không được.

Cô ở trong lòng đếm thầm: Một, hai, ba...

“Àm!”

Ngay lúc những tên côn đồ kia muốn đến kéo Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến âm một tiếng, cửa bị đá văng ra, lập tức mọi người chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn bước thật nhanh đi đến.

Người nọ mặc toàn thân tây trang màu đen, cơ ngực phồng lên, vóc người đẹp đến nỗi làm cho người ta phẫn huyết. Sắc mặt anh lạnh lùng, trên trán có một vết sẹo hình mặt trăng để cho đáng vẻ của anh càng hơn tia hung hãn khiến người ta khiếp sợ.

“Đánh hắn đi!” Cái tên tóc vàng kia vừa thấy người đến, liền lập tức cùng hai người anh em hướng tới anh vọt tới, muốn anh đuổi ra.

Lúc bọn hắn tưởng mình đã có thể vọt tới trước mặt người kia khi đó, phịch một tiếng, người nọ nâng lên quả đấm âm một phen nện vào trên mũi của hắn, nhất thời đưa hắn đánh ngã trên mặt đất.

Mọi người biến sắc, mười mấy người toàn bộ hướng tới người này vây quanh lao vào đánh loạn xạ.

“Thình... bụp...bốp...!”

Quả đấm đập nện vào mặt có người phát lên tiếng kêu rên, có người lại cất lên tiếng hét chói tai, nhất thời vang vọng cả tòa nhà xác.

Tô Thi Thi quay đầu, lạnh lùng một màn trước mắt, càng ngày càng kinh ngạc.

Quá lợi hại rồi?

Đây là 1 chọi 15 nha!

“Dương Dũng?” Đoàn Chấn Ba cũng nhận ra người đàn ông trước mắt này, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên trắng bệch, “Cậu ta làm sao có thể tìm tới nơi này?”

“Anh ta vẫn đi theo tôi, đương nhiên sẽ tìm được nơi này.” Bên trong nhà xác vang lên tiếng cười nhạo của Tô Thi Thi.

“Mày!” Đoàn Chấn Ba thân thể lao đảo, chỉ cảm thấy trời đất sắp sập xuống rồi.

Ông ta run rẩy chỉ vào Tô Thi Thi: “Mày... Mày là cố ý!”

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba: “Nếu không như vậy, làm sao có thể biết người muốn bắt tôi là ai?”

“Mày là cái đồ tiện nha đầu, tao giết mày!” Đoàn Chấn Ba giống như điên rồi một dạng hướng Tô Thi Thi xông đi tới, dơ tay liền muốn bóp cổ Tô Thi Thi.

“Tôi tới giúp ông!” Phương Thanh Hoa cũng xông lên. Bọn họ cái gì cũng đều mất hết rồi, toàn bộ đều đã kết thúc rồi. Bà ta nhất định cũng sẽ không để cho Tô Thi Thi dễ chịu! Tô Thi Thi bị trói hai tay, hành động không tiện, mắt thấy hai người điên kia muốn nhào lên chỗ cô, bên cạnh đột nhiên xông tới một người, một cước tung ra liền đá đến trên người Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba bị đá văng ngược trở lại, va chạm đến Phương Thanh Hoa cạnh ông ta, đồng thời ngã ở trên mặt đất.

“Chân của tôi!” Đoàn Chấn Ba thống khổ băng bó chân của mình chân, đau đớn đến nổi đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chân của ông ta rất không dễ dàng mới lành lại, lúc này phỏng chừng lại bị gãy rồi!

“A! Ông... Ông tránh ra, đề chết tôi rồi!” Phương Thanh Hoa bị Đoàn Chấn Ba áp ở dưới thân, đau giống như ông ta đến sắc mặt trắng bệch, không biết bị đè trũng tới nơi nào.

“Tôi tiểu thư.” Dương Dũng đi tới thay Tô Thi Thi tháo dây trói. Tô Thi Thi hướng về phía anh cảm kích cười cười, quay đầu vừa thấy, nhất thời ngậm ngùi cả người.

Chỉ thấy vốn dĩ mười mấy người, người nào người nấy thập phần hung hãn, giờ phút này toàn bộ đều bị đánh nằm úp sấp ở trên mặt đất, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thảm rồi.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai Dương Dũng, đáy lòng tự cảm thán nói: “Dương Dũng, anh thật sự quá lợi hại rồi!”

Cô chính là vì biết Dương Dũng một mực từ xa bảo vệ cho cô, cho nên mới không lo lắng gì nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Lập tức một người đàn ông mặc tây trang màu xám thủ công mặt trầm xuống hướng tới bọn họ đi tới.

“Bùi Dịch.” Tô Thi Thi đang nhìn đến Bùi Dịch khi đó, nhất thời an tâm rồi.

Bùi Dịch không có nhìn đến những người khác, lập tức đi đến trước mặt Tô Thi Thi, dắt tay cô, ôm cô vào trong ngực, xoay người rồi đi.

Bộ dạng này của anh, rõ ràng là ở bên ngoài đứng đợi thật lâu rồi!

Chỉ là lúc xoay người rồi đi khi đó, Bùi Dịch đột nhiên quay đầu mặt không chút thay đổi lờ mờ Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa đang té ở trên mặt đất một cái.

Cái nhìn kia, nhất thời để cho hai người Đoàn Chấn Ba thân thể mạnh sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ cái gì cũng chưa nói, anh chỉ là ôm lấy Tô Thi Thi, không nói một lời liền đi ra khỏi nhà xác.

Lúc anh đi tới cửa, Bùi Dịch dừng một chút, đối với Dương Dũng đang đứng phía sau nói: “Cậu ở tại chỗ này.”

Lập tức liền dẫn Tô Thi Thi rồi đi.

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, xoay người tiện đi trở về.

“Anh muốn làm gì?” Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này hôm nay trầm mặc lại có chút không bỏ.

Bùi Dịch cúi đầu, đưa tay xoa tóc Tô Thi Thi, đem đầu cô ấn trên ngực mình, trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất: “Để cho em chịu ủy khuất rồi.”

Tô Thi Thi hốc mắt đau xót, lúc trước kìm nén lâu như vậy cũng chưa khóc, đúng là lúc này cũng bởi vì một câu của anh, nước mắt vậy mà không chế không nổi trào ra.

Cô cuống quýt cúi đầu, không dấu vết lau đi nước mắt, cười nói: “Lại không có việc gì, sớm đã thành thói quen.”

Bùi Dịch không nói gì, đem cô ôm chặt hơn một chút.

Anh lạnh lùng lườm căn nhà xác lạnh lẽo phía sau một cái, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Những người đó, nên trả giá thật nhiều rồi !

Lúc này, bên trong nhà xác những cái tên côn đồ này chính đang kiêng kị nhìn Dương Dũng, đúng là thấy anh đứng nửa ngày cũng đều không có động tác khác, một đám lá gan đều đã lớn thêm vài phần.

Hôm nay bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, cả đám trong lòng đều đã cực kỳ tức giận. Lúc này, do tên tóc vàng dẫn đầu vây quanh Đoàn Chấn Ba.

“Đem tiền bạc trả cho chúng tôi, còn có tiền thuốc men, một đồng cũng không thể thiếu!”

“Các người...” Đoàn Chấn Ba tâm như tro tàn.

Đây là một trận cuối cùng của ông ta, hiện tại cái gì đều đã kết thúc rồi!

Ông ta là dùng số tiền còn lại sau cùng mới mời những người này nha!

Ông ta rất cuộc biết Bùi Dịch có bao nhiêu ngoan độc. Để cho Dương Dũng canh giữ tại chỗ này, từ đầu liền là muốn nhìn ông ta như thế nào bị những tên côn đồ này khi dễ, nhìn ông ta như thế nào tán gia bại sản!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bùi tiên sinh

Bệnh viện thành phố, hành lang thông hướng nhà xác mang theo một cỗ khí tức u ám.

Đoàn Ngọc Tường trốn ở góc phòng nhìn Bùi Dịch công khai mà dắt Tô Thi Thi ra ngoài, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Xong đời...

Trong đầu cô ta hiện lên hai chữ này, trong lòng khủng hoảng vô cùng.

Cô ta biết đây là cha cô ta dùng tất cả tiền bạc còn lại mới mời được mấy tên côn đồ kia, liền là muốn bắt cho Tô Thi Thi giúp bọn họ một lần nữa trở lại Đoàn gia, hiện tại cái gì đều đã kết thúc thật rồi.

“Tô Thi Thi, vì cái gì mạng của cô tốt như vậy!” Đoàn Ngọc Tường răng nanh cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Cô ta nghe được từ trong nhà xác truyền ra tiếng la khóc của cha mẹ mình, phỏng chừng là đám côn đồ kia đang đánh bọn họ.

Cô ta do dự một chút, sau cùng vẫn lại là không dám đi ra ngoài, lén lút chạy.

“Đừng trách tôi, là các người có lỗi với tôi trước.” Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói.

Mà cô ta không biết, một màn này lại bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nhìn thấy tất cả.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang muốn tiến vào thang máy, lại nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường hướng tới cầu thang ở một bên chạy tới.

“Thật sự tận cùng bi ai” Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nói nho nhỏ.

“Những thứ này đều đã không có liên quan gì với em nữa.” Bùi Dịch ôm lấy cô, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

“Em không cần thiết thay người khác bi ai khổ sở, bọn họ hôm nay toàn bộ đều là gieo gió gặt bão.”

Tô Thi Thi sững sờ, kinh ngạc nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đây là đang an ủi cô sao?

Bùi Dịch chú ý tới ánh mắt của Tô Thi Thi, mặt liền ngẩn ra, lỗ tay thoáng chốc đỏ ửng lên.

“Lại nhìn, tự gánh lấy hậu quả!” Trong thang máy vang lên giọng nói đầy lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cười thầm, cuống quýt cúi đầu, không dám lại đi nhìn anh.

Thì ra Bùi Dịch còn có vẻ mặt đáng yêu đến như vậy.

Chỉ là nghĩ tới toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng cô khó tránh khỏi vẫn lại là lại có chút bi thương.

Chuyện này để cho Tô Thi Thi triệt để đối với Đoàn Chấn Ba hết hy vọng rồi. Từ nay về sau, cô không còn có cha.

Mà chuyện này về sau là cô theo Bát Quái nữ vương Ôn Ngọc nơi đó nghe nói.

Ngày hôm đó Ôn Ngọc thừa lúc nghỉ ngơi, ở văn phòng Tô Thi Thi trong cùng cô kê tai nói nhỏ.

“Thi Thi, cô có biết Bùi tổng vậy mà quá ngoan độc rồi. Anh ta vậy mà để cho Dương Dũng canh giữ ở nơi đó, trơ mắt nhìn bác Đoàn bọn họ bị đám côn đồ cướp đi tất cả số tiền còn lại, sau đó liền đợi lúc những tên côn đồ kia ra ngoài chia cửa, cảnh sát lại vọt tiến vào.” “Sau đó số tiền này bị coi làm tiền tham ô tịch bị thu rồi. Bọn hắn đều bị bắt hết.”

Tô Thi Thi âm thầm liu lười. Khó trách ngày đó Bùi Dịch bảo Dương Dũng ở lại, lúc ấy cô lại vẫn cảm thấy được kỳ quái, hóa ra là vì chuyện này.

“Đều bị bắt lại sao?” Tô Thi Thi hỏi.

“Ôn Ngọc lắc đầu, chỉ có những tên côn đồ kia bị bắt lại thôi, tội bắt cóc phòng chừng sẽ bị phạt tù nhiều năm, nhưng mà...”

Cô nói xong nhủ hạ mi, rất nhanh nói tiếp: “Bác Đoàn hai người bọn họ lại được thả ra. Tôi nghe nói là Bùi Dịch mời luật sư giúp bọn họ thoát tội. Những tên côn đồ kia đều đem tất cả tội lỗi đều đã nhận hết, nói cùng bác Đoàn bọn họ không liên quan.”

“Ách...” Tô Thi Thi ngây dại, trong lòng trong lúc này không biết là cái cảm xúc gì.

Có cảm động còn có càng nhiều mà kinh sợ!

Bùi Dịch tung ra chiêu này, quả thực giết người không thấy máu nha!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba chưa từng phải sống qua những ngày khổ cực qua, bọn họ hiện tại thân không một xu, đến chỗ để ở đều không có, còn không bằng ngồi tù. Ở bên ngoài muốn như thế nào sinh tồn được?

Huống chi ở Bắc Kinh này, bọn họ đã từng là người nổi tiếng, bị người ta nhìn thấy chỉ là mất mặt đến chết!

Lần trước bọn họ sau khi bị đuổi ra khỏi Đoàn gia, là Tô Thi Thi một mực cho người ta chiếu cố bọn họ. Hiện tại Tô Thi Thi đã sớm nói ra triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đương nhiên sẽ không lại ngu ngốc đi giúp bọn họ.

“Quá độc ác!” Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến Đoàn Chấn Ba bọn họ có kết cục thảm như vậy, liền kim lòng không đậu run run một phen.

Muốn nói phụ nữ, người nào cũng không sánh bằng Bùi Dịch!

Chỉ là Tô Thi Thi nghĩ đến theo hướng khác, khoe miệng kim lòng không đậu cong lên, chỉ cảm thấy trong lòng hiện lên quét xuống lo lắng.

Bùi Dịch làm như vậy, ở một mặt nào đó ý nghĩa chính là không muốn để cho người bên ngoài biết, Đoàn Chấn Ba bày ra chuyện bắt cóc con gái ruột của chính mình. Là cho Tô Thi Thi giữ lại chút mặt mũi, dù sao việc xấu trong nhà không thể để người ngoài chê cười, loại chuyện này người nào gặp phải cũng đều sẽ không dễ chịu.

“Thi Thi, Cô có hay không nghe thấy lời tôi nói?” Ôn Ngọc nhỏ nhẹ thở thè nói hồi lâu, thấy Tô Thi Thi lại ngẩn người, nhìn không được đáng thương tội nghiệp kéo kéo tay cô một hồi.

Tô Thi Thi hoàn hồn hướng về phía cô cười nói: “Những chuyện này là Tần Phong nói cho cô biết sao?”

Ôn Ngọc vừa nghe nhắc đến Tần Phong, mặt lập tức liền đỏ, khó xử gật gật đầu.

Đôi mắt gian xảo của Tô Thi Thi sáng lên, lập tức ghé sát vào Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Nói, các người phát triển đến mức độ nào rồi hả?”

“A! Không có, tôi... Còn có việc.” Ôn Ngọc xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng lên đã nghĩ chạy.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ bỏ qua cho cô, lôi kéo tay cô, liền đưa tay sang cù lét Ôn Ngọc. Hai người lập tức nháo loạn lên, trong văn phòng, đầy rẫy tiếng các cô cười vui. Một lần ngẩn ngui phong ba qua đi, sau đó Tô Thi Thi lại một lần nữa vui đầu vào công việc.

Thời gian qua thật sự nhanh, dự án đấu thầu công trình thôn Thành Trung lập tức liền muốn bắt đầu.

Bây giờ vì tránh có người dò trò trong đấu thầu, toàn bộ quá trình đều tiến hành trực tiếp, công khai cạnh tranh đấu thầu, đến lúc đó dân chúng đều cũng có thể quan sát toàn bộ diễn biến trong lúc đấu thầu.

Hai ngày trước khi tổ chức đấu thầu, Bắc Kinh loan truyền một tin tức chấn động.

Khi đó Tô Thi Thi đang ở trong văn phòng Tổng Trọng Hạo, cùng anh còn có Ôn Ngọc thảo luận một cái bản thiết kế.

Ôn Ngọc trong lúc vô tình lướt qua diễn đàn, lập tức liền kêu lên.

“Trời ạ, Hồ tổng của xây dựng Minh Đình vậy mà mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cùng nhau hợp tác?”

“Cái gì?” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu nghi hoặc nhìn cô, “Cô nói Hồ Sĩ Minh mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác?”

“Đúng vậy đó.” Ôn Ngọc chớp đôi mắt to long lanh của mình, nói, “Xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đình không phải luôn đối đầu sao? Khi nào thì quan hệ tốt như vậy rồi hả?”

“Quan hệ đương nhiên không có khả năng tốt như vậy.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Hồ diên khùng tới cùng muốn làm gì?

Tô Thi Thi trong lòng có loại cảm giác không tốt lắm.

Cô tuy cũng suy đoán, Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nhưng mà Bùi Dịch không có trực tiếp thừa nhận qua, Tô Thi Thi cũng không phải đặc biệt xác định.

Có lẽ Hồ Sĩ Minh cũng đang hoài nghi, cho nên hẳn mới có mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác.

Giống như cũng không quá đúng.

Tô Thi Thi một bên nghĩ một bên lắc lắc đầu, loại giải thích này giống như cũng có chút không thông.

Cô không phát hiện sự huynh cô khi nghe được tin tức này khi đó, trong mắt hiện lên quét xuống hiểu rõ.

“Thì ra là như vậy.”

“Sự huynh, anh nói cái gì?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tổng Trọng Hạo.

Tổng Trọng Hạo trong lòng cả kinh, vội vàng lắc đầu, chỉ vào bản thiết kế ngay trước mắt nói: “Sự muội, chúng ta vẫn lại là ít tám chuyện linh tinh đi, tới thảo luận thiết kế thì hơn.”

“Anh có phải có chuyện gì gạt em hay không?” Tô Thi Thi nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Tổng Trọng Hạo. Cô cảm thấy được sự huynh cô giống như thời gian này có phần không giống trước đây.

“Đâu nào có!” Tổng Trọng Hạo lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi thấy anh không chịu nói, cũng không có nghĩ nhiều, cùng anh tiếp tục thảo luận bản thiết kế.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong nhìn đến mẫu tin tức kia, vội vàng vàng chạy đến tìm Bùi Dịch.

Lúc anh đi vào, Bùi Dịch đang vẽ bản thiết kế.

Tần Phong ghé sát vào vừa thấy, chặc chặc thở dài: “Ai ngờ đến đường đường Bùi tổng lại chính là một kiến trúc sư cao cấp.”

Bùi Dịch ngẩng đầu nhận nhặt liếc mắt nhìn anh: “Có tin tức gì sao?”

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, nghiêm túc nói: “Cái gì đều đã không thể gạt được cậu.”

Anh đem tin tức Hồ Sĩ Minh mời Bùi Dịch hợp tác nói lại nói một lần.

“Cậu thấy thế nào?” Tần Phong sau khi nói xong hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút suy nghĩ, mới chậm rãi nói “Hợp tác là giả, nghĩ muốn bức tôi ra ngoài là thật.”

Vào lúc này, Tần Phong đi động rung lên hai lần, anh lấy ra vừa thấy, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Xem ra lời cậu nói là chính xác. Hồ Sĩ Minh đã hướng truyền thông tuyên bố, hẳn sẽ đích thân tham dự cạnh tranh đấu thầu, “ anh nói xong khúc khích nở nụ cười, “Hắn trước mời cậu, sau đó tuyên bố chính mình sẽ tham dự, như thế liên không thể không buộc tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cũng tham dự.”

“Uh’m” Bùi Dịch ừ một tiếng. Anh đối với Hồ Sĩ Minh cái đối thủ cạnh tranh này, vẫn tương đối hiểu biết.

Hồ Sĩ Minh công khai ngang nhiên mời anh hợp tác, hơn nữa tự mình tham dự, tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc đương nhiên cũng phải tham dự cạnh

tranh đấu thầu, bằng không chẳng phải là nâng trư thế cho đối thủ diệt chính mình uy phong sao?

“Xem ra, hần là nghĩ muốn đem thế lực sau lưng cậu đều phải lộ ra hết rồi.” Tần Phong lạnh giọng nói.

Anh nói xong bộ dáng nhiều chuyện nhìn Bùi Dịch: “Dự án lần này cậu tới cùng có nắm chắc không?”

Nào biết, Bùi Dịch lại hất cho anh một chậu nước lạnh: “Xây dựng Tiếp Khắc đối với việc giành dự án lần này không có bất luận lòng tin gì.”

“Không phải đâu?” Tần Phong u mê, “Người anh em, cậu sợ cái gì chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nó mới là tình yêu

Sợ?

Bùi Dịch khoe miệng gọi lên một nét cười lạnh, xem bản thiết kế thôn Thành Trung trước mắt do chính mình thiết kế, trong mắt tất cả đều là tự tin.

Trong từ điển của anh cho tới bây giờ liền không có cái chữ “sợ” này!

Tần Phong tự nhiên cũng không nói thêm gì, đối với cái tên bạn thân này của mình, anh vẫn đều cực kỳ tin tưởng.

Ngày trôi qua thật sự nhanh, một tháng sau, hạng mục đấu thầu dự án thôn Thành Trung rốt cục toàn diện bắt đầu, đến lúc đó sẽ có mấy chục công ty tham gia còn có truyền thông đến ghi hình trực tiếp.

Cạnh tranh đấu thầu ngày đó, Tô Thi Thi hơn năm giờ liền thức dậy, thật hiếm có tỉnh dậy sớm hơn so với Bùi Dịch.

Cô lặng lẽ rời giường đi đến phòng bếp thay Bùi Dịch làm bữa sáng. Lúc Bùi Dịch đến nhà ăn, nhìn trước mắt bữa sáng phong phú, còn có một cô gái ngồi đối diện với anh bên bàn ăn cười đến ngọt ngào, trong mắt tất cả nhu ý.

“Bùi Dịch, anh không tỏ vẻ chút gì sao?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chỉ là nhìn chính mình liếc mắt một cái, tiện ngồi xuống bên cạnh bàn ăn bắt đầu ăn bữa sáng, không khỏi có chút mất mát.

Bùi Dịch nghe vậy, uống một ngụm sữa đậu nành, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó chỉ chỉ ghế dựa: “Đến đây ăn cơm.”

“Hừ!” Tô Thi Thi mất hứng rồi.

Lúc này, ngồi ở bên kia cúi đầu ăn bữa sáng Đoàn Tĩnh Đồng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Thi Thi: “Bữa sáng này là do chị làm?”

Tô Thi Thi vô tình liếc mắt nhìn cậu: “Nói mau cảm ơn!”

Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt hơi híp, một bên uống sữa đậu nành một bên bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là chị muốn để cho anh trai em nói cảm ơn, chị đúng là người phụ nữ ham hư vinh.”

“Em!” Tô Thi Thi tức giận đến cắn răng, hung tợn nói, “Đây là tình yêu!”

Đoàn Tĩnh Đồng gãi gãi đầu: “Em chỉ là một đứa trẻ, em mới không hiểu những thứ này.”

“Không hiểu mới là lạ.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng.

Thằng nhóc này giống tiểu quỷ vậy, có gì mà nó không biết rõ ràng là cố ý đang cười cô.

Tô Thi Thi không phát hiện, Bùi Dịch nghe bọn họ nói chuyện, khoe miệng kim lòng không đậu cong lên.

Anh liền thích đáng về cô gái nhỏ này giương nanh múa vuốt, như vậy trong nhà mới có sinh khí.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, ý cười trên mặt Bùi Dịch đã hoàn toàn biến mất, nghiêm trang ăn bữa sáng.

Tô Thi Thi không khỏi cảm thấy thất vọng. Cô hiếm khi có làm một bữa sáng cho anh, lại còn bị cắt vào tay, cho rằng Bùi Dịch sẽ khen ngợi cô hai câu. Kết quả Bùi tiên sinh đáng về một chút cũng đều không thêm để ý!

“Chị dâu, chị có phải ăn không ngon miệng hay không?” Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng dò xét đưa đầu chồm qua, ánh mắt quay tròn nhìn chằm chằm thức ăn

trong chén của Tô Thi Thi. Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, tên nhóc này chỉ khi có chuyện cần đến cô mới có thể kêu cô là chị dâu.

Cô không khách khí nói: “Đừng có ý đồ với chị, đồ của ai nấy ăn, Tiểu Mập Mập!”

“Hừ!” Đoàn Tinh Đồng thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn cô, “Không được bảo em là Tiểu Mập Mập, em có béo chỗ nào đâu!”

“Mười tuổi 50 cân, em còn không mập?” Tô Thi Thi cười nói.

“Chị! Chị!” Đoàn Tinh Đồng bị Tô Thi Thi chọc đến chỗ đau.

Cậu từ trước đến nay không cảm thấy được chính mình béo. Nhưng từ khi đến chỗ này, Tô Thi Thi vẫn luôn bắt cậu giảm béo. Cậu mới ý thức đến chính mình có bao nhiêu béo.

Lúc này bị cô nói đến mặt đỏ tai hồng, cậu dưới tình thế cấp bách hét lên: “Chị thực không lẽ phép, dựa theo vai vế mà nói, em chính là chủ trẻ của chị, chị dám đối đãi với trường bối của mình như vậy sao?”

“Hừ!” Tô Thi Thi tức giận đến nặng nề mà thở ra một hơi.

Cô - - không cùng một đứa trẻ so đo!

“Như thế nào, có phải cảm thấy hồ thẹn rồi hay không? Vậy thì đem bữa sáng của chị cho em, dù sao chị cũng không muốn ăn.” Đoàn Tinh Đồng đắc ý há hê nói.

Cậu còn không có vui vẻ được vài giây, chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng chiếc đĩa đặt ở trên bàn.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Đoàn Tinh Đồng, giọng nói thật bình tĩnh: “Còn chưa ăn no?”

Đoàn Tinh Đồng thân thể cứng đờ, đứng lên bỏ chạy: “Em ăn no rồi!”

“Nó vì cái gì sợ anh như thế?” Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ Đoàn Tinh Đồng chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch.

Tuy có đôi khi cô cũng hiểu được Bùi Dịch khí thế tỏa ra cực kỳ khủng bố, nhưng mà Đoàn Tinh Đồng là em trai ruột của anh, không đến mức sợ thành bộ dạng này đi?

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nghe vậy nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: “Muốn biết?”

Tô Thi Thi gật đầu.

Vô nghĩa, không muốn biết cô hỏi anh để làm chi?

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể đi phía trước hơi chút ghé sát vào người cô, thấp giọng nói: “Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết!”

“Anh... Hừ!” Tô Thi Thi quay đầu, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất một chiêu!

Nhìn thấy dáng vẻ thờ phỉ phỉ của cô, Bùi Dịch tâm tình càng tốt hơn một chút. Những chuyện như vậy vẫn thường xuyên diễn ra trong tòa nhà này, đột nhiên, Bùi Dịch nhớ tới cái gì, khẽ cau mày

Anh đối với Tô Thi Thi nói: “Em hôm nay không được lên mạng.”

“A?” Tô Thi Thi sững sờ một phen, chuyển đề tài cũng quá nhanh đi?

Không biết có phải hay không sợ cô hỏi tới, Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, bỏ lại một câu “Anh đến công ty đây.” Liền đi rồi. Lúc Tô Thi Thi phản ứng kịp, Bùi Dịch đã vào trong viện, rất nhanh liền lên xe rời khỏi tòa nhà.

“Kỳ quái, anh ấy là có ý tứ gì?” Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Hôm nay có diễn ra cạnh tranh đấu thầu, nghe nói còn có trực tiếp nữa mà?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, Bùi Dịch vì cái gì không cho cô lên mạng?

Nhưng mà cô biết Bùi Dịch làm như vậy, khẳng định có dụng ý của anh. Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nghe lời anh.

Cô sau khi đến công ty vẫn ở trong phòng làm việc của mình, an tâm vẽ bản thiết kế, không có xem xét tin tức.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng cái đã qua mười giờ sáng, Tô Thi Thi đang sửa chữa một chỗ chi tiết trên bản vẽ, đột nhiên nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kính hô.

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Thật là Bùi tổng?”

“Rất đẹp trai nha! Trước kia tuy cũng từng nhìn thấy trên TV vài lần, đúng là cảm giác không hiểu sao anh ấy hôm nay đặc biệt đẹp trai, cho dù là đứng ở bên cạnh Hồ tổng, cũng không kém cỏi chút nào!”

“Bọn họ hai người lực lượng ngang nhau, quả thực quá đẹp trai rồi!”

Bên ngoài tiếng nhân viên nói chuyện rất lớn, Tô Thi Thi không có đóng cửa sổ nhìn ra văn phòng, nghĩ muốn không nghe đều đã khó.

“Bùi Dịch? Còn có Hồ Sĩ Minh?” Tô Thi Thi tìm đập một phen, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Cô như ong mầy, đóng máy tính lại đứng lên, chân chừ một hồi, vẫn lại là đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi văn phòng, liền gặp được một đám người đang vây quanh màn hình TV LCD treo trên tường, một đám hưng phấn cực kỳ.

“Tô tổng!” Có người nhìn thấy Tô Thi Thi, lập tức đứng thẳng người, đồng thời lạng lẽ lôi kéo người bên cạnh.

“Tô tổng... Chúng ta...” Một đám người không nghĩ tới Tô Thi Thi hội đột nhiên sẽ ra ngoài, lười biếng bị nắm vừa vặn, toàn bộ đều đã cực kỳ khẩn trương.

“Đang xem cái gì?” Tô Thi Thi mặt không biến sắc hỏi han.

“A..., chúng tôi đang xem truyền hình trực tiếp buổi đấu thầu dự án thành phố mới thôn Thành Trung. Vừa rồi Bùi tổng cùng Hồ tổng đến tham dự rồi. Đúng rồi Tô tổng, cô có biết không? Thi ra tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chính là Bùi tổng!”

“Xây dựng Tiệp Khắc!” Tô Thi Thi lúc nghe được chuyện này, tim đột nhiên nhảy một phen.

“Khụ khụ...”

Người nữ nhân viên kia vừa dứt lời, liền nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng ho khan. Chỉ thấy Tổng Trọng Hạo không biết từ lúc nào đi tới đứng sau lưng bọn họ, là do anh ngắt lời người nữ nhân viên kia đang nói.

“Sư huynh...” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn Tổng Trọng Hạo.

Tổng Trọng Hạo tiếp xúc đến ánh mắt của Tô Thi Thi, vội vàng dời đi ánh mắt, quay đầu bỏ chạy.

“Thì ra anh đã sớm biết!” Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, quả đấm chậm rãi xiết chặt.

Được lắm!

Tuy trong lòng sớm đã có suy đoán, nhưng mà xác định cùng suy đoán là hai việc khác nhau.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trông đi qua, chỉ thấy trong màn hình TV người chủ trì đang ở giới thiệu tiền tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công ty đại biểu thân phận.

“Không nghĩ tới Bùi tổng chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, thật sự là thần long kiến thủ bất kiến vĩ nha.”

Người chủ trì nói những lời này cùng lời của nữ nhân viên kia vô cùng giống nhau.

“Vây sao, thì ra anh thật sự đúng là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.” Tô Thi Thi từ từ nheo lại hai mắt, ánh mắt nhìn qua có chút nguy hiểm.

Miệng cô chậm rãi cong lên, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Những người thân quen với cô nhìn vào liền biết, cô càng tức giận, tươi cười lại càng sáng lạn!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đàn ông đều là kẻ lừa đảo

Nơi tổ chức đấu thầu dự án thôn Thành Trung là phòng hội nghị cao cấp trong khách sạn bảy sao lớn nhất ở Bắc Kinh này, 20 công ty cùng tiến hành trả giá.

Lúc này, mỗi đại diện của các công ty đã lần lượt trình diện. Cũng có lẽ là bởi lúc trước Hồ Sĩ Minh tuyên bố muốn đích thân tham dự, cho nên những công ty khác người đại diện tới, đại bộ phận đều là người đứng đầu công ty.

Mà trong đó chói mắt nhất đó là tổng giám đốc Bùi Dịch của xây dựng Tiệp Khắc.

“Bùi tổng, hân hạnh.” Hồ Sĩ Minh đi đến trước mặt Bùi Dịch, đối với anh vưon tay.

“Hồ tổng, hân hạnh.” Bùi Dịch đưa tay cùng hân lễ phép bắt tay, hai người đáng vẻ giống như là bạn bè cũ nhiều năm không gặp, vừa thấy liền sáp lại trò chuyện một dạng.

Điều này làm cho những người âm thầm suy đoán bọn họ hai người bất hòa, lại là một trận kinh ngạc.

“Bùi tổng.” Lúc này, Hồ Minh Phi làm trợ lý của Hồ Sĩ Minh tới tham dự cũng đi đến trước mặt Bùi Dịch, cười duỗi tay về phía anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc, dơ tay cùng cô ta bắt một cái, chỉ một giây liền buông ra thu tay.

Hồ Minh Phi trên mặt tươi cười lớn hơn một chút. Cô ta vốn là bộ dạng xinh xắn, lúc này lại được trang điểm kỹ lưỡng, nhìn giống như mỹ nhân bước ra từ trong thần thoại đi tới một dạng.

“Vẫn lại là anh tôi có biện pháp, rốt cục đem thân phận của người đàn ông này làm cho bại lộ rồi.” Hồ Minh Phi một bên cùng Bùi Dịch trò chuyện một bên oán thầm.

Cô rốt cuộc biết anh trai vì cái gì lại mời Bùi Dịch hợp tác. Bọn họ hai nhà từ đầu không có khả năng hợp tác, bức Bùi Dịch bại lộ thân phận mới là thật!

“Bùi Dịch, bây giờ thân phận của anh đã bại lộ, như thế những con bài khác chưa lật của anh cũng sẽ bị chúng tôi từ từ lật ra hết.” Hồ Minh Phi nhìn Bùi Dịch khuôn mặt tuấn tú, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Trên mặt kia đại đại tươi cười, khiến người nào đó nhìn vào muốn mù mắt.

Đứng ở trước TV Tô tiểu thư thấy như vậy một màn, quả đảm càng thêm xiết chặt, mà trên mặt cô tươi cười cũng là càng ngày càng sáng lạn.

Tổng Trọng Hạo trốn ở cửa lén nhìn sư muội mình trên mặt tươi cười, kim lòng không đậu run run một phen.

“Xong rồi, nên hẳn không là tức giận rồi đi?” Tổng Trọng Hạo thì thầm một tiếng, nghĩ nghĩ, cảm ra điện thoại, nhấn cho đồng minh của mình một cái tin nhắn.

“Thì Thi giận rồi!”

Tổng Trọng Hạo gửi tin nhắn xong, tại ngực làm dấu thánh giá, mặc niệm nói: “Tôi đã tận lực, Bùi tổng, anh tự cầu nhiều phúc đi!”

Tô Thi Thi cũng không biết Tổng Trọng Hạo mờ ám, lúc này, hai mắt của cô gắt gao nhìn chăm chú nhìn người đàn ông trong màn hình TV đẹp trai đến người người oán trách.

Người như Bùi Dịch nói thế nào đi đến nơi đâu, đều là một ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời.

Vóc người trời sinh, khuôn mặt sắc nét, một đôi mắt đào hoa thâm thúy mê người, quả thực là nam nữ già trẻ ăn hết. Mà lúc này người phụ nữ đang cùng đứng ở bên cạnh anh, xem như thế cũng thấy được rất xứng!

“Xứng!” Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn đánh tỉnh chính mình.

Vậy mà tân bốc người khác diệt uy phong chính mình, Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi xứng chỗ nào chứ? Cái đuôi hồ ly tinh đều nhanh vênh lên trời rồi!

Lúc này, mọi người đang bắt đầu tiến vào bên trong phòng hội nghị của khách sạn, Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu nhìn về màn ảnh liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia, giống như giấu đầy cảm xúc.

“A, tôi muốn bị điện giật hôn mê!” Có nữ nhân viên bụm mặt, hai con mắt đều nhanh tỏa sáng như sao sáng rồi.

“Tôi tổng ở nơi đó, chú ý một chút.” Bên cạnh có người lập tức lạng lẽ nhắc nhở vị nữ nhân viên này.

Ai chẳng biết Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi là một đôi, Bùi Dịch cũng đã trước mặt mọi người tuyên bố muốn chọn ngày lành tháng tốt cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn, cũng không phải là các cô nghĩ muốn nói đùa thì nói.

Tô Thi Thi đối với việc nhân viên của mình nói đùa tự nhiên cũng không để ý, mà cô để ý chính là ánh mắt vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua kia!

“Hừ, chột dạ sao?”

Tô Thi Thi nghiêng răng. Bất quá vừa rồi cái nhìn kia, giống như là xuyên thấu qua màn ảnh nhìn cô một dạng.

“Hôm nay không cần lên mạng.”

Tô Thi Thi nhớ tới buổi sáng những lời Bùi Dịch nói với cô, quả đấm càng xiết càng chặt, có cổ khí nhắm thẳng trên đỉnh đầu xông lên.

Cô vốn không tức giận! Thật sự không tức giận!

Mà lúc này tính chất thay đổi!

Bùi Dịch rõ ràng là sợ Tô Thi Thi biết anh là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mới không cho cô lên mạng. Đáng tiếc là, anh lại không nghĩ đến lần cạnh tranh đầu thầu này lại được truyền hình trực tiếp!

Buồn cười, cô vậy mà nghe lời như thế, thật sự không có lên mạng!

Phòng chừng Bùi Dịch cũng không suy xét đến, trong công ty Tô Thi Thi còn có TV!

“Được lắm! Lại vẫn muốn gạt tôi đúng không?” Tô Thi Thi lại nghĩ tới việc cô ngay từ đầu bị Bùi Dịch lừa dối đi Xây dựng Tiệp Khắc làm việc, khi đó Bùi tiên sinh là nói như thế nào?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, tức giận đến răng đều nhanh nghiến lại phát ra tiếng.

“Tên kia, ngay từ đầu liền tính kế chu toàn. Anh từ đầu liền không nói qua chính mình không có quan hệ gì với Xây dựng Tiệp Khắc, nhưng mà cũng không nói cho mình biết anh ấy chính là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc!”

“Hừ, muốn cho chính mình đường lui đúng không? Coi tôi như khi con lừa giỡn đúng không?” Tô Thi Thi tức chết rồi.

Cô ghét nhất bị Bùi Dịch trêu đùa chỉ số thông minh của mình, mỗi lần đều là lời nói chứa đầy hàm ý.

“Anh chết chắc rồi!”

Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức quay đầu liền hướng tới trong văn phòng đi đến, nhắm mắt làm ngơ. Ngay lúc cô liền đi đến cửa văn phòng, đột nhiên bị một bóng dáng ngăn cản.

“Ngọc, làm sao vậy?” Tô Thi Thi cúi đầu vừa thấy, phát hiện Ôn Ngọc vậy mà hốc mắt đỏ bừng, không khỏi hoảng sợ.

Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, đặc biệt ủy khuất nói: “Anh ấy gạt tôi.”

“Người nào gạt cô?” Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

“Tần Phong!” Ôn Ngọc đang nói khỏi Tần Phong thời điểm, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, chẳng qua đỏ bừng hốc mắt để cho của nàng tức giận đánh gãy rồi.

“Sao lại thế này?” Tô Thi Thi nóng nảy.

“Anh ấy nói anh ấy không đi tham gia cạnh tranh hạng mục lần này, nhưng mà tôi mới vừa mới nhìn thấy xây dựng Hồ Thâm cũng đến rồi.”

“Hà?” Tô Thi Thi ngẩn ngơ, không rõ Tần Phong vì cái gì lại gạt Ôn Ngọc.

“Đàn ông đều là kẻ lừa đảo, anh ấy lừa tôi không chỉ một lần rồi.” Ôn Ngọc lau nước mắt, thở phì phì nói.

Tô Thi Thi lập tức tìm được đồng minh, đối với Ôn Ngọc trình trọng nói: “Không sai, đàn ông liền là kẻ lừa đảo!”

“Đi! Không để ý tới bọn họ nữa!”

Tô Thi Thi đẩy cửa văn phòng ra, vào bên trong cầm lấy giỏ xách đi ra, lôi kéo Ôn Ngọc quần liền chạy lấy người.

“Đi đâu?” Ôn Ngọc chậm chạp bắt kịp, trên mặt lại vẫn còn đọng nước mắt, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thương cảm rồi.

Tô Thi Thi quay đầu liếc cô một cái, thở phì phì nói: “Trốn việc, đi chơi!”

Cô hiện tại cần phát tiết!

“Nhưng mà, chúng ta đi như vậy có tốt không?” Ôn Ngọc sợ hãi nhìn Tô Thi Thi.

Cô từ trước đến nay là một cô gái ngoan ngoãn, làm việc cho tới bây giờ đều là theo khuôn phép quy củ. Trong lúc làm việc, cô là lần đầu tiên dám bắt chước theo người xin từ chức ở Xây dựng Tiệp Khắc. Trốn việc loại chuyện này, cô là chưa từng làm qua.

Tô Thi Thi giữ lấy bờ vai cô, cười nói: “Chúng ta thời gian trước mệt sống mệt chết liều mạng lâu như vậy, hiện tại nên thả lỏng chút rồi.”

Tô Thi Thi nói xong chạy tới chỗ nhân viên lễ tân, Tô Thi Thi đối với nhân viên lễ tân Tiểu Hồng nói: “Nói với mọi người hôm nay công ty nghỉ sớm!”

Tiểu Hồng đang dùng Computer xem trực tiếp đấu thầu dự án thôn Thành Trung, nghe được những lời Tô Thi Thi vừa nói, nhất thời không phản ứng kịp. Mãi đến khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc vào thang máy, cô mới hiểu được, lập tức hướng về phía bên trong công ty hô: “Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!”

“Yeah!” Bên trong truyền đến một trận tiếng hoan hô.

Tổng Trọng Hạo nghe được động tĩnh, vội vàng kéo cửa ra chạy đến, sốt ruột hỏi han: “Sao lại thế này?”

“Tổng Tổng, Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!”

“Cái gì?” Tổng Trọng Hạo ngậy dại, sắc mặt đều đã trắng thêm vài phần.

“Xong rồi, xong rồi, sự muội muốn tạo phản rồi!” Anh khản trương chạy về phòng tiếp tục lấy điện thoại nhắn tin cho Bùi Dịch.

Lần trước không mật báo cho Bùi Dịch, Bùi Dịch tuy không nói cái gì, nhưng vẫn lại là đem anh dọa sợ quá mức. Bây giờ anh cũng không dám rồi.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc tắt điện thoại, trực tiếp ngoạn chơi đến điên rồi, người nào cũng không biết các cô đi đâu

Mà lúc Bùi Dịch cùng Tần Phong sau tham gia cạnh tranh đấu thầu xong đi ra ngoài, Bùi Dịch lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tô Thi Thi, lại đột nhiên phát hiện Tổng Trọng Hạo gửi đến anh hơn mười cái tin nhắn.

Một phút đồng hồ sau, Bùi Dịch xem xong toàn bộ tin nhắn, sắc mặt đã không thể dùng tới đen để hình dung.

“Sao lại thế này?” Tần Phong cũng ghé đầu nhìn sang, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vươn tay túm lấy điện thoại di động. Chỉ là khi anh vừa thấy, mặt chải quét địa một phen liền tái rồi.

“Chết tiệt, Thi Thi nhà cậu chính mình chạy liền thôi đi, tại sao lại lôi kéo Ngọc nhà tôi cùng chạy theo rồi!”

Hai cô gái này lên con điên chạy đi nơi đâu không rõ, vậy mà để cho Dương Dũng cũng đều đã bỏ lại!

Mọi người ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Oan gia ngõ hẹp

Đèn rực rỡ mới lên, cuối mùa thu nhiệt độ không khí đã rất thấp. Hàng vạn ngôi nhà đã bắt đầu lên đèn, là cả thành này tựa hồ đều đã che đầy một tầng nhàn nhạt ánh sáng ấm áp.

Sự yên lặng, bình yên.

Trong thành phố này lại có một nơi nào đó lại phi thường náo nhiệt, ban đêm mới đúng là lúc nó sáng rực rỡ nhất.

“Thi Thi, chúng ta thật sự phải vào bên trong sao?” bên ngoài Âm Nhữ, Ôn Ngọc thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo Tô Thi Thi, chân chừ không dám tiến lên.

Tô Thi Thi quay đầu vỗ vỗ tay cô, cười tí mắt nói: “Không sợ. Tần Phong không phải nói đây là chỗ bạn anh ta mở sao? Không có việc gì.”

Vừa nhắc tới Tần Phong, Ôn Ngọc mặt lập tức suy sụp xuống.

Biết Âm Nhữ là là quán bar do một người bạn của Tần Phong mở, là do lần đó Ôn Ngọc phát hiện Tần Phong tới hộp đêm ngoạn chơi, Tần Phong vì biện trong sạch mới nói cho cô biết. Lại cho cô một cái thẻ VIP, bằng không hôm nay hai người bọn họ từ đầu cũng không cách nào đặt chân đến nơi này.

“Đi!” Ôn Ngọc hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm thật lớn, lôi kéo Tô Thi Thi đi nhanh về phía trước.

Khuôn mặt thanh thuần kia lại mang theo một cỗ quyết tuyệt, mà lại không hiểu sao sinh ra một cỗ khí thế bi tráng

Tô Thi Thi không khỏi mỉm cười. Nha đầu kia không đến mức phát điên lên, mà các cô cũng không phải tới nơi này thác loạn.

Cô ngẩng đầu nhìn quán bar trước mặt lộng lẫy huy hoàng, trong lòng lại vẫn là có chút khẩn trương.

Người giàu có thường thích đốt tiền, bên trong nơi này mỗi ngày đều xảy ra một chuyện vượt qua sự tưởng tượng của các cô, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng hôm nay, hai cô gái này lại đánh bạo nghĩ muốn xông vào đây một lần.

“Hừ! Tốt nhất có thể tức chết bọn họ luôn đi!” Tô Thi Thi ở trong lòng cắn giận nói.

Ám Nhữ vẫn như cũ giống như trong trí nhớ cô vậy, thần bí huy hoàng, như là một thế giới khác.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào căn phòng quen thuộc. Cô không phải lần đầu tiên tới nơi này, lại còn nhớ rõ lần trước cô là bị Dương Dũng mang đến đây.

Khi đó cô đối với sự bá đạo của Bùi Dịch rất không hảo cảm, còn mang theo Đại Cầu Tử xông vào căn phòng bao riêng - -

“Hi...” Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó, Tô Thi Thi vẫn lại là nhin không được run run một phen, trong lòng thậm chí có chút đồng tình Tần Phong.

Ngày đó Tần Phong bị Đại Cầu Tử ức hiếp cực kỳ thê thảm, Tô Thi Thi vừa đi một bên cùng Ôn Ngọc kể những chuyện xảy ra ngày đó.

Ôn Ngọc sau khi nghe được chuyện này trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng mới lúng ta lúng túng phun ra hai chữ: “Cầm thú!”

Cô nói xong nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, đáng thương nói: “Anh ấy thậm chí ngay cả con chó đều đã không buông tha! Lại còn cho dùng thuốc!”

“Ách...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy

Tần tổng, thực thực xin lỗi, tôi giống như lại nói bậy rồi... May mà hai người rất nhanh liền đến phòng bao riêng, người phục vụ dẫn các cô đến căn phòng bao riêng xong liền đi ra ngoài, các cô có cần gì liền có thể trực tiếp rung chuông.

“Gọi chút đồ ăn đi.” Tô Thi Thi đem tất cả đèn mờ trong căn phòng này bật sáng lên, tựa vào sofa bằng damrau đỏ sẫm, giống như một vị đại gia đường như hướng về phía Ôn Ngọc nâng nâng cằm, “Lấy loại rượu mắc nhất ở đây!”

“Được!” Ôn Ngọc trình trọng gạt đầu, trực tiếp lật đến trang sau cùng của menu, giá mỗi bình rượu kia đều khiến người ta tắc lưỡi.

Nếu Tần Phong là khách VIP ở nơi này khách, vậy thì dùng danh nghĩa của anh ghi sổ. Hai cô mới không thèm khách khí với anh, cho anh trả tiền chết luôn. (Chị ơi, nơi này của chồng chị đó, chị tiêu hoang như vậy anh Dịch ko xót đâu, nhưng mà chị biết của anh rồi thì chị có xót ko?)

Mà các cô không biết, bởi vì hai người các cô tự dung biến mất, Bùi Dịch cùng Tần Phong thiếu chút nữa đem toàn bộ Bắc Kinh này lật tung lên rồi.

Thi Dịch, ngày thường phòng khách vô cùng - náo nhiệt, lúc này đặc biệt an tĩnh không khí có chút áp lực.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa sắc lạnh lùng, Tần Phong ngồi ở ghế tựa bên kia, sắc mặt cũng lạnh lùng vô cùng.

Quản gia ở bên cạnh thấy vậy người đồ mồ hôi lạnh.

Bùi Dịch trước mặt người ở bên ngoài vẫn lạnh như băng, ông vốn đã thành thói quen, nhưng mà đây là lần đầu tiên ông nhìn đến Tần thiếu gia sắc mặt đáng sợ như vậy.

“Tô tiểu thư, Ôn tiểu thư, bảo trọng.” Quản gia ở trong lòng yên lặng nói. Ông cơ hồ có thể đoán được tình cảnh Tô Thi Thi các cô sau khi bị tìm được sẽ thế nào.

“Bùi tiên sinh.”

Lúc này, thư ký của Bùi Dịch từ bên ngoài đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nói: “Tìm được rồi.”

Bùi Dịch hai mắt nhú lại, lại vẫn không nói chuyện, bên cạnh Tần Phong roạt một phen từ trên chỗ ngồi đã bật lên, nhìn thẳng thư ký Vương hỏi: “Ôn tiểu thư có còn ở đó hay không?”

“Hai người họ ở cùng một chỗ.” thư ký Vương nói xong, thật cẩn thận nhìn hai vị tổng giám đốc khủng bố liếc mắt một cái, ấp úng nói, “Bọn họ hiện tại ở trong Ám Nhữ.”

“Ám Nhữ?” Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Bùi Dịch hai mắt không thể nhận ra neho một phen, trong mắt lộ ra quét xuống nguy hiểm.

Tô Thi Thi, giỏi lắm! Lá gan em rất lớn!

“Chuyện này nhất định là chủ ý Tô Thi Thi, đem Ngọc nhà tôi dạy hư rồi!”

Tần Phong chém đinh chặt sắt nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh một cái, đứng lên, một bên đi ra ngoài, một bên lạnh lùng nói: “Cậu không chưa cho Ôn tiểu thư thẻ VIP, các cô ấy có thể đi vào sao?”

Tần Phong bị lời này làm cho nghẹn họng.

Bùi Dịch đầu óc vận động thật là nhanh, anh cái gì cũng chưa nói, đã bị đoán được. Đúng là, nếu không phải anh cho Ôn Ngọc thẻ VIP, các cô từ đầu đến cửa Âm Nhữ cũng đều đã vào không được.

“Cậu nói dễ nghe quá ha, Ngọc nhà tôi hẳn là đi theo xem náo nhiệt rồi? Nhất định là Thi Thi xúi giục cô ấy.” Tần Phong một bên đi ra ngoài, một bên nói thầm.

Lúc này người tìm được, về mặt khó coi vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, lại khôi phục đáng vẻ thường ngày lúc trước.

Bùi Dịch nghe được lời anh nói, quay đầu lại lạnh lùng nhìn qua: “Không phải do người phụ nữ của cậu ồn ào, vợ yêu của tôi sẽ lớn mật như vậy sao? Cậu vẫn lại là trước hết nghĩ thử xem bản thân mình đã đắc tội gì với cô ngốc nhà cậu đi.”

“Tôi không trêu chọc Ngọc tức giận gì nha.” Tần Phong nhủ mảy, đến chính anh đều đã có chút không dám xác định, anh hẳn không thật sự chọc tới nha đầu kia chỗ nào rồi chứ?

Hai người, người nào đều đã nói không lại người nào, đến sau cùng toàn bộ đều đã trầm mặc, lái xe nhắm thẳng Âm Nhữ đi đến.

“Nha đầu thôi, bị anh tóm được, em chết chắc rồi!” Hai người nghiêng răng nói thầm.

Mà lúc này, trong phòng VIP của Âm Nhữ, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ăn qua loa vài món, sau cùng chỉ còn lại có một chai Lafite*.

Rượu Lafite: Là một loại rượu vang đỏ được làm từ nho trong trong lâu đài Lafite. Loại rượu này được xem là ông hoàng trong các loại rượu, nằm trong top 10 chai rượu có giá đắt đỏ nhất thế giới. Giá một chai rượu của nó vào khoảng 5 tỷ đồng, riêng vỏ chai cũng có giá khoảng 500tr

Hai cô gái ngoạn chơi cả một ngày, đã sớm bụng đói kêu vang, lúc này chính đang ăn ngấu ăn nghiến, đợi cho lúc các cô ăn cũng bắt đầu nó bụng, cửa phòng VIP liền mở ra, có người đi vào.

“Các vị khách quý, đây là rượu các vị đã gọi.” Một vị tiểu thư tiếp rượu bung một cái khay, thướt tha duyên dáng đi tới.

“Giọng nói này...” Tô Thi Thi động tác dang cắt miếng bít tết ngừng lại, theo bản năng ngẩng đầu.

Lúc vừa thấy, thiếu chút nữa tưởng mắt mình mù rồi!

“Tô Thi Thi?” Hiên nhiên người nọ cũng thấy được Tô Thi Thi, cô ta cả kinh thiếu chút nữa ném cái mâm trong tay xuống, “Làm sao có thể là cô!”

“Oan gia ngõ hẹp.”

Tô Thi Thi trong đầu chỉ hiện lên một câu này.

Cô không nghĩ tới ở nơi này vậy mà lại đụng mặt Đoàn Ngọc Tường, không nghĩ tới cô ta vậy mà ở trong này là tiểu thư tiếp rượu!

Đây chính là đại tiểu thư Đoàn gia ngày xưa cao cao tại thượng kia sao, chuyện này quá đặc biệt quá huyền ảo rồi !

“Đoàn tiểu thư?” Ôn Ngọc chớp mắt, trên tay cầm một miếng bò bít tết, giống như chịu được thật lớn kinh hách, “Cô như thế nào lại mặt quần áo như vậy? Ngực đều đã lộ ra hết rồi.”

“Phụt...” Tô Thi Thi nhin không được, trực tiếp phun ra.

Ôn Ngọc, Cô không hổ là bạn tốt của tôi!

“Các người...” Đoàn Ngọc Tường trên mặt thoát xanh thoát trắng, cúi đầu nhìn đến trên thân mình mặc bộ đồ màu đen cúp ngực, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô ta đòi này không nguyên ý nhất chính là bị Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của mình. Đúng là không nghĩ tới, cô ta mới đến nơi đây đi làm chưa được một tuần, đã bị Tô Thi Thi vừa vận dụng mặt!

“Tôi đi nhầm chỗ rồi.” Đoàn Ngọc Tường hít một hơi thật sâu. Cô ta không thể hất bàn mà đi ra ngoài, cô ta cần phải kiểm tiền, cô ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Nhưng mà cô ta cũng tuyệt đối chịu không nổi tiếp tục đợi ở chỗ này, cô ta tất phải đi.

Nhưng mà cứ như vậy rời đi, cô ta làm sao có thể cam tâm!

Haizzz, ngu là 1 cái tội, đã thua còn ko chịu nhận là cái ngu thứ hai, đứng đó cho Thi nhà tui vui đập là cái ngu thứ ba. Nói chung tại cô ngu thôi, lúc đi được thì mau biến đi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quậy một trận lớn

“Rượu của các vị, có cần mở ra không?” Đoàn Ngọc Tường bung mâm hít sâu một hơi, lập tức đi đến trước bàn trà, đem khay rượu đặt lên trên.

Tô Thi Thi sừng sốt: “Vậy mà không nổi giận?”

“Đoàn Ngọc Tường từ khi nào thì biết cách bảo trì bình thân như thế rồi hả?” Tô Thi Thi quả thực đối với Đoàn Ngọc Tường nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Vừa rồi cô nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hận không thể xông lên đánh cho cô một trận, không nghĩ tới cô ta vậy mà còn có thể nhớ việc tiếp rượu của mình!

“Mở ra.” Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, mặt không đổi sắc nói. Chắc chắn giọng điệu của chụy giống anh y xì

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chương 331: Người đàn ông xui xẻo

Ngon đèn rực rỡ không ngừng chớp lóe, khiến người nhìn hoa mắt. Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc, giống như hai người điên lao lên sàn nhảy, theo âm nhạc vận vẹo thân thể.

Quần Ma Loạn Vũ!

Trên sàn nhảy đều là người ngoạn chơi đến điên cuồng, có mấy người đàn ông nhìn thấy hai cô gái đeo mặt nạ liền im lặng tiếp cận.

Nơi xa Bùi Dịch cùng Tần Phong chậm một bước, đã thấy Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chạy vào sàn nhảy, hai người sắc mặt đều đã nhìn thật không tốt.

Tần Phong nghiêng người nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, buồn bực hỏi han: “Làm sao bây giờ? Đều đã đeo mặt nạ, dựa theo tính tình của Thi Thi, hẳn là không muốn quậy cho lớn chuyện chứ?”

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn anh: “Theo cậu thì sao?”

“Tôi nếu có thể nắm chắc sẽ hỏi cậu sao?” Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Anh dám cá, anh hiện dám lên kéo hai cô vợ này trở về, Tô Thi Thi liền dám quay lại cấp cho anh một cái tát.

Đến nơi đây Tần Phong oán khí liền dùng không được sôi trào, lại nhai nói: “Tôi đã sớm nói qua cho cậu thẳng thắn một chút, cậu không chịu tin tưởng em ấy, hiện tại tốt rồi, em ấy chắc vô cùng tức giận.”

Anh nói xong không khỏi lắc đầu, nghĩ mãi không xong: “Theo lý mà nói Thi Thi thông minh như thế, sớm đã đoán được mới đúng. Nhưng mà lần này làm sao có thể tức giận như vậy, vậy mà rời nhà trốn đi!”

Anh không phát hiện Bùi Dịch nghe được lời của anh nói xong thân thể liền cứng đờ, trên mặt đáng ngờ hiện lên quét xuống xấu hổ.

Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh hôm nay về rần thêm chân, lộng xảo thành chuyên rồi!

Anh là đầu óc ứng nước rồi mới có thể đặc biệt đi nhắc nhở Tô Thi Thi hôm nay đừng lên mạng. Lần này tốt rồi, một bước sa cơ hối hận ngàn đời, bị cô gái nhỏ của mình ghi hận rồi!

Bùi Dịch tự nhiên biết Tô Thi Thi nghĩ gì trong lòng, phỏng chừng chính là vì điểm ấy mới khiến cho cô tức giận như thế.

“Chết tiệt, mấy tên mù kia, cũng dám ghé vào sát như thế.” Lúc này Tần Phong đột nhiên nhìn chằm chằm hai người đàn ông đang vây quanh bên cạnh Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Muốn chết!” Bùi Dịch cũng tương tự nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia, trong mắt hiện lên quét xuống tia giận đáng sợ.

Dám đụng chạm người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Lúc này nơi xa đã chạy tới một đám người, cảm đầu người nọ thần sắc lo lắng, chạy đến đặc biệt nhanh, đứng là quản lý Âm Nhữ.

“Bùi tổng, Tần tổng, các người sao lại đến đây?” Quản lý lập tức chạy đến trước mặt Bùi Dịch, khẩn trương hỏi han.

“Quản lý Vương, đem mấy kẻ chướng mắt kia xử lý gọn đi!” Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm sàn nhảy ở trung tâm kia, cũng không quay đầu lại nói. Quản lý Vương sững sốt, theo ánh mắt Bùi Dịch hướng qua phía trước vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã.

Tô tiểu thư như thế nào lại ở chỗ này?

Xong rồi, ông chết chắc rồi!

Quản lý Vương vội vàng quay đầu gọi người đến xử lý

Rất nhanh sàn nhảy ở trung tâm chen vào đi một đồng bảo an, hai người đàn ông đang tiếp cận Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc rất nhanh bị bảo an bắt được cánh tay che miệng, không hiểu chuyện gì đã bị kéo xuống sân nhảy, phản kháng cũng không kịp.

“Bùi tổng, tôi... Tôi thật sự không biết Tô tiểu thư đến chỗ này” Quản lý Vương xoa mồ hôi lạnh, khẩn trương giải thích.

Bùi Dịch lạnh lùng đứng yên tại chỗ không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Tô Thi Thi trong sàn nhảy.

“Nha đầu chết tiệt, ngoan chơi thật sự vui vẻ quá rồi!”

Mà lúc này Tô Thi Thi đã phát hiện mấy người đàn ông vừa rồi vây quanh ở bên cạnh các cô đã không thấy nữa.

“Hừ!” Cô không cần nghĩ cũng thừa biết là do ai làm.

Cô nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, nha đầu kia đã say.

Cô nhìn một phen bốn phía, kéo Ôn Ngọc hướng tới sân khấu đi đến.

“Em ấy lại muốn làm chi?” Tần Phong nhìn thấy hành động Tô Thi Thi, thiếu chút nữa trực tiếp xông lên cướp người.

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, quả đấm gắt gao nắm bắt, có chút tức giận rồi.

Cái cô gái nhỏ này cũng dám chạy đến trên sân khấu chính để quậy! Quả thực vô pháp vô thiên rồi!

“Thi Thi, nơi này có cây cột! A, lạnh lạnh, thật thoải mái!” Ôn Ngọc đã uống đến có phần phân không rõ Đông Tây Nam Bắc rồi. Nhìn thấy có cây cột mát lạnh vừa tay liền quấn chặt lấy nó, đem khuôn mặt nóng bỏng của mình áp ở trên cây gây, thích ý cực kỳ.

“Múa cột...” Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đi đến một cây cột khác bên cạnh hai tay hướng lên trên đỡ lấy, di chuyển bộ ngực ngả nghiêng của mình đưa lên đưa xuống áp sát vào thân cột, rồi lại dựa vào cột từ từ trượt xuống, hai mắt mê ly nhìn đám người dưới sân nhảy.

Nâng mông, ngực áp vào cột, giống như là rần nước một dạng quần ở trên cây cột. Cô chậm rãi đưa ngón tay trở ra ngoắc ngoắc, hướng về phía cửa hồ: “come on baby!” (trời ơi, chị chết chắc rồi, tự cầu nhiều phước đi)

“Oa!” Trong sân nhảy nhất thời truyền đến một trận tiếng hoan hô, mọi người thấy hai vị mỹ nữ mang theo mặt nạ bướm, cảm xúc bị triệt để bị thiêu đốt rồi.

Tại những nơi phức tạp như vậy, cảm xúc của người ta vốn là là tăng vọt, đâu nào chống lại trêu chọc? Lập tức có mấy người đàn ông kìm nén không được chạy lên sân khấu.

“Thi Thi, tôi không nhảy đâu!” Bên cạnh Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia ôm lấy cây cột uốn éo, có chút sốt ruột.

Tô Thi Thi lúc này rượu mạnh mẽ xông lên não, đầu óc hỗn hỗn độn độn không được rõ ràng lắm, chỉ thấy cô ngẩng đầu, dùng cảm hô: “Không sao cả, tôi cũng sẽ không nhảy, ra sức hướng lên trên cạ là được!” “Mỹ nữ, tôi dạy cho em!” Bên cạnh một người đàn ông đang vây quanh thấy thế, lập tức hưng phấn mà hô.

“Nóng!” gương mặt đỏ bừng hướng đến thân cột mát lạnh cạ cạ một phen, cảm thấy được không thoải mái, bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Nơi này không khí ngột ngạt, cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức vô cùng.

“Chết tiệt, Bùi Dịch, chuyện xảy ra hôm nay tôi không để yên cho cậu đâu!” Tần Phong nổi giận, một cái bước xa vọt vào sân nhảy, đi nhanh hướng tới trên sân khấu chạy tới.

Ôn Ngọc đều đã thả bỏ ba cái nút thắt rồi!

“Ngọc, đừng cởi quần áo, sẽ bị người ta nhìn thấy hết!” Tô Thi Thi cố gắng giữ lại chút bình tĩnh, quay đầu nhìn đến Ôn Ngọc vậy mà lại cởi quần áo, vội vàng hướng tới cô ấy chạy tới.

Cô còn không có đến gần, liền nhìn đến một bóng người lao tới, người nọ rất nhanh ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn đến người tới liền vui vẻ, chỉ vào Tần Phong cười nói: “Anh còn không tới sẽ cho anh đội nón xanh rồi!”

Tần Phong thân thể cứng đờ. Anh hiện tại thật sự rất nghĩ muốn bóp chết cô gái này!

“Em tự lo cho bản thân mình đi, người nào đó cũng đến đây!” Tần Phong trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó cởi áo khoác đem Ôn Ngọc nửa người trên tất cả bao lấy, khom lưng ôm lấy cô, xoay người rời đi.

“Này, chờ đi! Tôi cho cô quần áo!” Tô Thi Thi chỉ nhớ rõ Ôn Ngọc vừa rồi đang cởi quần áo, dưới tình thế cấp bách liền đưa tay bắt lấy một người đàn ông đang vây bên cạnh mình.

Đúng lúc này, tên còn lại đi lên sân khấu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt nhất thời liền tái rồi, chỉ vào anh mắng: “Kẻ lừa đảo, anh tới làm gì!”

“Bùi... Bùi...” Cái người đàn ông bị Tô Thi Thi kéo quần áo vừa thấy Bùi Dịch đến, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt liền hướng đến trên người Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đánh giá, trong lòng có cái suy đoán không tốt lắm. Cô gái này? Hẳn không phải là người của Bùi Dịch đi?

“Hiểu... Hiểu lầm...” Người nọ quay đầu bỏ chạy.

“Chờ đi, quần áo cho tôi mượn!” Tô Thi Thi sốt ruột tiện tay kéo lại, sòng chết bắt được quần của hắn.

Người nọ có vẻ xui xẻo, hôm nay vừa lúc mặc qua một cái quần bình thường không cài dây lưng, bị cô kéo một cái, trực tiếp làm quần của hắn kéo xuống.

“Ách...” Tô Thi Thi uống nhiều rượu, trong lòng khó chịu hai mắt tròn ngược, ọc một tiếng liền phun ra, phun lên trên đầu người nọ.

Cả quán bar nhất thời rơi vào trạng thái im lặng quỷ dị, tất cả mọi người nhìn chằm chằm chuyện xảy ra trên sân khấu, một đám mắt chữ A miêng chữ O, tròn mắt há mồm nhìn, nhất thời nói không nên lời.

“A!” Cái người đàn ông xui xẻo kia hét lên một tiếng, không biết nên kéo quần hay là nên che đậy mặt.

“Tôi... Tôi không phải cố ý!” Tô Thi Thi cảm giác say nhất thời tỉnh lại đôi chút. Xong rồi xong rồi, tại sao có thể như vậy! Cô thật sự không phải muốn vậy mà!

“Bùi Dịch, cứu mạng!” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, xoay người liền hướng tới Bùi Dịch lao qua ôm chặt lấy anh.

Bùi Dịch sắc mặt nghiêm nghị, vừa định ngăn cản, Tô Thi Thi đã chạy tới, kéo tay anh bỏ chạy, cô vừa chạy một bên hô.

“Bùi Dịch, chuyện này không thể trách em! Hắn... Hắn... Là hắn mất lịch sự trước!”

Bùi Dịch thân hình bị kiềm hãm, quả đấm xiết chặt đến nỗi nghe được khách khách vang lên tiếng khớp xương va chạm vào nhau.

Tô Thi Thi em lại ô uế trong sạch của tôi!

Em chết chắc rồi!

Chương 332: Thất bại

Ừm...” Tô Thi Thi lúc tỉnh lại đầu đau muốn nứt, say rượu làm mặt cô trắng bệch, thống khổ không chịu nổi.

“Đậy rồi sao?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tối hôm qua trí nhớ từ từ trở lại...

“Xong đời rồi!” Tô Thi Thi trong đầu chỉ còn lại có ba chữ kia.

Trí nhớ của cô chỉ dừng lại lúc cô cầm lấy tay Bùi Dịch kéo đi chạy trốn một màn kia, sau đó lại xảy ra chuyện gì cô đã nhớ không rõ rồi. Nhưng cho dù như vậy, những chuyện cô nhớ lại đã đủ để cho cô kinh hoàng rồi.

Uống rượu hỏng việc mà. Tô Thi Thi gõ gõ đầu mình, biết vậy chẳng làm.

Sớm biết rằng thế sẽ không uống rượu rồi, tác dụng chậm quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch vẫn ngồi ở bên giường, lúc này thấy đến đáng về cô gái nhỏ của mình về mặt xoắn xuýt, trên mặt vẫn như cũ không có cảm xúc dao động gì, chỉ nhàn nhạt hỏi han: “Em còn có cái gì muốn nói?”

“Ách...” Tô Thi Thi chợt dạ không thôi, ngày hôm qua lúc sau cùng cô nói ra câu nói kia, đã đủ làm cho cô bị ngược vài lần đi?

Trời đất chứng giám, cô lúc ấy chỉ là nghĩ muốn lấy lòng Bùi tiên sinh một phen, nhưng mà hiển nhiên vô mông ngựa ở trên đùi ngựa, không bị đá chết đã tính mạng cô rất lớn.

Không đúng, tại sao cô phải chợt dạ nhận sai? Tô Thi Thi suy nghĩ lại, cô rõ ràng là đang tức giận!

“Hừ!” Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, xốc lên chăn leo xuống giường, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Thiếu chút nữa bị anh lừa cho qua chuyện rồi, chuyện anh là tổng giám đốc Xây dựng Tiếp Khắc còn không có xù anh nha, người đàn ông này vậy mà còn giám tức giận với cô!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, xoay người bò xuống giường, không nói một tiếng hướng tới phòng tắm đi đến.

“Haizz!” Ngồi ở bên giường Bùi tiên sinh vẫn như cũ bất động, chỉ là trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Chiến lược thất bại, xem ra phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Bùi Dịch vốn dĩ muốn thừa dịp chuyện ngày hôm qua Tô Thi Thi uống rượu làm loạn, đem cô lừa gạt quên chuyện của anh cho qua lấy lệ, nào biết đâu rằng cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi như thế. Được rồi, Tô Thi Thi con giận còn chưa tan, Bùi tiên sinh nào dám lại cùng sinh sự? Ngày hôm qua âm thầm chịu đựng chỉ có thể hướng trong bụng nuốt xuống rồi.

Lúc này di động của anh vang lên, Bùi Dịch nhìn đến điện báo biểu hiện, khóe miệng co rút.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến Tần Phong đầy nghiêm trọng: “Cậu đối phó được không?”

“Cũng giống cậu.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Giống tôi?” Tần Phong sừng sốt một phen.

Bùi Dịch mơ hồ nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng con gái đang khóc thút thít, dừng một chút lại bỏ thêm một câu: “Hắn là vẫn tốt hơn cậu.”

“Chết tiệt!” Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Xem ra Bùi Dịch không đối phó được Tô Thi Thi, nhưng mà hiển nhiên so với anh vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất Tô Thi Thi không khóc, mà người phụ nữ của anh từ buổi sáng vừa tỉnh dậy mà bắt đầu khóc, đã khóc hai giờ rồi.

“Tôi đều đã sắp điên rồi, “ Tần Phong không còn chút sức lực nói, “Cậu có thể bảo Thi Thi đến đây khuyên một Ngọc một tiếng giúp tôi hay không? Tôi thật sự khuyên không được rồi.”

“Cậu là M gì người ta rồi hả?” Bùi Dịch đột nhiên dâng lên một tia Bát Quái, có chút tò mò.

Tần Phong trầm mặc một phen, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: “Tôi hôm qua không mang bao.”

Bùi Dịch: “...”

Tần Phong không cần nghĩ cũng biết lúc này Bùi Dịch biểu tình khẳng định đang châm biếm anh, anh không phục nói: “Ít nhất tôi so với cậu vẫn tiến bộ hơn, có lẽ lúc này tôi đã có bảo bao, cậu lại vẫn không bao giờ!”

Bùi Dịch sắc mặt cũng đen lại, bóp một phen cúp điện thoại.

Bây giờ thật đúng là chọc đến chỗ đau của anh, anh dùng hết biện pháp, vẫn lại là không cách nào để cho Tô Thi Thi đồng ý có bảo bao!

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên kia, mơ hồ nghe đến bên trong có tiếng nước truyền đến, ánh mắt tối sầm lại, nâng bước hướng tới bên kia đi qua.

Anh muốn có bảo bao, có cái gì khó!

Nhưng mà 3 phút sau, Bùi Dịch mặt xám mày tro bị đuổi chạy ra ngoài.

“Anh còn dám trở lại chọc tôi sẽ hối hận!” Bên trong truyền đến tiếng Tô Thi Thi đầy phẫn nộ.

Bùi Dịch đau đầu xoa xoa trán, anh đáng ra nên nắm chặt cơ hội tối hôm qua!

Sai lầm!

Mà hai ngày sau đó Tô Thi Thi một mực sinh hờn dỗi, không muốn tha thứ cho Bùi Dịch nhanh như vậy, Bùi Dịch cũng không có nhắc lại chuyện Tô Thi Thi rời nhà trốn đi kia nữa. Chẳng qua trở nên so với trước đây càng bám người một chút, một ngày 24 giờ đều đã theo sát bên người Tô Thi Thi.

Công ty Sunshine Trong văn phòng của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, khóe miệng không thể nhận ra rút rút.

Người đàn ông này quá không biết xấu hổ rồi !

Bùi Dịch khẳng định cùng Tần Phong thương lượng từ trước rồi, Bùi Dịch đến đây chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, sau đó Tần Phong nhân cơ hội đem Ôn Ngọc tới phòng làm việc của mình. Lần này tốt rồi, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc một ngày 24 giờ đều bị hai người bọn họ giám sát, một chút tự do đều không có. “Hừ, anh nghĩ rằng như vậy thì em sẽ thỏa hiệp sao?” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, cô liền xem thử ai chịu đựng được lâu hơn!

Nhưng tình hình như vậy chỉ duy trì được hai ngày. Đến ngày thứ ba, Bùi Dịch vậy mà bỏ cuộc rồi.

Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc cuối cùng cũng trở về được chỗ của mình, không biết như thế nào nữa, trong lòng có chút mất mát.

“Đồ đàn ông bụng dạ hẹp hòi, chết tiệt! Không phải chỉ cần nói lời xin lỗi thôi sao, khó như thế à?” Tô Thi Thi nói thầm.

Cô bởi vì Bùi Dịch gạt mình nên mới tức giận, mà Bùi Dịch hiển nhiên cũng tại vì cô ngày đó rời nhà trốn đi làm loạn một trận nên tức giận, hai người người nào cũng đều không muốn cúi đầu.

Vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Ôn Ngọc: “Thi Thi! Cô, Cô mau đến xem!”

“Làm sao vậy?” Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới.

Ôn Ngọc chỉ vào màn hình máy tính nói, nói: “Vòng thứ nhất cạnh tranh đấu thầu kết quả có rồi, Xây dựng Tiệp Khắc... không được chọn rồi.”

“Không được chọn?” Tô Thi Thi ngây dại.

Bùi Dịch thua?

“Điều này sao có thể!” Cô khẩn trương xem một phen danh sách trúng cử vòng thứ nhất, phát hiện xây dựng Minh Đình vào vòng trong rồi.

“Điều này sao có thể? Bùi Dịch làm sao có thể bại bởi người điên kia?” Tô Thi Thi không tin.

Tuy cô không thấy qua thiết kế của Bùi Dịch, nhưng mà cô tin tưởng Xây dựng Tiệp Khắc thực lực đứng đầu, làm sao có thể dễ dàng như vậy liền thua?

Huống chi, Bùi Dịch là một người tự tin như thế, anh nếu đã tự mình ra mặt, làm sao có thể sẽ đi cạnh tranh đấu thầu thất bại, tự mình đánh mình mặt!

Tô Thi Thi trước mắt hiện ra hình ảnh Bùi Dịch vì dự án lần này hết ngày dài lại đêm thâu cố gắng. Thời gian trước, Bùi Dịch mỗi ngày đều đã đem công việc mang về nhà làm, có nhiều lần thậm chí làm đến rạng sáng vẫn chưa xong việc

Anh cố gắng như thế quả quyết, tự tin như thế, làm sao có thể thất bại?

“Thi Thi, nói xem có lầm lẫn gì không? Đến xây dựng Hồ Thâm cũng được vào vòng trong rồi, Xây dựng Tiệp Khắc làm sao có thể thất bại?” Ôn Ngọc cũng không tin.

Các cô đều là xuất thân từ Xây dựng Tiệp Khắc, tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc.

Cho dù Tô Thi Thi tin tưởng thực lực Bùi Dịch, Ôn Ngọc tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc, các cô đều đã không tin thất bại.

“Tôi đi tìm hiểu một phen.” Tô Thi Thi gọi đánh cắp cho Tần Phong, nhưng mà nhận được tin tức lại để cho cô lòng thêm lạnh.

“Xây dựng Tiệp Khắc thật sự thua, đến vòng thứ nhất cũng không vượt qua được.” (Cái này gọi rớt từ vòng giữ xe nè =))

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng bị đào rỗng một phần, rầu rĩ khó chịu, hốc mắt chậm rãi ảm ướt rồi. Anh kiêu ngạo như thế, làm sao có thể chịu đựng được chuyện như vậy rồi !

Tô Thi Thi khó chịu cực kỳ.

Bùi Dịch lúc này ở đâu? Cô muốn làm sao bây giờ? Như vậy đi qua tìm anh, có thể quá rõ ràng rồi hay không?

Bùi Dịch ở nơi nào người nào cũng không biết. Mà lúc này ở xây dựng Minh Đình trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi sắc mặt đều có chút nghiêm trọng.

“Anh ta như thế nào lại dễ dàng thua như vậy? Chuyện này quá không giống tác phong rồi của anh ta!” Hồ Minh Phi trầm giọng nói.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, ở trên mặt dán hai chữ tự tin, người như vậy làm sao có thể dễ dàng thua như vậy!

“Anh, anh thấy thế nào?” Hồ Minh Phi nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi ở bên bàn làm việc vẫn không nói gì.

“Bây giờ cạnh tranh công bằng, thực lực của anh ta không đủ là sự thật,“ Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói, “Nhưng mà anh cũng không tin anh ta dễ dàng sẽ thua như vậy.”

Hắn còn không có chân chính đánh bại Bùi Dịch, đối thủ như vậy dễ dàng liền rời khỏi võ đài, chuyện này thật sự tức chết người mà!

“Ý của anh là nói, có ẩn tình?” Hồ Minh Phi sắc mặt liền ngưng lại, “Anh nói anh ta có thể cùng Hồng gia đã làm loại hiệp nghị nào đó hay không, cho nên mới ở vòng thứ nhất đã bị đánh bại rồi?”

Hồ Sĩ Minh ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: “Không quá giống.”

Hắn nói xong ngồi thẳng người, gọi số nội bộ, thông báo cho trợ lý của mình: “Nghĩ biện pháp để lấy bản thiết kế mà Xây dựng Tiệp Khắc tham gia cạnh tranh đấu thầu”

Mà khi hắn nhìn đến bản thiết kế Xây dựng Tiệp Khắc dùng tham cạnh tranh đấu thầu khi đó, đã có chút kinh ngạc.

Chương 333: Muốn đi an ủi hay không

Xây dựng Minh đình, trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh đang nghiên cứu bản thiết kế kia của xây dựng Tiệp Khắc còn có bạn giới thiệu bản thiết kế tham gia cạnh tranh đấu thầu của bọn họ, may hắn chậm rãi nhíu lại.

“Bản thiết kế cùng giới thiệu cạnh tranh đấu thầu ở bên ngoài nhìn không ra cái vấn đề gì, ngược lại giống như là bọn họ đã tận lực, nhưng mà tồn tại rõ ràng nhiều chỗ thiếu hụt, cho nên mới bị loại.” Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói.

“Bọn họ không phải có ý thua?” Hồ Minh Phi kinh ngạc nói.

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói: “Trực giác của anh nói cho anh biết, không đơn giản như vậy.”

Nhưng hắn cũng không thể xác định, Bùi Dịch có phải có ý hay không.

Hắn lật xem bản thiết kế cùng bản giới thiệu cạnh tranh đấu thầu, chậm rãi nói: “Thiết kế của bọn họ không tệ, nhưng mà so với chúng ta vẫn còn thua một chút, đây có thể xem là nguyên nhân trước mắt mà bọn họ bị loại.”

Hắn nói xong ngừng đầu nhìn Hồ Minh Phi: “Em cảm thấy được Bùi Dịch trình độ cũng chỉ có nhiều đây sao?”

Hồ Minh Phi lắc đầu: “Em không tin.” Cô ta híp mắt, khó hiểu hỏi han: “Anh ta làm như vậy đến cùng có ý tứ gì? Có thể là có liên quan đến việc cùng Hồng gia đạt thành hiệp nghị hay không?”

Hồ Sĩ Minh nghe vậy cười nhạo nói: “Em cho là cái lão hồ ly kia chỉ cùng một mình anh ta hợp tác sao?”

“Anh ý anh là chúng ta cũng cùng Hồng gia hợp tác rồi?” Hồ Minh Phi hai mắt vò vò nhắm lại: “Nói như vậy xem ra, Hồng gia hẳn là không có khả năng để cho Bùi Dịch có ý rời khỏi cạnh tranh đấu thầu, dù sao quyền chủ đạo của cái công trình thôn Thành Trung kia hấp dẫn quá lớn.”

“Hừ, lão hồ ly kia trái lại rất biết tính kế, không phải chúng ta hiện tại không thích hợp làm quá mức, mới không nghĩ muốn cùng hắn hợp tác.” Hồ Sĩ Minh vẻ mặt lạnh lùng cười nhạo nói.

Hồ Sĩ Minh không có nói nữa, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn bản thiết kế trước mắt này, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn cùng Hồng gia có hợp tác, dựa theo hiểu biết của hắn đối Hồng gia, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng Hồng gia cùng Bùi Dịch còn có Đoàn gia đều có hợp tác.

“Muốn ăn hết sao?” Hồ Sĩ Minh khoe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Tôi ngược lại muốn nhìn thử ông tôi cùng có tiêu hóa được hay không!”

Mà lúc này trong phòng Hồng gia, Hồng Hưng Nhiên đang cùng cha mình chuyện cạnh tranh đấu thầu ở thôn Thành Trung.

“Xây dựng Tiệp Khắc bị đào thải rồi.” Hồng gia nhíu mày, kết quả này trái lại ngoài dự kiến của ông ta.

“Không sai, vòng thứ nhất cũng không có tiến vào.” Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, “Bùi Dịch thực lực yếu kém như thế sao? Xây dựng Tiệp Khắc tuy

xuất sắc nhất chính là thiết kế nội thất, nhưng mà phương diện thiết kế kiến trúc không hề yếu, mà còn tổng hợp lại thực lực cũng rất mạnh, kết quả này quả thật khiến người ta rất ngạc nhiên.”

“Bùi Dịch hẳn tới cùng muốn làm gì?” Hồng gia bùng ầm từ sa nhẹ nhàng uống một hớp, có vẻ dăm chiêu nói.

Hồng Hưng Nhiên cả kinh, nhìn cha mình hỏi: “Ý của người là Bùi Dịch là có ý?”

Hồng gia lắc đầu: “Bây giờ còn chưa nói trước được.”

Ông ta nói xong ngẩng đầu nhìn con trai của chính mình, cười nói: “Con đừng xem thường Bùi Dịch, cậu ta tuy so với con nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tuyệt đối không thể bởi vậy xem nhẹ được.”

“Chẳng thế thì chúng ta sẽ chịu thiệt!” Hồng gia nói xong lời cuối cùng tăng thêm ngữ khí, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lạnh.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng căng thẳng, anh tin tưởng ánh mắt của cha mình. Từ vài lần cùng Bùi Dịch tiếp xúc đến giờ, anh quả thật nhìn không thấu Bùi Dịch, mà còn Xây dựng Tiệp Khắc vòng thứ nhất đã bị đào thải, chuyện này thật sự làm cho người ta khó hiểu rồi.

“Hi vọng cậu ta có thể cho chúng ta kinh hi đi.” Hồng Hưng Nhiên nói.

Anh biết cha mình cùng mấy đại gia tộc đều đã hợp tác rồi, mà gia tộc của bọn họ làm ăn không phải trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, cho nên cũng không có trực tiếp tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà là đứng ở phía sau màn che muốn làm cái người nắm quyền chủ đạo. Nếu Bùi Dịch cứ như vậy bị loại, vậy quả thật làm cho người ta có chút tiếc nuối.

So sánh giữ Hồ gia cùng Đoàn gia, Hồng Hưng Nhiên trái lại càng muốn cùng Bùi Dịch hợp tác.

“Hưng Nhiên, con nếu là có tâm có thể cùng cậu ta qua lại nhiều một chút.” Hồng gia là ai chứ, liếc qua đã nhìn thấu cách nghĩ của con trai mình, cũng không ngăn cản anh đi cùng Bùi Dịch thân thiết.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng vui vẻ, đối với cha mình cười nói: “Con hiểu rõ.”

Mà ngược lại với bọn họ, Tô Thi Thi là thật tâm quan tâm Bùi Dịch.

Trong văn phòng phó tổng Sunshine, Tô Thi Thi ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, trong lòng có chút phiền não.

“Muốn gọi điện thoại hay không đây?” Tô Thi Thi nhún mày nhớ lại. Từ khi biết Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại đến bây giờ đã được ba giờ, Tô Thi Thi một mực do dự có nên đi an ủi Bùi Dịch hay không, mà Bùi Dịch cũng không có chủ động liên lạc với cô.

Càng là người thân thiết nhất vào những lúc như thế này càng phải suy nghĩ trước khi làm, Tô Thi Thi đầu đầu cực kỳ.

Anh vì cái công trình này trả giá nhiều như vậy, hiện ở trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không ai so với cô hiểu rõ Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng thế nào.

Huống chi vì cái công trình này, Bùi Dịch vậy mà tự mình đi chào hỏi Hồng gia muốn cùng ông ta hợp tác, chuyện này đối với Bùi Dịch mà nói tuyệt đối là đã kích rất lớn.

“Anh hẳn là muốn thông qua cái công trình này chứng minh chuyện gì đó, hoặc là nghĩ muốn làm cái gì?” Tô Thi Thi suy nghĩ, cô cảm thấy được Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng như vậy hẳn là không đơn giản.

“Thôi, trực tiếp đi thôi.” Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng lấy túi xách, tính toán trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc tìm Bùi Dịch.

Mà hiện tại trước kia rất nhiều chuyện nghĩ không rõ ràng, cô cũng sớm đã triệt để nghĩ thông suốt. Cô lúc còn ở xây dựng Tiệp Khắc đi làm khi đó, Bùi Dịch mỗi ngày đều đưa rước cô, hơn nữa luôn luôn có thể cực kỳ đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh cô, cũng không phải bởi vì Bùi Dịch vẫn đến xây dựng Hồ Thâm tìm Tần Phong, mà là anh từ đầu vẫn ở ngay tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 20 trong văn phòng tổng giám đốc !

“Hừ, trước không so đo với anh những thứ này nữa.” Tô Thi Thi nhớ tới chuyện Bùi Dịch giấu diếm lại vẫn là có chút tức giận, nhưng so với việc Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại kia, những thứ này cũng sớm đã không có nghĩa lý gì nữa.

Sunshine cách Xây dựng Tiệp Khắc chỉ có năm phút đồng hồ xe chạy, Tô Thi Thi không để cho chú Lý tới đón, trực tiếp ngoác một chiếc xe taxi liền đi rồi.

Đi đến cửa, Tô Thi Thi nhìn quang cảnh trước mắt kiến trúc thủy tinh màu xanh đậm kia quen thuộc lại có chút xa lạ, trong lúc này có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới rời khỏi nơi này đã được mấy tháng rồi, mà còn rất nhiều chuyện cũng đều thay đổi.

Để cho Tô Thi Thi không nghĩ tới chính là, lúc cô đi vào, tiểu thư lễ tân nhìn đến cô vậy mà phi thường khách khí. “Thật là, phỏng chừng hiện tại toàn bộ Bắc Kinh này đều biết quan hệ của mình và anh ấy rồi.” Tô Thi Thi bất đắc dĩ nở nụ cười, không để cho tiểu thư ở đại sảnh thông báo, chính mình trực tiếp vào thang máy VIP thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc cô lên đến tầng cao nhất, vừa lúc đụng mắt thư ký Vương của Bùi Dịch từ trong văn phòng tổng giám đốc ra ngoài.

“Tô tiểu thư?” thư ký Vương nhìn thấy Tô Thi Thi cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng anh vừa mới muốn nói, Tô Thi Thi lập tức làm cái động tác im lặng, cô nhìn bên trong một phen, nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy có ở đây không?”

Thư ký Vương gật đầu, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, âm thầm chỉ chỉ bên trong, sau đó mở cửa giúp cô.

Tô Thi Thi cảm kích hướng anh ta cười cười, nhẹ nhàng không tiếng động đi vào trong văn phòng, từ từ đóng cửa lại, không có phát ra chút động tĩnh nào.

Thư ký Vương đứng ở cửa nhìn cánh cửa bằng gỗ từ dần dần nhẹ nhàng khép lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

“Tô tiểu thư là tới an ủi tổng giám đốc đi? Xem ra cô ấy đối với tổng giám đốc cực kỳ dễ tâm”

Thư ký Vương tự nhiên vui mừng thấy sự thành công, cũng không nghĩ nhiều, xoay người liền đi vội vàng đi làm việc của chính mình.

Mà trong văn phòng Tô Thi Thi sau khi tiến vào mới phát hiện gian phòng làm việc này lại rộng hơn hai trăm mét vuông, nhưng lại cực kỳ trống trải, trong phòng đặt rất nhiều đồ vật làm từ gỗ từ đàn, trong không khí tản ra một mùi hương nhàng nhạt của cây từ đàn.

Bùi Dịch tựa hồ rất yêu thích những thứ đồ vậy cỡ này.

Tô Thi Thi nhìn qua, chỉ thấy một cái bàn làm việc rất to cũng làm từ gỗ từ đàn, Bùi Dịch đang ngồi trên ghế làm việc, mở ra máy tính.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn một chút, phát hiện Bùi Dịch sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, thật nhìn không ra anh là khó chịu hay vẫn lại là tức giận, càng không cần phải nói mất mát rồi.

“Cho dù có khó chịu, chắc chắn cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài đi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thầm nghĩ, đồng thời nhẹ nhàng đi qua.

Tô Thi Thi lượn quanh đường xa, dọc theo góc tường rồi mới từ từ đến gần phía sau lưng Bùi Dịch. Cả sự chú ý của Bùi Dịch đều đã ném ở trên máy tính, không phát hiện có người đang đến gần, có lẽ là phát hiện, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống giao hoạt, nghĩ tới đi đến dọa anh nhảy dựng. Đang lúc cô tiếp cận nhìn đến trên màn hình máy tính xuất hiện gì đó, mạnh mẽ sững sờ một phen.

“Mã hóa?” Tô Thi Thi tìm đập mạnh liên hồi, Bùi Dịch lúc này đang mã hóa số liệu.

Tô Thi Thi ánh mắt vù một phen phát sáng lên, trong đầu hiện lên hai chữ: Hacker!

Cô đây là lần đầu tiên trực tiếp tận mắt thấy kỹ thuật hacker của Bùi Dịch

Tô Thi Thi có chút hưng phấn, đứng ở sau lưng Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn, chỉ là một phút đồng hồ sau, lúc cô nhìn đến trên màn hình máy tính đột nhiên dần hiện ra hình ảnh khi đó, thân thể cứng lại rồi. Trên màn hình máy tính xuất hiện một gian phòng làm việc, bố trí được cực kỳ thanh nhã, nhìn rất quen thuộc.

Này không phải là văn phòng làm việc của cô ở Sunshine sao!

“Được lắm!” Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, ần ần có tức giận sắp sửa bạo phát.

Chương 334: Bí mật bại lộ

Trong màn hình to như vậy, lúc này đang lăng lăng hiện thị ra tình cảnh văn phòng Tô Thi Thi lúc này.

Bùi Dịch đã ngừng việc gõ bàn phím, khi anh nhìn đến trong văn phòng khi không có ai, chân mày khẽ nhíu lại.

Tô Thi Thi nhìn màn hình máy tính, lại nhìn Bùi Dịch, nắm quả đấm buông lỏng lại xiết chặt, xiết chặt lại buông, yên lặng hít vào một hơi.

Bình tĩnh!

Tô Thi Thi, này phải bình tĩnh!

Cô chậm rãi thở hắt ra, lén lút đi về phía trước một bước, nhưng bây giờ lực đạo không khống chế tốt, để cho Bùi Dịch phát hiện rồi.

Lúc này Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình máy tính, nhìn thấy có người đến gần, tưởng rằng thư ký Vương còn không có rời đi, liền đối với anh ta nói: “Đi thăm dò một phen Tô tiểu thư đi nơi nào rồi.”

“Tô Thi Thi, bình tĩnh!”

Tô Thi Thi quả đảm mạnh xiết chặt, móng tay kết vào trong thịt, kích thích thần kinh của cô.

Chỉ là phát hiện người đàn ông của cô âm thầm theo dõi cô, đây là biểu hiện quá quan tâm của anh với cô sao?

Cô tự an ủi chính mình.

Nhưng mà “CLGT”, người nào sẽ thích mỗi ngày bị người ta rình trộm như vậy !

Bùi Dịch hơi quá đáng!

Tô Thi Thi ra sức hít sâu, cô hôm nay là tới an ủi Bùi Dịch, không phải tới tính sổ!

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy Bùi Dịch đem tất cả hình ảnh theo dõi đều mở ra hết, một đồng hình ảnh theo dõi rất nhiều thời điểm, rất nhiều nơi, thậm chí nhìn đến hình ảnh của cô từ khi đến Cao ốc Ngôi sao mở công ty, lừa gạt chôn dấu trong lòng kia, cuối cùng đã không khống chế nổi rồi

Vào lúc này, Bùi Dịch phát hiện thư ký Vương bên cạnh không nói chuyện, trong lòng đột nhiên nhảy một phen, mạnh quay đầu đi. Lúc vừa thấy, để cho Bùi tiên sinh luôn trấn định vào khoảnh khắc này liền thay đổi sắc mặt.

“Sao em lại tới đây?” Anh hoảng loạn từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại có chút chân tay luống cuống.

Tô Thi Thi ánh mắt từ trên mặt anh dời đến trên máy vi tính, khóe miệng cong lên, cười lạnh nói: “Kỹ thuật máy tính của anh thật không tệ, ha...?”

Sau cùng một chữ ha...âm cuối ngân ra cao chói vót, khiến ai đó thấy lạnh cả người.

Bùi Dịch trong lòng một hồi hộp.

Xong rồi, bị phát hiện rồi...

Giải thích hữu dụng sao? Hiển nhiên vô dụng.

Bùi Dịch mím môi, đứng ở một bên không nói lời nào.

“Hừ!” Tô Thi Thi nặng nề mà hừ lạnh, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, cô hôm nay đến đây là an ủi anh, không phải tới tính sổ. Nhưng mà người đàn ông này thậm chí ngay cả giải thích đều không giải thích một câu! Anh như vậy là cho rằng chính mình không có làm sai sao? Hơi quá đáng rồi!

Tô Thi Thi rốt cục vẫn lại là nhìn không được, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

“Thi Thi!” Bùi Dịch lúc này mới nóng nảy, vội vàng bước ra một bước bắt lấy tay cô, kéo cô trở về, cầu xin tha thứ nói, “Dừng kim nén, dù thế nào đều được.”

Dù thế nào đều được!

Tô Thi Thi vốn dĩ đang rất tức giận, nghe thế một câu, tức giận đến thiếu chút nữa lập tức bạo phát.

Người đàn ông này bình thường luôn suy nghĩ thấu đáo như vậy, không biết phụ nữ lúc đang tức giận ghét nhất bị nghe mấy câu này sao!

Chuyện này còn không bằng trực tiếp quỳ ván giặt nha!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngậm thở dài.

Lúc phụ nữ đang tức giận, giải thích cũng không đúng, không giải thích cũng không xong, dù sao làm cái gì đều là sai. Anh âm thầm quyết định, về sau ở trong phòng làm việc cũng phòng bị một cái ván giặt.

“Dù thế nào đều được đúng không?” Tô Thi Thi mạnh mẽ đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, buồn bực nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Tô Thi Thi gật gật đầu, chỉ vào máy tính của anh nói: “Nói một chút đi, này sao lại thế này?”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhưng mà đối với tình huống trước mắt mà nói, Tô Thi Thi nguyên ý nghe xem như kết quả tốt nhất rồi.

Anh lôi kéo cô, muốn để cho cô ngồi vào trên chân mình, từ từ cùng cô giải thích.

Tô Thi Thi lại hất tay anh ra, áp ứng nói: “Tôi đứng, anh nói.”

Bùi Dịch lúc này nào dám trêu chọc cô, chỉ là bản thân đến ngồi trên ghế dựa, cũng không nói nói, chỉ yên lặng ở trên máy tính diễn luyện.

Rất nhanh, Tô Thi Thi liền thấy được thứ khiến cô ghen hờn

Chỉ thấy trên màn hình máy tính nhảy ra một file tài liệu, bên trong chứa rất nhiều video clip, Tô Thi Thi đột nhiên phát hiện cái video clip thứ nhất thực ra là lúc cô lần đầu tiên bước vào Xây dựng Tiệp Khắc tham gia phỏng vấn!

Quả nhiên, từ lúc bắt đầu mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh! Nắm chặt quả đấm, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng.

Được lắm!

Tiếp tục nhìn xuống!

Bùi Dịch tính toán một cái thời gian biết Tô Thi Thi xem không sai biệt lắm, lại mở một file khác. Cái file này, vẫn như cũ chứa rất nhiều video clip, là hình ảnh của Tô Thi Thi tại sunshine khi đó.

Tô Thi Thi quả đấm càng ngày càng xiết chặt.

Được lắm, nhất cử nhất động của cô đều đã bị Bùi tiên sinh nắm trong tay!

Cô không tức giận, một chút cũng không tức giận, Bùi tiên sinh đây là quá để ý cô rồi !

Nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là máu không kịp thông lên não giận đến choáng váng đầu. Cô có thể không tức giận sao?

“Bùi Dịch, anh bị chứng cuồng theo dõi à!”

Tô Thi Thi hiện tại hận không thể xông lên đánh Bùi Dịch toi bởi một trận, thật quá đáng!

Nhưng như vậy còn chưa liền kết thúc? Bùi Dịch tiếp tục mở thêm vài file nữa, để cho Tô Thi Thi càng xem càng vô cảm.

Cô tại Xây dựng Tiệp Khắc cùng công ty mới của mình nhất cử nhất động đều bị Bùi Dịch nắm trong tay, ngay cả hình ảnh cô ở biệt thự của Đoàn gia đều có. Còn có ảnh chụp cô vài lần đơn độc ra ngoài, ảnh chụp cùng bạn bè gặp nhau cái gì cần có đều có.

Tóm lại, toàn bộ hình ảnh của cô đều bị Bùi Dịch thu lại lưu trong máy!

“Hết chưa?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch ngừng lại, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, lạnh lùng nhìn anh.

Giận quá mà cười, phỏng chừng liền là loại đáng vẽ này.

Bùi Dịch ở trong lòng nặng nề mà thở dài, thẳng thắn là chết, không thẳng thắn cũng là chết, thẳng thắn triệt để như vậy, phỏng chừng chết càng thảm hại hơn, nhưng mà không thẳng thắn triệt để, phỏng chừng chết không chỗ chôn rồi.

Dù sao đều là chết, không bằng tới nhanh một lần!

Bùi tiên sinh cực kỳ ngoan ngoãn giải thích cho Tô Thi Thi rất nhiều trước đây cô vẫn muốn biết.

“Chúng ta lần đầu tiên đi đến xây dựng Minh Đình, khi đó xâm nhập vào hệ thống máy tính của bọn họ cần một khoảng cách cố định. Rồi sau đó một lần em đi đến đó, anh khởi động hệ thống phòng cháy của bọn họ, dùng máy tính của em làm máy phát tín hiệu”

Quả nhiên như thế, Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, lạnh lùng chờ Bùi Dịch tiếp tục nói.

Bùi Dịch tiếp tục nói: “Lần thứ ba xâm nhập hệ thống của bọn họ xóa bỏ phần văn kiện của em, là vì đem tín hiệu gắn vào vòng cổ của em”

“Cho nên nói trong vòng cổ của tôi máy theo dõi đúng không?” Tay Tô Thi Thi với lên trên cổ chạm vào chuỗi Ngọc Thạch kia, muốn kéo xuống tới.

Bùi Dịch lập tức bắt lấy tay cô: “Là thiết bị định vị được cải tiến qua.”

“A..., đã cải tiến qua đúng không?” Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn nữa một chút, trong lòng thầm suy nghĩ, may mắn ngày đó cô cùng Ôn Ngọc trốn việc lúc đi không có mang trang sức, bằng không không lập tức đã bị anh tìm đến?

Cô cũng không vội vã kéo vòng cổ nữa, vẫn như cũ cười hi hi nhìn Bùi Dịch, chờ anh tiếp tục nói.

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút đỏ lên, đến lúc này, có chút nói không nên lời, phỏng chừng sẽ chết thảm hại hơn.

“Trước đây, “ Bùi tiên sinh nghiêm trang nói, “lần đó tại xây dựng Minh Đình xóa sạch phần văn kiện kia của em là vì nhìn đến em đối với Hồ Sĩ Minh cười cực kỳ rạng rỡ.”

Anh dừng một chút, xấu hổ nói: “Anh ghen tị.”

Tô Thi Thi sùng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường. Chuyện này nếu là trước đây cô nghe được Bùi Dịch nói ra những lời này khẳng định sẽ

cực kỳ kích động, nhưng mà hiện tại cô rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

“Còn có sao?” Tô Thi Thi tiến lên kéo cà- vạt của anh, thân thể từ từ tiếp sát, nhìn chăm chăm ánh mắt anh nói: “Bùi tiên sinh, anh tốt nhất nói xong một lần.”

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, sau đó chém đinh chặt sắt nói: “Đã không hết rồi.”

“Anh xác định?” Tô Thi Thi sắc mặt trầm tiếp xuống, người này hiển nhiên còn có một đồng chuyện lớn không nói cho cô biết, giải thích không triệt để, là vấn đề thái độ !

Đúng lúc này, Bùi Dịch đột nhiên sắc mặt tối sầm lại, sau đó ôm cổ cô, một cái xoay người đè cô ở trên chiếc ghế.

Bùi tiên sinh hít mắt tại đánh giá trên người Tô Thi Thi một phen, sau cùng ánh mắt dừng lại nơi ngực của cô, u ám nói: “Bộ quần áo hôm nay em mặc, anh cực kỳ thích!”

“Anh!” Tô Thi Thi nổi giận, vội vàng che khuất ngực, “Bùi Dịch, anh đừng hòng nói sang chuyện khác!”

Bùi Dịch hít mắt, cúi đầu phủ lên ngực của cô, trầm giọng nói: “Vợ yêu, em không thấy được anh đã chủ động nhận sai sao?”

“Vi trùng phạt bản thân anh, anh quyết định hầu hạ em thật tốt!”

“Đem trâu! Làm ngựa!”

Chương 335: Đem trâu! Làm ngựa!

“Em mới không cần đem trâu, em mới không cần làm ngựa!” Trong văn phòng vang vọng tiếng kêu khóc của Tô Thi Thi, chỉ là tiếng khóc này hơn một tia kiều mỹ, nghe qua khiến cho xương người mềm mại.

Tô Thi Thi hung hăng cắn lấy trên vai Bùi Dịch một cái, hận không thể đem bờ vai của anh cắn ra mấy cái động tới.

Thật quá đáng!

“A! Em không muốn tư thế này! Không muốn cưỡi ngựa mà!” Tô Thi Thi nổi giận, đạp chân nghĩ muốn đem Bùi Dịch đá xuống đất.

“Ngao!” Bùi Dịch một chữ ngăn chặn miệng Tô Thi Thi, hầu hạ càng thêm ra sức rồi.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi không còn chút sức lực nằm ở trên ghế sofa. Bùi Dịch từ trong phòng nghỉ lấy ra một tấm thảm mỏng, nhẹ nhàng mà che trên người cô.

Tô Thi Thi ai oán tròn mắt nhìn anh, bây giờ đến khi lực nểng chửi người đều không có rồi.

Cầm thú!

Bùi tiên sinh thực hiện đúng như lời nói, bây giờ hầu hạ được đặc biệt ra sức. Tô Thi Thi cảm thấy được nếu còn làm thêm một hai giờ nữa, cô tuyệt đối không còn khí lực đứng lên.

Ăn no thỏa mãn Bùi tiên sinh lười biếng tựa vào trên ghế sofa, dòi đầu Tô Thi Thi đặt ở trên chân mình, giống vuốt ve cún con một dạng vuốt ve đầu cô.

Tô Thi Thi run rẩy vương cánh tay, bắt lấy tay anh hung hăng quăng phất qua một bên, không còn chút sức lực phun ra hai chữ: “Tránh ra!”

Bùi Dịch cũng không quấy nữa, chờ thêm một phút đồng hồ, lại tiếp tục vuốt ve.

Tô Thi Thi thật sự không còn khí lực cùng anh náo loạn, chỉ cảm thấy mắt hai mí càng ngày càng nặng, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Lúc cô lần nữa tỉnh lại, phát hiện trên thân mình đã rửa ráy sạch sẽ, mặc vào một bộ quần áo mới, trong văn phòng cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Tô Thi Thi nghĩ đến bộ quần áo vừa rồi kia bị xé nát, mạnh bụng kín mặt.

Lúc đi vào và đi ra mặt quần áo khác nhau, dù là kẻ ngu ngốc cũng đều hiểu cô ở trong này làm cái gì rồi? Tô Thi Thi kêu rên.

Cô không mặt mũi đi ra ngoài!

Như là biết cô suy nghĩ cái gì, Bùi tiên sinh nhân nhạ nói: “Nơi này có thang máy trực tiếp thông hướng garage tầng ngầm, không sợ.”

“Người nào sợ?” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn anh.

Lúc này ngủ một giấc, đã tỉnh táo mười phần, đầy đủ sức lực cùng anh ằm ỉ một trận rồi.

Nhưng hiển nhiên, Bùi Dịch sẽ không ngốc như thế cùng cô cãi nhau, nhìn thấy dáng vẻ Tô Thi Thi thờ phỉ phỉ, Bùi tiên sinh đứng lên một bên hướng cô đi

đến, một bên buông cà- vạt, như vậy lại bao trùm lên một cỗ khí tức không đứng đắn.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, thân thể kim lòng không đậu rụt rụt ra phía sau, trừng mắt nhìn anh nói: “Anh đừng tới đây, chẳng thể thì em thật sự tức giận!”

Bước chân Bùi Dịch lập tức ngừng lại, sau đó nghiêm trang nói: “Chỉ cần vợ yêu của anh không tức giận là được.”

“Anh!” Tô Thi Thi chán nản, thế mới biết bị anh lừa dối nữa rồi.

Nhớ tới chuyện anh rình lén theo dõi cô, Tô Thi Thi đột nhiên ngẩng đầu nhìn gian phòng làm việc này, khẩn trương hỏi han: “Anh không biến thái đến độ trong văn phòng chính mình cũng gắn thiết bị theo dõi chứ?”

Bùi Dịch sững sốt, lập tức chân thành nói: “Chỉ ở cửa và hành lang có gắn máy theo dõi, trong văn phòng không có. Vợ yêu yên tâm, anh còn không nghĩ bản thân bị người khác nắm được điểm yếu.”

“Anh... Đây đủ ngoan độc!” Tô Thi Thi chịu đựng kích động muốn trợn mắt nhìn anh, không nghĩ muốn lại đi nói chuyện với anh.

Cô tuy nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp phải Bùi tiên sinh từ đầu liền không có phần thắng.

Nhưng trải qua một trận âm ỉ như vậy, Tô Thi Thi vốn dĩ lo lắng cho Bùi Dịch trái lại ít đi rất nhiều, cô nhớ tới chính mình rõ ràng là tới an ủi anh, kết quả vậy mà biến thành cái dạng này.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Thi ngẩng đầu lên lút nhìn Bùi Dịch một phen, thấy Bùi Dịch sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có đáng về giống như bị đá kích.

Tô Thi Thi buồn bực, chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng mà cô lại vẫn là có chút lo lắng, đứng lên sửa sang lại quần áo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ngửa đầu nhẹ giọng hỏi: “Chuyện cạnh tranh đấu thầu, anh thấy thế nào?”

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nếu như nhìn kỹ, có nhìn đến trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng.

Thì ra cô gái nhỏ của anh đột nhiên đến tìm anh, là vì chuyện này.

Trong lòng anh chảy qua một dòng nước ấm, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra nửa phần, ngược lại là có vẻ có chút cô đơn, nhàn nhạt nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, xem nhạt liền tốt rồi.” Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi hiểu lầm anh tại vì thất bại mà thương tâm, như thế sau này chẳng phải là...

Bùi Dịch có chút ảo não. Tô Thi Thi yêu anh nên mới để tâm vào những chuyện vụn vặt này, nếu để cho cô về sau biết chuyện này hoàn toàn không phải như thế, phỏng chừng lại tức giận!

Nghĩ tới đây, Bùi tiên sinh cực kỳ không sợ mất mặt lật lọng nói: “Loại thất bại này anh không để vào mắt, chỉ là tìm hiểu trước khi hành động mà thôi.”

Anh nói cực kỳ mật mờ, ần ần có một tầng ý tứ khác, nhưng mà Tô Thi Thi không có nghe ra ý trong lời nói của anh còn mang một tầng hàm nghĩa khác.

Cô vốn dĩ chuẩn bị tốt một đồng lời để an ủi anh, đột nhiên nghe được anh nói như vậy, lại có chút thấy mình là chuyện thừa rồi.

“Anh thật sự không thêm đề ý?” Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn Bùi Dịch, chẳng lẽ thật là cô suy nghĩ nhiều?

Bùi Dịch về mặt nghiêm túc, xoay người nhẹ nhàng mà vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi, khẽ cười nói: “Cảm ơn em.”

“Ừm...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, anh nghiêm trang như vậy nói cảm ơn, để cho cô càng thêm không biết phải làm sao rồi.

Người đàn ông này nói lời cảm ơn thôi mà, để làm chi nói ái muội như thế, còn dùng cái loại ánh mắt này câu dẫn cô! Không biết cô hiện tại sức chống cự rất yếu sao?

Tô Thi Thi bị ánh mắt nhu tình của Bùi tiên sinh công hạ, cực kỳ không cốt khí dời đi ánh mắt, lúng ta lúng túng nói: “Anh không có việc gì thì tốt rồi.”

Nhưng mà trong lòng cô lại vẫn có chút lo lắng, dù sao cô nhìn thấy Bùi Dịch vì sự kiện công trình này cố gắng đến như vậy. Một đám ngày ngày đêm đêm, Bùi Dịch đều luôn vội vàng với bản thiết kế. Tuy cô cũng không có gần gũi quan sát qua, nhưng mà từ vẻ mặt Bùi Dịch có thể thấy được, anh đối với thiết kế của chính mình cực kỳ hài lòng.

Hiện tại đạt được kết quả này, nói không có gì làm sao yên tâm được đây?

Nhưng Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch một hồi, lại thật sự thấy anh không có chút nào để ý.

Thật sự xem không hiểu rồi.

Tô Thi Thi bủn rủn, cô cùng Bùi Dịch tiếp xúc tới nay, tuy vẫn cảm thấy Bùi Dịch rất thần bí, cũng biết anh có rất nhiều chuyện bất tiện nói ra, nhưng đây là lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác mờ mịt này.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, hí hóp nhìn Bùi Dịch: “Nói, Anh có phải hay không đã có kế hoạch khác?”

Kỳ thật từ trên tâm lý mà nói, cô vẫn lại là không tin Bùi Dịch dễ dàng liền bị đánh bại như thế .

Hồ Sĩ Minh cũng chưa bại, Bùi Dịch làm sao có thể bại!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cô gái này có đôi khi thông minh thực làm người ta đau đầu.

Anh không dám giải thích, nếu càng giải thích, về sau Tô Thi Thi càng tức giận, anh cũng không nghĩ muốn đến lúc đó Tô Thi Thi lại biến mất lần nữa.

Nếu giải thích không được, vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai thôi. Mà phương thức Bùi tiên sinh nhận sai đó là - - trực tiếp để cho Tô Thi Thi không rảnh nghĩ đến việc này!

Tô Thi Thi là khóc lóc rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đương nhiên là tức đến phát khóc.

Mà ở trong phòng làm việc Bùi tiên sinh trên mặt lưu lại một đường màu đỏ móng vuốt, nhìn qua có chút thương cảm.

“Nha đầu thối xuống tay cũng thật độc ác.” Bùi Dịch đụng miệng vết thương một cái, có chút buồn bực.

Anh không phải không nghĩ muốn đuổi theo, đúng là Tô Thi Thi nói anh dám đuổi theo, cô liền rời nhà trốn đi!

Đau đầu!

Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên xuất hiện ở trong phòng làm việc, nhướn mày, ấn điện thoại nội bộ kêu thư ký Vương vào.

Thư ký Vương còn đang suy nghĩ Tô Thi Thi đến thăm, tổng giám đốc tâm tình khá ổn định rất tốt, rất là vui vẻ liền chạy tiến vào, đúng là vừa vào, liền nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch âm trầm nhìn anh.

“Sao... Làm sao vậy?” Thư ký Vương run lấy lấy, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

“Thư ký Vương.” Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn thư ký Vương, nói từng chữ từng câu, “Tần tổng gần đây gặp được một khách hàng cái rất khó ứng phó, cậu đi giúp một tay đi.”

“Là Ngô tổng kia?” Thư ký Vương vừa nghe mặt liền suy sụp xuống.

Cái Ngô tổng kia thích rượu như mạng, ngàn chén không say, đây là muốn cho anh ta đi uống rượu đến chết mà!

“Bùi tổng, tôi sai rồi, tôi lần sau nhất định thông báo!” Thư ký Vương là kinh nghiệm đầy mình có thể nói tu luyện thành tinh rồi, lập tức liền đoán được nguyên nhân, còn kém quỳ xuống để xin tha rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ mặt không chút thay đổi khoát tay: “Mau đi đi.”

Nhưng anh vừa dứt lời, cửa liền truyền đến một giọng nói. Tần Phong vô cùng vui vẻ đi đến: “Bùi Dịch, tôi mới vừa giống như nhìn thấy Thi Thi ở bên ngoài công ty, em ấy tới tìm cậu rồi sao?”

Tần Phong đi tới, ngẩng đầu liền nhìn đến trên mặt Bùi Dịch có vết cào kia, lập tức liền lạnh run: “Bị đánh?”

Nhưng anh ta sau khi nói xong, liền phát hiện không khí không đúng, quay đầu bỏ chạy.

“Cậu cảm thấy được chạy liền không sao rồi hả ?” Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lạnh.

Có nhiều nguyên nhân để bạn gộp chương lắm, tỷ như tận 772c thì cần đến 4 quyển mới xong, dù gì q1 cũng 290c rồi nên q2 với q3 gộp lại vài chương để gói gọn 772c trong 3 quyển thôi. Tỷ như thỉnh thoảng bạn bị lười gom lại 1 lần coi như combo cho mn đọc đỡ ghiền đi; tỷ như có đôi khi thấy nó nhợt quá lướt nhanh qua vài chương vậy.... nói chung là nhiều lắm

À mà gần đây thấy nội người lên án truyện H quá, nên chắc không thêm H vào truyện nữa, nếu có thì sẽ viết riêng một cuốn coi như ngoại truyện. Mọi người nghĩ sao? Thích như trước đây hay là riêng một cuốn nè? Cho bạn ý kiến đi.

Bạn thì sao cũng được, đừng ném đá là được, tui dễ tính lắm, nhưng mà không có hiên

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tôi cũng lo lắng cho anh ấy

Giọng nói lạnh lẽo như là muốn đem không khí đông cứng một dạng, Tần Phong thân thể lập tức cứng đờ, chậm rãi quay đầu, cầu xin tha thứ nhìn Bùi Dịch: “Tôi sai rồi, anh trai. Tôi còn có việc bận, thả tôi đi đi!”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn anh: “Tôi mới vừa để cho thư ký Vương qua đó giúp cậu, Ngô tổng cậu nên nắm chắc.”

Tần Phong vừa nghe, sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi, vẻ mặt đau khổ nói: “Vốn tưởng dự án kia đã giành chắc trong tay, ai ngờ cùng cái tên biến thái kia có liên quan.”

Nào biết Bùi Dịch câu tiếp theo, lại để cho anh muốn khóc.

Bùi Dịch nói: “Mặt khác tôi nghĩ muốn đem cái mỏ quặng ở Châu Phi kia cho cậu, đã là anh em, đương nhiên không thể để cậu chịu thiệt thòi rồi. Cậu chuẩn bị một phen, tự mình qua đó kết giao đi.”

“Anh trai à! Tôi thật sự sai rồi!” Tần Phong khóc. Anh mấy ngày nay đang cầu Ôn Ngọc tha thứ, nào có tâm tình đi Châu Phi? Chuyện này không phải là cố tình chơi anh sao?

Tần Phong u oán trừng mắt nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái. Bùi Dịch tâm tình khó chịu cũng không sớm chút thông báo anh, hại chết anh rồi!

Thư ký Vương so với anh càng đáng thương hơn, anh ta tới cùng trâu ai chọc ai rồi hả? Anh ta kim lòng không đau xoa xoa bụng mình một hồi, phỏng chừng phải vào bệnh viện uống thuốc rồi, làm không tốt còn bị ngộ độc rượu nữa, quá khủng bố rồi.

Nhưng bọn họ không có cơ hội phản bác, Bùi Dịch trực tiếp đem hai người bọn họ đuổi ra ngoài.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi đến công ty, nhìn đến Tần Phong đáng thương tội nghiệp đứng ở văn phòng cửa chờ cô.

“Thi Thi bà cô của tôi, Bùi Dịch nhà em thật quá đáng, anh vậy mà muốn đem anh đẩy đi Châu Phi!”

Tô Thi Thi nhũn mảy, nhàn nhạt nhìn anh: “Tôi nghe nói cái mỏ quặng kia đặc biệt kiếm được nhiều tiền, Tần thiếu có phải bản thân ở trong phúc không biết phúc rồi hay không?”

Tần Phong khoe miệng giật giật, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà cùng Tô Thi Thi nói chuyện này, đây là chặn đường lui của anh luôn rồi!

Tần Phong điều chỉnh sắc mặt, nghiêm trang nói: “Nhưng mà anh cùng Ôn Ngọc nhà anh hiện tại ở vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, như keo như sơn, làm sao có thể tách ra! Anh kiên quyết dù giàu sang cũng không thể tách rời!”

Tô Thi Thi một bên mở cửa văn phòng ra, một bên cười nói: “Vậy anh có thể mang cô ấy cùng đi mà.”

Cô nói xong, quay đầu cười như không cười nhìn Tần Phong: “Bất quá xem ra, hẳn là cô ấy không muốn đi theo anh rồi?”

Tần Phong bị cô nói trúng tâm tư, lắc lắc mặt nói: “Em giúp anh khuyên nhủ đi.”

Đây mới là mục đích tới đây của anh, Châu Phi anh tất phải đi một chuyến, nhưng mà Ôn Ngọc chết sống không muốn cùng anh đi, anh lại không nỡ bỏ cô một mình ở lại, đành phải tới nhờ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đi vào trong văn phòng đặt túi xách xuống, rót ly nước, quay đầu ánh mắt sâu xa nhìn anh: “Giúp anh được lợi ích gì?” Tần Phong dưới chân lão đạo, tức giận đến nghiến răng ngửa, liền biết tiểu hồ li này cũng sẽ không dễ dàng như vậy giúp anh.

Anh trong lòng hạ quyết định, cắn răng nói: “Em nói đi, điều kiện gì.”

Tô Thi Thi uống một hớp, trông mắt quay tròn dạo qua một vòng, cười như không cười nói: “Nói cho tôi biết kế hoạch của Bùi Dịch về công trình thôn Thành Trung.”

“Cái này...” Tần Phong biến sắc, xấu hổ nói, “Cũng không thể được đổi một cái khác à?”

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, xoay người hướng tới bàn làm việc đi đến: “Chỉ có một cái điều kiện này, không nghĩ muốn trao đổi liền lập tức ra ngoài.”

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, nội tâm giằng co một hồi, ở trong lòng yên lặng nói: “Anh em à, vì tình yêu, xin lỗi rồi!”

Đối với người khác Tần Phong đương nhiên sẽ không nói, nhưng mà Tô Thi Thi lại khác, anh sẽ không hoài nghi Tô Thi Thi.

Anh ngồi vào cái ghế trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, nghĩ nghĩ nói: “Anh chỉ biết một số chuyện thôi, còn kế hoạch cụ thể anh cũng không biết. Không để người khác hoài nghi, anh chuyên tâm phụ trách xây dựng Hồ Thâm, mà những cái khác đều là Bùi Dịch chính mình tự quyết định.”

Tô Thi Thi lẳng lặng nhìn anh, không nói gì.

Tần Phong tiếp tục nói: “Anh chỉ có thể nói cho em biết, cậu ấy quả thật có kế hoạch, mà còn tin tưởng mười phần, còn kế hoạch là gì, anh cảm thấy được em vẫn lại là không cần đi tìm hiểu, như vậy đối với cậu ấy không có lợi.”

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, thật lâu sau, cô chậm rãi gật đầu, đối với Tần Phong nói: “Cảm ơn.”

Lúc Tần Phong đứng lên rồi đi lại nhìn không được quay đầu lại hỏi: “Em vì cái gì không chính mình hỏi cậu ấy, nếu em thật sự hỏi, cậu ấy khẳng định sẽ nói cho em biết”

Tô Thi Thi trên mặt lộ ra một nụ cười nhu hòa, nói: “Anh ấy nghĩ không muốn tôi bị liên lụy vào, em hà tất phải để cho anh ấy phải lo lắng chứ?”

“VẬY EM...”

“Tôi đây tại sao còn muốn hỏi anh đúng không?” Tô Thi Thi khẽ cười nói, “Đúng là tôi lo lắng cho anh ấy”

Tần Phong ngẩn người, lập tức lộ ra một nụ cười tự đáy lòng, đối với Tô Thi Thi nói: “Bùi Dịch có em, thật sự cực kỳ may mắn.”

Sau đó anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Tô Thi Thi nhìn cửa văn phòng đóng lại, ánh mắt có chút hoảng hốt, thì thào lầm bầm: “Thật là may mắn sao? Tôi giống như trở thành vật cản khiến anh ấy vướng tay vướng chân hơn rồi”

Tình cảm đối với Bùi Dịch càng thêm sâu sắc, Tô Thi Thi càng đặc biệt hiểu thêm nhiều chuyện về Bùi Dịch. Từ khi Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến giờ, trên cơ bản liên không có thất bại qua. Đây là một người đàn ông rất quyết đoán, mỗi khi anh làm bất kỳ chuyện gì trước đều là nghĩ tường tận.

Tô Thi Thi tin tưởng nếu không có sự xuất hiện của cô, Bùi Dịch bây giờ cạnh tranh đấu thầu tuyệt đối hẳn không “Tìm hiểu trước khi hành động”, mà là trực tiếp trở hết tài năng. Không sai, Bùi Dịch ngày hôm qua câu nói kia hẳn là nói ra có ngụ ý, Tô Thi Thi lúc ấy không chú ý. Nhưng mà về sau lúc nghĩ lại, lại thêm chuyện hôm nay Tần Phong nói, cô đã cơ bản có thể khẳng định, Bùi Dịch có tính toán khác.

“Nếu em tìm hiểu sẽ mang đến không tiện cho anh, như thế em coi như cái gì cũng không biết đi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Vài ngày sau, Tô Thi Thi tiếp tục bận rộn với công việc của chính mình. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó cũng có hiểu ngầm giữa bọn họ, người nào cũng không nhắc đến chuyện của xây dựng Tiếp Khắc, cũng không có nhắc đến chuyện theo dõi kia nữa.

Tô Thi Thi quả thật không thích có người nhòm ngó chính mình, nhưng mà cô vĩnh viễn quên không được ngày hôm qua ánh mắt Bùi Dịch nhìn chăm chăm màn hình máy tính khi đó.

Chuyên chú như thế, nhiệt liệt như thế, anh là vì nghĩ đến cô, cho nên mới muốn nhìn cô.

Tô Thi Thi bụm mặt, trong lòng có nhiều hơn một tia ngọt ngào. Tuy nhiên loại cảm giác này có chút biến thái, nhưng mà có một người đàn ông cố chấp yêu chính mình như thế, cô gái nào không tâm động chứ.

Đương nhiên, Tô Thi Thi cũng cùng Bùi Dịch làm hiệp ước ba điều, lúc muốn nhìn cô trước hết thông báo cho cô một tiếng, bằng không cô một chút riêng tư đều không có.

Bùi Dịch cũng đã hứa, Tô Thi Thi tin tưởng anh.

Mà một ngày sau, Ôn Ngọc đi theo Tần Phong đi Châu Phi, một tuần sau mới trở về.

Lúc này trời đã càng ngày càng lạnh, trong nháy mắt đã đến mùa đông, qua hơn một tháng nữa liền qua năm mới rồi.

Tô Thi Thi nhìn thời tiết ngoài cửa sổ lạnh thấu xương, trong lòng hơn một tia chờ mong.

“Tết năm nay không hề lạnh như trước rồi.” Tô Thi Thi nhớ tới cô trước kia ở Đoàn gia những ngày này dường như thật sự không có bao nhiêu hồi ức ấm áp.

Chỉ là hai ngày sau đó, cô đột nhiên phát hiện một chuyện không bình thường.

Sư huynh cô hai ngày này vậy mà thường xuyên xin phép, càng đến thời điểm cuối năm càng bận rộn, lại thêm việc Ôn Ngọc đi Châu Phi rất nhiều chuyện đều do Tô Thi Thi cùng Tổng Trọng Hạo hai người làm. Nhưng mà trong lúc mấu chốt này, Tổng Trọng Hạo vậy mà ba ngày hai bữa xin phép.

Có đôi khi là một giờ, có đôi khi hai giờ, có đôi khi thậm chí cả ngày đều không thấy mặt mũi người đâu!

Hôm nay, Tô Thi Thi rốt cục bắt được Tổng Trọng Hạo vụng trộm muốn chuẩn đi.

Ở phía trước sảnh, hai người đứng mặt, Tổng Trọng Hạo giống như là đứa trẻ đi trộm bị bắt gặp, khẩn trương nhìn Tô Thi Thi: “Sư muội, thật khéo ha.”

“Không khéo, em cố tình ở chỗ này chờ anh.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Tổng Trọng Hạo trong lòng một hồi hộp, ấp úng nói: “Anh có việc phải đi ra ngoài một lát.”

“Hoặc là mang em đi theo, hoặc là ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, hoặc là nói cho em biết là chuyện gì!” Tô Thi Thi hai mắt nheo lại, cô thì Tổng Trọng Hạo tuyệt đối có việc gạt cô, mà còn việc này cùng cô hẳn là có liên quan!

Tổng Trọng Hạo vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng lắc đầu nói: “Không được, Bù tiên sinh...”

“Xong rồi!” Tổng Trọng Hạo vội vàng che miệng, sợ hãi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

“Bù Dịch?” Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hào quang.

Cô quả nhiên đoán không sai!

Chạy? Chạy trốn sao?

Tô Thi Thi nhìn Tổng Trọng Hạo chạy đến cửa thang máy, chính xác mà nói, là nhìn anh cầm cặp công văn trên tay. Chính là trước đây không lâu, cô vụng trộm đem sợi dây chuyền kia nhét vào trong cặp công văn của sư huynh.

Tô Thi Thi vui vẻ đi trở về đến trong văn phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Bù Dịch, ngữ khí ngọt đến phát ngấy: “Anh yêu, giúp em kiểm tra một chút vòng cổ của em đang ở chỗ nào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Lại háo sắc

“Trang viên rượu Đông Thành, số 88 đường Phong Khang.”

Tô Thi Thi yên lặng nhìn địa chỉ Bù Dịch gửi đến, con ngươi lóe sáng, khoe miệng chậm rãi cong lên.

“Sư huynh đi đến trang viên rượu?”

Trong ấn tượng của Tô Thi Thi, Tổng Trọng Hạo hình như không uống rượu. Vậy mà trong khi làm việc lại chạy đến trang viên rượu, nhất định không đơn giản như vậy! Tô Thi Thi dọn dẹp đồ đạc một phen, cầm lấy túi xách đi ra cửa văn phòng.

“Em ngược lại muốn nhìn thử sư huynh anh tới cùng đang muốn làm cái trò quỷ gì!” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Sư huynh cô không làm việc đảng hoàng, làm sư muội như cô đương nhiên phải giám sát anh!

Tô Thi Thi lúc xuống lầu, liền nhìn thấy chú Lý đã ở bên ngoài chờ rồi. Trên mặt ông còn hiện lên một nụ cười tươi tắn.

“Tên kia thật đúng là bá đạo.” Tô Thi Thi có chút đau đầu, vừa thấy liền biết là Bù Dịch bày mưu kế chú Lý tới.

Cô cũng không cự tuyệt, trực tiếp nói ra địa chỉ. Với kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới 10 phút liền đến nơi.

“Tô tiểu thư, ở chỗ này chờ, hay vẫn lại là?”

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, khoát tay: “Chú Lý cứ đi về trước đi, có gì cháu sẽ gọi.”

“Được.” Chú Lý không có nói vô nghĩa, nổ máy xe liền đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc xe kia băng băng chạy mất, yên lặng thở dài.

Không biết Bù tiên sinh lần này cần thông qua cách thức như thế nào để biết hành tung của cô.

Dựa vào hiểu biết của cô đối với Bù Dịch, cô để cho Bù Dịch đi thăm dò địa chỉ, Bù Dịch khẳng định liền biết rõ mọi chuyện.

“Thôi, mặc kệ, trước đi xem sư huynh đang làm gì đã.” Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người hướng tới bên trong trang viên rượu đi đến.

Đây là một tòa nhà nằm ẩn sâu trong một khu phố nhộn nhịp, nơi đây cực kỳ yên tĩnh, kiến trúc mang theo hơi hướng lịch sử, là phong cách Âu châu cổ

điền, lộ ra một cổ khí tức phong cách cổ xưa.

Trang viên rượu chiếm diện tích rất lớn, chỉ có một tòa kiến trúc phía ngoài là buôn bán rượu, cái khác đều là các hầm rượu bên trong trang viên.

“Thì ra là nơi này.” Tô Thi Thi nhìn “Trang viên rượu Đông Thành” năm chữ, có chút kinh ngạc.

Cô trước kia ở trong TV từng nhìn thấy giới thiệu qua trang viên rượu này, nghe nói ông chủ của trang viên rượu này là người rất có gia thế, bên trong đều là nhân vật VIP mới có thể vào, người bình thường từ đầu vào không được.

“Sur huynh tại sao lại tới nơi này?” Tô Thi Thi nhú mày, có suy nghĩ không thông.

Sur huynh cô là một kiến trúc sư nổi tiếng, tuy cũng là rất có tiền, nhưng mà anh lại không thích rượu, làm sao có thể trở thành khách VIP ở đây?

“Xong đời, hẳn không bị ném ra ngoài chứ?” Tô Thi Thi có chút khó nghĩ rồi.

Cô không phải khách VIP, chưa biết chùng vào không được. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn lãng phí thời gian, tính toán trước cứ đi vào xem tình hình. “Người là Tô tiểu thư?” Đang lúc Tô Thi Thi đi đến trước đại sảnh, tiểu thư lễ tân vừa thấy đến Tô Thi Thi, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

“Cô... Cô biết tôi sao?” Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn vị tiểu thư kia.

Mỹ nữ lễ tân kia cười nói: “Vị hôn thê của Bùi tiên sinh, hiện tại toàn bộ người ở Bắc Kinh người nào không biết người chứ.”

“Ách...” Tô Thi Thi ngẩn người.

Cô đây là nhờ phúc của Bùi Dịch sao?

Bùi Dịch mặt mũi rất lớn, Tô Thi Thi không biết có phải Bùi Dịch trước đó đã nói quahay không. Tóm lại, cô cso thể dễ dàng đi vào, mà còn rất nhanh biết rõ sur huynh cô đang ở đâu.

Lúc này, Xây dựng Tiếp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Vương nơm nớp lo sợ báo cáo vị trí của Tô Thi Thi

“Tô tiểu thư đã đi vào, muốn để cho Dương Dũng theo vào hay không?” thư ký Vương thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch đặt văn kiện xuống, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, sau đó đứng lên đi tới cửa.

Thư ký Vương cả kinh.

Tổng giám đốc đây là nghĩ muốn tự mình đi?

Anh ta khăn trương chạy đến một bên giá áo, thay anh lấy áo khoác tây trang, lúc đưa áo cho anh muốn nói lại thôi.

Lát nữa còn có một cái hội nghị quốc tế đó tổng giám đốc! Không thể họp mà không có tổng giám đốc được đâu! Anh ta sẽ bị một thành viên ban quản trị giết chết đó tổng giám đốc!

Nhưng mà Bùi Dịch hiển nhiên đã hạ quyết tâm, đưa tay tiếp nhận áo khoác vắt ở trên cổ tay, cũng không quay đầu lại nói: “Đừng để cho người khác đã quấy rầy cô ấy.”

Dứt lời liền mở cửa bước ra khỏi văn phòng.

Thư ký Vương nhìn cửa văn phòng mở ra, hồn lìa khỏi xác rồi

Người trái lại trước tiên nên nói muốn đi đâu mới đúng!

Anh ta làm thế nào cùng một đám thành viên ban quản trị chờ họp giải thích đây? Thư ký Vương khóc không ra nước mắt. (Chuyện này dễ ẹc, ông chỉ cần bảo sếp đi tìm vợ rồi, mấy người ý kiến cái gì, ai dám lên tiếng chứ?)

Ai cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, Tô Thi Thi tự nhiên càng không biết.

Cô được người phục vụ dẫn đường, rất nhanh liền tìm được Tổng Trọng Hạo.

“Quả nhiên là theo người ta họ gặp!” Tô Thi Thi nhìn đến Tổng Trọng Hạo, đối diện anh có một người đang ngồi, con người tối sầm ám

Chỉ là đối tượng sur huynh cô hẹn gặp...

Tô Thi Thi yên lặng đánh giá soái can ngồi ở đối diện Tổng Trọng Hạo một phe. Riêng về khuôn mặt thôi quả thật rất tuấn tú, nhìn qua không tới 30, là một suất ca ngoại quốc.

Chỉ là suất ca này trên đầu tóc trắng! Bọn họ đang ngồi ở cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, rơi vào trên tóc của vị suất ca kia, tạo nên một mảnh ánh sáng lấp lánh Tạo hình này cũng thật phong cách!

Tô Thi Thi sực nhớ tới hai năm nay trong Làng Giải Trí xuất hiện một vị suất ca họ Ngô, tạo hình của vị suất ca kia rất giống như người này.

Mà lúc này vị suất ca ngoại quốc kia đang cùng sư huynh cô ở bên kia phẩm rượu, nước da trắng nõn kia hòa với dáng vẻ của anh ta, thật là có chút giống tiểu thục tuôi.

“Không đúng, Tô Thi Thi mày sao lại háo sắc rồi!”

Tô Thi Thi mạnh mẽ xoa nhẹ mặt mình, cô vậy mà ở trong này nhìn đến ngây người.

“Khụ khụ, Tô tiểu thư, tôi đây trước đi xuống rồi.” Bên cạnh người phục vụ vụng trộm nở nụ cười một phen, xoay người rồi đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt xấu hổ. Không tới Bùi Dịch không ở trong này, bằng không cô chết chắc rồi!

Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cô chỉ là một người bình thường, nhìn đến suất ca đương nhiên nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Tổng Trọng Hạo còn không biết chính mình bị theo dõi, lúc này đang cùng vị suất ca trò chuyện, nhìn qua cực kỳ hưng phấn.

Mà người ngồi đối diện kia lại chỉ nhìn chăm chăm ly rượu trong tay, thỉnh thoảng hướng về phía Tổng Trọng Hạo nâng ly lên: “Cạn một ly?”

Tổng Trọng Hạo lập tức lắc đầu: “Tôi không uống rượu.”

Suất ca liếc anh một cái, phun ra một chữ: “Tệ.”

Tô Thi Thi nhú mày, vị suất cangoại quốc này quốc ngữ trái lại nói không tệ.

Cô im lặng không tiếng động đi qua, ngay lúc cô muốn tới gần bọn họ thêm chút nữa, Tổng Trọng Hạo vừa lúc quay đầu lại.

“Sư muội?” Tổng Trọng Hạo sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi, roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, giống như là nhìn thấy quỷ một dạng.

“Choang!” Vị suất ca ngồi đối diện kia bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, cái ly từ trong tay rơi xuống mặt đất, nát tan.

“Rượu của tôi!” Suất ca mặt lập tức suy sụp thêm vài phần, siêu cấp ủy khuất trừng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo, “Anh mau đền rượu cho tôi!”

“Tôi...” Tổng Trọng Hạo muốn khóc, nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn suất ca, vẻ mặt đau khổ nói, “Hai vạn tám một chai, Anh tha cho tôi đi.”

“Không bồi thường? Từ giờ trở đi, tôi không muốn thấy anh nữa!” Suất ca thở phì phì ngồi trở lại chỗ của mình.

“Đức An, đừng keo kiệt như vậy, không phải chỉ là một bình rượu thôi sao!” Tôn Trọng Hạo lập tức qua đi dỗ anh ta, thậm chí ngay cả Tô Thi Thi đều đã chẳng quan tâm rồi.

Tô Thi Thi thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, khóe miệng ả ả giật giật.

Sư huynh cô... Hả không là cái loại này đi?

Nhưng mà một màn này trước mắt, thấy thế nào đều giống như là cặp tình nhân đang cãi nhau!

“Sư muội, anh trước dẫn hắn đi hầm rượu, hẹn gặp lại.” Ngay tại lúc Tô Thi Thi sững sờ, Tổng Trọng Hạo không biết cùng vị suất ca Đức An kia đã thỏa hiệp xong chuyện gì, lúc này muốn dẫn hắn đi.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, nhìn bóng lưng sư huynh cô khẩn cấp thoát đi, ngẫm khinh bỉ nở nụ cười.

“Muốn chạy trốn?”

Tô Thi Thi đuổi theo, vờn tay giữ lấy cổ tay sư huynh cô, cười nói: “Em khoảng thời gian trước đối với rượu đồ có chút nghiên cứu, sư huynh anh lại không hiểu rượu, vẫn lại là để cho em tới giúp anh giới thiệu cho vị suất ca này đi.”

“Sư muội...” Tổng Trọng Hạo thân thể cứng lại rồi, đang muốn kiếm cớ cự tuyệt, Đức An đột nhiên xông lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, kích động nói: “Cô biết rượu, nhanh lên mang tôi đi tìm rượu, tôi chỉ hội uống hân không xem!”

Chỉ biết uống hân không xem? Nào có loại si mê rượu như này!

Tô Thi Thi buồn bực nhìn Đức An cầm lấy tay mình, thứ hai lần cũng chưa bỏ ra được.

Tổng Trọng Hạo thấy thế cũng nóng nảy, tiến đến bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi: “Sư muội, Bùi tổng hân không có tới chứ?”

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

Dựa theo tính tình Bùi Dịch, sẽ không đến sao?

Chết tiệt Bạch Mao sắc lang, lại vẫn không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Quậy lớn

“Đức An, tôi đưa anh đi. Sư muội tôi thân thể yếu, anh đem tay em ấy nắm đến đau luôn rồi.” Tống Trọng Hạo nhào lên giữ chặt tay Đức An, sử xuất toàn bộ sức mạnh mới kéo anh ta buông ra, sau đó liều mình dùng thân thể của chính mình thay thế Tô Thi Thi.

Đức An người này là một kiến trúc sư, bình thường thường xuyên chạy công trường, thân thể rèn luyện cực kỳ cường tráng.

Tống Trọng Hạo ở trước mặt anh ta, tuy nhiên hai người mỗi người đều đã không thua kém nhiều, nhưng mà tự dung sinh ra một cảm giác yếu đuối.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sư huynh mình thay cô bị nắm đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Sư huynh, làm khó anh rồi !”

Tống Trọng Hạo vì an ủi Đức An, quyết định trực tiếp dẫn anh ta đi hầm rượu, khiến Tô Thi Thi rất ngạc nhiên chính là. Sư huynh cô ở trong này làm sao lại có quyền lực lớn như vậy?

Bọn họ không biết, lúc này quản lý trang viên rượu đang vội vã triệu tập đám người phục vụ mở cuộc họp đột xuất.

“Đi hầm rượu rồi hả?”

Vừa rồi đón tiếp Tô Thi Thi vị phục vụ kia nói, “Không sai, Tô tiểu thư cùng đi theo một lúc. Quản lý, chúng ta có cần đặc biệt chiêu đãi một phen hay không?”

Quản lý nhíu mày nghĩ nghĩ, do dự nói: “Chúng ta trước hết bày tỏ tấm lòng của Tàn thiếu, ngài ấy cùng Bùi tiên sinh là bạn tốt, hẳn là không phản đối. Người nào cũng biết vị Tô tiểu thư này khó hầu hạ, nếu như làm không tốt chúng ta chuẩn bị mất việc là vừa.”

“Đúng, hay là hỏi ý kiến Tàn thiếu một phen.” Đám người phục vụ lập tức gật đầu.

Nếu để cho Tô Thi Thi biết cô hiện tại ở Bắc Kinh này hình tượng trong lòng mọi người là đại tiểu thư khó hầu hạ, phỏng chừng muốn buồn bực chết.

Mấy chuyện trước kia đều là do cô làm, Bùi Dịch có thể nói là vì hồng nhan mà trả thù, mọi người nghĩ như vậy về tình có thể tha thứ.

Chỉ là quản lý gọi điện thoại qua, Tàn Phong đang ở Châu Phi xa xôi kia cũng không có nhận được điện thoại.

Quản lý đành phải tự lực cánh sinh, đối với người phục vụ nói: “Vẫn lại là đừng làm những chuyện quá đặc biệt như vậy, đến lúc đó để cho Tô tiểu thư lúng túng. Chỉ cần cô ấy cần gì đều làm hài lòng là được, mặt khác đừng cho người đi quấy rầy bọn họ.”

Đám người phục vụ gật đầu, lập tức đi hầu hạ vị “Đại tiểu thư khó hầu hạ” này rồi.

Vì thế Tô Thi Thi bọn họ cực kỳ thuận lợi tiến vào hầm rượu lớn nhất trong trang viên rượu này.

“Tình yêu của tôi, quá tuyệt vời rồi !” Đức An vừa vào hầm rượu, ánh mắt liền giống như biết phát sáng, cả chính mình họ gì phỏng chừng đều đã không biết nữa rồi.

Tô Thi Thi trong lòng cũng cực kỳ rung động, chỉ thấy hầm rượu này ước chừng hơn năm trăm mét vuông. Bên trong một cái không gian lớn như vậy đứng sừng sững từng dãy từng dãy rượu, bên trong đều cất các loại rượu nổi tiếng. “Vô giá!” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến Tống Trọng Hạo kháng nghị nói: “Rượu ở đây đều rất quý, muốn lấy thì phải có điều kiện!”

“Không được, anh đã nói muốn thỏa mãn tôi, như thế nào lật lọng?” Đức An ôm một bình rượu, chết sống không chịu buông tay.

Tô Thi Thi yên lặng nâng trán, vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đi theo bên cạnh, vô tình nhìn thấy người phục vụ kia có vẻ mặt chán kinh cùng ngại ngùng.

Cô thở dài, đối với người phục vụ nói: “Cô ở bên ngoài chờ chúng tôi đi, đóng cửa lại, đừng để người khác tiến vào.”

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua hai người đàn ông phía trước giống như cặp vợ chồng đang cãi nhau, thật sự là cảm thấy được có chút mất mát!

Cãi nhau vui vẻ thì không sao, nhưng mà đừng giống hai người đàn bà ở bên kia cãi nhau được chưa!

Tổng Trọng Hạo khí lực không lớn bằng Đức An, rất nhanh Đức An liền chiếm thượng phong.

Đức An trên tay mang theo một chai rượu Laffey 280 năm, trong lòng cũng ôm một chai giống như vậy. Mắt sắc phát hiện phía trước lại càng có nhiều loại rượu ngon hơn, lập tức chạy tới.

Tổng Trọng Hạo ở phía sau cuống quýt đuổi theo, sốt ruột hô: “Hai chai đủ rồi, anh không thể tham lam như vậy, tuy tiền bạc người khác cũng không thể phung phí như vậy!”

Đức An xem nhẹ hừ một tiếng: “Cũng không phải tiền bạc của anh, anh đau lòng cái gì?”

“Nhưng cũng không thể không biết tiết chế như vậy, tôi làm sao ăn nói với người ta đây.” Tổng Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nói.

“Xài tiền bạc của người khác?” Tô Thi Thi sừng sốt, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời lúc trước sư huynh cô trong lúc vô ý nói ra.

“Bùi Dịch. . .” Tô Thi Thi ánh mắt vẹo nheo lại. Tổng Trọng Hạo trốn việc ra ngoài theo người ta mua rượu rất có khả năng là do Bùi Dịch bày mưu đặt kế, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ tới cùng muốn làm cái gì.

Đúng là cực kỳ hiển nhiên cái vụ suất ca ngoại quốc này chi tiêu là do Bùi Dịch thanh toán!

Kia đều là tiền bạc nha!

Tô Thi Thi nổi giận!

“Tiền bạc của anh ấy cũng không phải từ trên trời rơi xuống, để cho các người tiêu xài phung phí như vậy.” Tô Thi Thi xắn tay áo lên, roạt roạt roạt chạy lên, vurun tay túm chặt một chai rượu đỏ trên tay Đức An, trên mặt cười lạnh đáng sợ, cười như không cười nói, “Uống nhiều rượu hại thân, hai chai là đủ rồi.”

Tổng Trọng Hạo nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt tươi cười, thân thể kim lòng không đậu run run một phen, nhưng mà anh rất nhanh phản ứng lại, vội vàng đối với Đức An nói: “Sư muội nói rất đúng, uống nhiều hại thân, chúng ta lấy hai chai đi.”

“Không được, anh nói nơi này có rất nhiều rượu đỏ trân quý, tôi mới không ngại đường xa vạn dặm chạy tới, anh cho bây giờ lại không cho tôi uống đã! Tôi không thuận theo!” Đức An nói xong liền quay qua Tô Thi Thi giành lại Tô Thi Thi nghe được sau cùng một câu của anh ta, toàn thân da gà đều đã dâng lên, không nói gì trừng mắt nhìn sư huynh cô liếc mắt một cái, dùng ánh mắt hỏi anh: “Người ẻo là này là từ đâu tìm tới?”

Tổng Trọng Hạo trở về vẻ mặt nghiêm túc: “Anh ta là giả heo xoi tái cộp giả, là một người đàn ông đích thực!”

Tô Thi Thi nghe xong muốn trợn trắng mắt, cô tuyệt đối tin tưởng Đức An là một người đàn ông thật, bằng không khí lực của anh ta làm sao có thể lớn như vậy!

Tô Thi Thi tự nhận là chính mình khí lực đã lớn, đánh bất ngờ có thể thoải mái khống chế được một người đàn ông bình thường, nhưng mà cô bây giờ lại cướp rượu không lại Đức An!

“Người quái dị này từ nơi này chạy đến? Đừng tưởng rằng mình là sư muội của Hạo Hạo, tôi không dám làm gì đối với cô, cô buông tay cho tôi!”

“Người quái dị?”

Tô Thi Thi lửa giận tuông trào, hiện tại đã không phải vấn đề mấy bình rượu nữa rồi, cũng không phải vấn đề tiền bạc rồi!

“Rượu này anh một chai cũng không được lấy!” Tô Thi Thi nổi giận, anh ta thích rượu đến như vậy, cô sẽ khiến cho anh một chai đều đã uống không được, cũng dám mắng cô là người quái dị!

“Dựa vào cái gì?” Đức An cũng nổi giận, cùng Tô Thi Thi tranh cãi, hiện tại đã không phải vấn đề về rượu nữa, mà là vấn đề mặt mũi!

Anh ta vậy mà đấu không lại một cô gái!

“Sư muội, anh ta uống say. . .” Tổng Trọng Hạo nhìn thấy tình hình thì u mê, hoàn toàn không rõ hai người này như thế nào đột nhiên liền đánh nhau rồi.

Tô Thi Thi nghe xong Tổng Trọng Hạo nói, liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh có thấy con ma men nào nói chuyện trật tự rõ ràng như thế sao?”

“Đúng vậy, tôi mới không say rượu!” Đức An lập tức gạt đầu. Sau đó cùng Tô Thi Thi liều mạng giành lại bình rượu trên tay.

Tô Thi Thi ánh mắt một lộ, nâng lên giày cao gót liền hướng tới trên chân anh ta giẫm xuống, Đức An bị giẫm đau, không chú ý một cái đã bị Tô Thi Thi

vươn tay đoạt loại bình rượu rồi.

“Cô! Hừ!” Đức An quay đầu liền đi đến tủ rượu ở góc tường.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ để anh ta được như ý, anh ta chỉ dám lấy rượu, cô liền lập tức chém giết.

Tổng Trọng Hạo tìm đập thùm thùm, quay đầu nhìn một phen bốn phía, lập tức rất nhanh hướng tới cửa ra chạy tới, vừa chạy một bên cởi áo khoác.

Chỉ thấy anh chạy tới cửa cởi áo khoác, rất nhanh liền hướng tới góc tường nhảy lên trên, y phục vừa lúc che đi một cái camera ở góc tường.

Mà khi anh làm xong toàn bộ chuyện này khi đó, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận vĩ đại rầm thanh âm, lập tức có âm thanh bình thủy tinh đập nát.

Tổng Trọng Hạo lập tức đầu, trực tiếp ngưng đại.

Chỉ thấy một cái kệ rượu cao hơn hai thước nặng nề mà ngã đè lên một kệ rượu khác ở phía trước anh, bị đè ngã kệ rượu phía trước lại ngã đè hướng tới kệ rượu phía trước ngã tới, hàng loạt kệ rượu giống như là quân bài Domino một dạng rầm rầm ngã xuống đất.

Toàn bộ rượu đặt trên kệ đều rơi trên mặt đất bể nát, trong hầm rượu nhất thời tràn ngập ra nhất điều con sông màu đỏ, trong không khí nơi nơi đều là mùi rượu thơm ngát.

“Xong đời rồi. . .” Đứng giữa những cái kệ rượu kia Tô Thi Thi cũng ngưng đại, yên lặng nhìn thoáng qua Đức An đứng ở bên cạnh cô, tay anh ta còn đang giờ trên không.

Đức An lúc này cũng tỉnh táo lại rất nhiều, gian nan quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nuốt nuốt nước miếng: “Vừa rồi là cô đẩy tôi.”

Tô Thi Thi: “Là anh tự ngã.”

“Sur muội. . .” Tổng Trọng Hạo chạy tới nhìn trên đất bừa bãi, thật sự muốn khóc.

Anh nhìn Tô Thi Thi đánh nhau đến đầu đầy mồ hôi, siêu cấp bất đắc dĩ hỏi han: “Sur muội, em dễ chịu chưa?”

Tô Thi Thi xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói: “Dễ chịu rồi.”

“Vậy trong này làm sao bây giờ?” Tổng Trọng Hạo rất nghĩ muốn đánh cho Tô Thi Thi một trận.

Không phải là chỉ là cùng Bùi Dịch gạt cô một chút chuyện thôi sao, có tất yếu đem hầm rượu quý nhà người ta đều đã hủy luôn không?

Lúc này Đức An cũng nhìn qua, như tên trộm hỏi han: “Tiền bạc của các người đủ bồi đền sao? Nơi này ít nhất được với trăm vạn đi?”

Tổng Trọng Hạo hận không thể bóp chết anh ta: “Tôi cùng sur muội tiền bạc đều đã đầu tư mở công ty, anh nói xem?”

Đức An lui lui cổ: “Tôi là Nguyệt Quang tộc, các người đừng nhìn tôi.”

“Nếu không, chạy?” Tô Thi Thi nhìn Tổng Trọng Hạo, nhỏ giọng hỏi.

Tổng Trọng Hạo khò miệng giật giật: “Chúng ta có thể chạy thoát chứ?”

Anh nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi: “Bùi tiên sinh sẽ đến đúng không?”

Tô Thi Thi: “Đại khái. . . Đến.”

Trên bàn nhậu bạn sẽ biết một số chuyện không nên biết, đại khái là biết nhưng im lặng là vàng, chuyện trên bàn bạn nhậu, cùng hết ly mọi chuyện cũng kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bồi đền không dậy nổi

Ngọn đèn u ám trong hầm rượu nơi nơi đều đã tràn ngập nồng đậm mùi hương của rượu, nhưng mà không khí lại có vẻ càng ngày càng lạnh.

Tô Thi Thi ôm lại ôm ấp cánh tay, nhìn về mặt khuôn mặt u sầu Tổng Trọng Hạo cùng Đức An, nói: “Bảo toàn tính mạng, vẫn lại là trước chạy đi.”

Tổng Trọng Hạo thận trọng gật đầu: “Không sai, để cho Bùi tiên sinh nhìn đến phòng chừng chết càng thảm hơn.”

“Chạy!” Ba người co căng chạy.

May mắn lúc trước để cho người phục vụ đi ra ngoài, bằng không lúc này phòng chừng tất cả bảo an trong trang viên rượu này đều đã đuổi đến nơi rồi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc đi tới cửa, một đám âm thầm điều chỉnh một phen sắc mặt. Sau đó giống như là cái gì cũng chưa xảy ra vậy, mở cửa đường hoàng đi ra ngoài.

Cửa có hai người phục vụ đang chờ, nhìn thấy bọn họ đi ra, thái độ đặc biệt cung kính.

“Tô tiểu thư không có nhìn trúng loại rượu nào sao?” Người phục vụ thấy Tô Thi Thi bọn họ tay không đi ra, lễ phép tính hỏi han.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, đối với người phục vụ cười cười, nhưng mà không nói chuyện, bước chân không nhanh không chậm đi về phía trước.

Cô không nói lời nào, Tổng Trọng Hạo cùng Đức An tự nhiên càng không chủ động nói chuyện. May mà người phục vụ toàn bộ chú ý đều đặt trên người Tô Thi Thi, cũng không có đi đến hỏi bọn họ.

Tô Thi Thi bọn họ đi ra khỏi hầm rượu, liền không ngừng nhanh chóng rời khỏi trang viên rượu.

Người phục vụ thấy bọn họ không chọn được loại rượu nào, cũng không có cảm thấy được rất kỳ quái.

“Hô... Nguy hiểm thật.” Đến bên ngoài trang viên rượu, Tổng Trọng Hạo rất lớn nhẹ nhàng thở ra, thoát được họa lớn như vậy, sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã túa ra rồi.

Anh thấy Tô Thi Thi ở bên kia xoa xát mồ hôi trên trán, đột nhiên liền cảm thấy nóng rồi. Đi qua vỗ vỗ vai Tô Thi Thi an ủi: “Sur muội, em yên tâm, anh vừa rồi đã che camera quan sát lại rồi, nên hẳn không bị nhìn đến.”

Tô Thi Thi ngẩn người, dơ tay cũng vỗ vỗ bờ vai của anh, tự đáy lòng nói: “Sur huynh, anh cũng học xấu rồi!”

“Sur muội!” Tổng Trọng Hạo sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn anh. Thân thể anh liền căng thẳng, đột nhiên quay đầu, sau đó cả người đều đã cứng lại rồi.

Chỉ thấy cách đó không xa một chiếc xe Lincoln màu bạc đang đậu, sau đó cửa sổ xe từ từ hạ xuống lộ ra một khuôn mặt anh tuấn quay mặt. Giờ phút này chủ nhân của gương mặt tuấn tú kia, chính đang mặt không chút thay đổi nhìn anh.

“Bùi tổng!” tay Tổng Trọng Hạo giống như là chạm phải kim treen người Tô Thi Thi lập tức rút lại, cơ hồ là cùng một thời gian, lập tức kéo Đức An bên cạnh còn đang lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì, co căng chạy, giống như là phía sau có sói dữ đang đuổi theo anh vậy.

“Này!” Tô Thi Thi sững sốt, nhìn theo hướng Tổng Trọng Hạo vừa rồi trông đi qua, như gặp phải sét đánh.

“Em dám chạy thử xem?” Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch không mang theo cảm tình. Tô Thi Thi thân thể cứng lại rồi, gian nan xoay người hướng về phía Bùi Dịch cười khan nói: “Bùi tiên sinh, thật khéo ha, sao anh lại tới đây?”

Bùi Dịch mở cửa xe, hai chân thon dài rơi trên mặt đất vững vàng đứng lên, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông cao lớn rắn rỏi cách chính mình càng ngày càng gần, đột nhiên cảm thấy được chính mình thật nhỏ bé, vừa rồi cùng Đức An cướp đoạt đồng tây khí thế đã sớm tiêu tan không còn một mảnh.

“Hắn không thể nhanh như vậy liền biết rồi chứ?” Tô Thi Thi nhớ tới bị bọn họ vừa rồi khiến cho cái hầm rượu kia long trời lở đất, trong lòng hoang mang.

Thật quá dọa người, cô vừa rồi quả thật là nhân cơ hội lừa sư huynh mình một phen, để cho anh ta chủ động giải thích một chút với cô, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới sẽ quấy thành nghiêm trọng như thế!

Những thứ đó đều là rượu trân quý của trang viên người ta, hiện tại đều bị bọn họ phá hủy rồi.

“Tô Thi Thi, em suy nghĩ đến người nào?” Bùi Dịch đã đi tới trước mặt Tô Thi Thi, cúi đầu nhìn đến cô gái nhỏ này vậy mà tại ở trước mặt anh ngẩn người, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt: “Anh yêu, anh trước đưa em về công ty đi, ta chỉ em trốn ra ngoài một giờ rồi!”

Một tiếng anh yêu này để cho tức giận của Bùi tiên sinh nhất thời tan thành mây khói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn hai mắt Tô Thi Thi, ánh mắt thu lại, mặt không đổi sắc ôm lấy cô, hướng tới xe đi đến.

Lúc ở trên xe, Tô Thi Thi bắt ngờ nhu thuận, cũng không cùng Bùi Dịch cẩu kính, cũng không truy vấn chuyện Tổng Trọng Hạo.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng cô gái nhỏ của mình cực kỳ an tĩnh, nhũn mảy.

Này không giống tính cách của cô rồi, nhất định có vấn đề.

Bùi Dịch ngay từ đầu cũng không biết vòng cổ Tô Thi Thi ở trên người Tổng Trọng Hạo, anh cũng không có để cho thư ký Vương đi thăm dò. Mãi đến mới vừa rồi nhìn đến Tổng Trọng Hạo bọn họ đều đã ở đây, mới biết được Tô Thi Thi lại nghĩ ra cái chủ ý gì nữa rồi.

Đúng là hiện tại cô gái nhỏ này vậy mà an tĩnh như thế, nếu là dựa theo tính cách trước đây của cô, đã sớm làm loạn hồi đến cùng rồi.

“Có vấn đề.” Bùi Dịch nhíu mày, lấy điện thoại ra, yên lặng nhấn cho thư ký Vương.

“Tra rõ ràng vừa rồi trong trang viên rượu đã xảy ra chuyện gì.”

Mà lúc này trong hầm rượu trang viên rượu Đông Thành, một người phục vụ đang mang một vị khách quý đi vào hầm rượu, đúng là mở cửa đi đến bên trong, hai người đều đã u mê.

“Tách tách tách...” tiếng cảnh báo trong trang viên rượu vang lên, các nhân viên an ninh toàn bộ đều đã hướng tới hầm rượu chạy đến.

Lúc quản lý trang viên rượu chạy tới hầm rượu, nhìn đến mặt đất bừa bãi, mặt trắng xanh một phen liền tái, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

“Tại sao có thể như vậy? Là ai làm?” Quản lý trừng mắt nhìn người phục vụ vừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, vừa tức lại sốt ruột.

Trong hầm rượu này toàn cất giữ những loại rượu quý giá nhất, mỗi một bình đều có giá trị xa xỉ, hiện tại bị đập bể tanh bành hơn 100 bình, bọn họ táng gia bại sản đều đã bồi đền không nổi!

“Tôi... Tôi cũng không biết, vừa rồi tiến vào liền nhìn đến rượu đều bị phá rồi.” Người phục vụ run giọng nói.

“Trước đó ai tới nơi này?” Quản lý lạnh giọng hỏi.

Đám người phục vụ nghĩ nghĩ, lập tức có chút khó xử nói: “Trước đó chỉ có Tô tiểu thư bọn họ từng vào qua.”

“Tô tiểu thư...” Quản lý tim đập liên hồi, nghĩ nghĩ, đối với bảo an nói, “Đi kiểm tra máy theo dõi.”

Đúng là lúc ông ta quay đầu lại liền nhìn đến hệ thống camera theo dõi bị che phủ bởi một cái áo!

“Kia hình như là là quần áo trên người của bạn Tô tiểu thư!” Một vị phục vụ lập tức nói.

Toàn bộ đã không cần nói cũng biết, quản lý nghe xong nhịp tim đập loạn cào cào, còn kém không khóc ra nữa rồi.

Tô tiểu thư quả nhiên khó hầu hạ, bọn họ đây là trêu ai chọc ai rồi!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lý không làm chủ được, đành phải tiếp tục gọi điện thoại cho Tần Phong.

Mà bên kia, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ nhanh như vậy liền bại lộ rồi.

Phá hoại tài sản gì đó của người ta, Tô Thi Thi cũng không tính toán trốn tránh. Chẳng qua vừa rồi chuyện xảy ra quá nhanh, cô thật sự không kịp tiếp tục ở lại nơi đó.

Lúc này trở lại công ty, cô liền cùng Tổng Trọng Hạo thương lượng muốn như thế nào bồi thường.

“Bùi tiên sinh thật sự không tức giận?” Tổng Trọng Hạo lại là có chút lo lắng thái độ Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trực tiếp một cái tát đánh lên trên đầu anh, thờ phỉ phỉ nói: “Sur huynh, người kia là anh tìm tới, anh đừng nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm, tiền bạc cho em mượn!”

“Anh còn có mười vạn tiền tiêu vặt, em trước lấy dùng đi.” Tổng Trọng Hạo vội vàng nói.

Tô Thi Thi về mặt đau khổ, tính tính nói: “Em còn không tới năm vạn, cộng lại cũng mới mười lăm vạn, Đức An là Nguyệt Quang tộc, không trông cậy được vào, không đủ tiền rồi!”

“Nếu không, tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ?” Tổng Trọng Hạo thật cẩn thận đề nghị.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh: “Không được!”

Tổng Trọng Hạo liền biết cô sẽ nói như vậy, vị sư muội này của anh có đôi khi liền là bướng bỉnh như vậy, anh nghĩ nghĩ, đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: “Em còn không biết chủ nhân của trang viên rượu kia là Tần tổng đi?”

“Tần tổng? Tần Phong?” Tô Thi Thi ngây dại, thật lâu sau, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: “Em đi tìm Ngọc hỗ trợ!”

“Anh cảm thấy được em hãy tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ có vẻ sáng suốt hơn, anh ta khẳng định đã biết chuyện này rồi. Em không tìm anh ta giúp đỡ lại đi tìm người khác, không phải lại đi theo vết xe đổ trước kia sao? Em tự giấu lại hậu quả đi.”

“Ách...” Tô Thi Thi buồn bực, nhưng cô không có cách nào phản bác.

Bùi Dịch kia bụng dạ hẹp hòi thủ đoạn trừng phạt...

“Hì...”

Tô Thi Thi run run một phen, không dám nghĩ tiếp.

Nhưng mà cô phải như thế nào ung dung thản nhiên như không có gì đi tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ đây?

Đó là một vấn đề nghiêm túc!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trước thu chút lợi ích

“Bùi Dịch, tôi không có ở nhà cậu liền để cho người phụ nữ của cậu đi phá hầm rượu của tôi, thật quá đáng!” Đầu bên kia điện thoại Tần Phong gầm thét.

Tô Thi Thi kia vậy mà đem cả hầm rượu trân quý của anh đập bể tanh bành rồi! Đó là rượu quý anh hứa để cho Ôn Ngọc uống!

Hiện tại không có, Ôn Ngọc khẳng định sẽ cho rằng anh gạt người. Nghĩ đến việc phải sử dụng tất cả biện pháp đi dỗ cô, Tần Phong nghĩ đến thôi đã muốn khóc.

“Bùi Dịch, cậu tới cùng có đang nghe tôi nói chuyện hay không, làm sao bây giờ? Cậu nói một câu đi!” Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại nghiêm túc nói.

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, thật lâu sau, không nhanh không chậm phun ra một câu: “Cậu nói cái gì tôi không biết.”

“Cậu... Tôi nói cho cậu biết, tôi đây chính là có hình ảnh theo dõi từ camera đã ghi lại được làm bằng chứng,” Tần Phong nói xong đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức nói, “Cậu đừng nói muốn đem đoạn phim theo dõi kia của tôi xóa đi!”

“Uh’m,” Bùi Dịch nói, “Ý kiến hay.”

“Chết tiệt!” Tần Phong bị anh nói đến đình đầu đều muốn bốc khói rồi. Anh đâu nào nói thắng được Bùi Dịch.

Nếu cứng rắn không được, vậy cũng chỉ có thể mềm rồi.

Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại đáng thương tội nghiệp nói: “Cậu cũng biết Ngọc nhà của chúng tôi có bao nhiêu khó dụ, mấy chai rượu kia tôi vốn định cho cô ấy uống, hiện tại không có, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?”

Anh thao thao bất tuyệt nhắc đi nhắc lại ước chừng đã năm phút đồng hồ, bây giờ Bùi Dịch vậy mà rất có kiên nhẫn ở đầu bên này điện thoại yên lặng nghe, mãi đến khi Tần Phong nói đến miệng khô lưỡi hanh, không còn khí lực nói nữa, Bùi Dịch mới chậm rãi mở miệng.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu giáo huấn Thi Thi thật tốt.” Nói xong bóp một tiếng liên cúp điện thoại.

Tần Phong ngờ ngác xem màn hình điện thoại di động hiển thị bốn chữ “Trò chuyện kết thúc”, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nửa ngày, anh mới phản ứng kịp, thiếu chút nữa đem di động đập bể rồi.

Giáo huấn? Cái này hữu dụng sao? Chẳng lẽ không nên bồi đắp anh vài bình rượu?

“Đừng cho là tôi không biết, chỗ của cậu cất giấu rất nhiều rượu ngon.” Tần Phong ngậm tòn hoi thừa lời. Anh quyết định nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Tô Thi Thi tìm giúp, người đàn ông kia của cô ở trong nhà giấu quá nhiều bảo bối!

Cũng phải cho Bùi Dịch chịu chút thiệt thòi!

Bùi Dịch đương nhiên không sợ Tần Phong ở sau lưng anh giờ thủ đoạn, ngay cả người phụ nữ của anh còn làm không được, Tần Phong tính là gì.

Bùi Dịch đối với tính tình Tô Thi Thi, trước còn đoán đo nhưng hiện tại thật sự đã nắm chắc rồi.

Chỉ thấy anh sau khi tan tằm về nhà, không hề đề cập tới chuyện đã xảy ra hôm nay, đối với Tô Thi Thi trước sau như một sẵn sàng, hể hời thì đáp. Anh càng như thế này, Tô Thi Thi cũng không bình tĩnh rồi.

Yên tĩnh trước cơn bão sao?

Tô Thi Thi trong lòng hoang mang, cảm thấy được Bùi Dịch lại kìm nén đại chiêu.

Tô Thi Thi cũng đã chạy tới cùng Đoàn Tĩnh Đồng thương lượng đối sách, kết quả thắng nhóc kia cực kỳ khinh bỉ tặng cho cô một câu: “Chết sớm siêu sinh sớm.”

Tô Thi Thi giận.

Đúng là Bùi Dịch thật sự quá an tĩnh, an tĩnh đến quỷ dị.

“Không được, anh ấy phỏng chừng biết mình muốn làm chi, cho nên cố ý như vậy.” Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có loại khả năng này.

Đến tầm 8 giờ tối, Bùi Dịch rốt cục từ thư phòng đi ra trở về phòng nghỉ ngơi rồi.

Tô Thi Thi khẩn trương từ trên giường nhảy xuống, cúi đầu nhìn nhìn trên thân mình mặc áo ngủ màu đen gợi cảm, ngẫm thờ dài.

Thật là tiền đồ!

Nhưng cô quay đầu nhìn nhìn bên giường, xác định chắc chắn, mới hướng tới cửa tới nghênh tiếp.

Bùi Dịch vừa tiến đến liền nhìn đến cô gái nhỏ kia mặc áo ngủ gợi cảm, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt.

“Anh có muốn đi tắm bồn hay không? Em đi pha nước tắm cho anh.” Tô Thi Thi cười tí mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô, nghe vậy cũng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu: “Vất vả.”

Lập tức tiện hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi cùng đi qua giúp anh pha nước tắm, giúp anh cởi hết quần áo xuống, sau đó yên lặng chờ.

Nhưng là - - Bùi Dịch vậy mà thật sự chỉ ở bên kia an tĩnh tắm bồn, một chút động tác khác đều không có!

Tô Thi Thi buồn bực, thế này quá khác thường thôi?

Trước kia Bùi tiên sinh thích nhất tắm uyên ương nha, anh vậy mà không có hứng thú rồi hả?

“Không đúng, nhất định lại lừa dối mình mà.”

Bùi Dịch hiểu Tô Thi Thi, Tô Thi Thi lại làm sao không hiểu anh. Nếu anh nghĩ muốn cùng cô tiêu hao tính nhẫn nại, Tô Thi Thi tự nhiên chiều theo.

Lúc Bùi Dịch ngâm mình tắm xong ra ngoài, vừa nhìn đến Tô Thi Thi đã nằm vào trong chăn, chính đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô cầm “Tổ Nữ Kinh” khi đó, ánh mắt tối sầm ám.

Đó là cuốn sách trước đây Tô Thi Thi đặc biệt ghét bỏ, người phụ nữ này hôm nay vậy mà chủ động đọc.

Xem ra quyết tâm không nhỏ.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng mà lúc đi qua, trên mặt đã khôi phục về không chút thay đổi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh của anh đang đi qua, nhưng mà không có ngẩng đầu, lập tức không qua bao lâu, liền cảm giác được bên cạnh giường trầm xuống, Bùi Dịch cũng nằm vào trong chăn. Nhưng mà - - Bùi tiên sinh vậy mà liền như vậy an tĩnh nằm, cũng lấy ra một quyển sách lật xem, hoàn toàn không có động tác khác!

Tô Thi Thi ngằm cắn răng, Được, tiếp tục dây dưa!

Mười phút sau, Bùi Dịch đặt sách đến chỗ trên tủ đầu giường, xoay một tiếng tắt đèn đầu giường.

Bên trong phòng ngủ lập tức u ám rất nhiều, chỉ còn lại ánh đèn bên giường Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có chút thiếu kiên nhẫn rồi!

“Bùi Dịch, xem như anh lợi hại!” Tô Thi Thi ngằm tổn hao thừa lời.

Cô đem sách đặt lên trên tủ đầu giường, xoay người hướng tới Bùi Dịch ôm cổ anh, ở bên tai anh nhẹ giọng nói: “Em vừa mới nhìn đến một cái tư thế rất thú vị, muốn thử một lần hay không?”

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng mà cực kỳ nể tình gật gật đầu: “Có thể.”

Tô Thi Thi bĩu môi. Bùi Dịch hôm nay cũng thật bảo trì bình thân!

Cô đột nhiên có chút nổi giận, tròn mắt nhìn anh, buông tay ra xoay người liền nằm trở về vị trí chính mình.

Lần này đến phiên Bùi Dịch sững sốt, như vậy liền buông tha rồi hả?

Bùi Dịch nhướng mày, nhàn nhạt nói: “Tô tiểu thư, cầu người là loại thái độ này?”

“Anh!” Tô Thi Thi cắn răng, cô liền biết Bùi Dịch là cố ý.

Cô hít vào một hơi, dứt khoát mặt kệ, cái gì mặt ngoài mặt trong cũng không được rồi. Tần Phong đều đã khóc lóc kể lể điện thoại cho cô rồi, cô dù sao mặt mũi đều đã vứt sạch sẽ rồi.

Cô xoay người nhào vào trên người Bùi Dịch, nhìn chăm chăm ánh mắt anh nói: “Trang viên rượu là của Tần Phong đúng không?”

“Anh là anh em tốt của anh ta đúng không?”

“VẬY...” Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói, “Anh có thể hay không để cho anh ta nể mặt một chút? Tính cái giá xuất xưởng gì gì đó không?”

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng nhìn Tô Thi Thi khi đó sắc mặt cũng rất nghiêm túc, nghiêm trang nói: “Tổng thất giá trị 215 vạn, anh em cũng phải tính.”

“215 vạn? Anh ta là ăn cướp à? Em không đập vỡ nhiều như vậy đi?” Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ nghiêm trang nói: “Anh có thể cho em mượn.”

Tô Thi Thi tới đó, rầu rĩ nói: “Không cần!”

“Anh dám đảm bảo người khác không ai dám cho em mượn.” Tay Bùi Dịch từ từ lướt lên eo của cô, trầm giọng nói.

“Anh!” Tô Thi Thi trừng mắt, hận không thể đi lên cắn anh một cái.

Bùi Dịch tay phải dày rộng từ thắt lưng của cô chậm rãi ở trên người cô trượt xuống, thanh âm mang theo từ tính, tự dung hơn một tia hấp dẫn.

Anh đột nhiên xoay người đem Tô Thi Thi áp ở dưới thân, phụ vào bên tai cô ôn nhu nói: “Em có thể vay thế chấp, từ từ trả!”

“Em... Ừm...” Tô Thi Thi còn chưa kịp phản bác, đã bị Bùi Dịch ngăn chặn miệng

Bùi Dịch khẽ cạy môi cô, thấp giọng nói: “Anh hiện tại trước thu chút lợi ít, em vừa rồi nói có tư thế mới mà!”

Tô Thi Thi hôn mê: “Em còn chưa nói là cái tư thế gì nha!”

“Không sao cả, anh đã thấy rồi.” Bùi Dịch nói xong tiện đem Tô Thi Thi bế lên.

Vừa rồi Tô Thi Thi ở một trang ảnh để lại rất lâu, Bùi Dịch cũng ở bên cạnh yên lặng nhìn rất lâu

Tô Thi Thi bực mình không thôi, vì cái gì cô cảm giác chính mình bị lừa gạt?

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Bùi Dịch hỏi: “Cái tên Đức An kia là kiến trúc sư đi? Sư huynh em vì cái gì cùng hắn tiếp xúc? Là anh bày mưu đặt kế đúng không?”

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Lật thuyền trong mương, lại bị cô gái nhỏ này cắn ngược lại một cái, xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng, để cho cô không cơ hội suy nghĩ vấn đề này!

Đêm, cực kỳ dài lâu.

Tính viết H mà thôi nghĩ lại để sau đi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Thu thập cục diện rồi rầm chuyên nghiệp

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp, chuyện xảy ra ở trang viên rượu Đông Thành giống như là cho tới bây giờ chưa từng có phát sinh qua vậy.

Tô Thi Thi chính đang vay mượn tiền bạc muốn đi bồi thường, quản lí trang viên rượu đột nhiên gọi điện thoại đến nói chuyện này đã giải quyết rồi.

Bùi tiền sinh tuy ngoài miệng không nói, nhưng mà quả thật là một vị xứng chức thu thập cục diện rồi rầm chuyên nghiệp.

Sau sự việc lần này, Tô Thi Thi đạt được bài học nhớ đời đó là, Bùi Dịch lại thành chủ nợ của cô, phương thức trả nợ thì thật là khiến người ta mơ màng.

“Hừ!” Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, bùm mặt nặng nề mà thở ra một hơi. Nghĩ tới phương thức Bùi Dịch đòi nợ đặc biệt kia, cô liền mặt đỏ.

Mà Tô Thi Thi không biết là, chuyện cô đi tìm Tổng Trọng Hạo cùng Đức An, vẫn như cũ bị người ta để ý đến.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh hỏi báo chuyện đã xảy ra ngày hôm qua của Tô Thi Thi.

“Hồ tổng, Thiết Kế Sư Tổng cùng Đức An tiền sinh lúc ở nước ngoài là bạn chí cốt, vốn Đức An về nước tìm Thiết Kế Sư Tổng cực kỳ bình thường. Nhưng mà ngày hôm qua Tô tiểu thư cũng đi cùng họ, có thể là Bùi tổng bày mưu đặt kế hay không?” Trợ lý có vẻ dăm chiêu hỏi han.

Hồ Sĩ Minh khẽ cau mày, ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt bàn làm việc, trầm ngâm một chút nói: “Bùi Dịch hẳn là không để cho người phụ nữ của mình liên lụy vào những chuyện này.”

“Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?”

“Không thể loại trừ bất cứ khả năng gì.” Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, “Tiếp tục đi quan sát bọn họ, Hồng gia bên kia cũng không thể phớt lờ.”

Vâng ạ trợ lý gật đầu, lập tức thôi lui ra ngoài. Mà khi hắn đi tới cửa, Hồ Minh Phi vừa lúc tiến vào.

“Hồ tiểu thư.”

“Uh’m.” Hồ Minh Phi nhàn nhạt gật gật đầu, lập tức hướng tới trong văn phòng đi tới, đối với Hồ Sĩ Minh nói, “Em nghe nói Đức An về nước rồi hả?”

Hồ Sĩ Minh gật đầu: “Đã điều tra được, hẳn là Thiết Kế Sư của xây dựng Phi Tầm, bây giờ tất cả thiết kế của xây dựng Phi Tầm đều là dùng thiết kế của hắn.”

“Xây dựng Phi Tầm? Kia chẳng phải là công ty nước ngoài sao? Lần trước bọn hắn tới là phó Thiết Kế Sư, Đức An cũng không có xuất hiện.” Hồ Minh Phi mày vèo một phen nhủ lại, trầm giọng nói, “Bọn hắn là một công ty nước ngoài cũng tới cạnh tranh đấu thầu, lòng tham có phải hay không quá lớn?”

Ví như nói những Thành phố khác ngược lại còn có thể chấp nhận được đi, nhưng nơi này là Bắc Kinh, những công ty tham gia cạnh tranh đấu thầu lần này đều là những công ty có thế lực hùng hậu, đâu nào đến phiên mấy công ty nước ngoài nhúng tay.

Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói: “Phi Tầm này một hai năm nay một mực khuếch trương thực lực, rất nhiều quốc gia đều có trụ sở công ty của bọn họ, tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình thôn Thành Trung này cũng không hề kỳ quái. Nhưng có một điểm rất kỳ quái...” Hồ Sĩ Minh dừng một chút: “Đức An hai tháng trước mới vào làm cho xây dựng Phi Tầm.”

“Hai tháng trước?” Hồ Minh Phi mở to mắt, có chút không dám tin tưởng, “Hắn trong vòng hai tháng về ra hoàn chỉnh bản thiết kế? Liền tính hắn là thiết kế chính cũng không thể hoàn thành được, mà còn lượng công việc của hắn rất nhiều, làm sao có thể trong hai tháng hoàn thành?”

Tuy việc cải tạo thôn Thành Trung gần đây mới chính thức đưa tin, nhưng kỳ thật Tứ Đại Gia Tộc cũng sớm đã nhận được tin tức, cũng đã yên lặng chuẩn bị từ lâu. Công trình thiết kế lớn như vậy cũng không phải là một hai tháng có thể hoàn thành.

“Anh đã nghiên cứu quá thiết kế của bọn họ, quả thật có vẻ thô ráp, xem ra giống như là đẩy nhanh tốc độ để kịp thời gian thôi.” Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Minh Phi nhíu mày: “Em lần trước cũng có để ý qua tác phẩm thiết kế của bọn họ, tuy làm cho người ta mới nhìn rất lát mắt, nhưng mà so với Xây dựng Tiếp Khắc thiết kế thô ráp hơn, muốn vào vòng trong mà nói cũng là Xây dựng Tiếp Khắc được chọn mới đúng.”

Hồ Sĩ Minh cười lắc đầu, em gái của anh ta đối với phương diện thiết kế quả thật rất có thiên phú, nhưng tới cùng vẫn là thiếu kinh nghiệm, có vài thứ Hồ Minh Phi nhìn không ra, nhưng mà hắn lại nhìn ra được.

Bây giờ công trình thôn Thành Trung, trước hết suy xét liền là ý nghĩa. Thiết kế của xây dựng Phi Tầm so với Xây dựng Tiếp Khắc tiên tiến rất nhiều, đây mới là mấu chốt để bọn họ được chọn.

“Là đối thủ cạnh tranh có thực lực, không thể phớt lờ. Mặt khác còn một chuyện anh đến bây giờ còn không thể xác định, chúng ta luôn bị xung quanh chú ý.” Hồ Sĩ Minh nói một câu lập lờ nước đôi.

Hồ Minh Phi nhìn đến anh trai của chính mình sắc mặt nghiêm trọng, cũng không có tiếp tục nói cái gì.

Mà không chỉ Hồ Sĩ Minh đối Đức An có hoài nghi, ngay cả Đoàn gia cùng Hồng gia đều đã đối với vị Thiết Kế Sư đột nhiên xuất hiện này cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua Đoàn Kế Hùng đối với sự xuất hiện của Đức An, càng tức giận hơn là tò mò.

“Cùng cái Tiểu Tien chúng Tô Thi Thi kia quen biết sao?” Đoàn Kế Hùng nhìn Đoàn Hòa Dục, lạnh giọng hỏi.

Đoàn Hòa Dục gật đầu, đem chuyện mình vừa điều tra nói rõ ràng, sau cùng nói: “ Sư huynh Tô tiểu thư cùng Đức An là bạn bè, nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh Tô tiểu thư có liên đến công trình thôn Thành Trung.”

“Tôi mặc kệ nó có liên quan hay không, tóm lại tôi muốn diệt trừ toàn bộ hậu họa. Ông phái người theo sát bọn chúng, nếu Tô Thi Thi cái con nha đầu tạp chủng kia thật sự có liên quan đến cái công trình này, như thế cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt rồi.” Đoàn Kế Hùng nói ra những lời này trong mắt hiện lên ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Hòa Dục thân thể cứng đờ, đáy lòng dâng lên một cảnh giác lạnh lẽo.

Xem ra bây giờ lão già họ Đoàn này vì cái công trình thôn Thành Trung đã bắt chấp tất cả rồi. Ông ta biết rõ thủ đoạn lão gia nhà mình, đến lúc đó nếu là Tô tiểu thư tiếp tục quấy rối mà nói, phòng chừng thật sự gặp nguy hiểm rồi. Nhưng mà Đoàn Hòa Dục trên mặt lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, chỉ là ở trong lòng cần nhắc nhở hay không đi thông báo cho Tô Thi Thi một phen. Dù sao ông ta có nhược điểm bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nắm rõ, cũng nên cho chính mình một con đường lui.

Hồng gia cũng giống như vậy, chú ý vị kiến trúc sư Đức An này.

Trong lúc này, Đức An trở thành con ngựa đen thu hút sự chú ý của Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh. Lan gia tuy bày tỏ rõ ràng không tham gia cạnh tranh, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không chú ý đến.

Chỉ là vị suất ca đầu bạc kia lại không thèm để ý đến, vẫn như cũ mỗi ngày lôi kéo Tổng Trọng Hạo đi các nơi có thể uống rượu để thử rượu, hoàn toàn một kẻ mê luyện rượu, mà còn từ lượng kỷ tề, vừa uống liền say.

Kết thúc một vòng, công trình thôn Thành Trung cũng đã bắt đầu tiến hành cạnh tranh đấu thầu đợt thứ hai, bây giờ bản thiết kế so với vòng một tình xáo rất nhiều.

Tô Thi Thi đứng trước màn hình TV đang trực tiếp buổi đấu thầu kia, khi nhìn đến một người đầu bạc chói mắt khiến người ta không để cho bỏ qua, ánh mắt vẹo nheo lại.

“Hắn quả nhiên tham gia công trình thôn Thành Trung lần này rồi.” Tô Thi Thi quả cảm hơi hơi nắm chặt, nhớ tới Tổng Trọng Hạo cùng hắn thường xuyên tiếp xúc, cùng với lần trước lúc vô tình nhắc tới Bùi Dịch, càng nghĩ càng cảm thấy được mọi chuyện không quá đúng lắm.

“Bùi Dịch, anh tới cùng muốn làm cái gì?” Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Mà để cho cô càng thêm không nghĩ ra chính là, thời gian này Bùi Dịch giống như là chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, mỗi ngày lại đưa đón cô đi làm. Về nhà mỗi đêm đúng giờ thu lợi tức, một chút đều đã nhìn không ra bộ dáng khó chịu vì tham gia cạnh tranh đấu thầu thất bại.

“Bùi tiên sinh vô phần quá kiên cường rồi!” Tô Thi Thi yên lặng thở dài, muốn từ Bùi Dịch trong miệng tìm hiểu tin tức thật sự là quá khó khăn rồi. Mà cô lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, không chừng sẽ để cho anh gặp phải chuyện phiền toái gì nữa.

Chỉ là cô không nghĩ muốn tìm phiền toái dấy vào mình, nhưng phiền toái vẫn sẽ tìm tới cửa.

Đợt cạnh tranh đấu thầu thứ hai kết thúc, một ngày nào đó, buổi tối lúc hơn tám giờ, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Tổng Trọng Hạo.

“Sư muội, mau đến cứu mạng! Anh bị cái tên đáng chết này uống cạn máu rồi, mau lại đây cứu anh, mang theo tiền bạc!”

“Các người lại đi uống rượu rồi hả?” Tô Thi Thi vừa nghe liền nổi giận.

Sư huynh cô trước đây là không uống rượu, thời gian này sắp biến thành ma mem rồi.

Tổng Trọng Hạo ở bên kia ủy khuất nói: “Mau đến đây quán bar Hồng Đức, anh cũng có chút uống hơi nhiều. Em nhất định phải nhanh lên, chẳng thế thì liền không thấy được chúng tôi rồi.”

Tô Thi Thi: ...

Cô đây là gây ra cái nghiệt gì? Buổi tối khuya vậy mà bảo cô đi cứu hai người đàn ông.

Cô đi ra phòng ngủ, lặng lẽ đi đến trong thư phòng, trong thư phòng đèn còn sáng, Bùi Dịch còn đang bận rộn

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, trong lòng có chút sợ sệt.

Lén đi ra ngoài, có thể từ cực kỳ thăm hay không?

Đúng lúc này, trong thư phòng hình như có động tĩnh. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, co cẳng chạy trở về trong phòng ngủ. Lấy giấy bút, để lại tờ giấy cho Bùi Dịch, lập tức chạy đi.

Chết thì chết đi, trước đem hai người phiên toái kia mang về rồi tính tiếp!

Cả nhà sớm an!

Hôm qua bùn bùn ngồi mở lại mấy chương đầu sửa lỗi, có 10c mà sửa hơn 1h.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quấy rối

Quán bar Hồng Đức ở Bắc Kinh là một trong những quán bar nổi tiếng nhất. Tô Thi Thi cũng không phải lần đầu tiên đến quán bar này, khi đó cô buổi tối cười ngửa chạy đến, ở trong này gặp qua Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường.

Lúc này lại đến nơi đây, Tô Thi Thi bỗng nhiên có cảm giác chân quen lối cũ người xưa đâu rồi.

Cái cô em gái kia hận cô đến tận xương tủy, thế muốn đem tất cả những thứ thuộc về cô bắt kẻ đó là gì đều cướp sạch không biết ở trong núi thế nào rồi.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu, cô bỏ đi những cái cảm xúc này. Có một số việc cô thật sự bất lực, nghĩ nhiều chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Cô rất nhanh liền tìm được quán bar Hồng Đức, nơi này không hề giống Ám Nhữ cái loại quán bar nhưng lại giống như phòng trà cao cấp, chương khí mù mịt, Tô Thi Thi đi vào liền nhũn mỳ.

Ngon đèn lóng lánh khiến người vừa bước vào từ đầu mắt mở không ra, Tô Thi Thi đưa tay che ở trên đôi con ngươi xinh đẹp của mình, nheo mắt lại gian nan tìm người.

May mà sư huynh cô coi như thông minh, ngồi ngay chỗ ra cách cửa ra vào không xa chờ cô.

Tổng Trọng Hạo lúc này đã say ngà ngà, rượu mạnh mẽ triệt để lấn áp tỉnh táo, nói chuyện lớn miệng, nhìn đến Tô Thi Thi đang đi đến, hướng về phía cô cười đến đặc biệt nịnh nọt: “Sư muội ag, em rốt cục đến đây rồi, chúng ta không cần bị giữ ở trong này nữa rồi.”

Anh nói xong vỗ vỗ vào trên lưng Đức An, an ủi: “Tiểu An An, chúng ta rốt cục có thể về nhà rồi.”

“Clgt...” Tô Thi Thi chịu không nổi chà xát da gà đang nổi trên mu bàn tay, thật sự là cạn nhời với bọn họ rồi.

Người phục vụ quán bar sợ bọn họ chạy mất, một mực ở bên cạnh canh chừng. Tô Thi Thi đi theo người phục vụ đi thanh toán, nhưng mà vừa quay đầu, lại phát hiện sư huynh cô cùng Đức An kia hai người không thấy nữa!

“Mỹ nữ, anh trai nhà bỏ lại chạy mất rồi, đến cùng anh đây uống một ly đi.” Bên cạnh một người đàn ông ăn mặc như lưu manh, tay cầm một chia Rio cười quỷ dị hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, liền chạy tới cửa ra vào.

“Người đẹp, chờ đi à!” Người đàn ông kia cũng có chút uống hơn nhiều, nhìn đến Tô Thi Thi chạy đi vậy mà ở phía sau đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hấn không có nhanh bằng Tô Thi Thi. Tô Thi Thi chỉ chớp mắt bỏ đã chạy ra khỏi quán bar. Quả nhiên thấy sư huynh cô cùng Đức An hai người đang ôm nhau, tập tễnh đi về phía trước.

Tô Thi Thi chịu đựng cảm giác kích động muốn đi lên bóp chết bọn họ, chạy tới đẩy đẩy Tổng Trọng Hạo: “Sư huynh, nhà anh ở đâu?”

“Anh... Ở trong, “ Tổng Trọng Hạo say rượu bị nấc, vừa thấy Tô Thi Thi, liền lộ ra nụ cười cực kỳ nịnh nọt, “Sư muội, cảm ơn em.”

Tô Thi Thi nâng trán, quay đầu nhìn nhìn Đức An đang ở bên cạnh, phát hiện người này so với h

sư huynh cô uống say hơn nhiều, từ đầu hỏi không ra cái gì. “Để em mượn phòng khác sạn cho hai người.” Tô Thi Thi qua đi đỡ lấy tay Tống Trọng Hạo, nhưng mà Tống Trọng Hạo lại giống như là chịu được kinh hách một dạng, mạnh hất tay cô ra, sợ hãi nhìn cô: “Em cũng đừng đụng vào anh, bị Bùi tiên sinh biết được anh chết chắc rồi!”

“Em...” Tô Thi Thi thiếu chút nữa tức học máu.

Bùi Dịch đối với Tống Trọng Hạo thương tổn là có bao lớn? Vậy mà để cho anh uống rượu say rồi, vẫn còn đối với anh kiên kị.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, hướng về phía Tống Trọng Hạo lộ ra dáng vẻ hung tợn: “Anh còn tiếp làm loạn, em liền đem anh cời hết quần áo, cột vào cột điện!”

“Sư muội...” Tống Trọng Hạo lộ ra vẻ mặt ủy khuất, lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Sư muội, em làm sao có thể nói chuyện như vậy với sư huynh, thật không lễ phép!” Bên cạnh Đức An không rõ sự tình, câu được câu mất, đột nhiên hướng về phía Tô Thi Thi đánh tới.

Tô Thi Thi không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên ra tay, một cái không chú ý, lại bị hắn ôm vào trong lòng.

“Thơm quá!” Đức An lộ ra một vẻ mặt say mê, hoàn toàn quên vừa rồi còn đang vì Tống Trọng Hạo đòi lại công bằng, đưa tay ở trên người Tô Thi Thi bắt đầu mò mẫm.

“Chết tiết! Đồ hào sắc!” Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, lập tức vùng tay giữ lại cánh tay phải đang sờ soạng lưng tung kia của hắn.

“Vóc người đẹp hảo.” Đức An ợ một cái toàn là hơi rượu, một cái đầu bạc lấp lánh cùng gương mặt trắng trẻo hai má đỏ hồng, không biết là vì uống rượu hay vẫn lại là thẹn thùng.

Tô Thi Thi nghe được lời của hắn nói, ánh mắt tối sầm lại, vươn móng tay liền bấm vào mu bàn tay hắn.

Đồ hào sắc!

Nhưng Đức An uống rượu, thần kinh hoàn toàn không còn cảm giác được đau đớn. Một cánh tay còn lại kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mò lên cái mông của Tô Thi Thi.

“A! Đồ sắc lang!”

Tô Thi Thi roạt một phen, giống như là bị giẫm lên than hồng giật mình, liền giữ chặt tay của Đức An, lập tức quay người liền muốn làm tư thế cái người qua vai. Nhưng mà Tô Thi Thi còn không có đưa hắn quăng ngã ra ngoài, bên cạnh đột nhiên xông đi tới một cái bóng, lập tức một quả đấm ầm một phen nện ở trên mặt Đức An.

“Ừm...” Đức An kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị nện liền hướng bên cạnh lao đảo hai lần, ngã vào trên người Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo không đứng vững, hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, liền nhìn đến Đức An cùng người ta đánh nhau rồi.

Chính xác mà nói là có người kia áp đảo hành hung Đức An.

“Bùi... Bùi... Bùi Dịch?” Lúc Tô Thi Thi thấy rõ người đàn ông kia là ai khi đó, sợ tới mức tóc tai đều nhanh dựng thẳng lên.

Xong rồi, cô hiện tại chạy trốn còn kịp hay không?

Tô Thi Thi tâm bùm bùm nhảy dựng, bây giờ thật sự cảm thấy được bị kịch rồi. Bùi Dịch nhất định là nhìn đến chuyện xảy ra vừa rồi, giờ phút này sắc mặt không bỏ dị thường, hiển nhiên là cực kỳ tức giận.

“Chạy!” Tô Thi Thi cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng bố rồi! Bùi Dịch như thế nào tới nhanh như vậy!

“Sư huynh, Đức An, các người tự cầu nhiều phúc đi!”

Tô Thi Thi dù sao là quân không xong.

Mà càng làm cho Tô Thi Thi hoảng sợ chính là, Bùi Dịch vậy mà không đuổi theo, anh cứ như vậy ở chỗ này đánh người.

Xong đời rồi!

Tô Thi Thi do dự nghĩ muốn quay lại cứu người hay không, một chiếc xe liền dừng ở bên cạnh cô.

Chú Lý từ trên xe bước xuống, thay Tô Thi Thi mở cửa xe, cung kính nói: “Tô tiểu thư, tiên sinh để cho tôi trước đưa cô trở về.”

“Ách...” Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn phía kia còn đang bận rộn đánh người Bùi Dịch, yếu kém yếu kém hỏi chú Lý thúc, “Anh ấy nói từ khi nào?”

Chú Lý nhìn Bùi Dịch đang ở bên kia đánh nhau liếc mắt một cái: “Tiên sinh là lúc xuống xe đi đánh người đã nói.”

“Chú Lý...” Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy, đáng thương tội nghiệp địa nhìn chú Lý, “Chúng ta hai người đến đó ngăn cản anh ấy lại được không?”

“Tô tiểu thư, cho dù là thêm mười người nhưng chúng ta đều đã; ngăn không được, cô chết tâm đi.” Chú Lý nghiêm trang nói.

Tô Thi Thi thờ dãi: “Vậy đi về thôi.”

Cô đã tận lực rồi.

“Không được, như vậy trở về mình khẳng định chết chắc rồi.” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lại từ trên xe nhảy xuống, đối với chú Lý nói: “Chú Lý, chú đi về trước đi, tôi lái xe về sau.”

Sau đó cô liền lái xe đến chỗ bên cạnh Bùi Dịch, hạ cửa kính xe xuống, lấy lòng nhìn Bùi tiên sinh đang nổi giận kia.

“Anh yêu, đánh đã rồi chúng ta trở về nhà đi.”

Bùi Dịch nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, thân thể cứng đờ, nhìn Đức An cùng Tống Trọng Hạo ôm chân anh cầu xin tha thứ, một quyền nện ở trên mặt Đức An. Sau đó rút chân ra yên lặng xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía anh lộ ra một nụ cười rục rịch: “Bùi tiên sinh, thì ra lúc anh đánh người cũng đẹp trai như thế, quả thực đẹp trai khiến em không thể rời mắt!”

Cô gái này...

Bùi Dịch trên mặt băng lãnh thiếu chút nữa nứt ra, cô gái này luôn luôn biết nói sao để đối phó anh.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua hai người Tống Trọng Hạo bọn họ, sau đó đi qua một tay một cái kéo hai người bọn họ dẫn đi.

Tô Thi Thi thấy thế vội vàng nhảy xuống xe, mở cửa xe.

Bùi Dịch không chút khách khí mà đem hai người nhét vào phía sau xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

“Xem ra giận con giận còn chưa tan.” Tô Thi Thi yên lặng nói thầm

Lúc này ngàn vạn lần không thể trêu chọc Bùi tiên sinh.

Sau đó Bùi Dịch cũng không có để cho cô tìm một khách sạn cho hai người kia nghỉ ngơi, cũng không có trực tiếp ném họ xuống đường, mà là nói ra một địa chỉ.

Tô Thi Thi nghe được địa chỉ khi đó, khóa miệng giật giật, quay đầu về mặt nghi hoặc nhìn anh: “Anh có phải làm lẫn gì rồi hay không... Không đúng, Bùi tiên sinh, Anh tuyệt đối không có sai, em lập tức liền lái xe!”

Tô Thi Thi nói xong tiện quay đầu nghiêm trang nhìn về phía trước, một bên lái xe vừa nói: “Anh đánh lâu như vậy tay có bị đau ở đâu hay không? Em trở về liền xoa bóp cho anh nha.”

Bùi Dịch ngồi ở ghế lái phụ, nhàn nhạt nhìn về phía trước không nói một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi đều nhanh muốn khóc. Vuốt mông ngựa không được, lấy lòng cũng không được.

Bùi tiên sinh, anh trái lại nói một câu nha! Trẻ như vậy lái xe đến nhà Hồ Sĩ Minh là muốn làm cái gì!

Chẳng lẽ đánh còn không đã còn muốn đi đánh tiếp một trận?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đây là, lỗ chó?

Đêm chậm rãi sâu, trên đường phố đã cực kỳ an tĩnh, nhưng mà tim Tô Thi Thi lại thùng thùng thùng nhảy cực kỳ nhanh.

Bên trong chiếc Mercedes, Bùi Dịch ngồi bên cạnh cô, nhưng mà từ khi Bùi tiên sinh theo lên xe sau đó nói ra địa chỉ cần đến, cũng không có nói thêm một câu nào nữa. Tô Thi Thi trong lòng không yên, nhưng vẫn lại là lái xe đến chỗ nhà Hồ Sĩ Minh cái tòa vương phủ kia.

Nơi Hồ Sĩ Minh ở được xem là mảnh đất vàng ở Bắc Kinh này, mà Hồ Minh Phi cũng ở nơi này.

“Cửa sau.” Ngay lúc Tô Thi Thi tính toán dừng ở cửa chính, Bùi Dịch đột nhiên phun ra hai chữ.

Đôi con ngươi giáo hoạt của Tô Thi Thi sáng lên, trong đầu như có một tia sáng xẹt qua. Lập tức nhấn ga, xe nghênh ngang mà đi, rất nhanh liền chạy đến phía sau của tòa vương phủ này.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, bốn phía đều đã im ắng. Ngoại trừ đèn đường, liền không có ánh sáng khác rồi.

Tô Thi Thi xuống xe, kim lòng không đậu ôm áp cánh tay mình, tháng Mười Hai buổi tối đã rất lạnh rồi.

Bùi Dịch xuống xe, nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, ánh mắt tối sầm lại, lập tức đi tới cởi áo khoác ra, không nói một tiếng choàng lên trên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, vừa định nói không cần, ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vẻ mặt nhăn nhó, yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Dương Dũng luôn âm thầm đi theo bảo vệ Tô Thi Thi hướng tới bọn họ bên này đi tới.

“Các người...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay cả Dương Dũng cũng đều đã đến đây, hẳn không phải là thật sự muốn xông vào trong nhà người ta đánh nhau chứ? Chẳng lẽ Hồ Sĩ Minh gần đây lại chọc tới anh rồi?

Tô Thi Thi thật sự buồn bực, thời gian này Bùi Dịch vẫn luôn thật bình tĩnh, cô còn tưởng rằng anh không có việc gì, thì ra anh đang kìm nén.

Nhưng đúng lúc này, Dương Dũng đột nhiên đi tới góc tường bên cạnh. Sau đó không biết đụng vào nơi nào đó ẩn xuống một cái, chỉ nghe rầm một tiếng vang nhỏ, trên tường vậy mà xuất hiện một cánh cửa.

Tô Thi Thi thấy cảnh tượng vừa rồi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, quay đầu lại nhìn về hướng Bùi Dịch, ngón tay chỉ đến cánh cửa kia: “Đây là... Lỗ chó?”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: “Em nhìn thấy qua cái lỗ chó nào lớn như vậy à?”

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, quả thật không có cái lỗ chó nào lại cao hơn một thước, cái cửa này chỉ cần hơi khom người là có thể đi vào.

Sau đó cô liền nhìn thấy Dương Dũng quay trở lại, mở cửa xe, bắt đầu từ trong xe lôi hai người đàn ông đã say khướt kia xuống.

“Anh... Thật quá ác độc!” Tô Thi Thi lúc này chẳng lẽ còn không rõ ý định của Bùi Dịch.

Đây là muốn đem hai con ma men kia ném vào trong nhà cho Hồ Sĩ Minh!

Mà còn, Bùi Dịch vậy mà ở cửa sau nhà người ta thần không biết quỷ không hay tạo ra một cánh cửa bí mật, chuyện này thật sự là quá độc ác! Không đúng, chuyện này rõ ràng cho thấy có âm mưu từ trước.

“Anh chẳng lẽ từ sớm đã biết hai người bọn họ sẽ uống rượu?” Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn Bùi Dịch, sắc mặt chậm rãi trầm tiếp xuống.

“Nói, anh tạo ra cái cửa bí mật này làm gì? Để đến đây vụng trộm cùng người nào đó hẹn hò sao?”

Tô Thi Thi biết được, Hồ Minh Phi cũng ở nơi này. Bùi Dịch vô duyên vô cớ tạo ra một cái cửa bí mật này làm cái gì!

Bùi Dịch có chút lờ mờ, hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ Tô Thi Thi rồi.

Làm gì có ai suy diễn lung tung nhanh đến như vậy, như thế nào mới hai ba câu nói cô liền suy diễn anh tới cùng Hồ Minh Phi lén lút hẹn hò rồi?

“Cô gái ngốc này, em tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi nói!” Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

“Anh lại còn hung dữ với em!” Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền chạy tới xe. Lúc này Dương Dũng vừa lúc đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An từ trên xe kéo xuống, Tô Thi Thi chạy tới, bang bang âm đóng cửa lại. Lập tức chuyển tới chỗ tay lái rất nhanh nổ máy xe, hướng về phía Bùi Dịch thờ phỉ phỉ nói: “Anh liền tự mình trở về đi!”

“Oanh...” Xe khởi động nghênh ngang mà đi, quá trình không tới 30 giây.

Bùi Dịch đứng tại chỗ yên lặng nhìn chiếc xe kia đang rời đi, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ là bàn tay vốn đang buông xuống bên người nhưng mà giờ đã chậm rãi nắm lại.

Tô Thi Thi, em ngửa da rồi!

Anh lại bị vút bỏ ở nơi đây!

Bùi tiên sinh nổi giận!

Dương Dũng chỉ cảm thấy chính mình mồ hôi lạnh đều đã toát ra, trong lòng điên cuồng gào thét bà cô Tô Thi Thi kia, đang êm đẹp, như thế nào lại làm loạn rồi!

Anh đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch, yên lặng mà đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An lần lượt khiên lên lưng mình, lại nhanh tay nhẹ chân khiến bọn họ đem vào trong nhà Hồ Sĩ Minh.

Chờ anh xong việc đi ra ngoài, Bùi Dịch đã không thấy nữa.

Dương Dũng nhẹ nhàng thở ra.

Bên kia Tô Thi Thi lái xe, chạy đi ra ngoài hơn một ngàn mét, mới giống như không còn chút khí lực tựa vào trên vị trí, vỗ bộ ngực, về mặt nghĩ lại mà sợ.

“Quá khủng bố rồi.” Cô hướng tới trong kính chiếu hậu nhìn, phát hiện Bùi Dịch không có đuổi theo, trong lòng lại có chút không yên.

Vừa rồi phát hỏa có phải quá mức rồi hay không? Nếu lỡ như anh thật sự tức giận thì làm sao bây giờ? Tô Thi Thi có chút buồn rầu, cô vừa rồi chỉ là mượn đề tài để nói cho anh quên chuyện kia, trong lòng đương nhiên là tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng mà nếu chẳng làm như vậy, lỡ như Bùi tiên sinh bởi vì cô vụng trộm chạy đến quán bar, lại bị người ta quấy rối về nhà liền tình trạng phạt cô thì làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi thừa hiểu bụng dạ keo kiệt của Bùi tiên sinh.

Chỉ là để cho cô không ngờ tới chín là, lúc cô lái xe trở lại Thi Dịch, Bùi Dịch vậy mà đã về rồi!“Anh... Bay trở về à?” Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đứng ở trong phòng khách, tròn mắt tròn to như muốn rót ra ngoài.

Bùi Dịch nghe vậy, khoé miệng nhếch lên: “Em bay một cái cho tôi xem”

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: “Em cũng không cái năng lực kia.”

Lúc này chú Lý từ bên ngoài đi tới, đối với Bùi Dịch nói: “Tiên sinh, di động của người để quên trên xe rồi.”

Thì ra là thế.

Tô Thi Thi nhất thời hiểu rõ, phỏng chừng là chú Lý đi đón Bùi Dịch. Dựa theo khả năng lái xe của chú Lý so với Tô Thi Thi về sớm hơn, một chút cũng không kỳ quái.

“Có bản lĩnh thì chính mình tự trở về đi, để cho người ta tới đón thì tính cái gì?” Tô Thi Thi nói thầm.

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm lại. Ngay cả điện thoại cũng chưa lấy, hướng Tô Thi Thi lập tức đi tới.

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, co căng chạy: “Em sai rồi!”

“Em cảm thấy được cầu xin tha thứ hữu dụng sao?” Bùi Dịch đột nhiên cũng chạy theo, hai ba bước liền bắt được cô, nhanh nhẹn đem cô vác lên vai đi tới.

“Anh mau bỏ em xuống!” Tô Thi Thi vùng vẫy.

“Bốp!” Đêm khuya thanh tĩnh trong vương phủ phát ra âm thanh vang vọng. Cái bàn tay người nào đó vừa mới đánh vào mông Tô Thi Thi, bây giờ đánh xong cũng không có lập tức thu tay về, mà là vẫn đặt trên bờ mông của cô nặng nề mà xoa nắn.

Tô Thi Thi bị đánh đau đang muốn kêu to, liền nghe bên cạnh truyền đến giọng nói Bùi Dịch to rõ: “Lá gan lớn rồi, đêm hôm khuya khoắt dám chạy tới quán bar đúng không?”

“Em sai rồi!” Tô Thi Thi vội vàng nhận sai.

Cô liền biết Bùi tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô mà.

“Sur huynh, tôi không để yên cho anh!”

Mà ngày hôm sau ở vườn sau trang viên Hồ gia, đột nhiên bộc phát ra một tiếng khủng bố thét chói tai: “Mặt tôi làm sao vậy?”

“Đức An, anh như thế nào biến thành đầu heo rồi hả ?” Trong một gian phòng nào đó ở gian nhà sau của Hồ gia, một giọng nói hoảng sợ vang lên.

“Đau quá, là ai đánh tôi? Con bà nó, lăn ra đây cho tôi.” Đức An nổi quạu rồi, đối với chuyện ngày hôm qua, hẳn sau khi uống rượu say hoàn toàn không nhớ được. Giờ phút này hẳn toàn thân trên dưới đều đã sưng lên, nhất là mặt hẳn, sưng lên liền giống như một cái đầu heo, chỗ xanh chỗ tím, Đức An này từ trước đến nay đều đặc biệt chú ý dung mạo, vừa nhìn thấy mặt mình như vậy, đối với hẳn quả thực là giống như tận thế vậy.

“Tổng Trọng Hạo, có phải anh làm hay không?” Đức An tìm một vòng, phát hiện bên cạnh từ đầu không có ai. Mà còn, hẳn vậy mà cùng Tổng Trọng Hạo ngủ ở trên một cái giường, hai người trên người cũng không mặc quần áo.

“Anh đối tôi làm cái gì?” Đức An mạnh ôm lấy cánh tay, hoảng sợ trừng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo.

Lúc này Tổng Trọng Hạo sắc mặt trắng bệch, anh tối hôm qua tuy nhiên say, nhưng mà chết tiệt, vậy mà loáng thoáng nhớ rõ chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

“Tôi... Tôi giống như...” Tổng Trọng Hạo run rẩy, có cảm giác thật sự đã đến Ngày Tận Thế.

Anh nhớ không lầm mà nói, ngày hôm qua giống như nhìn thấy Bùi Dịch đến. Anh ngẩng đầu yên lặng nhìn Đức An liếc mắt một cái, người này trên người bị đánh đến như vậy hẳn là đều do Bùi Dịch gây ra đi.

Xong đời rồi !

Mà đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận dòn dập tiếng bước chân. Lập tức Tổng Trọng Hạo bọn họ còn chưa có phản ứng kịp khi đó, cửa đã bị phá rồi.

Chắc chắc. đám mèo ở đâu bay tứ tung

Định là tối nay siêng năng một chút, đi viết bộ truyện hứa viết tặng ngta mà ngâm ngâm 3 tháng rồi. Lại nhận đc cái này. Tâm tình lên cao lại đi ed truyện để cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình.

Còn nợ ai đó thôi để xong bộ này rồi tính vậy. Mặc dù bộ kia cũng ngắn thôi, nội dung cũng có rồi mà thôi. Cứ từ từ mò vậy

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không nghĩ anh phá đám đến như vậy

“CLGT!”

Dẫn đầu xông tới chính là một nữ giúp việc của Hồ gia, vừa tiến đến nhìn đến hai người đàn ông không mặc quần áo, sợ tới mức vội vàng bưng kín ánh mắt.

“Các người là ai? Ai cho các người vào, ra ngoài!” Đức An vừa quay đầu nhìn đến người nhiều tiến vào như vậy, mặt lập tức liền tái rồi.

Hắn hiện tại không mặt mũi gặp người nha!

“Bảo chúng tôi ra ngoài?” Cầm đầu đám người hầu là một lão già vừa nghe hẳn nói lời này, mặt chái quét một phen liền trầm tiếp xuống, cũng bắt cháp bọn hắn hai người không mặc quần áo, chỉ vào mặt hẳn mắng, “Các người là ai? Làm sao có thể vào Hồ gia chúng tôi?”

“Các người là Hồ gia?” Đức An cùng Tổng Trọng Hạo đưa mắt nhìn nhau.

Nơi này không phải khách sạn?

Căn phòng này cổ kính, quả thật không giống một khách sạn.

Đức An không rõ lắm cái Hồ gia trong miệng đám người trước mặt kia là ai, sững sờ nhìn Tổng Trọng Hạo: “Anh quen sao?”

Tổng Trọng Hạo lắc đầu một cái, trong đầu rất nhanh hiện lên rất nhiều ý nghĩ, con người sáng lên, như là suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bọn họ ngày hôm qua người nhìn thấy sau cùng là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch. Su mui anh tuyệt đối sẽ không mặc kệ anh, như thế bọn họ hiện tại lại ở nơi này, khẳng định là Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi an bài.

Hồ gia, toàn bộ Bắc Kinh này theo chân bọn họ có tiếp xúc qua có mấy người Hồ gia?

“Tôi và bạn của mình ngủ ở đây thì liên quan gì đến các người?” Tổng Trọng Hạo giống như thể liên quan gì nhau, chỉ vào cái người hầu kia nói.

“Liên quan gì đến chúng tôi?” Người hầu kia cũng lơ mờ, rồi sau đó hốt hể mắng, “Tôi còn muốn hỏi các người làm sao có thể chạy đến nơi đây đi ngủ! Người nào cho các người vào? Các người vào bằng cách nào?”

“Nực cười, chúng tôi làm sao có thể chính mình chạy vào? Đừng tưởng chúng tôi uống rượu say, cái gì đều đã không nhớ rõ. Bạn của tôi bị các người đánh thành như vậy, không thể liên như vậy bỏ qua được!” Tổng Trọng Hạo ngạnh cổ, thờ phỉ phỉ trừng mắt người trước mặt.

Bên cạnh, Đức An còn có chút không hiểu rõ tình hình, chỉ là sững sờ nhìn Tổng Trọng Hạo đang bão nổi, nửa ngày kìm nén ra một câu: “Thì ra tính tình anh kém như vậy!”

“Anh... Ngậm miệng!” Tổng Trọng Hạo thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Này anh em, không nghĩ tới anh ngốc đến phá hoại chuyện tốt như vậy!

Mà mấy người hầu kia cũng bị đáng về cường thế của Tổng Trọng Hạo hù sợ, người hầu cầm đầu kia nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn các nhân viên an ninh nói: “Thông báo cho thiếu gia chưa?”

“Đã thông báo. Thiếu gia hẳn là lập tức sẽ phái người đến đây xử lý.” Bảo an nói.

Có người vừa nghe, lập tức lo lắng, đối với Tổng Trọng Hạo nói: “Có chuyện gì đợi gặp thiếu gia nhà chúng tôi nói đi.” Thiếu gia? Hồ tổng?

Tổng Trọng Hạo nuốt một ngụm nước bọt.

Đánh chết anh cũng không dám cùng Hồ Sĩ Minh tiếp xúc! Trước kia không biết thân phận thật của hắn, anh còn dám cùng hắn bàn giao kèo này nọ. Hiện tại biết rõ, có thể tránh bao xa liền tránh xa.

Tổng Trọng Hạo rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên vươn tay giữ chặt tay Đức An nói: “Đi, tôi trước đưa anh đi bệnh viện.”

“Tôi buồn ngủ quá, ngủ tiếp...” Đức An còn chưa nói xong, đã bị Tổng Trọng Hạo hung hăng bấm một cái, Tổng Trọng Hạo trừng mắt nhìn, Đức An lập tức phản ứng kịp, đối với anh gật đầu nói: “Không sai, tôi muốn đi bệnh viện nghiệm thương tổn!”

“Các người muốn chạy? Tôi nói cho các người, trước giải thích rõ ràng các người vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này, chẳng thế thì đừng nghĩ đi!” người hầu cầm đầu kia lập tức kêu hô các nhân viên an ninh lập tức vây quanh hai người bọn họ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: “Sao lại thế này?”

Người hầu vừa nghe, lập tức đi ra ngoài.

Người tới đúng là Hồ Minh Phi. Lúc này cô ta cau mày, hiển nhiên là đã nhận được tin tức. Đúng là lúc cô ta đi tới nhìn đến hai người đàn ông không mặt quần áo, sắc mặt cứng đờ, vội vàng xoay người lại, nhú mày nói: “Bọn họ là ai?”

Cô ta như thế nào cũng đến đây?

Tổng Trọng Hạo vừa thấy Hồ Minh Phi đến, sắc mặt liền trầm xuống, cùng Đức An liếc mắt ra hiệu, khẽ cắn môi, bất chấp tất cả rồi.

“Hồ tiểu thư cô tới được vừa lúc, cô mau đến xem các người đem bạn của tôi đánh thành bộ dáng gì rồi hả? Còn có hai người chúng tôi vì cái gì lại xuất hiện ở trong nhà các người, dù sao cũng phải cho chúng tôi lời giải thích đi?”

“Cậu như thế nào trợn mắt nói lời bịa đặt, toàn là nói bừa?” người hầu cầm đầu kia vừa nghe, thiếu chút nữa bị chọc tức, đối với Hồ Minh Phi nói, “Đại tiểu thư, chúng tôi từ đầu không biết hắn là vào bằng cách nào...”

“Hồ gia các người là dễ dàng vào như vậy sao?” Lúc này Đức An đánh giá một phen bốn phía, chen miệng nói, “Nhà các người không phải có bố trí bảo an canh gác sao? Nếu không phải là các người bày mưu đặt kế, chúng tôi làm sao có thể đi vào được.”

“Đúng, dù sao hiện tại hai người chúng tôi đối với chuyện ngày hôm qua hoàn toàn không nhớ rõ, các người nói như thế nào thì ai mà biết được.” Tổng Trọng Hạo phụ họa nói.

“Các người...” Người hầu cầm đầu kia bị bọn họ nói đến á khẩu không trả lời được, tức giận muốn bốc khói

“Im đi.” Hồ Minh Phi cắt ngang lời, nhú mày nhìn thoáng qua hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong nhà mình, khi thấy Tổng Trọng Hạo khi đó, rõ ràng sùng sốt một phen

Thực ra là anh! Hồ Minh Phi ánh mắt lập tức lạnh xuống. Cô ta nhận ra Tổng Trọng Hạo, là Sư huynh của Tô Thi Thi.

Nghĩ tới Tô Thi Thi, Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy đáy lòng kia có tức giận không ngừng mà dâng trào trên. Thù hận lu mờ lý trí, nếu là Sư huynh cô đã rơi vào trên tay cô ta, cô ta đầu nào sẽ dễ dàng buông tha anh như thế!

Ngay lúc cô muốn hạ lệnh cho người ta đem hai người Tống Trọng Hạo bọn họ trở lại, điện thoại đột nhiên vang lên, Hồ Minh Phi cúi đầu vừa thấy mà hình báo biểu hiện, hai mắt mạnh nhú lại, lập tức hướng bên ngoài.

“Anh?”

“Phải người đem hai người bọn họ đưa trở về.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hồ Sĩ Minh.

“Đưa trở về?” Hồ Minh Phi sững sốt, “Anh, anh nếu biết rõ, người đó cùng Tô Thi Thi quan hệ...”

“Anh có tính toán khác.” Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Hồ Minh Phi nắm di động, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn lại là quyết định nghe theo anh trai mình, đối với người hầu bên cạnh nói: “Phải người đưa hai người về đi.”

“Đại tiểu thư?” Người hầu cũng cực kỳ kinh ngạc, đúng là Hồ Minh Phi đã đi mất.

Người hầu quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo cùng Đức An liếc mắt một cái, đối với bảo an nói: “Đưa bọn họ đi!”

Như vậy liền xong rồi? Lần này đến phiên Tống Trọng Hạo ngây dại.

ANH thật sự đã chuẩn bị tinh thần cùng bọn họ ăn thua đủ rồi, kết quả vậy mà cứ dễ dàng như vậy, đem hai người bọn họ cho rời đi, sao lại thế này!

Người của Hồ gia hành động cực kỳ lợi hại, không tới năm phút đồng hồ liền đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An đem lên xe, đem hai người bọn họ cùng kính đưa đi bệnh viện.

Đi bệnh viện là Tống Trọng Hạo yêu cầu, anh vẫn lại là mang theo Đức An đi nghiệm thương.

Trên đường Đức An không chỉ một lần nhìn Tống Trọng Hạo, có người ngoài ở đây, không dễ nói chuyện. Đợi đến bệnh viện, Đức An mặt lập tức trầm tiếp xuống, phần nộ trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo: “Anh có phải biết tôi bị ai đánh hay không?”

Tống Trọng Hạo ánh mắt lóe ra, đối với hắn nói: “Chúng ta trước đi kiểm tra đi.”

“Xem ra tôi đoán đúng rồi! Chúng ta ngày hôm qua gặp được người nào rồi hả? Chết tiệt, ra tay cũng thật nặng! Chỉ đánh lên mặt. Còn có tay của tôi, hí... Tên khốn kiếp này, chớ có đụng vào tôi, đau chết rồi!”

Tống Trọng Hạo lập tức ngưng ngừng thu tay, im lặng, không nói được một lời.

Chết tiệt, vì cái gì không cho anh quên đi toàn bộ chuyện hôm qua, anh thật đúng là nhớ rõ ngày hôm qua Bùi Dịch đánh người một màn kia!

Nhưng đánh chết anh cũng không dám nói.

Mà bọn họ không biết, chuyện bọn họ tối hôm qua gây ra, cũng sớm đã bị những người khác biết được.

Tô Thi Thi tối hôm qua bị Bùi tiên sinh hung hăng trừng phạt một lần, buổi sáng thức dậy liền eo mỗi lưng đau, từ đầu chẳng quan tâm sư huynh cô bên kia thế nào.

Ngay lúc cô chuẩn bị đồ đạc xong muốn đi làm, Bùi Dịch đột nhiên giữ cô lại, đối với cô ôn nhu nói: “Hôm nay anh đưa em đi.”

“Hử?” Tô Thi Thi quay đầu kỳ quái nhìn anh, “Anh gần đây không phải bận rộn nhiều việc sao?”

Bùi Dịch kéo tay cô đi ra ngoài, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Tiện đường.”

“Ách...” Tô Thi Thi bĩu môi, vừa rồi cảm động nhất thời tan thành mây khói.

Cô đi chưa được hai bước, về mặt rừng mình. Không đúng!

Cô bỗng nhiên bắt lấy tay Bùi Dịch, khẩn trương nhìn anh: “Anh hẳn không phải là vì ngày hôm qua không đánh đã, hôm nay muốn tới đem sư huynh em cũng đánh một trận nữa chứ?”

Lời của cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tối đen một mảnh!

Thứ 7 máu chảy về tim

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Anh gần đây có phải quá dung túng em hay không

“Tô tiểu thư, “Bùi Dịch đen mặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, “Anh gần đây có phải quá dung túng em rồi hay không?”

“Ách... Anh... Bùi Dịch, đàn ông mà đánh phụ nữ thì không đáng làm đàn ông!” Tô Thi Thi nuốt nước miếng lặng lẽ lui về sau.

Cô hận không thể tát mình một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì ?

Bùi Dịch híp mắt, từng bước một hướng đến gần cô, thân vươn tay một cái liền bắt được tay của cô, kéo cô áp sát vào trong lồng ngực mình: “Tô tiểu thư, xem ra tối hôm qua anh còn không có giáo huấn em thật tốt, hiện tại muốn anh cho em thêm một bài học nữa! ?”

Bùi Dịch nói xong ánh mắt nghiêm túc, cúi đầu phủ lên môi Tô Thi Thi, tại môi cô độc địa cắn một ngụm.

“Ưm...” Tô Thi Thi đau đến nước mắt thiếu chút nữa đều đã chảy xuống rồi. ?

Cầm tinh con chó à! ?

Đau chết cô rồi, hân đã rách da rồi ! ?

Bùi Dịch đứng thẳng, mẫn ý nhìn ấn ký chính mình lưu lại trên môi Tô Thi Thi, ánh mắt ở trên người cô đánh giá một phen, nhàn nhạt nói, “Về sau còn dám để cho người ta động vào chỗ nào, anh liền cắn chỗ đó!”

“Anh!” Tô Thi Thi theo bản năng che lên miệng, suy nghĩ đến hình ảnh Bùi Dịch cắn người, sợ tới mức mạnh run run một phen.

Quá đáng sợ mà!

Nhưng Bùi Dịch lại giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh một dạng, đứng thẳng thân thể, sửa sang lại áo khoác tây trang, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tiện xoay người đi ra ngoài.

Đi ra không xa, bước chân của anh ngừng một trận, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, gần từng chữ nói: “Còn chuyện anh có phải là đàn ông hay không, anh sẽ cho em từ! từ! Hiểu rõ!”

Tô Thi Thi chán nản, thở phì phì nghiêm mặt, trên ót còn kém viết hai chữ: Bực tức!

Cô buổi tối khuya lên đi ra ngoài là không đúng, nhưng mà bị người ta sờ mò cũng không phải do cô nguyên ý! ?

Huống hồ ngày hôm qua nếu Bùi Dịch không xuất hiện, cô đã sớm đánh cho cái tên Đức An kia răng rơi đầy đất rồi !

Tóm lại cực kỳ bực tức, lại còn không có thể oán giận!

Tô tiểu thư bày tỏ, Bùi tiên sinh ghen tuyệt đối không thể trêu chọc!

“Còn không đi, để cho anh đến khiêng em qua sao?” Phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, thở phì phì trợn mắt nhìn anh, khăn trương chạy qua. Cô tin tưởng Bùi tiên sinh tuyệt đối làm được.

Hiện ở bên cạnh có nhiều người hầu ở đây như vậy, bị nhìn đến không phải bị cười chết rồi à!

Cô không biết vừa rồi một màn này của bọn họ, đã sớm bị đám người Tiểu Ưu nhìn thấy hết. Lúc này, mấy người nhiều chiến kia chính đang ở trong góc cười trộm.

“Thật là, cũng không suy xét một phen trong nhà có trẻ con ở đây, mắt người ta muốn mù luôn rồi này.” Đoàn Tinh Đồng cũng từ trong góc đi ra, khuôn mặt béo ụt ịt nhỏ nhắn đều đã thành một cái bánh bao phúng phính, đáng thương tội nghiệp nhìn Tiểu Ưu, “Chị xinh đẹp, em đói bụng.” “Tiểu thiếu gia, cậu không phải mới vừa ăn xong sao?” Tiểu Ưu mặt lập tức suy sụp xuống. Tiểu Tổ Tông này còn có thể ăn nữa sao!

“Chị, em đói đến nỗi không còn chút sức lực rồi.” Đoàn Tinh Đồng lắc lắc cánh tay Tiểu Ưu, đáng vẻ kia giống như sắp muốn khóc đến nơi rồi.

Tiểu Ưu vừa mềm lòng lại lo lắng, nhìn xem bên ngoài nhỏ giọng nói: “Bị tiên sinh biết cậu lên đòi ăn thêm, sẽ tức giận!”

“Chúng ta vụng trộm, anh sẽ không biết. Chị yên tâm, em ăn xong liền giảm béo!”

Tiểu Ưu thấy Đoàn Tinh Đồng đáng vẻ của tiểu quý, dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà đúng lúc này, điện thoại cố định trong nhà vang lên. Bên kia quản gia đã chạy tới nhận điện thoại rồi.

Rất nhanh liền truyền đến giọng nói của quản gia: “Vâng, tiên sinh. Tôi biết rõ, nhất định không chế việc ăn uống của tiểu thiếu gia.”

“A! Quá âm hiểm rồi!” Đoàn Tình Đồng vừa nghe, thiếu chút nữa tức đến phát khóc, “Anh cùng Tô Thi Thi cãi nhau, sao lại trút giận lên người em? Muốn em chết đói mà!?”

“Phụt...” Đám người hầu trong nhà nghe được, lập tức cười lăn cười bò.

Mà bên kia, Bùi Dịch thật sự đưa Tô Thi Thi đến công ty, hơn nữa còn đưa cô đến văn phòng, ở bên trong đây đưa hơn mười phút mới chịu rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, nghĩ mãi không xong.

Người này hôm sao lại khác thường như thế?

Mà cô không biết, Bùi Dịch lúc rời khỏi cao ốc Ngôi Sao, vừa lúc đụng phải Tổng Trọng Hạo đang đến làm.

Tổng Trọng Hạo vừa nhìn thấy Bùi Dịch, sợ tới mức lông tơ đều đã dựng thẳng lên, cả người căng thẳng nhìn anh: “Bùi... Bùi tiên sinh sớm an!”

Nhưng mà Bùi Dịch lại như là không thấy được anh ta một dạng, lập tức từ bên cạnh anh ta đi qua, vẻ mặt lạnh thấu xương.

“Phù...” Tổng Trọng Hạo vỗ bộ ngực nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi. Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, anh liền chột dạ không thôi.

Mà một màn này, bị mấy người đang âm thầm theo dõi bọn họ nhìn thấy không sót một chút.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh báo cáo tin tức mới nhất.

“Bùi Dịch coi như không có Tổng Trọng Hạo?” Hồ Sĩ Minh nhíu mày hỏi.

Trợ lý lập tức gật đầu nói: “Không sai. Mà còn xem ra, Bùi tổng giống như đối với Thiết Kế Sư Tổng không vừa ý rất lớn, mà Thiết Kế Sư Tổng cũng hình như rất sợ Bùi tổng. Dựa vào những chuyện đã xảy ra đêm qua, bạn của Thiết Kế Sư Tổng trêu chọc Tô tiểu thư, dựa theo tính cách Bùi tổng, phỏng chừng giận chó đánh mèo đến trên đầu Thiết Kế Sư Tổng rồi.”

Hồ Sĩ Minh có vẻ đắm chiêu tựa vào trên ghế, ngón tay không theo theo thiết tẩu gỗ gõ mặt bàn, ánh mắt chậm rãi neo lại.

Ngày hôm qua nhận được tin tức, Tô Thi Thi buổi tối đi đến chỗ Tổng Trọng Hạo bên kia, về sau bị Đức An sờ mó, Bùi Dịch đi lên liền đem Đức An đánh một trận. “Hồ tổng, chúng ta trước đây có phải lo lắng quá nhiều rồi hay không? Dựa theo tình huống hiện tại tho thấy, Đức An không giống như là người của Bùi tổng.” Trợ lý nói.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt vẫn như cũ cực kỳ ngưng trọng, cũng nghĩ đến chuyện này.

Nếu nói hẳn lúc trước còn có hoài nghi, nhưng mà hai lần vừa qua thái độ của Bùi Dịch đối với Tổng Trọng Hạo bọn họ, quả thật không giống như là đối với người có quan hệ hợp tác.

Nhất là đối với Đức An. Bùi Dịch ra tay nặng như thế, nghe nói đem tay hắn đều đã đánh gãy, càng không giống như là người hợp tác.

Bằng không người nào bị coi thường như thế, lại muốn hợp tác cùng một người đem chính mình đánh cho tàn phế!

“Tiếp tục theo dõi bọn họ.” Hồ Sĩ Minh tròng sinh tính cẩn thận, nghĩ nghĩ, vẫn lại là không dám xem thường.

Vâng ạ trợ lý lại vẫn muốn nói cái gì, nhưng mà thấy tổng giám đốc nhà mình vẻ mặt nghiêm trọng, vẫn lại là đem lời đều đã nuốt trở vào.

Mà sau khi hẳn ra ngoài, Hồ Sĩ Minh sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút.

“Bùi Dịch, anh cho là làm như vậy tôi sẽ đối với anh thả lỏng cảnh giác?” Hồ Sĩ Minh híp mắt, khóe miệng gọi lên một nét cười lạnh, “Tôi thật muốn biết anh đến cùng có phải đang diễn trò hay không!?”

Hắn nghĩ nghĩ, liền gọi điện thoại cho em gái mình.

Hai giờ hậu, công ty Sunshine nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Điện thoại nội bộ trong phòng Tô Thi Thi vang lên. Cô vừa bắt máy, còn chưa nói lời nào, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng thét chói tai của Tổng Trọng Hạo: “Sư muội mau đến cứu mạng, cái con chim công kia đến đây rồi!”

“Chim công? Hồ Minh Phi?” Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới Tổng Trọng Hạo đã đặt cho Hồ Minh Phi một cái biệt danh, nhướn mày, “Cô ta tới làm cái gì?”

Tổng Trọng Hạo nhỏ giọng nói: “Hắn không phải là đến báo thù đi? Buổi sáng hôm nay lúc bọn anh rời khỏi Hồ gia, đem cô ta chửi rủa một trận.”

Tô Thi Thi hí hì một tiếng liền vui vẻ.

Sư huynh, anh thực biết mắng người!

Tô Thi Thi háng giọng một cái nói: “Yên tâm, sư muội đây liền giúp anh, mở cửa, đón khách!”

Cô nói xong cúp điện thoại, đứng lên chỉnh lý lại quần áo trên người, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này, Hồ Minh Phi đã đi vào khu làm việc của công ty Sunshine.

Bên kia Tổng Trọng Hạo mở cửa ra đón, vừa thấy Hồ Minh Phi đến liền cười tít mắt nói: “Hồ tiểu thư là đặt biệt tới tìm tôi sao?”

Hồ Minh Phi đem Tổng Trọng Hạo trên dưới đánh giá một phen, trong lòng có chút khinh thường.

Nếu không phải anh trai cô bắt co tự mình đi đến đây một chuyến, cô ta còn lâu mới tới.

Cô ta khẽ nâng cằm, cao ngạo nhìn Tổng Trọng Hạo nói: “Buổi sáng hôm nay để cho Thiết Kế Tổng chịu ức hếp, tôi đặc biệt đến đây nhận lỗi”

“Nhận tội?” Tổng Trọng Hạo ngẩn ngơ, trái tim nhỏ bé liền bùm bùm nhảy dựng.

Hồ gia đại tiểu thư tự mình đến đây nhận tội, bắt anh làm sao nhận đây?

Ngay lúc Tổng Trọng Hạo muốn đồng ý cho rồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

“Hồ tiểu thư sao lại đi ức hiếp sư huynh nhà tôi rồi hả ? Còn muốn đích thân đến đây nhận tội nghiêm trọng như vậy sao?”

Hồ Minh Phi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Cô ra đây làm cái gì!

Tìm tai vạ!

Mà lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, đột nhiên vang lên một trận tiếng cảnh báo, Bùi Dịch đang xem văn kiện như rồng mây, lập tức mở ra máy tính, gõ lên số hiệu.

Một lát sau, trong máy tính xuất hiện một bức hình, đúng là trong văn phòng Sunshine không hình ảnh.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn hình ảnh theo dõi chỗ Hồ Minh Phi, không biết suy nghĩ cái gì.

Hôm nay 1c mai bù sau

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bá đạo như vậy

Trong văn phòng công ty Sunshine không khí lập tức trở nên có chút ngưng trọng, giữa hai cô gái hình như có ngọn lửa vô hình không ngừng bùng cháy.

Tổng Trọng Hạo xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, hận không thể lấy cái động chui vào.

Nhưng mà Tô Thi Thi thân nhiên nhìn Hồ Minh Phi, ánh mắt bình tĩnh: “Hồ tiểu thư như thế nào không nói? Đây là thái độ mà người đến nhận tội như cô nên có sao?”

Hồ Minh Phi sắc mặt rùng mình, lạnh giọng nói: “Xin hỏi chuyện này cùng coi có liên quan sao?”

“A...?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tổng Trọng Hạo, cũng không nói, chỉ nháy một đôi đôi mắt to sáng ngời nhìn anh.

Tổng Trọng Hạo giật mình, lập tức gật đầu nói: “Chuyện của tôi chính là chuyện của sư muội, em ấy là người phát ngôn của tôi. Hồ tiểu thư, có chuyện gì cứ tìm sư muội tôi nói đi, tôi đang bận về bản thiết kế, đi trước đây!”

Tổng Trọng Hạo nói xong xoay người co cẳng chạy, bảy con ngựa đều đã kéo không trở lại.

Tô Thi Thi: ...

Sur huynh, anh chạy cái gì!

Hồ Minh Phi trên mặt thoát xanh thoát trắng, tức giận đến thiếu chút nữa quay đầu rồi đi.

Cô ta hít sâu một hơi, mỗi thời khắc đều luôn ghi nhớ anh trai cô ta có nhiệm vụ giao cho cô ta.

“Nếu như vậy, tôi đây liền cùng Tô tiểu thư thương lượng, “ Hồ Minh Phi vẫn bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói, “Tôi hôm nay là thành ý đến đây nghĩ muốn đối với Thiết Kế Sư Tổng nhận tội, còn có Đức An tiên sinh. Như vậy đi, giữa trưa tôi làm chủ, Tô tiểu thư giúp tôi mời hai người bọn họ, tôi sẽ tự mình hướng bọn họ giải thích.”

Tô Thi Thi cười tít mắt cong cong ánh mắt, đối với Hồ Minh Phi nghiêm trang nói: “Hồ tiểu thư cô thật sự là quá khách khí. Sur huynh tôi vừa rồi nói với tôi rồi. Anh ấy không phải chỉ là bị cô nhìn thấy hết nửa người trên thôi sao? Hiện tại đều đã là thời đại nào, cô không cần để ý như vậy.”

“Anh... Anh ta nói như vậy?” Hồ Minh Phi thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Cái tên Tổng Trọng Hạo chết tiệt kia, tới cùng lại nói lung tung cái gì rồi!

“Tô tiểu thư, tôi nghĩ trong chuyện này hẳn có phần hiểu lầm...” Hồ Minh Phi hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

“Có hiểu lầm hay không giống như không có quan hệ gì với tôi thì phải?” Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, trong giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như có gai nhọn.

Vừa rồi Hồ Minh Phi nghĩ ngờ cô không có tư cách quản, hiện tại cô lập tức đem những lời cô ta đã nói đem hoàn trả trở về.

Hồ Minh Phi tức giận đến xiết chặt quả đấm, nếu không sợ ảnh hưởng hình tượng, thật muốn đánh cho cô gái trước mặt này một cái tát.

Mỗi lần đều là như vậy, ở trên miệng chiếm tiện nghi!

Cô quả thật không gọi cãi nhau, ở phương diện này từ đầu không phải là đối thủ của Tô Thi Thi. Cô ta ngầm cắn răng, vẫn cứ đem tức giận đè ép xuống, đối với Tô Thi Thi nói: “Nếu như vậy, tôi tự mình đi cùng Tổng Thiết Kế Sư nói... ?”

“Hồ tiểu thư?” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói kinh ngạc, một cô gái thân tốc chạy tới, tay đang ôm hồ sơ chạy đến trước mặt Tô Thi Thi.

“Ngọc? Cô trở về rồi?” Tô Thi Thi vừa thấy người đến kia, ánh mắt lập tức sáng tỏ.

Ôn Ngọc quay đầu hướng về phía cô cười cười, đúng là suy nghĩ đến cái gì, khẩn trương nói: “Cô ta sao lại đến đây?”

Cô nói xong lo lắng đem Tô Thi Thi kéo đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Thi Thi, người này rất nguy hiểm, vừa thấy liền không phải là cô gái tốt. Cô không nên cùng cô ta tiếp xúc nhiều quá, bằng không bị ăn hiếp thì làm sao bây giờ?”

“Ách... ?”

Tô Thi Thi nghĩ muốn che đậy mặt.

Ôn tiểu thư, kỳ thật giọng cô lúc nói chuyện không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe được!

Cô vụng trộm lườm Hồ Minh Phi bên cạnh một cái, người phía sau tức giận đến mặt đều đã xanh rồi.

Tô Thi Thi trịnh trọng vỗ vỗ bả vai Ôn Ngọc, bắt chước nhỏ giọng nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình. Cô có mang quà về cho tôi hay không?”

“Có! Tôi đem về một viên kim cương cho cô này, là từ mỏ quặng của Tần Phong đó.” Ôn Ngọc nói xong, tiện kéo ra rương hành lý lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lòng nhảy một phen, kích động cực kỳ, còn không kích động một giây, chỉ thấy Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

“Cái kia... Hẳn nói, chỉ cho cô xem một chút, sau đó còn phải trả trở về...”

Tô Thi Thi dưới chân lão đạo, thiếu chút nữa té ngã.

Tần Phong đúng là cái tên đàn ông keo kiệt! Quá chấp nhặt rồi! (Cái mỏ đó của anh Dịch cho ông Phong đó chị, chị về méc anh đi ông Phong khóc liền. Chị còn đc cả mỏ kim cương

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Tôi có chứng cứ

Nửa giờ sau, một đám người toàn bộ đều đã đến sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc mà Hồ gia mới khai trương.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, một bên đi vào trong, một bên thưởng thức cách trang hoàng cổ kính của nơi này .

Cô chuyên về thiết kế nội thất, ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm. Bình tĩnh mà xem xét, sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc của Hồ gia trang hoàng theo một phong cách riêng, quả thật không tệ.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình trong mắt đều là tán thưởng, cúi đầu phụ vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Thích?”

Tô Thi Thi nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: “Em tin tưởng nhất định không sánh bằng thiết kế của anh.”

“Thông minh.” Bùi Dịch bị một câu của cô gái nhỏ này làm cho lông mày vốn đang dựng đứng đều đã thuận rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của anh, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Có đôi khi cùng người đàn ông này ở chung kỳ thật rất đơn giản. Một câu, một ánh mắt, có thể làm cho anh lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng ngay cả như vậy trong lòng cô lại vẫn là có chút lo lắng. Tuy Bùi Dịch cũng không nói gì, nhưng mà cô mơ hồ cảm thấy được hiện tại Bùi Dịch cùng Hồ gia bên kia quan hệ đặc biệt khăng khít.

Cái công trình thôn Thành Trung kia hình như đem tất cả lợi ích cùng quan hệ đều đã liên lụy kéo vào, tất cả mọi người đang âm thầm đánh giá. Cô không biết Bùi Dịch ở trong đó sắm cái nhân vật gì.

Bùi Dịch phỏng chừng cũng là sợ liên lụy đến cô, cho nên không có cùng cô lộ ra chút tin tức gì.

Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn cho anh áp lực, vẫn luôn ở bên cạnh săn sóc nhưng chưa từng có hỏi tới, nhưng mà trong lòng tới cùng vẫn lại là có rất nhiều nghi hoặc.

Nhất là hôm nay Bùi Dịch đột nhiên chạy tới công ty cô, hiển nhiên là có liên quan đến việc Hồ Minh Phi tới.

Mà bữa ăn Hồng Môn Yến này, không biết mục đích cuối cùng là gì?

“Sư muội...” Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói yếu kém.

Tổng Trọng Hạo như là sợ Bùi Dịch nghe được, đang ở phía sau nhỏ giọng kêu Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nâng trán: “Sư huynh, anh có phải bị Ngọc lấy bệnh rồi hay không? Đề nghị người khác là kẻ điếc sao?”

Tô Thi Thi còn không có phản ứng, Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng vì một phen liền hướng tới Tổng Trọng Hạo bắn qua.

Tổng Trọng Hạo sợ tới mức giật mình, vội vàng cầm tay Đức An bên cạnh.

“Tránh ra!” Đức An nhuróng mày, dùng lực hất tay anh ta ra, thờ phỉ phỉ nói, “Anh không biết hiện tại tất cả mọi người đều tưởng tôi là đồng tính luyến ái, như vậy tôi làm sao có thể tìm được bạn gái!”

Tổng Trọng Hạo vừa nghe liền phát hỏa, quay đầu trừng hắn: “Ồ nước các người phụ nữ rất coi mở mà, sẽ không ngại anh song tính luyến ái!”

“Nói bậy, tôi muốn tìm vợ ở đây.”

“Chết tiệt, anh còn dám nói!” Tổng Trọng Hạo vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, hận không thể bóp chết tên đàn độn này. Người này ngày hôm qua mà mẫn Tô Thi Thi, hiện tại còn công khai ở ngay trước mặt Bùi Dịch nói hắn muốn tìm vợ ở nơi đây, để cho Bùi Dịch nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Anh đã không cần nhìn vẻ mặt của Bùi Dịch, đều biết rõ hiện tại Bùi tiên sinh sắc mặt có bao nhiêu khủng bố rồi.

Tô Thi Thi cũng cảm giác được người đàn ông bên cạnh tức giận.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lấy lòng ghé sát bên cạnh Bùi Dịch: “Chúng ta đợi lát nữa gọi nhiều thức ăn một chút, hóa bị phần vì thành thức ăn.”

Vù!

Một ánh mắt lạnh thấu xương vù một phen bắn qua. Nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, Tô Thi Thi hiện tại phòng chừng đã sớm bị ánh mắt của Bùi Dịch sinh khắc ra hai cái động rồi.

Được rồi, cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn!

Nơi xa, Hồ Minh Phi nhìn những người này hoàn toàn coi cô ta như trong suốt, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đội cho vào trong phòng bao, Hồ Minh Phi rốt cục tìm được cơ hội. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi ngồi xuống, cô ta liền đi tới một bên khác của Bùi Dịch, thoải mái ngồi xuống. (Đieu, con mụ này ko biết chai mặt là gì, mặt còn dày hơn cả bê tông

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cô thích tôi?

“Bùi Dịch, anh chắc là không nghĩ tới toàn bộ hành vi của các người đều bị quay lại đi?” Hồ Minh Phi cười như không cười nhìn Bùi Dịch, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Cô ta là đang chờ cơ hội này, muốn nhìn tự tin trên mặt người đàn ông này bị đánh nát.

Ánh mắt của cô ta thân nhiên hướng Tô Thi Thi đang ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch.

Cô ta muốn nhìn thử cô gái này có thể cười tới khi nào.

Nhưng mà để cho cô ta bắt ngồi rồi. Bùi Dịch trên mặt một chút thay đổi đều đã nhìn không ra, giống như là không có nghe đến lời của cô ta một dạng.

Mà Tô Thi Thi thì đang nhìn Bùi Dịch, trong ánh mắt lộ ra tò mò, như vậy hoàn toàn không giống như là đang lo lắng!

Một bên khác, Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người còn lại là đang tò mò nhìn Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi tiếp xúc đến ánh mắt của hai người bọn họ, ánh mắt tối sầm lại, muốn mắng người.

Bọn họ đây là cái ánh mắt gì? Cô ta ở trong mắt bọn họ thật giống như là một món hàng hóa, phòng chừng lúc này bọn họ đang ở đó dùng ánh mắt xuyên thấu qua phá vỡ hàng hóa đóng hộp là cô ta!

“Quá đáng!” Hồ Minh Phi ngầm cắn răng, cô ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, hiện tại rõ ràng là cô ta chiếm thượng phong.

Cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt từ từ chuyển hướng sang Bùi Dịch, có chút thương cảm nói: “Tôi không biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng mà hai người bọn họ dù gì cũng là bạn của Tô tiểu thư, anh xuống tay hà tất nặng như thế?”

“Không có nặng hay không, chúng tôi cam tâm tình nguyện - -” cô ta nói còn chưa nói xong, Tống Trọng Hạo liền vội vàng cướp lời. Nhưng mà anh ta nói đến một nửa mạnh mẽ nhớ tới, anh ta vừa nói như vậy chẳng phải là tự mình chứng thực việc đó là do Bùi Dịch làm sao?

Anh ta lập tức sửa lời nói: “Chúng tôi cam tâm tình nguyện bị đánh, dù sao cũng là chúng tôi sai trước.”

Tống Trọng Hạo nói xong rót một chén rượu đỏ, hướng tới Bùi Dịch nâng chén nói, “Bùi tổng, chuyện tối ngày hôm qua xin lỗi rồi. Người đại nhân đại lượng, đừng để ý, tôi tự phạt một ly.”

Tống Trọng Hạo nói xong, lập tức liền đem rượu uống cạn.

Toàn bộ quá trình trước sau chưa tới mười mấy giây đồng hồ, nhanh đến nỗi Hồ Minh Phi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Sur huynh, anh đừng uống rượu.” Tô Thi Thi vội vàng đi đoạt chén rượu của anh ta, oán trách nói, “Cũng không phải chuyện gì đáng ngại, đừng nghe người ta châm ngòi ly gián.”

“Tô tiểu thư, lời này là có ý tứ gì?” Hồ Minh Phi sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ phối hợp cũng thật tốt!

Cô ta rất nhanh lờm Bùi Dịch một cái, chỉ thấy anh sắc mặt bình tĩnh, như là không có nghe đến lời nói của bọn họ một dạng.

“Bùi Dịch, chuyện cho tới bây giờ, anh chẳng lẽ không có lời muốn nói sao?” Hồ Minh Phi giọng nói nghiêm túc.

Người đàn ông này ở trước mặt cô ta vẫn cao cao tại thượng, hiện tại rất không dễ dàng bắt lấy cơ hội, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Cô ta chính là muốn để cho anh thỏa hiệp!

Bùi Dịch nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, không quan tâm nói: “Vậy thì đem chứng cứ ra đi.”

“Anh...” Hồ Minh Phi bị nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, anh đây là cái thái độ gì!

Cô ta liền xưng hô đều đã thay đổi, cường ngạnh nói: “Bùi tổng đây là hoàn toàn không cần mặt mũi nữa, đúng không?”

“Mặt mũi là dựa vào chính mình tự biết giữ, Hồ tiểu thư hôm nay làm chuyện như vậy, gây ông đập lưng ông, chẳng lẽ đáng để tôi nể mặt cô?” Giọng nói của Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng lại lộ ra một cổ sắc bén.

Hồ Minh Phi tâm bá một phen liền trầm xuống, xem ra anh trai cô ta nói rất đúng, cho dù là có chứng cứ Bùi Dịch cũng sẽ không thừa nhận.

“Tôi cũng muốn biết video clip của các vị quay có cái gì hay không nữa. Bùi Dịch trèo tường sao? Quay lại có đẹp trai hay không?” Lúc này Tô Thi Thi bỗng nhiên nói.

Cô vừa nói một bên tiếp sát Bùi Dịch lôi kéo cánh tay của anh, cười nói, “Nếu như quay không đẹp trai, anh có thể hủy thi diệt tích hay không?”

Bùi Dịch quay đầu xoa nhẹ tóc của cô, sùng nịch nói: “Nếu là như vậy, Bùi phu nhân sẽ ghét bỏ anh sao?”

“Hừ!” Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, một tiếng Bùi phu nhân này làm cho mặt cô đều đã đỏ.

“Thật quá đáng!” Hồ Minh Phi đem răng đều nhanh cắn, ở trong lòng hung hăng mắng.

Chết tiệt, anh có phải biết camera theo dõi video clip chỉ quay được hình ảnh vệ sĩ của anh hay không, bằng không tại sao có thể không có sợ hãi như vậy? Hồ Minh Phi ngẫm suy nghĩ.

Hệ thống theo dõi của bọn họ quả thật có phòng ngự, người của Bùi Dịch cũng không có hack hệ thống theo dõi của bọn họ, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là lấy được hình ảnh trong viện.

Đúng là thuộc hạ của Bùi Dịch khiêng Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đặt trong phòng khách của Hồ gia. Nhưng nếu Bùi Dịch thể thốt phủ nhận, chuyện này không có quan hệ gì với anh. Hồ Minh Phi bọn họ từ đầu không làm gì được anh.

“Hồ tiểu thư hẳn không phải là không có chứng cứ chỉ là nói bừa lừa dối chúng tôi đi?” Tống Trọng Hạo đột nhiên nói.

Ngày hôm qua anh ta làm hại Tô Thi Thi bị mò mẫn, Bùi Dịch không biết muốn như thế nào chinh bọn họ đây! Lúc này khẳng định là bán mạng nghĩ muốn vân hồi hình tượng, cho nên đem mũi dùi toàn bộ nhắm ngay Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi vừa nghe sắc mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nhìn anh ta nói: “Thiết Kế Tống, com có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung!”

“Vậy cô trái lại lấy chứng cứ ra đây đi?” Tống Trọng Hạo cực kỳ vô tội nói, “Chưa biết chừng là Hồ gia các người chính mình đem chúng tôi đánh, sau đó hắt nước bẩn đến trên thân người khác?”

“Anh...” Hồ Minh Phi tức giận nói, “Các người là bên ngoài quán rượu đụng mặt Bùi Dịch có rất nhiều người đều đã thấy được, camera đầu đường đều có ghi lại.” “A?” Tống Trọng Hạo làm bộ như vẻ mặt mê mang nhìn cô ta, “Cô làm sao mà biết được?”

“Anh!” Hồ Minh Phi hít sâu, cao giọng nói, “Tôi không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa với anh.”

Cô ta xem như hiểu rõ, bọn họ nhiều người như vậy há mồm, cô ta một người từ đầu không phải đối thủ. Huống chi cô ta quả thật không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh là Bùi Dịch làm. Hôm nay tới chẳng qua là muốn xem xem Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo có quan hệ gì không.

Tuy chuyện ngày hôm qua cho thấy Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo bọn hắn quan hệ không tốt lắm, Tống Trọng Hạo rất sợ Bùi Dịch. Nhưng mà anh trai Hồ Sĩ Minh của cô ta vẫn lại là lo lắng, cho nên phải cô ta đến tìm hiểu.

Hồ Minh Phi đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, đột nhiên đối với Bùi Dịch nở nụ cười một phen, ngữ khí thay đổi 180 độ: “Kỳ thật tôi không đem chứng cứ tới, là vì suy nghĩ cho mọi người mặt mũi. Dù sao Hồ gia cùng Bùi Dịch anh, ở Bắc Kinh cũng không phải là Nhân Vật nhỏ, nếu là để chuyện xấu truyền ra ...”

“Chỉ cần không phải cùng Hồ tiểu thư truyền chuyện xấu, cái khác Bùi mỗ đều đã không thêm đề ý.” Bùi Dịch không chút khách khí ngắt lời của Hồ Minh Phi đang nói.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ, trên mặt thoát xanh thoát trắng, bên cạnh Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo ba người cúi đầu trộm cười.

Khả năng chặn họng người khác của Bùi tiên sinh thật sự là càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi !

Chỉ nghe Bùi Dịch lại nói thêm: “Vị hôn thê của tôi là cái bình dấm chua, tôi không nghĩ muốn để cho cô ấy hiểu lầm.” (Anh có nói lộn ko? giấm chua toàn anh ăn thôi, anh ăn của tui hết vài công tơ nơ rồi đó =_=)

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình làm sặc chết.

Cô không phải là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa sao? Người đàn ông này nhanh như vậy liền trả thù cô rồi, thật sự là quá khủng bố rồi !

Vừa lúc này, đám người phục vụ tiến vào mang thức ăn lên, dọn đi một phen không khí ngại ngùng kia.

Đồ ăn vừa lên tới, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo mấy người liền bắt đầu ăn cơm.

Đối phó người phụ nữ kia, Bùi tiên sinh một người là đủ rồi!

Hồ Minh Phi bị lời nói vừa rồi của Bùi Dịch chọc đến nổi đã no rồi hoàn toàn không có tâm tư ăn cơm.

Cô ta lờm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cái gì một cái, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nói: “Tôi biết anh đối với tôi có hiểu lầm, bất luận tôi nói cái gì anh đều sẽ không tin tưởng tôi phải hay không? Tôi kỳ thật...”

“Hồ tiểu thư nếu biết, hà tất phải nhiều lời hỏi tôi?” Bùi Dịch lại ngắt lời cô ta.

“Anh!” Hồ Minh Phi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người đàn ông này nói chuyện quá không khách khí rồi !

Tô Thi Thi ở bên cạnh vừa ăn, một bên âm thầm quan sát đến vẻ mặt của Hồ Minh Phi, thấy cô ta bị tức thành như vậy, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Vui vẻ đến phát điên, quên nơi này là nơi nào, cô theo quán tính gấp một miếng thịt kho tàu đưa tới trong bát của Tống Trọng Hạo bên cạnh: “Sur huynh, anh thích nhất là ăn thịt kho tàu ăn nhiều chút.”

“Sur muội...” Tống Trọng Hạo trong miệng chính đang nhét một miếng rau xanh, nhìn đến đột nhiên xuất hiện thịt kho tàu, thiếu chút nữa liền khóc.

“Xong rồi...” Tô Thi Thi cũng muốn khóc, hận không thể chặt tay mình.

Cô như thế nào lại quên Bùi Dịch cũng đang ở bên cạnh!

Này không phải muốn chết sao!

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, vừa hay nhìn thấy ánh mắt Bùi Dịch mặt không chút thay đổi từ trên người cô dời đi.

Bùi Dịch nhìn xuống Hồ Minh Phi, trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Đột nhiên khóe miệng anh nhếch lên, nói: “Hồ tiểu thư thích tôi?”

Tung bông tung hoa. Làm báo cáo xong rồi. Mừng quá bama oi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thét!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trước mặt cô vén muội

Trong phòng ăn không khí lập tức trở nên quý dị hẳn lên, chỉ có mùi hương của thức ăn kia phiêu tán ở trong không khí, tí ti kích thích dây thần kinh người ngồi.

Loại hấp dẫn này, giống như mạng theo độc, từ từ chui vào toàn thân.

Tô Thi Thi không biết là mùi đồ ăn này vị quá mê người, hay vẫn lại là vừa rồi Bùi Dịch câu nói kia quá độc, tay cô cầm lấy chiếc đũa càng thêm xiết chặt, hận không thể đem chiếc đũa bẻ gãy.

Cô có nghe lầm hay không? Bùi Dịch đây là ở trước mặt cô vén muội sao?

Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người cực kỳ hiểu ngầm liền cúi đầu, ra sức dùng bữa, đem chính mình hoàn toàn trong suốt.

Hồ Minh Phi hiển nhiên cũng bị những lời này của Bùi Dịch dọa đến chỗ, sừng sốt vài giây mới phản ứng kịp.

Trong đầu cô ta rất nhanh suy nghĩ, lòng không biết như thế nào, thậm chí có chút khẩn trương, nhưng vẫn lại là gọn gàng dứt khoát nói: “Không sai, tôi thích anh.”

“À...?” Bùi Dịch trên mặt biểu tình tựa hồ nhu hòa một chút, nhàn nhạt hỏi, “Có bao nhiêu thích?”

Hồ Minh Phi trong lòng vui vẻ, Bùi Dịch đây là đang hướng cô biểu đạt cái gì sao?

Hồ Minh Phi trên mặt lộ ra tươi cười mê người, nói: “Có bao nhiêu thích tôi không biết, nhưng mà tôi tin tưởng tôi tuyệt đối là người thích hợp nhất của anh.”

“A...” Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Nơi này hương vị thức ăn thật không tệ, xem ra nhà hàng này của Hồ gia đã mời được một đầu bếp giỏi.

Bùi Dịch tuy đang nhìn Hồ Minh Phi, nhưng mà khóe mắt dư quang nhưng vẫn rơi vào trên người Tô Thi Thi. Nhìn đến cô gái nhỏ của mình đang tức giận lại vừa muốn làm bộ như không thêm đề ý, khóe miệng của anh chậm rãi cong lên.

Mà một màn này ở trong mắt Hồ Minh Phi, giống như là Bùi Dịch nghe được lời của cô ta cực kỳ mất ý. (Chúc mừng thím hót giúp ta mấy kg dưa bở bị ế

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cười nghiêng ngả

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

Tức giận ngàn ngút như sét đánh lan tỏa tới, nóng nảy vì sai lầm, Đức An và Tống Trọng Hạo nhìn khăn trải bàn bị đốt cháy, vội vàng nhảy dựng lên.

Vội vàng hồng việc, liền đem một bình rượu khác để trên mặt bàn cũng bị đánh rơi rồi.

Lần này, lửa cháy càng lớn hơn lan tỏa với tốc độ nhanh rồi.

“Đến đây.” Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo vào trong ngực.

Tô Thi Thi chỉ ngây ngốc nhìn mặt bàn bị lửa thiêu đốt, nhìn sư huynh cô, lại nhìn Bùi Dịch, lúng ta lúng túng hỏi han: “Bọn họ làm sao bây giờ?”

Bùi Dịch cúi đầu, nói như không nói: “Ăn no không?”

Tô Thi Thi gật đầu: “No rồi”

Vừa rồi bọn họ ở bên kia chặt chém lẫn nhau, mà cô ở bên này an tâm ăn uống, lúc này ăn cũng được bảy tám phần no, vừa vặn tốt.

Bùi Dịch lập tức tiện tay ôm lấy bờ vai cô, liền xoay người đi ra ngoài: “Vừa lúc, anh đối với những thứ kia không có hứng thú. Cùng anh đổi một chỗ khác, em theo giúp anh ăn.”

“Khụ khụ. . .” Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Bùi tiên sinh thật là giết người không đền mạng nha, cô cũng không cần nhìn sắc mặt của Hồ Minh Phi, không chừng sắp tức điên lên thôi.

Hồ Minh Phi quả thật sắp tức điên, nếu không phải nhiều năm qua tu tâm dưỡng tính là thực nữ như vậy, chỉ e rằng cũng sớm nổi trận lôi đình rồi.

Cô ta nhìn thấy lửa cháy càng lúc càng lớn kia, lại thấy Bùi Dịch nắm vai Tô Thi Thi không coi ai ra gì đi ra, mất vì tức giận mà đã đồ bưng.

“Khinh người quá đáng!” Hồ Minh Phi bấm chặt móng tay đỏ sẫm của mình vào trong thịt, đau đến thần kinh mất cảm giác, nhưng phần nộ trong lòng vẫn không có tí giảm bớt.

“Hồ tiểu thư, sẽ không nói ra ngoài chứ?” Tống Trọng Hạo cẩn thận nhìn Hồ Minh Phi nói: “Dù sao chuyện mới vừa xảy ra kia, đối với cô mà nói cũng không phải đẹp mặt gì. . .”

“Cút!” Hồ Minh Phi thét lên, “Lập tức cút cho tôi!”

Không hổ danh là sư huynh của Tô Thi Thi, cũng dám uy hiếp cô ta!

Vừa rồi Tổng Trọng Hạo nói hiển nhiên là có ý nếu Hồ Minh Phi đem chuyện bị cháy này đổ trên đầu Tổng Trọng Hạo bọn họ, như thế bọn họ sẽ đem chuyện vừa rồi cô chịu nhục nói ra hết!

Tổng Trọng Hạo đưa mắt qua Đức An vẫn đang ngăn người nhìn lửa cháy, co căng chạy.

“Không dập lửa sao?” Đức An Kỳ quái nhìn Tổng Trọng Hạo một cái, miệng nói thầm, “Lửa này sao lại lan nhanh như vậy? Chúng ta vừa rồi uống rượu gì vậy?”

“Đừng nói nữa, khẩn trương đi thôi! Không đi sẽ. . .” Tổng Trọng Hạo còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh rầm rầm một trận tiếng nước.

Hệ thống phòng cháy trên trần nhà đã khởi động, cả căn phòng lập tức bị nước bao phủ.

Hồ Minh Phi đứng ở bên cạnh bàn, mặt không chút biến sắc nhìn hết thấy sự việc trước mắt. Nước rơi xuống ở trên người cô ta, lộ ra nho nhỏ hơi lạnh, nhưng cô ta như bị đóng băng một chỗ, hoàn toàn không có phản ứng. Lúc Tổng Trọng Hạo lôi kéo Đức An chạy tới cửa ra quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đến bộ dáng mạnh mẽ khẽ run rẩy của Hồ Minh Phi, vội kéo kéo Đức An: “Khẩn trương đi!”

Hôm nay Hồ tiểu thư thật sự quá thảm rồi!

“Tôi nói anh nghe, về sau ngàn vạn lần chớ chọc tới Bùi tiên sinh, bằng không chết như thế nào cũng không biết được.” Tổng Trọng Hạo vừa chạy vừa ở bên cạnh Đức An nhỏ giọng nói.

Điểm này Đức An thấu hiểu rất rõ: “Không sai, mặc cho ai cũng không được chọc người kia điên lên, quá kinh khủng rồi! Vừa rồi vị Hồ tiểu thư tức đến muốn khóc.”

“Nói cho anh biết, anh ta cũng có thể làm cho anh khóc!” Tổng Trọng Hạo nói xong cũng mạnh mẽ khẽ run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi nhà hàng, mà sự việc vừa rồi xảy ra ở phòng bao riêng kia, giống như là một điều bí ẩn, ngoại trừ mấy người họ ra không một người nào biết.

Mà nhân viên làm việc ở nhà hàng cũng chỉ biết là một vị cô đồng lớn của bọn họ bao phòng riêng để dùng cơm. Đột nhiên bốc cháy, mà người đó một người ở bên trong bị nước phun trở nên ướt sũng.

“Ha ha ha. . .” Trở lại xe, Tô Thi Thi ghé sát vào trên người Bùi Dịch, cười đến không đứng thẳng lên được, “Anh cũng quá cay độc rồi, nói như thế nào cô ta cũng là phận con gái, nói chuyện như anh có phải là quá độc ác rồi hay không? Lỡ như làm cho cô ta bị bóng ma tâm lý thì làm sao bây giờ?”

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nâng cằm cô lên lạnh giọng nói: “Cảm tình của em rất nhiều sao? Dám đi đồng tình với cô ta?”

Tô Thi Thi cuối đầu mở miệng cắn ở trên tay anh một cái, cắn giận nói: “Em sợ là anh nói nhiều như vậy, coi chừng cắn trúng đầu lưỡi của mình!”

Hừ, vừa rồi Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi nói chuyện lâu vậy mà. Anh cùng cô nói chuyện đều không có lần nào nhiều như vậy, Tô Thi Thi thừa nhận là ghen tị rồi!

Bùi Dịch nhìn người con gái nhỏ của mình bộ dạng thờ ơ phi phi, đột nhiên ngón tay anh duỗi ra làm loạn trong miệng cô, kích thích đến lạ thường, áp sát đến bên cạnh cô nói: “Cô bé, đây là em chọc anh trước!”

“Ừm. . .” Mặt Tô Thi Thi liền đỏ bừng, cô thật sự rất muốn nói vừa rồi cô ăn cực kì no, không thích hợp vận động!

May mà bây giờ Bùi Dịch cũng không có hứng thú, mà thật sự là đất Tô Thi Thi đi đến nhà hàng khác dùng cơm, toàn bộ quá trình ăn cơm anh để cho Tô Thi Thi nhìn mình, lại không cho cô động một chiếc đũa.

“Trả thù, trả thù trắng trợn mà!” Tô Thi Thi hung hăng ở trong lòng chửi thầm.

Hiển nhiên là Bùi Dịch trả thù vì cô vừa rồi ở bên cạnh xem kịch vui!

Cái này gọi là Hồng Môn Yến, mọi người đều xem như không có gì đáng để trong lòng. Nhưng Tô Thi Thi biết, rất nhiều chuyện đang dần thay đổi.

Hồ Minh Phi dọn dẹp sạch sẽ hậu quả, thờ ơ phi phi đi thẳng tới văn phòng Hồ Sĩ Minh, uất ức nói: “Về sau loại chuyện vô tích sự này đừng bao giờ tìm em, anh ta rất quá đáng! Anh ta là người điên, biến thái, đồ tiểu nhân vô sỉ!”

Hồ Sĩ Minh đang gọi điện thoại, nghe được em gái mình nói vậy, tắt điện thoại cái rụp. Đứng lên đi qua, nâng mặt cô lên, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Bị bọn họ khi dễ rồi hả?”

“Anh, người ta lớn như vậy cho tới bây giờ không chịu nổi sỉ nhục này!” Hồ Minh Phi ôm lấy Hồ Sĩ Minh, liền khóc nức nở.

Kìm nén tức giận lâu như vậy, cũng chỉ có trước mặt anh trai mới có thể không kiềm chế gì mà bộc phát ra ngoài.

”Bùi Dịch!” Hồ Sĩ Minh mặt trắng xanh một phen liền lạnh xuống, âm trầm giống như sắp có giông bão kéo đến, “Nói cho anh biết, anh ta đã làm gì

em?”

“Em không còn mặt mũi nào để nói!” Hồ Minh Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Em nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật nhiều!”

Hồ Sĩ Minh biết tính cách em gái mình, có thể làm cho cô ta thành như vậy, khẳng định là Bùi Dịch đã đặc biệt làm chuyện quá đáng rồi.

Hắn cũng không muốn để cho em gái mình không vui, không có tiếp tục truy vấn nữa, chờ cô khôi phục bình tĩnh lại, liền hỏi chuyện mà hắn đã giao cho cô.

Hồ Minh Phi nói: “Nhìn bộ dạng Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, giữa bọn họ quan hệ cũng không tốt là mấy. Nhưng mấu chốt quan hệ này là do Tô Thi Thi, anh ta đối với bọn họ cũng không phải thân gì mấy, nhưng vẫn nhìn không ra là họ có hợp tác với nhau.”

Hồ Sĩ Minh mất hơi híp lại: “Vậy bây giờ em có cảm thấy được mọi chuyện là do anh ta sắp xếp quá hoàn hảo hay không?”

Hồ Minh Phi lo nghĩ, ngưng trọng lắc đầu: “Cái này không thể nào nói được, anh để em qua đó giải thích, thuần túy nhất thời nảy lòng tham. Cộng thêm em muốn đi tìm hiểu tình huống, kỳ thật sẽ có biện pháp khác. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần muốn làm em cảm thấy ghê sợ một phen thôi.”

Hồ Minh Phi nghĩ tới chuyện này, tức giận liền khiến cô ta nghiêng răng keng két.

Hồ Sĩ Minh về đêm chiều, một lúc sau, nói với Hồ Minh Phi: “Chuyện kia cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi, cho người đi điều tra xây dựng Phi Tầm một chút, chẳng thể thì thời gian sắp không còn kịp rồi.”

Hiện tại, còn không đầy một tháng nữa là sang năm mới, trước khi qua năm sẽ có kết quả, quả thật sắp không còn kịp rồi, Hồ Minh Phi điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh trở lại, rất nhanh đi ra ngoài tiếp tục công việc.

Đối với bọn họ mà nói như vậy là hoàn toàn không có nhiều thời gian.

Hồ Minh Phi đoán không lầm là giữa bọn họ có gì đó, ban đầu Bùi Dịch đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An tới Hồ gia là vì muốn thuần túy ghê sợ bọn họ.

Chẳng qua phía sau sự thật này đều là anh sắp xếp trong đó, đương nhiên những điều này ngoài anh ra chẳng ai biết cả, nhưng vẫn có một người biết được chuyện này.

Người này chính là Tần Phong, anh ta nghe nói nhà hàng của Hồ gia khai trương bị cháy, chạy như bay đến xây dựng Tiệp Khắc

Tần Phong vừa vào cửa liền hướng về phía Bùi Dịch quát: “Cậu điên rồi phải không! Lúc này mà còn dám bức dây động rừng!”

Mọi người sớm an! ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Không thể tin nổi

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

“Cậu cũng không phải không biết, hiện tại đang ở thời kì quan trọng, cậu đi trêu chọc tới Hồ gia tới cuối cùng là muốn làm gì?” Tần Phong quả thực có chút bức mình, cái này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của bọn họ, thật không biết Bùi Dịch đang suy nghĩ cái gì.

Bùi Dịch đang đứng lên định đi đến quầy bar uống vài ly rượu, nghe vậy nhàn nhạt đưa mắt nhìn anh ta rồi lại tiếp tục hướng tới quầy bar mà đi.

Tần Phong theo sau.

Bùi Dịch thay anh ta rót một ly, lập tức đưa thẳng ly rượu đến anh ta, thản nhiên nói: “Hiện tại, là bọn họ đang thăm dò tôi, tôi chỉ làm cho họ an tâm mà thôi.”

Anh nói đến hai từ “an tâm” lại tăng thêm ngữ khí.

Tần Phong vốn trong người tràn ngập tức giận lúc này đã tan thành mây khói, cơ thể không kìm chế nổi run lẩy bẩy, trong lòng toát ra khí lạnh cả người.

Anh ta không nói gì chỉ liếc nhìn Bùi Dịch: “Cậu chọc bọn họ là muốn làm sao? Lúc trước không phải nói là tạm thời đừng đi chọc bọn họ sao?”

Bùi Dịch nhấp ngụm rượu, đột nhiên có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Sự tình phát triển luôn luôn ngoài dự đoán, bây giờ Thi Thi cùng sư huynh của cô ấy giúp chúng ta một đại ân.”

“Đại ân?” Tần Phong bất thành linh nổi lên ý nghĩ về hãm rượu đỏ kia của mình, mặt đều đã tái rồi, “Không ngờ xui xẻo như thế luôn đổ lên đầu tôi phải không? Cậu bồi thường rượu cho tôi!”

Anh ta cảm giận nói: “Nha đầu kia đi đến đâu liền gây tai họa đến đó, hãm rượu của tôi bị em ấy hủy hoại hết rồi. Bây giờ lại chạy tới nhà hàng của Hồ gia, thiếu chút nữa làm tất cả nhà hàng người ta đều bị thiếu rui. Cũng thật là tài giỏi ha, cậu cứ tiếp tục chiều đi, càng chiều càng ngày em ấy càng vô pháp vô thiên!”

“Hất xì!” Ở nơi xa xa ở công ty Sunshine, Tô Thi Thi đang trong phòng vẽ bản thiết kế đột nhiên hất hơi một cái.

Tô tiểu thư bày tỏ bản thân mình vô tội bị nói oan.

Bùi Dịch nghe Tần Phong lải nhải này giờ, đem ly rượu một hơi uống cạn, vỗ vỗ bờ vai của anh nói: “Cậu xem cô ấy cũng đâu làm tôi phải lo lắng cho cô ấy giống người nào đó đâu. Ngày trước Ôn tiểu thư cầm kim cương cho Thi Thi xem, còn nói với cô ấy cậu muốn đòi trở về.”

“Ha ha. . . Ha ha. . .” Tần Phong khoe miệng giật giật, thiếu chút nữa là buồn bực chết.

Ngọc à, không nghĩ em lại thành thật như vậy. Mà Tô Thi Thi và Bùi Dịch hai cái bạch nhãn lang này trước mặt nói thế ai biết sau lưng. . .

Quả nhiên nghe anh nói: “Người phụ nữ của tôi xem ra đối với kim cương cảm thấy cực kỳ hứng thú, tôi cảm thấy chắc phải đem mỏ quặng kia thu hồi lại!”

“Bùi Dịch! Cậu- - quá ngoan độc!” Tần Phong đi tới trước mặt Bùi Dịch đưa thẳng ngón giữa lên.

Bất quá chuyện này cũng không có gì phải để trong lòng, hai người bọn họ từ trước tới nay đối với mấy thứ đó đã thấy cực kỳ nhạt. Của anh ta hay của Bùi Dịch từ đâu cũng không khác gì mấy, chẳng qua bình thường thay nhau quản lý, người nào rảnh liền đi chiều cổ nhiều một chút. Sau đó, hai người đã nảy lên ý nghĩ nói về chính sự, cùng đấu thầu công trình thôn Thành Trung, dự kiến cho ra kết quả trước khi hết năm.

Mà những công ty tham gia này, bọn họ chỉ có một số một nhà thiết kế được chọn, sau đó các công ty khác vẫn phải như cũ có thể tiến vào tham dự. Nhưng họ muốn dùng cách tốt nhất để thắng được công trình thiết kế lần này, về sau lợi nhuận đều đưa lên đầu tiên, những công ty khác tương đối mà nói muốn đạt được lợi ít sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Bởi vậy, các đại gia tộc ở Bắc Kinh mới có thể coi trọng cái công trình thôn Thành Trung này như vậy.

Qua cạnh tranh thêm một vòng, xây dựng Hải Thân của Tần Phong đã vào vòng trong, mà mọi người đoán không sai xây dựng Minh Đình cũng tiếp tục tiến vào vòng trong.

Nhưng Bùi Dịch đối với những chuyện này cũng chẳng thêm để đến, người ngoài không biết rốt cuộc anh đang tính toán cái gì.

Chính là bởi vì không biết, nên mới làm cho những người kia nơi chốn đề phòng. Đoàn gia cùng Hồ gia vẫn phái người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Bùi Dịch, Hồng gia đối với thiết kế kiến trúc này cũng phải là hiểu rõ ràng, Hồng gia chỉ biết dựa vào địa vị của chính mình ở thành phố mà cùng những nhà đầu tư khác áp dụng phương thức hợp tác với nhau.

Bởi vậy, hiện giờ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy cạnh tranh chủ yếu là Đoàn gia cùng Hồ gia, cũng không biết Bùi Dịch có thể lại ra tay hay không.

Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng đang nghe thư ký báo cáo tình hình mới nhất về chuyện cạnh tranh đấu thầu, bên cạnh Đoàn Hòa Dục đang nói với ông ta đang báo cáo tình hình Tô Thi Thi, bọn họ mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn Kế Hùng nghe xong trầm mặt nửa ngày, nhíu mày nói: “Bùi Dịch không có động tĩnh gì?”

Thư ký của ông ta gật đầu nói: “Bùi tiên sinh mấy ngày nay không có động tĩnh, vẫn như cũ cùng đón đưa Tô tiểu thư đi làm đúng giờ. Chúng ta đã điều tra qua, trừ lần đó ra cậu ấy cũng không cùng những người khác liên hệ.”

“Tên tiểu tử kia cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì?” Đoàn Kế Hùng nhíu mày nhớ lại, tuy ông ta không phải là hiểu rõ về Bùi Dịch cho lắm, nhưng trong ấn tượng của ông ta, Bùi Dịch không phải là người khinh địch như vậy chưa đánh đã chịu thua.

Bằng không anh ngay từ đầu đã không liều mạng tham gia công trình đấu thầu này.

Đoàn Kế Hùng suy nghĩ, nói với thư ký nói: “Tiếp tục đi theo dõi, mặt khác cũng đừng nên thả lỏng, một khi có tin tức gì lập tức báo cáo ngay cho tôi.”

“Vâng ạ!” Bí thư gật đầu nói.

Sau khi thư ký đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Đoàn Hòa Dục vẫn đứng bên cạnh, Đoàn Kế Hùng ngẩn đầu, nhíu mày hỏi: “Ông gần đây sao lại ít nói như thế?”

“Làm sao có thể!” Đoàn Hòa Dự trong lòng cả kinh, bảo trì một nụ cười tươi tắn trên mặt không đổi, chỉ là nói chuyện hơi chút lo lắng: “Tôi chỉ nghĩ, Bùi thiếu gia sẽ làm như thế nào.”

Nhưng mà ông ta tự mình biết, từ khi bắt đầu ngầm trợ giúp Bùi Dịch và Tô Thi Thi, đề tài liên quan tới họ ông ta liền không tham gia quá nhiều.

Nghe ông ta nói vậy, Đoàn Kế Hùng cũng không có hoài nghi, cùng ông ta tiếp tục nói chuyện này, liền rời đi đến Đoàn thị.

Cửa ải cuối năm gần đến, mà sáu tháng cuối năm này ở Bắc Kinh liên tục phát sinh chuyện lớn, đặc biệt là chuyện công trình thôn Thành Trung kia.

Rất nhiều công ty có thể lực đang đều chú ý đến cái công trình này, Tô Thi Thi cũng không rảnh rỗi gì, một mực âm thầm thu thập tư liệu liên quan.

Thời gian càng ngày càng gần, ngay ngày mùng tám tháng mười hai đã đến, cuối cùng đầu thầu rút cuộc đã gần tới rồi.

Buổi tối trước ngày đầu thầu Tô Thi Thi không biết như thế nào, thậm chí có chút không yên tâm, ở trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn không thể nào ngủ được.

Ở trên giường xoay tới xoay lui hơn một tiếng đồng hồ, Tô Thi Thi nhìn vị trí bên cạnh trống không, đảo mắt nhìn một phen từ trên giường ngồi dậy, bỏ chân qua một bên bước xuống giường.

Lúc này, Bùi Dịch vẫn còn bận rộn ở thư phòng, thời gian này anh đã bận rất nhiều việc. Tô Thi Thi nghĩ, nhẹ nhàng bước đi, lén lút đưa mắt nhìn vào thư phòng.

Nhóm người hầu trong nhà đều đã đi ngủ, cả căn nhà có vẻ im ắng hơn, Tô Thi Thi trên người quần lấy áo choàng ngủ, không biết phải như thế nào, có chút khẩn trương.

Trong thư phòng cực tĩnh lặng, không biết Bùi Dịch bận rộn cái gì, Tô Thi Thi lén lút mở cửa, cố gắng không phát ra tiếng động.

Cô lặng lẽ tiến lại gần, chỉ thấy Bùi Dịch đang ngồi trước bàn làm việc vẽ cái gì đó.

“Vẽ bản thiết kế?” Đôi mắt Tô Thi Thi xoay một lần, nhẹ nhàng bước đi qua.

Nói ra thì cô và Bùi Dịch quan biết cũng khoảng nửa năm, cũng đã biết đến anh kỳ thật là một Thiết Kế Sư rất lợi hại. Nhưng cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy tác phẩm của anh, càng không cần phải nói nhìn thấy anh vẽ bản thiết kế.

Tô Thi Thi có chút kích động, khom lưng nhẹ nhàng tiến lại, lấy hết dũng khí xem bản vẽ kia ra sao càng khiến cô hưng phấn.

Bùi Dịch thật sự đang cuối đầu, đắm chìm trong bản thiết kế của anh, hoàn toàn không biết có người đứng kế bên.

Tô Thi Thi đi qua cạnh bàn, di chuyển tới phía sau anh, từ từ tiến gần.

Đúng là cô đứng sát vào Bùi Dịch để xem bản thiết kế có gì, ánh mắt tròn tròn, cả kinh thiếu chút nữa kêu lên.

Cô bùm miệng, tất cả đều ngoài dự đoán, nhưng lại ở trong tình lý.

Đúng là cô vẫn không che giấu được nội tâm của mình.

Trời ạ, cô nhìn thấy gì!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Toàn bộ đều đã sáng tỏ

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Trong thư phòng im lặng, loáng thoáng chỉ nghe thấy tiếng Tô Thi Thi thở dốc. Cô cố gắng áp chế lại, đúng là khi nhìn thấy bản thiết kế này, cô vẫn không thể giấu được sự ngạc nhiên.

Cô không khỏi nhìn sang Bùi Dịch, theo góc độ đứng của cô chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt Bùi Dịch. Thân hình anh thẳng tắp dưới ánh đèn, làm che đi một phần ánh sáng hào quang trong anh nhưng lại tăng thêm vài phần thần bí.

Đôi con ngươi của Tô Thi Thi nhanh chóng hiện lên trái tim, toả ra một tầng hơi nước, say đắm nhìn anh.

“Thì ra anh vốn đã kiêu ngạo như thế.” Tô Thi Thi trong lòng thầm nói.

Trước kia cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy qua dáng vẻ của Bùi Dịch khi làm việc, nhưng khi đó anh chỉ ở đằng kia phê duyệt văn bản, tài liệu, còn hiện tại là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh thiết kế bản vẽ.

Tô Thi Thi chưa từng nghĩ tới, nhìn thấy người đàn ông của mình ở đây vẽ ra một bản thiết kế tuyệt đẹp, thật sự rất động lòng người mà.

Cô thừa nhận cô bị anh làm cho sập đổ rồi, lúc này cô sắp không chịu nổi mà nhào lên ôm lấy anh, dốc sức ủng hộ anh.

Thiên tài!

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đang mê say, phía trước bỗng vang lên một thanh âm nhàn nhạt: “Tô tiểu thư, rất đẹp sao?”

Bùi Dịch dừng lại đôi tay đang vẽ, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi,

Tô Thi Thi trong mắt sự kinh diễm cùng say mê còn chưa kịp thu hồi. Nghe được giọng nói của anh, hai gò má thoáng chốc ửng hồng, cuống quýt che mặt lại, muốn chết quá..., hận không thể đào cái hang chui vào!

Quá... Mất mặt rồi!

“Tô tiểu thư, đối với sự chứng kiến của mình rất hài lòng sao?” Bùi Dịch buông bản vẽ, đứng lên đi tới chỗ Tô Thi Thi

Tô Thi Thi tim đập loạn, trong lúc nhất thời liên trở nên lúng túng, không biết phải nói gì. Nhưng mà khi nhìn anh đến gần, kim lòng không được mà lui về sau vài bước, một loại ham muốn chạy trốn dấy lên trong lòng.

Thế nhưng mà ở phía sau lưng cô không xa là vách tường, lối ra lại ở một hướng khác, bị ép đến không đường để chạy trốn.

“Em..Em không phải cố ý nhìn lên đâu.” Tô Thi Thi vội vàng nói, thể hiện ra một bộ dáng sợ anh sẽ giết người diệt khẩu.

Bùi Dịch bị dáng vẻ của cô chọc cười, trong mắt vui vẻ chớp loé rồi biến mất. Nhưng trên mặt vẫn là sự nghiêm túc, từng bước một đi tới chỗ cô.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ không dám động, đôi mắt nhắm chặt, thân thể cứng ngắc.

Chết thì chết, dù sao cũng không còn đường ra rồi!

Thế nhưng trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm giác cổ tay mình bị kéo lại, lập tức thân thể nghiêng về phía trước, bị kéo vào trong lòng Bùi Dịch.

Anh vuốt nhẹ đầu của cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, cười như không cười nói: “Anh khiến em sợ hãi đến như vậy sao? Hoặc là, ở trong mắt Tô tiểu thư, anh là người lòng dạ hẹp hòi đến vậy sao?” Tô Thi Thi vốn đang cảm thấy chột dạ, vừa nghe thấy lời nói của anh, tính tình lập tức thể hiện hết ra bên ngoài, miệng nhanh hơn não nói: “Anh chẳng lẽ không hẹp hòi sao? Nếu không tại sao đến bây giờ em mới biết anh vốn dĩ là một nhà thiết kế lợi hại như vậy?”

Cô đang nói, tròng mắt chuyển động, như là nhớ tới cái gì, liền nhìn sang Bùi Dịch, cười nhạo: “Bọn họ đều nói Đức An thiết kế rất giỏi, nhưng theo ý em, anh mới là kiến trúc sư lợi hại nhất.”

Tô Thi Thi vừa nói liền đứng thẳng dậy, can đảm đưa tay véo má Bùi Dịch, cười nói: “Bùi tiên sinh, tại sao trước kia em không phát hiện ra, vốn dĩ anh lại tài giỏi như vậy!”

Má trắng nõn của Bùi Dịch bị Tô Thi Thi véo liền xuất hiện vết hồng, như vậy nhìn anh lại có chút dễ thương. Tô Thi Thi còn chưa kịp thưởng thức má Bùi Dịch, thoáng chốc khuôn mặt anh đã đen lại.

Bùi Dịch tay đang ôm eo cô càng thêm xiết chặt, dùng sức lôi cô vào trong ngực mình, Tô Thi Thi không chú ý, đưa tay đánh anh, sợ hãi thiếu chút nữa hét lên.

Bùi Dịch ánh mắt trở nên u ám, cô gái bướng bỉnh này, lại dám đánh anh, thoáng cái làm cho cả người anh nóng bừng lên.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy ánh mắt anh nhuốm dục vọng, vội vàng nín nọt nói: “Anh không nên kích động lúc này, trước hết làm chính sự quan trọng hơn!”

“Chính sự?” Bùi Dịch suy nghĩ hai chữ này, ánh mắt đánh giá trên người cô, ngụ ý nói: “Quả thật không có gì quan trọng hơn chuyện sinh con.”

“Này!” Tô Thi Thi giận, thời gian này Bùi Dịch ba ngày hai bữa đặt con cái ở ngoài miệng, Tô Thi Thi nhanh chóng bị bức đến buồn bực chết rồi.

Bọn họ bây giờ chỉ là quan hệ người yêu, ở chung với nhau còn không hợp pháp, cô cũng không muốn chưa lập gia đình đã làm mẹ rồi!

Bùi Dịch chứng kiến dáng vẻ tức giận của cô gái nhỏ, tâm trạng thật tốt! Nhưng đúng là hiện tại anh còn chưa làm xong công chuyện, liền kéo tay Tô Thi Thi đi về chỗ ghế ngồi.

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo Tô Thi Thi, để cô ngồi lên trên đùi mình. Sau đó mới từ phía sau ôm lấy cô, kéo tay của cô, nhẹ nhàng đặt lên tay lên bàn vẽ.

“Bản thiết kế trên cơ bản đã hoàn thành, hiện tại đang cần sửa chữa một vài chi tiết, giúp anh nhìn xem cần sửa chữa ở đâu.” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Tô Thi Thi, hơi thở ấm áp phả vào trong tai cô, mang theo một loại cảm giác tê dại.

Tô Thi Thi không kìm chế được thân thể, khẽ giật mình, lập tức buông lỏng bản thân, khoé mắt cong lên, trong mắt không che giấu được sự vui vẻ.

Cảm giác này thật tốt, cô lấy bản thiết kế tuyệt mỹ phía trước, thật sự chăm chú nhìn kĩ.

Cô biết rõ Bùi Dịch chưa từng có tình giấu cô, nhưng mà, Bùi tiên sinh dường như có chút sở thích độc đáo, để Tô Thi Thi chính mình đi suy đoán.

Mà Tô Thi Thi cũng vui vẻ cùng anh chơi trò mèo đuổi chuột, hai người chơi thật vui vẻ. Mà lúc này, Tô Thi Thi chính thức nhìn rõ bản thiết kế, có nhiều chuyện cô đã nghĩ rất nhiều mà vẫn không hiểu, hoá ra đã sớm rõ ràng.

Ánh mặt trời chậm rãi xuất hiện, mà hai người bọn họ lại hoàn toàn đắm chìm trong thú vui thiết kế, hai người một bên thảo luận, một bên sửa chữa.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi trong mắt mang theo một tia sáng, khác với thường thức một cô gái rục rờ, mà là sự thờ ơ rất chân thành.

Bùi Dịch biết rõ, cô gái nhỏ này luôn làm cho anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Một đêm dài qua đi, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều chỉ ngủ hơn bốn giờ, nhưng tinh thần hai người vẫn rất tốt.

Tô Thi Thi rửa mặt xong, ngồi ở nhà ăn xong bữa sáng, sau đó chuẩn bị đi làm, cô lại có chút do dự, lộ ra tinh thần có chút bất ổn.

Bùi Dịch đi ra bên ngoài, thấy Tô Thi Thi đứng yên ở cửa không đi, liền đi tới kéo tay cô đi về phía xe.

Trên đường đi, Tô Thi Thi đều không mở miệng nói chuyện, mãi đến khi cô cảm thấy phương hướng xe chạy không thích hợp.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Tô Thi Thi nghi ngờ nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn cô: “Em còn thiếu ở trên mặt viết mấy chữ 'Em muốn đi xem cạnh tranh đấu thầu' thôi.”

“Ách... “ Tô Thi Thi vuốt má, cô biểu hiện rõ ràng đến vậy sao? Đúng là cô rất muốn đi đến đó xem cạnh tranh đấu thầu.

Lúc này, cô phát hiện xe bọn họ đang chạy theo con đường đến chỗ đấu thầu - hướng Nhà hát lớn ở Bắc Kinh.

Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trong nội tâm kinh hãi: “Anh hẳn không phải cũng đi đi?”

Bùi Dịch nhướn mi, từ chối cho ý kiến.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của anh, lời chưa kịp nói liền bị mắc kẹt ở bờ môi, không biết nên nói gì cho phải. Mãi đến khi bọn họ đến nhà hát lớn ở Bắc Kinh, Bùi Dịch cùng cô xuống xe, sau đó đứng đối diện cô nói: “Em tự mình vào đó, anh còn bận một chút công việc.”

Tô Thi Thi lưỡng lự: “Anh thật sự không đi?”

“Em hi vọng anh đi?” Bùi Dịch ở trên trán cô hôn một cái, ôn nhu nói: “Ngoan, đợi kết thúc, anh đón em về nhà.”

Anh nói xong, liền đi về hướng khác của nhà hát đi đến.

Lần này đến phiên Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Ý của Bùi Dịch rốt cuộc là thế nào? Cô càng nhìn càng không hiểu rồi!”

Thế nhưng mà, Bùi Dịch lại như là vứt bỏ cô ở trong này vậy, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi. Tô Thi Thi yên lặng đứng nhìn thật lâu, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ....

“Người này, thế nào lại cảm giác giống như là anh muốn làm cái gì đó!” Tô Thi Thi mi mắt từ từ nheo lại

Xem ra lần cạnh tranh đấu thầu này sẽ cực kì đặc sắc!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lại bị người ta theo dõi

“Thi Thi à, em ngồi ở trong này làm chi, sao không đi vào?” Ngay lúc Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng Bùi Dịch rồi đi đến gần người, nơi xa truyền đến một tiếng cười vừa nghe đã muốn đánh người.

“Tần tổng cũng đến đây à.” Tô Thi Thi nhìn thấy Tần Phong đi tới, neho mắt lại cười cười, “Tần tổng đã có quặng kim cương, còn cần tới tham gia loại công trình này sao?”

Nụ cười bị ối đang treo trên mặt Tần Phong lập tức cứng đờ, ngượng ngùng nói: “Đây không phải người nào có tiền đều sẽ mong kiếm được tiền nhiều hơn sao?”

“Tôi còn tưởng rằng Tần tổng sẽ bảo là muốn đến đây cười ngửa xem hoa, giúp người nào đó xem xem tình hình hư thực chứ.”

“Ách...” Tần Phong bị cô nói làm cho á khẩu không trả lời được, nửa ngày, buồn bực nói, “Em liền cho rằng anh nhất định thất bại sao?”

“Tần tổng vốn dĩ chỉ không có ở trong này, không thua có khả năng sao?” Tô Thi Thi nhìn Tần Phong, một bộ ta đây đã sớm nhìn thấu lòng người.

Tần Phong bị cô nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, trong lòng mắng thầm “Quả thực với cái tên vô lương tâm kia giống nhau như đúc, không hiểu sao lại thông minh đến vậy? Không nói đã biết, nói thì không nể mặt ai, ăn nói trắng trợn, thật là không để cho người ta sống mà!”

“Tần tổng, đây là thẹn thùng sao?” Tô Thi Thi đột nhiên ghé sát vào Tần Phong, tò mò nhìn anh.

Tần Phong lập tức lui về sau một bước, khản trương nói: “Em cũng đừng ghé sát vào anh quá, anh còn chưa muốn chết.”

Anh nói xong lặng lẽ nhìn nhìn bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Câu ấy không có tới sao? Anh cùng em nói, người đàn ông nhà em thật sự là ghen còn hơn cả phụ nữ, quả thực quá khủng bố, anh nghe nói, Đức An bị cậu ấy đánh thành đầu heo?”

“Khụ khụ... Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm.” Tô Thi Thi lập tức thay đổi một bộ mặt nghiêm trang, lập tức tiện hướng tới bên trong nhà hát đi đến.

Tần Phong đuổi theo, nói: “Một mình em đi vào sẽ rất nhảm chán nha, nếu không để cho Ngọc đến đây đi với em đi?”

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía anh, híp mắt nở nụ cười: “Anh lại trêu chọc Ngọc tức giận à?”

“Là cô ấy cố tình gây sự!” Tần Phong vừa nghe sắc mặt liền đen, anh thật chưa thấy qua cô gái nào khó đỡ như thế, động một tí liền nổi lên tính tình. Đàn ông ai mà thấy gái đẹp thì ngắm nhìn một cái, cái cô gái kia vậy mà vừa thấy mắt liền đỏ, sau đó hai ngày cũng chưa thấy đâu rồi.

“Đáng đời anh!” Tô Thi Thi vừa thấy đến vẻ mặt của anh, liền biết anh suy nghĩ cái gì, trợn mắt nhìn anh, thờ phỉ phỉ đi vào phía trong.

Cô cùng Ôn Ngọc vừa gặp đã thân, hiện tại đã sớm thành thân thiết, đương nhiên không thể để cô ấy bị người ta ức hiếp. Nhất là Tần Phong loại hoa hoa công tử này, Tô Thi Thi tuy cũng cực kỳ thích bọn họ đến với nhau, hi vọng hai người có thể hạnh phúc, nhưng mà Tần Phong này thật xấu thật sự phải trị dứt rồi tính.

Tần Phong nhìn đến Tô Thi Thi cũng tức giận, lập tức liền yên lặng, chạy tới cầu xin nói: “Em mau giúp đỡ anh đi, như vậy, về sau lúc Bùi Dịch ức hiếp em, anh cũng sẽ giúp em, như thế nào?” Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn anh: “Anh cảm thấy được vụ thương lượng này công bằng sao? Không biết ai gặp chuyện chạy mất?”

Tần Phong chán nản.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu liền không thể nói chuyện mà, bởi vì anh từ đầu nói không lại bọn họ!

Mà lúc này hai người cũng đã đến bên trong hội trường đấu thầu, công trình thôn Thành Trung cuối cùng cũng bắt đầu đấu thầu, người chủ trì đang chuẩn bị mở màng. Lúc này đã có truyền thông lục tục đến chỗ, Tô Thi Thi sở phiến toái, liền chọn một góc khuất trong hội trường ngồi xuống, mà Tần Phong cũng đi bận rộn chuyện của chính mình rồi.

Xây dựng Hồ Thâm, dù sao cũng đã vượt qua vòng cạnh tranh đấu thầu đầu tiên, anh ta có một đồng chuyện lớn cần phải làm.

Bây giờ Tứ Đại Gia Tộc mọi người đến đây. Lan gia tuy không có tham dự, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không quan tâm sự kiện lần này. Hồng gia tuy không có trực tiếp tham dự, nhưng mà bây giờ rất nhiều công ty tham dự cạnh tranh lần này, đều đã theo chân bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có lợi ích liên quan đến, Hồng gia mang theo con trai Hồng Hưng Nhiên của mình đã đến chỗ hội trường.

Tô Thi Thi ngồi ở trong góc, cũng không có đi qua theo chân bọn họ chào hỏi, bây giờ tới cô chỉ là nghĩ muốn tìm một chỗ im lặng quan sát, lẳng lặng nhìn những chuyện sắp diễn ra

Sau đó không lâu Đức An thuộc công ty xây dựng Phi Tầm cũng đến đây. Đức An mơ hồ vẫn lại là có thể thấy được nhàn nhạt thanh vết tích, đều là lúc trước bị Bùi Dịch đánh. Mà Tổng Trọng Hạo cũng không có đến đây.

Vị trí trung tâm trong hội trường thuộc về Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đang ở cùng Hồ Minh Phi nói chuyện.

Hồ Minh Phi nhìn nhìn về chỗ Đức An, nhỏ giọng nói: “Tổng Trọng Hạo cũng không có đến đây, em ngược lại là nhìn thấy Tô Thi Thi đến rồi.”

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu: Dựa theo tình hình này xem ra, giữa bọn họ giống như cũng không có liên quan trực tiếp. Vừa rồi có tin tức nói, có người nhìn thấy Bùi Dịch cũng đến đây, nhưng mà anh cũng không có tiến vào hội trường, cũng không có nhìn đến anh cùng Đức An có liên hệ.

“Anh, người nói xem có phải là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, giữa bọn họ từ đầu liền không có liên quan?” Hồ Minh Phi nhú mày nói, “Anh cũng không nói ông chủ đứng sau công ty xây dựng Phi Tầm là một quả phụ thuộc tầng lớp quý tộc, mà bà ta cùng Bùi Dịch cũng không có cùng xuất hiện.”

Hồ Sĩ Minh đồng ý với suy nghĩ của em gái mình, nhưng mà, hần trời sanh có tính đa nghi, liền cảm thấy được chuyện này không đơn giản như vậy. Hắn đối với trợ lý nói: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra không được ngừng, đến lúc cạnh tranh đấu thầu bắt đầu còn hơn mười phút, tôi sẽ làm cho người ta an bài để xây dựng Phi Tầm lên thuyết trình sau cùng, trước đó tôi muốn có được tin tức xác thực về Phi Tầm”

“Tôi hiểu rõ.” Trợ lý gật đầu, lập tức đi ra ngoài, gọi điện thoại cho người của bọn họ, bảo bọn họ điều tra thật tốt.

Hồ Sĩ Minh nhìn thoáng qua cô em gái không đồng ý với cách làm của mình, cười nói: “Cẩn thận vẫn tốt hơn, không có xác thực được Phi Tầm cùng Bùi Dịch không có vấn đề gì, anh vẫn không thể an tâm.”

Hồ Minh Phi có vẻ dăm chiêu nói: “Anh, có lẽ anh đúng.”

Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi đang ngồi trong góc kia, nhìn đến người phụ nữ kia lạnh nhạt ngồi ở chỗ đó, trong lòng cô ta liền tức giận.

Lần trước Tô Thi Thi bọn họ để cho cô ta nhục nhã đến không chịu nổi như thế, cục tức kia cô ta vẫn không nuốt xuống được.

“Tô Thi Thi, người đàn ông của cô đã bị đánh bại, tôi thật không biết cô còn có mặt mũi gì tới nơi này!” Hồ Minh Phi ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi sẽ cho các người càng thêm thất bại thảm hại!”

Mà bên kia chỗ Đoàn gia đang ngồi, Đoàn Kế Hùng nghe được thư ký của mình báo cáo, chân mày cau lại: “Cái con tiện nha đầu kia tại sao lại đến đây?”

Ngồi ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi, cũng hướng về phía Tô Thi Thi đang ngồi âm thầm lườm một cái, quay đầu hướng về chồng mình nói: “Có lẽ chỉ là trùng hợp, Tiểu Dịch cũng không có xuất hiện. Cô ta có thể là không cam lòng, muốn đến đây để xem kết quả.”

“Hừ, nó cùng Bùi Dịch tình cảm không phải rất tốt sao? Bùi Dịch đều đã bị đánh bại, nó lại vẫn có tâm tình đến đây xem?” Đoàn Kế Hùng chung quy là lão hồ ly tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, đối với chút chuyện này trực giác tương đối nhạy.

Ông ta nghĩ nghĩ vẫn lại là đối với thư ký của mình nói: “Giữ nguyên kế hoạch tiến hành, tôi muốn có vẹn cả đôi đường.”

“Cái này...” Thư ký có chút do dự, nhìn xem Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi cũng là nhượng mày, không quá đồng ý cách làm của Đoàn Kế Hùng, nhưng hơi suy nghĩ một chút, vẫn lại là đối với thư ký gật gật đầu.

Thư ký bất đắc dĩ, đành phải đi ra sắp xếp theo kế hoạch rồi.

Chờ thư ký ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi ghé sát vào bên tai Đoàn Kế Hùng nhỏ giọng nói: “Ông làm như vậy, sẽ chọc giận Bùi Dịch. Ông cũng không phải không biết tính tình của nó!”

“Hừ, chuyện đó so với cái này công trình này quan trọng hơn sao? Bà đừng quên, Đoàn gia cần nhờ cái công trình này khởi tử hồi sinh, bằng với tình cảnh hiện tại...” Ông ta nói xong đề thanh âm thấp hơn vài phần, lạnh giọng nói, “Tôi hi vọng bà một lòng theo tôi, về sau của tôi toàn bộ đều là của Đồng Đồng, tôi nghĩ Tiểu Dịch nể mặt Đồng Đồng sẽ hiểu thôi.”

“Cái này...” Nhậm Tiểu Vi nghĩ tới con trai, lòng nhất thời liền mềm rồi.

Bà quả thật nên vì tương lai của đứa con trai nhỏ mà suy xét, bằng không một khi những chuyện kia bị bại lộ, bà thật sự không biết, bà cùng con trai nhỏ của mình phải như thế nào mới sống sót được trong cái xã hội đen tối này.

“Không được, mình nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này.” Nhậm Tiểu Vi ngậm cắn răng.

Bà âm thầm nhìn về phía Tô Thi Thi lườm một cái, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

“Tô tiểu thư, cô tự cầu nhiều phúc đi, chỉ trách cô không biết tự lượng sức mình, muốn bên cạnh con trai tôi, cô làm sao xứng với nó?”

Mà thời gian từ từ tới gần, cuối cùng cạnh tranh đấu thầu cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Tô Thi Thi cũng không biết chính mình lại bị người khác theo dõi, cô chỉ là an tĩnh ngồi ở chỗ kia, chờ hội nghị bắt đầu.

Chương 61: Thi Thi bị mang đi

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Cuộc cạnh tranh đấu thầu chính thức bắt đầu, dựa theo hình thức rút thăm theo thứ tự lên thuyết trình, mà người lên đầu tiên chính là Đoàn thị.

Đoàn thị cử ra chính là một nhà thiết kế kinh nghiệm phong phú. Thiết kế cả một thôn to lớn, cực kỳ phong phú đặc sắc, có thể nói là một khởi đầu tốt đẹp.

Tuy Tô Thi Thi không muốn gặp Đoàn Kế Hùng bọn họ, nhưng đối với thực lực của Đoàn Thị, vẫn không dám khinh thường.

Đoàn thị có thể trở thành một trong Tứ Đại Gia Tộc sừng sững ở Bắc Kinh này, thực lực khẳng định không thể nghi ngờ, mà bây giờ đối với cạnh tranh đấu thầu thôn Thành Trung mang nhiều lợi ích như vậy hiển nhiên là sẽ không từ thủ đoạn.

Tô Thi Thi ngồi ở một góc khuất của căn phòng, có thể thấy toàn bộ tình hình của hội trường. Cô nhìn qua, nhìn thấy Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm kẻ vai ngồi cạnh nhau.

Cô cho dù lúc ngủ cũng muốn làm cho ông ta phải hối hận, giờ phút này ngồi trông rất mạnh mẽ kiên cường.

Tô Thi Thi khòe miệng chậm rãi nhếch lên: “Nếu là chỉ thế thôi, vậy ông đối với bản thân có phải tự tin quá rồi không?”

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên một nét cười lạnh: “Đợi đi rồi ông sẽ biết ông sẽ thảm hại tới mức nào!”

Lúc trước cô từng nghe Bùi Dịch và Tần Phong nói qua, Đoàn thị rất coi trọng dự án công trình thôn Thành Trung này. Đối với Đoàn Kế Hùng mà nói, đây là cơ hội vùng lên, bằng không Đoàn Thị tương lai thật quá mờ mịt, chắc chắn sẽ bị mấy gia tộc khác từ từ chiếm đoạt.

Chỉ cần tưởng tượng bộ dạng tuyệt vọng của Đoàn Kế Hùng, trong lòng Tô Thi Thi không biết như thế nào, vậy mà dâng lên một chút vui sướng.

“Thượng đế thật là công bằng, ông trước kia dựa vào tài sản của bà ngoại tôi, làm cho Đoàn Thị cải tử hoàn sinh, hiện tại nên trả lại.” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Cô đợi ngày này cũng quá lâu rồi!

Làm cho lòng cô có chút bất an chính là, Đức An vốn là đại diện của công ty Phi Tầm mà lại biến đầu mất tăm, cuối cùng một công ty khác lên thuyết trình. Đây Phi Tầm xuống cuối cùng.

Mà Hồ Sĩ Minh đại diện cho xây dựng Minh Đình cũng là người thứ ba lên sân khấu, do Hồ Sĩ Minh tự mình giới thiệu.

Nhìn thấy người đàn ông điển hình lại có chút tà mị khó đoán kia, đứng trên sân khấu phút chốc, Tô Thi Thi ánh mắt hí lên.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này bộ dạng cũng rất tuấn tú, nhưng trong lòng Tô Thi Thi thì hẳn so với Bùi Dịch kém hơn một chút, nhưng mà vẫn có thể mê chết một cô gái.

Mà chỗ Hồ Sĩ Minh mang đến bản thiết kế, trái lại làm cho Tô Thi Thi ánh mắt sáng ngời.

Hồ Sĩ Minh đứng ở trên bục, có một sức hấp dẫn làm cho người ta không thể bỏ qua, ngay cả người chủ trì đứng bên cạnh hẳn cũng có cảm giác lo sợ không dám ngăn cao đầu. Hồ Sĩ Minh không có quan tâm, chỉ là giới thiệu thiết kế của bản thân.

“Thôn Thành Trung, tập hợp những phong cảnh đặc sắc lại cùng một thể, xem ngang bằng sự giàu có của cả trái đất, nhưng bây giờ lại có một thôn mang hình ảnh thu nhỏ khác Địa Cầu đang xuất hiện trên thế giới, nơi này sẽ có cách nhìn kiêu dáng khiến người ta muốn thể nghiệm.”

Hồ Sĩ Minh ở trên bục chậm rãi nói xong, điềm tĩnh, tự tin, cả người tỏa ra hooc-mon nam tính mạnh mẽ.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn một chút, thể nhưng phát hiện đại bộ phận người đến đây đều là phụ nữ. Mà lúc này, rất nhiều cô gái hai con mắt tỏa ánh sáng nhìn Hồ Sĩ Minh, chỉ thiếu chưa biến thành đôi mắt trái tim nhìn hẳn rồi.

“Cũng quá khoa trương đi?” Tô Thi thi nhìn thấy một chị gái ngồi bên cạnh mình, chị gái này kích động mà chảy cả nước miếng.

Tô Thi Thi yên lặng hướng qua bên cạnh nhích lại gần, cũng đã bị khiếp sợ rồi.

Sức hấp dẫn của Hồ Sĩ Minh có lớn như vậy không?

Những người này có phải bị mù hay không?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi suy nghĩ miên man, đột nhiên có một trận vỗ tay kịch liệt. Thế mà bất tri bất giác ngay không biết lúc nào, Hồ Sĩ Minh đã diễn thuyết xong rồi.

Hiển nhiên những giám khảo cùng những khán giả đều vô cùng tán thưởng tác phẩm thiết kế của hắn.

Mà lần này bỏ phiếu, sẽ thông qua bằng phương thức tiến hành bỏ phiếu bởi giám khảo và khán giả xem trực tiếp.

Các công ty sau khi giới thiệu xong, khán giả sẽ tiến hành bỏ phiếu. Cho nên đối với việc càng lên thuyết trình sau càng bất lợi, Tô Thi Thi vừa rồi cũng đang nghĩ tới điểm này, mới cảm thấy việc công ty Phi Tầm bị đẩy xuống cuối cùng có chút không công bằng lắm.

Trừ phi công ty xây dựng Phi Tầm có được bản thiết kế xuất sắc hơn nhiều, lại có khả năng thuyết trình thu hút khán giả nơi đây hơn. Nếu không muốn vượt qua xây dựng Minh Đình, có chút khó khăn rồi.

Hồ Sĩ Minh đi xuống liền cùng với khán giả và ban giám khảo gật đầu thăm hỏi. Trợ lý của hắn vội vàng đi lên thu thập đồ vật này nọ.

Ngay lúc Hồ Sĩ Minh xuống dưới, không biết cố ý hay vô tình, đột nhiên nhìn phía dưới ngay chỗ Đoàn gia.

Lúc này Đoàn Kế Hùng sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Hồ Sĩ Minh, quả đấm nắm gao xiết chặt, hận không thể chửi ầm lên.

“Tiểu tử này đắc ý quá rồi!” Đoàn Kế Hùng trong lòng tức muốn chết, vừa rồi thiết kế của xây dựng Minh Đình vừa đưa ra, ông ta liền cảm giác được sự uy hiếp.

Thiết kế của xây dựng Minh Đình sẽ tuyệt đối không kém so với Đoàn gia, hiện tại liền xem ai được ủng hộ hơn.

Vốn dĩ Đoàn Kế Hùng đắc chí bởi vì mình là người thứ nhất lên sân khấu, nhưng mà vừa rồi ánh mắt kia của Hồ Sĩ Minh nói cho ông ta biết, hắn là cố ý.

Xem ra hắn đã âm thầm thao túng, trong lòng Đoàn Kế Hùng có chút bất an.

Ông ta vốn dĩ để cho công ty xây dựng Phi Tầm thuyết trình cuối cùng, cho dù bản thiết kế có tốt cũng sẽ không được chú ý nhiều. Ban đầu ông ta tính toán để cho xây dựng Minh Đình thuyết trình thứ tự thứ hai từ dưới đếm lên, nhưng hiện tại là xếp hạng vị thứ ba. . .

“Chẳng lẽ chúng ta chắc chắn thất bại thật sao?” Đoàn Kế Hùng không dám khẳng định, có chút thấp thòm không yên.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ chỉ chờ kết quả cuối cùng mà thôi.

Thư ký của Đoàn Kế Hùng cũng đã về tới chỗ ngồi, lúc này nhận được chỉ thị của Đoàn Kế Hùng lại lặng lẽ rời khỏi vị trí.

Bây giờ tổng cộng có bảy công ty tham gia đấu thầu, không khí trong hội trường ngày càng nóng. Dưới sự điều khiển của người chủ trì, thời gian thăm thoát trôi đi, rất nhanh đã đến công ty cuối cùng.

“Phi Tầm” Tô Thi Thi lẩm bẩm nhớ kỹ cái tên này, cô nhìn đến Đức An đã lên bục thuyết trình. Ở phần đông ánh mắt, một đầu tóc bạc kia lấp lánh chói lóa, làm người ta không chú ý cũng khó.

Đức An là người Phương Tây, ngũ quan lập thể, hơn nữa cách ăn mặc của hắn chói chang, vừa xuất hiện liền khiến cho một đám nam nữ đều kinh sợ.

Chị gái đang ngồi bên cạnh Tô Thi Thi kia, đang hiện vẻ mặt si mê. Tô Thi Thi thì bị cô ta cuốn hút, trên mặt cũng không được mỉm cười, nhưng mà càng căng thẳng thêm nhiều.

Tô Thi Thi nhanh chóng nhìn chăm chăm lên bục, đang muốn xem biểu hiện của Đức An, trong lòng nặng nề bắt đầu đập rối loạn.

Cô không khỏi nhìn bên cạnh, đúng là bóng dáng cô hy vọng của một người nào đó vẫn chưa xuất hiện.

“Cũng không biết Bùi Dịch đã đi nơi nào rồi.” Tô Thi Thi cuối cùng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Bùi Dịch đang làm gì. Nếu cô đoán không sai mà nói, đáng lẽ bây giờ Bùi Dịch đã xuất hiện mới đúng.

Nhưng mà Bùi Dịch cũng không dự định lên sân khấu.

“Sau đây xin mời thiết kế sư Đức An của công ty Phi Tầm, lên giới thiệu bản thiết kế của mình cho mọi người.” Trên sân khấu truyền đến giọng nói của người chủ trì.

Tô Thi Thi lập tức ngừng suy nghĩ, ngồi nghiêm chỉnh.

Trợ lý của Đức An giúp hấn cắm USB, đưa ra văn kiện, toàn bộ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Đức An đứng ở trên bục diễn thuyết, ngón tay thon dài đặt ở trên con chuột, nhẹ nhàng di chuyển một chút.

Cả hội trường cực kỳ yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng click chuột răng rắc.

Nhưng cái nháy mắt tiếp theo, khi văn kiện ppt xuất hiện ở trước mắt mọi người khi đó, ánh mắt mọi người tròn to, truyền đến một trận tiếng bực bội.

“Trời ạ, đây là cái gì?”

Đức An đang muốn nói, nhìn dưới kháng đài âm thanh làm ồn ào, về mặt rừng mình. Cúi đầu nhìn thấy, phát hiện phần ppt giới thiệu bản thiết kế không thấy nữa, lại trở thành bức ảnh của hấn cùng với một cô em đang thân thiết!

Mỗi tấm mờ ra, một tấm đều là một nhân vật nữ khác nhau!

Mặt Đức An liền tái lại, trong lòng hồi hộp, nghĩ làm sao cũng không ra, thiết kế của hấn đã bị người ta đánh tráo rồi!

“Tại sao có thể như vậy được?” Tô Thi Thi chăm chú nhìn màn hình lớn cũng không thể tin được.

Trò đùa này đã quá lớn rồi!

Cô đang muốn gọi điện thoại cho Bùi Dịch, nhưng di động vừa mới lấy ra, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới. Hai người mặc đồ Tây đen, sắc mặt không tốt.

“Tô tiểu thư, phiền cô theo bọn tôi một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sư phụ hấn là ai ?

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Hội trường lộn xộn, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, cũng không có để ý góc khuất bên này đã xảy ra chuyện gì.

Hai người đàn ông mặc áo đen kia nói tiếng rất nhỏ, hơn nữa chỉ hướng thẳng về phía Tô Thi Thi, chị gái ngồi bên cạnh Tô Thi Thi đang hăng say nhìn trên bục kia, cũng chưa phát hiện chuyện gì lạ thường.

Tô Thi Thi nhướng mày, lạnh giọng hỏi: “Các người là ai?”

“Chúng tôi là người của Bùi tiên sinh phái tới.” Một người đàn ông trong đó nói.

“Bùi Dịch phái tới?” Tô Thi Thi cẩn thận liếc mắt một cái, trong lòng rung mình. Mấy người này xem chừng là vệ sĩ, nhưng rất lạ mặt, hơn nữa thái độ đối với cô không tốt.

Người của Bùi Dịch làm sao có loại thái độ như thế này?

“Tôi bây giờ cũng không muốn đi.” Tô Thi Thi ngồi ở tại chỗ không cử động, tay lên lút lấy di động, định gọi cho Bùi Dịch ngay.

Nhưng chớp mắt, tay của cô đã bị bắt được, sau đó không đợi cô phản kháng. Hai người vệ sĩ vừa kéo, vừa bịt miệng của cô rất nhanh hướng về phía lối ra đi.

“Ưm Ưm Ưm . .” Tô Thi Thi liều mạng giãy dụa, nhưng hai người này rõ ràng có phòng bị, từ đầu không cho cô phản kháng, kéo cô nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi.

Mà lúc này cả sân khấu, có lẽ có người thấy được tình hình bên này, nhưng mà mọi người vẫn chưa chú ý tới. Tinh thần của mọi người đều tập trung ở chỗ người trên bục kia, nhìn thấy triển lãm giương chiếu của Đức An.

“Đức An tiên sinh, đây là mờ màn làm cho không khí nóng lên phải không?” Người chủ trì chờ một lúc lâu, vội vàng xoa dịu, “Tôi cùng mọi người quả thật kinh hoàng rồi! Như vậy kế tiếp xin mời Đức An tiên sinh bắt đầu giới thiệu bản thiết kế của mình đi.”

Hắn nói xong đợi vài giây, cũng không thấy Đức An có hoạt động gì khác, Đức An chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm trên màn hình những bức ảnh của chính mình cùng mấy cô em kia.

Một bàn tay nâng cằm, không biết suy nghĩ cái gì. Từ trong mắt hắn hiện ra một tia tò mò. Có lẽ chính hắn cũng không nhớ rõ, cùng quá nhiều cô gái qua lại như vậy, có lẽ hiện tại đang nhớ lại những kỷ niệm tốt đẹp này.

“Đức An tiên sinh?” Người chủ trì xấu hổ không biết nói cái gì. Hắn tìm cho Đức An một bậc thang đi xuống, điều này có thể buồn thảm chết hắn rồi. Hiện tại là đang trực tiếp khắp cả nước, không biết có bao nhiêu người đang xem!

“Ngài Đức An, còn muốn tiếp tục tiến hành thuyết trình không?” Lúc này trên ghế ngồi của ban giám khảo, có một vị Lão Tiền Bối rất có quyền lực, trầm giọng hỏi.

Đức An lúc này mới đột nhiên xuất thần trở về, a. . . một tiếng.

Sau đó có một chút xấu hổ gãi tóc, nói với vị giám khảo kia: “Thật ngại quá, tôi đang suy nghĩ những bức ảnh này tới như thế nào?”

“Oa, không thể phù nhân, chụp rất khá.”

Hắn nói xong tự mình nở nụ cười, như vậy giống như là sự nghịch ngợm của thiếu niên bình thường không rành sự đời. Người chủ trì cùng người xem và ban giám khảo đều đã không có nói gì. Tâm của vị thiết kế này cũng quá lớn!” Vậy Ngài Đức An còn muốn tiến hành diễn thuyết không?” Người chủ trì lại cẩn thận hỏi nhỏ một tiếng.

“Tôi thấy từ đầu không cần phải tiến hành diễn thuyết nữa, công ty Phi Tầm trực tiếp bị loại.”

Trong đó một vị nữ giám khảo tức giận nói, “Đây là trường hợp như thế nào, hành vi của nhà thiết kế Đức An đã sắp đặt sẵn, hiển nhiên là không tôn trọng cuộc đấu thầu này. Thậm chí là sỉ nhục người dân của đất nước ta, ta kinh thành cũng không nhất thiết hoan nghênh vốn đầu tư nước ngoài xí nghiệp Phi tìm

“Lời này có thể nói không chút khách sáo, vị giám khảo này rõ ràng muốn làm lớn chuyện. Cái mũ đội đầu lớn như vậy ném xuống, công ty Phi Tìm rõ ràng bàn giao không thành rồi.

Vị nữ giám khảo kia là người của Hồ gia, lúc này ở phía Hồng gia có chút đâm chiêu nói: “Xem ra Hồ Sĩ Minh đối với cuộc đấu thầu lần này nhất định phải có.”

Ngồi ở bên cạnh Hồng gia ra vẻ tiếc nuối nói. Hắn căn bản nghĩ đến Bùi Dịch sẽ quay trở lại, nhưng hiện tại xem ra là hắn đã đánh giá cao Bùi Dịch rồi.

“Nhất định phải có sao?” Hồng gia thì thầm tự nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Đức An trên đài, khoe miệng từ từ gọi lên, lộ ra một nụ cười thích thú.

Nhưng thật ra lần đầu tiên hắn thấy người ở đây bị loại trực tiếp trên sân khấu bộc quang hăm hại mà nhà thiết kế vẫn không sao cả.

Nếu hiện tại biết Đức An là người bị hăm hại. Mà phải biết rằng một bọn thiết kế sư này, mới có thể dĩ nhiên quan trọng, nhưng danh dự qua n trọng hơn nếu lúc này đây xử lý không tốt, danh tiếng của Đức An nhất định bị hủy, nhưng Đức An lại hoàn toàn không nóng vội.

“Ba, thằng ta làm sao bây giờ?” Hồng Hưng nhỏ giọng hỏi. Hồng gia liếc mắt một cái nhìn đứa con, cười nói: “Không kết thúc thì không ai biết kết quả, hãy chờ xem.”

Hồng Hưng dĩ nhiên nghe được lời nói của ba, yên lặng ngậm miệng lại, xem ra ba hắn đã sớm có tính toán. Mà lúc này Đức An trên sân khấu, hắn cùng với sở đại biểu của công ty Phi Tầm đang bị ban giám khảo cùng khán giả gây khó dễ, lúc này người chủ trì công bố hạng nhất số lượng tin nhắn của công thắng.

Rất nhiều người xem đều đã gọi điện chống lại công ty Phi tìm đang tiến hành cạnh tranh. Do vì lần đầu tiên gặp chuyện này, nên ban giám khảo lấy hình thức bỏ phiếu để quyết định công ty Phi tìm có hay không tiếp tục tiến hành biểu diễn.

Ở thời điểm người chủ trì nói những lời nói này, Đức An nhủ mảy, nói một câu giải thích: “Thiết kế của ta bị người ta đánh tráo, ta sẽ tìm được chứng cứ.”

“Thật có lỗi, hiện tại không có thời gian cho người tìm chứng cứ, thằng ta chỉ nhìn vào kết quả.” Vừa rồi lời nói cay nghiệt của vị nữ giám khảo kia. Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía các giám khảo khác, “Mọi người cùng nhau đến bỏ phiếu đi, ta phản đối công ty Phi Tìm tiếp tục đấu thầu.”

Một vị giám khảo nam ngồi ở bên phải hắn nghĩ nghĩ, nói: “Nếu ngài Đức An nói oan uổng, ta cảm thấy nên cho hắn một cơ hội nữa. Tiếp đó lại có một vị giám khảo khác lại tỏ ý cho công ty Phi tìm một cơ hội, nhưng vẫn y như cũ vị giám khảo nữ đứng ở bên này, nghiêm khắc yêu cầu chống lại công ty Phi tìm vì công ty này có hành vi không nghiêm túc.

Trên khán phòng chỗ Hồ gia, Hồ Trà Phi sát vào Hồ Sĩ Minh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy người đồng ý giúp công ty Phi Tìm là ai?”

Hồ Sĩ Minh nhìn mấy người kia liếc mắt một cái, nhưng mảy, có một cái suy nghĩ không tốt trong đầu: “Là người của Bùi Dịch?” “Người của Bùi Dịch làm sao có thể giúp công ty Phi tìm?”

Chân mày của Hồ Trà Phi cũng nhũn lại, “Theo lý mà nói, chuyện này không giải thích được.” Ngồi ở chính giữa, vị giám khảo lớn nhất mở miệng hỏi lý lịch của Đức An: “Ta duy trì trung lập.”

“Hắn là người của Hồng gia.” Trên khán phòng Hồ Sĩ Minh thản nhiên nói. Hồ Trà Phi nhất thời hiểu rõ, khó trách anh trai hắn cùng Bùi Dịch bọn họ cùng nhau tìm Hồng gia hợp tác, cho dù bản thân Hồng gia sẽ không trực tiếp tham dự công trình trong thôn thành trung, nhưng mối quan hệ của Hồng gia cực kỳ rộng lớn.

Chính là nói vị giám khảo giữ vị trí trung lập, là một ngôi sao sáng trong giới kiến trúc giống như là một nhân vật, rất nhiều chuyện nói một không hai. Mà lúc này ông ta giữ vị trí trung lập, hiển nhiên Hồng gia bày mưu đặt kế.

Hồng gia đối với loại chuyện này cùng nhiều người duy trì mối quan hệ hợp tác, cho nên hiện tại đối với ông ta mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là duy trì trung lập.

Như vậy, kết quả bỏ phiếu của hội trường đồng ý cùng với phản đối đều chiếm một nửa, tương đương không có kết quả.

Lần này đến phiên người chủ trì gặp khó khăn, nhưng số đông tiếng hô bên ngoài là ý muốn nhất trí, đều cảm thấy được nên hủy bỏ tư cách tham dự của công ty Phi Tầm.

Đức An nhìn thấy như vậy, nâng tay nhìn đồng hồ đột nhiên nói thảm một câu: “Muốn ồn ào tới khi nào? Chê tôi không đủ mất mặt phải không?”

“Đức An tiên sinh đang nói cái gì?” Người chủ trì đang đứng bên cạnh hắn, làm sao sẽ nghe không rõ ràng hắn đang nói cái, sắc mặt thiếu chút nữa liền thay đổi.

Bọn họ ở trong này vì hắn tranh cãi đến gần chết, muốn giúp hắn đỡ lúng túng. Nhưng mà Đức An tiên sinh này lại không biết tình hình, ngay cả người chủ trì đều muốn đá hắn xuống đài.

“Đức An tiên sinh, nếu ngài không tôn trọng cuộc đấu thầu này, như vậy cần gì phải tới nơi này?” Thái độ của người chủ trì có chút không tốt, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy đại diện của công ty có thái độ như thế này.

Đức An trợn mắt liếc người chủ trì một cái, không khách khí nói: “Các người cứ nói thoải mái đi. Lúc trước thiết kế của tôi đã được đưa vào, nhân viên làm việc đều đã kiểm tra, đã kiểm chứng rõ ràng. Nhưng mà cắm vào máy tính đã bị tráo đổi, chuyện này nên giải thích như thế nào?”

Người chủ trì ngây người, không biết Đức An kia vốn vẫn đối với tình trạng quản bách của chính mình không quan tâm, vì sao lại nổi giận.

Đức An nói xong nhún nhún vai, không để ý tới nói: “Một khi đã như vậy, tôi đây hy vọng sẽ sự phụ của tôi tới diễn giải cho mọi người, thiết kế lúc này đây chính là tác phẩm của sự phụ tôi.”

“Sự phụ?” Người chủ trì ngây người hai giây, lập tức bắt được cơ hội này nói, “Cái vị giám khảo có ý kiến gì không?”

“Tôi hy vọng cái vị giám khảo xem qua thiết kế của tôi một lần rồi mới ra quyết định.” Đúng lúc này, từ góc khuất của sân khấu truyền ra một giọng nói trầm trầm, theo sau một người đàn ông thân hình cao lớn vững bước hướng tới sân khấu đi tới.

“Sự phụ!” Đức An thấy thầy anh đến, lập tức như sống lại, mà người chủ trì cùng giám khảo trực tiếp choáng váng.

Bùi. . . Bùi Dịch?

Chuyên mục thả thính đêm khuya....

- Con đối với Trạm Dẫn Lan đã quên rồi sao?

Chưa từng quên!

-Nếu ta nói, Trạm Dẫn Lan còn sống thì sao?

Mọi người ngủ ngon ~~

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Khí phách trấn trận

“Quả nhiên là anh.” Lúc Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi nhìn đến Bùi Dịch xuất hiện trên sân khấu khi đó, sắc mặt bá một phen liền tái rồi.

Cùng lúc đó, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng thay đổi. Nhất là Đoàn Kế Hùng, sắc mặt tức giận đến đỏ bừng, thiếu chút nữa ói ra máu tươi

“Được lắm!”

Quả nhiên thật là thằng nhóc này! Bọn họ đều đã bị Bùi Dịch lừa, anh vậy mà thật sự cùng công ty Phi Tầm kia có quan hệ, còn là sư phụ của Đức An.

Khả năng làm việc của Đức An trong giới là trình độ rất cao, mà Bùi Dịch lại là sư phụ của hắn như thế...

Đoàn Kế Hùng tức giận đến run cầm cập, trong lòng ần ần, có chút dự cảm bất hảo.

Dựa theo tình huống hiện tại, thiết kế của Đoàn thị cùng xây dựng Minh Đình kiến coi như nhau. Nhưng mà thiết kế của xây dựng Minh Đình ần ần có phần muốn áp đảo Đoàn thị, hiện tại Bùi Dịch vậy mà lại xông ra!

“Bùi Dịch, nếu mày làm cho Đoàn thị thua, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày, còn có cái tiểu Tiện chủng kia! Đoàn Kế Hùng ở trong lòng hung hăng nói.

Ông ta quay đầu đối với thư ký ở bên cạnh hỏi: “Chuyện kia làm như thế nào?”

Thư ký do dự một chút, nhưng vẫn lại là đối với ông ta nói: “Bọn họ đã mang Tô tiểu thư đi, cũng thông báo với Bùi thiếu gia rồi, tôi nghĩ Bùi thiếu gia hẳn lần nên biết nói sao làm rồi.”

Đoàn Kế Hùng nhìn về phía sân khấu, người chủ trì đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ánh mắt từ từ nheo lại.

May mắn ông ta sớm có chuẩn bị, bằng không bây giờ thật sự thất bại rồi, lúc này trong lòng ông ta vẫn lại là ần ần có chút bất an.

Nếu Bùi Dịch không có xem trọng Tô Thi Thi như thế, như vậy kế hoạch của ông ta không phải là toàn bộ ngâm nước nóng rồi !

Bên kia, Hồ Minh Phi cũng có chút khẩn trương, hỏi Hồ Sĩ Minh: “Anh nói, anh ta phí công đi một vòng lớn như vậy, xuất hiện tại nơi này, có phải đã làm cực kỳ nắm chắc rồi hay không?”

Hồ Sĩ Minh sắc mặt rung mình, nhìn em gái mình liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: “Em đối với anh ta cực kỳ có tin tưởng?”

Hồ Minh Phi lập tức lắc đầu: “Đương nhiên không phải, nhưng mà hiện tại chứng minh lo lắng của chúng ta trước đây toàn bộ đều đã thành sự thật rồi. ANH ta trước giờ chưa từng tự mình đánh trận, em chỉ sợ nếu...”

“Không có nếu rồi!” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng cắt ngang.

Hắn nhìn Bùi Dịch trên sân khấu, quả đấm từ từ nắm chặt, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

“Bùi Dịch, gây thù hằn nhiều như vậy, anh không sợ cả chính mình chết như thế nào cũng không biết à!”

Hồ Sĩ Minh hiện tại hận không thể đi lên giết Bùi Dịch, hắn vậy mà lại một lần nữa bị Bùi Dịch bọn họ cho đùa giỡn rồi !

Cái gì đánh người, cái gì Tống Trọng Hạo Đức An sợ anh, hoàn toàn liền là đang diễn trò cho bọn họ xem! Bùi Dịch đã sớm đem tâm tư mọi người nhìn thấu, coi bọn họ như khi mà ngoạn chơi!“Tôi ngược lại muốn nhìn thiết kế của anh kinh điển đến mức nào!” Nếu hiện tại ánh mắt có thể giết người, như thế ánh mắt của Hồ Sĩ Minh cũng sớm đã đem Bùi Dịch thân thể xuyên thủng rồi.

Mà Bùi Dịch đứng ở trên bục, lại như là hoàn toàn cảm thụ không tới không khí quỷ dị ở nơi đây một dạng. Thần thái của anh tự nhiên đứng ở trên bục, chờ thư ký Vương một lần nữa đưa USB khác cắm vào máy tính, liền muốn bắt đầu diễn thuyết, mâu quang hướng phía trước nhân chiếu nhạ đảo qua, mở miệng nói: “Thật xin lỗi những chuyện vừa xảy ra với mọi người, Bùi Dịch tôi ở trong này thay đồ đệ Đức An của tôi hướng các vị xin lỗi.” Anh nói xong hướng tới khán giả phía dưới cùng giám khảo bên này cuối đầu một cái.

Người đàn ông có giọng nói trầm ổn thái độ cung kính làm cho nơi đây vốn đang tranh cãi ầm ĩ nhất thời yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều tập trung nhìn anh.

Trong ấn tượng của họ, vị kia về mặt lãnh đạm thần bí khó lường Bùi tiên sinh đó sao?

Bùi Dịch tuy cũng thường xuyên xuất hiện trước truyền thông, nhưng mà cho tới nay anh đều rất ít nói chuyện. Bây giờ sợ là anh muốn nói, tới đa một lần.

Mà tất cả mọi người như là một lần nữa biết được anh. Người đàn ông này kiêu ngạo nhưng có khiêm tốn, Cuồng Bá lại không mất đi tư chất, là một người làm cho người ta không thể nào nhìn thấu.

Nhưng mà phía dưới khán đài chỗ Tần gia đang ngồi, Tần Phong nhìn đến biểu tình của Bùi Dịch khi đó, mày chậm rãi nhíu lại.

“Sao lại thế này? Cậu ấy cảm xúc giống như không quá đúng.” Cũng chỉ có người thật sự thân cận Bùi Dịch như anh mới phát hiện được, Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên. Anh chỉ có lúc không kiên nhẫn hoặc là tức giận mới có thể làm như vậy.

“Thì Thì” Tần Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, không hề nghĩ ngợi liền hướng tới cửa ra đi đến.

Ngay tại lúc anh đi ra, người bọn họ lúc trước phải đi âm thầm bảo vệ Tô Thì Thì một vị vệ sĩ chạy tới, ghé sát vào bên cạnh Tần Phong, thấp giọng nói gì đó.

Tần Phong sắc mặt liền đen lại, lớn tiếng hỏi: “Mang đi nơi nào rồi hả ? Mặc kệ dùng cái phương pháp gì, cũng không để cho em ấy thiếu một cọng lông tơ!”

“Đương Dững vẫn đi theo chúng ta không dám có hành động gì. Giống như là Bùi tiên sinh bên kia có an bài khác.” Vệ sĩ đi theo Tần Phong ra ngoài, một bên nhẹ giọng nói.

Bỗng nhiên Tần Phong đi chậm lại, quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch ở trên kia, bật cười lắc đầu.

“Quả nhiên là Bùi Dịch mà, chẳng qua bây giờ phỏng chừng thật sự đem lông mao của cậu ấy chọc luôn rồi.” Anh nói xong liền cùng vệ sĩ đi ra hội trường.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã bắt đầu diễn thuyết. Khi anh mở văn kiện thiết kế trong tích tắc đấy, hiện trường yên tĩnh quý dị, ánh mắt mọi người đều đã nhìn chăm chăm màn hình lớn.

Dưới kia tất cả đại biểu các công ty tham dự cạnh tranh lần này, khi bọn họ nhìn đến thiết kế của Bùi Dịch về thôn Thành Trung thôn kia, một đám sắc mặt đều đã thay đổi: “Xong rồi...” Đây là câu nói duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ.

Lúc bản vẽ được đưa ra trong tích tắc đấy, liền ngay cả Hồ Sĩ Minh sắc mặt đều đã trắng.

Nếu là Tô Thì Thì ở trong này, cô nhất định sẽ đối với bản vẽ này cực kỳ quen thuộc. Đêm qua, cô lại vẫn cùng Bùi Dịch tự mình sửa chữa qua trong đó một chút chi tiết, đáng tiếc cô vẫn chưa nhìn đến.

“Lịch sử 5000 năm. Đây là chủ đề thiết kế của tôi. Dem các nơi đặc sắc trên toàn cầu cô đọng lại, dung nhập văn hóa thế giới này gần năm nghìn năm qua. Thôn, chỗ ở, hoặc là du lịch thắng địa, đối với chúng ta mà nói không khác gì một từ lạnh như băng, mà là chính là lòng trung thành.”

Bùi Dịch vừa nói một bên click chuột, một bên phân giải bản thiết kế của anh.

“Nó không phải là bản vẽ mặt phẳng trong đầu chúng ta, mà là hình ảnh lập thể. Chúng ta thân ở trong đó, sẽ rõ ràng cảm nhận được chúng ta đang ở bên trong, chúng ta có thể dung hòa vào bên trong đó...”

Giọng nói trầm ổn mang theo từ tính, vang vọng cả tòa hội trường. Tất cả mọi người nghe được đều nhập thần, giống như cũng sớm đã theo Bùi Dịch diễn thuyết tiến vào bên trong bản thiết kế này, cùng thiết kế dung nhập lại, tất cả mọi người lòng tràn đầy hướng tới.

Liền ngay những người đang ngồi trước màn ảnh nhỏ xem truyền hình trực tiếp, đều giống như là bị ngưng trệ một dạng. Có lẽ khán giả trước TV, cũng đều đang hòa nhập đến bản thiết kế tuyệt vời này, lại có một phong cách riêng chưa từng có.

“Thiên tài! Đặc sắc vô cùng!” Đây là tiếng lòng của mọi người, bọn họ giống như đều đã tìm được lòng trung thành.

“Cảm ơn giám khảo, cho tôi vài phút thời gian tới giảng giải thiết kế của mình.” Bùi Dịch nói xong lại hướng tới giám khảo cùng với khán giả phía dưới cúi đầu chào, sau đó xoay người liền hướng dưới đài đi mất.

“Bùi tiên sinh?” Người chủ trì u mê, này lại là cái tình huống gì? Trận đấu còn chưa có kết quả mà, như thế nào bỏ chạy rồi hả ?

Không tòi người chủ trì kinh nghiệm phong phú, lập tức xoa dịu không khí, hiện trường không khí lập tức lại sinh động hẳn lên, tựa hồ đem những chuyện tiếp sau đó đều đã giao cho Đức An.

“Tô Thì Thì đã xảy ra chuyện?” Lúc này chỗ Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đột nhiên hỏi.

“Bằng không, Bùi Dịch hẳn không vội vã liền đi xuống như vậy rồi. Mà còn em mới vừa mới nhìn đến anh ta giống như là có chút không kiên nhẫn.” Hồ Minh Phi tiếp lời nói, trong lòng có chút ghen tị.

Cái công trình thôn Thành Trung này đối với bọn họ đều rất quan trọng, Hồ Minh Phi hiểu rất rõ rồi. Đúng là Bùi Dịch liền đi lên thuyết trình một phen, sau đó liền đi rồi.

Cô ta không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật sự như thế để ý Tô Thì Thì!

“Đi!” Hồ Sĩ Minh bá một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, xoay người liền đi ra phía ngoài.

Hồ Minh Phi quay đầu oán hận nhìn thoáng qua sân khấu, không cam lòng đi theo.

Kết quả kỳ thật cực kỳ rõ ràng, bọn họ thua, một khắc sau cùng bị Bùi Dịch thắng lợi áp đảo!

Cục tức này làm sao nuốt xuống được!

Mà bên kia, Đoàn Kế Hùng cũng sớm đã dài nghiêm mặt rời khỏi hội trường.

Chỉ có Hồng gia cùng Lan gia không có bất luận cái động tác gì.

“Cậu ấy quả nhiên không làm cho người ta thất vọng.” Hồng Hưng Nhiên trong mắt đều là thương thức.

Hồng gia vỗ vỗ bả vai con trai mình, trầm giọng nói: “Con cũng có thể nhìn thấy rồi đó, cậu ấy có bao nhiêu lợi hại. Mới chỉ là bắt đầu, tiểu tử Hồ gia kia tuyệt đối sẽ không cứ như vậy chịu thua, mà hãy chờ xem.”

Mà một bên này Tô Thi Thi bị hai vệ sĩ mang theo, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, vô luận cô cố tránh thoát như thế nào đều không có tác dụng. Hai tên vệ sĩ này, thái độ ác liệt, quả thực không hợp tình người.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, tâm tư thần tốc quay cuồng, trong lòng suy tính.

“Chết tiệt, nắm chặt quá đau chết tôi rồi ! Còn không tới, tôi sẽ không khách khí nữa rồi !”

Mn sớm an ~!~

Khảo sát tí nào. Có ai là nam ko ta? Chắc ko quá

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Bộ này đang có tranh nên khóc hay nên cười đây???

Còn là 1 bộ tranh khá hot thì phải tài khoản vip mới được đọc cơ

Đây là Dịch cura cura

Thi tỷ và Hà Chí Tường

Phong cura cura. Chải oi là chải làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65

ten chương: Chương 65

Bộ này đang có tranh nên khóc hay nên cười đây???

Còn là 1 bộ tranh khá hot thì phải tài khoản vip mới được đọc cơ

Đây là Dịch cura cura

Thi tỷ và Hà Chí Tường

Phong cura cura. Chải oi là chải làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 66

Còn là 1 bộ tranh khá hot thì phải tài khoản vip mới được đọc cơ

Đây là Dịch cura cura

Thi tỷ và Hà Chí Tường

Phong cura cura. Chài oi là chài làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Bù tiên sinh giận rồi!

“Chị.. Chị tại sao đi lại không có chút tiếng động? Nghĩ muốn hù chết em phải không?” Tô Thi Thi còn không có đến gần, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên quay đầu, nhìn thấy cô đang đi về phía mình tròn trĩnh mắt.

Tô Thi Thi buồn bực. Tên nhóc này khả năng cảnh giác cũng thật tốt quá rồi, cô đã đi nhẹ nhàng đến thế mà

Cô đứng thẳng thân thể, theo dõi bàn tay mập mạp của cậu đang đặt ở trên bàn: “Em vừa rồi đang làm cái gì?”

“Em.. Em nào có làm cái gì?” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đưa tay ở trên quần áo xoa xoa, khăn trương nhìn nhìn bốn phía, sợ bị người khác nhìn thấy.

“VẬY sao? Nhưng mà chị vừa mới rõ ràng nhìn thấy em ăn vụng.” Tô Thi Thi cười tít mắt đến gần một bước, khom lưng chỉ vào mặt cậu nhóc nói, “Em xem trên miệng em còn dính tương chưa kịp lau này.”

“Chị.. Chị nói bậy! Chị là người phụ nữ xấu xa, đừng hòng vu oan cho em!” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng dùng cánh tay không bị thương che miệng, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

A - -

Tô Thi Thi nổi giận!

Một tên nhóc mà thôi, cô không nên tức giận. Nhưng mà như thế nào mỗi lần nhìn đến thằng nhóc này, tay cô liền ngứa tay như vậy!

Cô bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, đối với Đoàn Tĩnh Đồng đang quay lưng lại hô một tiếng: “Bù Dịch.”

“Chị.. Chị đừng nghĩ muốn gạt em!” Đoàn Tĩnh Đồng lời tuy nói như vậy, nhưng mà thân thể vẫn lại là không tự giác căng thẳng lên.

“Em không tin chính mình tự nhìn đi?” Tô Thi Thi vẫn như cũ nhìn chăm chăm phía sau của cậu nhóc.

“Em..” Đoàn Tĩnh Đồng nghiêm không được, lén lút xoay người ra phía sau nhìn thoáng qua.

Cậu quay lại không thấy gì, liền nổi giận đùng đùng nhìn Tô Thi Thi: “Chị gạt em, người nào cũng không có!”

Tô Thi Thi hai tay ôm ngực, khiêu khích nhìn cậu bé: “Thì sao nào? Em có giỏi thì mắng chị một câu thử xem?”

“Chị... Đừng tưởng rằng có anh trai em làm chỗ dựa, em cũng không dám chửi chị! Em nói cho chị biết, em cùng với mẹ đều đã không thích chị, chị đừng hòng nghĩ muốn gả cho anh trai em!”

“Đứa nhỏ này...” Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, ở trong lòng mặc niệm: Lời trẻ nhỏ không chấp nhất, lời trẻ nhỏ không chấp nhất!

Đúng lúc này, cô đột nhiên nhìn chằm chằm sau lưng Đoàn Tĩnh Đồng, lại hô một tiếng: “Bùi Dịch.”

“Chị...Chị lại muốn gạt em?” Đoàn Tĩnh Đồng triệt để nổi giận, “Em nói cho chị biết, liên tính anh trai em thật sự đến đây, em cũng sẽ chửi chị! Chị là người đàn bà xấu xa, hồ ly tinh!”

Cậu nói xong lấy chiếc đũa trên bàn com muốn hướng Tô Thi Thi ném qua, nhưng tay vừa mới nâng lên, bỗng nhiên bị giữ chặt lại.

“Quản gia, ông buông tay! Ông đừng quên, ông là người hầu của anh trai tôi, không phải của Tô Thi Thi!” Đoàn Tĩnh Đồng tránh thoát, còn tưởng rằng là quản gia chạy đến giúp đỡ, lập tức quay đầu, nhưng mà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.”Anh... Người... Em... Vừa rồi cái gì cũng chưa nói!” Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức không biết nói gì nữa.

Anh trai cậu như thế nào thật sự đến đây!

“Đoàn Tĩnh Đồng, quên những lời anh nói với em rồi phải không?” Bùi Dịch sắc mặt tối đen như mực.

Anh chỉ không có mặt một lúc, thằng nhóc này vậy mà lại ức hiếp Tô Thi Thi.

Đồng thời anh nghiêng người nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: “Thực tiền đồ!”

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, lặng không tiếng động kéo ra một cái ghế dựa ngồi xuống.

Được rồi, bị đứa bé ức hiếp quả thật không có tiền đồ gì. Nhưng mà cô cũng không thể cùng một tên nhóc cãi nhau đi.

“Ăn com.” Bùi Dịch buông Đoàn Tĩnh Đồng ra, mặt trầm xuống vào vị trí chủ tọa.

“Anh, anh không phạt em?” Đoàn Tĩnh Đồng có chút phản ứng không kịp. Anh trai cậu hôm nay sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn cậu: “Không muốn ăn, trở về phòng.”

“Không! Em chết đói!” Đoàn Tĩnh Đồng đặt mông lập tức ngồi xuống.

Mấy đứa trẻ đang trong giai đoạn phát triển, đặc biệt dễ dàng đói, nếu không phải vừa rồi thật sự đói cực kỳ, cậu cũng sẽ không chạy tới trộm đồ ăn.

Nghĩ tới đây, cậu buồn bực trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái. Đều là do người phụ nữ này hại cậu, mới có thể bị anh trai cậu nghe được những lời này.

Tô Thi Thi cực kỳ vô tội. Như thế nào lại là lỗi của cô?

Lúc này, Tiểu Ưu đem đồ ăn bưng lên, mỗi cái đặt ở trước mặt bọn họ.

Trong nhà mỗi người ăn thức ăn đều bất đồng. Tô Thi Thi ăn com giống như ăn tiệc, Bùi Dịch ăn lại có vẻ thanh đạm, mà Đoàn Tĩnh Đồng -- còn lại là thịt cá.

Tên nhóc này bữa com không có thịt sẽ không ăn, trước kia phỏng chừng trong trường học quý tộc bị quản quá nghiêm, xem trọng dinh dưỡng cân đối, rất nhiều thức ăn đều là bị hạn chế. Đến nơi này, cậu liền giống như con ngựa hoang được thả tự do, tha hồ ăn uống.

“Thịt kho tàu xem ra ăn rất ngon!” Đoàn Tĩnh Đồng cầm lấy chiếc đũa, gấp một khối thịt kho tàu, giống như con mèo nhỏ đưa lên mũi ngửi ngửi, đang muốn nhét vào trong mồm, đột nhiên nghe được Bùi Dịch nói chuyện.

“Đem đồ ăn của tiểu thiếu gia mang xuống, thay rau dưa.”

“Xoạch” một tiếng, thịt kho tàu đến miệng rơi xuống đến trên bàn. Đoàn Tĩnh Đồng về mặt chấn kinh nhìn anh trai ruột của mình: “Anh...”

Bùi Dịch cũng không nhìn cậu cái nào: “Đầy mỡ, ăn rau tốt hơn, giải nhiệt, tránh phát giận. Đợi em khi nào tính tình ngoan hơn, sẽ được ăn những thứ này.”

Anh nói xong lờm Tiểu Ưu đứng ở một bên không biết làm sao một cái: “Nghe không hiểu?”

Vâng ạ Tiểu Ưu vội vàng chạy đến dọn mấy đĩa thịt kho tàu cùng một đĩa cá kho tàu đặt ở trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng đi.”Không!” hai cái tay béo ú của Đoàn Tĩnh Đồng giữ chặt cái bát không chịu buông.

“Đoàn Tĩnh Đồng, đừng để cho anh phải lặp lại lần nữa.” Bùi Dịch buông đũa xuống, mặt không chút thay đổi nhìn cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng nhất thời yên lặng, đáng thương tội nghiệp nhìn đồ ăn yêu thích của chính mình bị lấy đi, nhìn chăm chăm một lần nữa mấy đĩa rau dưa trước mặt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, ủy khuất vô cùng

Tô Thi Thi lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái, yên lặng cúi đầu ăn thức ăn của chính mình.

Bùi tiên sinh, anh cùng một đứa bé mười tuổi làm khó dễ, cũng so với em không ít tiền đồ.

“Thi Thi, tối ngày mai không đi đâu, cùng anh đi đến một nơi.” Bùi Dịch ăn vài miếng cơm, đột nhiên nói.

“Tối mai?” Tô Thi Thi sùng sốt một phen.

“Ngày mai không phải là tối thứ bảy, Hồ gia tổ chức vũ hội sao? Bùi Dịch tối ngày mai cũng cần phải ra ngoài? Hửn không là...”

Tô Thi Thi hai mắt híp híp, khoe miệng hơi hơi hơi vạch, bình tĩnh nói: “Em tối mai có hẹn rồi.”

Bùi Dịch động tác đang gấp thức ăn ngừng một trận, mặt chải quét một phen liền trầm xuống.

Có hẹn? Cái cô gái chết tiệt này!

“Hủy đi!” Bùi tiên sinh tức giận nói.

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: “Khó mà làm được, đã đồng ý với người ta rồi!”

“Em... Được lắm!” Bùi Dịch không nói.

Vốn muốn hỏi cô hẹn với ai, nhưng đầu nào bỏ được sĩ diện mà hỏi.

Trong lòng anh kìm nén một cơn giận, cảm xúc tới vừa nhanh vừa vội, đến chính anh đều đã kinh ngạc không thôi.

“Đem thức ăn của Tô tiểu thư thay cùng tiểu thiếu gia một dạng.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Ăn đồ ăn ngon như thế làm cái gì? Vậy mà học theo người ta đi chơi rồi!

Tô Thi Thi tay nắm chiếc đĩa cứng đờ, lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái.

“Anh là ghen tị sao?”

Cô không dám hỏi.

Chỉ là rau dưa của cô mới đưa lên, Bùi Dịch liền buông đĩa xuống, mặt trầm xuống đứng lên liền đi rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng vui sướng khi người gặp họa nhìn Tô Thi Thi: “Chị xong đời rồi.”

Tô Thi Thi hướng cậu bài trừ bốn chữ: “Em cũng vậy thôi!”

“Hử!” Đoàn Tĩnh Đồng hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ra sức ăn cơm.

Có ăn còn hơn không được ăn!

Trước đây, cậu ở trong trường học mỗi ngày đều bị khống chế lượng cơm ăn, không có một ngày được ăn no, hiện ở trong này ít nhất có thể đủ ăn!

“Ăn rất ngon sao?” Tô Thi Thi buồn bực nhìn cậu, lại nhìn xem trước mặt mình cải trắng luộc.

Cô rất nhớ canh nấm hầm canh gà của cô nha!

Tô Thi Thi cũng không có tâm tình ăn cơm, chờ Đoàn Tĩnh Đồng ăn xong liền khỏi nhà ăn, muốn đi thư phòng tìm Bùi Dịch.

Nhưng lúc cô vịn tay nắm cửa, vậy mà phát hiện người đàn ông lòng dạ hẹp hòi kia khóa trái cửa rồi!

“Được! Cho anh ghen chết luôn!”

Tô Thi Thi thờ phỉ phỉ trở về phòng. Không qua bao lâu, Bùi Dịch cũng trở lại, nhưng mà cả đêm đưa lưng về phía cô ngủ, một câu cũng không nói.

Tô Thi Thi buồn bực, trong lòng tràn ngập tức giận. Anh không nói lời nào, cô cũng không nói nói. Ngày hôm sau lúc thức dậy, Bùi Dịch lại vẫn ở trên giường, một bộ dáng chờ cô đi giải thích.

Tô Thi Thi cũng không nhìn anh cái nào, mặc quần áo từ té liền đi.

Bùi Dịch bị tức đến chỗ.

Cô gái ngốc! Không thấy được anh đang tức giận sao? Vậy mà không để ý anh!

Bùi Dịch mặc áo ngủ ngồi dậy, nhìn Tô Thi Thi ở bên ngoài cửa sổ kia, mâu quang càng ngày càng trầm. Xoay người đến bên giường, cầm lấy di động trên tủ đầu giường, đã nghĩ tìm người điều tra một phen Tô Thi Thi với ai hẹn gặp.

Nhưng một khắc chuẩn bị bấm gọi đi kia, anh nhường mày, đưa điện thoại di động ném ở trên giường.

“Cô bé ngốc, em hẳn là đoán ra được gì rồi đúng không?” Bùi Dịch có chút đau đầu xoa xoa mi mắt.

Tô Thi Thi có đôi khi thông minh để cho anh đều đã kinh hãi. Ngày đó cô ở trong thư phòng nghe được những lời này, phỏng chừng đã liên tưởng được không sai biệt lắm rồi. Lúc này rõ ràng cho thấy lại cùng anh đối nghịch.

“Có hẹn?” Nhớ tới dáng vẻ của cô gái nhỏ kia như đã dự liệu được từ trước, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt.

Cô bé ngốc, anh ngược lại muốn nhìn thử, bây giờ em lại sẽ mang đến cho anh bất ngờ như thế nào!

Đăng truyện đêm khuya

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tô tiểu thư, người vẫn lại là đừng đi

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Thời gian thấm thoát trôi đi, Bùi Dịch và Tô Thi Thi đã ngầm hiểu ý cùng nhau chơi trò mèo vờn chuột.

Thời điểm chiều thứ bảy, Tô Thi Thi sớm mang một bộ lễ phục đến tiệm trang điểm.

Khi cô đến, Tần Phong đã chờ ở cửa, thấy cô bước xuống từ trạm xe công cộng, nhin không được xoa xoa mi mắt

“Anh nói này, bà cô của tôi ơi, sao không để chú Lý đưa em đi? Anh đây là bề bộn nhiều việc, em sai bảo anh như vậy không biết ngại sao?”

Tô Thi Thi nhét hộp đựng bộ lễ phục trên tay vào trong tay anh: “Em lại không cho anh đi đón em, chuyên viên trang điểm ở đây có đưa người tốt nhất ra không?”

“Anh làm việc em lại vẫn lo lắng sao? Anh đã hẹn được chuyên viên tốt nhất nơi này.”

Tần Phong nói xong, xốc hộp lễ phục lên chăm chú nhìn, buồn bực nói: “Em có lễ phục không sớm nói cho anh biết, anh còn vì em chuẩn bị một bộ.”

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, cười vỗ vỗ bờ vai của anh: “Phụ lòng tốt của anh rồi.”

“Hí... Đừng động tay động chân. Lỡ như bị người đàn ông của em nhìn đến, anh chết chắc rồi?” Tần Phong lập tức hướng bên cạnh né tránh.

Tô Thi Thi “Xì” một tiếng, không quản anh nữa, đi nhanh tới phòng tạo hình.

“Hoan nghênh hai vị.” Cô lễ tân kéo cửa thủy tinh ra, khom người nói với hai người.

Tô Thi Thi cười gật đầu, gương mặt nhìn lên, nhìn trước mắt trang hoàng tráng lệ, trong lòng không khỏi tán thưởng.

“Quả nhiên là chọn mặt gửi vàng” Không cho Tần Phong hỗ trợ, từ đầu đã không có được vị trí tốt như vậy.

“Anh nói này, lễ phục này của em là ai tặng cho em? Hẳn không phải là Hồ Sĩ Minh đi?” Tần Phong đi theo sau bên cạnh, đang kiểm tra bộ lễ phục Tô Thi Thi mang tới.

Cái này ít nhất phải trên dưới một trăm vạn, cũng không phải là Tô Thi Thi có thể mua nổi.

Tô Thi Thi bước chân ngừng một trận, quay đầu sâu xa nhìn anh, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Bùi Dịch mua cho.”

“Gi?” Tần Phong u mê, kim lòng không được ôm chặt hộp đựng lễ phục, có cảm giác kích thích bản thân mau chạy trốn.

“Em, em không phải nói không muốn nói cho cậu ấy biết sao? Cậu ấy nếu đều đã biết rồi, vậy em còn gọi anh tới làm cái gì? Tô Thi Thi em có phải hay không lại tính đùa giỡn anh nha?” Tần Phong vẻ mặt cầu xin hỏi.

Tô Thi Thi nhún nhún vai, một bên theo người phục vụ đi vào trong, vừa nói: “Bùi Dịch mấy ngày trước đột nhiên tâm huyết dâng trào, chuẩn bị cho em một ngăn tủ đầy ắp lễ phục, chẳng lẽ em không mặc sao?”

“Vây là tốt rồi.” Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tô Thi Thi đi tới chỗ hẹn trước, từ phía trước gương trang điểm trông thấy bộ dạng Tần Phong, khóe miệng nhếch lên.

Nếu nói cho anh biết, Bùi Dịch rất có khả năng đã biết rồi, anh phòng chừng nhân cơ hội bỏ lại cô chạy trốn đi? Tô Thi Thi lấy lại thần sắc, nghiêm trang ngồi xuống.

Trước cô vẫn không nghĩ ra Bùi Dịch tại sao lại đột nhiên chuẩn bị cho cô một ngăn tủ lễ phục như vậy. Hiện tại xem như đã rõ, người kia rất có khả năng tính toán để cho cô tham gia hoạt động xã giao.

“Bùi Dịch, trận đầu tiên là vũ hội Hồ gia đi?”

Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Cô cực kỳ mong đợi ở trong vũ hội, Bùi Dịch nhìn thấy cô khi đó sắc mặt sẽ thế nào.

“Chắc chắn, bộ dạng Bùi tiên sinh muốn phát hỏa mà không được bộc phát, nhất định cực kỳ đặc sắc.”

Hai giờ sau, Tô Thi Thi rốt cục làm xong tạo hình. Cô không khỏi lấy tay phẩy phẩy mặt, mệt đến muốn chết rồi.

“Thật không cho người ta sống mà.”

Tô Thi Thi bắt đầu đi thử dài, gương cũng chẳng muốn soi, trực tiếp cầm vạt áo lễ phục đi ra ngoài.

“Xong rồi?” Tần Phong nghe được tiếng bước chân đứng lên, chỉ là ngẩng đầu, ngăn cản cả người.

Lúc này Tô Thi Thi mặc một bộ lễ phục nghiêng vai màu đỏ thẫm, xương quai xanh tinh xảo, phụ kiện làm nổi bật trước ngực ngạo nghễ cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô. Tóc vấn cao lên, cao quý lạnh lùng, lại không mất đi vẻ ôn nhu kiều diễm.

“Chúng ta đi thôi!” Tần Phong dơ tay bóp một phen che đầy mi mắt, xoay mặt về một bên, hối hận đến ruột đều xanh rồi.

“Bà cô à, chúng ta thương lượng một phen, vẫn lại là đừng đi được không?” Tần Phong khổ sở nói.

Người phụ nữ này lần trước mặc sườn xám đã đầy đủ kinh diễm, lúc này mặc lễ phục nghiêng vai, liền giống như tiểu yêu tinh. Nếu để cho Bùi Dịch nhìn đến, chắc chắn sẽ xé xác anh mất.

Tô Thi Thi sùng sốt: “Tại sao? Đáp ứng người ta, không đi không tốt lắm đâu?”

“Em đáp ứng người nào rồi hả? Là đã bàn bạc tốt với Bùi Dịch sao?” Tần Phong lập tức hỏi.

“Ách...” Tô Thi Thi rụt cổ. Xong rồi, nói lỡ miệng.

“Cái kia em muốn không còn kịp rồi, em đi trước đây!” Tô Thi Thi xách vạt áo lễ phục lên, co cẳng chạy.

“Chết tiệt, Bùi Dịch cậu ấy không biết sao? Thi Thi à, cậu ấy sẽ giết chết anh đó, em quay lại cho anh!” Tần Phong vội vàng đuổi theo.

Khi anh ta ra khỏi cửa salon, liền nhìn thấy Tô Thi Thi lên một chiếc taxi chạy mất.

“Xong rồi.” Tần Phong tâm như tro tàn, đứng tại chỗ đi tới đi lui hai vòng, cắn răng một cái, cầm lấy điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

Chết thì chết đi, mong được chút niệm tình còn tốt hơn!

Một phút sau, Tần Phong báo cáo xong tình huống, thật cẩn thận hỏi han: “Cậu tỏ rõ thái độ nha, muốn để cho tôi chết thế nào thì nói đi, đừng như vậy, tôi sợ!”

“Tần Phong, cậu thật sự là anh em tốt của tôi!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng ngiên răng ngiên lợi của Bùi Dịch, lập tức “Đồ đồ” hai tiếng điện thoại bị cắt đứt rồi. “Tôi nói sự thật! Tôi bị oan!” Tần Phong nhìn chằm chằm bốn chữ trò chuyện kết thúc, khóc không ra nước mắt, đi tìm Ôn Ngọc tìm người an ủi.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Dịch đang chuẩn bị đi trang viên Đoàn gia đón mẹ mình, mặt không chút thay đổi bấm số quản gia biệt thự “Thị Dịch” .

“Cho người đổi toàn bộ lễ phục trong tủ thành sườn xám. Còn nữa, bảo chú Lý mang một chiếc áo choàng qua đây, không được để cho Tô tiểu thư biết là tôi ra lệnh.”

Đầu bên kia điện thoại, quản gia cái gì cũng đều không hiểu, liên tục dạ vâng, mãi đến khi cúp điện thoại , ông mới hơi hơi phục hồi lại tinh thần .

“Tô tiểu thư lại chọn tiên sinh chỗ nào rồi sao ?”

Quản gia run run rẩy rẩy để điện thoại xuống, quay đầu nhìn chú Lý đang muốn đi ra cửa, vội vàng gọi lại.

“ Anh Lý , anh hiện tại là muốn đi đâu?”

Chú Lý nhìn quản gia, nói: “ Hẹn với Tô tiểu thư đón cô ấy dưới công ty .”

“A..., vậy anh chờ một chút, mang áo choàng đem đi cho Tô tiểu thư.” Quản gia nói xong, vội vàng đi đến hậu trạch .

“ Anh tôi có phải muốn dẫn Tô Thi Thi đi chơi hay không?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói non nớt. Đoàn Tĩnh Đồng không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, giữa đầu, mở đôi mắt tròn to nhìn chú Lý .

Chú Lý cúi xuống, lễ phép nói: “ Tôi chỉ là lái xe, cũng không biết các chủ nhân làm gì.”

“Hừ! Tôi biết các người cũng không nói cho tôi biết.” Đoàn Tĩnh Đồng kim nén miệng, có chút ủy khuất, “ Anh nói anh hôm nay không về ăn cơm, Tô Thi Thi khẳng định cũng không về. Bọn họ chắc chắn hẹn nhau đi chơi, không mang theo tôi.”

Chú Lý từ trước đến nay không am hiểu cách nói chuyện cùng trẻ con, vội nói: “ Tôi đi vệ sinh .”

Trốn đi rồi.

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng nhìn bóng lưng chú Lý chạy mất dép, âm thầm nhéo nhéo nắm tay nhỏ, “Không cho tôi đi, tôi tự đi!”

Cậu vụng trộm nhìn bốn phía, thấy không ai phát hiện, hướng trong viện chạy đi.

Chú Lý muốn đi đón Tô Thi Thi bằng chiếc Bentley đang đậu ở trong sân.

Đoàn Tĩnh Đồng rất nhanh chạy đến bên cạnh xe, như tên trộm nhìn bốn phía một chút, mở cửa phòng điều khiển ra, thuận thực mở cái nút khoang phía sau xe, khoái chí chui vào.

Lúc cậu muốn đóng cửa, phía trước truyền đến một âm thanh thờ hồn hèn, trước mắt xuất hiện một cái đầu chó cực lớn, trong miệng con chó còn ngậm một con chó con.

“Đi đi, không cần đến đây!” Đoàn Tĩnh Đồng nổi giận, bàn tay béo ục ịch ra sức đẩy đầu Đại Cầu Từ, muốn đuổi nó đi.

“Ư ừ. ..” Đại Cầu Từ nức nở một tiếng, cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng cùng nó chơi, nhất thời liền hưng phấn, một bước nhảy liền chui đi vào.

“Chó chết! Mau tránh ra!” Đoàn Tĩnh Đồng mặt đều nhanh tái rồi, mặt béo núc nịch nhanh chóng giận biến thành quả bóng tròn.

Cậu hiện tại đúng là muốn lên đi ra ngoài, con chó ngu xuẩn này ngậm con chó con vẫn chưa cai sữa tới đây là cái ý tứ gì ?

“Cộp cộp - - “

Đúng lúc này, nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Ngay sau đó vang lên tiếng quản gia cùng chú Lý nói chuyện.

“Đem cái này mang đến cho Tô tiểu thư, nhất định phải để cô ấy mặc vào.” Quản gia nói.

“Được.” Chú Lý tiếp nhận túi lớn đựng cái áo choàng, thẳng tắp đi tới xe.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đoàn Tĩnh Đồng cắn răng một cái, khăn trương đóng cửa sau lại.

“Chó chết, ngậm miệng, không được phát ra âm thanh!” Trong bóng đêm, Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói.

Thật muốn cắn chết Đại Cầu Từ!

Chỉ có mỗi chuyện sửa thôi mà sáng giờ mới làm xong, mình thật tệ T.T

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cũng dám tới vũ hội

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Một giờ sau, Tô Thi Thi ngồi Bentley đi tới vũ hội. Hồ gia ở phía Tây thành Phố Bắc Kinh.

Nơi này vốn là một tòa vương phủ, lịch sử biến thiên, cuối cùng rơi vào tay Hồ gia.

Tô Thi Thi ngồi ngoài xe nhìn tòa nhà khí thế mạnh mẽ, kéo kéo lại áo choàng trên vai.

Cảm giác lo lắng truyền đến trên bờ vai, Tô Thi Thi hai mắt không nhìn được híp lại, khóc miệng gọi lên quát xuống nụ cười thản nhiên.

“Xem ra anh đã biết rồi.” Tô Thi Thi nhẹ cười.

Lúc chủ Lý đưa áo choàng cho cô cái gì cũng chưa nói, nhưng Tô Thi Thi đâu nào nhìn không ra. Nếu Bùi Dịch không dặn dò, ai dám làm như vậy.

“Không tự mình đến, xem ra là có việc quan trọng phải làm.” Tô Thi Thi có vẻ dăm chiêu đi xuống xe.

Ngay lúc cô muốn đi lên phía trước, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng loa quảng cáo lớn.

“Mật ong hoang dã thượng đẳng, thuần tự nhiên không ô nhiễm, 200 ngàn một cân, mua ngay mua ngay!”

Một chiếc xe ba bánh loại nhỏ xinh xích tiến về phía cô.

“Tô tiểu thư cẩn thận!” Chú Lý thay Tô Thi Thi mở cửa xe còn chưa đi xa, vội vàng chắn trước mặt cô.

“Đường phong nhân?” Tô Thi Thi giương mắt nhìn xe đi qua.

Chỉ thấy người lái chiếc xe ba bánh kia trên đầu đội một cái nón lụa đen, giống như là cao nhân ẩn sĩ cổ đại một dạng. Kết hợp với tòa thành cổ kính trước mặt, trong lúc đó giạt mình giống như là được xuyên không.

“Thật trùng hợp.”

Tô Thi Thi nhìn xe ba bánh đi ngang qua trước người, nhìn đằng sau xe chở từng rương ong mật, không khỏi hít sâu một hơi.

“Thật thơm!”

Mật ngọt thấm đượm mùi của đóa hoa thơm, làm cho người ta tinh thần phấn chấn.

Nếu không phải hiện tại không thích hợp, Tô Thi Thi thật muốn mua mấy rương trở về để đi giúp việc làm bánh quế hoa mật ong cho ăn.

“Ai nha, cái kia là ong mật sao? Dọa chết người, vẫn còn không nhanh để hấn rồi đi? Lỡ va chạm vào mọi người thì làm sao đây?” Phía trước truyền đến một giọng hồn dỗi.

Một cô gái bụm mặt, bộ dạng sợ bị va phải.

Tô Thi Thi theo tiếng nói kia nhìn lại, khi nhìn cô gái kia mặc trên người y phục đó, vẻ mặt trầm mặc, yên lặng dời đi ánh mắt.

“Mề Tuyết Nhi, thích câu rùa vàng (*).” Tô Thi Thi vận dụng trí nhớ, nhớ đến cái tên mà Tần Phong đánh dấu.

(*) chỉ người phụ nữ thích câu dẫn đàn ông giàu có để trục lợi

Chỉ thấy cô gái kia mặc trên người lễ phục màu hồng nhạt, đúng là Chanel chính hãng, giá trị phải một trăm vạn trở lên.

Bộ lễ phục này, mấy hôm trước còn đang ở trên tay Tô Thi Thi.

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, đứng thẳng thân thể mặt không đổi sắc đi vào bên trong. Hai hàng nữ tiếp tân đứng hai bên cửa Hồ gia, còn có một vị quản gia đang đứng. Khách mời đến chỗ này đều phải xuất trình thiệp mời mới có thể đi vào.

Tô Thi Thi đưa thư mời của Hồ Sĩ Minh cho cô ra, vị quản gia kia vốn thấy Tô Thi Thi một mình tới, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng khi nhìn thấy thiệp mời kia, thân thể giạt này mình run lẩy bẩy.

“Cô là Tô tiểu thư?” Quan gia 50 tuổi ánh mắt sáng ngời có thần, cẩn thận đánh giá Tô Thi Thi một phen, thái độ so với vừa rồi cung kính hơn rất nhiều, “Hoan nghênh Tô tiểu thư, mời đi bên này.”

“Tiểu Hồng, đưa Tô tiểu thư vào.”

“Cảm ơn.” Tô Thi Thi lễ phép gật đầu một cái, đi theo một nữ tiếp tân đi vào trong.

“Hồ quản gia, chúng tôi cùng tới, sao ông lại đặc biệt chiếu cố cô ta, không để chúng tôi vào mắt à?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói bất mãn, Mễ Tuyết Nhi đi đến trước mặt quản gia, yếu điệu nói.

“Mễ tiểu...” Quan gia lập tức chất đầy tươi cười quay đầu.

Chỉ là khi ông nhìn đến lễ phục Mễ Tuyết Nhi mặc lúc đó thì hoảng sợ.

Ông có đồ quý giá gì chưa thấy qua? Lúc này liền khôi phục bình thường, cười đón nghênh tiếp cô ta: “Mễ tiểu thư và Mễ phu nhân, thất lễ rồi, mời đi bên này.”

Ông nói xong, cũng để cho một nữ tiếp tân đưa Mễ tiểu thư vào tòa nhà.

“Hừ!” Mễ Tuyết Nhi ngẩng ngẩng đầu, khinh thường trừng mắt một cái đánh giá quản gia.

“Chờ tôi làm cháu dâu Hồ gia, xem các người ai còn dám không để tôi vào mắt!” Mễ Tuyết Nhi ở trong lòng oán hận nói.

“Hồ Sĩ Minh tự mình tặng lễ phục cho tôi, chẳng lẽ không phải có ý tứ với tôi sao? Mặc kệ hắn có phải hay không thật sự thích đàn ông, chỉ cần hắn nguyện ý cưới tôi, tôi cái gì đều không quan tâm.”

Mễ Tuyết Nhi cùng mẹ nhìn thoáng qua, mẹ con hai người hiểu trong lòng mà không nói.

Chỉ cần có thân phận cháu dâu Hồ gia này, liền đủ để cho cô ta ở Bắc Kinh này được hô mưa gọi gió.

Thân phận Hồ Sĩ Minh như vậy, khẳng định phải lấy vợ sinh con, cho nên cô ta từ đầu không cần biết rốt cuộc hắn thích đàn ông hay là phụ nữ.

Mễ Tuyết Nhi nhìn thoáng qua người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ nghiêng vai ở phía trước, vẻ độc ác trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Đều là người phụ nữ này chiếm hết sự ưu ái của đám người hầu Hồ gia đối với cô ta.

“Hi...” Tô Thi Thi ôm ôm cánh tay. Sao cô cảm thấy được có chút lạnh nha?

Cô kim lòng không được bước chậm hơn, để cho Mễ Tuyết Nhi cùng mẹ cô ta đi qua trước mặt mình. Cô không nhanh không chậm theo sát, trong lòng trái lại chờ mong.

“Hồ điên khùng đâu rồi? Sao còn không ra? Không biết Bùi Dịch có đến không?”

Vũ hội được diễn ra tại hậu viện của tòa nhà, Tô Thi Thi và mọi người được nữ tiếp tân đưa đi qua một đoạn đường rất dài, xuyên qua hành lang khúc khuỷu quanh co gấp khúc, mới đi đến hậu viện.

Lúc này nơi này đã được trang trí tráng lệ. Mặt cỏ màu xanh, bốn phía đủ loại hoa thơm cỏ lạ. Trong viện mấy cây hoa quế đang tỏa hương, trong không khí nồng đậm mùi thơm hoa quế, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Xuyên qua về phía sau, chỉ thấy không gian sân giữa treo đầy đèn ngũ sắc, biến ảo loá mắt sáng rực, làm cho người ta như đang đi trong cảnh trong mơ.

“Thật đẹp.” Tô Thi Thi trong mắt thường thức không chút nào che giấu, Hồ gia phô trương quả nhiên đầy đủ lớn.

Lúc này khách khứa đã đến gần như động đủ, hầu hết đều là người trẻ tuổi. Hoặc là tiểu thư trẻ tuổi đẹp người, hoặc là nam thần anh tuấn hoàn mỹ. Có một mình tới, có đi cùng cha mẹ.

“A, thì ra là vũ hội gặp mặt tìm đối tượng.” Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ.

“Giao lưu tìm đối tượng phải không?” Cô âm thầm bóp bóp nắm tay, ánh mắt kim lòng không được tìm bóng dáng Bùi Dịch.

Cũng dám lừa cô tới tham gia vũ hội gặp mặt này! Bùi tiên sinh anh chết chắc rồi!

Cô tuyệt đối chắc chắn rằng, Bùi Dịch đã sớm biết tính chất của vũ hội này!

Đúng lúc này, Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ. Cô chỉ cảm thấy chính mình như là bị một con sói theo dõi một dạng, toàn thân không được tự nhiên.

Cô theo bản năng nhìn lên phía trước, chỉ thấy trong đám người một đôi mắt lợi hại đang nhìn cô chằm chằm.

“Hỗ tiên sinh.” Tô Thi Thi cơ hồ là theo bản năng nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Hồ Sĩ Minh cách đó không xa lên tiếng chào hỏi.

Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ánh mắt dò về phía vị tiểu thư mặc lễ phục cúp ngực màu hồng phấn đứng bên phải Tô Thi Thi, tay trong túi quần từ từ nắm chặt quả đấm.

“Tô Thi Thi, cô giỏi lắm!”

Cũng dám đem bộ lễ phục độc nhất vô nhị hắn đưa mạng cho người phụ nữ khác.

Tô Thi Thi, cô quả nhiên để cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa!

Hồ Sĩ Minh bị chọc giận muốn điên rồi, đây là nổi nhục nhã lớn nha !

“Hỗ tổng!” Mễ Tuyết Nhi thấy Hồ Sĩ Minh nhìn chính mình, lập tức tươi cười rạng rỡ nghiêng đầu chào hỏi.

Xem ra suy đoán của cô ta không sai, Hồ Sĩ Minh thật sự có ý tứ với cô ta!

“Mễ tiểu thư.” Hồ Sĩ Minh nhún mày.

Cô ta dù sao cũng là khách, hắn cũng không tỏ ra sắc mặt không tốt, đành phải đem tất cả tức giận nuốt xuống.

“Chắc chắn, vậy mà không nổi giận bùng bùng.” Tô Thi Thi có chút thất vọng, khiêu khích nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, xoay người lên lút đi đến bên cạnh.

Cô mới vui vẻ được vài giây, chợt thấy phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Người đàn ông toàn thân mặc bộ Tuxedo màu trắng, vai rộng mỏng hẹp, trời sinh liền là cái giá treo quần áo. Lúc này, tay trái anh đút trong túi quần, tay phải bung một ly sâm banh, tùy ý đứng ở nơi đó.

Bốn phía toàn bộ giống như đều đã âm đạm không ánh sáng, anh giống như một vật sáng, chói mắt vô cùng.

Tô Thi Thi ánh mắt lập tức liền ngây ngốc, tim thỉnh thoảng điên cuồng nhảy dựng lên.

Đẹp trai mê người.

Người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đối với phụ nữ quả là có lực hấp dẫn trí mạng.

Nháy mắt tiếp theo, Tô Thi Thi ánh mắt liền ngưng lại.

Cô nhìn thấy ở phía đối diện Bùi Dịch, nơi đó có một cô gái mặc lễ phục màu trắng cao quý như công chúa, chậm rãi đi qua chỗ anh.

Giờ khắc này, cô cảm giác hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh gì nữa rồi.

Seoul về đêm đẹp thật

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thề!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tới bắt kẻ thông dâm

“Sang trọng tao nhá.”

Thời điểm Tô Thi Thi nhìn thấy người phụ nữ kia, trong nháy mắt trong đầu cô không khỏi hiện ra bốn chữ này.

Cho dù nhìn từ xa, đều có thể cảm nhận được cái cô gái kia cực kỳ mạnh mẽ lại có vẻ vô cùng tự tin.

Tầm khoảng 24, 25 tuổi, đôi mắt bồ câu, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo mê người, là sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ. Quan trọng hơn là - - ngực trần công mở phòng thủ, đáng người vô cùng tốt.

Toàn thân mặc lễ phục màu trắng có đuôi váy dài cổ xưa nhìn qua có vẻ nặng nề, mặc ở trên người cô ta, giống như ngưng tụ thời gian, như một vị công chúa xuyên qua thời không mà đến đây.

Trầm ổn, tôn quý, khí thế bức người.

“Thật đẹp!” Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của khách mời.

“Đây là tiểu thư nhà ai vậy? Trước kia tại sao chưa thấy qua? Cô ấy tại sao đi cùng Hồ phu nhân? Chẳng lẽ là con cháu Hồ gia?” Mọi người xì xào bàn tán.

“Cô cũng không biết? Hồ Minh Phi, em gái ruột của Hồ Sĩ Minh, thiên kim Hồ gia. Mới vừa du học trở về.” Có người nhỏ giọng nói.

“Thiên kim Hồ gia?” Tô Thi Thi nhìn cái cô gái đang hướng tới Bùi Dịch đi qua kia, con người u ám lại.

“Thì ra là thế.” Tô Thi Thi quả đắm buộc chặt, một cái vẻ ở trong lòng nói cho chính mình, không có gì, phải tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng khi thấy cô gái này, lòng của cô vẫn lại là rối loạn. Loại cảm giác này, so với lúc trước biết Đoàn Ngọc Tường thích Bùi Dịch khi đó, là chưa từng có qua.

Phía trước, vị mỹ nữ mặc lễ phục màu trắng kia bùng một ly rượu đỏ, tươi cười nhàn nhạt đi đến trước mặt Bùi Dịch, hướng anh khẽ gật đầu thăm hỏi.

Dáng vẻ cao ngạo kia, làm cho người ta hơi hơi kinh ngạc.

Bùi Dịch tuy cơ bản không tham dự những loại tiệc rượu thế này, nhưng mà chưa có cô gái nào nhìn đến anh sẽ giống như cô gái trước mắt này, lãnh đạm như vậy?

“Tiểu Dịch, vị này chính là Hồ Minh Phi Hồ tiểu thư. Vị này chính là mẹ cô ấy, Hồ phu nhân.” Đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, Nhậm Tiểu Vi, lập tức cười giới thiệu.

“Vị này chính là Tiểu Dịch? Quả nhiên tuấn tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao.” Hồ phu nhân Triệu Hi Yến cũng cười nói.

“Hân hạnh” Bùi Dịch nâng ly Champagne lên ý kính rượu, nhìn cũng chưa từng nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, chỉ đối với Hồ phu nhân hơi hơi gật đầu.

“Người này...” Hồ Minh Phi trên mặt cười nhạt liền cứng đờ, môi mỏng nhấp nhẹ, trong mắt hiện lên quét xuống giận dữ.

Cô ta lớn đến thế này, vẫn lại là lần đầu tiên nhìn thấy có người đàn ông đối chính mình chẳng thêm ngó tới.

Vị Bùi tiên sinh này, thật thú vị.

Hồ Minh Phi rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, đi về phía trước một bước nhỏ, nhếch môi nhẹ cười: “Bùi tiên sinh, nghe danh đã lâu.” Cô ta nâng nâng ly rượu, ngũ quan xinh xắn chói lọi, giờ tay nhắc chân đều lộ tao nhã.

“Uh’m” Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, cái ly vẫn cầm trong tay nhưng mà chẳng có ý định nâng lên.

“Người đàn ông này quả là kiêu căng!” ánh mắt Hồ Minh Phi tối sầm lại, có chút bị tức đến chỗ.

Cô tự hạ thấp địa vị của mình mời rượu anh, vậy mà người đàn ông này không có chút gì gọi là cảm kích! Bộ đáng tuy là không tệ, nhưng người nào cho anh sự tự tin lớn đến như vậy, để cho anh không coi ai ra gì!

“Tiểu Dịch...” Nhậm Tiểu Vi liền có chút sượng mặt.

Bên cạnh, Triệu Hi Yến sắc mặt cũng không nhìn khá hơn là bao.

Mục đích của vũ hội hôm nay, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rất rõ nhưng không ai nói ra, hiện tại Bùi Dịch làm như vậy, quả thực là quá không nề mặt rồi!

“Mẹ, sao vậy?” Bùi Dịch cúi đầu, thân thiết nhìn mẹ mình. Vẻ mặt vô tội kia, dáng vẻ giống như vừa rồi không coi ai ra gì không phải anh.

Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt chấn kinh.

Bà lần đầu tiên phát hiện, thì ra con trai ruột của mình, giả vờ giỏi như vậy.

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi nhìn đến đây, khó chịu trong lòng kia, không hiểu sao đã tan đi rất nhiều.

Nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông ngạo mạn kia, Tô Thi Thi không hiểu sao nhìn càng thấy thuận mắt.

Như là cảm giác được ánh mắt của Tô Thi Thi, Bùi Dịch bỗng nhiên xoay người, hai người tầm mắt trong không trung giao nhau. Chỉ một giây, Bùi Dịch ánh mắt liền dời tiếp xuống.

Rồi mới - -

Bùi tiên sinh mặt liền đen lại.

“Quản gia chết tiệt, bảo ông ta lấy áo choàng đưa cho cô, vậy mà lấy cái áo choàng ren, nửa kín nửa hở kia!”

Giờ phút này, Tô Thi Thi trên vai khoác lên cái áo choàng kia, nửa kín nửa hở, mơ hồ có thể nhìn đến làn da non mịn trước ngực kia của cô...

“Đáng chết!” Bùi Dịch nghĩ muốn đem ánh mắt của đám người xung quanh chọc cho mù!

“Cô gái ngốc này không biết chính mình hiện tại có bao nhiêu mê người sao?” Bùi tiên sinh mặt trầm xuống, đi nhanh hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi hoảng sợ.

“Anh muốn làm gì chứ?” Tô tiểu thư tạm thời có chút suy đoán không ra tâm tư của Bùi tiên sinh rồi.

Chẳng lẽ Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch? Không đúng, liên tính Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch, dựa vào chỉ số thông minh của Bùi Dịch, cũng đã sớm đoán được cô sẽ muốn tới nơi này mới đúng.

Anh để cho quản gia mang áo choàng đến cho cô liền là chứng minh tốt nhất!

Đúng là, hiện tại là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi không dám nhìn mặt Bùi Dịch nữa, lặng lẽ lui về sau định trốn.

“Không được, bị anh bắt lấy, nhất định ngay tại chỗ khiêng mình rồi đi! Hừm... Kia không phải mặt mũi đều sẽ vứt hết rồi sao!” Tô Thi Thi liền đưa tay nhắc váy, xoay người rồi đi. Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, mặt càng thêm đen rồi.

“Cô gái đàn độn này cũng dám chạy!” Bùi tiên sinh thật sự nổi giận!

“Vị tiểu thư kia là ai?” ở phía sau bọn họ, Hồ Minh Phi nhìn đến Bùi Dịch đuổi theo một cô gái, giống như vô ý hỏi mẹ ruột của mình cùng Nhậm Tiểu Vi.

“Cô ấy...” Nhậm Tiểu Vi nghĩ sao cũng chưa tính đến Tô Thi Thi vậy mà sẽ đến, lau trán, tức giận đến nổi bệnh choáng váng đầu muốn tái phát.

“Vị kia có phải Tô tiểu thư hay không?” Triệu Hi Yến nhíu mày hỏi.

“Tô tiểu thư, Tô Thi Thi?” Hồ Minh Phi màu sắc trầm xuống.

Đó không phải là người trước mặt truyền thông mặt hướng Bùi Dịch cầu hôn sao? Hồ Minh Phi khóe miệng gọi lên một nét cười lạnh.

Bùi Dịch mang theo vị hôn thê tới thân mật cho cô ta xem? Quả cổ tình mà!

“Dám xem thường tôi, Bùi Dịch, anh sẽ phải vì hành vi hôm nay của mình mà trả giá thật nhiều!” Hồ Minh Phi nắm chặt nắm đấm.

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi thấy tình hình không đúng, đuổi theo Bùi Dịch, muốn kêu anh trở về.

Đúng lúc này, một người chặn đường đi của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, mặt lập tức xụ xuống.

“Tô tiểu thư, nhìn đến vị hôn phu của mình ở sau lưng cô len lút đi coi mắt, có cảm tưởng gì?” Hồ Sĩ Minh đem sâm banh phóng ở trên cái bàn kê bên, một tay xuyên vào túi, quay đầu cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt mày trầm xuống.

Cô còn đang nghĩ tại sao lại mời cô tới tham gia vũ hội, thì ra là vì mục đích này!

Châm ngòi ly gián phải không?

Tô Thi Thi bỗng dừng nở nụ cười, nhìn nhìn bốn phía, ánh mắt mang nghi hoặc: “Là Hồ Sĩ Minh tiên sinh mời tôi đến đây, tại sao lại không thấy anh ta?”

Cô nói xong tiến lên thêm một bước, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được hỏi: “Lần trước Đoàn gia tổ chức tiệc đính hôn hẳn không xuất hiện, chẳng lẽ lần này lại muốn làm rùa đen rút đầu nữa sao?”

“Tô Thi Thi!” Hồ Sĩ Minh mặt lập tức đen lại, không nghĩ tới Tô Thi Thi đã sớm đoán được.

Hắn lờ mờ thấy Bùi Dịch đến gần, bỗng nhiên tiến lên, hướng tới Tô Thi Thi ôm lấy thắt lưng cô kéo sát vào người mình.

“Anh!” Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, đang muốn cảnh cáo hắn, bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

“Tô Thi Thi, tại sao lại là cô? Cô tại sao lại ở chỗ này?” Hồ Quân Nhạc mới vừa mới nhìn đến có vị mỹ nữ đã nghĩ muốn chạy đến chào hỏi, nhưng vừa đến gần thấy rõ mỹ nhân kia là ai, thiếu chút nữa hù chết hần.

Từ lần trước bị Tô Thi Thi ác độc chinh mình, thiếu chút nữa cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, hần đối Tô Thi Thi là triệt để sợ hãi.

Hần sợ Tô Thi Thi vừa muốn gây chuyện, sốt ruột hỏi han: “Cô hần không phải là tới bắt kẻ thông dâm đi? Tôi mới vừa mới nhìn thấy Bùi tổng cùng chị hai tôi...”

Hồ Quân Nhạc nói đến một nửa mạnh bụm miệng.

Xong rồi...

“Bắt kẻ thông dâm?” Tô Thi Thi ngây dại, xấu hổ và giận dữ hần không thể lấy cái động chui vào!

Tên trẻ con ngu ngốc này có cần nói trắng ra như vậy không! Cô, cô thật muốn bóp chết hần nha!

Tên này quả nhiên ngu ngốc vô cùng, có một số chuyện không nói nhưng ai cũng rõ không hiểu sao? Hần nói trắng ra như vậy, để cho cô cùng Bùi Dịch còn có Hồ gia mặt đều đã vứt sạch sẽ rồi!

Hồ Quân Nhạc tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt Hồ Sĩ Minh kia đã hần không thể ăn chết hần!

“Tên ngốc này, bỏ ra 3000 quân đánh giặc, lại hy sinh mất 6000 lính của mình, thật có dũng khí kéo nhau chết chung, thật sự là xúc động lòng người!”

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới sắc mặt của Bùi Dịch, cô thật sự không phải tới bắt gian nha!

Mọi người ngủ ngon, Ryeo tỷ tỷ bận đi cày phim rồi =))

#Mít

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thở! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Muốn xảy ra chuyện

“Cái kia, tôi... Tôi nhìn thấy một người bạn cũ, đi qua bên kia chào hỏi đây. Tạm biệt.” Hồ Quân Nhạc co cẳng chạy.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn bóng lưng đang rời đi của hần, rất muốn để cho hần mang cô cùng đi!

“Hiện tại làm sao đây” Tô Thi Thi quay đầu nhìn sang Bùi Dịch.

Khiến cô ngạc nhiên hơn chính là, Bùi Dịch vậy mà không phát hỏa?

“Sao lại ăn mặc mỏng manh như vậy?” Bùi Dịch đi tới, cởi áo khoác, liền như thế công khai choàng áo khoác của mình lên trên người Tô Thi Thi, đem nửa người trên của cô bao quấn kín lại.

Tô Thi Thi khòe miệng giật giật, ngón tay nhỏ lạnh lẽo khều khều quần áo của anh, nhỏ giọng nói: “Em hiện tại nóng muốn bốc hỏa!”

“Vậy sao?” Bùi Dịch cúi đầu, lạnh lạnh nhìn cô.

Tô Thi Thi im lặng.

Rõ ràng là cô nên là tức giận, tại sao ngược lại anh lại không vui trước rồi hả?

“Bùi tiên sinh, anh cũng thật biết diễn.” Tô Thi Thi ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Như nhau.” Bùi Dịch để sát vào bên tai cô, cắn răng nói, “Đợi trở về sẽ tính sổ với em!”

“Anh xác định? Vừa lúc, trở về chúng ta cùng nhau thảo luận thảo xem bữa tiệc vũ hội này, nhất là vũ hội có rất nhiều mỹ nữ, đúng không?” Tô Thi Thi ánh mắt như dao găm lạnh lẽo bắn qua.

Hừ, cũng dám cùng cô tính sổ!

Bùi tiên sinh nhất thời yên lặng rồi.

Quả nhiên, cô gái nhỏ của anh ghen tuông còn đáng sợ hơn người bình thường!

Hai người ở bên cạnh lặng lẽ nói chuyện, nhìn từ đằng xa, giống như là hai người đang liếc mắt đưa tình một dạng.

“Quả thực không đem Hồ gia đề vào mắt!” Hồ Minh Phi con người u ám thêm vài phần, nhưng trên mặt lại không hiện lộ nửa phần khó chịu.

Lúc này, người bên cạnh đều đã nhìn bọn họ, cô ta tự nhiên càng thêm không thể để cho người ta chế giễu.

“Tô tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tô Thi Thi đang theo Bùi Dịch “Lý luận”, nghe một giọng nói truyền đến, tâm run lên một cái.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, lúc nhìn đến Hồ Minh Phi đang đứng gần đó, lòng của cô, vẫn lại là nhìn không được co rúm lại một phen.

Cô gái trước mặt này, thật sự cực kỳ xuất sắc!

Đáy lòng của cô ở một chỗ nào đó, có một loại tên là “Tự tử” gì đó, dâng lên.

(Ryeo: Trời ạ, tự tử cái méo gì? Bà không thấy bà đẹp thôi, chứ anh sắp nhìn hết nổi rồi. Đang muốn khiêng bà đi 'ăn' ngay lập tức đó)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Trần truồng

Edit:

Beta: Ryeo

“Gâu gâu!” Trên mặt cỏ treo đầy đèn ngũ sắc, một trận tiếng chó sủa đinh tai nhức óc, làm đèn lồng tựa hồ cũng bị chấn động mà rung lắc.

Mọi người hoảng hốt nhìn Đại Cầu Tử trong miệng ngậm một con chó con phi tới, thời điểm chạy đến trên đường, bị một thứ như nón lụa đen gầm lên một tiếng trong cổ họng. Đại Cầu Tử vội xoay đầu, vung móng, quay đầu bỏ chạy.

Độ khó của động tác kia, một phát như muốn vặn gãy thắt lưng, thật sự là kỳ tích!

“Gâu gâu!” Tiểu Vịnh đánh hơi rất không dễ dàng mới tìm được vị trí của chồng con, gấp Đại Cầu Tử muốn chạy, nhanh chóng chạy đuổi theo.

“Ầng ...” Đại Cầu Tử bị Tiểu Vịnh đuổi bị dọa sợ, liều mạng chạy như điên.

“Cái gì tình huống gì đây? Kia không phải chó ngao Tây Tạng sao? Bảo vệ đâu, nó cắn chết người mất!” Các vị khách luống cuống, nhất là khách nữ, một đám sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Sao chúng nó vào được đây vậy?” Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh, liếc người bảo vệ ở đằng xa đang đuổi theo con chó, ánh mắt giận dữ “Khản trương xử lý tốt!”

Một đám các nhân viên an ninh đuổi theo Tiểu Vịnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, khăn trương đuổi theo.

Bỗng nhìn thấy Đại Cầu Tử khi đó, các nhân viên an ninh đều đã tròn mắt. Bọn họ hoàn toàn không biết một con chó khác làm sao vào được đây!

“Bùi Dịch, chúng ta... có nên chạy trước không?” Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch, mạnh mẽ nuốt nước miếng.

Chuyện này, thật sự không liên quan tới cô!

“Có trò hay không xem?” Khóe miệng Bùi Dịch cong lên ánh mắt nhàn nhạt liếc Hồ Sĩ Minh ở phía trước.

Hồ Sĩ Minh trực giác cực kỳ nhạy cảm, nhìn sang phía bên này. Ánh mắt hai người giao nhau, bắn ra tia lửa điện xoèn xoẹt!

Hồ Sĩ Minh quay đầu, bước đến trung tâm, trấn an khách khứa.

“Thật xin lỗi đã để xảy ra tình huống bất ngờ, Hồ gia tôi...”

“A, hai con chó điên sao lại ở chỗ này! A, không cần tới đây, anh! Anh cứu em!” Hồ Sĩ Minh còn chưa nói xong, phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu như quỷ.

Lập tức, Hồ Quân Nhạc như bị lửa đốt đứt một đoạn, chạy như điên chạy tới chỗ Hồ Sĩ Minh, phía sau anh ta là Đại Cầu Tử ngậm con chó con, phía sau Đại Cầu Tử là Tiểu Vĩnh đang nổi giận đùng đùng.

“A, cứu mạng!” Hồ Quân Nhạc sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Tại sao hai con chó này lại thích đuổi theo anh ta vậy!

“Gâu gâu gâu!” Tiếng chó sủa càng ngày càng gần!

“Sao Đại Cầu Tử lại ngậm 'Tiểu Bảo Bảo' đi cùng rồi hả?” Tô Thi Thi lúc này mới nhìn rõ, Đại Cầu Tử vậy mà ngậm con nó cùng đi đến, khó trách Tiểu Vĩnh phát điên.

Xong rồi, chó cái mới đề thật sự cực kỳ khủng bố nha! Bây giờ nó không khác gì chó điên! Tô Thi Thi giờ khắc này thật sự rất muốn giết Đại Cầu Tử để nấu lẩu thịt chó ăn!” Hồ Quân Nhạc, đứng lại!” Hồ Sĩ Minh nhìn thấy em trai chạy đến chỗ mình, mặt đều đã xanh, hận không thể một cước đá đi.

Đồ con lợn, nơi này là trong đám người tìm..

“A! Cứu mạng!” Nổi xa truyền đến một tiếng hét chói tai. Nhìn đám người hỗn độn trước mắt, muốn nhân cơ hội tiếp cận Hồ Sĩ Minh, Mễ Tuyết Nhi dưới tình thế cấp bách giẫm lên vây, lao đảo hai bước, vừa lúc chắn trước mặt Hồ Sĩ Minh.

Cô ta ngừng đầu, liền nhìn thấy Hồ Quân Nhạc cùng hai con chó chạy tới chỗ cô ta, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Ôi mẹ ơi!” Hồ Quân Nhạc đang chạy như bay, đột nhiên thay đổi phương hướng, bịch một tiếng đụng phải cái bàn bên cạnh.

Mà Đại Cầu Tử đuổi theo bây giờ không may mắn như vậy, giống như đạn pháo một đoạn, thẳng tắp phi về phía Mễ Tuyết Nhi.

“A!”

“Oăng...”

Hai tiếng kêu quái dị vang lên sau đó, mọi người chỉ thấy con chó con kia lượn một đường cong rất đẹp trong không trung, kêu lên một tiếng, thẳng tắp rơi xuống.

Mà Mễ Tuyết Nhi vì cú va chạm này, kêu lên một tiếng, ngã chổng vó xuống đất.

“Tiểu Bảo Bảo!” Tô Thi Thi sắc mặt trắng bệch, rất nhanh muốn lao tới, phía sau cô, Bùi Dịch rất nhanh vươn tay ra.

“Viuu...” Trong không khí tựa hồ truyền đến một vật thể rơi xuống, cảm đầu ngã xuống, vô tình mà như cố ý, thẳng tắp ngã chính giữa ngực.

“A...” Bị Bùi Dịch giữ chặt, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về một màn phía trước này.

Cơ hồ tầm mắt mọi người đều đã rơi vào bộ ngực Mễ Tuyết Nhi.

Khe rãnh đầy đặn, một con chó nhỏ bộ lông vàng đang lay bốn móng vuốt nhỏ, cố gắng vươn đầu, về mặt lò mờ

“Đây là cái gì? A! Cứu mạng!” Mễ Tuyết Nhi bị đá hôn bay phách lạc, cúi đầu nhìn vật thể lông lá xù xì nằm úp sấp trước ngực mình, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều lĩnh hét rầm rầm.

“Hồ Sĩ Minh, cứu tôi! Hồ tiên sinh, cứu tôi!”

Đang muốn đưa tay ra kéo cô ta đứng dậy, Hồ Sĩ Minh nghe được lời này các cô ta, mặt nhất thời tối đen vô cùng.

“Người phụ nữ ngốc này!”

“Tuyết Nhi, này... Này... Sĩ Minh, cậu mau tới cứu nó, ta sợ chó!” Mẹ của Mễ Tuyết Nhi gấp đến độ cái gì đều đã quên, nói xong mới phát hiện chính mình đã làm cái việc ngu ngốc.

Mễ gia bởi vì một số nguyên do nên biết được thân phận của Hồ Sĩ Minh, nhưng bây giờ lại dưới tình thế cấp bách lại kêu tên anh ta ra...

Mễ phu nhân sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã chảy, chồng bà ta lúc trước dặn dò không được nói năng lung tung tung, để lộ thân phận của Hồ Sĩ Minh, không cần gây chuyện, lần này làm sao đây?

“Ách...” Nổi xa, Tô Thi Thi thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Đây là hai người tới phá đám à? Cô quả thực bội phục bọn họ, cô vừa rồi không dám làm gì, mẹ con Mễ gia làm được rồi!

Cô rất muốn xem sắc mặt tức giận của Hồ Sĩ Minh lúc này! Tên kia phỏng chừng bị chọc giận phát điên rồi!

Hồ Sĩ Minh đâm lao phải theo lao, do dự một giây, liền đi tới phía Mễ Tuyết Nhi.

So với việc bị lộ thân phận, hắn càng chú trọng danh dự chính mình. Thấy chết mà không cứu, không có phong độ như vậy, chuyện này mà đồn ra ngoài thì làm sao hắn ở Bắc Kinh này tiếp tục lẫn lộn?

Hắn còn chưa kịp chạm tới Mễ Tuyết Nhi, Đại Cầu Từ đã đi trước một bước vòng ra sau gáy.

Mặt khác, Tiểu Vịnh thấy con trai của mình bị người ta bắt nạt, nổi giận gầm lên một tiếng liền vọt đến .

“Gâu gâu!” Đại Cầu Từ sốt ruột, bị vợ tóm được sẽ bị cắn, hai cái chân trước vội vàng hướng ngực Mễ Tuyết Nhi nằm úp sấp, dùng miệng ngậm con chó con đi.

Lần đầu tiên, không ngậm được.

Đại Cầu Từ có chút sốt ruột, bốn móng vuốt trên này, liều mạng kéo kéo, rốt cục lôi được chó con ra ngoài, ngậm nó bỏ chạy.

Mễ Tuyết Nhi đến phản kháng cũng không kịp, khi phục hồi tinh thần lại phát hiện nửa người trên của mình đang trần truồng, sợ tới mức oa một tiếng liền khóc.

“Chết tiệt!” Hồ Sĩ Minh chửi thề một tiếng, cởi áo khoác ra che lấy Mễ Tuyết Nhi.

Trong vũ hội nhà hắn lại xảy ra chuyện như vậy, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nhưng như này liệu đã là kết thúc rồi?

Nơi xa, Tiểu Vịnh nhìn phía sau các nhân viên an ninh đuổi theo, bản năng chạy lên phía trước.

Bởi vì chạy quá nhanh, nón trên đầu nó rơi trên mặt đất, mấy cái rương trên lưng cũng lung lay thoáng động đấy, rơi xuống đất.

“A, em nhớ ra rồi, mấy cái rương kia là ong mật!” Tô Thi Thi cả kinh kêu lên.

“A, chạy mau, ong mật đến rồi!”

“A, cứu mạng!”

Hiện trường nhất thời rối một nùi, khắp bầu trời một đám ong mật, trên mặt đất mọi người ba chân bốn cẳng bỏ chạy, quả thực so với chụp ảnh khoa học viễn tưởng còn đặc sắc hơn.

“Bùi Dịch, chúng ta có nên chạy trước không?” Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

“Nói thừa!” Bùi Dịch liếc cô một cái.

Anh hiện tại, muốn giết chó!

Tui mới về tới. Up truyện đây. Mìn ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Có người âm thầm hỗ trợ

“Con chó chết đi theo tao làm gì? Còn không mau tránh ra!” Đoàn Tình Đồng vừa chạy một bên lớn tiếng kêu to.

Phía sau cậu ta, Đại Cầu Từ miệng ngậm Tiểu Bảo Bảo, liều mạng chạy theo. Phía sau, Tiểu Vịnh đang ở giúp bọn họ chặn đuổi theo các nhân viên an ninh.

Trong lúc này, hiện trường tổ chức vũ hội toàn bộ loạn thành một mớ hỗn độn. Anh em Hồ Sĩ Minh che chắn ở bên cạnh mẹ mình, mặt không chút thay đổi nhìn trên đất bừa bãi.

“Là Đồng Đồng! Mẹ nghe được tiếng của Đồng Đồng rồi!” Bị Bùi Dịch hộ tống rời khỏi nơi lộn xộn này Nhậm Tiểu Vi đột nhiên quay đầu sốt ruột nhìn một phương hướng khác.

“Mẹ, người nghe lầm rồi.” Bùi Dịch nâng đỡ cánh tay của bà một phen, không nặng không nhẹ nói.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng cả kinh, thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng bây giờ còn không thích hợp bại lộ, mà còn hai con chó kia vì cái gì lại xuất hiện ở đây vẫn không xác định...

Bà hạ giọng nói: “Mẹ hẳn không nghe lầm. Nó làm sao có thể chạy đến nơi đây, thật sự là quá kỳ quái rồi! Không được, mẹ muốn dẫn nó trở về trang viên.”

“Được, con sẽ an bài như vậy.” Bùi Dịch không nói hai lời liền đồng ý.

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

“Nhóc con, tự cầu nhiều phúc đi.” Không hề nghi ngờ, Đại Cầu Từ chúng nó là Đoàn Tĩnh Đồng mang đến, tay đang bị bó bột còn có thể quảy đến như vậy, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Bên này, Đoàn Tĩnh Đồng còn không biết chính mình bị phát hiện, ở trong đám người đang hỗn loạn kia vụng trộm chuẩn bị, tìm đến xe của Tô Thi Thi, tay chân lanh lẹ bò vào khoang sau của xe.

Lúc cậu nhóc đang muốn đóng cửa xe, Đại Cầu Từ nhanh như chớp chui đi vào.

“Chết tiệt! Mày mau ra ngoài! A, chó cái của mày đang đuổi theo, mày nhảy xuống với nó đi! Chết tiệt, mày vẫn còn ngậm con chó nhỏ này cái làm gì? Nó sắp bị mày cắn chết rồi!”

Đoàn Tĩnh Đồng đưa cánh tay mập mập không ngừng mà phụ giúp Đại Cầu Từ, muốn bắt nó đuổi xuống xe.

Đại Cầu Từ cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng đang cùng chính mình ngoạn chơi, buông Tiểu Bảo Bảo ra, lè lưỡi liếm tay cậu nhóc.

Đoàn Tĩnh Đồng nháy mắt toàn thân cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn đến Tiểu Vịnh cũng đang hướng bên trong bò vào, sợ tới mức đều nhanh khóc.

“Chị chó à, nơi này chứa không nổi mày đâu, mau đi xuống!”

“Đại Cầu Từ, đem Tiểu Bảo Bảo trả lại cho vợ chồng tui bây! A, ra bên ngoài mau lên, tui bây sắp đem cốp xe phá hỏng rồi!”

Đoàn Tĩnh Đồng ôm lấy Tiểu Bảo Bảo nhất bả nhét vào trong miệng Tiểu Vịnh.

“Ư ư...” Tiểu Vịnh lúc này mới miễn ý, ngậm chó con đi xuống xe.

“Oành!” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đóng cửa sau xe, trốn ở bên trong đánh chết cũng không để bị phát hiện.

Vừa rồi cũng không biết bị bao nhiêu người thấy được...”Mặc kệ, chẳng qua trở về bị đánh một trận!” Đoàn Tĩnh Đồng để cho Đại Cầu Từ nằm xuống, đầu gối lên trên bụng nó, căng da bụng chùng da mắt, lúc này nằm xuống liền mệt nhọc ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc ra đến xe, liền nhìn thấy Tiểu Vịnh giống như môn thần giữ của ngòi xỏm bên cạnh xe của bọn họ, trên đỉnh đầu có một con chó nhỏ màu vàng trắng đang nằm úp sấp.

“Nếu không, em ngồi xe của anh nha?” Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Bùi Dịch cười đến đặc biệt cún con.

Nói đùa, hiện tại để cho người ta biết mấy con chó này là do cô nuôi thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó chắc chắn cô sẽ bị tất cả người trẻ tuổi tình anh cùng mấy thiếu gia tiểu thư giàu có ở Bắc Kinh này khinh bỉ đến chết mất, dù sao mấy con chó này của cô cũng là nguyên nhân hủy đi bữa tiệc gặp mặt này của bọn họ!

Tô Thi Thi càng nghĩ đến cái vũ hội gặp mặt này, sắc mặt lại không nhìn khá hơn.

“Như thế nào đột nhiên không vui rồi hả?” Bùi Dịch thấy cô gái nhỏ của mình bộ dáng cúi đầu thở phì phì, trong lòng rung mình, đối với mẹ mình đang ở một bên nói.

“Con gọi là lái xe tới đón người.”

“Đồng...”

“Người yên tâm.” Bùi Dịch ý bảo bà an tâm, đỡ bà lên xe mới trở lại chiếc xe kia của chính mình.

Chú Lý cùng một vị lái xe khác thay đổi xe, lái xe chở Tô Thi Thi bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi Hồ gia.

Ở cửa Hồ gia, anh em Hồ Sĩ Minh hướng những khách mời nói lời xin lỗi, rồi cực đem tất cả khách mời tiễn trở về rồi.

Trở lại bên trong sảnh chính, Hồ Sĩ Minh mặt liền kéo xuống, nhìn qua đáng sợ cực kỳ.

“Vừa rồi con chó ngao kia là theo xe của ai tới?” Hồ Minh Phi ngồi xuống trên ghế, sắc mặt thật không tốt lên tiếng.

“Em không cần phải xen vào.” Hồ Sĩ Minh cởi áo khoác đưa cho quản gia ở một bên, ngồi xuống ghế liền phiền não kéo kéo cà- vạt, sự tức giận trong lòng kia nói như thể nào đều đã nuốt không trôi.

“Anh, người có phải đã biết này hai con chó này là của ai hay không?” Hồ Minh Phi ngẩn ra, nếu thật sự không biết, phỏng chừng anh trai của cô ta hiện tại đã sớm cho người ta đem hai con chó kia làm thịt!

Hồ Sĩ Minh màu sắc tối sầm lại, cười lạnh nói: “Bọn họ sẽ vì hành vi này của chính mình trả giá thật nhiều!”

“Nhất định không thể bỏ qua cho bọn họ! Hồ gia chúng ta còn không có chịu qua loại khuất nhục này. Anh, em đi xem mẹ, ông nội bên kia...”

“Ông nội anh sẽ đi giải thích. Mẹ vừa rồi bị kinh sợ rồi, em tới chỗ mẹ một chuyện lo cho bà ấy đi.” Hồ Sĩ Minh nói xong đứng lên, “Có việc thì đến thư phòng tìm anh.”

Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Hồ Minh Phi: “Bùi Dịch nơi đó em trước đừng đi trêu chọc, anh tự có an bài.”

“Này... Được, em biết rồi.” Hồ Minh Phi gật đầu, không chút nào dây dưa. Tình cảm anh em bọn họ từ trước đến nay đều rất tốt, cô ta biết anh trai mình nhất định có quyết định của chính mình.

Chỉ là - -

“Bùi Dịch, mẹ của anh giống như cực kỳ thích tôi nha. Tôi tin tưởng, chúng ta rất nhanh liền lại gặp mặt.” Hồ Minh Phi nheo mắt lại, trong mắt hiện lên quét xuống chờ mong

Hồ Sĩ Minh đến chỗ thư phòng, không qua bao lâu, quản gia vội vội vàng vàng đi đến.

“Đại thiếu gia, đã bắt được con chó ngao kia. Nhưng mà sức sinh kia hung tàn cực kỳ, thật muốn giữ nó ở lại?” Quản gia đầu đầy mồ hôi hỏi han.

Hồ Sĩ Minh ở trên gạt tàn thuốc gạt gạt điếu thuốc, lạnh lùng nói: “Nó thích ăn cái gì thì cho nó ăn, không được có bất luận cái sơ xuất gì.”

Vâng ạ quản gia cung kính nói, “Con chó ngao này mới vừa sinh sản xong, tiểu Cầu lại vẫn còn không dứt sữa. Các nhân viên an ninh bắt được con chó nhỏ kia mới dụ được nó vào. Chỉ sợ nó còn có chó con khác, nó lạc đến đây, đến lúc đó chủ nhân của nó...”

“Quản gia, tôi gọi ông tới đây không phải để cho ông nói nhảm.” Hồ Sĩ Minh dụi tắt thuốc lá, hơi tức giận.

“Là tôi lầm miệng rồi. Tôi lập tức ra ngoài.” Quản gia cúi đầu, quay đầu lập tức lui ra, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Hồ Sĩ Minh nhìn quản gia kia đã hơn năm mươi mấy tuổi bây giờ lại có dáng vẻ như một đứa trẻ, sắc mặt càng thêm đen rồi.

Nếu không quản gia chăm sóc hắn từ nhỏ tới lớn, hẳn thật sự rất muốn đổi cái người tính trẻ con chưa hết kia!

“Rầm!” Hồ Sĩ Minh một quyền đánh mạnh đến trên bàn, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cái vũ hội kia bị quậy đến long trời lở đất, hắn liền tức giận đến muốn giết người.

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người đầy đủ ngoan độc!” Hồ Sĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Để cho Hồ gia mất mặt lớn như vậy, thù này, tôi nhớ kỹ!” Hồ Sĩ Minh cầm lấy mobile phone gọi cho trợ lý của mình, trong giọng nói là chưa bao giờ có băng lãnh.

“Một vòng một tuần, để cho Mẹ gia ở biến mất khỏi Bắc Kinh này!” Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Thân phận của hắn bởi vì mẹ con Mẹ gia kia đã bị bại lộ, hiện tại phỏng chừng tất cả người ở Bắc Kinh này đều đã biết, hẳn chính là Hồ Sĩ Minh, là người đứng đầu của Xây dựng Minh Đình.

“Muốn chết!” Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt quả đấm, hắn nghĩ tới phải đi đến chỗ Hồng gia giải thích chuyện này, mặt liền càng thêm đen rồi.

Vốn dĩ chuyện này đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hiện tại bị Hồng gia chiếm ưu thế, trong lòng hắn vui vẻ mới là lạ!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra, quản gia lộ ra nửa cái đầu vào, vẻ mặt hung phấn mà nhìn Hồ Sĩ Minh.

“Đại thiếu gia, người có biết con chó ngao kia vì cái gì trên lưng lại cồng rương ong mật tới không? Tôi nghe nói nó đựng ngà lân một xe ba bánh nuôi ông. Bất quá thứ này tuyệt đối không có khả năng là nó tự đeo trên lưng mình đi.”

“Khẳng định có người giúp nó. Mà còn nhà chúng ta bảo an bảo vệ nghiêm ngặt như thế, chúng nó không có khả năng dễ dàng tiến vào như vậy, trong này nhất định có ân tình.”

Quản gia nói xong nói xong, phát hiện Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét, vội vàng giống như rùa rút đầu rút trở về: “Cậu đừng nóng vội, tôi cũng cho người đi điều tra rồi.”

Còn chưa có nói xong, rầm liên đóng cửa lại. Co căng chạy.

Hồ Sĩ Minh nhìn cửa thư phòng đã bị đóng chặt, mặt đen như mực đặc một dạng.

Hắn xoa xoa mi mắt, trước mắt bỗng nhiên hiện lên ra một cái bóng.

“Đưa bé kia...” Hồ Sĩ Minh mâu sắc một lệ, trực tiếp cầm lấy mobile phone gọi cho đội trưởng đội bảo an, “Đi điều tra đứa con nít hôm nay tới kia, mặt khác, vì cái gì để cho hai con chó kia trà trộn vào được, ông tốt nhất lập tức cho tôi một lời giải thích!”

“Đại thiếu gia, cái này... Là... Là thuộc hạ hành sự bất lực, có người lấy lòng bảo an của chúng ta. Cho nên mới...”

“Đi tra rõ ràng, tôi muốn chứng cứ!” Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét lập tức cúp điện thoại.

“Bùi Dịch, là anh đã tính kế từ trước sao?” Hồ Sĩ Minh mâu quang băng lãnh, hắn tới cùng vẫn lại là xem nhẹ Bùi Dịch tên đối thủ này.

Mà lúc này, bên trong nhà chính của vương phủ “Thị Dịch”, không khí dị thường ngưng trọng.

Tô Thi Thi cúi đầu đứng ở đại sảnh nhà chính, đứng bên cạnh cô là kẻ mới vừa bị bắt được từ sau cốp xe Đoàn Tinh Đồng, ở bên cạnh Đoàn Tinh Đồng, Đại Cầu Từ ngồi chồm hổm về mặt giả ngốc như chuyện vừa xảy ra không phải lỗi của mình.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt bọn họ, sắc mặt so với đáy nồi lại còn đen hơn, đã đứng nửa giờ.

HELLO TUẦN MỚI!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tự động tìm tới cửa

Edit : Mít

Ở trong phòng to như vậy, rõ ràng được trang trí cổ điển ấm áp, nhưng lúc này theo cảm giác của Tô Thi Thi giống như âm phủ, thật sự lạnh.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nghĩ muốn lên lút nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nào biết vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến Bùi tiên sinh chính đang mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi lập tức sợ, khăn trương cúi đầu, tiếp tục giả chết.

“Anh tự nguyện ở trong này theo chân bọn họ phạt đứng, vậy thì cùng đứng đi.” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ.

Tuy cô không phải cố ý, nhưng quả thật đem Hồ gia làm náo loạn long trời lở đất. Tô Thi Thi biết lần này gặp rắc rối thật rồi.

“...” Đoàn Tinh Đồng không biết là vì quá khăn trương, hay là vì ăn quá nhiều, hết nấc lại nấc.

Cậu sợ tới mức khăn trương che miệng, một giây sau lại nhin không được nấc một cái.

“...”

Trong phòng yên lặng, âm thanh nấc cục đặc biệt vang dội, mọi người thần kinh tựa hồ đều bị tiếng nấc gây chú ý.

Ở phía xa quản gia cùng Tiểu Ưu đứng chịu phạt chung, một đám thấy nguy, thật muốn tiến lên che miệng vị tổ tông này lại.

Tiểu tổ tông cũng chọn đúng lúc quá, không thấy được Bùi tiên sinh tức giận đến muốn nhanh giết người sao?

Sắc mặt Bùi Dịch càng khó nhìn, ánh mắt lạnh lùng chuyển qua trên người Đoàn Tinh Đồng, nói câu nói đầu tiên từ khi trở về: “Ngày mai về trang viên.”

“Em không muốn!” Đoàn Tinh Đồng mặt trắng xanh một phen: “Anh, em không muốn. Em không phải cố ý! Là Đại Cẩu Tử nhất quyết đi theo, Tiểu Vĩnh cũng là chính mình đi. Không liên quan tới em.”

“Đã làm sai chuyện, còn dám kiêu căng chối trách nhiệm, đây là thầy cô em dạy em?” Bùi Dịch lạnh giọng hỏi.

“Không... Vâng” “Đoàn Tinh Đồng vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Thằng bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất sớm hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, biết lúc này mình không nên nói nhiều.

“Quần già, đi thay tiểu thiếu gia thu dọn quần áo, bây giờ sẽ đưa nó về trang viên.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

“Thật là dã man.” Tô Thi Thi chu mỏ, ở trong lòng yên lặng châm chọc.

Xem ra Bùi tiên sinh lần này giận không nhẹ, xử lý xong Đoàn Tinh Đồng như thế này, phỏng chừng liền đến phiên cô rồi.

Xong rồi, cô nên làm sao đây? Muốn hay không giả vờ bị cảm hay là giả vờ đau bụng? Giống như đều đã quá kém, có phải là nên chạy đi?

Không được, cô khẳng định chạy không lại Bùi Dịch.

Tô Thi Thi phiền não gãi tóc, đau cả đầu.

Một động tác của cô, Bùi Dịch vù một phen liền nhìn qua cô.

Ánh mắt kia mang theo tức giận, Tô Thi Thi không ngẩng đầu nhìn, đều đã cảm giác được lửa giận của anh, lúc này sợ tới mức cô động cũng không dám động.”Anh, em thật sự sai lầm rồi, lần sau cũng không dám nữa.” Đoàn Tinh Đồng cúi thấp đầu, vừa nói vừa đến sát bên Tô Thi Thi, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của cô, muốn cô giúp đỡ.

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Nhóc con à, nhìn hoàn cảnh một chút có được hay không? Đã đến nước này, lại vẫn kéo chị xuống nước!

Cô quay đầu một cái, đột nhiên nhìn Đoàn Tinh Đồng trong mắt chứa nước long lanh, nội tâm mạnh mẽ đau đớn một phen.

Những kí ức bị cô chôn sâu dưới đáy lòng ở một khắc này như là muốn phá kén mà ra.

“Em không muốn gặp cha mẹ em sao?” Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Tinh Đồng sững sốt, chậm rãi lắc lắc đầu: “Muốn.”

“Vậy tại sao không quay về?”

Đoàn Tinh Đồng mấp máy miệng, rầu rĩ không vui nói: “Em sẽ mang đến tai họa cho cha mẹ, em không muốn trở về.”

Tô Thi Thi vẻ mặt bị kiềm hãm, hốc mắt bỗng nhiên lên men.

Ở một khắc này, cô cũng không biết nên nói cái gì. Trước mắt là thằng bé quật cường mới mười tuổi, nhưng trên lưng lại phải đeo gánh nặng như vậy.

Cô khom lưng ngồi xổm trước mặt Đoàn Tinh Đồng, cười nói: “Những cái này đều là gạt người, không thể tin tưởng.”

“Nhưng mà vì em, mẹ đã từng thiếu chút nữa chết. Cha để em ở châu Âu nhiều năm như vậy, nếu không là vì em là diêm xấu, vậy bọn họ tại sao vẫn không đón em trở về?”

Đoàn Tinh Đồng nói xong, gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, đáy mắt cất giấu sự sợ hãi.

Tô Thi Thi khoanh khắc này tim gan rối tinh rối mù, cười xoa tóc của cậu, an ủi: “Nếu quả thật là như vậy, vậy tại sao bây giờ bọn họ lại muốn đón em trở về? Là ai nói cho em những chuyện không đáng tin này? Chị hứa với em, sau này nếu ai còn dám nói như vậy, chị liền đánh người đó!”

“Nếu giúp em đánh họ, chị có phải muốn hướng anh trai em đánh người rồi hay không?” Đoàn Tinh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cực kỳ không vui nói.

Tô Thi Thi sững sốt, trên mặt tươi cười cứng đờ, thiếu chút bị câu nói của cậu làm nghẹn chết.

Cô vừa rồi khẳng định là đầu óc lú lẫn, cho nên mới cảm thấy thằng bé này đáng thương đáng yêu.

Quả thật là cảm giác sai!

Tô Thi Thi đứng thẳng lên, đứng ở một bên, nhìn về phía nơi khác, không muốn để ý đến cậu rồi.

Đoàn Tình Đồng thấy thế có chút nóng nảy: “Chị không giúp em nói tốt sao? Chị giúp em cầu xin anh trai em, em thật sự không muốn trở về, cha mẹ biết việc làm của em hôm nay khẳng định muốn đánh chết em!”

Tô Thi Thi, mày ngàn vạn lần đừng cùng một thằng bé mười tuổi so đo!

Tô Thi Thi trắng xanh một phen xiết chặt quả đấm, ở trong lòng ra sức nhắc nhở chính mình.

Cô không tức giận, tức giận là thua!

Đúng là đáng chết, cô có thể nhìn thấu lòng người, vừa rồi vậy mà thiếu chút nữa bị một thằng bé mười tuổi lừa gạt! Tô Thi Thi nghiêng người liếc Bùi Dịch một cái, tức giận đến hận không thể đánh một quyền.

Không hổ là em trai anh, từng bước từng bước diễn trò!

“Này, chị thật sự không giúp em sao? Chị nếu là giúp em nói tốt, em có thể suy xét cân nhắc cho chị làm chị dâu em” Đoàn tình đồng thấy Tô Thi Thi thật sự không muốn giúp mình, gấp đến độ mồ hôi lạnh đều rơi xuống rồi.

Lần này xong rồi, cậu vừa rồi có phải hay không đã quá nhiều lời rồi? Rõ ràng người phụ nữ này vừa rồi cực kỳ thương cậu mà...

“Đoàn Tình Đồng, em còn dám nói một câu, anh liền đưa em quay lại châu Âu!” Bùi Dịch mặt trầm xuống, gằn từng chữ nói.

“Không muốn!” Đoàn Tình Đồng vội vàng che miệng, sợ tới mức động cũng không dám động.

Bùi Dịch liếc mắt quán gia ra hiệu, quán gia vội vàng chạy tới kéo tay Đoàn Tình Đồng, tiếng vang rất lớn: “Tiểu thiếu gia, cậu trước cùng quán gia tôi đi ra.”

“Tôi không muốn, tôi phải ở lại chỗ này, tôi không quay về trang viên!” Đoàn Tình Đồng điên cuồng mà đá chân không chịu đi.

Nghe thấy động tĩnh các bảo vệ lập tức tiến vào, giúp đỡ quán gia cùng khiêng Đoàn Tình Đồng lên đi ra.

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tình Đồng bị kéo đi, lại nhìn về mặt phần nộ của Bùi Dịch, rất muốn bọn họ kéo mình cùng đi.

Nhưng trong phòng rất nhanh cũng chỉ còn lại có cô và Bùi Dịch, đám người hầu thấy tình huống không đúng, đã sớm lui ra.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, thật cẩn thận đi đến trước mặt Bùi Dịch, lời kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Em sai rồi.”

Bùi Dịch lạnh lùng nói: “Tô tiểu thư làm sao có thể sai?”

Tô Thi Thi kìm nén miệng: “Không nên kích động như vậy. Sự việc hôm nay là em không đúng, nhưng anh tốt hơn chỗ nào? Còn không phải vụng trộm chạy đi xem mắt.”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Tô Thi Thi nói xong, hận không thể vả miệng mình.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, sắc mặt Bùi Dịch so với vừa rồi càng khó nhìn.

“Tô tiểu thư, nếu anh nhớ không lầm, trước anh mời em theo anh đêm nay cùng đi. Em biết rõ tình huống, lại nói cho anh biết em cùng người khác có hẹn, cự tuyệt anh.”

Bùi Dịch ngừng một trận, hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em chẳng những tự mình chạy đi tham gia vũ hội, còn dám mặc thành cái dạng này! Ngứa da phải không?”

“A?” Tô Thi Thi sững sốt. Thì ra cô lo lắng hồi lâu, Bùi tiên sinh vậy mà bởi vì chuyện này nên tức giận!

Cô kéo lại áo khoác tây trang màu trắng của Bùi Dịch trên người mình, có chút ủy khuất nói, “Quần áo này là anh mua cho em.”

“Em...” Bùi Dịch bị á khẩu không trả lời được, dưới cơn tức giận, tiến lên khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến hậu trạch.

“Anh nên khiêng em đi sớm mới phải! Tô Thi Thi, em một ngày không gây chuyện cho anh liền khó chịu có phải hay không!”

Bùi Dịch nói xong nâng bàn tay lên, bóp một phen nặng nề mà đánh vào mông Tô Thi Thi.

“Bốp” một tiếng, đặc biệt vang dội.

“Anh lại đánh em!” Tô Thi Thi nổi giận.

Nơi xa nhiều người hầu nhìn như vậy, tên đáng chết này vậy mà lại đánh mông cô!

Lửa giận của Tô tiểu thư roạt một phen bùng lên, nhéo lỗ tai Bùi Dịch, thờ hồng học nói, “Anh đi tham gia vũ hội tìm đối tượng còn không biết xấu hổ nói em! Lại cùng phụ nữ xinh đẹp hơn em gặp mặt, anh thật quá đáng!”

“Tô Thi Thi, em buông tay!” Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, sắc mặt lại đen lại hồng.

Dám nhéo tai anh! Người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!

Đúng lúc hai người đang đùa giỡn, nơi xa truyền đến tiếng bước chân. Tàn Phong chạy vào, trong miệng ồn ào: “Bùi Dịch, vừa rồi ngoạn chơi có thoải mái không? Tôi tặng cho cậu lễ vật thế nào?”

“Lễ vật?” Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều đã ngây ngẩn cả người, hai người liếc nhau một cái, ánh mắt đều tối sầm lại.

Tô Thi Thi tức giận tụt xuống mặt đất, xắn tay áo, hung tợn trừng mắt với Tàn Phong.

Hay lắm, bọn họ đang lo tìm không thấy người đâu, người này lại tự động tìm tới cửa!

Phong ca à, anh sắp thảm rồi đó. Anh chỉ là nam phụ người người yêu quý thôi, chứ 2 người kia ko iu anh đâu. Hãy về với đội những người iu Phong đi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Kết quả nó điên rồi

Edit : Mít

Lối nhỏ ở hành lang vắng vẻ gấp khúc, nơi xa lá cây bị gió thổi qua, bay bổng rơi xuống mặt đất, cuộn cuộn nổi lên rừng cả mình.

Tô Thi Thi xoắn tay áo, hai mắt neho lại, từ từ đi đến chỗ Tàn Phong.

“Các người ... Ha ha, các người đang bận sao? Tiếp tục, tiếp tục đi...” Tàn Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa lạng lẽ lui về sau, ánh mắt vô tình cố tình đảo qua cái miệng Tô Thi Thi.

Vừa rồi không nhìn lầm mà nói, anh thấy Bùi Dịch đang cùng Tô Thi Thi chơi “trò chơi” nha.

“Đứng lại.” Bùi Dịch đứng tại chỗ, cho dù không nhúc nhích, lại hình như có một cỗ khí thế dờn non lấp biển hướng phía trước phun trào ra.

Tàn Phong lúc này không dám động, đứng tại chỗ xấu hổ cười: “Cái kia... Tôi thật sự không phải cố ý quấy rầy các người.”

“Không quấy rầy” Tô Thi Thi nghiêng răng, đi đến trước mặt Tàn Phong, vung tay nắm cà- vạt của anh, hung tợn nói, “Nói, lễ vật là sao?”

“Cái kia...” Con người Tàn Phong xoay một vòng, vội vàng nói, “Các người không nhận được sao? Khả năng cái kia còn không có đưa đến. Tôi đi chấn chỉnh bọn họ, bọn họ sao lại không chú ý như vậy!”

“Vậy sao?” Tô Thi Thi hí mắt cười lộ lên, trong tiếng cười lộ ra nguy hiểm, “Tần tiên sinh, anh là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi và Bùi tiên sinh sao?”

Tàn Phong ha ha cười gượng, lo lắng không thôi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Tô Thi Thi túm chặt cà- vạt của anh, nâng cằm, trợn mắt nhìn.

Tàn Phong trong lòng run rung: “Hắn không phải gây ra chuyện gì rồi...”

Anh vội vàng che miệng, vẫn cứ đem chữ “đi” kia nuốt trở vào.

“Nói, anh làm cái gì.” Tô Thi Thi thờ phỉ phỉ nhìn Tàn Phong.

Chuyện tối hôm nay có chỗ lạ, mãi đến khi Tàn Phong xuất hiện, cô mới bỗng nhiên có chút hiểu rõ. Cô hiện tại thật sự cực kỳ muốn biết, vị Tần tam thiếu này rốt cục đã giúp cái gì!

“Cái kia... Được, tôi nói là được.”

Tàn Phong rút cà- vạt của mình về, sửa sang lại y phục, về mặt nghiêm túc nói: “Tôi thấy lo lắng chính em tự mình đi tham gia vũ hội, liền vội vã đi

theo, rồi mới thấy ...”

Anh nói xong nhìn Bùi Dịch một cái: “Nhìn thấy Đồng Đồng nhà các người ở khoang sau bước ra xe tới Hồ gia, tôi thấy Đại Cầu Tử cũng ở đó, bảo vệ không đồng ý cho bọn họ đi vào, liền dứt lốt bảo vệ, làm cho bọn họ... Được... Giúp đỡ...”

Anh càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng về mặt xoắn xuýt nhìn Tô Thi Thi: “Hắn không là tiểu tử tông ở bên trong gây chuyện chứ?”

“Gây chuyện?” Tô Thi Thi bị chọc giận nở nụ cười.

Đâu chỉ là gây chuyện? Quả thực là đem trời cao chọc thủng rồi!

Cô đã nghĩ Đại Cầu Tử sao có thể vào Hồ trạch, hóa ra là Tần Tam thiếu nhân rồi không có chuyện gì, giúp một chuyện lớn như vậy! Anh em tốt mà giống như lợn!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cứng rắn nở một nụ cười tươi tấn hỏi: “Như vậy còn Tiểu Vĩnh? Nó sao lại chạy vào?”

“Cái kia...” Tần Phong biến sắc, thân thể kim lòng không được đứng thẳng tắp.

Anh cũng không thể được quyền im lặng sao?

“Tần Phong, cậu đã lãng phí của mình năm phút đồng hồ rồi.” Bùi Dịch bên cạnh một mực không nói chuyện, lúc này lạnh lùng mở miệng.

Tần Phong trong lòng giật mình, gãi gãi tóc, giọng tay nói: “Tôi thề, tôi ngay từ đầu thật là muốn ngăn cản nó!”

Anh nói xong liền nhăn mày, ai oán nói: “Tôi nói cho các người, các người nuôi chó ngao Tây Tạng quả thực là có bệnh, nói sao cũng không nghe, cần phải gọi người trong nhà.”

“Cậu nói thân hình nó to như vậy, giấu không được. Tôi muốn để cho người ngăn nó lại, kết quả nó liền điên rồi...”

“Rồi mới...” Tần Phong thật cẩn thận liếc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một cái, nhỏ giọng nói, “Rồi mới không biết sao, nó bị đụng ngã lăn một chiếc xe nuôi ong, chúng tôi cố tránh ong mật, nó đã trốn thoát rồi.”

“Tôi thề nó là chính mình tự xông vào! Hình thể kia, cho dù là mười người bảo an đều ngăn không được!”

Tần Phong nói xong, chặt chẽ ngậm miệng lại.

Trong lòng anh cũng oan kìa, mỗi lần gặp phải hai con chó điên kia đều là không có chuyện tốt.

Chẳng qua tới cùng xảy ra cái chuyện gì, để cho sắc mặt Bùi Dịch kém như vậy.

Nhưng hiện tại đánh chết anh cũng không dám hỏi.

“Tần tổng, anh tự lo cho bản thân.” Tô Thi Thi nghe xong, tiến lên nặng nề mà vỗ bả vai Tần Phong một cái, lắc đầu, xoay người đi về phía sau.

Chẳng qua, trên mặt cô không biểu lộ ra, trong lòng là đang khiếp sợ.

“Nhanh dời đi lực chú ý của Bùi Dịch, ngàn vạn lần đừng tìm tới tôi.”

Tô Thi Thi kim lòng không được bước nhanh hơn, lúc đi qua bên cạnh Bùi Dịch, mạnh cúi đầu, cũng không dám nhìn anh.

Vừa rồi Bùi tiên sinh giống như thật sự nổi giận! Nếu như bị anh khiêng trở về, cô phỏng chừng ngày mai liền không thể rời giường rồi!

“Tô Thi Thi, em không thể không có nghĩa khí như thế, chó đi nha! Thi Thi à, em đợi lát nữa rồi đi mà!” Tần Phong khóc không ra nước mắt nhìn Tô Thi Thi.

Nha đầu kia chạy trốn cũng thật rất nhanh!

Bùi Dịch ánh mắt đi theo Tô Thi Thi, nhìn đến bộ dạng thật cẩn thận của cô gái nhỏ kia, tức giận trong lòng bất tri bất giác cũng sớm đã giảm đi hơn nửa.

Anh tức giận là cô mặc gọi cảm như vậy chạy đi tham gia vũ hội, hơn nữa còn là cùng với Hồ Sĩ Minh.

Còn những thứ khác - -

Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái: “Đi thư phòng với tôi.”

“Tôi còn có việc...”

Tần Phong còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Dịch liền bắn tới, sợ tới mức anh lập tức đi theo.

“Hò...” Nơi xa nhìn Bùi Dịch cùng Tần Phong, Tô Thi Thi vỗ ngực rất mạnh nhẹ nhàng thở ra.

“Tần Phong, anh tới thật là đúng thời điểm!”

Tô Thi Thi lau mồ hôi lạnh, xác định Bùi Dịch bọn họ đi thư phòng, mới đi tiền viện muốn xem tình cảnh Đoàn Tĩnh Đồng.

Chỉ là làm cô thất vọng chính là, Đoàn Tĩnh Đồng đã bị quản gia cho người đưa trở trang viên Đoàn gia, trong viện chỉ còn lại có Đại Cầu Tử nằm úp sấp ở góc tường đi ngủ.

“Mây cũng sẽ không tốt hơn ta đâu, chờ xem.” Tô Thi Thi lắc đầu nhìn Đại Cầu Tử. Với tính tình Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ bắt nó nhốt vào phòng tối.

“Tô tiểu thư, Tiểu Vĩ không cùng về với mọi người sao?” Quản gia đã chạy tới nói, “Đám chó con đều đã đói đến khóc kêu gào rồi.”

“Tiểu Vĩ không trở về?” Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, “Khẩn trương phái người đi tìm. Tìm dọc đường từ đây đến Hồ gia ở phía Tây thành phố.”

“Dạ? Được!” Quản gia không có hỏi nhiều, vội vàng kêu các nhân viên an ninh đi tìm.

Để cho một con chó ngao Tây Tạng một mình lang thang trên đường, cũng không phải là đùa. Lỡ làm bị thương người, đến lúc cần thêm phiền toái rồi!

“Không đúng, Đại Cầu Tử đều đã trở lại, trong nhà còn có ba con chó muốn bú sữa, Tiểu Vĩ không có khả năng không trở lại. Nhất định là xảy ra chuyện gì...” Tô Thi Thi trong lòng cũng có chút bối rối, đúng lúc này di động của cô rung một phát, cô tin nhắn đến.

Tô Thi Thi lấy ra một cái, phát hiện là một dãy số quen thuộc.

“Hồ Sĩ Minh?” Tô Thi Thi nhướn mày, vừa thấy tin nhắn, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi.

“Tô tiểu thư, chó của cô tôi giúp cô nuôi hai ngày, đừng nhớ nó.”

“Đáng chết!” Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, mày khẩn trương nhíu chặt.

Cô lấy di động, gõ một dòng chữ trên màn hình, muốn cảnh cáo hẳn không được làm hại Tiểu Vĩ, lúc sắp gửi đi, cô bỗng nhiên đổi ý, xóa sạch tin nhắn, một lần nữa viết lại.

“Vậy thì phiền Hồ Sĩ Minh tiên sinh rồi!”

Gửi xong, Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra.

Thật sướng!

Đầu bên kia điện thoại, Hồ Sĩ Minh nhìn tin nhắn của Tô Thi Thi, mặt trắng xanh một phen trở nên tối đen vô cùng.

“Người phụ nữ này, đến lúc này, cô vậy mà còn dám chọc tôi!” ngón tay Hồ Sĩ Minh cầm di động trắng bệch, tức giận đến đỉnh đầu đều bốc hơi rồi.

Bởi vì lúc trước mẹ con họ Mễ nói lỡ miệng, hiện tại thân phận của anh cũng sớm đã bại lộ rồi. Tô Thi Thi cố ý kêu tên thật của anh, rõ ràng là đùa cợt anh.

“Người phụ nữ này, tôi sẽ cho cô hối hận!”

Hồ Sĩ Minh khoe miệng gọi lên một nét cười lạnh, đi ra thư phòng, tìm đến quản gia nói, “Hầu hạ con chó sành ăn kia, mỗi ngày chụp ảnh nó, gửi đến di động Tô tiểu thư.”

Quản gia sùng sốt, tò mò ở trong lòng nổi lên, rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn sắc mặt đại thiếu gia, vẫn lại là ít chọc mới tốt, lên tiếng lui xuống.

Mà lúc này, trong thư phòng biệt thự “Thi Dịch”, Bùi Dịch cùng Tần Phong hai người mỗi người ngồi trên một ghế, sắc mặt hai người đều đã cực kỳ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Thời cuộc

Trong thư phòng cổ kính, cái bàn gỗ lim tàn ra mùi hương thoang thoảng, làm cho người ta trong lòng mạnh mẽ không tự giác đi rất nhiều.

“Thân phận của Hồ Sĩ Minh một khi bại lộ, cách anh ta cùng Hồng gia hợp tác sẽ biến hóa, phỏng chừng rất nhanh sẽ có động tĩnh.” Tần Phong giọng trầm trầm, nói xong nhìn thoáng qua Bùi Dịch, “Cậu có tính toán gì?”

Đốt ngón tay trái Bùi Dịch khẽ chọc mặt bàn, hỏi một vấn đề không liên quan gì: “Nếu cậu là Hồng gia, tại sao cậu muốn cùng Hồ Sĩ Minh âm thầm hợp tác?”

Tần Phong trầm tư: “Ý của cậu là, Hồ Sĩ Minh không muốn lộ thân phận tổng giám đốc Xây dựng Minh Đình, là vì quan hệ với Hồng gia?”

“Tôi ban đầu còn tưởng rằng Hồ Sĩ Minh mai danh ẩn tích, là cũng giống mục đích của cậu. Hiện tại xem ra, lão hồ ly họ Hồng hẳn là đồng ý làm chuyện quan trọng gì đó cho hắn. Hồ gia mấy năm nay một mực âm thầm khuếch trương thực lực, đã bắt đầu ra tay đối với Đoàn gia, nếu cùng Hồng gia là quan hệ hợp tác, như vậy tạm thời ông ta hẳn không động thủ.”

Tần Phong nói tới đây, mạnh mẽ ngồi thẳng người, sắc mặt so với vừa rồi càng nghiêm trọng.

“Tôi đột nhiên nhớ tới, Hồ gia vẫn không có ra tay với Lan gia, cũng không có bất kì hợp tác cùng quan hệ, này không giống như tính cách nhà họ Hồ nha.”

Hồ gia và lão gia tử kia cùng giống tính cách, bọn họ cũng chỉ có hai loại người, một loại là bọn họ lã độn bọn họ cùng hợp tác, một loại khác chính là bọn họ muốn lấn áp đối phương, từ trước đến nay bá đạo cực kỳ. Thái độ của bọn họ đối với Lan gia, quả thật làm cho người ta khó hiểu.

Bùi Dịch gật đầu, nói: “Chỉ có một cách giải thích, Hồ gia đối với Lan gia có kiêng kị. Mà Hồ Sĩ Minh cùng Hồng gia hợp tác, hẳn là vì đối phó Lan gia.”

“Như thế đã sáng rõ, Hồng gia đồng ý cùng Hồ Sĩ Minh đối phó Lan gia, cho nên Hồ Sĩ Minh mới cam tâm tình nguyện mai danh ẩn tích. Chỉ là bọn họ tới cùng tại kiêng kị cái gì, có thể hay không là sự kiện năm đó ...”

“A xin lỗi Dịch, tôi...” Tần Phong nói đến một nửa nhanh chóng im miệng, vẻ mặt xin lỗi nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch lắc đầu: “Không sao. Bọn họ kiêng kị gì đó và chuyện năm đó của cha tôi hẳn có quan hệ.”

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn: “Tôi sẽ làm cho cái bọn họ kiêng kị trở thành sự thật!”

“Cậu yên tâm, thù của cha cậu, tôi với cậu cùng báo!” Tần Phong thật lòng nói.

Lúc anh vừa mới biết Bùi Dịch, mười phần khinh thường đứa con riêng này, nhưng sau này Bùi Dịch lại làm anh bội phục đến phục sát đất.

Hai người như thế nhiều năm qua, cùng nhau vượt qua những mưa gió, anh cũng từ tam thiếu gia bất cần đời thành người thừa kế Tần gia.

Mà hết thấy những việc này, Bùi Dịch cũng vì anh làm rất nhiều rất nhiều.

Tình cảm anh em trong lúc đó, có đôi khi cũng không thể dùng một hai câu đã nói được hết. “Tần Phong, thời gian này tôi một mực nghĩ một vấn đề, có lẽ sự thù hận sẽ hại chúng ta.” Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

“Cậu sao lại nghĩ như vậy?” Tần Phong nhún mày khó hiểu nhìn Bùi Dịch, “nhiều năm qua, vì mối thù này cậu mới cố gắng cho tới bây giờ, chẳng lẽ cậu hiện tại không muốn báo thù sao?”

Chỉ có Tần Phong biết rõ ràng nhiều năm qua Bùi Dịch trên lưng gánh vác gánh nặng gì, cũng chỉ có anh biết rõ Bùi Dịch vì báo thù mà phải cố gắng trả giá như thế nào. Đúng là, hiện tại Bùi Dịch vậy mà nói ra lời này...

“Có phải bởi vì Thi Thi hay không, em ấy dù sao cũng là Đoàn gia...”

Đứng ở ngoài cửa vốn đến báo cho Bùi Dịch biết Tiểu Vĩnh không trở về, Tô Thi Thi vừa lúc nghe câu ấy, động tác đẩy cửa mạnh dừng lại, nội tâm cũng nhói đau.

Cô không biết đang khấn trương cái gì, nhưng mà trong lòng cô cực kỳ khủng hoảng, muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại như đúc bằng chì, bước đi bất động.

Tai của cô cũng phản bội cô, tất cả lực chú ý đều ngưng tụ ở lỗ tai, nghe bên trong trả lời.

Một giây hai giây, như là qua một thế kỷ, hoặc như là chỉ là trong nháy mắt, chỉ nghe bên trong truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

“Không phải,” Bùi Dịch nói, “Cô ấy đối với Đoàn gia thù không thua kém tôi, đúng là hiện tại nên cố gắng học tha thứ.”

“Tần Phong, nếu tôi cố ý báo thù, cuối cùng nhận được cái gì? Cha tôi không có khả năng chết rồi mà sống lại. Rất nhiều chuyện đều đã không thể quay về.”

“Cậu sao có thể nghĩ bị quan như thế? Cậu đã quên nhiều năm qua cậu kiên trì như vậy là vì cái gì sao? Tôi không phải khuyên cậu báo thù, nhưng mà có một số việc tất phải đi làm, chẳng thế thì cậu không vượt qua cửa ải này sao?”

“Cậu nếu không đi làm, cậu có thể yên tâm trong phần trách nhiệm này sao? Cậu sẽ bị bộ dạng này hành hạ mình, mãi đến khi chết đi!” Tần Phong càng nói càng kích động.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ người thiếu niên năm đó bởi vì báo không được thù mà chịu hành hạ, nội tâm thống khổ, anh không muốn Bùi Dịch nhiều năm sau hối hận.

“Àm!” Đúng lúc này, cửa thư phòng bị phịch một tiếng mở ra, Tô Thi Thi xuất hiện tại cửa phòng, yên lặng nhìn Bùi Dịch.

“Thi Thi!” Bùi Dịch một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất. Ở một khắc này, anh bỗng nhiên không dám nhìn vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn đến sự yếu ớt trong mắt anh, tim nhói đau, rất nhanh chạy tới, ôm eo của anh, áp ứng nói: “Chúng ta không báo thù có được hay không?”

Cô lau nước mắt chảy xuống khóe mắt, ngửa đầu, cười nói: “Chúng ta tại sao muốn báo thù? Có một câu tên là tự tạo nghiệt không thể sống. Em tin trên thế giới này toàn bộ đều đã là công bằng. Chúng ta chỉ cần làm tốt việc bản thân là được rồi, buông tha chính mình có được hay không? Như vậy, mới có thể vui vẻ.”

Cô nói xong nước mắt chảy xuống, cô vẫn biết gánh nặng trên lưng Bùi Dịch rất nhiều. Đúng là cho tới bây giờ không nghĩ tới anh vậy mà bởi vì cô mà do dự. Phải làm sao đây? Cô rất muốn ích kỷ nói cho anh, anh đi báo thù đi, em không ngại.

Nhưng mà đây chỉ là lí lẽ nguy hiểm. Trong cơ thể cô chảy dòng máu Đoàn gia, nếu Bùi Dịch thật sự báo thù, như vậy hai người bọn họ sau này sao còn có thể ở chung?

“Xin tha thứ cho sự ích kỷ của em, chúng ta làm chúng ta trả giá, thuận theo tự nhiên không tốt hơn sao?” Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, nước mắt trong mắt nhỏ giọt sáng trong, lộ ra quét xuống ánh sáng.

Tim Bùi Dịch vốn xao động bất an, ở một khắc này bỗng nhiên trở nên thật bình tĩnh, thật bình tĩnh.

Rất nhiều việc rối rắm trước kia, ở một khắc này đột nhiên tiêu tan rồi.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng mà lau giọt nước mắt ở khóe mắt cô, khóe miệng vẽ ra một nụ cười: “Cô bé ngốc, anh nói rồi, nếu lại khóc, anh nhất định trừng phạt em!”

“Này!” Tô Thi Thi bật cười. Người đàn ông này có thể đem chuyện nghiêm túc như vậy nói thành không đứng đắn rồi.

Tô Thi Thi hung hăng lau nước mắt, nói: “Dù sao người không đụng tới với mình, mình cũng không động đến người. Mỗi ngày vất óc tìm mưu kế đi hại người, rất mệt nha. Nhưng mà nếu bọn họ gây khó dễ trên đầu chúng ta, chúng ta mới đối phó, thế nào liền thế ấy, có được hay không?”

“Khụ khụ...” Tần Phong dờ khóc dờ cười.

Mới vừa nhìn thấy Tô Thi Thi xông tới, anh thật sự hoảng sợ, nghe được của lời nói kia của cô, trong lòng anh cũng cực kỳ phức tạp.

Đúng là người phụ nữ này nói đến mặt trái, chuyện trả thù này liền không đúng rồi.

“Tôi nói thật. Em gặp chiêu phá chiêu, cũng không phải là người bình thường có thể chịu đựng được!” Tần Phong bắt đầu dĩ nhiên.

“Em chẳng lẽ không biết lực phá hoại của mình sao? Hai người quả thật không cần chủ động đi báo thù. Mỗi lần bị động phản kích, cũng đã làm cho Đoàn gia cùng Hồ gia ói máu, nếu là chủ động đánh trả thì không cho người sống rồi?” Tần Phong chế nhạo nhìn Tô Thi Thi.

“Khụ khụ...” Bùi Dịch ho khan một tiếng, cảnh cáo trừng mắt với Tần Phong một cái.

Cái tên này, không có việc gì nói cái sự thật. Như vậy làm cho vợ anh của anh cực kỳ xấu hổ.

“Ách... Em có sao? Sự việc hôm nay thật sự không liên quan tới em!” Tô Thi Thi vô tội cực kỳ.

Cô rõ ràng là tới an ủi Bùi Dịch, sao cuối cùng lại là cô sai?

“Không sao. Anh rất thích thay phụ nhân xử lý cục diện rối rắm.” Bùi Dịch vuốt vuốt mũi Tô Thi Thi, sùng nịnh nói.

“Cục diện rối rắm cái gì chứ!” Tô Thi Thi nổi giận.

Tại sao đến cuối cùng lại là cô sai rồi? Cô thật sự không phải là cố ý mà!

Tuy nhiên nhìn sắc mặt Bùi Dịch, giống như thật sự xem nhẹ một số việc. Tô Thi Thi trong lòng vẫn lại là vui vẻ.

Bùi Dịch mấy ngày nay vì cô mà thay đổi, cô thấy ở trong mắt ghi ở trong lòng.

“Mắt của tôi muốn mù rồi. Tôi đi trước, các người tiếp tục ân ái.” Tần Phong thấy hai người lại ôm ấp cùng một chỗ, che mắt lén lút đi đến ngưỡng cửa thư phòng.

“Tần tam thiếu, nợ nần chúng ta còn không có tính xong.” Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái, cúi đầu nói với Tô Thi Thi “Ngoan, đi mang Tiểu Vĩnh đến, để cho nó cùng Tần tam thiếu bồi dưỡng cảm tình thật tốt.”

Anh vừa nói, Tô Thi Thi mới nhớ tới mục đích đến đây của mình, lập tức sốt ruột nói, “Tiểu Vĩnh bị Hồ Sĩ Minh bắt đi rồi !”

Đôi lời : Thật sự ngồi mấy tiếng đồng hồ edit một lúc mấy chương truyện, tôi cảm thấy từ trước đến nay tôi đã đọc rất rất nhiều bộ ngôn tình, nhưng ít có truyện nào sâu sắc như truyện này. Nó dạy ta rất nhiều điều, từ tình yêu của Thi Dịch, đến tình bạn của Dịch Phong, cho đến tình cảm gia đình của Tĩnh Đồng, thậm chí là cả sự tha thứ đối với thù hận. Có thể nó không có nhiều cảnh lãng mạn của Bùi Dịch và Thi Thi như các truyện khác, nhưng nó vẫn cuốn hút tôi, bởi vì những triết lý nhân sinh sâu sắc của nó. Thật hi vọng các bạn cũng có cảm nhận giống tôi.

Cũng xin lỗi đã phiền đến các bạn, và cảm ơn vì đã nghe tôi tâm sự. #Ryeo: *liếc* ko nghe cô cũng nói đó thôi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cô gái, ai bảo cô đóng cửa

Edit : banhocminh99 (Mít)

Beta: Ryeo

Chú ý : Có cảnh 18++++, bạn nào không đọc được xin cảm phiền bỏ qua.

Sau một phút trầm mặc ngẩn ngui, trong thư phòng phát ra một tiếng chửi thề.

Bùi Dịch sắc mặt âm trầm, khóe môi nhếch lên một nét cười lạnh, làm cho người ta nhìn tự dưng thấy lạnh cả người.

“Tôi đi xem tình hình! Hai người yên tâm, tôi nhất định mang Tiểu Vĩnh về bình an!” Tần Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa chạy ra cửa .

Đến chỗ ngoài cửa thư phòng, vung chân liên chạy như điên.

Hừ chết anh rồi! Thời điểm tới vốn không tốt, tai họa lại từ miệng mà ra!

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Tần Phong chạy mất dép, sừng sốt vài giây, thờ phò một tiếng nở nụ cười, quay đầu chế nhạo nhìn Bùi Dịch.

“Anh ấy sao lại sợ anh như thế?”

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc cô một cái: “Tô tiểu thư, nói sang chuyện khác không ích gì đâu. Hiện tại chúng ta nên thảo luận về bộ quần áo mặc trên người em!”

“Em.. Em nhớ ra em còn có việc!” Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, quay đầu bỏ chạy.

Còn không chạy quá hai bước, đã bị Bùi Dịch tay dài chân siêu dài vươn ra ôm vào trong lòng.

Bùi Dịch cúi đầu cười như không cười liếc cô: “Em cảm thấy em chạy trốn được sao?”

Nói xong, khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến phòng ngủ .

Tô Thi Thi nghẹn họng không nói được gì.

Cô đã gây ra cái tội tình gì!

Vừa vào đến phòng, Bùi Dịch đã ném Tô Thi Thi lên giường. Cô chỉ cảm thấy chấn động một phen, còn chưa kịp định thần lại đã bị thân hình cao lớn của Bùi Dịch đè lên. Một tay anh giữ chân cô, một tay mạnh mẽ roẹt một tiếng xé rách bộ lễ phục đắt tiền. Bộ ngực tuyết trắng của cô lập tức phập phồng lên xuống trong không khí.

“A, Dịch, em sai rồi...” “Tô Thi Thi bắt lấy tay anh nỉ non, khăn trương đến nổi mắt phủ một tầng hơi nước.

Bộ dạng này của cô càng làm anh thêm điên cuồng, ngón tay thon dài hung hăng phủ lên một bên đôi, bóp nhẹ, ngón trở xấu xa xoay vòng trên đỉnh hồng nhon gọi cảm. Một tay Bùi Dịch cố định cảm cô, anh nhào người lên đáp trúng môi đỏ của cô, tham lam ngậm lấy mà mút mát.

“Ừm...” Tô Thi Thi bị hôn đến đại não thiếu dưỡng khí, chân dài vô tình ngo nguẩy, chạm vào bộ vị đã sớm cương cứng của Bùi Dịch. Anh rên nhẹ một tiếng, nhồm dấy còi bỏ hết ý phục, lại cúi xuống hôn cổ Thi Thi. Côn thịt dài đợi sẵn ngoài hoa huyết, ma sát mấy cái rồi đâm thẳng vào nơi sâu nhất.

“A...” Tô Thi Thi cong lưng, ngón chân co quắp, “Nhẹ, nhẹ thôi anh...” Cô hồn hên cầu xin.

“Hửm?” Bùi Dịch chôn đầu ở hõm cổ cô, bên dưới dừng động tác, “Nhẹ như này sao?” Cự long xấu xa nằm im bên trong hoa huyết khiến bụng dưới Tô Thi Thi trống rỗng khó chịu. Cô muốn được va chạm nhiều hơn.

“Dịch, động đi, xin anh...” Tô Thi Thi mơ màng, da thịt vì kích thích mà nhiễm một màu đỏ ửng.

“Là em cầu xin anh đấy.” Bùi Dịch mút mạnh vành tai cô, thắt lưng thẳng tắp một cái, côn thịt lại vào sâu trong hoa kính.

Trong phòng chỉ còn lại cảnh xuân đào dạt cùng những âm thanh dâm mỹ. Tô Thi Thi khăn trương ôm lấy cổ Bùi Dịch, ầm ức để anh ở trên người mình cuồng dã như ngựa hoang. Thậm chí anh còn bắt cô tập động tác yô - ga tình nhân!

Cho nên nói, nuôi chó nhất định nên chọn loại ngoan ngoãn hiền lành một chút, không nên nuôi mấy con chó điên!

Mà lúc này, cái con chó điên không lồ màu đen kia chính là đang thoải mái mà ghé vào hậu viện nhà chính Hồ gia, ăn ngấu ăn nghiền.

Con này đặc biệt kén ăn, không phải thịt bò tuyệt đối không ăn, mà còn phải ăn ba phần, cũng để lấy sữa.

Không cho ăn, nó liền kêu ầm ĩ người, mặc cho ai đều đã muốn đi ngủ.

Trong ngực nó, một con chó con còn chưa cai sữa nằm úp sấp, chính là đang thoải mái ngậm núm vú mà ngủ thẳng.

Một bên, quán gia Hồ gia yên lặng nhìn chó ngao Tây Tạng càn rỡ đến không ai bì nổi, triệt để chịu phục rồi.

“Đồ con trâu! Không biết mày cùng đại thiếu gia khi đầu nhau người nào lợi hại hơn?”

“Chó ngao Tây Tạng đấu với Hồ Sĩ Minh?” Quán gia nghĩ tới đây, không khỏi có chút kích động.

Ngày hôm sau, trước khi Tô Thi Thi đi làm nhận được một phong bưu kiện lạ.

“Ách...” Cô mở ra vừa thấy, không khỏi sùng sốt một phen.

Bưu kiện là Hồ Sĩ Minh gửi tới, quay chụp sinh hoạt của Tiểu Vĩnh ngày hôm qua tại nhà chính Hồ gia. Nhìn Tiểu Vĩnh một móng vuốt ôm một khối thịt bò, Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu.

“Ăn ngon như vậy, cũng thật đầy đủ!”

Xem ra cô không cần quá lo lắng.

“Hi...” Tô Thi Thi đang muốn đuổi cái lưng mồi, tay vừa nhấc, lại phát hiện toàn thân mình đau nhức, trên người xương cốt cơ hồ không một chỗ nào tốt.

“Bùi cảm thú!” Tô Thi Thi cảm giận mắng một tiếng, nhớ tới tối hôm qua Bùi Dịch trừng phạt, mặt cô lập tức hồng lên.

“Không được, mình muốn đem đem lột yô - ga trong nhà cho ném đi!”

Từ sau khi để cho Bùi tiên sinh biết có động tác yô-ga tình nhân, anh liền đối với cái động tác này vui vẻ không biết chán, tối hôm qua hai người làm cả đêm “yô-ga tình nhân”...

“Ừm...” Tô Thi Thi che mặt, ngại chết cô rồi!

“Tô tiểu thư, tiên sinh bảo cô xuống nhà ăn cơm.” Thấy Tô Thi Thi vẫn không tới nhà ăn, Tiểu Ưu đặc biệt chạy tới gọi cô.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, xách túi lên co cẳng chạy: “Nói cho anh ấy tôi đi làm bị muộn rồi, điểm tâm sẽ không kịp ăn rồi.” “Tô tiểu thư...” Tiểu Ưu còn chưa nói xong, Tô Thi Thi đã bỏ chạy không thấy bóng rồi.

Cô lúng ta lúng túng nói, “Tiên sinh nói nếu cô dám chạy, buổi tối nhất định phải chết.”

Đáng tiếc Tô Thi Thi không có nghe thấy.

Tô Thi Thi không để chú Lý đưa đi, chính mình chạy ra ngoài cửa, vẫy một chiếc taxi bỏ chạy rồi. Thời điểm cô đến công ty, bọn Tổng Trọng Hạo còn

chưa tới công ty.

Tầng một trong văn phòng là công ty của bọn họ, lúc này mới hơn bảy giờ sáng, trong văn phòng im ắng, rõ ràng bên ngoài đã có ánh nắng tươi sáng, nhưng Tô Thi Thi cảm thấy được có chút âm trầm khủng bố.

Cô khăn trương đem tất cả đèn mở lên, ánh sáng tăng lên, mới xua tan những bất an trong lòng cô.

“Xem ra ở lâu cùng với người đàn ông bá đạo kia, cũng nhiễm thói quen có người bên cạnh rồi.” Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu cười khổ.

Từ lúc bắt đầu, Bùi Dịch đã xâm nhập vào trong cuộc sống của cô, thậm chí là thâm nhập vào từng tế bào của cô. Anh mang đến cho cô cảm giác xâm nhập tận xương tủy.

Tô Thi Thi vào văn phòng của mình, một ngày bận rộn bắt đầu.

Công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, bọn họ có một đồng lớn việc gấp. Tổng Trọng Hạo bọn họ sau khi đến đây, cũng đều bắt đầu mỗi người một việc lu bù lên.

Tô Thi Thi công việc nhàn rỗi hơn rất nhiều, tiện nghi làm sao đón được Tiểu Vĩnh về. Cô tuyệt đối tin Hồ Sĩ Minh sẽ không chủ động trả lại.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại ngoài bàn tiếp tân gọi vào.

“Tô tiểu thư, Hồ tiên sinh tìm cô... Hồ tiên sinh, thật xin lỗi anh không thể trực tiếp đi vào, Tô tiểu thư còn chưa có đồng ý..”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói sốt ruột của Tiểu Hồng.

Tô Thi Thi này kim không được nhú lại, đang muốn nói chuyện, điện thoại đã bị cúp rồi.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn chằm chằm cửa văn phòng của mình. Quả nhiên không quá bao lâu, cửa đã bị mở ra, cửa xuất hiện một thân tây trang màu trắng, sắc mặt thờ ơ mà lạnh lùng đàn ông.

“Cái giá phải trả để mời Tô tiểu thư thật lớn.” Hồ Sĩ Minh đứng ở cửa, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn muốn đứng lên lễ phép ngênh đón một phen, nghe những lời này của anh ta, mông lại ngồi trở về, ngồi vững vàng ở trên ghế, nhàn nhạt nhìn hắn: “Hồ tiên sinh còn kiếm chuyện trước, đến lúc đó cái giá chẳng phải là lớn hơn nữa sao?”

“Vậy sao?” Hồ Sĩ Minh khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt rồi đột nhiên chuyển hướng, chặt chẽ nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi liền cảm giác chính mình như là bị một con mãnh hổ theo dõi, bắp thịt toàn thân kim lòng không được thả lỏng lại.

Tiểu Hồng đứng ở một bên chân tay luống cuống nhìn Tô Thi Thi, đáy lòng khăn trương.

Tô Thi Thi gật gật đầu với cô: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Tiểu Hồng lập tức gật đầu, khi ra khỏi cửa, không quên thay bọn họ đóng cửa lại.

Tô Thi Thi khoe miệng giật giật.

Cô gái, ai bảo cô đóng cửa!

“Tô tiểu thư hình như không muốn một mình ở chung với tôi?” Hồ Sĩ Minh nhìn thấy biểu tình của Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống khiêu khích.

“Không sai. Như vậy xin hỏi Hồ tiên sinh, biết rõ tôi không chào đón anh, anh lại vẫn tính mặt dày ở lại trong này sao?” Tô Thi Thi không mảy may không nhạ nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh ngậy ngậy cả người.

Anh không nghĩ tới người phụ nữ chết tiệt này vậy mà có can đảm nói như vậy!

Sắc mặt anh trầm trầm đi qua, kéo ra ghế dựa ngồi ở trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, đi thẳng vào vấn đề nói: “Không muốn đón chó của cô về hả?”

“Có điều kiện gì anh nói đi.” Tô Thi Thi cũng chẳng muốn cùng anh dây dưa.

Thân phận của Hồ Sĩ Minh lúc trước không công khai cũng đã khó đối phó như vậy, hiện tại thân phận của anh công khai, phỏng chừng làm việc gì cũng không còn kiêng kỵ.

Tô Thi Thi nghĩ ở trước mặt anh không được lợi gì, hà tất phải cùng anh quanh co lòng vòng.

“Cô xác định thái độ này của cô hẳn không lộng hành thành quen?” Hồ Sĩ Minh vù một phen nheo mắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn từ trên xuống dưới Tô Thi

Thì, khóe miệng nhếch lên một cái, “Nói như vậy, cô là muốn gây chú ý với tôi sao?”

“Anh...”

“Như vậy chúc mừng cô. Tô tiểu thư, cô đã thành công làm tôi chú ý.” Hồ Sĩ Minh nhìn chăm chăm mi mắt Tô Thi Thi nói.

“A...” Tô Thi Thi nở nụ cười.

Người đàn ông này còn có thể càng nói càng tự luyện thế sao.

“Nói thẳng đi, anh như thế nào mới chịu trả lại Tiểu Vĩnh cho tôi?” Tô Thi Thi hai tay ôm cánh tay, nhàn nhạt nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh môi mông mấp máy, tự tin mười phần nói: “Xây dựng Minh Đình sắp tới có hạng mục đấu giá, cần nhà thiết kế, cô...”

Anh nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch một cái, gần từng chữ nói: “Cô tới cạnh tranh đấu thầu.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, để cho cô đi cạnh tranh đấu thầu cho hạng mục của hắn?

Đây là ý muốn cùng cô hợp tác sao?

Dựa vào những gì Tô Thi Thi biết được, không ai bì nổi Hồ Sĩ Minh tiên sinh, vậy mà lại tìm tới cửa xin hợp tác?

Tuyệt đối có vấn đề!

Mọi người sớm an ~!~

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đây là muốn làm việc lớn

Edit :

“Tôi không muốn.” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Đùa à, bảo hồ lột da mình, cô có mấy cái mạng mà cùng anh hợp tác ?

Hồ Sĩ Minh đã sớm đoán cô có phản ứng như vậy, không nhanh không chậm nói: “Không cần chó phải không?”

“Tuy con chó ngao kia hiện tại ở nhà tôi cực kỳ thoải mái, nhưng là tới đây sẽ phải chịu cái gì, tôi liền không thể bảo đảm rồi.”

“Anh...” Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi, “Hồ tổng, anh lấy một con chó đòi ép người, không biết xấu hổ sao?”

“Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, có gì mà xấu hổ?” Hồ Sĩ Minh không quan tâm nói.

“Anh...” Tô Thi Thi xem như á khẩu.

Cô thấy quá là không biết xấu hổ, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như Hồ Sĩ Minh!

“Anh nghĩ rằng tôi để ý con chó kia sao? Anh có thể hỏi thăm một phen, con chó kia ban đầu là ông nội của tôi nuôi. Thực tế quan hệ của tôi và ông nội như thế nào, anh nên rõ ràng. Đồ của ông ta nuôi, tôi sẽ hy sinh bản thân tôi đi bảo vệ nó sao?”

Tô Thi Thi nói xong, khóe miệng lộ ra một nét cười lạnh, bộ dạng hoàn toàn khinh thường.

Hồ Sĩ Minh hai mắt nguy hiểm nheo lại, ngằm nhìn kỹ người phụ nữ này.

Tô Thi Thi biểu tình phi thường hoàn mỹ, nếu không phải ánh mắt anh độc ác, phỏng chừng đã bị cô lừa gạt rồi.

Khi Tô Thi Thi nhếch khóe miệng, tiết lộ tâm trạng của cô lúc này.

Người phụ nữ này hiện tại rất tức giận! Không hề giống biểu hiện bên ngoài làm như hoàn toàn chẳng thèm ngó tới.

“Tức giận?” Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên một ý cười lạnh.

Tức giận như thế này chứng tỏ anh dùng lợi thế đúng cách rồi. Bằng không nếu Tô Thi Thi hoàn toàn không để ý, cô sẽ không có lý do gì để phản ứng.

“Tô tiểu thư cho rằng, các người nhiều lần nói tôi đi tôi sẽ đi khỏi sao? Con người tôi cô đều đã hiểu rõ, con chó ngao kia chẳng qua là một cái cớ, mà để cô hợp tác với tôi mới là việc bắt buộc phải làm. Cô không đồng ý, tôi cũng có biện pháp khác khiến cô đồng ý.”

Hồ Sĩ Minh nói xong, đứng lên nhàn nhạt phui quần áo, nhìn Tô Thi Thi: “Thời gian của cả tôi và cô đều cực kỳ quý giá, hi vọng đừng lãng phí.”

Tô Thi Thi trong lòng thất kinh, người đàn ông này trực giác quả nhiên nhạy cảm.

Trên người anh phát ra khí thế tuyệt đối không thua gì Bùi Dịch, thậm chí về một trình độ nào đó so với Bùi Dịch càng khó đối phó hơn.

“Tôi chẳng qua là một nhà thiết kế không có danh tiếng gì, có nhiều nhà thiết kế nổi tiếng tình nguyện hợp tác với anh, tại sao anh lại chọn tôi?” Tô Thi Thi bình tĩnh trở lại, hỏi.

“Tô tiểu thư muốn biết nguyên nhân, thì cần phải đáp ứng điều kiện khác.” Hồ Sĩ Minh khẽ cười nói.

Tô Thi Thi chán nản. Cùng người đàn ông này nói chuyện thật sự quá mệt mỏi, cô đột nhiên cảm thấy được Bùi Dịch quả thực rất đáng yêu.

“Như vậy anh nên quên đi, tôi không đồng ý. Nếu anh không muốn mất mặt lần nữa, tốt nhất đừng có chọc tôi.” Tô Thi Thi đối chọi gay gắt.

Dám đến địa bàn của cô gây khó dễ, hà tất phải nhẹ nhàng?

Hồ Sĩ Minh do dự, anh không nghĩ tới người phụ nữ này nói trở mặt liền trở mặt. Anh đứng im tại chỗ, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cũng trừng mắt với anh ta, giữa hai người như có ánh lửa vô hình lan tràn bốn phía, xoèn xoẹt xoèn xoẹt, như là muốn thiêu đốt.

Mà cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe Lincoln màu bạc, Bùi Dịch mới vừa nhận điện thoại của Tổng Trọng Hạo, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Xảy ra chuyện gì? Vị Tổng sư huynh kia nói cái gì rồi hả? Nhưng mà cậu thật lợi hại, từ lúc nào lấy lòng của anh ta? Vậy mà để cho anh ta vụng trộm làm việc cho cậu.” Tần Phong ở một bên về mặt sùng bái nhìn Bùi Dịch.

Lúc trước anh đi tìm Tổng Trọng Hạo, đúng là lời hay ý đẹp, phương pháp gì đều đã dùng hết rồi. Vị Tổng sư huynh kia thà chết chứ không chịu khuất phục. Anh buồn bực đã lâu, nào biết đâu vậy mà đã lén lút bị Bùi Dịch lấy lòng rồi.

Bùi Dịch lườm anh, để máy tính xuống bên cạnh nhàn nhạt nói: “Cậu không thành công, là vì anh ta đã sớm ngồi chung thuyền với tôi.”

“Cậu... Tôi phục!” Tần Phong hướng anh dựng thẳng một ngón cái.

Cho nên, muốn nói đến hành động, người nào cũng kém Bùi tổng!

Tần Phong nhìn thấy Bùi Dịch gõ một dãy mã số, nhin không được tò mò bu lại: “Cậu vừa muốn làm gì đấy?”

“Ngậm miệng, nếu không ném cậu xuống.” Bùi Dịch trách anh ồn ào.

Tần Phong nhất thời vui vẻ, khiêu khích nói: “Tôi chỉ mong sao cậu ném tôi xuống. Tôi nói là ai sáng sớm chạy tới tìm tôi, bảo tôi đưa cậu đi đến tòa nhà Sunshine này?”

Động tác gõ bàn phím của Bùi Dịch ngừng lại, mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nói: “Nói thêm câu vô nghĩa nữa, hậu quả tự chịu!”

“Hí...” Tần Phong kim lòng không được ôm lại cánh tay. Sao lại lạnh như thế?

Anh cẩn thận đánh giá sắc mặt Bùi Dịch, sắc mặt hơi nghiêm trọng một chút: “Đã xảy ra chuyện?”

Bằng không người này sao lại giận dữ như vậy.

Lời của anh vừa dứt, chỉ thấy Bùi Dịch mở máy tính ra, trong đó dần hiện ra hình ảnh giám sát.

Tần Phong xoa xoa mi mắt: “Đây là... Trời đất, cậu lại xâm nhập vào hệ thống theo dõi văn phòng của Thi Thi?”

Tần Phong hết chỗ nói rồi, nhin không được oán giận nói: “Cậu đã có thể xâm nhập theo dõi, tại sao lại muốn lôi tôi đến tìm em ấy?”

Tần Phong trước lấy danh nghĩa nhà đầu tư lừa dối bọn Ôn Ngọc đồng ý để cho anh tạm giữ chức tại công ty của bọn họ.

Trước đây hai ngày, Bùi Dịch còn hỏi anh lúc nào đi nhậm chức. Hôm nay liền trực tiếp bức tới cửa, ép anh đi.

Tần Phong là rất muốn đi, đúng là hiện tại người phụ nữ nhỏ kia đã không cần đồ dành, đi đến không phải muốn chết sao?

“Không đúng, ai vậy? Hồ Sĩ Minh? Anh ta sao lại đi tìm Thi Thi?” Tần Phong vừa thấy hình ảnh theo dõi, mi mắt tròn tròn lên.

Khó trách sắc mặt Bùi Dịch có gì đó sai sai như vậy, thì ra là tình địch đã tìm tới cửa.

Bùi Dịch nhìn chăm chăm hình ảnh theo dõi, ánh mắt khủng bố hận không thể xuyên qua màn hình mà bắn thẳng Hồ Sĩ Minh.

Tay anh rất nhanh ở trên bàn phím gỗ, ánh sáng trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Tần Phong vừa thấy bộ dạng này của anh, lòng tơ đều nhanh dựng thẳng lên, cảnh giác nhìn anh: “Cậu muốn làm gì?”

Bùi Dịch ngón tay gõ nhanh hơn, cánh môi nhếch lên, không nói một lời.

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Lập tức liền muốn đến chỗ bọn họ, cậu đừng gây sự nha.”

“Gọi tắt cả phóng viên truyền thông cậu biết đến đây.” Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Cái gì?” Tần Phong thân thể giật nảy mình run lấy bầy.

Người anh em, tôi bảo cậu không cần gây sự, cậu đây là muốn làm cái gì!

Đây là muốn làm lớn chuyện rồi!

Anh không thể hiểu Bùi Dịch tới cùng muốn làm cái gì, lén lút mò mẫm di động trong túi, muốn mật báo cho Tô Thi Thi.

Tay vừa mới đụng được điện thoại, Bùi Dịch thờ ơ nghiêng mặt qua.

Tần Phong lập tức ngừng động tác, ngồi yên rồi.

“Thi Thi, anh đã cố hết sức, em tự cầu phúc đi.”

Trong văn phòng phó tổng công ty 'Sunshine', Tô Thi Thi còn đang đứng sững đôi cùng Hồ Sĩ Minh. Tô Thi Thi đã triệt để không kiên nhẫn, gắt gao kiểm chế mới không bạo phát.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt cũng không tốt đẹp là mấy, anh là lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ khó dụ dỗ như vậy!

“Tô Thi Thi, tôi nói lại lần cuối cùng, cô không đồng ý cũng phải đồng ý, tôi tự mình mời cô tới tham gia cạnh tranh đấu thầu cho công ty tôi, vinh dự này không phải người nào cũng có.” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói

Tô Thi Thi cũng cười lạnh: “Tôi nói này Hồ tiên sinh, nếu anh biết rõ là một cái bẫy, anh còn có thể nhảy vào trong sao? Anh đừng kéo thấp chỉ số thông minh của nhân loại có được hay không?”

“Cô...” Hồ Sĩ Minh xiết chặt quả đấm, nhắm mắt hít sâu.

Anh thật sự rất muốn bóp chết người phụ nữ này ! \\\,

Tô Thi Thi nhìn động tác của anh ta, ánh mắt như cũ, cảnh giác lui về sau một bước: “Tôi cảnh cáo anh, anh nếu dám làm xằng bậy, tôi sẽ gọi bảo vệ...”

Cô nói còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy trong phòng phát ra một tiếng động lạ rất nhỏ.

Ngay sau đó chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng 'rào rào', vòi chữa cháy ngay chính giữa phòng đột nhiên phun nước ra. Bức màn bằng nước giống như một tấm màn sân khấu, che khuất mỗi góc trong phòng.

“Đây là tình huống gì?” Tô Thi Thi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nóc nhà.

Không cháy, hệ thống chữa cháy sao lại khởi động?

“Tô Thi Thi cô!” Hồ Sĩ Minh cũng ngây dại, khi phục hồi tinh thần, đã sớm bị nước bắn tung tóe toàn thân, từ đầu đến chân, nước chậm chậm chảy xuống đất.

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị mở ra, một bóng dáng cao lớn đột nhiên xuất hiện tại cửa.

Mọi người đừng thắc mắc sao lâu có chương. Tại con Mít lây bệnh của bạn rồi. Lười đó mà, bệnh khó trị =)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Dám lớn tiếng quát anh

Trong văn phòng giống như mưa mùa hạ, vòi phun nước chống cháy điên cuồng mà phun nước, vừa nhỏ vừa dày, đem trọn phòng làm việc đều đã làm cho ướt sũng.

Tại đây màn mưa đầy trời, Tô Thi Thi sững sờ nhìn chăm chăm cửa văn phòng, nơi đó một cái bóng đáng cao lớn chính đang hướng cô đi tới.

“Xoạch... Xoạch...”

Ngườiicon trai đi đôi giày da dẫm trên đất, phát xuất trầm ổn thanh âm.

Màn mưa mông muội làm mờ tầm mắt, xem không rõ lắm tình huống phía trước, nhưng mà tiếng bước chân này lại dị thường quen thuộc.

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi sững sờ nhìn Bùi Dịch hướng tới chính mình đi tới.

Tại màn mưa đầy trời, anh giống như là một vị hoàng tử, không chút chùn bước hướng về phía cô đi tới.

Từng giọt nước lạnh lẽo rơi đầy toàn thân, nhưng giờ phút này Tô Thi Thi trong lòng lại như là đang có một đôt một đổng lửa, cháy sạch làm toàn thân cô nóng bỏng.

Bùi Dịch vừa đi vừa bỏ cởi bỏ áo khoác tây trang ra, động tác tiêu sái, hành động liền mạch lưu loát, lập tức đi tới trước mặt Tô Thi Thi, dùng áo khoác của mình bao lấy cô, lập tức đem cô ôm ở trong ngực, xoay người liền đi ra ngoài cửa.

“Anh...” Tô Thi Thi lại vẫn còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì, mê mang mở to đôi mắt vốn đã rất to tròn củ mình, liền như thế nhìn anh.

Ánh mắt kinh ngạc cùng si mê giống như là được trải thêm một lớp kim quang, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, đã nghĩ muốn sa vào trong ánh mắt đó.

Bùi Dịch vội vàng mở to mắt.

Cứ tiếp tục nhìn như vậy, anh không biết mình còn có khí lực mang cô ra ngoài nữa hay không.

“Bùi Dịch?” Hồ Sĩ Minh cũng phát hiện Bùi Dịch, vào lúc thấy anh, toàn thân tức giận phun trào ra, thiếu chút nữa một quyền đánh qua.

Hệ thống phòng cháy khởi động, phun đến khắp nơi đều là nước, mà người đàn ông này lại vừa vận xuất hiện đến vô cùng lúc, đừng nói cho anh ta chỉ là tình cò, có quỷ mới tin!

“Hồ tổng, xin khuyên anh một câu, đừng tiếp tục trêu chọc vị hôn thê của người khác.” Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi lúc đi ngang qua Hồ Sĩ Minh, mặt hơi hơi hướng về phía anh ta liếc mắt lờm một cái, lạnh giọng nói.

“Đàn ông, cần phải giữ mình trong sạch.”

Bùi Dịch khi nói chuyện, vẫn luôn ôm Tô Thi Thi thật chặt trong lòng, ôm cô hướng tới cửa đi đến.

Tô Thi Thi cúi đầu, lại cúi đầu. Giã chết, giã bộ chết.

Cô cái gì cũng chưa nghe được, cô tuyệt đối không muốn biết nơi này tại sao đột nhiên khởi động hệ thống phòng cháy, tự lòng đã hiểu rõ!

Trời ạ!

Bùi tiên sinh, anh còn có cái chuyện gì làm không được?

Tô Thi Thi nghĩ muốn thét chói tai, nhưng mà cô muốn giữ thể diện cho Bùi tiên sinh, cho anh chút mặt mũi, cô nhất định phải bình tĩnh! Nhưng mà cô nghĩ rất muốn đánh người làm sao đây? Cô mới vừa trang hoàng văn phòng xong xuôi, liền như thế làm hỏng rồi!

Không đúng!

“Bùi Dịch, anh khởi động hệ thống báo cháy trong phòng làm việc của em sao?” Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, kéo kéo lấy tay áo Bùi Dịch, mặt mũi đều đã bất chấp không thèm nghĩ đến nữa.

Bùi Dịch bước chân bỗng nhiên chậm lại, mặt trắng xanh một phen liền đen.

“Cái cô bé ngốc này...” Bùi Dịch nghiêng răng.

Anh thật sự nghĩ muốn ngắt cô vài cái!

“Bùi Dịch!” Hồ Sĩ Minh ở phía sau lưng bọn họ, quả đấm xiết chặt đến nỗi có thể nghe được tiếng khớp xương va chạm vang lên, sắp tức điên rồi!

Quá không đáng cấp rồi!

Chết tiệt, anh ta hiện tại toàn thân đều đã ướt đẫm, muốn làm sao ra ngoài đây!

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng động lớn âm thanh nhốn nháo, như là có một đám người đang tiến vào.

Đang định đi kiểm tra một phen các văn phòng khác của công ty sao không có Tô Thi Thi, trong giây lát nhìn đến một đám người cầm cameras cùng mấy tên thợ chụp hình, triệt để ngậy đại.

Phóng viên?

Đây là cái tình huống gì?

Ngay lúc phóng viên xông tới kia một hồi, Bùi Dịch rất nhanh thay Tô Thi Thi bó bó lại áo khoác tây trang trên người, đem hơn phân nửa thân thể cô ôm vào trong lòng ngực mình, xác định cô hẳn không bị lộ bất cứ cái gì mới mất ý.

“Mau xem, Tô tiểu thư cùng Bùi tiên sinh ở trong này!” Đám phóng viên kia gặp được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai người, tựa như gấu xám gặp được mật ong một dạng, điên cuồng mà hướng bọn họ bổ nhào đi lên.

“Tô tiểu thư, xin hỏi Hồ Sĩ Minh tiên sinh thật sự tới mời cô cùng anh ta hợp tác sao?”

Một người trong đám phóng viên xông tới, đầu tiên liền chọn một cái vấn đề sắc bén như thế .

Tô Thi Thi tiếp tục lờ mờ.

Này lại là cái tình huống gì nữa đây?

“Không sai, Hồ tổng nâng đỡ vị hôn thê của tôi, khiến cho tôi cực kỳ bất ngờ.” Bùi Dịch đột nhiên nói.

Trong lúc anh nói chuyện cúi đầu sùng nịnh thay Tô Thi Thi đem tóc buông xuống rơi ở trước mặt cô vén ra sau vành tai, ôn nhu đến chỗ cực hạn.

Các phóng viên đều là sững sốt.

Bọn họ có nghe lầm hay không? Vừa rồi thật là Bùi tổng trả lời câu hỏi của bọn họ?

Tất cả mọi người vô cùng hưng phấn, giờ microphone mồm năm miệng mười hỏi han: “Bùi tổng, anh đối với chuyện này nghĩ như thế nào? Xin hỏi anh có dự tính tiến quân vào lĩnh bất động sản không? Nếu là như vậy, anh có ý định mời vị hôn thê của mình tới tham dự thiết kế hay không?”

“Bùi tổng, Hồ tổng coi trọng Tô tiểu thư như vậy có phải còn có cái thâm ý khác hay không?”

Các phóng viên đưa ra câu hỏi mỗi một cái so với một cái càng xảo quyết. Dù sao tiết Trung thu ngày đó Hồ Sĩ Minh hừ hừ thực thực muốn chạy đến cướp dâu, cuối cùng bị Tần Phong câu hôn, cảnh tượng kia lại vẫn rành rành trước mắt, lúc ấy rất nhiều phóng viên nơi này đều đã có mặt tại hiện trường.

“Cái này các vị nên hỏi trực tiếp Hồ tổng thì hơn.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Nháy mắt tiếp theo, các nhân viên an ninh vừa đúng lúc vọt tiến vào, ngăn cách phóng viên, che chở Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai người hướng tới bên ngoài công ty đi đến.

Toàn bộ quá trình, Tô Thi Thi đều là vẻ mặt lờ mờ không hiểu mô tê gì cả.

Nói đúng ra, là cô bị Bùi Dịch ôm ở trong ngực ngăn cản mặt, từ đầu không có cơ hội trả lời.

“Hồ tổng ở nơi đó! Hồ tổng, xin hỏi anh tại sao muốn tới mời Tô tiểu thư cùng mình hợp tác?”

Hồ Sĩ Minh toàn thân ướt sũng, vừa đi ra cửa văn phòng, liền nhìn đến một đám phóng viên hướng tới anh lao đến.

“**!” Anh ta không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng, mặt triệt để đen.

“Bùi Dịch! Anh điên rồi!” Hồ Sĩ Minh tức giận đến nỗi, nghĩ muốn đem nơi này phóng một trận lửa cho thiêu đốt!

“Hồ tổng, xin hỏi anh tại sao trên người toàn bộ đều ướt sũng như vậy? Có phải hay không Tô tiểu thư không đồng ý, tát nước lên người anh không?” Các phóng viên sức tưởng tượng đều là kinh người, nhìn đến Hồ Sĩ Minh toàn thân ướt chèm nhẹp đi tới, một đám quả thực giống bò tót thấy khăn đỏ một dạng.

Tin tức hấp dẫn trước mặt, không ai là sợ chết.

Giờ phút này các phóng viên chật chễ vây quanh Hồ Sĩ Minh, hận không thể đưa hân từ trong ra ngoài đều đã cho bào cho ra ngọn nguồn.

Hồ Sĩ Minh gất gao nắm bắt quả đấm, mặt không chút thay đổi nhìn các phóng viên liếc mắt một cái, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Trên thân anh tản ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, hiện trường nhất thời xuất hiện một trận lặng im.

Các phóng viên giống như bị dọa đến chỗ, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, các bò tót thấy khăn đỏ kia như bị kích thích, lại xông tới.

Chẳng qua vấn đề thối mốc không có sắc bén như vừa rồi nữa, một đám tận dụng mọi khả năng đoán già đoán non, hỏi bóng gió.

Nơi xa, trước đó trốn vào văn phòng Ôn Ngọc, Tần Phong đứng ở màn che cửa, lén lút kéo ra một chút khe hở nhìn ra ngoài.

Đang nhìn đến Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen khi đó, nhin không được thờ dài.

“Thật sự là thương cảm nha.”

“Anh ta thật là đáng thương.” Bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Ôn Ngọc bởi vì nhiều chuyện, cũng cùng theo anh ghé vào cửa sổ nhìn lén, đang nhìn đến vị Hồ tổng kia toàn thân ướt đẫm, còn bị phóng viên vây quanh hỏi này hỏi nọ, đồng tình không thôi.

Tần Phong liền quay đầu, nhìn đến con cừu non đơn thuần nhà mình kia bộ dáng đang thay người ta khổ sở, sắc mặt trầm trầm, đáy lòng có chút tức giận, nhưng lại có chút dờ khóc dờ cười.

“Cô bé ngốc,sao lại đi thương cảm cho kẻ thù như vậy! Em nếu mà thương cảm cho anh ta chúc tỏ là em đồng tình việc anh ta ức hiếp chị em tốt của mình rồi!”

Đúng là anh nếu mà dám nói như thế với cô, Tần Phong tin tưởng Ôn Ngọc tuyệt đối có thể lập tức bị dọa khóc cho xem.

“Thôi, vẫn lại là để cho cô ấy tiếp tục đồng tình đi!” Tần Phong nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh tiên sinh mặt lãnh nghiêm đi ra ngoài.

Hiển nhiên, Hồ tổng cũng không cần đồng tình. Anh hiện tại hẳn là càng muốn giết người hơn!

Bên kia, Tô Thi Thi bị Bùi Dịch mang đi trực tiếp ngồi vào trong xe Lincoln, mãi đến ngồi yên vị ở trên ghế, phía sau cảm giác một cách chân chân thực, bản thân lưng đang dựa vào lưng ghế cô mới phản ứng kịp. :(.*)☆\\ ☆=

“Bùi Dịch! Anh mau đèn văn phòng lại cho em! Em phải bỏ ra một trăm ngàn để trang hoàng, anh vậy mà mở nước cho ướt hết, hẳn là hỏng cả rồi!” Tô Thi Thi bỏ nhào vào trên người Bùi Dịch, kéo cà- vạt của ah, đều nhanh tức muốn khóc.

Bùi tiên sinh sắc mặt cứng đờ.

Anh bắt chấp tất cả giúp cô trút giận, cô gái này chẳng lẽ không nên là bỏ nhào qua khen ngợi anh một câu sao? Còn dám mắng anh!

Bùi tiên sinh mặt đen lại, đồng loạt bắt được tay Tô Thi Thi nhấc lên, cả người hướng tới cô liền là bỏ nhào qua, đem cô nghiêm nghiêm thật thật áp ở trên chỗ ngồi, nguy hiểm nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Em còn dám nói với anh văn phòng của em thử xem!”

“Là một trăm ngàn đó!” Tô Thi Thi từ từ nhắm hai mắt, bắt chấp tất cả hô to!

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

*một trăm ngàn nhân dân tệ khoảng hơn 335tr tiền Việt

Cũng hơn 1 năm rồi... mới quay lại nghề cũ, lâu quá quên hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Anh bồi đèn! (H+)

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Write H : Mít

CẢNH BÁO: SẮC NẶNG, CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC Ạ !

“100.000!”

“100.000!” *100 ngàn: bằng khoảng 335 triệu tiền Việt

Bên trong chiếc xe Lincoln, mỗi một tia trong không gian đều tràn ngập âm thanh 100 ngàn.

Tô Thi Thi bị áp ở trên ghế, hai tay và hai chân vùng vẫy trong tuyệt vọng, âm thanh bên trong xe dần trở nên uất ức, đã sắp muốn khóc.

Cô có thể đứng ra thành lập công ty cũng không phải dễ dàng gì, về phương diện tài chính vốn căng thẳng, vậy mà bây giờ phòng làm việc trang trí xong đã bị phá hỏng

Hủy hoại!

Bùi Dịch cắn răng, hít thở sâu, cố gắng chèn ép lại ham muốn bóp chết cô gái ngu ngốc này, chậm rãi nói ra hai chữ: “Anh đền!”

Cô gái ngu ngốc này lại vì 100 ngàn mà hướng anh quát nạt! Những đồ vật bài trí trong nhà bọn họ có món nào thấp hơn 100 ngàn hay sao?

Tô Thi Thi vừa nghe anh nói xong, lập tức ngừng phản kháng, mi mắt chớp chớp, nhìn chằm chằm vào Bùi tiên sinh đang đề trên người cô nghiêm trang mà nói:

“Vậy chúng ta nói rõ ràng trước, anh đây là bồi thường đồ trang trí của công ty, em không phải lấy không!”

Cô đang nói liền chọn cho mình tư thế nằm thoải mái nằm xuống, mắt nhắm lại: “Tới đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nền Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Làm bại lộ

Edit : Mít

Beta: Ryeo

Trong hành lang yên tĩnh, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, như tiếng vọng của đôi tình nhân trong đêm khuya thì thảo nói nhỏ, không tránh được có chút lạnh.

Nhậm Tiểu Vi nhìn đứa con nhỏ cúi đầu chơi điện thoại, bộ dạng lúc thì nhú mày lúc thì cười hì hì, yên lặng thờ dài.

Đột nhiên, Đoàn Tĩnh Đồng thấp giọng nói một câu: “Tô Thi Thi, chị dám không thêm tôi vào danh sách bạn tốt!”

Tiểu tử kia lấy di động thờ phỉ phỉ chạy đi, để lại Nhậm Tiểu Vi sững sờ đứng tại chỗ.

“Vào danh sách bạn tốt?” Nhậm Tiểu Vi trong lòng trầm trầm. Đồng Đồng từ bao giờ cùng Tô Thi Thi quan hệ tốt như vậy?

Thời điểm Đoàn Tĩnh Đồng trở về, lại vẫn giống bọn họ oán giận Tô Thi Thi, hiện tại lại là tình huống gì?

Nhậm Tiểu Vi quả đấm khăn trang, xem ra là bà quá mức thả lỏng rồi. Vũ hội kia chẳng qua là thăm dò thái độ Bùi Dịch một chút.

“Trong lòng con tôi cùng không coi trọng người mẹ này “ Nhậm Tiểu Vi hít một hơi thật sâu, trong lòng đã có quyết định.

“Cô đã không chịu quay đầu, như vậy tôi cũng chỉ có thể để cho cô quay đầu rồi.”

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt u ám, đi đến trong phòng, gọi Hồng Cầm tới nói: “Chuẩn bị chút quà, tôi muốn đi tới chỗ Hồ phu nhân.”

“ Vâng ạ “ Hồng Cầm muốn nói lại thôi.

“Có việc gì cứ nói.” Nhậm Tiểu Vi bình tĩnh nói.

Hồng Cầm do dự một chút, vẫn lại là nhin không được hỏi: “Lần trước chuyện ở vũ hội tôi nghe nói, là vì Bùi thiếu gia cùng Tô tiểu thư...”

Bà ta còn chưa nói xong, Nhậm Tiểu Vi thanh âm lạnh xuống: “Cho nên tôi bảo bà chuẩn bị quà, tôi muốn đích thân tới cửa cầu thân.”

“Phu nhân... A, là người thay thiếu gia làm việc này.” Hồng Cầm lòng rối không thôi, lắc đầu đi chuẩn bị.

Lúc này, Cao ốc Ngôi Sao lầu 16, trong văn phòng phó tổng công ty 'Sunshine', Tô Thi Thi đang nhủu mày nhìn màn hình máy tính, nói đúng ra là nhìn một hộp thư vừa nhận được.

Văn phòng đã có người dọn dẹp qua, chẳng qua đồ vật cùng sản nhà bị nước ngâm quá lâu đều đã hỏng.

Mà Tô Thi Thi lúc này xem hộp thư kia là một vài tấm ảnh chụp, nhân vật chính vẫn giống như lần trước, lần trước là Tiểu Vịnh đang ghé đầu vào hậu viện nhà chính Hồ gia phơi nắng, vô cùng hưởng thụ.

Mà lúc này, những thứ trong ảnh chụp này là Tiểu Vịnh lười biếng quỳ rạp trên mặt đất, con chó con trong ngực nó chỉ nhìn thấy một cái đuôi ngắn ngắn.

Mà Tiểu Vịnh trên đầu, toàn bộ đều là màu máu đỏ tươi!

Tô Thi Thi tay có chút run rẩy, lật mở ra một tấm tiếp theo, nhìn thấy một tấm Tiểu Vịnh hơi hơi mờ to một đôi mi mắt, yếu ớt nhìn màn ảnh khi đó, quả đảm mạnh mẽ xiết chặt.

“Hồ Sĩ Minh!” Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng khủng hoảng chớp lóe rồi biến mất, bí mật mang theo tức giận, cô hiện tại hận không thể tiến lên tìm Hồ Sĩ Minh liều mạng! “Đến một con chó cũng không buông tha! Anh đúng là thứ đê tiện vô sỉ!” Tô Thi Thi trong lòng như có một tảng đá đè xuống một dạng.

Cô lại không nghĩ tới, người có thân phận như Hồ Sĩ Minh lại xuống tay với một con chó!

“Không đúng, mình phải bình tĩnh, đây là cái bẫy của anh ta.” Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, tự nhủ chính mình đừng kích động.

Hồ Sĩ Minh làm như vậy mục đích chẳng qua là ép cô đồng ý đi cạnh tranh đấu thầu mà thôi.

Cô ở trên ghế ngồi yên một lúc lâu, sau khi suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận kiểm tra lại một chút những tấm ảnh chụp này.

Không biết Hồ Sĩ Minh có phải cố ý hay không, những tấm ảnh chụp này góc chụp đều cực kỳ xảo quyết. Ngoại trừ tấm Tiểu Vịnh híp nửa mắt vừa rồi được chụp chính diện, cái khác đều là chụp góc bên cạnh, cô nhìn không ra tình hình thật của Tiểu Vịnh.

Tô Thi Thi nghĩ một lát, tắt hộp thư, đóng lại máy tính, đứng lên lấy áo khoác lên đi ra ngoài.

“Muốn tôi đồng ý phải không? Lấy chó uy hiếp tôi sao?” Tô Thi Thi gầm cắn răng.

Nếu muốn cùng cô hợp tác như thế, như vậy cô trước hết đi gặp anh ta!

“Nghĩ tôi sợ anh thật sao?” Tô Thi Thi hai mắt nguy hiểm nheo lại. Hồ tổng buổi sáng bị phóng viên vây quanh, không biết hiện tại những phóng viên kia đã đi chưa.

Cô cũng không ngại khiến anh lại trở thành đề tài tâm điểm, để cho anh triệt để trở thành con mồi của phóng viên thành phố!

Tô Thi Thi đang cân nhắc đối phó Hồ Sĩ Minh, thời điểm đi đến trước sảnh, đột nhiên nghe được một tiếng hét chói tai của Tiểu Hồng.

“Hợp tác?” Tiểu Hồng nói đến một nửa vội bịt miệng, nhìn mắt thấy đến Tô Thi Thi, kích động ngoắc cô, vừa bịt ống nghe vừa nói, “Tô tổng, có người muốn tìm chúng ta hợp tác.”

Tô Thi Thi vội vàng ra ngoài cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Tôi hiện tại có việc, cô trước để cho Tổng tổng xử lý một phen.”

“Vâng.” Tiểu Hồng nói xong, chuyển điện thoại vào trong văn phòng Tổng Trọng Hạo, lúu rúu nói.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, trong đầu vẫn suy nghĩ làm sao đối phó Hồ Sĩ Minh, không yên lòng đi tới thang máy.

“Rè...” Trước khi cô đi vào thang máy kia một khắc, điện thoại rung lên.

Tô Thi Thi lấy ra nhìn thông báo điện thoại, nhủu mày. Đồng thời còn nhìn đến phía dưới có thông báo khác.

Cô trước nhận nghe điện thoại.

“Tô Thi Thi, các người tới cùng có cái ý tứ gì?” Điện thoại vừa mới thông, liền truyền đến giọng hỗn hển của Hồ Quân Nhạc.

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên, nhàn nhạt nói: “Nói thẳng ra.”

“A...” Hồ Quân Nhạc sùng sốt một phen, người này nói chuyện ngữ khí sao càng lúc càng giống anh trai anh ta rồi.

Lạnh!

Anh ta sợ Tô Thi Thi gác điện thoại, nói thẳng: “Các người tới cùng khi nào thì đem con chó kia bắt đi? Cả ngày kêu nhao nhao ầm ĩ, kêu làm tôi suy nhược thần kinh rồi!”

Tô Thi Thi tay ấn nút thang máy ngừng lại, giọng không cảm xúc hỏi: “Nó vẫn kêu to sao? Lúc ở nhà tôi cực kỳ yên lặng, các người bắt nạt nó rồi hả?”

“Chúng tôi bắt nạt nó?” Hồ Quân Nhạc vừa nghe, nhất thời liền giận, “Ai dám bắt nạt vị tổ tông kia? Mọi người còn chẳng dám đến gần nó thì làm gì được sao?”

“Tôi cũng không biết các người tới cùng nuôi chó kiểu gì, sao có thể nuôi nó hung dữ như vậy? Tôi nói cho cô biết, nó quả thực có bệnh, ăn tảng thịt bò quả thực như đại gia, ăn một lần ba phần thịt! Nhưng phải rưới đầy sốt cà chua!”

“Sốt cà chua?” Tô Thi Thi trong lòng như nghĩ ra cái gì đó.

“Đúng vậy. Tôi nói cô biết, đó là sốt cà chua tôi đặc biệt đem từ nước ngoài mang về, tổng cộng có hai chai! Con chó kia vậy mà ngậm mất một lọ, nó ăn thì không sao, nhưng lại làm đỏ lên đây đây, quá lãng phí...”

“Anh?” Hồ Quân Nhạc nói đến một nửa, kinh hô một tiếng, sau đó điện thoại liền cúp.

Tô Thi Thi nghe di động truyền đến tiếng đô đô, thân thể chậm rãi thả lỏng, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Sốt cà chua phải không?

Tô Thi Thi nhớ tới ảnh chụp vừa rồi Tiểu Vịnh trên đầu đầy máu, chậm rãi xiết chặt quả đấm.

“Hồ Sĩ Minh, anh cũng thật đủ nhảm chán!” Tô Thi Thi chán nản.

Cô thật sự rất muốn đi rêu rao cho giới truyền thông, để cho mọi người biết vị Hồ tổng cao cao tại thượng kia bên trong có bao nhiêu nhảm chán, bao nhiêu ngây thơ!

Tô Thi Thi lại lần nữa trở về tầng 16, thang máy vừa đến, đến văn phòng của mình.

Tiếp tục làm việc!

Mãi gần đến giờ tan làm, cô nhận được điện thoại của Bùi Dịch.

“Anh tới đón em?”

“Không cần!” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen. Cô có thể cảm giác được một khối khí lạnh.

Cô vội vàng giải thích nói: “Tại anh bận quá, một ngày ở công ty em xuất hiện hai lần, quá ồn ào, em tự trở về.”

“Tô Thi Thi,” đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch nhàn nhạt, lộ ra một cảm giác áp bức, “Anh không đi đón, chẳng lẽ chờ tình địch của anh đi đón em?”

“Cái gì?” Tô Thi Thi sùng sốt. Từ bao giờ lại xuất hiện một tình địch? Sao cô lại không biết?

“Tô Thi Thi, em không biết em hiện tại rất đào hoa?” Bùi Dịch nói một câu không rõ ý tứ, bóp một phen liền cúp điện thoại.

Một phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đẩy cửa bước vào, buồn bực vô cùng.

“Bùi tiên sinh, anh đã đến cửa văn phòng em, vừa rồi gọi cú điện thoại kia tới là ý tứ gì?” Tô Thi Thi đứng lên, lặng lẽ lui về sau, ha ha cười gượng, “Cái kia... Kỳ thật anh tới đón em, em rất vui.”

Bùi Dịch mỉm cười, bóp một phen đóng cửa phòng, từng bước một đi tới chỗ Tô Thi Thi: “Tô tiểu thư hiện tại mới nịnh nọt, muộn rồi!”

Tui đã trở lại, sẽ bù chương trong thời gian qua

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Em hôn lên anh là sao ?

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Người đàn ông vai rộng hông hẹp, hai chân thon dài thẳng tắp, nện bước trầm ổn, động tác đi lại mang theo một cỗ khí thế.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông từ từ đi về phía mình, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi hanh, kim lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

“Bùi tiên sinh, bình tĩnh!” Tô Thi Thi cười gượng, ánh mắt hỗn loạn, suy nghĩ không thể chạy trốn.

“Tô tiểu thư, em đang lo lắng?” Bùi Dịch nheo lại hai mắt, như cười như không nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn là chẳng lo lắng lắm, nhưng bị anh nói, cô cảm thấy được trên người mờ hôi đều đã rút xuống rồi.

“Anh... anh vừa rồi nói em đào hoa là có ý gì?” Tô Thi Thi vắt hết óc nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch đâu nào nhìn không thấu ý đồ của cô, nhưng đáng ngạc nhiên hơn là anh lại chiều theo lời của cô trả lời nói: “Hiện tại tất cả truyền thông đều đã viết báo chuyện em bị Hồ Sĩ Minh cầu chuyện hợp tác.”

“Ách...” Tô Thi Thi sững sốt, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi tiểu Hồng tiếp điện thoại nói muốn hợp tác kia, mắt từ từ tròn to, “Cho nên những phóng viên này là anh có ý tìm tới?”

“Không sai, có quảng cáo miễn phí, không lợi dụng là đồ ngốc.” Bùi Dịch đi đến bên cạnh cô kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thoải mái thừa nhận.

Tô Thi Thi mi mắt giật giật, chậm rãi hướng Bùi Dịch dựng thẳng lên một ngón tay cái: “Gian thương!”

Nhưng mà cô sao muốn cười như vậy nha!

“Sớm biết vậy vừa rồi liền đu đến đó một chút nhìn sắc mặt Hồ điển hùng, nhất định cực kỳ đặc sắc.” Tô Thi Thi nói thầm.

“Hừm?” Bùi Dịch tự nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên quét xuống tia nguy hiểm.

Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng thân thể, nghiêm trang nói: “Em tuyệt đối không có ý gì với anh ta!”

Cô nói chưa dứt lời, vừa nói, Bùi Dịch sắc mặt càng tối rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Thôi, cô vẫn nên duy trì trầm mặc.

Do dự hai giây, cô vẫn lại là nhìn không được lặng lẽ đến gần Bùi Dịch, lôi kéo tay anh: “Cảm ơn.”

Không hề nghi ngờ, trận nước tai họa buổi sáng kia là Bùi Dịch làm. Với kỹ thuật máy tính của anh, muốn xâm nhập vào hệ thống an ninh của Cao ốc công ty cô căn bản không phải vấn đề.

Rồi sau đó là sự có mặt của phóng viên, cùng với hậu quả tạo thành...

Tô Thi Thi khom lưng ôm lấy cổ Bùi Dịch, rầu rĩ nói: “Anh không cần vì em đi đắc tội với anh ta, mâu thuẫn của hai người đã rất nhiều.”

Cô không phải kẻ ngốc, cô biết Bùi Dịch làm như vậy tạo nhiều phiền toái cho anh như thế nào. Cô cũng không cần anh làm như vậy.

“Không sao.” Bùi Dịch dơ tay kéo Tô Thi Thi ngồi trên chân mình, ôm lấy cô, nhàn nhạt nói, “Nhớ kỹ, chúng ta không cần nhẫn nhịn với anh ta.” “Ách...” Tô Thi Thi im lặng rồi.

Bùi tiên sinh, anh thực tự tin!

Bùi Dịch ngay sau đó lại nói thêm: “Anh chỉ là muốn cho anh ta biết, khiêu khích người khác tất phải trả giá thật nhiều. Vừa lúc có thể cho em quảng cáo hình ảnh miễn phí, sao lại không làm?”

Đúng vậy ha, được tổng giám đốc Xây dựng Minh Đình tự mình mời hợp tác, hiện tại Tô Thi Thi cùng với công ty cô xem như triệt để nổi tiếng.

“Bùi tiên sinh, anh thừa nhận anh là đang ghen đi!” Tô Thi Thi cười cong mắt, đột nhiên ôm cổ Bùi Dịch, cúi đầu nặng nề mà hôn lên mặt anh.

Đang muốn phản bác Bùi Dịch bị hành động của cô làm chột ngắc ra, ngồi yên ở chỗ nửa ngày mới phản ứng kịp, nhất bả nhéo Tô Thi Thi, cúi đầu hôn môi cô.

“Cô bé ngốc, lại hôn lên anh, ý là sao đây?”

“Không!” Tô Thi Thi luống cuống, nơi này đúng là văn phòng!

Cô vội vã đẩy Bùi Dịch ra, đứng lên ấp úng nói: “Anh đã nói muốn bồi đền em phí trang trí lại phòng làm việc!”

Bùi Dịch hí hóp mắt đứng lên, gật đầu nói: “Vừa lúc em muốn trang hoàng lại phòng làm việc, giờ hẳn không có chỗ làm việc...”

“Em đi văn phòng của Ngọc là được, dù sao trước cũng cùng cô ấy xài chung văn phòng.” Tô Thi Thi vội vàng cắt ngang lời Bùi Dịch đang nói.

“Ôn tiểu thư công việc bận rộn, em đi quấy rầy cô ấy không tốt. Anh sẽ đến chào hỏi Tần Phong, em đi nơi đó mượn một thời gian.” Bùi Dịch chỉnh áo khoác tây trang, nghiêm trang nói.

Quả nhiên...

Tô Thi Thi liền biết anh đề nghị như vậy, anh thường xuyên đến gặp Tần Phong, chẳng phải là vẫn nhìn thấy anh?

Cô chu mỏ: “Sao anh không để em tới công ty địa ngục luôn đi?”

“Cô bé ngốc, anh nói rồi, em phải biết rằng, làm vừa lòng anh, anh cái gì cũng cho em.” Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gắt gao nhìn chăm chăm mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắp bại trận, nhưng vẫn lại là kiên trì: “Hiện tại công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, có rất nhiều công việc phải cùng sư huynh em và Ngọc thương lượng, đi đến chỗ Tần Phong quá bất tiện rồi.”

Bùi Dịch có vẻ đâm chiêu: “Tốt lắm, Tần Phong trước đây có để lại bên chỗ em một phòng làm việc.”

Tô Thi Thi vỗ đầu một cái: “Em sao lại quên đã để lại một phòng làm việc cho anh ấy chứ. Không sai, em có thể đến văn phòng làm việc của anh ấy. Anh giúp em nói với anh ấy một tiếng, để cho anh ấy đến làm đi, dù sao cũng chỉ là tạm giữ chức.”

Nói như vậy, Tần Phong là từ đầu không cần đến chỗ này làm, nhưng mà Tô Thi Thi biết Tần Phong muốn bắt lấy toàn bộ cơ hội có thể cùng Ôn Ngọc tiếp xúc, cho nên không có khả năng không đến.

“Được.” Bùi Dịch gật đầu đáp ứng.

“Anh không phản đối?” Lần này đến phiên Tô Thi Thi kinh ngạc rồi.

Sao đột nhiên anh lại dễ nói chuyện như vậy ?

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, nhưng Bùi Dịch biểu tình nhàn nhạt, nhất điểm đều nhìn không ra điều gì khác thường.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, đi theo Bùi Dịch cùng tan làm.

Ngày hôm sau, thời điểm cô đến công ty đi làm, đang muốn đi vào cửa lớn Cao ốc, nơi xa truyền đến một giọng nói quen thuộc lại xa lạ.

“Tô Thi Thi.”

Tô Thi Thi đang đi bộ bỗng nhiên, mảy theo bản năng nhú lại, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Cách hơn mười thước, có một người phụ nữ đi tới chỗ Tô Thi Thi .

Cô ta mặc một bộ váy màu xám thẫm, trên chân đi giày cao gót 10 phân, tiếng bước chân cộp cộp từ xa lại gần. Chỉ là đến trước mặt, Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng của cô ta khi đó, đẩy mắt kinh ngạc.

“Đoàn Ngọc Tường?” Tô Thi Thi thiếu chút nữa không nhận ra Đoàn Ngọc Tường. Lúc này mới vài ngày không gặp, sao cô ta lại tiêu tụy như vậy?

Lúc này Đoàn Ngọc Tường tóc tai tán loạn xõa ở trên vai, trên mặt trang điểm đậm, vẫn không lẫn át được tinh thần tiêu tụy của cô ta. Còn có trên người cô ta lúc này là cái váy Dior từ năm ngoái, cũng sớm đã lỗi thời, lúc này nhiều nếp nhăn ở trên, nhìn sao lại thê lương đến vậy.

Đoàn Ngọc Tường chống lại ánh mắt Tô Thi Thi, càng thêm xấu hổ thẹn thùng, hận không thể lấy cái lỗ nào chui vào.

Cô ta âm thầm bóp bóp nắm tay. Nếu không phải không còn cách nào, cô ta sẽ không tìm đến Tô Thi Thi.

“Tôi tìm cô có việc, tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút đi.” Đoàn Ngọc Tường lãnh đạm nói.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhú lại, lãnh đạm mở miệng: “Thật ngại quá, tôi không thời gian cũng không có hứng thú.”

Cô không cần nghe cô ta ra lệnh.

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường không nghĩ tới Tô Thi Thi lại lạnh lùng như vậy, sắc mặt lại lạnh vài phần.

Cô ta phiền muộn nhăn mày nhăn trán: “Nói mấy câu thôi, cô nhất định tuyệt tình như vậy sao?”

Tô Thi Thi bị chọc giận nổi nụ cười, quay đầu đem cô ta trên dưới đánh giá một lần, hỏi: “Tôi có nghĩa vụ nói chuyện với cô sao? Xin hỏi cô là lấy thân phận gì, tư cách gì tới để tôi phải nói chuyện với cô? Tôi bận rộn nhiều việc.”

Tô Thi Thi nói xong liền hướng tới Cao ốc đi đến.

Nếu Đoàn Ngọc Tường thái độ tốt một chút mà nói, cô không ngại nói với cô ta mấy câu, nhưng thái độ của cô ta, vừa thấy khiến cho người ta bức bối.

“Cô đừng đi!” Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi thật sự đi, bước lên phía trước giữ chặt tay cô.

Tô Thi Thi dừng bước, ánh mắt rơi vào cái tay đang lôi kéo trên tay mình.

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt của cô đảo qua, nhất thời giống bị kim đâm một dạng, cuống quýt buông lỏng tay ra.

Nhưng suy nghĩ đến động tác của chính mình, trong lòng lại ngậm bực, sắc mặt càng kém rồi.

“Minh sợ cô ta làm cái gì?” Đoàn Ngọc Tường tức giận bất bình.

Cô không thể không thừa nhận, cô thật sự có chút sợ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn người phụ nữ trước mặt này, đáng vẻ mâu thuẫn, nhàn nhạt nói: “Nói đi, có chuyện gì?”

Đoàn Ngọc Tường nhìn bốn phía, âm thầm căn môi, cũng không còn cách nào, đành phải nói thẳng: “Tôi tới tìm cô, là muốn cô đi gặp cha.”

Ánh mắt Tô Thi Thi hơi lạnh.

Trong miệng cô ta 'cha' là chỉ Đoàn Chấn Ba?

A - -

Cái này buồn cười rồi.

Bọn họ lại đang có âm mưu gì?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tức giận đến nổi nụ cười

Edit : Mít + Ryeo

Beta: Ryeo

“Tô Thi Thi, ông nói sao cũng là cha của cô. Trong thân thể cô đang chảy dòng máu của ông cho, sinh mệnh của cô là ông cho. Cô nói thể nào cũng không thể thấy chết mà không cứu?”

Đoàn Ngọc Tường nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, thanh âm càng nói càng lạnh, giống như là Tô Thi Thi là cái Thập Ác Bất Xá bất hiếu chi tử một dạng.

Tô Thi Thi trong lòng run sợ, trên mặt không chút cảm xúc nói: “Thấy chết mà không cứu? Xin hỏi ông ta sắp chết sao?”

“Này... Không phải, ông...”

“Theo tôi thấy mặt mũi cô bầm dập như vậy hẳn là bị ông ta đánh đúng không, điều này chứng tỏ tình hình sức khỏe của ông ta là không tệ đi?” Tô Thi Thi khi nói chuyện, ánh mắt rơi vào nơi khóe miệng Đoàn Ngọc Tường.

Cho dù Đoàn Ngọc Tường thoa phấn lót rất dày, vẫn như cũ nhìn ra được khóe miệng có vết thương.

Hiển nhiên là bị người ta đánh! Xem ra Đoàn Ngọc Tường bị vợ chồng Đoàn Chấn Ba tìm được cũng đã bị khống chế.

Ở Bắc Kinh này, liên tính Đoàn Ngọc Tường bọn họ hiện tại đã cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng mà dù sao cũng là Đoàn gia đại tiểu thư, người dám đánh cô ta trừ bỏ Đoàn Chấn Ba, còn có người nào?

Theo cô biết, Đoàn Kế Hùng còn không đến mức hướng đưa cháu gái, người bị chính mình bị trục xuất ra khỏi cửa động thủ.

Đương nhiên, trừ bỏ đối phó Tô Thi Thi cô.

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên quết xuống cô đơn. Ông nội của cô luôn nghĩ muốn để cho cô chết, cha của cô cũng chỉ mong sao cô chết.

Mà hiện tại, cô cái này, người chị cùng cha khác mẹ vậy mà tới trách cứ cô thấy chết mà không cứu được.

Cô thật sự cực kỳ muốn biết cô tới cùng có chỗ nào thấy chết mà không cứu được!

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt lợi hại của Tô Thi Thi nhìn chăm chú làm cho toàn thân không được tự nhiên, cô ta theo bản năng đưa tay chạm vào khoe miệng, tay vừa mới va chạm vào miệng vết thương, nhẹn không được run run một phen.

Thật sự đau!

Cô ta rất muốn quay đầu bước đi, đúng là cô ta không thể.

“Nếu mày không thể gọi con nhỏ đó tới cho tao, tao sẽ cho mày sống không bằng chết. Cho mày sống an nhàn nhiều năm như vậy, mày không báo đáp cho ông đây, ông đây liền giết chết mày!”

Lời Đoàn Chấn Ba nói còn đang vang bên tai cô ta, Đoàn Ngọc Tường kim lòng không được hai tay ôm cánh tay, rốt cuộc chịu đựng không nổi, hướng tới Tô Thi Thi quát.

“Tôi tới cùng làm sai cái gì? Tôi chẳng qua là muốn sống một ngày cho chính mình, tại sao nhất định không buông tha tôi? Tại sao vẫn như âm hồn không tiêu tan quần lấy tôi!”

Tô Thi Thi sùng sốt hai giây mới phản ứng kịp lời của cô ta. Đây là tư tưởng điên rồi sao? Coi cô như Đoàn Chấn Ba?

“Bọn họ dù sao cho cô hai mươi mấy năm danh phận đại tiểu thư Đoàn gia, cung cấp cho cô áo cơm không lo. Cô lấy đi tài sản của bọn họ, lại vẫn trách bọn họ không buông tha cô?” Tô Thi Thi cười lạnh.”Quả nhiên là Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa nuôi lớn đứa con, một dạng máu lạnh!”

“Cô!” Đoàn Ngọc Tường bị ngại mặt một câu đều đã nói không nên lời, sắc mặt hung dữ khủng bố, bất cứ giá nào nói, “Tô Thi Thi, cô hãy nghe cho kỹ, không sai, chính là ông để cho tôi tới tìm được cô rồi! Ông hiện tại đang ở bệnh viện, muốn gặp cô.”

Đoàn Ngọc Tường nói xong cười rộ lên: “Tôi biết cô không muốn đi, đúng là sinh mệnh của cô là ông cho. Ông thế nào đều là bố đẻ của cô, điểm này người nào đều không chối được. Dù sao tôi nói đã nói rồi, có đi hay không tùy cô.”

Tô Thi Thi nở nụ cười.

Bọn họ tính là cái gì? Đạo đức sao?

Người kia cho cô sinh mệnh, cho nên cô không thù hận nhóm người muốn giết chết chính mình, còn phải liếm mặt đi hầu hạ bọn họ?

“Cô không đi cô sẽ hối hận, cô nên là biết thủ đoạn của ông, ông làm cho tất cả mọi người biết cô là đứa con gái bất hiếu!”

Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi không có động tĩnh gì, khẩn trương nói: “Cha bảo tôi nói cho cô, mạng của cô là cha cho cô, không có cha thì không có cô, cho dù là ông bảo cô đi chết, cô chết cũng đáng!”

“A - -” Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm.

Cô hôm nay xem như lĩnh giáo cái gì gọi là vô liêm sỉ!

“Cho tôi sinh mệnh phải không? Tôi đây nói cho cô biết, nếu không phải tôi mạng lớn, tôi cũng sớm đã bị ông ta hại chết không biết bao nhiêu lần, on của ông ta tôi đã sớm trả đủ rồi!”

“Con người được sinh ra sẽ là một cá thể độc lập, người nào cũng không có quyền nắm giữ mạng sống của người khác! Không sai, là ông ta sinh tôi ra, các người yên tâm, tôi nhất định báo hiếu! Thật tốt! Ông ta!”

Tô Thi Thi cắn răng, gằn từng chữ nói.

Cô tự nhủ chính mình không nên tức giận, không cần khổ sở. Nhưng khi nghe những lời phán xét của bọn họ, lòng của cô vẫn lại là không tự giác đau đớn.

Lòng tràn đầy cô đơn, đây là người thân của cô.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ muốn mặc kệ người nào, cho dù bọn họ đối xử với cô như vậy, cô vẫn không thể hạ quyết tâm tuyệt tình.

Nhưng mà, tại sao bọn họ cứ muốn ép buộc cô trở thành người nhẫn tâm!

“Vậy cô tới cùng có đi gặp cha hay không?” Đoàn Ngọc Tường bị khí thế của Tô Thi Thi làm hoảng sợ, kim lòng không được lui về sau một bước, cảnh giác nhìn cô.

Cô ta cũng không biết Đoàn Chấn Ba tại sao muốn Tô Thi Thi đi bệnh viện gặp cha mình.

Trong khoảng thời gian này, chân bị thương của Đoàn Chấn Ba đã gần bình phục, chẳng qua còn cần ngồi xe lăn. Ông ta nếu muốn gặp Tô Thi Thi mà nói, hoàn toàn có thể chính mình đến tìm cô.

Đoàn Ngọc Tường không muốn liên lụy đến việc này, vội vàng nói: “Tôi nói đã nói, nếu cô không muốn hối hận thì đi bệnh viện...”

“A, thời gian đã trễ như thế, Bùi Dịch sao còn chưa đến?” Tô Thi Thi bỗng nhiên cắt ngang lời Đoàn Ngọc Tường nói, nâng đồng hồ lên nhìn nhìn, lại quay đầu nhìn về hướng cô ta vừa rồi đi tới, tự nhủ nói: “Anh ấy nói muốn đi mua bữa sáng giúp tôi, sao chậm như thế?”

“Bùi Dịch muốn đến đây?” Đoàn Ngọc Tường theo bản năng sờ soạng mặt mình, sau đó hai tay mạnh che mặt, không hề nghĩ ngợi co cẳng chạy.

Cô ta hiện tại có bộ dạng này, sao có thể gặp người mình yêu mến!

Không được, cô ta tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng nghèo túng của cô ta!

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường chạy mất dép, đáy mắt hiện lên quét xuống bi ai.

Cô là cô ý, cô không muốn cùng Đoàn Ngọc Tường dây dưa tiếp tục.

Cũng không biết đứng tại chỗ bao lâu, mãi đến khi phía sau truyền đến một giọng nói âm áp, Tô Thi Thi mới hoàn hồn lại.

“Vừa rồi đừng tới người nào rồi hả?” Bùi Dịch tỉnh tã đánh giá sắc mặt Tô Thi Thi một phen, ân cần hỏi han.

“Đừng tới Đoàn Ngọc Tường rồi.” Tô Thi Thi không có giấu diếm anh, xoay người nhìn trong tay anh mang theo bình giữ nhiệt, nhất bả đoạt lấy, “Vẫn lại là Bùi tổng lợi hại, có thể mua được sữa đậu nành khó tìm được thôi.”

Tô Thi Thi mở nắp bình nước, để sát vào hít sâu nói: “Thật thơm!”

Bùi Dịch cũng không có truy vấn Đoàn Ngọc Tường tìm đến làm cái gì, Tô Thi Thi hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều.

Anh tiến lên nắm tay cô, xoay người hướng tới trong cao ốc đi đến.

Tô Thi Thi dừng chân, kinh ngạc nhìn anh: “Anh không đi công ty làm sao?”

“Có.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói, bước chân vẫn không dừng lại.

“Vậy anh không cần đưa em đi vào.” Tô Thi Thi lấy lòng nói.

Nói đùa, Bùi Dịch ngày hôm qua đến đây hai lần đã làm cô trở thành người nổi tiếng trong tòa nhà lớn này rồi. Ngày hôm nay nếu còn đến nữa, cô không muốn bị chị em phụ nữ ở nơi này ghen đến chết được.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, nắm tay cô tiếp tục đi vào trong: “Anh đang muốn đi lên làm việc, nhanh lên, bị muộn rồi rồi.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, “Anh làm ở trong công ty này?”

Bùi Dịch lúc này mới cúi đầu, đáy mắt lóe sáng, như cười như không nói: “Anh tới thay Tần Phong làm việc đúng giờ, cậu ấy gần đây có vẻ bận.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi ngây dại.

Như vậy cũng có thể?

Từ từ! Vậy chẳng phải là cô trong khoảng thời gian này, đều phải cùng Bùi Dịch làm việc cùng một phòng sao?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt một trận hồng lên, không biết nên dùng tâm tình gì.

Cô chạy chậm bắt kịp bước chân Bùi Dịch, lặng lẽ lôi kéo tay áo anh nói: “Chúng ta thương lượng một phen, đến công ty Tần Phong đi.”

Nếu như cô hôm nay cùng Bùi Dịch cùng đi với nhau đến tan tầm, còn phải ở một phòng cùng nhau làm việc, kia chẳng phải là một ngày 24 giờ đều đã ở cùng một chỗ?

“Tô tiểu thư giống như cực kỳ không thích cùng anh ở cùng một chỗ?” Bùi Dịch quay đầu lạnh lạnh nhìn Tô Thi Thi, đẩy mắt mang theo cảnh cáo.

“Làm gì có!” Tô Thi Thi lập tức yên lặng, ôm bình nước, cúi đầu như đứa nhỏ bị bắt nạt, đi theo anh cùng đi vào thang máy.

Từ bây giờ, cô coi chính mình là kẻ điếc, người mù, không nghe người ngoài bàn tán gì hết là được!

Bùi Dịch nhìn bộ dạng người phụ nữ nhỏ này giận dữ mà không dám nói gì, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Nhìn quen với việc cô giương nanh múa vuốt, bỗng nhiên lại nhìn thấy bộ dạng khốn khổ ngoan ngoãn như vậy tựa hồ cũng không tệ.

Đến đây, Tô Thi Thi kéo màn che lại cùng Bùi tiên sinh “ở chung” làm việc.

Tô Thi Thi ngồi ở bàn làm việc Bùi Dịch ngồi bên cạnh, vậy mà hoàn toàn không tập trung được, mãi đến khi cô nhận được một cái tin nhắn.

“Bây giờ trên người chó ngao Tây Tạng là máu thật rồi.”

Người gửi: Hồ Sĩ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thét! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Mắng giỏi không?

Edit : Mít

Beta: Ryeo

“Tên khốn kiếp này!” Tô Thi Thi nhìn chăm chăm cái tin nhắn này ước chừng một phút đồng hồ, hai mắt màu đỏ tươi, một quyền đập bẻ bàn.

Bên cạnh, Bùi Dịch đang xem văn kiện, ánh mắt trầm xuống, đứng lên đi nhanh tới chỗ cô: “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, đưa tin nhắn điện thoại di động cho anh xem, trong mắt đều là ủy khuất.

“Đừng nóng vội.” Bùi Dịch đưa mắt nhìn nội dung tin nhắn, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Anh vỗ bả vai Tô Thi Thi một cái, xoay người cầm lấy di động chính mình muốn gọi điện thoại.

“Đợi một chút!” Tô Thi Thi bỗng nhiên giữ chặt tay Bùi Dịch, hướng về phía anh lắc lắc đầu.

“Nếu em không đáp ứng, anh ta có phải hay không còn có thể tiếp tục gây chuyện?” Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch vẻ mặt bị kiềm hãm, đem cô nhẹ nhàng ôm ở trong ngực, trầm giọng nói: “Không cần sợ anh ta.”

“Em biết.” Tô Thi Thi nói.

Cô vẫn đều biết năng lực Bùi Dịch. Cô tin tưởng Bùi Dịch có thể bảo vệ cô hoàn toàn, nhưng cô không hề nghĩ muốn vĩnh viễn trốn trong vòng bảo hộ của anh.

Cô không muốn trở thành phiên toái của anh, cô càng muốn trở thành người có thể cùng anh sống vai đứng cùng nhau.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đột nhiên đoạt lại di động của mình, nhủ mảy nghĩêng Bùi Dịch liếc mắt một cái: “Làm khó đến tận cửa nhà, tuyệt đối không thể đáp ứng anh ta!”

Tô Thi Thi hung tợn trừng mắt, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hồ Sĩ Minh.

Người phụ nữ này...

Bùi Dịch hai tay ôm ngực, khế tựa vào bên cạnh bàn làm việc, dù bận vẫn ung dung nhìn Tô Thi Thi.

Vừa kết nối, Tô Thi Thi không đợi Hồ Sĩ Minh trả lời liền khai chiến rồi.

“Hồ tiên sinh, xin hỏi anh rảnh rồi lắm đúng không hả? Dùng cái trò trẻ con này có ý nghĩa sao? Một người đàn ông hơn ba mươi, lại lấy một con chó uy

hiếp người khác, không biết bề mặt sao?”

“Tôi nói anh tới cùng là sợ người đàn ông của tôi, cho nên mới quanh co lòng vòng tới bắt nạt tôi sao? Anh cho là anh như vậy, người đàn ông của tôi sẽ sợ anh sao? Tôi nói cho anh biết, như vậy sẽ chỉ làm chúng tôi khinh thường anh!”

“Anh là người như thế, sống trên đời liền là lãng phí lương thực, ô nhiễm không khí. Anh đừng nói chuyện, anh vừa nói, tôi liền cảm giác lỗ tai tôi muốn điếc!”

(Mít : Oimeoi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế!* - *Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Lại đưa tai họa tới

Edit:

Beta: Ryeo

Xe vững vàng chạy trên đường cái rộng lớn, đường phố hai bên gieo trồng cây ngô đồng lá vàng bay lá tả , nơi nơi đều đã tràn ngập hương vị cuối mùa thu.

Tô Thi Thi ghé mắt nhìn ra ngoài, càng nhìn càng thấy được đường phố nhìn quen mắt, hẳn là đã từng tới nơi này.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Lúc này anh đang ngồi thẳng lưng, có một loại tư thế không gian mà uy, nhất là lúc này anh cầm một phần văn kiện cúi đầu chăm chú xem, làm cho người ta không tự giác không dám quấy rầy anh.

Tô Thi Thi yên lặng thở dài, Bùi tiên sinh cực kỳ rõ ràng đang cố ý tránh cô.

Tô Thi Thi dơ tay nhẹ vỗ về Đại Cầu Từ, lại đuổi tay vào rương trên chộc ba chú cún con đang khẽ kêu kia.

Thời gian qua thật sự nhanh, chờ cô quay đầu lại nhìn cảnh tượng bên ngoài, trong đầu ý nghĩ chớp lóe, rốt cục nhớ tới tại sao lại cảm thấy con đường này quen thuộc.

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Cô quay đầu trừng mắt Bùi Dịch: “Chúng ta muốn đi Hồ gia?”

Con đường này rõ ràng là đường đến nhà chính Hồ gia! Khó trách cô lại cảm thấy quen thuộc.

“Ừm.” Bùi Dịch lật chuyển trang sau của tư liệu, nhàn nhạt đáp.

“Cái kia... Không phải đã thảo luận tốt ngày mai tự em đi đón Tiểu Vịnh sao?” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch không nói gì.

“Được rồi.” Tô Thi Thi mím môi, dù sao hôm nay tới đón cũng như vậy cả. Chỉ là cô vẫn cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Hôm nay sao Bùi Dịch lại rảnh rỗi, vậy mà tự mình tới đón chó?

Xe rất nhanh liền đến bên ngoài nhà chính Hồ gia, chú Lý đỗ xe vững vàng trước cổng, thay bọn họ mở cửa xe.

Tô Thi Thi nhảy xuống xe, còn chưa đứng vững, Đại Cầu Từ liền mang hai rương con cún “Xoạch” một phen rút xuống.

“Chậm một chút.” Tô Thi Thi kêu lên, vội vàng đi qua đỡ lấy rương cún cún.

Chó bố này quá không cẩn thận rồi. Vừa rồi bị nhảy dựng kinh động, sợ tới mức ba con chó nhỏ ở bên trong gào khóc vẫn kêu, bộ dạng nhỏ thương cảm cực kỳ.

Đại Cầu Từ hôm nay mặc một bộ dây treo, đem hai rương con nhỏ đều đã cố định ở trên thân, thật không đến mức rơi xuống.

Nó lè lười liếm tay Thi Thi một cái, sau đó quen thuộc hướng tới cửa lớn Hồ gia đi đến.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, có chút ngây người.

“Bùi tổng, Tô tiểu thư.” Bên trong nghe tin, quản gia Hồ gia chạy ra, nhìn thấy hai người cung kính lên tiếng chào hỏi.

Bộ dạng khách sáo nghiêm cẩn kia giống như là Tô Thi Thi lần đầu tiên nhìn thấy ông, hoàn toàn không có dáng vẻ nhiều chuyện hay hóng hớt gì.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn Bùi Dịch một cái, không biết có muốn hay không cùng một lúc đi vào.

Cô đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Bùi Dịch đi về phía trước một bước, nói với quản gia: “Vậy thì phiền Hồ quản gia rồi.” “Ách...” Hồ quản gia sững sờ, suy nghĩ lời này của anh là muốn đòi để cho anh mang theo chó đi vào gặp con chó ngao kia, “Không phiền, tôi sẽ mang chúng nó đi vào.”

Ông nói xong tiện dẫn đường Đại Cầu Từ đi vào bên trong.

“Cái này...” Tô Thi Thi nhìn sững sờ.

Cô cảm thấy được mọi chuyện có chút không thích hợp nha!

Tôi đón chó không cần mang chúng nó đi vào bên trong đi, huống chi cô từ đầu không nghĩ muốn vào bên trong.

Tuy nhiên nghĩ như thế, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là từ từ đi theo, chỉ là cô còn chưa đi ra vài bước, đã bị Bùi Dịch kéo trở lại.

“Đại Cầu Từ...” Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy trên đường chạy tới một chiếc xe đen chạy băng băng, trong lòng trầm xuống.

Biển số này cô biết, là Hồ Sĩ Minh.

“Đại thiếu gia.” Đang muốn rảo bước tiến lên cánh cửa, Hồ quản gia nghe được tiếng ô tô, quay đầu nhìn thấy là đại thiếu gia nhà mình đến đây, lập tức chào hỏi.

Hồ Sĩ Minh xuống xe nhìn thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lông mày nhíu lại, khóe miệng kìm lòng không được ngoéo ... một cái.

Vội vàng đến đây như vậy?

Anh nhàn nhạt gật gật đầu: “Tô tiểu thư không phải nói ngày mai mới tới sao?”

“Hôm nay vừa lúc rảnh,” Tô Thi Thi cũng thản nhiên nói, đồng thời liền đi đến cánh cửa bên trong Đại Cầu Từ nói, “Mau trở lại.”

“Gâu gâu!” Đại Cầu Từ vừa nghe, nhất thời nóng nảy, vung chân, nhanh như chớp bỏ chạy đi vào.

Hồ Sĩ Minh vừa nhìn, chỉ thấy được bóng dáng Đại Cầu Từ chạy xa, mặt trắng xanh một phen liền trầm rồi.

Con chó chết tiệt này sao cũng đến đây? Nó vừa rồi trên người mang theo cái gì?

“Đại thiếu gia?” Hồ quản gia vừa thấy sắc mặt đại thiếu gia nhà mình, trong lòng tự hỏi, đột nhiên phản ứng lại, vội vàng hướng tới bên trong truy đuổi.

“Xong rồi, xong rồi. Để cho con chó này đi vào cùng con chó ngao kia hội hợp...”

Hoàn toàn không dám nghĩ tới!

Đúng lúc này, bên trong Hồ Quân Nhạc đang muốn ra ngoài trong giây lát nhìn thấy Đại Cầu Từ mang hai rương cún con chạy vào, mi mắt vù một phen liền sáng.

Anh ta sao lại nhìn thấy chó ngao Tây Tạng nhỏ?

“Ngoan ngoan, nhanh cho ta xem!” Hồ Quân Nhạc hưng phấn vô cùng đuổi theo quản gia nói, “Giúp tôi bắt chó ngao Tây Tạng nhỏ kia!”

Tô Thi Thi nuôi chó ngao Tây Tạng lớn kia vừa khỏe vừa hung dữ, tuy tính tình cổ quái, nhưng quả thật là con chó ngoan, anh ta hâm mộ rồi! Vẫn suy nghĩ muốn nuôi một con.

Hiện tại Đại Cầu Từ vậy mà tự động mang con đến đây, anh ta khẳng định thù mới thù cũ cùng tính!

“Nhanh lên bắt lấy nó!” Hồ Quân Nhạc xoắn tay áo, hưng phấn mà nói.

Bên ngoài nhà chính Hồ gia, Tô Thi Thi mấy người nghe đến động tĩnh bên trong, một đám biểu tình đều có chút quái dị.

Lúc này Hồ Sĩ Minh sắc mặt đã triệt để đen, bên cạnh là Hồ Minh Phi từ trên xe bước xuống, đi đến trước mặt Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lễ phép lên

tiếng chào hỏi: “Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

“Hỗ tiểu thư.” Tô Thi Thi gật gù đầu, ánh mắt nhìn đến Hồ Minh Phi hoàn toàn không thấy chính mình, mà là nhìn chăm chăm Bùi Dịch, lòng của cô hơi co rút lại.

Đúng lúc này, Hồ Minh Phi ánh mắt đột nhiên dời đi cùng Tô Thi Thi tầm mắt đụng chạm vào nhau.

Nhìn trộm bị người ta bắt được, Tô Thi Thi sắc mặt ửng đỏ, xấu hổ cực kỳ.

Nháy mắt tiếp theo, cô liền nhìn thấy Hồ Minh Phi cao ngạo hất cằm, nhìn trong ánh mắt cô ta khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

“Người phụ nữ này ...” Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhú lại.

Mặc kệ có phải cô lòng dạ hẹp hòi hay không, Hồ Minh Phi thật sự làm cho cô không thoải mái.

Người phụ nữ này quá chói mắt, rất cao ngạo. Cô trước mặt cô ta cảm thấy được có chút nhỏ bé, loại cảm giác này là từ đáy lòng phát tán ra ngoài. Tô Thi Thi ảo não, nhưng mà cô không chế không nổi.

Hồ Minh Phi thu hết biểu tình của Tô Thi Thi vào đáy mắt, trong mắt khinh thường càng đậm rồi.

So sánh với cô ta, người phụ nữ này có tư cách sao?

Nháy mắt tiếp theo, cô ta thân thể cứng đờ, đột nhiên phát hiện Bùi Dịch chính là đang lạnh như băng nhìn chính mình, đáy mắt kia rét lạnh phảng phất muốn đem cô ta làm đông cứng.

“Tạm biệt.” Bùi Dịch ôm lấy vai Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói, xoay người rời đi.

“Bùi Dịch!” Hồ Minh Phi ngậm cắn răng. Người đàn ông này lại không đem cô ta để vào mắt, thật sự là quá giận rồi!

Bọn họ ở nơi này thời gian vô cùng ngắn ngủi, liền ngay cả Hồ Sĩ Minh đều không có phát hiện.

Tô Thi Thi trong lòng cái cảm giác kỳ quái càng ngày càng đậm.

Chó còn không có đón, sao lại đi rồi?

Ngay sau đó, nhà chính Hồ gia truyền ra tiếng chó sủa kịch liệt, còn có tiếng quát tháo thê lương của Hồ quản gia cùng Hồ Quân Nhạc.

“Hai con chó khôn kiếp kia, không được tông vào đó, cây cột kia muốn sụp rồi!”

“Bảo vệ! Nhanh ngăn bọn nó lại, đó là hoa thiếu gia thích nhất!”

“Trời ạ, mau lôi hai con chó điên này đi!”

“Bùi Dịch!” Hồ Sĩ Minh nghe đến đó, quả đảm mạnh xiết chặt, quay đầu lạnh lùng nhìn Bùi Dịch.

Nhưng Bùi Dịch động tác rất nhanh, ngay cả Tô Thi Thi cũng chưa phản ứng kịp, đã bị kéo ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng, chú Lý khởi động xe, chỉ nghe két một tiếng, xe ngênh ngang mà đi, để lại một đám khói xanh.

Một màn này phát sinh quá nhanh, anh em Hồ gia hoàn toàn không phản ứng kịp, liền nhìn đến chiếc xe kia biến mất ở ngõ nhỏ cuối cùng.

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi! Các người đủ độc ác!” Hồ Sĩ Minh bị chọc giận điên rồi.

Anh ta rốt cục đã rõ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu không phải tới đón chó, mà là đem một cái tai họa khác đến cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ngài quá độc ác đi!

Edit:

Sau khi biệt thự Hồ gia yên ắng được vài ngày, thì lại lần nữa bị một trận tai bay vạ gió.

Trong chiếc xe Lincoln đang vội vã rời đi ở ngõ hẻm nhỏ, Tô Thi Thi đang im lặng nhìn Bùi Dịch, lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Bùi tiên sinh, anh quá độc ác đi!”

Cô không cần nghĩ cũng biết, hiện tại muốn Hồ gia có bộ dạng gì thì Hồ gia đều có! Dù sao vũ hội đêm đó, cô đã thấy tận mắt chứng kiến đáng về Đại Cầu Tử và Tiểu Vĩnh kết hợp phá sân sau nhà người ta ra sao.

“Em đây là khen anh sao?” Bùi Dịch cũng không quay đầu lại hỏi.

Tô Thi Thi hơi ho khan một tiếng, chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: “Lỡ như bọn họ ngược đãi chó thì làm sao? Anh cứ chế giễu đi, chẳng những đưa lớn qua, ngay cả nhỏ cũng nhét qua, nhờ lúc đó lại xảy ra vấn đề thì làm sao!”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: “Nếu như ngay cả mấy con chó mà Hồ gia cũng không tha, thì sau này sao còn có mặt mũi ở Bắc Kinh này nữa.”

Tô Thi Thi: ...

Bùi tiên sinh, nếu bàn về mưu kế, ai cũng không thắng được anh đâu!

Quả là tức chết người không đền mạng!

Anh chính là chắc chắn cho rằng Hồ Sĩ Minh sẽ không thi hành án tử với mấy con chó, cho nên mới trắng trợn như vậy!

Nghĩ đến đáng về kinh ngạc của Hồ Sĩ Minh, Tô Thi Thi “Xì” một tiếng, suýt chút nữa bật cười.

“Tô tiểu thư, đây là lần thứ mấy em ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác rồi hả?” Bùi Dịch đột nhiên đề văn kiện trong tay xuống, quay đầu lại im lặng nhìn Tô Thi Thi.

Nụ cười trên mặt Tô Thi Thi cứng đờ, lập tức ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không có!”

“Vậy sao?” Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, lại lần nữa ngồi xuống lại, cầm văn kiện lên rồi nói một câu khiến người ta không nắm bắt được suy nghĩ, “Làm việc cho tốt.”

“Hả?”

Tô Thi Thi khó hiểu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại cô đáp ứng Hồ Sĩ Minh đi đầu thầu, hơn nữa công ty quả thật có rất nhiều công việc phải làm, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng lấy điện thoại di động ra kiểm tra mail mới nhận được.

Bên kia, Hồ Sĩ Minh anh em sau khi đi tới sân sau của biệt thự, lúc thấy mặt đất bừa bãi kia, sắc mặt của hai người họ khó coi tới cực điểm.

“Anh, chị, mọi người mau nghĩ biện pháp đi, hai con chó điên này nhất định cũng điên rồi! Không đến gần nó thì thôi, đến gần chúng, liền bị chúng rượt chạy đến hăng say, nhìn thấy cái gì cũng đâm vào, cũng không bị sợ đâm chết đi!”

Hồ Quân Nhạc hữu khí vô lực nằm bò lên một cái cây bị đâm đổ lăn trên ghế đá, khóc không ra nước mắt.

“Quân Nhạc, em rất rảnh rồi sao? Không phải ông nội đã bảo em đến công ty học tập quản lý à, hàng ngày chạy đến đây làm gì?” Hồ Minh Phi cau mày nhìn người em trai này của mình, trong lòng rất khinh thường. Người này thật giống với cha cô, đối với sự nghiệp một chút cũng không để tâm, ngày ngày chỉ muốn ngoạn chơi, một chút hữu dụng cũng không có!

“Chị...” Hồ Quân Nhạc vô duyên vô cớ bị mắng một trận, nụ cười trên mặt vừa thu lại, đứng dậy cúi đầu ở một bên, không dám chống đối lại người chị gái này.

Anh ta thà rằng bị anh trai mình lạnh lùng nhìn mấy lần, cũng không muốn bị chị gái mình mắng.

Chị của anh ta trước mặt người ngoài thì rất cao ngạo lạnh lùng, nhưng sau lưng lại mắng chửi người rất dữ tợn!

Mỗi một câu nói cứ như đâm vào tim người ta vậy, nói đến nỗi người ta có cảm giác mình là một người cặn bã, không đúng tí nào, cho đến khi muốn đi tìm cái chết mới thôi!

“Em đến công ty đi.” Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nhìn lướt qua Hồ Quân Nhạc, nghiêm mặt đi sang đường nhỏ bên cạnh.

Hồ Minh Phi nhướng mày, đi theo hỏi: “Bọn họ là cố ý. Anh, anh không định đánh trả sao?”

Hồ Sĩ Minh cười lạnh: “Đánh trả ư? Sau đó làm cho cả Bắc Kinh này đều biết, Hồ gia chúng ta không tha cho mấy con chó à?”

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn em gái, trầm giọng nói: “Em quá xem thường Bùi Dịch rồi, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

“Thì ra là anh ta đã sớm đoán được rồi.” Hồ Minh Phi hiểu rõ ra, xem ra đúng là cô xem thường Bùi Dịch rồi, người đàn ông kia chính là cao ngạo từ trong xương tủy, hơn nữa anh có tư cách để cao ngạo.

Mà kiểu đàn ông này, luôn khiến cô ta muốn chinh phục.

“Anh, em quyết định rồi, em muốn đấu với anh ta cho tốt!” Hồ Minh Phi híp đôi mắt lại, lạnh giọng nói.

“Em phải nắm chắc chừng mực, đừng làm tổn thương chính mình.” Giọng nói Hồ Sĩ Minh dịu đi một chút, đối với đứa em gái này, anh ta vẫn luôn đánh giá rất cao.

“Anh yên tâm đi.” Hồ Minh Phi tràn đầy tự tin.

Hồ Sĩ Minh vừa đi vừa nói: “Tô Thi Thi đã đáp ứng anh đi đấu thầu, anh đã tạo cơ hội cho em, tiếp theo thì phải xem chính em rồi.”

Hồ Minh Phi sững sốt, ngay sau đó có chút mất hứng nói: “Anh, anh không cần anh giúp em làm những thứ này, tự em sẽ có cách.”

Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, có chút tức giận nói: “Việc anh làm tự anh có suy tính, em phải nhớ kỹ, thời gian bây giờ của chúng ta cấp bách.”

“Ý anh là, muốn dự án đó bắt đầu?” Mặt Hồ Minh Phi cứng đờ, vẻ mặt nghiêm túc, “Em biết rồi. Người phụ nữ Tô Thi Thi này giao cho em đối phó, anh không cần quan tâm. Chỉ là, Bùi Dịch có nhúng tay vào dự án này không?”

Hồ Sĩ Minh cười lạnh: “Anh thì ngược lại hi vọng anh ta sẽ ra tay!”

Đến bây giờ, anh ta cũng không điều tra rõ mục đích của Bùi Dịch. Anh ta chính là muốn thông qua cái dự án này, thăm dò hư thực về Bùi Dịch một chút.

“Đúng rồi, “ Hồ Minh Phi vừa nói mới nhớ tới một chuyện, “Đoàn phu nhân lần trước tới thăm hỏi mẹ, bà ta rất hài lòng với em.”

“Mẹ của Bùi Dịch sao?” Hồ Sĩ Minh như có điều suy nghĩ, khóe miệng câu lên nụ cười quý dī, “Thật là càng ngày càng thú vị rồi, em phải nắm chắc cơ hội cho tốt đấy.”

“Em biết rồi.” Hồ Minh Phi tự hào nói, “Hãy chờ xem, Đoàn gia cũng sẽ có hành động ngay thôi. Trái lại em muốn xem xem Bùi Dịch trước mặt em có thể cao ngạo đến đâu.”

Cô ta chỉ cần nghĩ tới Bùi Dịch khinh thường cô ta, thì trong lòng như có móng vuốt của mèo cào vậy.

Từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ cũng luôn là đàn ông phủ phục dưới váy cô ta, nịnh nọt lấy lòng cô ta. Đây là lần đầu tiên thấy có người đàn ông ngạo mạn với cô ta như thế!

“Lựa chọn tình yêu hay là tình thân?”

Hồ Sĩ Minh sờ soạng cảm mình, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. Đối với người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đúng là thật dễ tài khó chọn mà.

“Vậy thì thế nào, chỉ cần mình cảm thấy hứng thú với anh ta là được.” Hồ Minh Phi thờ ơ nói. Cô ta có tự tin rằng nhất định có thể tóm được Bùi Dịch!

Mà bên này Đại Cầu Tử và Tiểu Vịnh đang khoái trá an cư lạc nghiệp ở biệt thự Hồ gia, bởi vì cũng mang chó con tới, nên Tiểu Vịnh mỗi ngày cũng không nói giận nữa, tính khí ngược lại khá hơn nhiều.

Chẳng qua là Đại Cầu Tử luôn đi gây họa khắp nơi, khiến sân sau của Hồ gia náo loạn cả lên.

Sau mấy ngày ấy, Tô Thi Thi bận rộn đến nỗi trời đất u ám, cũng kể từ ngày đó Hồ Sĩ Minh thay bọn họ làm quảng cáo miễn phí, bây giờ đơn đặt hàng của bọn họ tới tấp như tuyết rơi bay về.

Tô Thi Thi cười khở.

Sao mà đã bắt bọn họ khai trương trước thời hạn thế này chứ!

Mà cô đáp ứng đi công ty xây dựng Minh Đình đấu thầu dự án kia, cũng đang chính thức bắt đầu rồi.

Một thiết kế nội thất thương mại tương tự Wanda Plaza, yêu cầu không thấp, mà thời gian cấp bách. Tô Thi Thi giao nhiệm vụ đó cho Tống Trọng Hạo bọn họ, còn mình tập trung vào xử lý dự án bên công ty xây dựng Minh Đình.

Chẳng qua khiến cô có chút phiền chính là Đoàn Ngọc Tường vẫn gửi nhắn tin tới đây, thúc giục cô đến bệnh viện thăm. Nội dung tin nhắn ngắn gọn xúc tích, đơn giản cũng giống như điện.

Cuối cùng Tô Thi Thi cũng phải bắt đắc dĩ đưa cô ta vào danh sách đen, không gặp là tốt nhất. Trên thực tế, cô cũng đã sớm phái người đến bệnh viện xem qua, cha ruột của cô ở đó ăn ngon sống tốt, tràn đầy tinh thần, một chút việc cũng không có.

“Làm như tôi ngu lắm à? Biết rõ là cạm bẫy còn nhảy vào trong à?” Tô Thi Thi im lặng lắc đầu.

Sau mấy ngày bận rộn đó, Tô Thi Thi chỉnh sửa lại các tài liệu trong tay cho tốt, điều đó là cần thiết để đến công ty xây dựng Minh Đình tham gia hội nghị

cạnh tranh lần đầu tiên.

Đồng Tiêu Tiêu làm trợ lý mới của cô, bởi vì một số chuyện mà hai ngày nữa mới có thể trở về, Tô Thi Thi chỉ có thể tự mình đi.

Sáng sớm hôm nay cô đã thu xếp xong, liếc mắt nhìn sang Bùi Dịch đang ngồi ở cạnh cái bàn làm việc kia, từ từ đi tới, dè dặt nói: “Hôm nay, em muốn đi một chuyến đến công ty xây dựng Minh Đình.”

“Ừ.” Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, “Đi đường cẩn thận.”

“Ừ?”

Mắt Tô Thi Thi hơi tròn to, chăm chú nhìn Bùi Dịch thật kỹ. Nhưng sau khi Bùi tiên sinh nói xong thì lại giống như chưa hề có ý kiến gì.

Anh không phản đối ư?

Tô Thi Thi buồn bực.

Bùi Dịch ghét cô tiếp xúc với Hồ Sĩ Minh như vậy, nhưng lần này lại không có phản ứng sao?

Có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cậu lại muốn làm gì?

Edit:

Bùi tiên sinh quả thật không phản đối, mà còn tựa hồ cực kỳ đồng ý cho Tô Thi Thi tới công ty xây dựng Minh Đình.

Mãi đến Tô Thi Thi ngồi lên xe đến công ty xây dựng Minh Đình, vẫn lại là không suy nghĩ thông suốt được.

“Anh ấy rốt cuộc là có chủ ý gì đây?” Tô Thi Thi buồn bực gõ gõ đầu mình, nghĩ không ra.

“Thôi đi, dù sao anh ấy có phản đối, thì mình cũng vẫn đi.” Tô Thi Thi lắc lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nữa.

Nếu đã đồng ý đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, thì cô sẽ làm tốt nhất có thể, đây là nguyên tắc làm việc của cô. Tạm gác những chuyện khác lại, việc công chính là việc công.

Chỉ là cô không biết, đợi đến lúc cô đi rồi, Bùi Dịch liền buông công việc trong tay xuống.

Văn kiện bày ra trên bàn vẫn dừng lại ở trang đầu như cũ, Bùi tiên sinh một chữ nhìn cũng không vào.

Anh nhìn thoáng qua cánh cửa làm việc đang đóng chặt, khép văn kiện lại để sang một bên, mở máy tính ra, ngón tay thon dài bắt đầu gõ rất nhanh trên bàn phím.

Ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng động, Tàn Phong đẩy cửa ra tiến vào, nhìn thấy Bùi Dịch dù bận mà vẫn ung dung ngồi tại chỗ làm việc, thì đầu mày nhướn lại.

Đi tới cười nói: “Thi Thi đã đến công ty xây dựng Minh Đình rồi, sao cậu vẫn ngồi yên như vậy được... Tôi đi!”

Khi Tàn Phong nhìn thấy nội dung Bùi Dịch đang gõ, khóe miệng nhin không được giật giật: “Tôi còn tưởng rằng cậu thực sự ngồi im được nha!”

Lúc này, trên màn hình máy tính tràn ngập số liệu nhìn không hiểu, theo ngón tay Bùi Dịch ấn xuống, các con số kia hiện càng ngày càng nhiều, hiện ra các loại ký hiệu kỳ lạ hiếm thấy.

Dù Tàn Phong xem cũng không hiểu, nhưng anh biết Bùi Dịch đang làm cái gì.

“Cậu nghiên cứu ra phương pháp mới rồi hả?” Tàn Phong tò mò tới gần, “Không phải nói chỉ có thể trong bán kính cách tòa nhà bọn họ 100 mét mới có tác dụng sao?”

Trước đó, Bùi Dịch xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình đòi hỏi cự ly trong vòng 100 mét mới có thể phá được. Bây giờ cách xa như vậy, hiển nhiên là phải dùng biện pháp khác.

Bùi Dịch khẽ mím môi, vẻ mặt ngưng trọng, dường như không nghe thấy anh nói.

Tần Phong thấy thế cũng không dám tới quấy rầy, kéo một cái ghế tới, ngồi một bên lẳng lặng nhìn.

Vài phút sau, màn hình máy tính đột nhiên lóe lên một cái. Ngay sau đó liền xuất hiện hình ảnh theo dõi.

Chỉ thấy chính giữa hình ảnh, một cô gái đang mặc bộ đồ Chanel tinh tế màu xanh lam mang theo một chiếc cặp công văn xinh xắn, chính đang được một nhân viên của công ty xây dựng Minh Đình dẫn đường đi về phía thang máy.

Cô gái này không phải Tô Thi Thi thì là ai!

“Cậu thật đúng là như vậy cũng hack vào được sao?” Tần Phong xem thế là đủ rồi, vẫn rất tò mò kỹ thuật máy tính của Bùi Dịch rốt cuộc cao siêu thế nào. Dù sao công phá hệ thống phòng ngự của người khác, đối với Bùi Dịch mà nói thì dễ như trở bàn tay.

“Nếu để Thi Thi biết cậu không đi cùng cô ấy, lại ở trong này nhìn trộm mình, thì có tức giận hay không?” Tần Phong chế nhạo nói.

Lúc này, Bùi Dịch mới quay đầu lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: “Nếu để cho người thứ ba biết chuyện này, thì cậu xác định là sẽ độc thân cả đời đi.”

“Cậu... Quá tàn nhẫn mà!” Tần Phong cắn răng.

Cho nên sau này có tìm bạn gái thì tuyệt đối không thể tìm bạn thân của vợ người anh em thân thiết này rồi, nếu không từ huyết nằm ở đâu sẽ bị người này nắm hết!

Anh ta liền buồn bực, Tô Thi Thi với Ôn Ngọc quen biết cũng mới chỉ được vài tháng, sao cảm tình có thể tốt đến mức này. Mà anh cũng quen Ôn Ngọc được mấy tháng, mà cách đối xử quả thực là một trời một vực!

Bên này, Tô Thi Thi được nhân viên dẫn ra khỏi thang máy, lập tức vào bên trong văn phòng thiết kế của bọn họ.

Hội nghị cạnh tranh đấu thầu hôm nay được tiến hành trong phòng họp của bộ phận thiết kế nội thất, chủ trì hội nghị là giám đốc thiết kế nội thất của bọn họ.

Tô Thi Thi không biết Hồ Sĩ Minh có xuất hiện hay không. Tinh thần cô căng thẳng, không chút nào dám lơ là.

Tên điên kia, ai mà biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

“Tiểu thư.” Tô Thi Thi ra khỏi thang máy đang muốn đi về phía văn phòng của bộ phận thiết kế nội thất, phía trước đột nhiên truyền đến một chuỗi giọng nói nhàn nhạt.

Tô Thi Thi dừng bước, chân mày mau chóng nhíu lại: “Hồ Minh Phi?”

Cô không có nghe lầm, thật sự là Hồ Minh Phi.

Phía trước, Hồ Minh Phi mặc một chiếc áo khoác ngoài màu chàm, bên trong mặc một bộ quần áo liền thân màu vàng rực, cả người quyết đoán mà lại không mất đi tao nhã, tinh tế mà quyến rũ, hoàn toàn toát lên khí thế vốn có.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho người khác không tự chủ mà muốn cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

“Tô Thi Thi, mày sợ cái gì chứ!” Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt tay, sống lưng cố gắng thẳng tắp.

Cô mới không bị khí thế của cô ta áp chế!

Có vài người đã từng trải qua huấn luyện. Cô biết đi đường thế nào, ăn mặc thế nào, cảm giác thấy người có tài trí hơn người ra sao. Mà Hồ Minh Phi hiển nhiên là một thiên kim tiểu thư được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt, nở một nụ cười chuyên nghiệp với Hồ Minh Phi: “Hồ tiểu thư.”

“Tô tiểu thư, hi vọng sau này hạ thủ lưu tình.” Hồ Minh Phi đột nhiên thay đổi cách nói chuyện với Tô Thi Thi làm cô trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Nhưng chỉ một chớp mắt, cô ta liền khôi phục bình thường, vờn tay cười nhạt nhìn Tô Thi Thi.

Hạ thủ lưu tình ư? Trong đầu Tô Thi Thi bỗng nhiên như là bị điện giật vậy, có cái gì đó sáng tỏ thông suốt.

Thì ra là thế!

Có một luồng khí toát lên từ đáy lòng Tô Thi Thi, đồng thời trong lòng cười lạnh không ngừng.

Khó trách Hồ Sĩ Minh lại hao tâm tổn sức muốn cô đồng ý đi đấu thầu, thì ra là vì em gái anh ta!

Rất hiển nhiên, Hồ Minh Phi nói cho cô, cô ta chính là đối thủ cạnh tranh của cô, mà cô cũng cần phải tham gia cái thương trường cạnh tranh đấu thầu kia.

“Không ngờ Hồ tiểu thư cũng là nhà thiết kế.” Tô Thi Thi thu lại cảm xúc, bắt tay với cô ta, cười nhạt nói.

“Vào đi, cô sẽ phải bắt đầu ngay thôi.” Biểu hiện của Hồ Minh Phi đối với Tô Thi Thi thật sự là có chút kinh ngạc. Cô ta không ngờ Tô Thi Thi lại có thể bình thản như vậy.

Cô ta nói xong liền cao ngạo xoay người, tựa như không biết Tô Thi Thi vậy, xoay người đi về phía phòng họp, Tô Thi Thi xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Con người Tô Thi Thi co rút, âm thầm hít vào một hơi, mang theo túi xách theo sau.

Tại địa bàn của người ta, vẫn là kiểm chế thì tốt hơn!

Mà cô không biết một màn này đều bị Bùi Dịch đang ở trong văn phòng cao ốc Ngôi Sao nhìn trộm thấy được, thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh anh, chặc chặc thờ dài: “Vị đại tiểu thư của Hồ gia này đúng là thiên tài mà, thiết kế sư là một trong những sở trường của cô ta đó. Nghe nói cô ta có ý với cậu hả?”

Mắt Bùi Dịch tối lại: “Đừng để tôi nghe thấy những điều như vậy lần nữa, cậu biết hậu quả rồi đấy.”

“Chắc chắn, để ý như vậy, xem ra là cảm nhận thấy áp lực thay nha đầu Thi Thi rồi.” Tần Phong cười nhạt nói.

Nội tâm Tô Thi Thi cũng cực kỳ cao ngạo, mà khiến Bùi Dịch khản trương như vậy, rất hiển nhiên là sự xuất hiện của Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi, cảm giác được nguy hiểm. Hồ Minh Phi khiến Tô Thi Thi không được dễ chịu rồi.

Thế nhưng anh ta nhìn một chút, đồng tử chợt co rút, giống như thấy quỷ nhìn Bùi Dịch: “Cậu điên rồi à? Có biết bản thân đang làm cái gì không?”

Tay Tần Phong chỉ vào màn hình máy tính. Tuy anh ta không hiểu về máy tính lắm, nhưng một chút cơ bản thông thường thì vẫn phải biết chứ.

Lúc này, Bùi Dịch còn đang xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình, mà hiện tại anh xâm nhập đã không còn đơn giản là hệ thống theo dõi nữa!

“Bùi Dịch à, cậu bình tĩnh một chút! Bọn họ hiện tại lại không làm cái gì nguy hiểm với Thi Thi, vừa rồi cũng chẳng qua là phụ nữ đấu đá lẫn nhau thôi.” Tần Phong khản trương khuyên nhủ.

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh như băng, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Từ lúc bắt đầu bọn họ ép Thi Thi đi đấu thầu, cũng đã giẫm lên giới hạn cuối cùng của tôi rồi.”

Người phụ nữ của anh, ai cũng không được bắt nạt!

Tần Phong nhìn ngón tay đang gõ rất nhanh trên bàn phím của Bùi Dịch, không nhìn được mà thoáng run rẩy.

Đều là kẻ điên mà!

Nhưng mà trong lòng anh ta cũng có chút mong chờ.

Anh ta lặng lẽ dựa sát vào Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: “Cậu nói cho tôi biết trước đây sao cậu lại không làm vậy?”

“Cút!” Trong văn phòng phát ra một tiếng quát khế, “Tần Phong, cậu còn dám dính vào người tôi nữa thử xem!”

Off 7 ngày nên hôm nay đăng 7c.

Giờ bạn Ryeo off thêm 7 ngày nữa, rồi đăng tiếp được ko ta

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Điện thoại kỳ lạ

Edit:

Trong phòng hội nghị của bộ phận thiết kế công ty xây dựng Minh Đình, hội nghị đang tiến hành đâu ra đấy, tôi tham gia hội nghị còn có những công ty có dự định đấu thầu khác.

Trong những công ty này, Tô Thi Thi thay mặt Sunshine là không có tư cách nhất. Không có tư lịch như cô, còn có Hồ Minh Phi.

Hiển nhiên cô với Hồ Minh Phi được đối đãi khác nhau một trời một vực.

“Hồ tiểu thư, không ngờ cô vậy mà cũng có cách nhìn độc đáo về phương diện thiết kế.” Trong đó có một đại diện tới thương lượng đấu thầu hâm mộ nhìn Hồ Minh Phi.

Về mặt Hồ Minh Phi vẫn nhàn nhạt, duy trì khí thế cao ngạo của mình: “Chỉ là cảm thấy có hứng thú mà thôi, trình độ của tôi so với thiết kế Từ, vẫn chẳng đáng nhắc tới.”

“Hồ tiểu thư khiêm tốn rồi, tôi ở nước ngoài đúng là đã thấy qua tác phẩm của cô rồi, thiết kế táo bạo mới mẻ độc đáo, tôi cảm thấy không bằng...” Nhà thiết kế này nói ra từ đáy lòng.

Bản thân anh ta đã từng đoạt được giải nhà thiết kế quốc tế, mà lúc này lời nói của anh ta không có chút nào là a dua nịnh hót, đều là lời nói phát ra từ tận đáy lòng.

Đại đa số những người khác cũng không phải hiểu rất rõ về thiết kế của Hồ Minh Phi, nên đối với cô ta càng thêm phần bội phục.

Tô Thi Thi ngồi một bên yên lặng nghe, chỉnh lý lại tư liệu thuyết trình một chút, và suy nghĩ xem lúc nào có thể rời đi.

Đối với kiểu so bì khách sáo này, cô thật sự không có hứng thú.

Không biết có phải cô gây ra tiếng động lớn hay không, mà có một nhà thiết kế đang quan sát cô.

“Tô tiểu thư, nghe nói của tác phẩm thiết kế của cô cũng không tồi, gần đây mới tự thành lập công ty, còn nhận được rất nhiều đơn đặt hàng thì phải?” Đó là một nữ thiết kế nói, thái độ nói với Tô Thi Thi không tốt lắm, miệng đầy mùi chua.

Tô Thi Thi mau chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khi ngẩng đầu lên mặt đã mỉm cười, khách khí nói: “Chẳng qua là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, so ra vẫn kém thiết kế Vương đây.”

“Ôi, Tô tiểu thư lại khiêm tốn rồi. Người nào cũng biết cô dựa vào Hồ tổng thay cô làm quảng cáo miễn phí, hiện tại đơn đặt hàng nhận được mỏi cả tay. Ngay cả một số khách hàng của tôi cũng bị thu hút, chúng tôi nào dám so với cô chứ?” Vị thiết kế Vương nọ châm biếm nói.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi lộp bộp. Thì ra là thế, xem ra cô quả thực đã chọc tức rất nhiều người.

Cô nghiêm túc gật đầu, thật sự kiểm điểm: “Thì ra là giành mối làm ăn của thiết kế Vương à, thật ngại quá, lần sau lúc khách hàng tới họp tác, tôi nhất định hỏi trước một tiếng, xem trước đó bọn họ đã kí hợp đồng với ai chưa, nếu đã có hợp tác rồi, tôi tuyệt đối không hợp tác với người đó nữa.”

“Không cần phải khách khí như vậy...” Thiết kế Vương nghe Tô Thi Thi nói vậy, thuận miệng nói. Chỉ là nói xong, đột nhiên phát hiện ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ, mặt mày lúc trắng lúc xanh, tức đến nổi suýt chút nữa nổi đóa tại chỗ. Những người khác hiển nhiên cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, khách hàng không ký hợp đồng với cô, thì hoàn toàn có thể tìm nhà thiết kế khác, cô có chua xót cũng vô ích thôi.

Những người vốn muốn tới đây để cười nhạo Tô Thi Thi đấu thầu, giờ cả đám đều câm nín.

Vị Tô tiểu thư này, hiển nhiên cũng không phải loại dễ bị bắt nạt!

“Tô tiểu thư giành khách hàng đích thực đã biết trước lúc giành rồi.” Lúc này Hồ Minh Phi cười nhạt nói, “Chuyến đi này vốn là dựa vào bản lĩnh thật sự để nói chuyện, vì vậy bây giờ tôi vô cùng mong đợi tác phẩm của Tô tiểu thư. Tôi muốn Tô tiểu thư trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, hẳn cũng đừng khiến tôi phải mất mặt chứ?”

Hồ Minh Phi vừa dứt lời, hiện trường nhất thời xuất hiện một sự im ắng quỷ dị.

Núi cao còn có núi cao hơn, vị Hồ tiểu thư này còn khó lường hơn.

Tô Thi Thi sao không nghe ra Hồ Minh Phi đang khiêu khích mình, cô thờ ơ, cười cười nói: “Tôi cũng vậy, cũng rất mong đợi tác phẩm của Hồ tiểu thư.”

Xem ai cứng hơn ai, ai sợ ai nào! Tô Thi Thi âm thầm động viên chính mình, cô mới không thêm sợ cô ta!

Điều khiến Tô Thi Thi âm thầm thở phào nhẹ nhõm là, Hồ Sĩ Minh không tham dự hội nghị. Nếu không anh em bọn họ mà kết hợp lại, thì mình bị bắt nạt chắc chắn ngay cả mảnh vụn cũng chẳng còn.

Những người khác thấy tình hình không tốt lắm, liền đứng lên bắt đầu cáo từ.

Tô Thi Thi không nhanh không chậm thu dọn đồ này nọ, rồi cũng theo người khác ra khỏi phòng họp.

“Tô tiểu thư.” Ngay khi Tô Thi Thi phải rời khỏi, Hồ Minh Phi lại gọi cô lại.

Tô Thi Thi dừng bước quay đầu nhìn cô ta: “Hỗ tiểu thư còn có việc gì à?”

“Ban nãy, tôi khiến Tô tiểu thư căng thẳng sao?” Hồ Minh Phi đánh giá Tô Thi Thi một lượt, cười nhạt nói, “Tôi nhìn thấy tay cô...”

Cô ta nói còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi đột nhiên vang lên, tiếng chuông không lớn không nhỏ, vừa đủ để hai người nghe thấy.

Trong lòng Tô Thi Thi kinh ngạc. Vừa rồi cô đã chuyển sang chế độ yên lặng, sao mà điện thoại di động lại đột nhiên vang lên chứ?

“Thật ngại quá.” Tô Thi Thi lên tiếng chào với Hồ Minh Phi, cúi đầu lấy điện thoại, lúc nhìn qua màn hình hiển thị, đôi mắt liền sáng lên.

Hồ Minh Phi luôn quan sát mặt Tô Thi Thi, thấy biểu cảm của cô khi đó, khẽ cau mày hỏi: “Là Bùi tiên sinh gọi đến sao?”

Tô Thi Thi sững sốt, nhưng vẫn gật đầu: “Là anh ấy.”

Hồ Minh Phi híp mắt lại, nói: “Cô cứ nhận đi, đừng ngại.”

Đúng lúc Tô Thi Thi cũng không muốn nói chuyện cùng cô ta, liền nhận.

“Kết thúc rồi?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm trầm của Bùi Dịch.

Trên mặt Tô Thi Thi không kìm được hiện lên nụ cười thật tươi: “Đúng vậy, vừa mới kết thúc rồi.”

“Ừm.” Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, lập tức “Cạch” một tiếng, điện thoại liền bị cắt đứt.

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm bốn chữ trò chuyện kết thúc. Anh gọi điện thoại đến, chính là muốn hỏi cô một tiếng kết thúc rồi thôi à?

Cô cũng không nghĩ nhiều, dứt điện thoại di động lại vào trong túi, muốn chào Hồ Minh Phi một tiếng rồi đi.

Hồ Minh Phi đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

“Cô và Bùi tiên sinh cũng quen nhau mới được mấy tháng đi, mà thoạt nhìn thì tình cảm vô cùng tốt.” Hồ Minh Phi nói, “Nhưng cô có biết, đàn ông thích một người phụ nữ, chẳng qua là vì nhiều hormone dopamine được tiết ra, nhưng cũng chỉ trong một thời gian nhất định thôi. Anh ta đối với cô...”

Câu này nghe quen quen, ai từng nói câu này nhể? Mọi người nhớ ko???

“Cô...” Cô ta còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi lại vang lên lần nữa, lần này không có tiếng chuông mà là rung lên.

“Thật xin lỗi.” Tô Thi Thi cầm ra điện thoại lên rồi liếc nhìn Hồ Minh Phi một cái, “Cô không ngại chứ?”

Hồ Minh Phi có chút tức giận, nhưng vẫn nói: “Không ngại, cô cứ nhận đi.”

Tô Thi Thi nhìn lướt cuộc gọi hiển thị qua, ánh mắt tối sầm, vội nhận tiếp: “Xảy ra chuyện gì à? Còn có việc gì sao?”

Còn tưởng rằng vừa rồi Bùi Dịch quên chuyện gì, liền hỏi.

“Không có việc gì.” Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó “cạch” một tiếng, lại cúp điện thoại.

Tô Thi Thi buồn bực. Chú Bùi à, ngài rút cuộc là muốn làm gì chứ?

“Lại là Bùi tiên sinh hả?” Hồ Minh Phi đè nén tức giận, ngữ khí so với vừa rồi lạnh hơn một chút.

Tô Thi Thi gật đầu, không hề muốn nhiều lời với cô ta.

“Tô tiểu thư, xem ra Bùi tiên sinh thật sự rất thích cô.” Hồ Minh Phi lạnh giọng nói.

Lông mày Tô Thi Thi nhuội lại, nói thẳng ra: “Tình cảm của chúng tôi có tốt hay không, anh ấy có thích tôi hay không, hình như cô rất để ý thì phải?”

“Cô...” Hồ Minh Phi âm thầm hít sâu một hơi. Cô ta đã sớm nghe nói Tô Thi Thi có miệng lưỡi bén nhọn, nên đã có chuẩn bị tâm lý, ở phương diện này, cô ta tuyệt đối không thể để cô chiếm thượng phong.

Cô ta điều chỉnh lại sắc mặt, cười nhạt nói: “Tôi dừng lại ở đây, chẳng qua là muốn nói cho cô biết, đầu thầu lần này được xem như là một mốc quan trọng trong sự nghiệp của cô, cô tốt hơn nên...”

Hồ Minh Phi còn chưa nói ra hai từ “cố gắng”, thì điện thoại của Tô Thi Thi lại vang lên, bây giờ là rung cùng với tiếng chuông đồng vang lên.

“Tôi nghĩ cô nhất định không phiền để tôi nghe điện thoại chứ?” Tô Thi Thi vừa nói vừa lấy điện thoại ra, vừa thấy cuộc gọi hiển thị liền vui vẻ.

Bùi tiên sinh, rốt cuộc là ngài muốn làm gì!

Bắt được khoảnh khắc đẹp

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Toà nhà bị ngập

Edit:

Chuông điện thoại di động hoà lẫn tiếng rung rung vang lên trong văn phòng đang yên tĩnh có vẻ đặc biệt kỳ quái.

Tô Thi Thi không nhìn qua sắc mặt của Hồ Minh Phi, mà nhận điện thoại luôn.

“Ra ngoài đi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

“Ừ.” Tô Thi Thi gật đầu.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại đã cúp.

Tô Thi Thi thu lại điện thoại di động, ngẩng đầu lên lần nữa liền thấy mặt mày Hồ Minh Phi đã sớm không nén được bức tức nữa.

“Nếu Tô tiểu thư đã vội như vậy, thì xin mời cứ về trước đi.” Hồ Minh Phi đã chẳng còn hứng thú tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

Tô Thi Thi chỉ chờ cô ta nói những lời này, gật gật đầu rồi cười nhạt với cô ta, mang theo chiếc cặp công văn nhỏ nhún xoay người rồi đi.

Hồ Minh Phi nhìn bóng lưng cô rời đi, âm thầm xiết chặt nắm đấm.

“Bùi Dịch à, điện thoại của anh đến cũng thật đúng lúc!” Hồ Minh Phi bực mình không thôi.

Cô ta thực sự hoài nghi Bùi Dịch có phải ở bên cạnh hay không, nếu không thì sao có thể gọi đến đúng lúc như vậy chứ, mỗi lần đều cắt ngang lời nói của cô ta.

Cô ta rõ ràng là muốn chèn ép Tô Thi Thi đến không ngẩng đầu được lên, nhưng mà lúc này cô ta lại cảm thấy trên người mình như có một tảng đá đè lên, khiến toàn thân cô ta khó chịu!

“Cứ chờ xem.” Hồ Minh Phi âm thầm nói trong lòng, sau khi xoay người, đã khôi phục vẻ ung dung thanh nhã trước sau như một, thản nhiên đi về phía thang máy.

Cô ta tất nhiên là lên phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

Mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, một cô gái mặc bộ đồ công sở màu đen từ trong góc đi ra.

“Tô Thi Thi, cô đúng là âm hồn bất tán mà!” Khúc Hồng Mai gất gao xiết chặt nắm đấm.

Cô ta cho rằng đến công ty xây dựng Minh Đình làm việc rồi, thì sau này với Tô Thi Thi sẽ mỗi người một ngã, dù sao công ty xây dựng Minh Đình là đối thủ của công ty xây dựng Tiệp Khắc, bọn họ tuyệt đối không có cơ hội hợp tác.

Nhưng mà cô ta đâu ngờ rằng, Tô Thi Thi sẽ rời khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc tự mình gây dựng sự nghiệp! Bây giờ lại sẽ đến công ty xây dựng Minh Đình đầu thầu!

“Tôi sẽ không để cho cô thành công đâu!” Khúc Hồng Mai nghiêng răng.

Ở công ty xây dựng Tiệp Khắc, cô ta dù gì cũng là một tổ trưởng, đến đây thì chỉ được làm một tiểu muội làm việc vặt, đãi ngộ một trời một vực.

Mà những người khác bởi vì cô ta được Hồ tổng tự mình tuyển vào, đều ngấm ngấm ỨC HIẾP cô ta, khiến cô ta sống ở đây một ngày mà như là một năm.

“Tô Thi Thi, tất cả những thứ này đều do cô hại!” Khúc Hồng Mai âm thầm hít sâu một hơi, cô ta nhất định phải nghĩ cách khiến Tô Thi Thi trả giá thật đắt! Mà bên kia, Hồ Sĩ Minh đang ở trong phòng làm việc, lúc nhìn thấy em gái bước vào, sắc mặt có chút không tốt, khẽ miệng khẽ câu lên: “Không chiếm được ưu thế?”

“Quả nhiên không dễ đối phó.” Hồ Minh Phi nhàn nhạt nói.

Lúc này, thừa lúc ở trên thang máy, cô ta sớm đã điều chỉnh tâm tình cho tốt, lúc này đã không còn tức giận nữa.

Hồ Sĩ Minh thoáng suy nghĩ nói: “Cấp cho em một người trợ lý, Khúc Hồng Mai ở bộ phận thiết kế.”

“Ai cơ?” Hai mắt Hồ Minh Phi nhú lại, anh cô ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô vớ cấp trợ lý cho cô ta.

Hồ Sĩ Minh nheo hai mắt lại, khóe miệng nhàn nhạt câu lên, gắng từng chữ nói: “Một người bạn cũ quen biết với Tô Thi Thi.”

“Kẻ thù?” Hồ Minh Phi lập tức hiểu ra, trong mắt hiện lên lãnh ý, “Xem ra cũng thú vị rồi đây.”

Lúc anh em hai người họ đang nói chuyện, điện thoại nội bộ của văn phòng đột nhiên vang lên.

Hồ Sĩ Minh nhận, chỉ nghe một câu, sắc mặt thoát cái liền trầm xuống.

“Hệ thống theo dõi mất kiểm soát?” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói, “Lập tức kiểm tra hệ thống phòng ngự có phải bị công kích rồi không!”

“Hồ tổng, máy tính của chúng ta từ đầu đã không thể khống chế, tất các camera giám sát đều đã mất điều khiển rồi rồi. Hoàn toàn không biết tình hình bây giờ của toà nhà.” Bảo vệ ở đầu bên kia điện thoại sốt ruột nói.

“Tôi lập tức tới ngay.”

Hồ Sĩ Minh đứng lên, đồng thời nói với Hồ Minh Phi: “Em tự lo việc của chính mình đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Em đi với anh.” Hồ Minh Phi có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ còn chưa ra khỏi phòng làm việc, thì bất ngờ xảy ra biến cố khiến hai người đều sợ ngây người.

Bên này, Tô Thi Thi vừa ra khỏi công ty xây dựng Minh Đình, liền nghe đến phía sau truyền đến một chuỗi tiếng hét lên kinh ngạc: “Trời mưa rồi!”

“Trời mưa? Trong toà nhà thì làm sao mà trời mưa được chứ?” Tô Thi Thi quay đầu lại, cả người ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ thấy trong đại sảnh ở tầng một của công ty xây dựng Minh Đình, vòi phun phòng cháy được trang bị trên trần nhà đang điên cuồng phun nước ra, màn mưa điên cuồng mà bừa bãi. Một màn này cực kỳ giống chuyện xảy ra phòng làm việc lần trước của cô.

“Là tình huống gì đây chứ?”

Tô Thi Thi lui về sau, ngẩng đầu nhìn lên trên, suýt chút nữa dụi mắt của mình.

Cô có phải đã nhìn lầm rồi không?

Chỉ thấy những tầng khác cũng xảy ra tình huống tương tự. Vòi phun phòng cháy đang điên cuồng phun nước, công nhân viên trong toà nhà đang chạy ra, lớn tiếng kêu to.

“Chắc hẳn không phải cả tòa nhà lớn đều phun nước đi?” Tô Thi Thi nheo lại mắt cẩn thận nhìn xem, nói thảm, “Kỳ lạ, không bị cháy mà?”

“Chắc chắn không phải...”

Cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lập tức lắc mạnh đầu: “Không có khả năng đi!” “Chắc chắn là hệ thống phòng ngự của bọn họ xảy ra vấn đề rồi.” Tô Thi Thi vừa lắc đầu vừa đi ra ngoài, loại chuyện như vậy bớt quan tâm thì tốt hơn.

Nhưng cô đi chưa được vài bước, thì đã có một chiếc xe chạy đến bên cạnh, vũng vàng đứng cạnh chân cô.

“Chú Lý?” Tô Thi Thi nhìn có chút kinh ngạc. Cô không có dặn chú Lý tới đón mà.

“Tô tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tới đón cô, cậu ấy bảo cô lập tức phải rời khỏi đây.” Chú Lý xuống xe, thay Tô Thi Thi mở cửa xe.

Trong lòng Tô Thi Thi mưa cũng rơi lộp bộp, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lập tức chui vào xe.

Chú Lý trở về ghế lái, lấy tốc độ nhanh nhất nổ máy xe rời khỏi.

Một giây ngay sau khi xe của bọn họ biến mất tại công ty xây dựng Minh Đình, từ phía xa xa liền có mấy chiếc xe của đài truyền hình chạy nhanh như tên bắn tới. Một đám phóng viên chen chúc xuống, vội vàng tràn vào công ty xây dựng Minh Đình.

Tô Thi Thi nằm sấp xuống ghế đằng sau, nhìn đám phóng viên điên cuồng kia, khuôn mặt co rúm.

Rõ ràng như thế rồi, còn cần phải đoán sao?

“Chú Bùi à, người thực sự khá lắm!” Tô Thi Thi thật phục!

Bùi điên khùng! (Văng anh ấy đã trở lại và lợi hại hơn xưa)

Không cần phải nói, mấy cú điện thoại vừa rồi cũng là do Bùi Dịch cố ý.

Tô Thi Thi buồn bực, Bùi Dịch cách xa như vậy, không phải nói ở khoảng cách nhất định mới có thể công phá vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đình sao? Anh tới cùng sao lại làm được chứ?

Mà lúc này, trong công ty xây dựng Minh Đình, sắc mặt anh em Hồ gia đều đen như đáy nồi rồi.

Nhất là Hồ Sĩ Minh, tức đến nổi đã một phát đổ cả bàn trà, cả lòng giết người cũng có!

Cả tòa nhà lớn như vậy, có trên trăm phòng làm việc mà không một phòng nào may mắn thoát khỏi! Toàn bộ đều bị ngập nước hết!

Bên ngoài còn có đám kia phóng viên!

Không tới nửa giờ sau, “Tai nạn” ở đây của bọn họ sẽ trở thành truyện cười của cả Bắc Kinh!

“Anh, tới cùng là ai làm chuyện này chứ? Em không tin hệ thống phòng ngự của công ty lại xảy ra loại vấn đề này.” Hồ Minh Phi hai tay che trên trán, cho dù là vậy, nhưng vẫn bị phun nước đầy mặt.

“Bùi Dịch!” Hồ Sĩ Minh lạnh lùng phun ra hai từ.

Thủ đoạn giống nhau, phương pháp cũng giống nhau, ngoại trừ anh ta ra, thì còn ai vào đây nữa!

“Muốn trả thù cho người phụ nữ của mày phải không?” Hồ Sĩ Minh xiết chặt nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc.

Nếu không phải trả thù, thì Bùi Dịch đại khái có thể không cần khiến công ty xây dựng Minh Đình bừa bãi như thế. Mà anh ta làm như vậy, đã cực kỳ rõ ràng rồi!

Người đàn ông có thù tất báo!

Hồ Sĩ Minh lạnh lùng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, lửa cháy trong cơ thể đang hùng hực thôi thúc ý chí chiến đấu, tất cả ý chí chiến đấu và sự tức giận của anh ta hoàn toàn bị kích ra.

“Bùi Dịch, tao với mày không chết không thôi!”

“Có thể nắm được nhược điểm của anh ta không?” Hồ Minh Phi nghe thấy là Bùi Dịch làm, cũng có chút kinh ngạc, tỉnh táo lại rồi hỏi.

“Nắm không được.” Hồ Sĩ Minh cực kỳ khẳng định nói.

Với chỉ số IQ của Bùi Dịch, nếu anh đã dám làm như vậy, thì tuyệt đối sẽ không cho bọn họ nắm được thóp đầu.

“Rốt cuộc thì sao anh ta làm vậy được chứ?” Trong mắt Hồ Sĩ Minh hiện lên một tia tàn nhẫn, hỏi em gái, “Không phải em ở nước ngoài quen được mấy hacker rất lợi hại sao?”

Hồ Minh Phi sững sốt, lập tức nói: “Em lập tức đi liên hệ bọn họ.”

Mà lúc này, Bùi Dịch đang ở trong phòng làm việc trên tầng mười sáu cao ốc Ngôi Sao, về mặt Tần Phong khiếp sợ chăm chăm tình hình chặt vật của công ty xây dựng Minh Đình trong máy tính.

Thật lâu sau, anh ta mới khó nhọc quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Bùi Dịch mặt không đổi sắc.

“Cậu... Quá độc ác đi! Không sợ anh ta sẽ liều mạng với cậu sao?” Tần Phong thực sự bó tay với thằng bạn thân này rồi!

Anh ta đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Bùi Dịch sẽ trực tiếp cho ngập cả tòa nhà lớn luôn!

“Bạch nương tử của người ta vì cứu Hứa Tiên mà nước mắt ngập cả Kim Sơn*. Cậu thì ngược lại, vì trút giận thay vợ mình, mà cho nước ngập toà nhà.” Tần Phong không nói nên lời.

*Trích nội dung của “Bạch Xà truyện”.

“Hâm mộ sao?” Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn anh ta một cái, chậm rãi phun ra một câu, “Dù sao cậu muốn trút giận như vậy thì cũng chẳng có cơ hội đâu.”

“Trước hết phải có bạn gái theo đuổi đi rồi nói.” Bùi Dịch nói xong đứng dậy, cầm lấy áo khoác âu phục lên rồi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế?” Tần Phong buồn bực hỏi.

“Có việc.” Bùi Dịch mặc áo khoác vào, rồi mở cửa, cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Tần Phong ở phía sau quát: “Cậu sợ Thi Thi quay về tìm cậu tính sổ chứ gì!”

Bước chân của Bùi Dịch ngừng một chút, sau đó bước nhanh hơn, với tốc độ lái xe của chú Lý, thì cô gái kia sẽ đến đây nhanh thôi.

Hết quyền 1. Hẹn gặp mọi người ở quyền 2 nhé!

Nếu bạn tìm không được có thể vào nick nhà mình tìm trong phần tác phẩm sẽ có đó.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Sách của Bùi tiên sinh

Edit: HuongCyndi

Tô Thi Thi trở lại cao ốc Ngôi Sao, tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy Bùi Dịch, ngay cả Tần Phong luôn ở nơi này của bọn họ đuổi cũng không đi mà giờ cũng chẳng thấy đâu.

“Hừ, nhất định là cố ý trốn tránh mình đây mà.” Tô Thi Thi tức giận ném cặp lên bàn làm việc.

Cô không phải là muốn hỏi anh sao mà lại làm được vậy, cũng sẽ không chỉ trích anh, sao lại đến nỗi chạy mất rồi!

Tô Thi Thi vô cùng buồn bực.

Nhưng điều ngoài ý muốn của cô chính là, lúc cô tan làm trở về Thi Dịch, Bùi Dịch đã về rồi.

Lúc này, Bùi tiên sinh vẫn cư xử như trước, bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra điểm gì khác biệt.

Anh bình tĩnh như vậy ngược lại khiến cho Tô Thi Thi có chút mờ mịt, không biết có nên hỏi hay không.

Mãi cho đến lúc đi ngủ buổi tối, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi ra miệng.

Khi cô lại nhìn lên lần nữa, Bùi tiên sinh đang nằm ở trên giường xem tạp chí gấp tạp chí lại đặt sang tủ đầu giường, ngược mắt nhàn nhạt nhìn sang, rất bình tĩnh nói:

“Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.”

“Ách...” Tô Thi Thi nhìn lên bị bắt tại trận, sắc mặt hơi đỏ lên, sửa sang lại áo ngủ rồi đi tới, lên giường, nằm bên cạnh anh, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Hôm nay, công ty xây dựng Minh Đình gặp tai nạn bị ngập, có phải do anh làm không?” Tô Thi Thi cuối cùng cũng hỏi được, liền có cảm giác thoải mái rất nhiều.

Bùi Dịch gật đầu.

“Sao anh lại làm được vậy?” Đây mới là vấn đề mà Tô Thi Thi quan tâm nhất, “Chẳng lẽ anh đã khắc phục được vấn đề về khoảng cách sao?”

“Không có.” Bùi Dịch trả lời.

“Vậy rốt cuộc là anh làm kiểu gì vậy?” Tô Thi Thi nghĩ mãi không ra.

Bùi Dịch nhìn chăm chú mắt cô, cẩn thận hỏi: “Em muốn biết à?”

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Nói thừa, không muốn biết thì cô hỏi nhiều như vậy làm gì.

Bùi Dịch khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói: “Anh đã trả lời em rất nhiều cái vấn đề rồi. Muốn biết vấn đề này, trước tiên phải làm việc đã.”

“Làm... Làm việc gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thi Thi đỏ lên. Người này sao lại không đứng đắn như vậy.

Bùi Dịch bỗng nhiên áp sát vào Tô Thi Thi, đưa tay sờ lên mặt cô: “Mặt đỏ như vậy, Tô tiểu thư, em đang nghĩ gì vậy?”

“Ừm... Anh!” Mặt Tô Thi Thi thoát cái đỏ lên, tên đầu cán này lại trêu đùa cô rồi!

“Anh... Chẳng lẽ không đúng ý anh sao?” Tô Thi Thi cứng cổ hỏi.

Đáy mắt Bùi Dịch thoáng qua ý cười rồi nhanh chóng biến mất, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, đưa tay kéo ngăn kéo tủ đầu giường ở bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một quyển sách đặt lên trên chân. “Dựa theo quyển sách này mà học.” Bùi Dịch liếc nhìn Tô Thi Thi một cái.

“Sách gì đây?” Tô Thi Thi tò mò cầm lên, khi thấy tên sách thì sợ tới mức suýt chút nữa làm rơi sách.

“Tổ nữ kinh?” Tô Thi Thi trừng lớn mắt, nghi ngờ có phải mình đã nhìn lầm rồi không.

Đây không phải nghiên cứu thơ cổ trong phòng nghệ thuật sách cổ gì, là một trong những bộ sách mô phỏng duy nhất chuyện phòng the.

“Anh... Anh...” Tô Thi Thi thật sự bị Bùi kẻ điên khiến cho kinh hãi không còn cách nào khác rồi.

Cái này cũng được sao?

“Tô tiểu thư, không ngờ mỗi ngày trong đầu em toàn là những thứ màu vàng*.” Bùi Dịch nói lại mấy câu nói bần thiêu mà thường ngày của Tô Thi Thi nói mình trả lại nguyên vẹn cho cô.

“Anh...” Tô Thi Thi bị ghen không nói nên lời, nửa ngày sau, mới áp ứng phản kích: “Anh để cho em xem quyển sách này, chẳng lẽ không phải là càn vàng* hơn tôi sao?”

(huàngsè) là đôi tuy cũng đồng âm với hoàng là màu vàng. Ý anh câu trên là chị đòi truy, ý của chị ở dưới là anh còn đòi truy hơn.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, nghiêm túc nói: “Đây là kiến thức, có thể kéo dài tuổi thọ, đối với người học sẽ có ích.”

“Cho em một tháng thời gian để xem hết.”

Bùi Dịch một lần nữa hai tay khoanh trước ngực, tựa vào ở đầu giường tựa như tiểu phi tiểu nhìn Tô Thi Thi: “Anh không ngại em nghiên cứu nhiều một chút về chín tư thể trong đó.”

“Chín tư thể?” Tô Thi Thi lật sang mục lục, tìm vị trí của chín tư thể, mở ra xem một chút, sắc mặt lập tức đỏ ửng.

Chín tư thể đều là nói về tư thể cơ thể!

Tô Thi Thi đã chẳng còn mặt mũi, kêu rên: “A, Bùi Dịch anh là đồ sắc lang!”

Bùi Dịch buồn cười nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đang nghiêng răng nghiêng lợi, anh rất thích thấy đáng vẻ tràn đầy sức sống này của cô.

Nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhân nhật nói: “Em có thể không học, nhưng sau này đừng hỏi chuyện anh nữa.”

“Anh...” Tô Thi Thi hít sâu, cắn răng giơ ngón giữa lên về phía anh, “Xem như anh lợi hại!”

“Học thì học! Anh coi chừng bị em ép khô đó!” Tô Thi Thi chẳng cần mặt mũi nữa, nói ra bằng bất cứ giá nào.

Bùi Dịch bị cô táo bạo nói thế làm cho hoảng sợ thân thể căng cứng, ánh mắt thoát cái liềm u ám, đứng thẳng, rồi kéo Tô Thi Thi qua, xoay người đè cô dưới thân:

“Tô tiểu thư, anh không ngại bị em ép khô đâu.”

“Anh... Em... Em còn muốn đọc sách mà!” Tô Thi Thi vội vàng giơ quyển sách trên tay.

Một tay của Bùi Dịch rút quyển sách ra, nhìn cũng không nhìn liềm quăng xuống đất, đứng thẳng túm chặt cổ áo ngủ của Tô Thi Thi, dùng sức xé một cái, ánh mắt nhìn cô hết sức u ám: “Ngày mai hãy đọc!”

“A!” Tô Thi Thi thét chói tai, “Em còn phải đọc sách mà!”

Bùi Dịch: “Không quan trọng, anh đã xem xong rồi, có thể dạy em trước.” Tô Thi Thi ...

Cô không phải muốn hỏi cái vấn đề này, tại sao lại đột nhiên biến thành tình hình này rồi!

“Cô bé, em còn dám làm quân nhân đào ngũ thử xem?” Bùi Dịch nói xong, thân thể chợt đè mạnh xuống, đổi lại là Tô Thi Thi thét chói tai một trận.

Đêm, rất dài.

Mãi đến khi mê man chìm vào giấc ngủ, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi được Bùi Dịch tới cùng là phá hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình kiểu gì.

Nhưng có một điều cô làm được!

Khi cô rời giường, Bùi Dịch còn đang ngủ say. Bận rộn cả đêm, Bùi tiên sinh quả thật đã quá mệt mỏi.

Tô Thi Thi xoa xoa cái thất lưng nhức mỏi rồi ngồi dậy, nghe răng trợn mắt, đau cũng rất vui.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đôi mắt đang muốn nhìn anh khinh bỉ, lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt biếng nhác của người đàn ông.

“Ách... Anh dậy rồi?” Tô Thi Thi xấu hổ đứng thẳng người, thật muốn tìm cái hố mà chui vào.

“Tối hôm qua vẫn chưa hài lòng sao?” Bùi Dịch đứng thẳng, chiếc chăn theo lồng ngực của anh rớt xuống, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Tô Thi Thi thấy thế kim lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt, cuống quýt dời mắt, lắc mạnh đầu: “Không có! Đặc biệt hài lòng, siêu cấp hài lòng, phi thường hài lòng, em đi tắm trước!”

Ryeo: ngày nào bà cũng ngắm ông mà còn chảy nước miếng là sao???? Ganh tị muốn chết >”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tiểu Tam, cô còn non lắm!

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Không lâu sau khi Tô Thi Thi rời đi, Tần Phong đã tới biệt thự “Thi Dịch” rồi, vừa đến liền chạy thẳng tới thư phòng của Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi theo anh ta tới phòng sách, trầm giọng nói: “Có tin tức sao?”

“Ừ, “ Tần Phong gạt đầu một cái, lấy máy tính mình đem đến đặt trên bàn, mở ra, “Cậu xem đi.”

Anh vừa nói mở ra một phân bản văn, đem chỗ ngồi nhường cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi tới, xem văn bản đó thật nhanh, sắc mặt trầm trầm.

“Quả nhiên là cái công trình ở thôn Thành Trung này.” Bùi Dịch trong mắt lóe lên một tia hứng thú, “Khó trách mấy lão già kia khẩn trương như vậy.”

Thôn Thành Trung này sắp bị khai thác, nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, giáp ranh với Lâm thị, trước mắt kinh tế lạc hậu, thuộc vào loại đất đai không ai quản lý.

Một khi khai thác phát triển, tương đương với một thành phố nhỏ, hơn nữa văn hoá cùng kinh tế phát triển, tạo bước tiến để du lịch được mở rộng, có thể nắm được quyền khai thác độc quyền nó tương lai chắc chắn thu được lợi ích không thể đoán trước được.

Tần Phong khép máy tính lại, ngồi thẳng dậy nhìn anh: “Cậu đã sớm đoán được đúng không?”

Bùi Dịch cầm bao thuốc lá trên bàn lên, rút ra một điếu thuốc đốt, ngồi ở trên ghế hút một hơi, chậm rãi phả ra vòng khói: “Có thể để cho tứ đại gia tộc huy động nhân lực như thế, trước mắt cũng chỉ có cái công trình ở thôn Thành Trung này”

Tần Phong gạt đầu, này cùng ý nghĩ của anh.

Anh ta cũng lấy ra một điếu thuốc, đốt cho mình, hút một hơi, nhìn Bùi Dịch cười nhạt nói: “Cậu đã thật lâu không có hút thuốc lá, có việc ưu phiền?”

Bùi Dịch cai thuốc đã lâu, không nghĩ tới anh hiện tại lại hút.

Bùi Dịch tay cầm điếu thuốc ngừng lại, dời đi đề tài: “Hóa mù đã phóng đi không sai biệt lắm, tiếp theo, chúng ta chuẩn bị lấy dự án này.”

“Cậu thật sự muốn giành với bọn họ?” Tần Phong sắc mặt lập tức nghiêm túc, anh đã hiểu ra mọi việc.

“Khó trách cậu gần đây vẫn cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, chính là vì dự án này đi? Như vậy Hồ Sĩ Minh tìm đến Thi Thi hợp tác, cậu cũng đã đoán trước được rồi sao?”

Bùi Dịch không lên tiếng, coi như là chấp nhận.

Chỉ bất quá có một chút, là anh cùng Hồ Sĩ Minh đồng thời tung hòa mù.

“Anh ta muốn mượn Thi Thi di dời lực chú ý của chúng ta, đồng thời âm thầm cảnh cáo tôi, để cho tôi không có tâm trí tham dự công trình thôn Thành Trung. Chúng ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, giúp anh ta đem chuyện này làm lớn lên.”

Bùi Dịch hạ điều thuốc lá xuống, giống như là đang bàn về hôm nay khí trời rất tốt.

Tần Phong khoe miệng rút rút, cười khò nói: “Cậu đầu chỉ là đem chuyện này làm lớn, quả thật là muốn đem Bắc Kinh này lật tung lên rồi. Cậu không biết hai ngày nay truyền thông có nhiều điên cuồng. Bọn họ ngược lại phải cảm tạ cậu đã cung cấp cho bọn họ nhiều thông tin có giá trị như vậy.” Bùi Dịch mầu quang lạnh lẽo: “Người phụ nữ của tôi dễ dàng bị ức hiếp như vậy sao?”

Tần Phong tức cười.

Có lẽ là Bùi Dịch mẹ tái giá khi còn bé, đối với anh tạo thành bóng ma quá lớn, bây giờ đối với người anh coi trọng, anh cũng sẽ bảo vệ giống như điên.

“Vậy Thi Thi biết không?” Tần Phong có chút lo lắng.

Vừa nhắc tới người phụ nữ kia, Bùi Dịch trong mắt kìm lòng không được, hiện lên quét xuống vui vẻ, anh đem điều thuốc đặt vào gạt tàn, giọng nói rất là kiều ngạo: “Vợ yêu của tôi thông minh như vậy, dĩ nhiên biết.”

Tô Thi Thi có thể không biết Bùi Dịch dung túng cô cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, nhưng mà cô biết mình làm được những chuyện như vậy đối với Hồ Sĩ Minh là có sự trợ giúp.

Thay vì nói, Hồ Sĩ Minh muốn dùng Tô Thi Thi kiềm chế Bùi Dịch, không bằng bây giờ Hồ Sĩ Minh đã bị cô mê hoặc.

“Vậy kế tiếp đến phiên chúng ta làm một trận lớn” Tần Phong chà xát bàn tay, “Đã hai mươi năm trôi qua, tứ đại gia tộc lại một lần nữa muốn hợp tác một công trình, cậu nói xem, giống hay không giống như thời gian quay lại?”

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống, kí ức chôn sâu trong lòng của anh đột nhiên trở dậy. Năm đó, cũng là như thế này, Tứ gia hợp tác một công trình, phá hủy nhà của anh.

“Lần này, tôi sẽ cho bọn họ trả một cái giá thật đắt!” Bùi Dịch siết chặt quả đấm, lạnh giọng nói.

“Tôi sẽ bên cậu.” Tần Phong nghiêm túc vô cùng nói.

Bùi Dịch lộ ra nụ cười hiếm có, thấy chuyện nói xong rồi, xoay người đi tới móc quần áo bên cạnh cầm áo khoác lên, chuẩn bị đi ra cửa.

Tần Phong sừng sốt, đuổi theo hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

Bùi Dịch mặc áo khoác vào, cũng không quay đầu lại, nói ra hai chữ: “Có hẹn.”

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong mặt lập tức xụ xuống, này gọi là hành hạ người độc thân.

Xem ra anh phải nhanh chóng chinh phục Ôn Ngọc! Nếu không ngày ngày nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ân ái, sớm muộn cũng bị ngược chết!

Bên kia, Tô Thi Thi được tài xế chở đến quán cà phê mới mở trong một toà nhà, thời điểm cô đến, Nhậm Tiểu Vi đã đến.

Bởi vì bà ngồi một góc bên cạnh cửa sổ, Tô Thi Thi vừa đến liền thấy được Nhậm Tiểu Vi, chẳng qua là đối diện Nhậm Tiểu Vi còn có một cô gái đang ngồi.

Cô gái kia ngồi đối mặt với Nhậm Tiểu Vi, Tô Thi Thi không thấy rõ bộ dáng của cô ta.

Chẳng qua là không biết tại sao nữa, Tô Thi Thi đang nhìn đến bóng lưng người phụ nữ kia, tâm đột nhiên lại nhảy giật lên, có cảm giác rất quen thuộc, từ đáy lòng lan tràn ra.

“Cô đã đến rồi.” Nhậm Tiểu Vi trước thấy được Tô Thi Thi, nhưng lại có thể nở nụ cười hiếm có chào đón cô.

Tô Thi Thi có chút bất ngờ, đang định chào hỏi bà, cô gái ngồi đối diện Nhậm Tiểu Vi nghiêng đầu.

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Hồ Minh Phi.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, quả nhiên là cô ta.

“Hỗ tiểu thư.” Tô Thi Thi kéo ra một nụ cười tươi tắn, lễ phép gật đầu một cái, hướng Nhậm Tiểu Vi đi tới, ngồi vào bên cạnh bà.

“Muốn uống cái gì?” Nhậm Tiểu Vi đối với Tô Thi Thi khách khí.

“Một ly Latte, cảm ơn.” Tô Thi Thi hướng về phía người phục vụ nói.

“Tô tiểu thư cũng thích Latte?” Hồ Minh Phi chờ sau khi phục vụ đi, cười nói, “Bất quá tôi nghe nói, Bùi tổng khẩu vị thích ngọt?”

Lời cô ta nói ra tuy là với Tô Thi Thi, nhưng mà mắt lại nhìn Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi lập tức cười tiếp lời nói: “Không sai, nó từ nhỏ liền thích ăn đồ ngọt, bất quá lớn lên hậu khẩu vị có chút thay đổi. Nhưng mà uống cà phê vẫn luôn thích thêm đường.”

Tô Thi Thi có chút lúng túng, cô giống như không nên xen vào nói?

Quả nhiên là Hồng Môn Yến.

Chẳng qua là cô rất muốn nói cho bọn họ biết, hiện tại Bùi Dịch không uống cà phê!

“Bác gái, bác mới vừa nói Bùi tổng thích sưu tầm đồ cổ?”

Hồ Minh Phi tựa vào chỗ ngồi, tư thế ngồi đoan trang hào phóng, toàn thân lộ ra dáng vẻ của một thực nữ ưu nhã, tự tin. Lúc nói chuyện, ánh mắt nhân nhật lướt qua Tô Thi Thi, mang theo một khí thế ngạo mạn.

Lúc này, cà phê được phục vụ đem đến, Tô Thi Thi liền cúi đầu uống cà phê.

Bên cạnh Nhậm Tiểu Vi nghe liền cười nói: “Gọi Bùi tổng như thế khách khí quá, kêu tên là tốt rồi. Nó thoạt nhìn nghiêm túc, thật ra chỉ là nó không nói nhiều thôi.”

“Là thật sao? Lần đầu tiên gặp anh ấy quả thật rất nghiêm túc,” Hồ Minh Phi cười khẽ, ánh mắt dò qua nơi khác, rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười hỏi, “Tô tiểu thư, nghe nói các người lần đầu tiên gặp mặt cũng không phải là đặc biệt vui vẻ?”

Tô Thi Thi đem tách cà phê nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, ngồi thẳng người, ngược mắt nhìn thẳng Hồ Minh Phi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mỉm cười, từ từ phát ra một câu nói: “Ở trên giường đánh nhau, không biết có tính vui hay không vui?”

Hồ Minh Phi cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt một cái liền thay đổi, nhất là Nhậm Tiểu Vi, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

Nha đầu này, nói cái gì cũng dám nói!

Tô Thi Thi vẫn như cũ mỉm cười, bưng tách cà phê tỉnh xảo lên, nhẹ nhấp một ngụm cà phê, tư thế hoàng mỹ.

Trong lòng lại muốn cười lộ ra.

Hừ, cho cô là Hồng Môn Yến phải không? Có thể, xem bản lĩnh ai cao hơn!

Tiểu Tam, cô còn rất non!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thần trợ công

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Nơi góc quán cà phê xuất hiện một trận yên lặng ngán ngùi. Nhưng Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi là người như thế nào, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Điều làm cho Tô Thi Thi kinh ngạc chính là, Nhậm Tiểu Vi cũng không có làm khó cô, thời điểm bà cùng Hồ Minh Phi nói chuyện phiếm, giống như là có ý quan sát biểu hiện của cô, thỉnh thoảng chịu cùng cô trò chuyện.

Hồ Minh Phi cũng giống vậy, nói hai câu nói liền muốn quay qua hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ở dưới đáy bàn tay hơi siết chặt, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắt.

Đây là mẹ chồng tương lai cùng tiểu tam bàn luận nhiệt tình về hôn phu của mình, bất cứ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt.

“Tôi không có lật cái bàn này, thật là làm khó mà.” Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói.

Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi vừa nhìn liền biết là cố ý, hai người nhiệt liệt trò chuyện về Bùi Dịch khi còn bé.

Những chuyện này, Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

“Thì ra là mình vẫn chưa biết rõ về anh ấy.” Tô Thi Thi trong lòng có chút cô đơn.

Bùi Dịch đối với quá khứ của cô rất rõ, mà Tô Thi Thi vào lúc này mới phát hiện, cô thì ra là đối với quá khứ Bùi Dịch biết ít như vậy.

“Anh ấy biết nấu cơm?” Hồ Minh Phi kinh ngạc che miệng, không nghĩ tới Bùi Dịch còn có thể đi vào phòng bếp.

Nhậm Tiểu Vi che miệng khẽ cười nói: “Không sai. Lúc đó tôi cùng Đồng Đồng khẩu vị không tốt lắm, nó khi đó cũng biết mẹ ốm, len lén chạy đi đến phòng bếp học nấu ăn.”

Nhậm Tiểu Vi trong mắt đều là tự hào: “Đứa nhỏ này thông minh, học cái gì cũng rất nhanh. Mặc dù là lần đầu tiên nấu cơm, nhưng mà làm được mùi cũng không tệ.”

“Bác gái, người có phúc khí thật tốt.” Hồ Minh Phi hâm mộ nói.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng khuấy động cà phê, bụng lên uống một hớp, khẽ nhún mày.

Đã nguội.

“Tô tiểu thư, Bùi Dịch có làm đồ ăn cho cô ăn không?” Hồ Minh Phi đột nhiên quay đầu nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi đặt tách cà phê xuống, cơ thể nghiêng về phía trước, một tay đặt tại trên bàn, lấy tay chống lên má, liền như thể nhìn Hồ Minh Phi, mặt mỉm cười.

Không nói.

Hồ Minh Phi thấy cô không nói lời nào, đưa mắt chuyển qua trên người Nhậm Tiểu Vi, cười nói: “Con cũng thích sưu tầm đồ chơi đặc biệt một chút. Bác gái, người nói cho con một chút, anh ấy thích cái gì?”

“Tôi nghe nói cô cũng thích sưu tầm đồ cổ? Tôi gọi nó đến đây, để cho nó với cô trao đổi một chút. Nó ở nhà có sưu tập được rất nhiều đồ cổ làm từ gỗ tử đàn. Đáng tiếc tôi cũng không phải là rất hiểu những thứ này.” Nhậm Tiểu Vi cười nói. “Được ạ” Hồ Minh Phi vừa nhìn về phía Tô Thi Thi, “Tô tiểu thư không ngại chứ? Tôi có thể đến biệt thự quấy rầy chút không?”

Tô Thi Thi lấy tay chống má, trên mặt mang vẫn nở nụ cười, hơi híp mắt, lẳng lặng nhìn Hồ Minh Phi, vẫn như cũ không nói lời nào.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này có phải hay không đang giận điên lên?

“Thì Thi có muốn hay không gọi thêm vài thứ khác?” Nhậm Tiểu Vi thấy thế, hỏi Tô Thi Thi nói.

“Không cần, con nghe hai người nói chuyện là được rồi.” Tô Thi Thi đổi cái tay chống má, mỉm cười nói.

Nghe các người nói chuyện cũng đủ no rồi, còn ăn được đồ nữa hay sao?

Cô nở nụ cười trên mặt không chê vào đâu được, khiến Nhậm Tiểu Vi một câu nói cũng không nói ra.

Nhậm Tiểu Vi chợt có chút không hiểu Tô Thi Thi, với tính tình trước đây của nhà đầu này, đoán chừng lúc này cũng sớm đã nổi trận lôi đình, nhưng mà bây giờ cô chút động tĩnh cũng không có.

Hừ, xem cô có thể chống được tới nào!

Nhậm Tiểu Vi khôi phục sắc mặt. Bà tự nhiên hiểu rõ Tô Thi Thi, lần này cũng là đúng bệnh hốt thuốc, bà không tin Tô Thi Thi đối với hai người bọn họ bàn luận về Bùi Dịch mà cô sẽ không nhúc nhích.

Vì vậy thời gian tiếp theo, bà liền cùng Hồ Minh Phi thân thiện trò chuyện, từ Bùi Dịch thích cất giấu những thứ đồ chơi nhỏ kia, rồi bàn tới sưu tầm cổ vật.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tay đau đến tê dại, liền ngồi thẳng người dựa chặt vào ghế, nghe bọn họ nói những cái đó, cô cũng không quá hiểu được ngôn ngữ trong nghề.

“Sưu tầm đồ cổ...”

Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm bốn chữ này. Cô làm trong ngành thiết kế, đối với những đồ vật này nọ làm từ gỗ cô có thể hiểu được, nhưng mà những thứ khác cô nghe không hiểu lắm.

Mà Hồ Minh Phi liền giống như biết hết mọi việc, thiên tài thiếu nữ, sự xung hô này đối với cô ta mà nói đặc biệt chuẩn, toàn thân toả ra khí phách tự tin cùng cứng cỏi, làm cho người ta tự ti mặc cảm.

Tô Thi Thi rốt cuộc biết, mình tại sao thấy cô ta liền không thoải mái, đó là cảm giác mình bị so với người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này quả thật so với cô ưu tú rất nhiều!

Ưu tú sao?

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, nếu như Hồ Minh Phi không có biểu hiện hứng thú đối với Bùi Dịch như vậy, cô không cần phải đi để ý cô ta.

Nhưng mà bây giờ...

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng. Người sống một hơi, tuyệt đối không thể bị người phụ nữ mắt cao hơn đầu này thua kém được!

“Bác gái, mới vừa rồi nghe người nói Bùi Dịch khi còn bé học qua đàn cổ.” Hồ Minh Phi trò chuyện một chút, lại kéo đến trên người Bùi Dịch.

“Đúng vậy, nó đàn cũng không tệ.” Nhậm Tiểu Vi cười nói.

“Vậy thì thật là quá hữu duyên, con cũng rất thích đàn cổ. Con thấy được cái bóng dáng của mình phản phát trên người anh ấy.” Hồ Minh Phi lộ ra khuôn mặt ngượng ngùng.

Tô Thi Thi nắm tay, cô làm sao không biết, càng nghe càng kích động!

Thật muốn một quyền đánh đến người phụ nữ già mù sa mưa này!

Người nào với cô ta hữu duyên, ai muốn ở trên người cô ta thấy bóng dáng chứ!

Tô Thi Thi âm thầm cảm thấy cô ta thật tổn hơi thừa lời.

Xong rồi, cô sắp nhịn không được rồi!

Nhưng mà Nhậm Tiểu Vi là cố ý muốn để cho cô bị kích động, hướng về phía Hồ Minh Phi nói: “Lấy đàn kết bạn, lần sau hai đứa có thể trao đổi với nhau nhiều hơn.”

“Vâng, bắt quả Bùi Dịch giống như đối với con có chút ý kiến, còn phải xin bác gái từ từ giải thích một chút.” Hồ Minh Phi có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt đến trắng bệch. Thật là muốn một quyền đánh thẳng qua!

“Minh Phi xem ra, kỹ năng đàn của cô rất tốt, tôi nghĩ Tiểu Dịch nó sẽ thích.” Nhậm Tiểu Vi nói.

“Thật sao? Con cũng chỉ là sơ cấp mà thôi.” Hồ Minh Phi khẽ cười nói.

A...

Tô Thi Thi bất động, nhắm mắt, cô muốn nghe không nổi nữa!

Cô gái này thật biết giả vờ quá mà!

Ghê tởm hơn chính là, cô đang ghen tỵ!

Đang ở thời điểm cô sắp nhịn không nổi, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông nhàn nhạt đầy từ tính.

“Đàn cổ sơ cấp cũng không dễ dàng, Hồ tiểu thư quả nhiên là nhân tài.”

“Bùi Dịch?” Ba người phụ nữ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch tự nhiên xuất hiện.

Bùi Dịch không biết đến từ lúc nào, nẩy bước liền đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, ánh mắt lại lạc ở trên người Hồ Minh Phi, nhàn nhạt nói.

“Nếu Hồ tiểu thư lợi hại như vậy, không biết có thể nể mặt đàn một bản có được hay không?”

Anh vừa nói dừng một chút: “Đúng lúc tôi thật lâu rồi không có nghe đàn.”

Không biết là anh cố ý hay là vô ý, anh đem hai chữ “nghe đàn” nói nặng nề một chút, nghe giống như là có dụng ý khác.

“Tôi...” Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Cô ta thông minh như vậy, sao lại nghe không hiểu!

Nghe đàn! Cho rằng cô ta đang làm xiếc sao?

Nơi này chính là quán cà phê! Cô ta là một thiên kim đại tiểu thư mà tự mình chạy đến đây đàn đàn cổ như vậy, bị người thấy còn không chê cười chết!

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng khó coi, âm thầm cảnh cáo Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi, khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ những lời Hồ tiểu thư mới vừa nói đều là giả? Có thể cùng tôi so tài, người đàn cũng phải đạt đến trình độ cao, không biết Hồ tiểu thư có gì để tự tin như vậy?”

“Anh...” Hồ Minh Phi roạt một cái từ chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt đẹp để đó đều là tức giận.

Người đàn ông này thật là quá đáng! Lại dám như vậy chất vấn cô ta, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Cô ta nhìn bốn phía một chút, sắc mặt có chút bất thiện nói: “Nơi này chỉ có Piano, không có đàn cổ.”

Nhưng cô ta vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Tôi chỗ này có đàn, có thể... Có thể cho cô mượn.”

Ôn Ngọc?

Vẫn đang cúi thấp đầu chế giễu, Tô Thi Thi nghe được giọng nói này, ngẩng đầu lên một cái, bộ dạng giống như đang gặp quỷ.

Ôn Ngọc sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, cô vừa vịn đeo trên lưng một cây đàn cổ!

Kịch hay sắp bắt đầu ;v

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thở!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đều là một phe

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Bùi... Bùi tổng?” Ôn Ngọc mới vừa rồi không nhận ra được người đàn ông đang nói chuyện này là Bùi Dịch. Đợi đến lúc cô mang đàn đến gần mới nhận ra được là anh, dọa cho sợ đến thiếu chút nữa ngất đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kìm nén đến đỏ bừng, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch một chút, lại nhìn thấy Bùi Dịch gây khó khăn cho Hồ Minh Phi khi đó, cuối cùng lúc thấy Tô Thi Thi, hốc mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên.

“Ngọc, không có sao, không có sao.” Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của cô, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười.

Cô ban đầu không biết là bọn họ ở chỗ này.

“Tôi... Tôi chính là cảm thấy anh ấy... Anh nói chuyện thật là quá đáng, sao có thể nói như vậy với một cô gái. Liên... Vừa muốn đem đàn cho vị tiểu thư này, để cho cô đi chứng minh...”

Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, không dám rơi, bộ dáng kia ủy khuất vô cùng.

Khụ khụ một cái... Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô thật là thần trợ giúp nha!

Cô đã không cần đi xem sắc mặt Hồ Minh Phi, đoán chừng sắp tức chết đi?

Mới vừa nói nơi này không có đàn cổ, kết quả là có người đem đến...

“Ngọc, đây không phải là lỗi của em. Em chỉ là tốt bụng muốn giúp người thôi mà.” Bên cạnh lao đến một bóng người.

Tần Phong đã chạy tới giúp đỡ Ôn Ngọc tháo dây đàn đeo trên lưng xuống, đồng thời hướng về phía phục vụ ngoắc nói: “Tôi đây đem đàn đặt lên nào.”

Anh vừa nói chỉ chỉ Hồ Minh Phi: “Vị tiểu thư này muốn đánh đàn.”

“Vâng ạ.” Mấy vị phục vụ thấy bọn họ người nào cũng khí thế hơn người, nào dám đắc tội, vội vàng ôm đàn hướng Piano bên kia chạy đi.

“Các người...” Hồ Minh Phi thiếu chút nữa gần đến mất hết phong độ.

Cô biết Tần Phong, còn cô gái này là bạn gái anh ta?

Đều là một phe!

“Hồ tiểu thư, xin mời.” Bùi Dịch hướng bên cạnh vừa lui, thay Hồ Minh Phi nhường đường đi.

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống, có chút không vui.

Con trai bà làm như vậy thật là làm cho bà rất mất mặt.

“Mẹ, chúng ta ngồi xuống cùng nhau nghe.” Bùi Dịch nắm cánh tay Nhậm Tiểu Vi, dịu dàng nói, “Khi còn bé bởi vì mẹ thích nghe đàn, cho nên con mới học đàn cô. Hiện tại khó gặp được người có thể đàn được đàn cô, cũng nên thưởng thức một lần.”

“Chuyện này...” Nhậm Tiểu Vi trong lòng hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới con trai nói lời dễ nghe như vậy.

Bà có chút áy náy liếc mắt nhìn Hồ Minh Phi. Hồ Minh Phi hít một hơi, mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng mà lời nói của Bùi Dịch vừa rồi, quả thật đụng chạm đến cô ta, cũng coi là cho cô ta dưới bậc thang.

Cô ta cao ngạo nâng cằm, nhàn nhạt nói: “Đã như vậy, vậy tôi vì bác gái đàn một khúc.”

Cô ta vừa nói liền đi ra chỗ ngồi, thời điểm đi ngang qua Tô Thi Thi, không nói gì liếc cô một cái.

Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Hồ tiểu thư, cố gắng lên nha, chớ bị Bùi tiên sinh chúng ta xem thường!”

Khụ khụ... Tần Phong thiếu chút nữa bật cười.

Người phụ nữ này quá cay độc!

Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết thẳng hướng trên đầu xông lên.

“Người phụ nữ này!”

Một khi cô ta có cơ hội, cô ta nhất định dạy dỗ cô thật tốt!

Cô ta sửa sang lại quần áo, khôi phục khí thế đoan trang cao nhã, hướng đàn cổ đi tới.

“Thi Thi, cô mới vừa rồi thật là quá đáng, Hồ tiểu thư dù sao cũng là thiên kim Hồ gia, cô làm như vậy thì cũng chỉ làm cho chúng ta mất thể diện.” Chờ Hồ Minh Phi vừa đi, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt liền xụ xuống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nhưng trên mặt làm ra một bộ dáng vẻ nghe lời, khiêm tốn nói: “Là do cháu sai rồi.”

“Cô...” Nhậm Tiểu Vi không nghĩ tới cô lần này lại nhận ra được sai lầm nhanh như vậy, những lời dạy dỗ khác không nói ra được vẫn còn ứ lại trong cổ họng, nói ra không được, sượng mặt, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, xông thẳng đỉnh đầu.

“Mẹ, mẹ đừng nổi giận.” Bùi Dịch nhàn nhạt liếc Tô Thi Thi một cái. Cô bé này từ khi nào đã có kinh nghiệm cho những tình huống như vậy? Rất biết ngoan ngoãn?

Xem ra, mẹ anh cũng không thích con dâu khôn khéo.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh một cái. Người này muốn tới cũng không nói cho cô một tiếng, nếu biết cô mới vừa rồi cũng không nhẫn nhịn cực khổ như vậy.

“Thi Thi, tôi mới vừa rồi không phải đã làm sai chuyện gì rồi chứ?” Lúc này, Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Tô Thi Thi quay đầu qua, lúc đối mặt cô ấy, thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô là làm sai chuyện sao? Cô làm quá chuẩn xác, tuyệt đối là thần trợ giúp nha!

“Thì Thi à, nhớ là nợ anh một ân tình nha! Là anh đem Ôn tiểu thư dụ dỗ dễ thương đến đây.”

“Tôi... Đàn của tôi lúc trước bị hư, vừa lúc tới đây lấy. Anh ấy nói quán cà phê này mới vừa khai trương, muốn tới đây thử một chút, sau đó chúng tôi đã tới rồi.” Ôn Ngọc nhỏ giọng giải thích.

“Đúng dịp như vậy?” Tô Thi Thi không quá tin tưởng, quay đầu lại quan sát Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đang nghiêm trang an ủi mẹ anh ta, hoàn toàn không trả lời ánh mắt của cô.

“Tuyệt đối có vấn đề.” Tô Thi Thi trong mắt lóe lên một tia giao hoạt.

Nói thế nào cô cũng không tin trong từ điển Bùi Dịch có hai chữ “trùng hợp” này!

“Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện.” Bùi Dịch thấy Nhậm Tiểu Vi xoa trán, sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói.

Đoán chừng là mới vừa rồi tức giận nên phát bệnh, Nhậm Tiểu Vi bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

“Hồ tiểu thư vẫn còn ở nơi này, là mẹ mời cô ấy ra ngoài, sao có thể đi trước được?” Nhậm Tiểu Vi cau mày lắc đầu.

Mới vừa rồi đã để cho Hồ Minh Phi khó coi như vậy, bà còn đi như vậy, chẳng phải là huyền não hơn.

Bùi Dịch hơi hơi trầm ngâm, hướng về phía Tô Thi Thi ngoắc: “Em mang mẹ đi bệnh viện.”

“Không cần...” Nhậm Tiểu Vi đang muốn phản đối, Bùi Dịch cắt đứt lời của bà, nói: “Con ở lại chỗ này chờ Hồ tiểu thư.”

“Thật sao?” Nhậm Tiểu Vi mắt sáng lên.

Nếu như vậy, Bùi Dịch là có thể cùng Hồ Minh Phi đơn độc ở cùng nhau, bà dĩ nhiên vui mừng thấy thành công trước mắt.

Bà ngẩng đầu liếc Tô Thi Thi một cái, gật đầu: “Vậy cũng tốt, chúng ta đi trước.”

“Cháu đỡ người.” Tô Thi Thi vội vàng đỡ tay Nhậm Tiểu Vi, thời điểm đi ngang qua Bùi Dịch, cô lặng lẽ đưa tay hung hăng bám lên cánh tay của anh, dùng sức ngắt một cái!

Bảo anh ở lại chỗ này hầu hạ người đẹp!

“Hi...” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thấy ánh mắt anh trừng yêu cô mặt lập tức đỏ.

Người đàn ông này...

Không biết đang có chủ ý gì!

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn bên kia Hồ Minh Phi đã bắt đầu đánh đàn, không biết sao vậy, lại có chút đồng tình nổi dậy.

Bùi tiên sinh sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Nói đùa!

“Thì Thi, tôi cùng các người cùng đi đi.” Ôn Ngọc lặng lẽ đến bên cạnh nói.

“Ngọc, chúng ta cà phê còn không có uống!” Tần Phong đi tới, một tay kéo Ôn Ngọc trở về, ngẩng đầu hướng về phía Tô Thi Thi cười nói, “Thì Thi à, chăm sóc tốt cho bác gái.”

Tô Thi Thi nhún mày: “Tần tổng, hẹn hò một lần không dễ dàng, nắm chặt cơ hội thật tốt.”

Tần Phong trên mặt nụ cười cứng đờ. Người phụ nữ này sao lại hiểu lời nói của anh như vậy.

Anh mới vừa rồi lại là theo dõi vừa uy hiếp, mới đem Ôn Ngọc đến, không nghĩ tới lại nhảy vào cái hố của Bùi Dịch.

“Dám phá hủy buổi hẹn hò của tôi, tôi liền ở chỗ các người ăn vậy!” Tần Phong lời kéo Ôn Ngọc ngồi vào trước mặt Bùi Dịch, tức giận trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

“Vậy không làm phiền.” Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên, hoàn toàn không suy tính gì liền hướng phía ngoài, đi ra.

“Bùi tổng!” Ôn Ngọc mở một đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, mặt nghiêm túc nói, “Anh bây giờ đuổi theo còn kịp, Thì Thi bọn họ chưa đi xa.”

Cô là rất không đồng ý Bùi Dịch ở đây cùng với Hồ Minh Phi.

Bùi Dịch bước đi dừng một chút, trong lòng có chút hơi động. Người phụ nữ này không hổ là tri kỷ của Tô Thi Thi.

Anh đối với Ôn Ngọc gật đầu một cái, bước nhanh hơn.

“Ặc! Cậu quá độc ác!” Tần Phong lau mồ hôi, lại có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ mà mình thích.

“Cô gái ngốc này, bọn họ đi rồi, nhưng mà để lại cho chúng ta một cục diện rối rắm đó!”

Tần Phong quay đầu nhìn bên kia một chút, Hồ Minh Phi đang nghiêm túc đánh đàn, đau cả đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Vận khí thật không tệ

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi đỡ Nhậm Tiểu Vi ra khỏi quán cà phê, đi chưa được mấy bước, Hồng Cẩm cùng tài xế đã chờ bà ở trong xe thấy vậy liền đi tới.

Mọi người cùng đi chung xe, nhưng lúc đi ngang qua một trạm xe buýt, Nhậm Tiểu Vi kiểm có đề Tô Thi Thi phải xuống xe.

Tô Thi Thi nhìn chiếc Mercedes-Benz nhanh chóng chạy đi, yên lặng, thờ dãi.

Xem ra cô cố gắng cũng vô ích.

Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ. Sắc mặt Nhậm Tiểu Vi vừa rồi khi ở trên xe cô cũng không phải là không thấy, đoán chừng đối với cô hận thấu xương.

Phải nói lấy được lòng bà là không thể nào.

Tô Thi Thi hướng chỗ trạm xe buýt đi tới, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Càng ngày càng lạnh.

Lúc cô đang đứng chờ, một chiếc Cayenne màu đen dừng ở bên cạnh người cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra vẻ mặt tuấn tú của người đàn ông.

“Lên xe.” Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn nhặt liếc cô một cái.

Tô Thi Thi ngẩn ngơ: “Sao anh lại rời khỏi đó nhanh vậy?”

Bùi Dịch nhìn cô chăm chăm, liếc mắt, đột nhiên anh mở cửa xe, đi đến bên cô .

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, liền bị anh ẵm cô như một công chúa, hướng xe đi tới.

“Này!” Tô Thi Thi mặt liền đỏ, “Nơi này có nhiều người nhìn!”

“Sao vậy? Muốn cho anh đi chạm một chút?” Bùi Dịch cúi đầu liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng.

Bùi Dịch đem cô đặt ở chỗ cạnh tài xế, đóng cửa lại, xoay người đi vòng qua ghế lái ngồi xuống, xe rất nhanh rời nơi này.

Động tác của bọn họ rất nhanh, cũng không có nhiều người chú ý.

Chẳng qua là Tô Thi Thi ngồi trên xe, trong đầu hồi tưởng chuyện vừa rồi xảy ra ở quán cà phê, càng nghĩ càng không nhịn được, cuối cùng nằm úp sấp ở chỗ ngồi, cười đến cả người không ngồi dậy nổi.

“Ha ha ha, đợi Hồ Minh Phi nhận ra một người cũng không còn ở đó, có thể tức chết hay không?”

Tô Thi Thi ôm bụng, chỉ cần vừa nghĩ tới sắc mặt Hồ Minh Phi, liền cười đến dừng không được.

“Bùi Dịch, em phát hiện anh thật quá độc ác! Anh nói xem có phải là anh cố ý tìm Ôn Ngọc để bọn họ đến đó đúng không? Nhưng mà sao anh biết, Hồ Minh Phi sẽ nói đến chuyện đàn cô?”

Tô Thi Thi nghĩ tới mới vừa rồi Bùi Dịch gây sự, từng bước một đem Hồ Minh Phi ép không có đường lui, đáng về liền hả giận!

Con thiên nga cao ngạo kia, đoán chừng đời này cũng chưa từng gặp qua đối thủ như vậy đi?

Bùi Dịch một tay giữ vô lăng, cơ thể hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi.

Ánh mắt của anh vừa đúng đụng phải ánh mắt loé sáng của Tô Thi Thi, trái tim chợt ngán ra, cuống quýt dời mắt sang chỗ khác.

Bạn cũng sẽ thích

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM by Minhngoc5820

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NG...

By Minhngoc5820

42.4K 800

Thể loại: đô thị sắc, ngôn tình hay

Nội dung truyện online: Tần Lạc mang thai rồi. Đối phương: Diện mạo không rõ; tuổi không rõ; thân phận không biết.

Mười tháng hoài thai, ngày đó đứa nhỏ sinh ra, bị người cha thần bí của đứa nhỏ ôm đi, từ đây mẹ con chia lìa.

...

Vài năm sau.

Trên đường Tần Lạc không cẩn thận nhặt được một người bạn nhỏ Hoả Tinh, đến ngày thứ hai, một người đàn ông nguy hiểm lại cường thế, dẫn một đám người áo đen như hung thần ác sát xông vào nhà cô.

“Tần tiểu thư, chúng tôi hoài nghi cô có liên quan tới án bắt cóc Hoắc thiếu gia, mời đi theo chúng tôi một chuyến, hiệp trợ chúng tôi điều tra.”

Mẹ nó!

Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc sao?

Cái người bạn nhỏ Hoả Tinh này, lại có thể là con trai của nam thần Hoắc Kỳ Thành cấm dục tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố D? Nhưng mà, vì sao mặt này lại giống bộ dạng bản thân như vậy?!

[Quyển 4] Hàng Tỷ Cung Chiều Vợ: Nam Thần Hôn Sâu 101°C by TrangMin97

[Quyển 4] Hàng Tỷ Cung Chiều Vợ: Nam Thần Hô...

By TrangMin97

7.6K 270

Quyển 1, 2, 3 mình đã đăng hoàn rồi nhé.

[Full] Ác lang tổng tài by choichoizz

[Full] Ác lang tổng tài

By choichoizz

203K 3.7K

“1 ngàn vạn, mẹ cô bán cô cho tôi rồi!” Hắn tận hưởng người con gái trong lòng mình, nhếch mép cười nham hiểm.

Âm mưu của bà mẹ kế đã khiến cô trở thành nô lệ của tên tổng tài độc ác.

Lần thứ hai, hắn bị rơi vào bẫy của cô, bị cô gán cho tội mua dâm và bị bắt. Xong việc, hắn nổi giận cho nổ đồn cảnh sát

Lần thứ 3 hắn điên cuồng muốn cô trong nhà vệ sinh ở khách sạn, quay người bỏ đi ném vào người 10 vạn. Khi thấy cô toàn thân đầy máu hắn dần thay

đổi.

. Tình trạng : Đã hoàn thành

. Số chương : 161 (Full)

CHÚ À! ĐỪNG NÊN THẾ - Trần Mạc Tranh by AnnaRyeo

CHÚ À! ĐỪNG NÊN THẾ - Trần Mạc Tranh

By AnnaRyeo

39.6K 45

Bọn họ từ lúc bắt đầu bởi vì một số chuyện đã không ưa gì nhau, nhưng quan hệ hai người cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Ông nội của cô trên danh nghĩa là cha của hắn, cô vì tôn kính lễ nghi mới gọi hắn một tiếng chú.

Chồng trước phản bội cô, con gái mất đi, Bùi Dịch như thiên thần giáng trần: Ly hôn đi, tôi cưới cô.

Một ngày kia,

Hắn đột nhiên ôm lấy cô: “Nếu tôi đã vì cô làm nhiều như vậy, hiện tại cô cũng nên báo đáp rồi.”

“Bùi Dịch!”

“Anh điên rồi!”

Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên, đem Thi Thi ném lên giường, một bên kéo cà-vạt một bên đi đến gần cô: “Điên sao? Được lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là kẻ điên!”

Ông xã phúc hắc chỉ yêu vợ - Đề Tuyển WaWa by huyentrang28

Ông xã phúc hắc chỉ yêu vợ - Đề Tuyển WaWa

By huyentrang28

10.4K 254

Độ dài: 130 chương

Thể loại: Hiện đại, hắc bang, học đường, sư đồ luyện, siêu hài, siêu sủng, siêu sạch, siêu cute, HE.

//Trâu không già lắm nhưng cò thì hơi non nhé.

Chuyện là bạn học Tiêu Hòa Nhã chẳng may trong một lần “nổi điên” đã gây ra sai lầm chết người là xxoo với Thượng Quan Ngưng, thái tử trong giới hắc đạo. Chẳng qua, bạn học Tiêu thì cận nặng còn Ngưng ca thì quáng gà nên chả ai trông thấy mặt mũi nhau như thế nào. Cứ thế xxx xong bạn học Tiêu còn đem thẻ vàng Rose làm tiền thưởng cho anh ta rồi chạy mất dạng.

Sau đó, bạn Tiêu vẫn ung dung đi đến trường, ung dung thấy trai đẹp là nhào vô như muốn ăn tươi nuốt sống. Và rất không may, bạn đã đụng trúng người mà bạn không nên đụng, hiệu trưởng Thượng Quan Ngưng vừa nhậm chức. Cho nên kiếp đi học như lao tù chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là chuyển sang lớp chọn bị mọi người cười chê thành tích kém. Rồi phải thi lọt vào danh sách top 100. Bạn học Tiêu dù cố gắng hết mình vẫn không đạt. Hai Hiệu trưởng Ngưng còn tưởng cô nhóc này đi nhảy hồ tự sát mà lo lắng không thôi. Ai ngờ bạn Tiêu buồn quá trốn học chui vào một góc trong khuôn viên ngủ không biết trời trăng gì luôn :v :v . Sóng gió ngoài kia mặc kệ.

review by Confession Ngôn Tình

CÔ VỢ BÉ NHỎ CỦA TỔNG TÀI BĂNG HỎA by _phmt_ags

CÔ VỢ BÉ NHỎ CỦA TỔNG TÀI BĂNG HỎA

By _phmt_ags

67.5K 1.2K

CÔ VỢ BÉ NHỎ CỦA TỔNG TÀI BĂNG HÒA

_ Tác giả : Ái Ước

_ Thể loại: Ngôn tình, Ngược, Sủng...

_ Nội dung:

Kiều Ngự Diễm 30 tuổi lạnh lùng, chưa từng động lòng trước con gái nhưng bỗng một ngày anh gặp được Duy Y 15 tuổi thì lại nảy sinh ý muốn chiếm đoạt cô.

***Lưu ý : Truyện lấy đi nhưng chưa có sự cho phép của tác giả !!!

Hào Môn Vạn Tỷ: Tình Yêu Nồng Nhiệt Của Boss Lạnh Lùng by TrangMin97

Hào Môn Vạn Tỷ: Tình Yêu Nồng Nhiệt Của Boss...

By TrangMin97

15.9K 380

Tên khác: Úc Vạn Hào Môn: Boss LẠnh Lùng Hung Hăng Yêu

Tác giả: Tiểu Anh Đào

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, trọng sinh, đô thị, hào môn thế gia, sủng

Nguồn: dđlqđ

Editor: Melodysoyani

Converter: Tiểu Tâm

Người phụ nữ này bản lĩnh hấp dẫn người khác càng ngày càng lợi hại!

Đáng chết, anh chẳng qua là nhìn cô một cái, thiếu chút nữa không nhìn được!

“Anh sao lại mà không nói lời nào? Chúng ta có cần đi đến bệnh viện thăm bác gái không? Bà ấy mới vừa rồi có vẻ như cực kì đau đầu.” Nhậm Tiểu Vi dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, Tô Thi Thi là thật tâm lo lắng vấn đề thân thể bà .

“Không cần.” Bùi Dịch âm thầm đem cảm giác ham muốn kia nén xuống, nhìn về phía trước, mặt không thay đổi nói “Bà nhìn thấy chúng ta chỉ như thế đầu hơn.”

“Ặc...”

Được rồi, anh nói đúng.

Tô Thi Thi suy nghĩ một chút nói: “Anh còn chưa trả lời Ôn Ngọc bọn họ vừa rồi đến có phải là trùng hợp hay không?”

“Là anh kêu Tần Phong đi đến chỗ em.” Bùi Dịch vừa nói, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói ra bốn chữ, “Phòng ngừa bất trắc.”

Trước lúc anh đi ra, Tần Phong cũng đi theo ra ngoài. Khi anh ta ở trên xe nghe điện thoại, nghe nói Ôn Ngọc muốn lấy đàn cổ vừa sửa xong. Anh nghĩ mẹ của mình, gọi Tô Thi Thi đến chắc hẳn đến những điều trong quá khứ mà cô không biết .

Tô Thi Thi căn bản không hề biết gì về đàn cổ, lại càng không biết đánh đàn, nhưng mà anh biết được Hồ Minh Phi giỏi về đàn cổ.

“Cho nên nói anh chẳng qua là thử vận may một chút, sau đó đúng lúc có thể dạy dỗ cô ta?” Tô Thi Thi sau khi nghe anh giải thích, thâm sâu nói “Bùi tiên sinh, anh vận khí thật không tệ!”

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời!

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời nha, mới sẽ gặp phải chuyện như thế này!

Khi cô ta đàn xong đi xuống khỏi sân khấu, theo bản năng hướng chỗ ngồi vừa rồi của bọn họ nhìn sang, nhưng mà ở đó đâu nơi nào còn hình bóng của Bùi Dịch, ngay cả Nhậm Tiểu Vi cùng Tô Thi Thi cũng không thấy!

“Đáng chết, bọn họ để cho mình tới biểu diễn, rồi lại chạy mất!” Hồ Minh Phi ngón tay thon dài nắm chặt trên đàn, giận đến run run.

Cô giống như một con lừa ngốc ở chỗ này nhắm mắt biểu diễn, bị người vây xem, vậy mà bọn họ cứ như vậy mà đi!

“Quả là khinh người quá đáng!” Hồ Minh Phi cho dù có gia giáo hơn nữa cũng không nhịn nổi.

Cô ta thật muốn tức chết!

Cô ta từ khi còn nhỏ đến giờ, ở trong cái thành phố này cho tới bây giờ mọi người thấy cô ta cứ như là lẩn vào phải như cá gặp nước, nổi danh cao ngạo. Nhưng mà bây giờ lại bị bọn họ chà đạp tàn nhẫn!

“Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người chờ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!” Hồ Minh Phi cắn răng, cô ta hít sâu áp chế tức giận.

Cô ta tuyệt đối không thể ở chỗ này bộc phát! Cô ta muốn duy trì hình tượng!

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào: “Cô có thể đem đàn trả tôi được chưa?”

Hồ Minh Phi quay đầu, ánh mắt giết người vào một cái bắn tới trên người Ôn Ngọc.

Chính là người phụ nữ này! Nếu không phải là cô đem đàn đến, cô ta cũng không đến nổi giống như con lừa ngu ngốc ở chỗ này khảy đàn!

Cô cùng Tô Thi Thi là một phe!

Hồ Minh Phi móng tay hung hăng bấu vào đàn, hận không thể đem đàn đập vào người Ôn Ngọc.

“Hồ tiểu thư, cô như vậy sẽ làm đàn của tôi hư mất.” Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, đáng thương tội nghiệp nhìn cô ta.

Đàn của cô vốn rất khó để mua, đã làm hỏng một lần, cô đau lòng vô cùng. Mới vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ có ý tốt muốn cho cô ta mượn dùng một chút, bây giờ nhìn thấy cô ta làm như vậy, Ôn Ngọc ủy khuất vô cùng.

“Cô.. Đi ra chỗ khác cho tôi” Hồ Minh Phi hít sâu.

Về mặt của người phụ nữ này có ý gì? Giống như cô đang khi dễ cô ta vậy.

“Đàn của tôi...” Ôn Ngọc mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng mà tính tình lại rất cứng rắn, thấy cô ta không chịu trả đàn, cô có thể bỏ đi hay sao.

“Cô...” Hồ Minh Phi ôm đàn ném tới trên người Ôn Ngọc, “Trả lại cho cô...”

“A...” Bởi vì cô bất chính là đuôi đàn, không có bắt được trọng tâm, đàn từ trong tay cô rơi xuống đất, đuôi đàn lập tức bị gãy.

“Đàn của tôi!” Ôn Ngọc hốc mắt đỏ lên, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nhìn không được liền chảy xuống.

Sự việc này Hồ Minh Phi cũng sững sốt một chút.

Không phải là bởi vì đàn hư, mà là bị người phụ nữ trước mắt này hù dọa.

Sao vậy nói khóc liền khóc?

“Ngọc!” Nơi xa vốn là xem kịch vui, Tần Phong nhìn thấy cô khóc, lập tức chạy tới, đau lòng giúp cô lau nước mắt.

Mắt của anh thoáng qua tia giận dữ cùng lạnh lùng.

Hồ đại tiểu thư, cô thật là được!

Chẳng qua là khi Tần Phong ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang theo nụ cười khách khí: “Hồ tiểu thư, sao lại giận dữ như vậy? Ngọc chỉ có việc gấp phải đi, nên đến lấy lại đàn mà thôi”

“Nếu như là cô ấy mới vừa rồi có chỗ nào nói không đúng, mạo phạm cô, tôi hay cô ấy xin lỗi cô.” Tần Phong khách khí nói.

Hồ Minh Phi vốn là nghe được Tần Phong khách khí, sắc mặt mới hơi khá hơn một chút, cao ngạo nói: “Một cây đàn mà thôi, sao lại khóc thành như vậy? Tôi đền cho cô một cây.”

Tần Phong sắc mặt lạnh một chút, cả người đầy nhẫn nhịn, nhàn nhạt nói: “Không cần. Một cây đàn, Tần Phong tôi còn mua được.”

Anh vừa dứt lời liền ôm lấy bà vai Ôn Ngọc, cúi đầu đỡ cô đi ra phía ngoài.

Ôn Ngọc khóc đến cả người mềm nhũn, bộ dáng kia nhìn liền làm cho đau lòng người.

“Thật là quá đáng!” Bên cạnh, có những vị khách khác thấy như vậy một màn, từng ánh mắt hướng đến chỗ Hồ Minh Phi cũng đều mang theo chán ghét.

Mới vừa rồi bọn họ nhìn rõ ràng, đều là vị này Hồ tiểu thư tức giận ức hiếp người ta. Chẳng những làm hư đàn của người tốt bụng cho cô ta mượn đàn, còn xem thường người khác!

“Hừ! Loại chuyện như vậy nên ra ánh sáng!” Cách piano một cái bàn, vừa đúng có một người phóng viên.

Lúc này cô ta đối diện với những người khác, tức giận nói: “Loại người này liền là ý nhà có tiền, khi dễ người khác không chớp mắt, thật là thói đời bạc bẽo!”

Mọi việc Hồ Minh Phi làm bị đăng lan tràn trên internet, tất cả mọi người nhìn thấy đều tức giận.

Mà Hồ Minh Phi lúc rồi đi cũng không biết, thời điểm cô ta biết, tất cả đều đã trễ.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nổi tiếng

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“A, thật là tức chết!” Tại nhà lớn Hồ gia, Hồ Minh Phi ném đi tất cả máy tính, điện thoại di động, ipad, giận đến phát điên.

“Lập tức đem tất cả các tin tức liên quan tới tôi xoá hết! Tôi không muốn phải nhìn thấy nữa!” Hồ Minh Phi giận đến thét chói tai.

Thật mắc cỡ chết người, cô ta lớn như thế này, cho tới bây giờ không có mặt mặt quá như vậy.

Ở trong quán cà phê đàn đoạn đàn cổ đó bị người ta thấy, hơn nữa còn bị người khác nghĩ cô ta khi dễ một cô gái đến nỗi làm cho người ta òa khóc!

Hồ Minh Phi hai tay ôm đầu, tức chết cô ta rồi!

Ngay cả ông của cô ta cũng gọi điện thoại tới đây hỏi cô ta chuyện là sao. Cô ta từ nhỏ chính là đứa cháu được cưng chiều, không có phạm những sai lầm thấp kém như vậy!

Lúc này, điện thoại bị cô ta ném sang một bên vang lên. Hồ Minh Phi cầm lên vừa nhìn, là anh của cô ta gọi tới, thở phì phò, không đợi bên kia nói chuyện liền quát.

“Em nhất định phải làm cho Tô Thi Thi trả giá thật lớn, muốn cho cô ta mất hết mặt mũi! Em thề, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Hồ Minh Phi thét lên, tính khí đại tiểu thư hoàn toàn bộc phát ra.

“Tức giận như vậy làm cái gì? Đã sớm nhắc nhở qua em, phải đề phòng cô ta.” Hồ Sĩ Minh có chút im lặng. Đứa em gái này chính là quá tự tin, để cho Tô Thi Thi dạy dỗ cô một lần cũng tốt.

“Cô ta cùng Bùi Dịch hợp nhau... A! Bọn nó tại sao lại ở chỗ này! Chó đáng chết, bắt bọn nó đuổi ra ngoài cho tôi!”

Hồ Minh Phi đột nhiên hét âm lên: “Anh, anh tại sao không bắt bọn nó đuổi ra ngoài! Muốn bắt bọn nó nuôi đến khi nào?”

Hồ Minh Phi muốn điên rồi.

Không biết hai cái chó này là có phải là bởi vì nghe được cô ta gọi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, cho nên mới chạy vào không nữa.

Cho nên chạy đến trong phòng của cô ta, thấy đồ liền gặm. Không có quá một phút, liền đem gian phòng của cô ta làm thành một cảnh hỗn loạn!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đào hổ nhảy chung

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Trang viên Đoàn gia, trong phòng sách, mấy ngày liền tiếp không khí vẫn luôn rất ngột ngạt đầy áp lực.

Đoàn Kế Hùng thấy những bài báo về Hồ Minh Phi, “âm” một cái đem tờ báo ném tới trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn vợ mình.

“Bà rốt cục là đang làm cái gì? Bảo bà phải đi xây dựng quan hệ với Hồ tiểu thư, mà bà để cho tôi lâm vào tình cảnh như vậy hả!”

Nhậm Tiểu Vi khẽ nhún mày, mỉm cười môi không nói gì.

Ngày hôm qua lúc bà đi trước nên nghĩ đến, con trai của bà sao có thể nghe lời như vậy!

“Hiện tại Đoàn thị có chuyện quan trọng hơn muốn giải quyết, tuyệt đối không thể ở loại chuyện như vậy làm cho phân tâm. Hôn sự của Bùi Dịch bà nên giải quyết chu đáo” Đoàn Kế Hùng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

“Hôn sự của Tiểu Dịch tôi sẽ lo chu đáo. Xem ra là tôi quá dung túng nó, để cho nó càng ngày càng quá đáng!” Nhậm Tiểu Vi vừa nói vừa nắm tay vịn của cái ghế, ngón tay từ từ xiết chặt, trong mắt lóe lên tia tức giận.

“Nếu cần, tôi sẽ cùng nó gọng gàng dứt khoát nói rõ, Tô Thi Thi muốn làm con dâu của tôi, trừ khi tôi chết!” Cuối cùng một câu, vô cùng tức giận.

Bà đã bị hai đứa trẻ này đùa giỡn nhiều lần, đã hoàn toàn tức giận.

“Bà biết là tốt rồi, Bùi Dịch tuyệt đối không thể cưới Tô Thi Thi, nó có lựa chọn tốt hơn.” Đoàn Kế Hùng trong mắt lóe lên tia tàn khốc, “Hồ gia là nơi phù hợp nhất, tôi tin tưởng Hồ Minh Phi tuyệt đối xứng với nó!”

“Chuyện này không gấp được.” Nhậm Tiểu Vi thờ dãi.

Nhưng lúc này đây Đoàn Kế Hùng lập trường lại rất kiên định, trong giọng nói một tia giận dữ: “Nó hiện tại cùng Hồ gia có quan hệ mâu thuẫn căng thẳng nhiều như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà chúng ta, nhất định phải sớm để cho nó cưới Hồ tiểu thư, nhanh chóng làm dịu đi mối quan hệ này, bằng không thì chuyện của tôi, để cho cái công trình...”

Đoàn Kế Hùng nói tới chỗ này, đột nhiên ngừng nói, cũng không muốn ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi nói thêm sự kiện kia.

Mà Nhậm Tiểu Vi lúc đang nghe đến cái công trình đó, sắc mặt hơi đổi, nắm tay, ngón tay chợt siết chặt, hai tay trắng bệch, tim đập nhanh bất ngờ không kịp đề phòng lan tràn toàn thân.

Đoàn Kế Hùng mặc dù không có nói rõ, nhưng mà trực giác của bà tự nói với mình, làm cho Đoàn Kế Hùng gấp gáp, công trình kia nhất định không đơn giản. Bà không tự chủ nhớ tới hơn hai mươi năm trước, cái công trình Từ đại gia tộc hợp tác.

Chính là cái công trình đó, để cho bà bắt đầu con ác mộng!

Nhậm Tiểu Vi âm thầm nhắm mắt lại, lúc mắt mở ra, đã khôi phục bình thường.

“Đã nhìn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể có chuyện vào lúc này, thất bại trong gang tấc!”

Đoàn Kế Hùng thấy bà nói lời nào, chỉ nghĩ rằng bà đã có chủ ý, liền sẽ không tiếp tục cái đề tài này. Mà bọn họ không biết, Đoàn Tĩnh Đồng vô tình chạy tới tìm bọn họ nên đã nghe hết mọi chuyện.

Đoàn Tĩnh Đồng trong tay cầm điện thoại di động, lui ra ngoài lặng lẽ chạy đến một góc không người nào, gửi cho Tô Thi Thi toàn bộ cuộc trò chuyện lúc này.

“Nghe được không?”

Trong phòng làm việc Phó tổng, Tô Thi Thi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đang xem đến đoạn tin tức mà Đoàn Tĩnh Đồng gửi tới, khóe miệng rút rút.

Lúc này cô đang xem tin nhắn Đoàn Tĩnh Đồng gửi đến, lắng nghe đoạn ghi âm, đây đúng là mới vừa rồi Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng nói chuyện.

“Đồ trẻ con!” Tô Thi Thi vuốt vuốt cái trán, cắn răng mắng một câu.

Quả nhiên không đơn giản!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cô thật không muốn nghe đến những lời đối thoại kia!

Rất muốn đánh người!

Bị chính ông nội ruột căm ghét mình, cô cũng sớm đã thành thói quen. Nhưng mà bị mẹ chồng tương lai nói sẽ không bao giờ chấp nhận cô làm con dâu, chuyện này cô làm sao chịu nổi!

Nhưng người em chồng này như khiêu khích cô, tốt bụng lên gọi cho cô đoạn ghi âm đối thoại của bà, muốn cô phải làm sao đây...

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, này vừa nghĩ, cô đột nhiên cảm giác Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc hai người này giống nhau.

Hai người này mỗi lần gặp chuyện cũng có thể đem tất cả mọi người lôi vào, cuối cùng ngược lại hung hăng tự đào hố chôn chính mình.

Chết phải chết chùm mới vui!

Bất quá nếu nói, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc đáng về hai người có điểm giống nhau. Tô Thi Thi vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Đoàn Tĩnh Đồng cùng Bùi Dịch mặc dù đáng về cũng có chút giống, nhưng mà Bùi Dịch càng giống với mẹ anh. Đoàn Tĩnh Đồng chẳng qua là mắt chỉ có chút giống Nhậm Tiểu Vi, những thứ khác...

“Giống như cũng không giống Đoàn Kế Hùng.” Tô Thi Thi vừa nghĩ tới vừa lắc đầu, “Đoán chừng là đột biến gen đi.”

Đang lúc này, điện thoại di động của cô rung lên một cái, Đoàn Tĩnh Đồng chờ Tô Thi Thi đã lâu mà không có đáp lại, tức giận truyền tới một giọng nói.

“Các người đều không quan tâm em!”

Tô Thi Thi nhú mồm, trả lời một câu: “Có chuyện gì, nói!”

Nhưng là đợi thật lâu, Đoàn Tĩnh Đồng cũng không phản ứng, đoán chừng là cúp máy.

“Xem ra ở bên kia cũng không được vui.” Tô Thi Thi suy nghĩ. Cô trước muốn đón Đoàn Tĩnh Đồng về ở cùng, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi không đồng ý.

Nhưng trước cô thử dò xét qua thái độ của Bùi Dịch, mặc dù Bùi Dịch ngoài miệng không nói, nhưng mà anh hi vọng đón em mình về ở cùng.

“Đành vậy, coi như làm chuyện tốt đi.” Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định làm chút gì đó.

Đoàn Tĩnh Đồng mặc dù nghịch ngợm, nhưng mà cũng rất ngây thơ, bản tính cũng không xấu, cô không muốn để cho nó cuốn vào trong cái thế giới đen tối này.

“Cái công trình đó, cũng không đơn giản đi.” Tô Thi Thi mơ hồ cảm thấy, sẽ có phát sinh chuyện lớn.

“Đem chuyện này giải quyết, vừa đúng đi tham gia cạnh tranh với công ty xây dựng Minh Đình.” Tô Thi Thi quyết định, bấm điện thoại gọi điện cho Bùi Dịch.

Hai tuần lễ này, phòng làm việc của cô đã sửa xong, Bùi Dịch không có lý do gì ở lại chỗ này, liền bị cô đuổi trở về công ty của mình.

“Chủ nhật anh có rảnh không? Theo em đi Đoàn gia, lúc trước bác gái có mời em.” Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một chút, truyền đến giọng nói nhàn nhạt: “Em đến đó làm gì, chào hỏi trước sao?”

Tô Thi Thi bị nghẹn họng.

Người đàn ông này trực giác có thể hay không quá nhạy cảm? Không đúng, cô ở trong mắt của anh chính là luôn gây chuyện sao?

Không bắt đắc dĩ.

Nhưng dù vậy, Bùi Dịch vẫn là cùng cô đi về Đoàn gia.

Tô Thi Thi yêu cầu Bùi Dịch lái xe, chẳng qua là đến cửa trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại kêu anh ngừng xe.

Tô Thi Thi xuống xe, hướng về phía Bùi Dịch cười đến rất nịnh nọt: “Em có việc đi ra bên ngoài đi dạo một vòng, anh đi vào trước đi.”

Bùi Dịch cặp mắt nhú lại, nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói hàm chứa một tia tức giận: “Em nên biết bên trong có ai. Xác định để cho anh đi vào trước?”

Tô Thi Thi cổ co rụt lại, theo bản năng liền muốn đổi ý.

Nhưng mà không như vậy, cô làm sao có thể tiến hành kế hoạch của mình?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, hướng về phía anh lộ nụ cười rất mê người: “Bùi tiên sinh, xin mời ngài đi vào trước đi!”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, không nhìn Tô Thi Thi nữa, mím môi, không nói một lời khởi động xe.

“Xong rồi, tức giận.” Tô Thi Thi nhìn Cayenne lao nhanh đi, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

“Đoàn Tình Đồng, chị vì cứu em, thật sự là liều cái mạng già!” Tô Thi Thi bắt đầu đi thở dài, xoay người hướng tường rào đi tới.

Mà bên kia, Bùi Dịch mặt lạnh, lái xe thẳng vào biệt thự.

Trong sân ngừng một chiếc xe, vừa nhìn liền biết chính là xe của phụ nữ.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, cất bước đi vào, còn chưa vào cửa, liền thấy Nhậm Tiểu Vi ra đón: “Tiểu Dịch tới đây.”

Bùi Dịch nhìn sang, mắt thấy Nhậm Tiểu Vi bên cạnh còn đứng một người, ánh mắt âm thầm lạnh lẽo.

Quả nhiên tới.

“Bùi Dịch, chúng ta lại gặp mặt.” Hồ Minh Phi mỉm cười nhìn Bùi Dịch, phong thái cao nhã.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tô tiểu thư trèo tường

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Tiểu Dịch, Thi Thi đâu?” Nhậm Tiểu Vi thấy Tô Thi Thi không có tới, mà là Bùi Dịch đến đây, mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng vẫn phép tắc hỏi một câu.

“Cô ấy nhất thời có chuyện việc bận rộn.” Bùi Dịch nhẹ nhàng nói.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô gái nhỏ kia đáng vẻ khiêu khích anh để cho anh tiến vào trước, đáy lòng anh mơ hồ có con tức giận.

Càng ngày càng vô pháp vô thiên!

Nhậm Tiểu Vi thấy sắc mặt Bùi Dịch không tốt lắm, cũng không có tiếp tục cái đề tài này, hướng về phía anh nói: “Hôm nay đúng dịp Minh Phi cũng ở đây. Con theo mẹ tới đây...”

“Mẹ, con đi xem lão gia trước đã.” Bùi Dịch cắt đứt lời của Nhậm Tiểu Vi, không chờ bà phản ứng, liền thẳng hướng thư phòng đi tới.

Cả quá trình nhìn cũng không nhìn Hồ Minh Phi một cái.

Hồ Minh Phi nụ cười trên mặt cứng đờ, lúng túng đứng tại chỗ, đáy lòng tràn đầy lửa giận.

“Đàn ông cao ngạo, nực cười!” Hồ Minh Phi bên ngoài vẫn duy trì đáng vẻ thực nữ nhưng trong lòng hận đến cắn răng nghiền lợi.

Đã quá nhiều lần, người đàn ông này đem tự ái của cô ta chà đạp đến trên đất, chưa bao giờ liếc mắt nhìn qua cô ta một lần.

“Tôi cũng không tin!” Hồ Minh Phi cho tới bây giờ đều là tự tin.

Cô nhất định phải chinh phục người đàn ông kiêu ngạo này!

“Minh Phi, thật ngại quá, có thể do Tiểu Dịch tâm tình không tốt.” Nhậm Tiểu Vi cũng lúng túng vô cùng, nhưng khuôn mặt vẫn phải tươi cười.

Đứa con trai này, càng ngày càng không thể khống chế!

Hồ Minh Phi trên mặt duy trì mỉm cười, chỉ nhàn nhạt lắc đầu bày tỏ cũng không thèm để ý, kéo tay Nhậm Tiểu Vi, đứng lên đi tới phòng khách tán gẫu.

Cô ta tự nhiên biết Nhậm Tiểu Vi mời cô ta đến Đoàn gia là có chuyện. Chuyện lúc trước, Nhậm Tiểu Vi đã nói xin lỗi với cô ta, nhưng còn một người...

“Tô Thi Thi, không dám tới sao?” Hồ Minh Phi nhìn cửa không có ai.

Cô mới vừa rồi nghe Nhậm Tiểu Vi nói Tô Thi Thi cũng tới, nhưng chỉ có Bùi Dịch một người tới.

“Thì ra là cũng chỉ can đảm tới mức đó.” Hồ Minh Phi trong lòng tràn đầy khinh thường.

Mà cô ta không biết, Tô Thi Thi lúc này đang bận rộn.

Tô Thi Thi nhìn thấy xung quanh không người nào, lặng lẽ đi vòng đến bên ngoài tường rào chỗ ngôi nhà cổ trong hậu viện.

Ngày mà Nhậm Tiểu Vi âm thầm để cho Bùi Dịch cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, cô chính là từ bức tường này trèo ra ngoài.

“Gần đến giờ rồi.” Tô Thi Thi giờ cô tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, ở trong lòng yên lặng đếm một hồi. Dự ước chừng hai phút, tường rào bên trong truyền đến một tiếng ho khan. Tô Thi Thi sắc mặt vui mừng, vội vàng hướng bên trong kêu một câu: “Đoàn quản gia.”

“Tô tiểu thư.” Bên trong rất nhanh liền truyền đến giọng nói Đoàn Hòa Dự. Chỉ là giọng của ông ta không lớn, giống như là ở cố ý áp chế, sợ làm cho người bên cạnh chú ý.

Tô Thi Thi cũng đem giọng nói đè ép xuống: “Làm phiền Đoàn quản gia.”

Bên trong tường rào, Đoàn Hòa Dự âm thầm thở dài, sắc mặt có chút phát khổ.

Lên thuyền dễ dàng, xuống thuyền khó, ban đầu ông ta âm thầm hướng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch phát sinh quan hệ, tìm chỗ dựa tốt nên nghĩ đến có ngày này.

Chuyện này ông ta không thể không giúp!

Tô Thi Thi ở bên ngoài đợi một hồi, rất nhanh liền thấy trên tường rủ xuống một cái thang dây.

“Tô tiểu thư, cô cẩn thận một chút.” Đoàn Hòa Dự lo lắng nói.

“Cám ơn.” Tô Thi Thi nói cám ơn, liền đi tới, bắt được thang dây bắt đầu đi lên.

Cô vẫn luôn rèn luyện sức khỏe, cơ thể so với một thiên kim tiểu thư sống an nhàn vẫn tốt hơn nhiều, bản thân khí lực lại lớn, chỉ chốc lát liền leo lên đầu tường.

Bởi vì lần trước cô leo tường bỏ trốn, sau đó Đoàn Kế Hùng sai người làm gắn thêm những gai sắc nhọn, để ngừa có người leo tui ra ngoài.

Sau khi Đoàn Hòa Dự nhận được điện thoại Tô Thi Thi, liền âm thầm cho người gỡ bỏ bớt gai trên đầu tường, lúc này Tô Thi Thi mới có thể leo lên.

Thời điểm Tô Thi Thi vừa mới bò lên đến đầu tường, ở nơi xa kia truyền đến một giọng nói.

“Đoàn quản gia gọi tôi tới nơi này làm cái gì? Nơi này vừa không có chuyện để chơi!”

“Này nhóc con!” Tô Thi Thi liếc về mắt nhìn sang, quả nhiên thấy là Đoàn Tĩnh Đồng.

Lúc này, đứa trẻ đó đang nói lảm bảm, trên mặt đều là không kiên nhẫn, nhưng vẫn từ chỗ cũ hướng bên này đi qua.

“Chị...” Lúc Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn sang, đột nhiên thấy trên tường một người phụ nữ ngồi chồm hổm, mắt lập tức trừng tròn xoe, “Chị ở nơi này làm gì?”

“Muốn đi ra ngoài, cũng đừng kêu la,” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái, hướng cậu vờn tay, “Nhanh lên một chút, tới đây.”

Đoàn Tĩnh Đồng sững sờ: “Chị muốn dẫn em đi ra ngoài?”

Tô Thi Thi đứng ở đầu tường, chế nhạo nhìn cậu: “Em không phải lúc nào cũng cầu xin chị dẫn em đi ra ngoài sao?”

“Kìa... Nào có!” Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không được tự nhiên nói thầm, nhưng mà cặp chân khổng lồ không được hướng tường bên này đến gần.

“Tô tiểu thư, cô có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút? Dù sao tường này cao như vậy, tiểu thiếu gia cậu ấy...” Đoàn Hòa Dự chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều phải túa ra.

Mặc dù Tô Thi Thi gọi ông giúp một tay, nhưng là giờ phút này thật thấy Đoàn Tĩnh Đồng đã tới, ông còn lo sợ hơn rất nhiều. Chuyện này nếu xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, chết là chắc!

“Quản gia, không cho phép ông tiết lộ ra.” Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, vội vàng trợn mắt nhìn Đoàn Hòa Dự một cái, ngay sau đó bước đi, thật nhanh hướng bên tường chạy tới.

Cậu bé này bị giam đã lâu sắp mọc meo rồi, có thể đi ra ngoài dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội!

Tô Thi Thi hướng bên cạnh nhường ra một chút, thay nó vịn thang dây, nhìn cậu một cái: “Nhanh lên một chút, đợi bị phát hiện, chị cũng mặc kệ em.”

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng trở về trừng cô một cái, trên tay động tác không chậm, bắt được sợi giây liền hướng trên trèo lên.

“Tiểu thiếu gia, cậu chậm một chút!” Quàn gia vội vàng tới vịn cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng, để ngừa cậu xảy ra ngoài ý muốn.

Chẳng qua là trèo tường như vậy có tốt không?

Đoàn Tĩnh Đồng ăn nhiều nên mập, mặc dù mỗi ngày có huấn luyện viên đặc biệt mang cậu theo rèn luyện, nhưng mà lúc này leo lên vẫn gặp khó khăn, sơ hở chút cũng có thể rớt xuống.

Đoàn Hòa Dục thấy thế trong lòng ngập tràn lo sợ, đột nhiên có chút hối hận. Ngay cả Tô Thi Thi đứng trên đầu tường nhìn mặt cũng đỏ mồ hôi lạnh.

“Nắm lấy tay chị.” Tô Thi Thi một tay cầm gai sắt, một tay hướng Đoàn Tĩnh Đồng đưa ra.

Đoàn Tĩnh Đồng khi còn nhỏ không được bú sữa mẹ, mặt bởi vì dùng sức, đỏ bừng, cố gắng vươn tay, rốt cục đã nắm được tay Tô Thi Thi.

Tay của cậu vừa mập lại lớn, cho nên tay của Tô Thi Thi không thể sánh bằng. Chẳng qua là lúc bị Tô Thi Thi nắm, tiểu tử mặt không biết sao lại đỏ một chút, cực kì không được tự nhiên.

“Tiểu tử thú, em nên giảm cân!” Tô Thi Thi bắt đắc dĩ cực kỳ.

Đứa bé này thật là nặng!

“Chị... Chị si nhục em!” Đoàn Tĩnh Đồng đỏ mặt cũng có thể rỉ máu, cắn răng một cái dùng tất cả sức lực, đạp một cái, rốt cục bò lên.

Chẳng qua là ——

Chờ cậu đứng ở đầu tường, lúc vừa nhìn xuống, mặt lập tức liền biến sắc, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đầu óc quay cuồng.

“Em... Sợ độ cao.” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng ôm lấy cánh tay Tô Thi Thi, nhắm hai mắt, cử động cũng không dám.

“Sợ độ cao?” Tô Thi Thi tròn tròn mắt.

Cậu bé ngốc này, sợ độ cao cũng không nói sớm!

Hiện tại nên làm sao?

Tô Thi Thi nhìn xuống mặt đất. Đây có cao hơn hai mét, cô cũng không thể cõng tên ngốc này xuống?

“Em mở mắt ra, chị đỡ em đi xuống có được hay không?” Tô Thi Thi kiên nhẫn dụ dỗ.

“Không muốn!” Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ ôm lấy tay Tô Thi Thi, thân thể cũng bắt đầu phát run, cặp chân càng thêm run rẩy.

“Xong rồi, chuyện này nên giải quyết sao đây?”

Dưới mặt đất, Đoàn Hòa Dục cũng không biết làm gì.

Đoàn Tĩnh Đồng mới vừa rồi đi nhanh như vậy, cho nên bây giờ mới nói ra sợ độ cao, thật là làm cho người ta nực cười mà!

“Đoàn Tĩnh Đồng, em có muốn đi chơi hay không? Chị cho em biết, em nếu như bị bắt trở về, sẽ phải ngày ngày bị giam ở bên trong học tập, mỗi ngày vẫn không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn rau dưa.” Tô Thi Thi vắt hết óc, muốn thuyết phục cậu đứng lên đi xuống.

“Em...” Đoàn Tĩnh Đồng bị cô thuyết phục.

Cậu vốn dĩ nghĩ rằng ở nhà so với đến trường quý tộc học sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng không hề biết sẽ buồn bức như vậy, cậu nằm mơ cũng muốn đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà...

Khi cậu len lén mở mắt ra, đi xuống nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, ngay sau đó ôm cánh tay Tô Thi Thi liều mạng kêu to lên.

“A, em không muốn đi xuống, sẽ ngã chết! Em sợ!”

“Đừng kêu!” Tô Thi Thi vội vàng bịt miệng của cậu, bởi vì khí lực quá lớn, làm cho cơ thể hai người cũng lung lay thoáng một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liều lĩnh quát to lên: “A! Cứu mạng a! Mẹ, cứu mạng!”

“Em muốn giết chị à!” Tô Thi Thi cũng mau khóc.

Đồ trẻ con, cậu muốn bị mắng cũng đừng lôi kéo chị cùng chết nha!

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện bên kia đã có người nghe được tiếng kêu nên đã chạy tới.

“Xong rồi, mẹ em tới thật rồi!” Tô Thi Thi thật rất muốn đem tên ngốc này đẩy xuống!

Lần này phải làm sao?

Hết ngày! Mọi người ngủ ngon. Mai bạn lại đi chơi rồi. Tháng này ăn chơi hơi bị nhiều à nha

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Gài bẫy người không đèn mạng

Edit: @ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Có chuyện gì vậy?”

“Trời ạ, tiểu thiếu gia, cậu làm sao mà trèo lên tường rồi!” Một đám người giúp việc đã chạy tới, thấy Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hổm ở đầu tường, từng người đều bị dọa cho sợ đến mồ hôi lạnh toát ra.

Khi bọn họ ở cửa nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng cùng Tô Thi Thi ở trên đầu tường, vẻ mà ai cũng đều bị biến dạng.

“Ô tiểu thư, cô sao cũng ở đây?”

“Ha... Ha...” Tô Thi Thi cảm thấy hận. Cô hiện tại ngoài cười trừ còn có thể làm cái gì?

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi cũng chạy tới, thấy con trai bảo bối của mình bò đến trên tường cao hai thước, dọa cho sợ đến thân thể lão đảo, thiếu chút nữa ngã đi.

Ở phía sau bà, Hồ Minh Phi tò mò nên đi theo, thấy Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở đầu tường, cũng sững sờ.

“Cô ta quả nhiên cũng ở đây.” Lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi, mâu quang tối sầm lại.

Ngay sau đó ánh mắt cô dừng lại, nhìn thấy các nhân viên an ninh toàn bộ cũng vây quanh đây.

Bên kia, Bùi Dịch cùng Đoàn Kế Hùng cũng tới. Cách thật xa, cô không thấy rõ sắc mặt Bùi Dịch, nhưng có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẽo mãnh liệt.

“Xong đời, trèo tường bị bắt tại trận!”

Tô Thi Thi hiện tại đứng ở trên đầu tường cũng không được, xuống cũng không xong, im lặng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng run lấy bẫy ôm cánh tay của cô, chạm rầy vồ vồ bờ vai của cậu.

“Đừng sợ, không có việc gì.”

“Em... Em sợ, chân mềm nhũn không còn sức, không thể cử động.” Đoàn Tĩnh Đồng nhắm hai mắt. Mặc dù rất sợ, nhưng mà cũng không có giống như những người bạn nhỏ khác như vậy dọa cho sợ đến khóc lên.

“Không sợ, ôm thắt lưng chị, chị sẽ không để cho em có chuyện.” Tô Thi Thi che chở cậu, thử từ từ đứng lên.

“Đồng Đồng, con đứng ở nơi đó đừng cử động!” Nhậm Tiểu Vi thấy Đoàn Tĩnh Đồng lại muốn đứng lên, vội vàng hô.

“Mẹ, cứu con!” Đoàn Tĩnh Đồng rốt cuộc là đứa bé, vừa nghe giọng của mẹ mình, hốc mắt liền đỏ.

Nhưng câu nói tiếp theo, là hướng về phía Tô Thi Thi nói: “Chị sẽ không bỏ rơi em lúc này chứ? Em không muốn bị bắt trở về!”

Tô Thi Thi cạn lời rồi, thật muốn đem cậu bỏ lại trên tường, tự mình đi xuống chạy trốn!

“Tô Thi Thi, cô làm sao mà cùng Đồng Đồng treo lên trên tường?” Nhóm người Nhậm Tiểu Vi chạy tới gần, thấy người phụ nữ đứng chung với Đoàn Tĩnh Đồng lại là Tô Thi Thi, giật đến con người từng lớn đến nỗi sắp rớt ra ngoài.

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn Bùi Dịch nơi xa đang đi tới, thân thể chợt run run.

Bùi tiên sinh hiện tại sắc mặt đen kịt, chân mày theo thói quen nhíu lại, toàn thân tản ra một cơn tức giận. “Tức giận...” Tô Thi Thi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại đánh chết cô cũng không dám đi xuống.

Đang lúc này, bên ngoài tường truyền đến một trận tiếng xe.

Tô Thi Thi liếc nhìn một cái, vừa nhìn đến chiếc xe đang chạy tới, mắt sáng lên.

“Này tiểu mập mạp, không muốn bị bắt trở về liền nghe lời của chị, đứng lên ôm cánh tay của chị, không được buông tay!” Tô Thi Thi nheo mắt Đoàn Tĩnh Đồng, nhỏ giọng nói.

“Em không cử động!” Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ nhắm hai mắt điên cuồng lắc đầu.

Tường này hẹp như vậy, nếu lỡ té xuống thì sao? Đánh chết cậu cũng không dám!

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, quay đầu lại xem một chút, Bùi Dịch cách càng ngày càng gần. Bên kia mấy người an ninh đã bắt đầu chuẩn bị treo lên, còn chần chờ, bọn họ nhất định sẽ bị bắt trở về.

“Em nhắm hai mắt lại, không cử động là tốt rồi, “ Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Đoàn Tĩnh Đồng nhanh chóng nói, “Tin tưởng chị!”

“Người phụ nữ điên này, chị đừng kéo em đứng lên!” Đoàn Tĩnh Đồng cảm giác được Tô Thi Thi muốn lôi mình đứng lên, dọa cho sợ, vội vàng ôm lấy hông của cô.

“Câm miệng!” Tô Thi Thi thật là muốn cắn cậu một cái. Tiểu tử này lúc này còn không quên mắng cô.

Nơi xa, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi đứng lên, gân xanh bên cạnh huyết thái dương kim lòng không dặng giật giật, cũng giống như tâm trạng của anh.

“Tô Thi Thi, em dám!” Bùi Dịch lạnh giọng quát lên.

“Xong rồi! Tức giận thật rồi!” Tô Thi Thi ngay cả đầu cũng không dám quay lại, nghe được giọng nói của Bùi Dịch phía xa, cắn răng một cái, ôm cổ Đoàn Tĩnh Đồng hướng ra ngoài nhảy xuống.

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy một màn này, dọa cho sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp té trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có Bùi Dịch đứng tại chỗ, chặt chẽ siết quả đấm, chớp chớp mắt.

Hai giây sau, anh xoay người cũng không quay đầu lại, hướng bên ngoài đi tới, hơi thở trên người cũng tràn đầy giận dữ, ngay cả Đoàn Kế Hùng cũng giật nảy mình.

“Lão gia phụ nhân, tiểu thiếu gia cùng Tô tiểu thư không có sao. Bọn họ đã nhảy xuống nóc chiếc xe tải đậu bên ngoài và chạy đi rồi.” Người an ninh leo lên đến đầu tường vội vàng hướng Nhậm Tiểu Vi báo tin.

“Đồng Đồng của tôi!” Nhậm Tiểu Vi thở phào nhẹ nhõm, không nhìn được khóc lên.

Đoàn Kế Hùng giận đến thẳng phát run, cái kinh quát lên: “Đem bọn nó bắt trở lại cho tôi!”

Đúng là ăn gan hùm mật gấu mà!

Đoàn Hòa Dục cúi đầu vội vàng dẫn người đi bắt người, trong lòng hồi hận muốn chết.

Sớm biết cũng không giúp Tô Thi Thi, vốn là mọi chuyện không có gì, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng xuất hiện liền xảy ra cái biến cố này.

Không sợ trời, không sợ đất, mà Tiểu Bá Vương này lại sợ độ cao! Thật sự là buồn cười chết người!

Bên ngoài, Tô Thi Thi ôm Đoàn Tĩnh Đồng nhảy xuống đất, xác định Đoàn Tĩnh Đồng bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu tử thú, chị thật rất muốn bóp chết em!” Tô Thi Thi bò dậy, hai tay chặt chẽ nheo mạnh vào má Đoàn Tĩnh Đồng, thật tức chết!

“Người phụ nữ điên này, lại dám ngược đãi em!” Đoàn Tĩnh Đồng vào lúc này đã mất sức lực, chầm chậm đưa cánh tay mập muốn dấm vào mặt Tô Thi Thi, bị Tô Thi Thi một tay gạt ra.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái: “Chị sau này không bao giờ ... giúp em nữa, dám hại chị!”

“Em... Em lại không biết, em sợ cao...” Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng. Chính cậu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cậu từ nhỏ liền bị bảo vệ rất nghiêm khắc, từ lúc vận động thể dục ở trường, bị hạn chế làm rất nhiều chuyện, chưa từng có bò qua tường, tự nhiên không biết mình biết sợ độ cao.

“Sợ cao là do trời sinh, này không thể trách em.” Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng giải thích.

“Được, em nhớ đó!” Tô Thi Thi liếc cậu một cái, ngay sau đó lôi kéo cậu chạy đến đầu xe bên kia, sau đó gõ kiếng xe một cái.

“Sur huynh, anh tới thật là kịp thời, thiếu chút nữa tụi em liền bị bắt đi về!” Tô Thi Thi hướng về phía đầu xe hô.

“Thì ra chị sắp xếp ổn thỏa hết rồi?” Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt nhìn cô một cái, “Nói sớm đi, hại em trở thành bộ dạng này.”

“Đây chỉ là để ngừa chuyện bất trắc, chị nào biết tiểu thiếu gia cậu cũng sợ cao.” Tô Thi Thi nói.

Cô trước chính là sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên trước đó gọi Tống Trọng Hạo lái một chiếc xe tải tới đón bọn họ. Xe tải có trần cao, không đến nỗi té bị thương.

Chẳng qua là đợi nửa ngày, đều không thấy Tống Trọng Hạo đáp lại.

Tô Thi Thi nhướn mày, tiến tới hướng buồng lái này, vừa nhìn, thiếu chút nữa không có đem cô hù chết.

“Hồ Sĩ Minh?” Tô Thi Thi hoài nghi mình nhìn lầm rồi, sư huynh cô sao lại biến thành Hồ Sĩ Minh?

Hồ Sĩ Minh quay đầu, lạnh lạnh liếc cô một cái, khoe miệng nói ra một câu, nở nụ cười nguy hiểm: “Thấy tôi bất ngờ lắm sao?”

Tô Thi Thi sắc mặt lạnh: “Sư huynh của tôi đâu?”

“Ồ ven đường nghỉ ngơi.” Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, “cô tốt nhất đừng nghĩ nhảy xuống xe, bằng không để cho bảo bối Đoàn gia xảy ra vấn đề, cô đảm đương không nổi.”

“Anh!” Tô Thi Thi siết mạnh quả đấm, đấm một quyền đến sau cửa sổ xe, giận đến cắn răng nghiến lợi.

“Hèn hạ!” Là cô khinh thường.

Cô cùng Bùi Dịch trước cùng Hồ gia quan hệ căng thẳng như vậy, Hồ Sĩ Minh khẳng định phải người theo dõi bọn họ, hiện tại bị anh ta bắt được cơ hội, lấy xe của sư huynh cô!

“Mau gọi anh tới cứu chúng ta.” Đoàn Tĩnh Đồng cũng phát hiện có cái gì không đúng. Đứa bé này tuổi còn nhỏ, nhưng là tâm trí so người bình thường thành thực rất nhiều, lặng lẽ lôi kéo Tô Thi Thi nói.

“Em đợi ở chỗ này, không nên lộn xộn,” Tô Thi Thi hướng cậu nháy mắt, “Anh của em hiện tại nhất định biết rồi. Không vội, đợi thêm chút nữa.”

“Vây cũng được. Chị dám mang em theo chạy trốn, coi như không biết là người này đem chúng ta mang đi, anh của em cũng khẳng định đuổi theo tới đây.” Đoàn Tĩnh Đồng liếc cô một cái.

“Tiểu tử thú!” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn giận dữ, lên không được sượng mặt.

Cô thật muốn đánh người!

Cả nhà sáng hảo

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Đào hồ chôn chết anh!

Edit: @ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Bất cóc?” Trong biệt thự Đoàn gia phát lên âm thanh giận dữ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào đội an ninh mắng to: “Tôi nuôi các người để làm gì, mà các người lại để tiểu thiếu gia bị người ta bắt đi như vậy!”

“Là Tô Thi Thi mang Đồng Đồng đi!” Nhậm Tiểu Vi ở bên cạnh vừa khóc vừa nói.

Mà Hồ Minh Phi thấy Đoàn gia xảy ra chuyện như vậy, ở lại cũng không tốt, đã đi về trước.

“Cái con tiện nha đầu Tô Thi Thi đó! Bùi Dịch đâu? Chuyện này nó có biết hay không?” Đoàn Kế Hùng tìm kiếm Bùi Dịch khắp nơi, nhưng là không hề thấy bóng dáng Bùi Dịch.

Trần Đoàn Hòa Dự toát mồ hôi lạnh, tiến lên trong lòng bồn chồn nói: “Tiểu thiếu gia là dù sao cũng là em trai Bùi thiếu gia, cô ấy cũng sẽ không hại tiểu thiếu gia.”

Ông vừa nói len lén quan sát sắc mặt Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi, nhắm mắt nói: “Tô tiểu thư cùng Bùi thiếu gia tình cảm tốt như vậy, cũng sẽ không làm loại chuyện tổn thương Bùi thiếu gia như vậy. Tôi cảm thấy trong này có phải hay không là có hiểu lầm?”

Đoàn Kế Hùng mặt lạnh lùng, cũng đang suy tư khả năng này.

Nếu quả như thật là Tô Thi Thi đem Đồng Đồng mang đi, như vậy cũng không quá nguy hiểm, mà nếu không phải thì..

“Báo cảnh sát.” Đoàn Kế Hùng lạnh lùng khạc ra ba chữ. Ông không muốn đưa con này có bất cứ uy hiếp gì.

Ông suy nghĩ một chút, hướng về phía Đoàn Hòa Dự nói: “Đi điều tra Đoàn Chấn Ba, xem nó có động tĩnh gì không?”

Đoàn Hòa Dự sững sờ, lập tức gật đầu đi làm việc.

“Ông hoài nghi là Chấn Ba?” Nhậm Tiểu Vi tâm tình có chút đồng lòng. Đoàn Chấn Ba hiện tại hận bọn họ như vậy, ông ta đem Đồng Đồng bắt đi..

“Ông nhất định phải cứu Đồng Đồng, bất kể phải trả cái giá đắt như thế nào!” Nhậm Tiểu Vi mếu máo ôm cánh tay Đoàn Kế Hùng, đôi môi trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng run run.

“Nếu quả thật là nghiệt súc kia làm, tôi ngược lại muốn xem một chút, nó rốt cuộc muốn làm gì!” Đoàn Kế Hùng lạnh lùng hất tay Nhậm Tiểu Vi ra, sắc mặt đáng sợ.

Nếu quả như thật là Đoàn Chấn Ba bắt Đoàn Tĩnh Đồng đi, mục đích của đưa con này đơn giản chính là ích lợi cùng quyền lực, nếu như không phải..

Đang lúc này, Đoàn Hòa Dự sắc mặt tái nhợt chạy tới, hướng về phía ông nói: “Đại thiếu gia vẫn đợi ở trong bệnh viện, không có động tĩnh gì quá nguy hiểm.”

Ông dừng một chút, há miệng run rẩy nói: “Mới nhận được tin tức từ Bùi thiếu gia bên kia, chuyện này cùng Tô tiểu thư không có quan hệ, hình như là người của Hồ gia ...”

“Ông nói cái gì?” Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, hai mắt vừa nhìn liền hôn mê bất tỉnh.

Đoàn Kế Hùng mặt cũng tái xanh, chuyện lo lắng cũng xảy ra.

“Bảo đồn cảnh sát phái người ra ngoài tìm!” Đoàn Kế Hùng quát chói tai.

Lúc này, cách trang viên Đoàn gia không xa, trên một con đường vắng vẻ, Tống Trọng Hạo đang cúi đầu đứng ở một bên, trước mặt của anh là sắc mặt kinh khủng của Bùi Dịch.”Bùi... Bùi tiên sinh, chuyện xảy ra chính là như vậy.” Tống Trọng Hạo càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng đoán chừng chỉ có chính anh ta nghe được rõ ràng.

“Tô Thi Thi, em gan lắm!” Bùi Dịch trong mắt lóe lên tia tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này cùng sư huynh cô thông đồng tiếp ứng cho nhau, mà anh chẳng hay biết gì!

“Rất tốt! Rất bản lĩnh!” Âm thanh Bùi Dịch bóp chặt nắm đấm răng rắc vang lên.

Đề cho anh đi thăm mẹ anh một mình. Không nói cho anh, len lén đi bắt cóc em trai anh đúng không?

Anh thật đúng là tìm cho Đoàn Tĩnh Đồng chị dâu tốt!

Bùi Dịch tuyệt đối không muốn thừa nhận, anh chính là ghen tỵ Tô Thi Thi không tới tìm mình giúp một tay! Mà tìm cái người sư huynh vô dụng này!

Bùi Dịch lúc này hận không thể đem Tống Trọng Hạo một cước đạp ra ngoài. Kiến trúc sư tay trái gà không chắc, cho nên liền như vậy dễ dàng bị Hồ Sĩ Minh đoạt xe!

“Bùi... Bùi tiên sinh, anh không đi đuổi theo sao?” Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch vẫn cùng anh đứng ở chỗ này, không nhận được nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Bùi Dịch sắc bén vào một cái bản thẳng đến trên người của anh, dọa cho Tống Trọng Hạo sợ đến vội vàng cúi đầu, không dám nói một câu.

Hồi lâu, Bùi Dịch nhàn nhạt nói: “Tổng tiên sinh, anh có còn nhớ lời ước định trước đây của chúng ta hay không?”

Tổng Trọng Hạo thân thể cứng đờ, lập tức gật đầu, không có chần chừ nói: “Anh yên tâm, tôi sau này nhất định đem tin tức của sư muội nói cho anh biết trước tiên!”

“Lần này... Lần này là tôi quên...” Tổng Trọng Hạo cảm thấy lấy cớ này ngay cả chính anh cũng không tin, nhưng mà đây là sự thật.

Tô Thi Thi lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh, để cho anh chuẩn bị một chiếc xe tải đến để tiếp ứng bọn họ. Anh làm gì có thời gian đi mặt báo.

“Tôi cảm thấy sư muội nhất định là cố ý, cô ấy có thể hay không đã sớm biết chúng ta thông đồng...” Tổng Trọng Hạo vừa nói vội vàng bùm miệng.

Xong rồi, sắc mặt Bùi Dịch kém hơn.

Lúc này điện thoại di động của Bùi Dịch vang lên, là Tần Phong gọi tới.

“Xe đang đi về phía thành đông. Tôi gửi định vị nơi đó cho cậu.” Tần Phong vừa nói liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch vừa tra xét định vị, vừa hướng xe đi tới, sắc mặt kinh khủng dọa người. Trước khi lên xe không quên hướng về phía vệ sĩ bên cạnh nói: “Dem Tổng tiên sinh đưa trở về.”

“Không cần...” Tổng Trọng Hạo vừa cảm động vừa sợ. Thật ra thì anh có thể tự mình trở về.

Nhưng mà Bùi Dịch đã ngồi lên xe, đi mất.

Dựa vào kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới một giây xe liền biến mất không thấy đâu. Không quá nửa giờ, xe liền từ thành nam chạy như tên bắn tới thành đông. Nếu không phải Bùi Dịch thể lực mạnh mẽ, đoán chừng đã sớm ói, choáng váng đầu, hoa mắt.”Ở phía trước. Để cho cảnh sát phong tỏa tất cả con đường, bọn họ đoán chừng cũng phát hiện, tốc độ xe có giảm bớt.” Tần Phong thấy Bùi Dịch đến, lập tức đi tới nói.

Anh vừa nói, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Bùi Dịch một cái, hạ thấp giọng nói: “Cậu biết người lái xe là ai không?”

Bùi Dịch nhướn mày: “Nói thẳng!”

“Hồ Sĩ Minh.” Tần Phong phun ra ba chữ.

Bùi Dịch mặt một cái liền đen, suy nghĩ giây lát, lạnh lùng phun ra một câu nói: “Tôi muốn để cho anh ta mất hết danh dự!”

Tần Phong sững sốt, cau mày nói: “Đây cũng là hiểu lầm. Hồ Sĩ Minh nếu quả như thật muốn bắt cóc, anh ta tuyệt đối không thể nào tự mình động thủ...”

“Vậy thì như thế nào?” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

“Ách...” Tần Phong á khẩu, không trả lời được.

Đúng vậy, vậy thì như thế nào? Bùi Dịch đã nói, người nào dám không nghe!

“A...” Anh kim lòng không được run run một cái, lạnh quá.

Lúc này, phía trước truyền đến tin tức, nói chiếc xe tải kia đã bị buộc phải dừng lại.

Thay vì nói là bị buộc dừng, không bằng nói là không còn cách nào nên phải dừng lại.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh sắc mặt thật không tốt, đứng ở bên cạnh xe lạnh lùng nhìn cảnh sát vây tới.

“Tô Thi Thi, xuống.” Hồ Sĩ Minh đứng ở bên cạnh xe lạnh giọng nói.

Trong buồng xe tải, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tinh Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Tô Thi Thi hướng Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi em thua rồi nhé, mau khóc đi.”

“Em mới không khóc!” Đoàn Tinh Đồng quệt mồm. Cậu là tiểu nam tử hán, ngay trước mặt nhiều người khóc như vậy thật là mất hết thể diện!

Tô Thi Thi cắn răng: “Đến lúc anh trai em đánh em, chị cũng mặc kệ.”

“Chị...” Đoàn Tinh Đồng thờ phỉ phò trợn mắt nhìn một cái, hai con mắt thật to quay một vòng, nghĩ đến việc bị đánh mất mặt như vậy, ngay sau đó miệng “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Cứu mạng, có người xấu bắt tôi!”

Tô Thi Thi thấy thế trợn mắt hốc mồm.

Khả năng diễn xuất của thằng nhóc này quả không tệ, nói khóc liền khóc. Nếu không phải là cô biết cậu là giả bộ, thiếu chút nữa bị gạt!

Ánh mắt cô tối sầm lại, vội vàng nắm ở bả vai Đoàn Tình Đồng, tỉ mỉ dụ dỗ: “Đừng khóc, không sợ.”

“Tô Thi Thi!” Hồ Sĩ Minh không đợi được Tô Thi Thi xuống, lúc nghe thấy tiếng khóc, chân mày kìm lòng không được nhíu lại, trong lòng thoáng qua một cảm giác khó chịu.

Lúc này bọn cảnh sát đã xông tới, ở giữa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng nổi bật như hạc trong bầy gà.

Bùi Dịch sắc mặt cực kì lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp hướng Hồ Sĩ Minh nhìn tới.

Hồ Sĩ Minh cũng nhìn anh, ánh mắt của hai người trên không trung giao hội, không khí bốn phía tựa hồ so mới vừa rồi càng lạnh hơn chút.

Chỉ một cái chớp mắt, Bùi Dịch liền đưa mắt từ trên người Hồ Sĩ Minh dời đi, rơi vào hai người đang ôm đầu khóc rống lên trên xe tải.

“Tô Thi Thi, Đoàn Tình Đồng, xuống.” Bùi Dịch mặt không thay đổi nói.

“Bùi Dịch!”

“Anh!”

Tô Thi Thi cùng Đoàn Tình Đồng một giây đều không tri hoãn, vội vàng đứng lên, nhảy xuống xe, hai người rất ấn ý trốn phía sau anh, chỉ vào Hồ Sĩ Minh đứng ở bên kia hồ.

“Là anh ta uy hiếp tụi em!”

“Đúng vậy, anh ta bắt cóc chúng em! Anh, em sợ!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả Bùi Dịch cũng không nhịn được khóe miệng co rút.

“Người phụ nữ này!” Anh âm thầm hít sâu một hơi.

Được, về nhà tính sổ sau!

Mà Hồ Sĩ Minh là giận đến trên mặt trắng bệch, thiếu chút nữa muốn nổ tung.

Anh bắt cóc?

Tô Thi Thi, cô dám nói như vậy!

Bà Thi nhà tui có gì mà bà không dám

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi & Ryeo

Ánh nắng tươi sáng trải dài trên mặt đất, mặt trời đã lên cao, mặt đất nóng như lửa. Nhưng mọi người ở đây chỉ cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo.

Bắt cóc?

Hồ đại thiếu gia lại đi bắt cóc vị hôn thê của Bùi Dịch sao?

Đây là lời mà những cảnh sát kia thống nhất với nhau.

Mỗi người bọn họ đều nhớ lại những tin đồn trước kia về Hồ Sĩ Minh và Bùi Dịch, ánh mắt nhìn về phía Hồ Sĩ Minh cũng thay đổi hẳn.

Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, dùng sức lực cực lớn kìm chế lại mới không tung cú đấm ra.

Bây giờ, thật sự là anh ta hận không thể giết chết Tô Thi Thi kia, cô gái này thật to gan, dám nói như vậy!

Anh ta bắt cóc? Anh ta đường đường là tổng giám đốc của công ty xây dựng Minh Đình, là trưởng tôn của Hồ gia, lại dám vu cáo anh ta bắt cóc sao?

Nhưng Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng đều nói rằng là anh ta bắt cóc bọn họ. Tô Thi Thi nói có thứ tự đầu ra đây, nói Hồ Sĩ Minh đe dọa cô lừa gạt Đoàn Tĩnh Đồng ra ngoài ra sao hoàn toàn rõ ràng.

Hồ Sĩ Minh cười, hôm nay xem như anh lần nữa biết rõ hơn về người phụ nữ này!

Làm đám cảnh sát đau khổ ra mặt.

Hai bên người nào cũng không thể đắc tội. Nhưng nếu Tô Thi Thi đã lên tiếng nói người ta bắt cóc, thì bọn họ đành phải theo luật mà làm việc, không thể không mời mọi người đến sở cảnh sát.

Cuối cùng, dĩ nhiên chỉ là một sự hiểu lầm, kết thúc chóng vánh.

Tô Thi Thi nói những chi tiết kia không có chứng cứ, nhưng Hồ Sĩ Minh lái xe mang người đi là sự thật. Hai bên cũng đuối lý, ai cũng không dẫn đến sự việc cần giải quyết được.

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng chạy tới sở cảnh sát, thấy con trai mình không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Tiểu Vi bị dọa sợ đến nỗi tay chân lạnh như băng, ôm Đoàn Tĩnh Đồng rơi nước mắt.

“Mẹ, con sai rồi.” Đoàn Tĩnh Đồng thấy mẹ sợ đến mức như vậy, cũng có chút hối hận. Cái trò đùa này hình như hơi thái quá rồi.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy Nhậm Tiểu Vi mặt mày trắng bệch, trong lòng cũng tự trách không thôi.

Cô rút cuộc vẫn tính toán chưa chu toàn. Cô cũng không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch ở bên cạnh khó coi thế nào.

Về mặt Bùi tiên sinh nhân nhật, nhưng Tô Thi Thi biết, lần này anh tức giận không hề nhẹ.

“Đồng Đồng, mẹ dẫn con về nhà.” Nhậm Tiểu Vi ôm Đoàn Tĩnh Đồng, dịu dàng nói.

“Con...” Người Đoàn Tĩnh Đồng cứng đờ, cậu rất muốn nói không muốn về, nhưng bây giờ chuyện đã đến nước này, cậu nào dám nói như vậy. “Bùi Dịch...” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

“Thôi, chết thì chết, đã đến nước này rồi, cũng không thể thất bại trong gang tấc được.”

Cô kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhìn anh cầu cứu.

Về mặt của Bùi Dịch trên mặt vẫn như cũ, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi có chút ủy khuất, lại nhích tới gần một chút, đưa ra hai ngón tay thon dài véo mạnh một cái lên cánh tay anh.

Bùi Dịch nhíu mày, nhưng vẫn như cũ không để ý tới Tô Thi Thi, cũng không hất cô ra. Chỉ nói với Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng: “Để Đồng Đồng đi cùng tôi, ở Đoàn gia cũng không an toàn.”

Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng vốn là muốn phản đối, nhưng nghe về sau của câu nói thì hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút do dự.

Bùi Dịch nói: “Sự việc lần này đã để cho thân phận của Đồng Đồng hoàn toàn bại lộ. Hiện tại, tình hình ở Đoàn gia tương đối phức tạp, chờ chuyện này giải quyết ổn thỏa rồi mới để nó trở về thì tốt hơn.”

Đoàn Kế Hùng cau mày suy nghĩ một chút. Hiện tại, ông ta muốn toàn lực đi cạnh tranh cái dự án ở thôn Thành Trung kia, quả thật không có bao nhiêu tinh lực đi lo lắng cho con trai. Ông tin tưởng Bùi Dịch sẽ không hại Đoàn Tĩnh Đồng, có anh giúp một tay trông coi, quả thật an toàn hơn rất nhiều.

“Tốt, Đồng Đồng trông cậy vào con vậy.” Đoàn Kế Hùng không hỏi ý kiến của Nhậm Tiểu Vi, quyết định luôn việc này.

“Hi!” Đoàn Tĩnh Đồng lặng lẽ ra dấu tay với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu ta một cái. Tiểu tử này liên đắc ý vênh vao như thế.

“Đồng Đồng.” Hốc mắt Nhậm Tiểu Vi hồng hồng, không muốn rời đi. Nhưng vừa rồi Bùi Dịch nói cũng không sai, Đồng Đồng sống ở Đoàn gia cũng không được an toàn.

Bà tin tưởng với năng lực của con trai mình nhất định có thể bảo vệ tốt Đoàn Tĩnh Đồng, nên cũng không kiên trì nữa.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi và Đoàn Tình Đồng trở về “Thị Dịch”. Dọc trên đường đi, Bùi tiên sinh làm mặt lạnh, không nói một câu.

Tô Thi Thi và Đoàn Tình Đồng ngồi bên cạnh anh, hai người cúi thấp đầu, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Thật vất vả mới trở về nhà, Bùi Dịch không nói một lời đã xuống xe, đi vào trong nhà.

“Chị xong rồi, anh trai em hình như rất tức giận.” Đoàn Tình Đồng cùng lúc xuống xe có chút hả hê trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Tô Thi Thi nổi đóa.

Cô đây là vì ai nha?

Cái đồ trẻ con này!

Cô liếc mắt nhìn Bùi Dịch, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Tình Đồng cũng đuổi theo, trong ngoài nhà cũng tìm quanh một vòng, vẫn không tìm thấy lũ Đại Cầu Từ đâu, vừa hỏi mới biết Đại Cầu Từ lại bị “bản chất chó” bắt đi, hơn nữa còn là bị Hồ Sĩ Minh đó bắt đi.

“Tô Thi Thi, chị cũng thật quá vô dụng!” Đoàn Tình Đồng chạy vào trong phòng khách, ngồi trên ghế salon trách móc Tô Thi Thi, “Chính chị bị Hồ Sĩ Minh bắt đi còn chưa tính, thậm chí ngay cả hai con chó cũng chăm không được, quá vô dụng mà!” “Đoàn Tình Đồng!” Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến âm một tiếng.

Bùi Dịch đập một cái lật khay trà rồi đứng lên, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: “Lời như thế mà em cũng có thể nói ra? Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!”

“Anh!” Đoàn Tình Đồng bị hù dọa, anh trai của cậu thật là khủng khiếp!

“Nói xin lỗi ngay, đừng để anh phải nói lần thứ ba!” Bùi Dịch sắc mặt lạnh xuống, nhìn chằm chằm Đoàn Tình Đồng, buông một câu.

“Em...” Cơ thể Đoàn Tình Đồng run lên, sợ hãi nhích sang bên cạnh, cắn môi, từ từ chuyển sang Tô Thi Thi, đáng thương nói, “Thật xin lỗi.”

Cậu nói xong lặng lẽ nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nhưng sắc mặt anh trai cậu vẫn rất kinh khủng như cũ.

Chóp mũi Đoàn Tình Đồng đau xót, nước mắt liên tục tuôn ngoài, vừa khóc vừa nói xin lỗi với Tô Thi Thi: “Chị dâu, em sai rồi, vừa rồi không phải em cố ý mắng chị đâu.”

“Anh hung dữ như vậy với nó làm gì?” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Dáng vẻ đáng thương của Đoàn Tình Đồng khiến cho tim cô chợt thất lại. Vừa rồi nghe cái tên tiểu tử nham hiểm này nói mình như vậy, cô quả thật có chút tức giận, nhưng không đến nỗi nổi giận với một đứa trẻ.

“Tốt lắm, theo quản gia đi tắm rửa đi, bản chất đi được.” Tô Thi Thi đẩy Đoàn Tình Đồng một cái, quản gia bên kia vội vàng đi lên mang người đi.

Chờ Đoàn Tình Đồng đi rồi, không khí trong phòng khách lại ngưng trọng.

Tô Thi Thi có chút không kiềm được, từ từ nhích đến trước mặt Bùi Dịch, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh muốn mắng cứ mắng chửi đi, lần này là em sai rồi.”

Bùi Dịch trong lòng có con tức giận sắp tuôn ra, nhưng khi nhìn đến cô cúi thấp đầu, khí lập tức liền tan biến.

Làm sao anh có thể nổi giận với cô đây?

Chỉ là thật có chút hận cô khi đó liều mạng, cứ như vậy mà ôm Đoàn Tình Đồng từ trên tường nhảy xuống.

Cô không biết một khắc kia, trái tim của anh cũng như ngừng đập rồi. Cho dù anh biết cô dám nhảy nhất định là đã có chuẩn bị, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn còn hoảng sợ.

“Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh thật sự sẽ không tha thứ cho em đâu!” Bùi Dịch ôm cổ Tô Thi Thi, vui cô thật chặt vào trong ngực, cơ thể hình như đang phát run.

“Bùi Dịch.” Tô Thi Thi hốc mắt chợt đỏ, vòng tay ôm chặt anh lại, nghẹn ngào nói, “Em... Em chỉ không muốn để một đứa trẻ bị lợi dụng, muốn cho nó sống yên bình một chút.”

Cô biết Bùi Dịch cũng muốn để cho em trai mình cách xa tranh chấp, muốn mang em trai ra khỏi đó. Nhưng có một số việc anh không thể làm, thì cô có thể giúp anh thực hiện.

“Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh nhất định sẽ không tha thứ cho em.” Bùi Dịch lại nặng nề lặp lại một lần nữa.

Sao anh lại không biết được suy nghĩ trong lòng của Tô Thi Thi. Nhưng bởi vì biết nên anh mới càng thêm khó chịu, mới càng thêm sợ. Anh không muốn Tô Thi Thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước mắt anh dường như hiện ra một cô gái mắt ngọc mày ngài khác. Lúc trước cô ấy cũng hành động như vậy, nhưng sau này cô ấy đã chết.

“Trạm Dẫn Lan” ba chữ này đã trở thành cảm ký trong lòng, và lại anh không thể chạm đến đau đớn. Anh không muốn Tô Thi Thi lại trở thành Trạm Dẫn Lan thứ hai.

“Bùi Dịch, anh xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi cảm giác được Bùi Dịch giống như tâm tình có gì đó không đúng, ngẩng đầu lo lắng nhìn anh.

Trong lòng Bùi Dịch cả kinh.

Anh lại mất khống chế như vậy.

Anh thu lại vẻ mặt, sắc mặt không thay đổi, chuyển đề tài: “Tô Thi Thi, em biết có câu nói mẹ hiền nhiều thất bại chứ, sau này con của chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho em dạy đâu.”

“Anh...” Tô Thi Thi buồn bực, anh đang trách cô mới vừa rồi nói tốt cho Đoàn Tình Đồng sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Bùi Dịch khiến cô sững sờ tại chỗ.

“Tô Thi Thi, chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Đúng rồi sinh đi chị. Em cũng hóng

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chọn ngày lành tháng tốt.

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi

“Tô Thi Thi, chúng ta tìm ngày lành tháng tốt, đi đăng ký kết hôn đi.” Bùi Dịch ném ra một trái bom nặng ký, ngay sau đó lại ném tiếp ra một trái bom cay.

Tô Thi Thi cứ ngây ngô ra nhìn Bùi Dịch, có thứ gì từ đáy lòng nảy mầm, giống như là muốn nở hoa.

Vào giờ khắc này, cô dường như có thể nghe được âm thanh của bông hoa đang nở kia, nhất định rất đẹp.

Cô rõ ràng là muốn phản đối. Giữa bọn họ còn có rất nhiều yếu tố bất ổn, còn có rất nhiều chuyện chưa được giải quyết. Nhưng giờ khắc này, cô lại phát hiện rằng nói bất kỳ điều gì cũng không thích hợp.

Chẳng bao lâu sau, đối với việc trở thành người vợ hợp pháp của anh, cùng anh tạo nên kết tinh của tình yêu, cũng được cô mong đợi.

Tô Thi Thi không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu một cái, rồi ôm chầm lấy Bùi Dịch.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, ngu ngơ tại chỗ.

Anh đã chuẩn bị vài lý do dùng để thuyết phục cô, nhưng lại không ngờ, vậy mà cô gái nhỏ này đã gật đầu rồi!

Vốn là anh muốn lợi dụng sự kiện lần này một chút, để cô gái nhỏ này không dám phản đối trắng trợn.

Nhưng vậy mà cô đã gật đầu!

Khoé miệng Bùi Dịch không kìm được câu lên. Những thứ tức giận hay sợ hãi trước đây trong phút chốc đều biến mất không thấy tăm hơi. Anh khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, sải bước đi về sân sau.

Tô Thi Thi cả kinh ôm lấy cổ của anh, nhỏ giọng nói: “Bây giờ đang là ban ngày đó!”

“Ai quy định ban ngày thì không thể sinh con chứ.” Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, bước đi nhanh hơn.

Tô Thi Thi im lặng.

Ở đoạn khúc rẽ ở hành lang phía bên kia, Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé đầu quan sát tình hình bên này, nhìn thấy mình anh trai đang ôm chị dâu tương lai, đi tới, dọa cho sợ đến lập tức rút đầu lại.

“Hừ, không phải là đang cãi nhau sao? Hòa giải có phải quá nhanh rồi không?” Đoàn Tĩnh Đồng có chút thất vọng, cậu còn muốn nhân cơ hội này đi an ủi Tô Thi Thi thật tốt, dù sao lần này cô cũng giúp cậu ta chuyện lớn như vậy.

“Tôi cũng không thích tùy tiện nợ ân tình của người khác.” Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng thầm nói.

Quán gia ở bên cạnh nghe được tiêu thiếu gia lầm bầm lâu bầu, đáy mắt thoáng qua vui vẻ.

Tên tiểu tử này hình như cũng không giống như lúc đầu bài xích Tô tiểu thư nữa rồi.

Mặc dù nguy cơ của Bùi gia đã bị loại trừ, nhưng tại Hồ gia lúc này dường như có bão táp kéo tới.

Hồ Sĩ Minh ra khỏi đồn cảnh sát, liền bị Hồ lão gia gọi về nhà tổ của Hồ gia khẩn cấp.

Lúc này, Hồ lão gia đang tức giận nhìn chằm chằm đứa cháu trai mình hài lòng nhất, thật lâu vẫn chưa nói nên lời. Người Hồ Sĩ Minh đứng thẳng tắp, mặt không đổi sắc đứng tại chỗ. Người bên cạnh anh ta là Hồ Minh Phi.

Hồ Tấn Hoa hít một hơi thật sâu, cho dù trong lòng căm giận ngút trời, nhưng đối mặt với đứa cháu trai mà mình thương yêu nhất, ông ta vẫn cố gắng đè tức giận xuống.

“Ngã đầu như thế, muốn đáp trả sao đây?” Hồ Tấn Hoa trầm giọng hỏi.

Từ lúc Hồ Sĩ Minh bắt đầu bước vào, sắc mặt đã âm trầm đáng sợ, lúc này lại nghe thấy lời của ông nội mình, tâm cũng không dao động mà chỉ nhàn nhạt nói: “Mấy lần này, là con không có bản lĩnh hơn người.”

“Không có bản lĩnh hơn người sao?” Hồ Tấn Hoa cười nói, “Kiêu ngạo của con đâu rồi? Ta không ngờ lại có một ngày lại nghe được những lời thế này từ trong miệng con đâu!”

Ông ta nói xong rồi chợt vỗ xuống bàn, thật sự tức giận nói: “Hồ Sĩ Minh, có phải con đã động tâm với con bé kia không?”

“Có phải con đã động tâm với con bé kia không?”

Những lời này ầm ầm phóng đại lên trong đầu Hồ Sĩ Minh, giống như nổ tung, đập mạnh vào đầu anh ta, bản thân cũng mông lung.

“Động tâm?” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, không hề nghĩ ngợi liền trả lời, “Không thể nào!”

“Phải hay không phải, trong lòng con là rõ nhất.” Hồ Tấn Hoa liếc anh ta một cái, “Ta chỉ có thể nhắc nhở con, con và người phụ nữ kia tương khắc với nhau, tốt nhất con hãy tránh xa cô ta một chút, cô ta không thích hợp với con đâu.”

Ông ta nói xong dừng một chút, ánh mắt đảo quanh rồi dừng lại: “Cho dù Minh Phi có thể ở bên cạnh Bùi Dịch, thì con cũng đừng động tâm với người phụ nữ đó.”

Ông ta vừa nói cười lạnh một tiếng: “Người phụ nữ kia đã bị em rể tương lai động tới, con còn muốn sao?”

Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát một cái trầm xuống, nhú mày, theo bản năng liền muốn phản bác, nhưng một khắc kia lời ra khỏi miệng, ngay cả chính anh ta cũng phải kinh ngạc.

Tại sao anh ta lại muốn phản bác? Ông nội anh ta nói đều là sự thật. Hai anh em bọn họ từ nhỏ đã cao ngạo, sao có thể dùng đồ mà người khác đã dùng qua?

“Cháu biết rồi.” Hồ Sĩ Minh thu lại vẻ mặt, thấp giọng nói.

“Ông nội, người đừng mắng anh ấy. Cháu đã giao đầu Tô Thi Thi và Bùi Dịch, hai người bọn họ ra bài hoàn toàn không làm theo lẽ thường, không tài nào nắm bắt được hành động của họ. Chuyện lần này cũng không thể đổ hết lên đầu của anh được.” Hồ Minh Phi đi tới xoa tay Hồ Tấn Hoa, dịu dàng nói.

Hồ đại tiểu thư cũng chỉ có ở trước mặt với lão gia, thì mới có thể ra dáng là cô gái nhỏ, còn ở trước mặt người ngoài cô ta là lạnh lùng nhất.

“Chà, nhìn anh cháu đi lệch đường mà cháu cũng không nhắc nhở. Ta cảnh cáo trước, Bùi Dịch cũng không phải là người dễ khống chế, nha đầu Đoàn gia kia và nó đều là cùng một loại người, hai người các cháu phải cẩn thận một chút.” Hồ Tấn Hoa trầm giọng nói.

Hồ Sĩ Minh gật đầu một cái, nghĩ tới hôm nay phát sinh chuyện này, đáy lòng anh ta này lửa không chế không được muốn giải toả.

Nếu không phải là Hồ gia dùng thủ đoạn áp chế tin tức xuống, đoán chừng hiện tại toàn bộ thế giới đã đều biết anh ta bắt cóc Tô Thi Thi, hơn nữa còn là vì một người đàn ông đi bắt cóc một cô gái!

Nhưng cho dù tin tức bị áp chế không lan truyền đi, nhưng người trong vòng một dặm ở Bắc Kinh đoán chừng đều đã nghe nói không sai lệch lắm.

Mục đích của Bùi Dịch bọn họ đã đạt được rồi!

“Rắc rắc...” Hồ Sĩ Minh mạnh mẽ siết chặt nắm đấm, trong mắt đều là lãnh ý.

Hồ Tấn Hoa thấy trong mắt cháu trai tràn đầy tức giận, ngược lại tán thưởng gật đầu một cái: “Nên duy trì khí thế như vậy. Sĩ Minh, cháu không thể hồ đồ thêm nữa, lần sau nếu để cho ta thấy cháu còn nhẹ tay với người phụ nữ kia, thì ta cũng chỉ có thể tự mình ra tay thôi.”

Năng lực của cháu trai mình thế nào, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Mấy lần bị Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm mất hết danh dự, nhất định là có nguyên nhân!

“Cũng may hiện tại đã xác định Đoàn gia quả nhiên là còn có một người thừa kế. Cái lão Đoàn Kế Hùng đó cũng giầu thật là giỏi.” Hồ Tấn Hoa vừa nói, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Sự việc lần này trời xui đất khiến cũng khiến cho Đoàn gia bại lộ thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng. Mặc dù lúc trước, tất cả mọi người cũng có suy đoán, nhưng dù sao không chứng thực được. Hiện tại đã xác nhận, đoán chừng Hồng gia và Lan gia cũng sẽ có hành động, dù sao Đoàn gia cũng không phải là không có người nối nghiệp, vẫn là một mối uy hiếp to lớn.

“Dự án thôn Thành trung giao cho anh em các cháu, tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót gì.” Hồ Tấn Hoa trầm ngâm nói.

Hồ Sĩ Minh sớm đã có chuẩn bị, gật đầu một cái nói: “Chúng cháu đang tiến hành làm rồi, cháu và Minh Phi sẽ chia nhau làm việc.”

Hồ Minh Phi cũng gật đầu nói: “Cháu muốn xem xem người phụ nữ mà Bùi Dịch nhìn trúng rốt cuộc là có tài cán gì.”

Hồ Tấn Hoa nhìn bọn họ một cái, biết rằng bọn họ hẳn là có chuẩn bị, cũng không nói thêm điều gì, chỉ nói ra lo lắng của chính mình.

“Cho tới bây giờ Lan gian vẫn chưa có hành động, đoán là không tham gia, các cháu nên quý trọng Hồng gia cho tốt. Về phần Đoàn gia, lão Đoàn Kế Hùng đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu.”

Ông ta nói xong cũng giật mình, giọng nói có chút ngưng trọng: “Các cháu phải đề phòng chính là Bùi Dịch, người trẻ tuổi này sẽ là đối thủ khủng khiếp nhất của các cháu. Ta nghe nói công ty xây dựng Tiếp Khắc là của nó? Lần này chuẩn bị ra tay.”

“Không sai.” Hồ Sĩ Minh gật đầu.

Mặc dù bây giờ đang không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bùi Dịch chính là ông chủ phía sau của công ty xây dựng Tiếp Khắc, nhưng nhìn qua đủ kiểu mà trước đây dò xét được, anh ta cơ bản đã có thể khẳng định.

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên một tia cứng cỏi: “Lần đầu tiên xuất thân chiến đấu, cháu rất mong đợi.”

“Anh, em cũng rất mong đợi ba ngày sau Tô Thi Thi sẽ mang đến cho chúng ta kinh ngạc gì.” Hồ Minh Phi trong mắt lóe lên tia mong đợi.

Ba ngày sau, bọn họ sẽ đến phòng thiết kế trong cao ốc Đông Phương bắt đầu đấu thầu, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi sẽ trực tiếp tiến hành trận đấu đầu tiên.

Mà Tô Thi Thi cũng rất coi trọng lần đấu thầu này, sau hai ngày cô đã sẵn sàng bước vào công việc cuối cùng.

Chẳng qua là trước khi đi đấu thầu, từ miệng Ôn Ngọc có năng lực bà tám cực nhạy, cô biết được một tin tức rất có giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Mong đợi biểu hiện của cô.

Edit: Hàn Hàn

Beta: & Ryeo

Ánh nắng mặt trời buổi sáng xuyên vào phòng làm việc của phó tổng, buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, Ôn Ngọc và Tô Thi Thi đang tán gẫu ở bên này.

“Dự án Thành Trung thôn này liên quan đến nhiều như vậy sao?” Tô Thi Thi nghe cô ấy nói một chút về chuyện dự án Thành Trung thôn.

Ôn Ngọc mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp, yếu ớt nói: “Hình như Hồ gia rất coi trọng dự án này, công ty xây dựng Minh Đình định tham gia cạnh tranh. Công ty xây dựng Hồ Thâm của Tần tổng cũng tham gia. Còn có Đoàn gia cùng Hồng gia, tôi nghe nói, các ông trùm về bất động sản cũng định chia nhau

một chén canh này.”

“Tần Phong cũng muốn tham gia?” Tô Thi Thi trầm tư. Nếu như Tần Phong cũng tham gia, như vậy Bùi Dịch thì sao đây?

“Có điều gì đó không đúng.” Trong đầu Tô Thi Thi suy nghĩ thật nhanh, cũng muốn một lần nghĩ thông suốt hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, càng ngày càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

“Vừa bắt đầu thì đã giống như một ván cờ rồi, chúng ta đều bị kéo vào trong đó.” Tô Thi Thi đắm chiêu nói.

“Hả, cô cũng nói giống Tần tổng vậy.” Ôn Ngọc quay sang, tò mò nhìn Tô Thi Thi.

“Tần Phong còn nói gì nữa không?” Tô Thi Thi bỗng hào hứng hẳn lên.

Ôn Ngọc lắc đầu một cái, đáng tiếc rồi nói: “Lần trước anh ấy không cẩn thận mới buộc miệng nói, về sau thế nào thì tôi không dám hỏi.”

Cô vừa nói vừa nhẹ kéo tay áo Tô Thi Thi, tò mò nói: “Thi Thi có muốn đến chỗ Bùi tổng hỏi thăm một chút không, anh ta khẳng định là biết.”

“Bùi Dịch sao?” Tô Thi Thi như có điều suy nghĩ, trong đầu dường như có một luồng sáng sáng lên trong phút chốc, có rất nhiều chuyện lập tức nghĩ thông suốt ngay. Nhưng cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy còn rất mơ hồ.

“Thật không đúng lắm” Tô Thi Thi cau mày.

Cô tổng hợp tất cả các tin tức lấy được trước mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi rút ra một kết luận:

Với tính tình của Bùi Dịch, ắt phải là muốn giành được dự án này. Mà Hồ Sĩ Minh với tư cách là người đứng đầu Hồ gia hiện tại, khẳng định là sẽ không bỏ qua một dự án lớn như vậy đâu.

“Nhưng đến giờ phút quan trọng này mà anh ta lại ép mình đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, không ngừng gây xung đột với mình và Bùi Dịch, đây không phải là anh ta đang tự tìm đến phiền phức sao?” Tô Thi Thi giống như là đột nhiên nghĩ thông suốt một chút.

“Chẳng lẽ là muốn thông qua mình để hãm chân Bùi Dịch lại? Hoặc là, đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch!”

“Đúng vậy, nhất định là đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch, hiện tại đoán chừng là bọn họ còn chưa biết chính xác Bùi Dịch còn bao nhiêu con bài chưa lật!”

Nói chung từ khi ed bộ này từ kiến thức hội họa, thiết kế đến hàng hiệu hay sách 'Tổ Nữ kinh' gì gì đó bạn cũng nghiên cứu rồi, giờ thêm cờ bạc thôi, có là gì.

Đôi mắt của Tô Thi Thi ánh lên tia nguy hiểm.

Khó trách mấy lần gần đây Bùi Dịch lại làm lớn chuyện như vậy, chắc rằng chính là để cho Hồ gia nhìn.

Trút giận thay cô cũng là một nguyên nhân rất quan trọng trong đó. Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt không kìm được mà nở một nụ cười.

“Bất tài khai đao phải không?” Tô Thi Thi siết chặt nắm đấm, liếc mắt đảo các thiết bị lắp đặt bên trong tòa nhà.

“Hồ Sĩ Minh, muốn lợi dụng tôi ư, anh cảm thấy có thể sao?” Từ trong mắt Tô Thi Thi trong hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Thi Thi!” Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi thì bị dọa sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch, khẩn trương đẩy tay Tô Thi Thi một cái.

“Ách... Không sao, không sao.” Tô Thi Thi vội thu lại tâm tình, cười cười với Ôn Ngọc.

Bạn của cô bị dọa sợ có thể rất thảm.

Sau khi Tô Thi Thi điều chỉnh mục tiêu lần nữa, đúng lúc Đồng Tiêu Tiêu cũng chạy tới. Hai người cùng nhau trao đổi qua để chuẩn bị tài liệu cho tốt, sáng ngày thứ hai, đến công ty xây dựng Minh Đình cạnh tranh.

Mà nửa giờ trước khi các cô đang lên đường, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Mang vòng tay và dây chuyền theo.” Bùi Dịch ở bên đầu điện thoại kia nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi chân mày cau lại, sắc mặt có chút phát khổ: “Cái đó, không cần đâu...”

“Nghe lời.” Bùi Dịch dừng lại, cực kỳ dịu dàng nói: “Ngoan.”

Cái chữ ‘ngoan’ này, lập tức khiến cho thân thể Tô Thi Thi không kìm được mà giật mình, ầm ập lan tỏa trong lòng, tất cả cự tuyệt lập tức tan thành mây khói.

“Biết rồi.” Tô Thi Thi hạ giọng thật thấp nói một tiếng.

Bùi Dịch nghe thấy cô bảo đảm, mới vui lòng cúp điện thoại.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tô Thi Thi buồn bực nhìn bốn chữ hiển thị trên màn hình điện thoại di động trò chuyện kết thúc.

“Dù gì người ta cũng là đi cạnh tranh với đối thủ, ít ra cũng phải khích lệ một câu chứ?” Vẻ mặt Tô Thi Thi đau khổ.

Bùi tiên sinh, anh cũng quá vô tâm đi.

Ngay sau đó cô mở ngăn kéo, lấy một chuỗi vòng tay và dây chuyền Ngọc Thạch mà trước kia Bùi Dịch đưa cho cô ra.

“Thật đúng là tự tạo nghiệp chướng thì không thể sống mà.” Tô Thi Thi nhìn này hai bảo bối giống như đồ dỏm, vừa than thở vừa đeo chúng lên người.

Cô không biết tại sao Bùi Dịch lại có ý gọi điện thoại tới đây, bảo cô mang theo chúng.

Nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, cầm cặp công văn lên, rồi cùng Đồng Tiêu Tiêu tới công ty xây dựng Minh Đình.

Hôm nay, đội an ninh của công ty xây dựng Minh Đình làm việc nghiêm chỉnh hơn so trước đây, lúc Tô Thi Thi đến liền thấy hai hàng nhân viên bảo vệ đứng trước cửa, còn có một dụng cụ dò xét, mỗi một người tiến vào đều phải tiếp nhận kiểm tra.

“Đây là muốn lên máy bay sao?” Đồng Tiêu Tiêu im lặng nhún vai một cái.

Khoé miệng Tô Thi Thi gật gật, nhìn chằm chằm phía trước, vừa đi vừa nói: “Có lẽ là sợ lọt hồ nữa thôi.”

“Phù, là chuyện lù lút lần trước sao?” Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, mặc dù không có bài báo nào viết đúng sự thật, nhưng bọn họ lại nghe được không ít tin đồn.

Tất cả mọi người đều đồn đãi rằng, rất có thể là do Bùi Dịch làm.

Tô Thi Thi lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc trợn mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu một cái: “Thái độ nghiêm túc đi!”

“Tuân lệnh!” Người Đồng Tiêu Tiêu đứng nghiêm, nhất thời biến thành một cô gái nghiêm túc.

Hôm nay có không ít công ty đến đấu thầu, xếp hàng trước và sau Tô Thi Thi đều có đại diện của các công ty, rất nhanh đã đến lượt các cô.

“Xin hai vị giao điện thoại di động và máy tính ra, tạm thời sẽ do chúng tôi giữ, sau khi hai vị rời khỏi công ty thì sẽ trả lại sau.” Nhân viên lễ tân cung kính nói.

“Giao điện thoại di động ra sao? Xin hỏi lý do là gì?” Tô Thi Thi nhướn mày, đây là lần đầu tiên cô nghe nói đi đấu thầu còn phải nộp điện thoại di động với máy tính.

“Đây là quy định mới ra của công ty, xin hai vị phối hợp.” Nhân viên lễ tân mỉm cười chuyên nghiệp, rồi dịu dàng nói tiếp: “Quý công ty cần tài liệu trình bày thì chúng tôi sẽ cung cấp USB và bản sao, những chuyện khác xin các vị thứ lỗi.”

Đúng là có chuẩn bị trước đi?

Tô Thi Thi âm thầm trao đổi ánh mắt với Đồng Tiêu Tiêu, bản thân cũng rất tức giận.

Mà mấy đại diện của công ty vào trước hình như không có dị nghị, con người Tô Thi Thi đảo một vòng, nộp điện thoại di động và máy tính của mình lên.

Hồ Sĩ Minh, lại muốn giờ trò bịp bợm rồi đây, cô cũng muốn nhìn một chút, anh ta muốn chơi cái gì!

“Cảm ơn hai vị đã hợp tác.” Nhân viên lễ tân rất khách khí với các cô, chờ các cô giao điện thoại di động và máy tính ra xong, liền dẫn các cô đi lấy tài liệu và bản sao.

Lúc không có người, Đồng Tiêu Tiêu lặng lẽ kéo Tô Thi Thi: “Sao tôi cảm thấy có điểm không đúng vậy?”

Tô Thi Thi nhếch mày, nhỏ giọng nói: “Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, chắc chắn có vấn đề.”

Mà cô không biết, lời của các cô mặc dù nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị camera giám sát bí mật ở bốn phía ghi lại hoàn toàn rất rõ ràng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đình, Hồ Sĩ Minh mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm trong hình ảnh giám sát trên máy tính. Hồi lâu, khoé miệng từ từ câu lên.

“Tô Thi Thi, hi vọng những lời này sẽ không trở thành cơn ác mộng của cô!”

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên tia lạnh lẽo, nói về phía em gái ngồi một bên.

“Minh Phi, kế tiếp phải xem em rồi.”

Hồ Minh Phi nhếch mày, liếc mắt một cái nhìn hình ảnh giám sát Tô Thi Thi, kiêu ngạo hát hàm: “Cho tới tận bây giờ em cũng chưa từng đặt cô ta trong mắt, cô ta còn không xứng làm đối thủ của em!”

“Xem ra em rất tự tin với tác phẩm của mình” Hồ Sĩ Minh đứng lên, “Anh mong đợi biểu hiện của em.”

Công khai cạnh tranh, anh ta sẽ không thiên vị!

Tô Thi Thi, cũng mong đợi biểu hiện của cô!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Bảo vệ vợ từ xa

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Hương Cyndi

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Tiếp Khắc trên tầng hai mươi, lúc này không khí có chút ngưng đọng. Tần Phong ôm máy tính đi tới bàn làm việc của Bùi Dịch, âm một cái đem máy tính để trước mặt anh, trầm giọng nói.

“Hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình được tăng cường, bọn họ còn mời cao thủ máy tính tới đó.”

Bùi Dịch nhìn cũng không nhìn, liếc mắt một cái, vẫn như cũ phê duyệt văn kiện trong tay.

Tần Phong thấy thái độ của anh thì sừng sốt một chút, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, hưng phấn nói: “Cậu đã sớm biết rồi sao?”

Tần Phong vừa nói vừa làm lộ ra bộ dạng hoảng sợ nhìn Bùi Dịch: “Không phải cậu đi phá hệ thống phòng ngự của họ chứ? Nói nhanh lên có công phá chưa?”

Về mặt của Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như không nghe thấy lời của anh ta.

Tần Phong lập tức hưng phấn, thở dài nói: “Xem ra không có công phá rồi.”

Anh ta nói qua tin tức mới nhất vừa nhận được: “Công ty xây dựng Minh Đình đã tịch thu thiết bị truyền tin của Thi Thi, hiển nhiên là sợ cậu dựa vào tín hiệu trên điện thoại và máy tính của cô ấy để hack vào hệ thống của họ, việc này rõ ràng là để phòng cậu.”

“Nếu đối phương đã khiêu khích, cậu muốn ứng phó sao đây?” Trong lòng Tần Phong rất tò mò, nhìn đáng vẻ trấn định của Bùi Dịch, nhất định là có biện pháp.

“Tần Phong.” Bùi Dịch đoán chừng là bị anh ta âm ỉ đến phiền, cuối cùng cũng mở miệng, chậm chậm kêu anh ta một tiếng.

“Hó!” Thân thể Tần Phong lập tức căng thẳng, nghiêm túc nhìn anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc liếc anh ta một cái, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Cậu nên đánh răng đi.”

“Cái... làm gì?” Tần Phong lập tức ngây ra, sau đó mới kịp phản ứng lại, miệng không nhịn được chửi bậy một câu.

“Fuck!”

Có phải là anh em không vậy? Mà cứ chọc mãi vậy!

Tần Phong vội vàng che miệng a một tiếng, sắc mặt xanh lét, giọng điệu dịu lại: “Cậu nói đều tôi đấy à?”

Chẳng qua là Bùi Dịch lại tiếp tục xem văn kiện, giống như lão hoà thượng ngồi thiền, hoàn toàn coi anh ta là không khí.

Tần Phong bĩu môi, mang một cái ghế từ bên cạnh tới ngồi sánh vai cùng Bùi Dịch, thờ phỉ phò nói: “Tôi không đi đấy!”

Anh ta quan sát Bùi Dịch, nhìn anh làm thế nào phá vỡ phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình. Anh ta mới không tin Bùi Dịch sẽ ngồi chờ chết.

Hiện tại Tô Thi Thi đang ở trong đó, nhưng lại hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài!

Lúc này, trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đình, tôi tham gia có đại biểu của công ty cùng với những nhà thiết kế chuyên nghiệp liên tục trình diện. Lúc Tô Thi Thi đang muốn đi vào, bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân từ xa. Cơ hồ tầm mắt mọi người đều nhìn về phía đang phát ra tiếng động. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng thuận theo ánh mắt mọi người cũng nhìn theo, một giây tiếp theo cả hai người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Hồ Minh Phi mặc theo phong cách Bohemian* áo vải ni khoác ngoài, lộn tóc dài quần màu rượu đỏ tán loạn trên vai áo khoác, chân mang giày cao gót cao mười centimet, khi đi lại, mái tóc dài nhẹ nhàng chuyển động theo thân thể, tóc dài theo thân thể chuyển động, mang theo một cỗ khí đặc biệt.

*Phong cách Bohemian (viết tắt là Boho) hoặc Gypsy (Bohemian – Pháp), hay trong tiếng Việt được phiên dịch là phong cách du mục.

Hình thể ngũ quan, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo, tựa như mang theo ma lực, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dáng người cô ta cao ráo, lúc này còn đeo giày cao gót, thân thể phải cao khoảng mét tám, nóng bỏng giống như thân hình của người mẫu vậy.

“Hoa Không Tước.”

Trong đầu Tô Thi Thi không tự chủ nghĩ tới một cụm từ. Không thể không thừa nhận, lúc này Hồ Minh Phi rất chói mắt, tựa như một con chim không tước cao ngạo vậy. Mếch kho lo đó chị ơi

Nhưng trên người cô ta còn có một loại khí chất tao nhã. Hai khí chất ở trên người cô ta hoàn toàn sẵn có, khiến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt.

Hào quang rực rỡ đến lạ lùng, chói mắt. Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi.

Đôi thủ rất mạnh.

Mọi người không thể không công nhận Hồ Minh Phi vừa xinh đẹp lại cao quý, đây là khí chất mà cô ta đã được bồi dưỡng từ nhỏ mà nên, mọi người phụ nữ thấy dáng vẻ như vậy của cô ta cũng phải nổi lòng ghen tỵ.

Sự ghen tỵ này không liên quan đến tốt hay xấu, chẳng qua đây đã là bản năng của phụ nữ.

“Thật là xinh đẹp đi.” Bên cạnh có người không kìm lòng được thờ dài nói.

“Đúng là rất đẹp, chắc rằng đây là cô gái đẹp nhất mà tôi từng thấy đó.” Đồng Tiêu Tiêu ở bên cạnh Tô Thi Thi cũng nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi không kìm được cười nhỏ, lời Đồng Tiêu Tiêu nói đúng là thật.

Một lúc sau, lại nghe lại nghe Tiêu Tiêu thờ dài: “Có thể xem là xinh đẹp, trực giác nói cho tôi biết rằng, không ưa người phụ nữ này.”

“Ách...” Tô Thi Thi có chút mờ mịt nhìn sang Đồng Tiêu Tiêu.

Chỉ thấy Đồng Tiêu Tiêu lắc đầu tiếc nuối, nhỏ giọng nói thầm: “Người này quá kiêu ngạo. Hơi thờ của cô ta khiến người ta không thoải mái, yêu thích không đứng dậy nổi. Tôi cũng không phải là ghen tỵ với cô ta.”

“Phi...” Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười. Quả nhiên là vật hợp theo loài, những lời này nói thật không tặc.

Chính xác là cô cũng không thích Hồ Minh Phi.

Tuyệt đối không phải là ghen tỵ!

Lúc này, Hồ Minh Phi cũng đi tới trước mặt các cô, những người khác thấy cô ta đi tới, cũng kìm lòng không được tránh sang bên cạnh một chút. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau. Hai người cũng không muốn gặp phiền phức, cũng muốn tránh ra, mà chân còn chưa kịp bước, đã nghe thấy tiếng Hồ Minh Phi.

“Tô tiểu thư quả nhiên đã tới, tôi rất mong đợi biểu hiện của cô.”

Bước chân của Tô Thi Thi thu về, người đứng thẳng lại, nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi với Hồ Minh Phi: “Hồ tiểu thư.”

Hồ Minh Phi liếc cô một cái, khẽ hất hàm, rồi sải bước đi về phía các cô, lướt qua, trực tiếp vào phòng họp.

“Thật đáng ghét.” Đồng Tiêu Tiêu thì thầm một tiếng. Từ trước đến nay tính cách của cô ấy luôn thẳng thắn, thấy Hồ Minh Phi này có vẻ không coi ai ra gì, thì trong lòng phát bực.

Tô Thi Thi cười lắc đầu với cô ấy, cũng không để ý nhiều, người khiến người ta còn chán ghét hơn cả Hồ Minh Phi cô đã từng gặp qua rất nhiều.

“Tô tiểu thư, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Thi Thi đang muốn vào phòng họp, thì phía sau lưng lại truyền tới một giọng nói.

Tô Thi Thi đang nghe giọng nói vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ này, người liền cứng đờ, chân mày nhú một cái.

“Khúc tiểu thư.” Tô Thi Thi quay đầu lại nở ra nụ cười chuyên nghiệp.

Không ngờ Khúc Hồng Mai làm ở công ty xây dựng Minh Đình.

“Tô tiểu thư nhìn thấy tôi rất bất ngờ sao?” Khúc Hồng Mai đi tới trước mặt Tô Thi Thi, nhìn cô bằng nửa con mắt: “Không ngờ tôi sẽ vào công ty xây dựng Minh Đình à?”

Hừ, cô ta đã chờ đợi ngày này từ lâu rồi. Lúc trước ở trong công ty xây dựng Minh Đình bị bắt nạt. Nhưng không ngờ, Hồ tổng lại đích thân uỷ nhiệm cô ta làm trợ lý của Hồ tiểu thư, thoáng cái làm cô ta trở mình.

Đợi đến ngày hôm nay để cho Tô Thi Thi thấy mặt mình.

Nhưng mà cô ta đã thất vọng rồi.

Chẳng qua Tô Thi Thi chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, rất tùy ý nói một câu: “Chúng ta không quen, thì vì sao tôi gặp cô lại phải bất ngờ chứ?”

Sau đó, cô và Đồng Tiêu Tiêu cùng nhau xoay người bước vào phòng họp.

“Tô Thi Thi!” Khúc Hồng Mai tức đến nổi suýt chút nữa bộc phát tại chỗ, mặt mũi vằn vẹo, tiếng nghiến răng vang lên khanh khách.

Cô ta ghét nhất chính là cái vẻ cao ngạo này của Tô Thi Thi. Cô ta nằm mơ cũng muốn giẫm nát vẻ cao ngạo của cô trên mặt đất.

“Cô cứ chờ đó!” Trong lòng Khúc Hồng Mai oán hận nói một câu, gót chân giẫm còng cộc đi về phía Hồ Minh Phi.

“Không ngờ cô ta lại là trợ lý của Hồ tiểu thư đó.” Đồng Tiêu Tiêu sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: “Chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Tính tình của Khúc Hồng Mai này cô rất rõ. Mặc dù vừa rồi thái độ của cô đã hạ thấp, nhưng người phụ nữ này cũng sẽ không có ấn tượng tốt với mình, cho nên có đắc tội hay không cần bản là cũng chẳng khác nhau, việc gì phải tự mình chịu thiệt để cho người khác thoải mái?

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, Tần Phong nhìn hình ảnh giám sát từ trong máy tính của Bùi Dịch, mắt không ngừng tròn to, thiếu chút nữa con ngươi cũng rớt ra ngoài.

“Cậu thật sự đi phá hệ thống phòng ngự của bọn họ?” Tần Phong xoa xoa mắt. Anh ta không nhìn lầm, hiện tại trước mắt bọn họ là hình ảnh phòng họp của công ty xây dựng Minh Đình.

Cuộc đối thoại của Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai vừa rồi bọn họ nghe được rõ như ban ngày.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, lúc nhìn sang mặt mũi Khúc Hồng Mai, trong mắt tia độc ác chợt lóe rồi biến mất.

Dám ức hiếp người phụ nữ của anh, muốn chết mà!

Tốc độ gõ bàn phím của anh nhanh hơn một chút. Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện từng cái cửa sổ nhỏ nhỏ. Mỗi một cái cửa sổ trên, đều hiển thị tài liệu về Khúc Hồng Mai.

Tần Phong ở bên cạnh thấy thế liền tròn mắt há mồm, thật lâu sau mới kịp phản ứng, không nhận được liền kéo tay áo của anh: “Bạn già kiểm chế lại một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chú À! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Hết sức bất lợi.

Edit: Phụng

Beta:

“Yên tâm đi, cậu còn chưa ra tay thì chưa tới lượt tôi đâu.” Hồi lâu, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tần Phong thấy thế thì gương mặt hóng hót vuron tới trước: “Bùi tổng, vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?”

Anh ta chợt cảm thấy rất đồng tình với Khúc Hồng Mai, vất vả lắm mới tìm được công việc tốt, đoán chừng lại bị hăng rồi.

Lúc này, Khúc Hồng Mai căn bản không biết mình đang bị theo dõi. Cô ta ngồi nhìn Tô Thi Thi đang bình tĩnh ngồi bên cạnh, lửa ghen trong lòng bùng lên không thể khống chế được mà muốn bộc phát.

Cô ta quay đầu nhìn Hồ Minh Phi ngồi bên cạnh một chút, âm thầm hạ quyết tâm.

Đạo lý đối nhân xử thế như vậy, cô ta cũng không có ngu. Cô ta đã sớm nghe nói, Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh có xảy ra mâu thuẫn với nhau.

Ban đầu, Hồ Sĩ Minh mời cô ta vào làm việc ở công ty xây dựng Minh Đình, đoán chừng cũng đã tính đến ngày hôm nay. Mà cất nhắc cô ta làm trợ lý cho Hồ Phi Minh thôi, có lẽ _____

Khúc Hồng Mai liếc đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Tô Thi Thi: “Có lẽ cũng bởi vì cô chứ gì!”

Khúc Hồng Mai hít một hơi thật sâu, ngồi ở đó nhàn nhã mở miệng nói: “Hôm nay, đều là những bậc thầy thiết kế vô cùng xuất sắc mới ở đây, nếu bàn về tư cách mà nói, Tô tiểu thư đây e rằng là thấp kém nhất đi? Trước kia, tôi nghe nói hôm nay Tô tiểu thư muốn đến đây để đấu thầu thì rất bất ngờ, tôi không ngờ cô lại học hỏi nhanh đến vậy.”

Tô Thi Thi nhướn mày.

“Người phụ nữ này không có đầu óc suy nghĩ hay sao? Vậy mà lại bắt đầu khơi mào mâu thuẫn trước trong hội nghị?”

Âm thầm liếc mắt về nhân viên làm việc của công ty Minh Đình, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Hồ Minh Phi, thấy bọn họ cũng không có ý định ngăn cản, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hiển nhiên là đào cái hố cho cô nhảy vào.

Khoé miệng Tô Thi Thi nhếch lên, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: “Có tư cách hay không thì không phải một người trợ lý nhỏ nhoi như cô có thể quyết định được. Tác phẩm của tôi cũng không phải là để cho cô xem, tôi cảm thấy Khúc tiểu thư vẫn là không nên tự rước lấy nhục nhã, mà tôi chỉ sợ _____ xem không hiểu!”

“Cô...” Khúc Hồng Mai tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch, thiếu chút nữa là phản bác lại, người phụ nữ này thật là nguy hiểm!

Thật là hận chết Tô Thi Thi cao ngạo kia, rốt cuộc là người nào đã cho cô ấy niềm tin như vậy!

Cô ta giận quá hoá cười, lạnh giọng nói: “Tô tiểu thư khẩu khí thật lớn. Tôi nghe nói cô với Bùi tiên sinh còn có Tần tổng quan hệ với bọn họ cũng không tệ, mặc dù không biết Bùi tiên sinh rốt cuộc là làm gì, nhưng Tần tổng là người làm ăn lớn. Cô và anh ta thân thiết như vậy, hẳn là từ chỗ anh ta cô cũng đạt được không ít内幕 hoa đi?” “Khúc tiểu thư, phiền cô nói chuyện có tự trọng một chút!” Đồng Tiêu Tiêu vừa nghe liền khó chịu trước cả Tô Thi Thi.

Ý của Khúc Hồng Mai rõ ràng là đang nói Tô Thi Thi dựa vào người khác nên được thiên vị, ý thiết kế của Tô Thi Thi chả có giá trị, người này có tâm cơ quá hiểm ác.

Nhất là đến thời gian cạnh tranh ngay bây giờ, làm cho người ta nghi ngờ tài năng của Tô Thi Thi, có thể thấy được tâm cơ của cô ta có bao nhiêu thâm độc!

“Sao vậy, mình làm còn sợ người khác nói à?” Khúc Hồng Mai đã sớm có biện pháp ứng phó, hừ lạnh nói: “Các vị có thể không biết, lúc trước, tôi và Tô tiểu thư đã từng làm việc chung với nhau. Năng lực của cô ấy đúng là có một chút, nhưng rốt cuộc được bao nhiêu phần, trong lòng ai ai đều rất hiểu.”

Cô vừa nói vừa liếc Tô Thi Thi một cái: “Mỗi người ở đây đều có thể làm tiền bối của cô!”

“Cô...”

“Tiêu Tiêu.” Tô Thi Thi vỗ tay Đồng Tiêu Tiêu nhắc nhở, trên mặt vẫn luôn mang nụ cười nhàn nhạt.

Lúc càng tức giận cô lại càng tỉnh táo.

Muốn đổ bát nước dơ lên người cô đúng không? Trong lòng Tô Thi Thi cười lạnh. Khúc Hồng Mai tự cho là mình có bao nhiêu năng lực đây!

Cô hướng về Đồng Tiêu Tiêu nhàn nhạt nói: “Với một người không có năng lực, chỉ biết nổi điên sẽ thành chó cắn người thì nói nhiều như vậy làm gì?”

“Không sai! Trước kia cô ta ở công ty xây dựng Tiệp Khắc luôn thích lộng hành thị phi, kết quả là bị đuổi việc. Không ngờ đến nay vẫn không đổi.”

Đồng Tiêu Tiêu nói xong liền quay về phía nhân viên của công ty xây dựng Minh Đình, nói: “Các người cũng phải cẩn thận, coi chừng một con chuột thối tha làm loạn đó!”

“Cô... Các cô ngấm máu phun người, tôi có thể tố cáo tội phi báng!” Khúc Hồng Mai giận tới mức mặt mày lúc xanh lúc trắng.

“Cô cũng biết vu oan người khác là phạm tội à? Vậy khi này cô cũng khinh miệt thiết kế của Thi Thi chúng tôi, những lời đó được coi là gì đây? Huống hồ, tôi nói đều là sự thật!” Đồng Tiêu Tiêu trả lời một cách đầy mỉa mai.

Nếu bàn về gây gỗ, cô ấy tuyệt đối sẽ không thua Khúc Hồng Mai.

“Cô...” Khúc Hồng Mai bị phản bác một lời cũng không thể thốt ra được, giận tới mức người run lên bần bật.

“Được rồi!” Hồ Minh Phi quay đầu lại khẽ quát lên một tiếng, có chút tức giận.

Khúc Hồng Mai này sao lại không có đầu óc như thế, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà gây gỗ, hơn nữa còn không khách sáo? Đây không phải là làm mất mặt cô ta sao!

Đúng lúc này, cửa truyền đến một tràng tiếng động, có người hô to: “Hồ tổng tới.”

Hiện tại, thân phận của Hồ Sĩ Minh đã được lộ diện. Mọi người ai cũng biết anh ta là tổng tài của công ty xây dựng Minh Đình.

Thấy anh ta đi vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng theo phong trào đứng lên, chẳng qua là lúc cô gặp Hồ Sĩ Minh, thì hơi giật mình.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh trong ấn tượng của cô thì người này đã thay đổi hoàn toàn khác. Sắc mặt anh ta trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt mang theo lãnh ý, toàn thân toả ra khí thế bức người.

Ánh mắt của anh ta nhìn sang, liếc mắt dò xét trên người Tô Thi Thi, không có ý dừng lại, thoáng cái liền rời đi như không thấy cô vậy.

Thật sâu lắng.

Trong lòng Tô Thi Thi cả kinh, Hồ Sĩ Minh gây cho cô áp lực rất lớn.

Đây mới là diện mạo thật sự của anh ta sao?

Tô Thi Thi không kìm lòng được đặt tay lên chuỗi dây chuyền ở trước ngực.

Trong tay cảm giác được hơi lạnh của dây chuyền kia, cô có chút hoảng hốt phải điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại.

“Bùi Dịch, anh tấn công vào hệ thống sao?” Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Không biết lần này Bùi Dịch muốn làm gì. Nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch sẽ có biện pháp đối phó. Nếu không lúc này, khi các cô bị bắt nạt các công cụ truyền tin, Dương Dũng ở trong bóng tối sẽ xông ra lôi các cô đi ngay.

“Bắt đầu đi.” Hồ Sĩ Minh đứng ở vị trí chủ tọa, không nói lời thừa thãi, hướng về phía mọi người nhàn nhạt mở miệng nói.

Người chủ trì bước lên nói đôi lời mở đầu, rồi chính thức bắt đầu vào vòng đấu thầu.

Đấu thầu được áp dụng bằng phương thức bốc thăm, các đại diện của từng công ty tiến lên theo thứ tự để bốc thăm. Đến lượt Tô Thi Thi, cô phát hiện ra có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, rõ ràng bắt gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai cùng với nụ cười thâm.

“Tô Thi Thi, hôm nay đã định sẵn là cô sẽ thua rồi.” Khúc Hồng Mai nhìn về phía Tô Thi Thi, dùng khẩu hình nói ra một câu.

Tô Thi Thi cũng không chắc lắm, nhưng nhìn loáng thoáng cũng có thể hiểu.

Cô chợt hướng mắt về phía Khúc Hồng Mai miệng nở nụ cười xán lạn, trong mắt dường như lóe lên một tia sáng.

Thua ư? Tô Thi Thi thờ ơ rồi nhún nhún vai một cái.

Ai nói cô là vì muốn thắng?

Cô liếc mắt đến vị trí chủ tọa của Hồ Sĩ Minh. Kể từ khi anh ta vào đây, cũng chưa thềm nhìn Tô Thi Thi quá một lần, giống như trước giờ bọn họ chưa từng gặp nhau vậy.

“Hồ tổng, tiếp tục như thế đi, sau này ngàn vạn lần cứ tiếp tục làm bộ như không biết tôi đi.” Trong lòng Tô Thi Thi đang âm thầm cầu nguyện.

Đồng thời, hôm nay cô sẽ trả anh ta một phần đại lễ.

Tô Thi Thi tiến lên rút tờ giấy ra, liếc mắt nhìn. Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong đang hỏi Bùi Dịch.

“Cậu nói Thi Thi sẽ rút được số mấy?”

Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, nhàn nhạt trả lời: “Mười.”

“Mười?” Tần Phong ngẩn ra, ở đây tổng cộng chỉ có mười công ty được tuyển chọn tham gia thôi.

“Đây là cái hồ được người ta đào sẵn sao?” Sắc mặt Tần Phong trầm xuống vài phần, đối với kiểu đấu thầu như thế này, nếu đã cạnh tranh công khai thì hết sức bất lợi.

Mưa rồi, một mùi đường xa không thấy lối rồi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Kẻ xấu tác oai tác quái.

Edit: Moon

Beta:

“Số mười.”

Tô Thi Thi lăm bằm đọc lại con số này, thoát cái trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, hơi giương mắt, không hẹn mà gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai.

Về mặt cô ta đang khiêu khích nhìn cô.

“Haizz” Tô Thi Thi chợt hướng về phía Khúc Hồng Mai nặng nề thờ dài một tiếng, lắc đầu lấy tay che má, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Khúc Hồng Mai nghe thấy.

“Kẻ xấu tác oai tác quái.”

“Cô...” Khúc Hồng Mai tức đến mức lỗ mũi méo xệch.

Người phụ nữ này cũng quá trắng trợn rồi!

Những người khác trong phòng họp cũng không phải là người điếc, đều liên tiếp liếc mắt về phía Tô Thi Thi và Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai âm thầm nghiến răng, cũng không thể làm loạn ở đây, chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Tô Thi Thi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bóc thăm xong liền ngồi ở vị trí lẳng lặng chờ.

Ngồi ở chủ tọa, ánh mắt Hồ Sĩ Minh thờ ơ rơi xuống người Tô Thi Thi. Vừa rồi bọn cô nổ sừng anh ta thấy rõ như ban ngày, ánh mắt anh ta lạnh lùng.

Người phụ nữ này còn có sự bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của anh ta.

“Bắt đầu đấu thầu, trước hết mời số một là đại diện tập đoàn Lâm thị đi lên trình bày.” Trợ lý của Hồ Sĩ Minh thông báo.

“Nghe nói cách đây không lâu, nhà thiết kế của tập đoàn Lâm thị này đã đoạt một giải thưởng quốc tế lớn, lần này đến đây cũng phải có chuẩn bị rồi.” Đồng Tiêu Tiêu đề sất vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi gật đầu một cái: “Nghiêm túc xem đi, mà học hỏi chút kinh nghiệm.”

Đồng Tiêu Tiêu mím môi, cười trộm.

Đoán chừng là vào lúc này Tô Thi Thi cũng đang rất nhàn hạ thoải mái, nhưng vẫn đến tranh thủ. Người bên cạnh ai mà chẳng bày sẵn thế trận chờ quân địch chứ, căng thẳng muốn chết.

Công ty xây dựng Minh Đình vốn có tiếng trong ngành xây dựng. Lần này, bởi vì thân phận của Hồ Sĩ Minh được đưa ra ngoài ánh sáng, nên phần lớn công ty đấu thầu đều hướng về phía Hồ gia.

“Nhìn kỹ là thịnh yến.” Tô Thi Thi nhìn vào màn hình trình chiếu, trong đầu trầm nghĩ.

Đấu thầu lần này, gần như thu hút các phòng thiết kế của những công ty cũng đứng đầu trong nước. Trừ hai người Tô Thi Thi và Hồ Minh Phi công tác

trong ngành chưa được nhiều người biết đến, còn những người khác đều là cao cấp.

Tô Thi Thi thấy thế rất nghiêm túc, còn lấy sổ ghi chép ra chăm chỉ ghi lại.

Trong phòng làm việc của giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch và Tần Phong thông qua camera theo dõi trong phòng họp đều đã thấy tất cả.

Hoặc là nói bọn họ đang nhìn Tô Thi Thi.

Tần Phong liếc mắt, siêu cấp bội phục nói: “Tinh thần của Thi Thi nhà chúng ta thật là vững chắc, lúc này vẫn còn có tâm tình ghi chép.” Anh ta vừa nói vừa đẩy Bùi Dịch một cái: “Cậu nói xem rốt cuộc em ấy đang định làm gì vậy? Nhìn đáng về em ấy, một chút cũng không lo lắng?”

Bọn họ ở đây ai mà không biết Đoàn gia có ý kết thân với Hồ gia, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi chính là tình địch.

Hôm nay tình địch cũng tới đây làm mất mặt, Tô Thi Thi không lo lắng, Tần Phong thấy thế càng lo.

“Tần Phong,” Bùi Dịch nghe vậy, khề cau mày, ánh mắt vẫn rơi vào hình ảnh giám sát trong màn hình như cũ, lạnh lùng phun ra một câu nói, “Chú ý cách dùng từ của cậu.”

“Cái gì dùng từ... Ách...” Tần Phong giật mình, đột nhiên nghĩ đến câu mà anh ta vừa nói “Thi Thi nhà chúng ta”.

Anh ta có chút im lặng.

Lúc đàn ông hẹp hòi thật không thể nói lý!

Lúc này hình ảnh giám sát đang hiển thị đã đến lượt Hồ Minh Phi ra sân.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đình, lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi ra sân, thì gấp sổ ghi chép lại, ngồi thẳng người, nhìn qua lại nổi lên loại cảm giác kính nể.

Bên cạnh, Đồng Tiêu Tiêu siết chặt nắm đấm, tựa hồ còn khấn trương hơn cả Tô Thi Thi.

Khúc Hồng Mai giúp Hồ Minh Phi cắm USB vào, mở bản thuyết trình xong rồi lui xuống, nhìn lướt qua Tô Thi Thi, trong mắt đều là vẻ giễu cợt.

“Hừ, tự cảm thấy xấu hổ đi!” Khúc Hồng Mai âm thầm tổn hơi thừa lời.

Cô ta nhìn như vậy lâu, chính là muốn nhìn Tô Thi Thi bị Hồ Minh Phi giẫm dưới chân.

Tô Thi Thi nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái. Lúc này, sắc mặt cô đã trầm tĩnh nhìn màn hình trình chiếu, giống như là một học sinh cần phải học hỏi nhiều điều hơn, lại giống như là một thám phán, chờ tác phẩm Hồ Minh Phi xuất hiện.

Ánh mắt của Hồ Minh Phi quét qua Tô Thi Thi, lúc thấy nét mặt của cô, tia khinh thường trong mắt chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó đi tới trước máy tính, cô ta bắt đầu thuyết trình.

“Oa!” Khi cô ta chiếu bản thiết kế ra, đưa các thiết kế tổng thể tòa nhà thương mại lên, trong phòng họp nhất thời vang lên một vài tiếng khâm phục.

Tô Thi Thi nhũn mày lại, trong mắt cũng có một tia tán thưởng.

“Quả nhiên không tệ.” Tô Thi Thi cẩn thận quan sát bản vẽ thiết kế toà nhà, âm thầm kinh hãi.

Khó trách Hồ Minh Phi lại cao ngạo như thế, cô ta quả thật có tư cách mà cao ngạo. Nếu bản thiết kế này mà đem đi tham gia thi đấu, tuyệt đối có thể ôm giải thưởng lớn trở về rồi.

“Tôi sử dụng chính là phong cách Bohemian kết hợp cùng phong cách cổ điển. Chủ yếu là suy tính đến đời sống thành phố nhộn nhịp ngày nay, mà một ngôi nhà rộng lớn có hệ thống vui chơi giải trí là nơi mọi người thư giãn nghỉ ngơi, áp dụng phong cách này thực sự có thể khiến cho người ta có một kiểu đánh thẳng vào thị giác, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Lúc đối mặt với sự mới lạ, mặt khác đại não của con người sẽ có một phương thức được thả lỏng.” Hồ Minh Phi vừa nói vừa mở ra các chi tiết bộ phận, tự tin nói: “Đây chính là lý thuyết từ thiết kế của tôi, khiến người ta giải trí đồng thời cũng hoàn toàn thả lỏng bản thân.”

“Bộp bộp bộp...” Trong phòng họp vang lên một tràng vỗ tay kịch liệt, những nhân viên đến tham dự đấu thầu từ những công ty khác mỗi người đều tán thưởng từ nội tâm.

Có người thậm chí còn âm thầm tiếc rẻ, biết mình đấu thầu cũng không có hy vọng.

“Cậu nói cô ta là một người ngoài nghề, sao lại có thể thiết kế tuyệt vời như thế chứ?” Đồng Tiêu Tiêu ghé sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói nhỏ.

Cô vẫn chưa tin Hồ Minh Phi kia thiên tài như thế, cái gì cũng nghĩ ra được!

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười một cái, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Cô ta kiêu ngạo như vậy cũng không đến mức làm càn, đây là tác phẩm của cô ta”

“Nhưng mà ——” Tô Thi Thi dừng một chút, trong mắt tràn đầy vui vẻ nói: “Tôi không thích phong cách của cô ta lắm.”

“Không sai, tôi cũng không quá thích. Đánh thẳng vào thị giác quá mạnh mẽ, người phương Tây có thể dễ dàng tiếp nhận hơn. Mà trong nước muốn tiếp nhận kiểu đôi môi táo bạo này là mạo hiểm rất lớn. Nếu như nơi này dùng công nghệ khoa học, có thể sẽ thích hợp hơn.” Đồng Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ nói.

“Tôi vẫn thích thiết kế của cô hơn, khiến cho người ta có loại về cảm giác về nhà, đây mới là ý tưởng đề bàn bạc.”

Tô Thi Thi mỉm cười, lắc đầu nói: “Thời đại đôi môi, khái niệm thiết kế của cô ta sau này sẽ được phổ biến trong một thời gian ngắn, phương diện này chúng ta cũng phải học tập để lấy kinh nghiệm.”

Cô vừa nói vừa đứng lên, nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: “Đến lượt chúng ta rồi.”

Đồng Tiêu Tiêu gật đầu, đứng dậy cầm USB rồi đi trước lên cắm vào máy tính, cũng như chuyển bản thiết kế của Tô Thi Thi ra ngoài.

Lúc Tô Thi Thi đi lên phía trước, ánh mắt không nhanh không chậm quét qua người Hồ Minh Phi đang ngồi trước mặt.

Hồ Minh Phi cũng đang nhìn cô.

Chỉ thấy Hồ đại tiểu thư hướng về phía cô, khóe miệng câu lên, trong mắt đều là vẻ giễu cợt và sự khinh thường.

“Cũng không gì hơn cái này.” Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Vị Hồ đại tiểu thư này đã quen thói cao ngạo, một chút lòng khoan dung cũng không có, cô thật đúng là khinh thường khi làm đối thủ cạnh tranh với cô ta.

Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi, sống lưng thẳng tắp, không nhanh không chậm đi tới bàn hội nghị ở trên cùng.

Cách cô hơn hai mét đằng kia chính là Hồ Sĩ Minh. Lúc này, anh ta đang an vị ở trên cao, mặt không đổi sắc nhìn cô.

“Hồ Sĩ Minh, sự kiểm chế của anh đối với tôi đến đây chấm dứt đi.” Tô Thi Thi chợt hướng về phía Hồ Sĩ Minh nở ra một nụ cười rạng rỡ, sự giáo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Trước khi tới, cô sớm đã hạ quyết tâm.

Mà cô không biết rằng nụ cười vừa rồi của cô, đã bị camera của Bùi Dịch phía sau nhìn thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong cũng nhìn thấy, đang ở bên kia giễu cợt trên nỗi đau của người khác: “Cậu có thấy không, em ấy vừa rồi cười về phía Hồ Sĩ Minh, cười trông thật xinh đẹp!”

“A...”

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, không khí lập tức giống như là bị ngưng đọng lại, lạnh lẽo đến dị thường.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình, môi mím chặt, gương mặt vô cảm, hai tay gõ rất nhanh trên bàn phím.

Trong màn hình, Tô Thi Thi đã bắt đầu trình bày.

Cô đứng ở phía trên cùng bàn hội nghị, hình chiếu tỏa ra lam quang lò mờ rơi xuống người cô, tựa như bịt kín một tầng đám sương.

“Xin chào mọi người, tôi là nhà thiết kế Sunshine, Tô Thi Thi. Tôi thiết kế dự án này, xuất phát từ khái niệm về nhà. Nhà, là nơi mỗi người thuộc về, nó...”

Tô Thi Thi vừa nói vừa di chuyển con chuột, về phía tác phẩm thuyết trình. Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại, tay cứng đờ.

Chỉ thấy nội dung trong máy tính lấy mất thường có thể thấy được tốc độ, từ từ biến mất!

Biến mất!

Không tới mười giây đồng hồ, tất cả nội dung đều biến mất sạch sẽ, cái gì cũng không thấy!

Cả nhà tối hạo!

Dạo gần đây bạn rất ham hồ, ngày ed truyện chữ, tối ed truyện tranh. Cũng fine lắm

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chó độc thân sẽ không hiểu đâu.

Edit: Lyhna

Beta: Hương Cyndi

Không khí trong phòng họp an tĩnh hai giây, ngay sau đó bộc phát ra một trận bàn tán xì xào, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn chăm chăm màn hình chiếu...

Một bản thuyết trình được soạn thảo cẩn thận tỉ mỉ dành cho mọi người đột nhiên biến mất ngay trước mắt họ.

Tô Thi Thi ngậy ngốc, vội vàng di di con chuột, rút USB ra rồi lại cắm vào.

Nhưng dữ liệu bên trong USB trống tuếch, không có một văn bản nào.

“Sẽ không độc ác như vậy chứ?” Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi cách đó không xa.

Trò đùa này hơi bị lớn rồi nha!

Tài liệu lúc cô thuyết trình cũng biến mất, USB do công ty xây dựng Minh Đình cung cấp, mọi người sẽ nghĩ ra sao về việc này.

Khóe miệng Tô Thi Thi hơi giật giật.

Không hổ danh là anh trai của Hồ Quân Nhạc, bản lĩnh của hai người họ giống nhau như đúc.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiếp Khắc, một tay Tần Phong bắt lấy cổ tay Bùi Dịch, còn tay kia chỉ vào màn hình máy tính, hơi thờ run rẩy.

“Cậu điên rồi phải không?” Anh ta im lặng hồi lâu rồi đột nhiên rống lên đầy giận dữ. “Cậu phá Thi Thi làm gì? Em ấy không thể hoàn thành công việc, cậu muốn hạ bệ em ấy à?”

Tần Phong thật sự lờ mờ rồi. Bùi Dịch rút cuộc muốn làm gì?

“Buông tay.” Bùi Dịch rất tỉnh táo, hơi giật cổ tay của mình lại.

Một giây tiếp theo, Tần Phong giống như bị kim châm vội vàng buông lỏng tay ra.

Nhưng anh vẫn không hiểu: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Đây là tâm linh tương thông của người yêu nhau, cậu là chó độc thân đương nhiên sẽ không hiểu đâu.” Bùi Dịch quay đầu nhàn nhạt liếc Tần Phong một cái, ngay sau đó lại chuyển dời đến màn ảnh, ánh mắt khóa chặt vào hình ảnh của Tô Thi Thi.

“Chết tiệt!” Tần Phong tức đến nổi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Lúc nào rồi mà người này còn không quên đả kích anh ta đôi câu.

Chẳng qua là... Tần Phong âm thầm liếc Bùi Dịch một cái, người này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy.

Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lúc này, phòng họp ở tầng trên cùng công ty xây dựng Minh Đình, không khí càng ngày càng kỳ quái.

“Hồ tổng, không phải anh nên cho tôi một lời giải thích sao?” Tô Thi Thi thẳng người đứng trước phòng họp, hai mắt nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh, giọng nói rất bình tĩnh.

“Đúng vậy, Hồ tổng nên cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý chứ. Các người tịch thu công cụ truyền tin của chúng tôi, phải dùng USB của các người, như vậy hiện tại văn bản tỉ mỉ như vậy tại sao lại biến mất?” Đồng Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, lên tiếng ủng hộ cô. Công ty xây dựng Minh Đình quả là khinh người quá đáng!

“Ý của Tô tiểu thư là, tôi để cho văn bản báo cáo của các cô biến mất?” Ánh mắt nguy hiểm của Hồ Sĩ Minh ngược lên, không nhanh không chậm hỏi.

“Không phải sao?” Tô Thi Thi cười nhạt, “Chẳng lẽ là tự tôi để nó biến mất à?”

Về mặt những người khác cũng có chút vi diệu. Lúc trước, bọn họ có nghe được không ít tin đồn về Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh. Hiện tại lại có tin tức truyền tới, Hồ Minh Phi có ý với Bùi Dịch.

Cuộc đấu thầu lần này nói là một cuộc họp tác, nhưng cũng chẳng khác nào trận đấu giữa Tô Thi Thi với Hồ Minh Phi. Tô Thi Thi còn chưa bắt đầu phần thuyết trình năng lực của mình thì đã bị gây cánh quay về.

“Sao lại không thể là do chính cô chứ?” Khúc Hồng Mai ở một bên thấy tình hình bất thường, lập tức nhảy ra ngoài, “Ai biết được bởi vì cô biết mình không sánh bằng Hồ tiểu thư, cho nên mới cố ý để bản thuyết trình biến mất chứ?”

Khúc Hồng Mai vừa nói, ánh mắt quét qua từng người qua trong phòng họp: “Cô lựa chọn lúc này để bản thuyết trình biến mất, thật sự là đúng lúc.”

“Cô đừng có mà ngậm máu phun người, thiết kế Tô của chúng tôi ngay cả công trình gian khách cũng có thể giành được, năng lực không thể nghi ngờ, mà phải dờ loại thủ đoạn này sao?” Đồng Tiêu Tiêu thật muốn xông qua xé nát miệng của Khúc Hồng Mai.

Người phụ nữ này thật ác độc!

“Tô tiểu thư.” Lúc này Hồ Minh Phi đứng lên hướng về phía Tô Thi Thi nói, “Công ty xây dựng Minh Đình còn không đến mức sử dụng loại thủ đoạn tì tiện này. Coi như cô đã hoàn thành thuyết trình, tôi cũng có lòng tin có thể toàn thắng, căn bản sẽ không sợ cô. Sao phải khiến cô mất đi tư cách đấu thầu chứ?”

“Hồ tiểu thư thật là tự tin!” Đồng Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, “Tô tiểu thư của chúng tôi thiết kế, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với các người!”

“Hiện tại cô nói gì chẳng được, dù sao các người thiết kế tác phẩm cũng không có cách thuyết trình, quý biết các người thiết kế ra đáng về gì.” Khúc Hồng Mai tiếp lời nói, “Làm sao tôi biết không phải là các người động tay động chân vào văn bản?” Cô ta vừa nói mâu quang rét, cũng có điều chỉ nói: “Tôi nghe nói, tài nghệ máy tính của Bùi tổng rất cao, có thể sánh với hacker đây!”

“Cô có ý gì?” Đồng Tiêu Tiêu tức giận.

“Bùi Dịch...” Trong lòng Tô Thi Thi không biết sao lại nhảy lên một cái, trong đầu không tự chủ được lại nhớ tới lúc trước khi lên đường, Bùi Dịch cố ý gọi điện thoại tới dặn dò bảo cô mang theo dây chuyền và vòng tay.

Tay của cô kim không được sờ một cái lên chuỗi dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng dâng lên một rất ý nghĩ kỳ quái.

“Tiêu Tiêu.” Tô Thi Thi dè tay Đồng Tiêu Tiêu xuống, trong lòng đã có chủ ý.

Cô không nhìn Khúc Hồng Mai đang nhảy nhót như thằng hề, mà quay đầu nhìn thẳng Hồ Sĩ Minh, nhàn nhạt nói: “Bản thuyết trình này đã trải qua kiểm tra của các người, có vấn đề hay không trong lòng các người rất rõ ràng!” Cô vừa nói nhìn về phía Hồ Minh Phi, sống lưng cô gắng thẳng tắp, kiêu ngạo nói: “Tôi tới tham gia đấu thầu chẳng qua là bởi vì một cam kết ban đầu. Về phần Hồ tiểu thư, cho tới bây giờ cũng chưa được xếp vào hàng đối thủ của tôi.”

“Cô...” Mặt Hồ Minh Phi liền biến sắc. Ý của cô là cô ta căn bản không xứng làm đối thủ của cô sao?

Kiêu căng!

Sắc mặt của mọi người bên cạnh cũng trở nên khác lạ, từng người ngồi im tại chỗ, nói cũng không dám nói.

Tô Thi Thi nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét qua từng người trong phòng họp, tự nhiên nói: “Nếu đã xảy ra loại chuyện như vậy, tôi cũng không có hứng thú tiếp tục đấu thầu nữa. Dù sao, mất đi một đối tượng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đình đây, tôi cũng không quá để ý.”

Cô nói xong liền đi trở lại đến vị trí của mình, thu dọn xong đồ đạc rồi nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu chúng ta đi thôi.”

“Được!” Đồng Tiêu Tiêu lập tức đuổi theo.

Cứ vậy mà đi sao?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ngây ngốc, nhất là câu nói cuối cùng của Tô Thi Thi.

“Mất đi một hợp đồng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đình đây, tôi căn bản cũng không quá để ý!”

Vậy mà lại có người không đặt công ty xây dựng Minh Đình cùng nhà họ Hồ ở trong mắt, thật sự là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

“Tô Thi Thi!”

Hồ Sĩ Minh từ chỗ ngồi đứng lên, tia hung ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, lại khiến anh ta “kinh ngạc” một lần!

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn em gái của mình, sắc mặt cô ta cũng rất khó coi. Tô Thi Thi ở ngay trước mặt mọi người mà hạ thấp bọn họ không đáng một đồng, khẩu khí này cô ta nuốt không trôi!

“Điều tra rõ!” Hồ Sĩ Minh hướng trợ lý lạnh giọng nói.

Bản trình chiếu đột nhiên biến mất, tuyệt đối không đơn giản!

Giống như Tô Thi Thi nói, bản thuyết trình gốc của các cô đã phải trải qua kiểm tra của nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, xác định không có sai sót gì mới sao chép vào USB, trong khâu đó không thể nào xảy ra vấn đề.

“Chỉ sợ...” Ánh mắt Hồ Sĩ Minh mãnh liệt, trong lòng có ý nghĩ chẳng lành.

Đúng lúc này, điện thoại của trợ lý vang lên, anh ta đi tới một bên nhận nghe, chỉ một giây sau sắc mặt liền thay đổi, vội vàng đã chạy tới bên cạnh Hồ Sĩ Minh, ri tai nói thầm: “Tổng giám đốc, hệ thống của chúng ta lại bị công phá!”

“Sh**!” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát cái liền tối sầm.

Quả nhiên là thế!

“Tổng giám đốc, chuyện bản thuyết trình kia có phải người kia làm hay không, nhưng tại sao hắn lại muốn hại Tô tiểu thư chứ?” Trợ lý nhỏ giọng hỏi.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, vừa định nói gì đó, đột nhiên đèn trong phòng họp lóe lên một cái, ngay sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, có một bóng đèn bị nổ.

Một giây tiếp theo, mọi người nghe thấy trong phòng họp vang lên một chuỗi tiếng ào ào, giống như trời mưa vậy.

Không đúng, chính xác là trời mưa!

“Hệ thống phòng cháy khởi động!” Những đại diện của các công ty khác cũng sợ ngây người, đang yên đang lành sao lại phun nước chứ?

“Anh!” Hồ Sĩ Minh Phì nhìn nước đang ào ào phun xuống, tức đến nổi suýt nữa ngất đi.

Vậy mà lại dùng đúng một chiêu như vậy! Đáng chết, còn ở ngay trước mặt bao nhiêu khách hàng đại diện chứ!

“Bùì Dịch!” Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, chỉ nghe được một chuỗi âm thanh rắc rắc khớp xương bị lệch khỏi vị trí.

Anh ta nói một câu qua kẻ rằng: “Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

“Cút đi!”

Bên này, Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu vừa mới bước ra khỏi cao ốc công ty xây dựng Minh Đình, liền nghe thấy tiếng la hét từ bên trong truyền tới.

Các cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa nhà lớn dường như bị đi mất khổng lồ, trần nhà không ngừng phun nước ra ngoài, tình cảnh miễn bàn là có bao nhiêu đặc sắc.

“Oh my chúa!” Đồng Tiêu Tiêu che miệng lại, kinh sợ đến nỗi con ngươi cũng sắp rơi ra ngoài, “Tôi cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến một lần!”

“Quá... độc ác rồi!” Tô Thi Thi nhìn một màn trước mắt, gương mặt không kìm được giật giật hai cái.

“Bùì Dịch, là anh sao?”

“Tôi, thật cặn lõi!”

Nhưng rốt cuộc anh làm thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Về nhà sẽ trừng phạt anh.

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Ryeo

Cả tòa cao ốc công ty xây dựng Minh Đình giống như bị tập kích, tất cả công nhân viên cùng khách hàng ôm đầu xông tới cửa bỏ trốn, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

Tô Thi Thi đứng ở cửa ngõ ngác hơn một phút đồng hồ, sau đó mới bình tĩnh lại kéo tay Đồng Tiêu Tiêu, xoay người rời đi.

Chẳng qua là không ai biết trong lòng cô cực kỳ bất ổn, trong lòng ruột gan nhảy loạn.

Cô có thể đoán được là do Bùi Dịch làm, thì Hồ Sĩ Minh cũng có thể đoán ra được. Dù sao cũng là dùng đúng một cách làm, đi hết Bắc Kinh này đoán chừng cũng tìm không ra nơi thứ hai nào.

“Thi Thi, cô biết ai làm phải không?” Đồng Tiêu Tiêu vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

Gần đây, cô nghe được không ít tin đồn. Có một số người nói là ban đầu công ty xây dựng Minh Đình gặp tai họa là do Bùi Dịch làm.

“Nào, chạy mau. Đợi bọn họ phản ứng kịp, chạy đến bắt chúng ta lại thì xong đời.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu, kéo cô đi nhanh về phía trước.

Cũng may các cô chạy không được bao xa, chú Lý đã tới đón các cô. Tô Thi Thi vội kéo Đồng Tiêu Tiêu lên xe, chạy nhanh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong tròn mắt há mồm nhìn hình ảnh giám sát trong máy tính, hồi lâu nói không ra lời.

“Quá... âm hiểm rồi!” Hồi lâu, Tần Phong mới khó khăn nói ra một câu như vậy.

Đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với Bùi Dịch. Người này thật sự quá kinh khủng, cùng một thủ đoạn mà khiến cho Hồ Sĩ Minh phải gặp hạn hai lần.

Hai anh em cao ngạo kia hiện tại đoán chừng sắp tức hộc máu!

Đáng tiếc hệ thống giám sát lại bị Hồ Sĩ Minh bắt người cho ngừng toàn bộ hệ thống, bằng không đoán chừng bây giờ có thể thấy đủ sắc mặt của bọn họ.

Bùi Dịch thu tay lại, cầm điện thoại di động đang để ở một bên lên rồi đứng dậy.

Tần Phong lập tức nhào tới, hai tay cầm tay của anh, khẩn cầu: “Mau nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc làm sao tấn công vào đó được? Thiết bị truyền tin của Tô Thi Thi cũng bị thu mất, rốt cuộc cậu giấu tin hiệu ở đâu hả?”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái, không nhanh không chậm nói: “Đừng quấy rầy tôi ân ái cùng vợ tôi.”

Nói xong liền rút về tay, xoay người cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ. Không lâu sau, liền nghe được anh nói chuyện điện thoại, chính là điện cho Tô Thi Thi.

“Tôi... Này! Lại bị mất mặt!” Tần Phong khóc không ra nước mắt. Anh ta thề anh ta nhất định phải mau thu phục được Ôn Ngọc, chó độc thân thật quá đáng thương rồi!

Bên này, Bùi Dịch bấm điện thoại gọi cho Tô Thi Thi, câu đầu tiên liền nói: “Anh đưa cho em văn kiện làm trước, không cần lo lắng.”

Bên kia đầu dây vốn không xác định Tô Thi Thi nghe được anh nói hay không, có một cổ khí ngăn trước ngực, lại không nhẫn nại được tức giận. Tô Thi Thi hạ thấp giọng nói: “Trở về sẽ xử lý anh!”

Sau đó “Bộp” một tiếng liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch nhìn chăm chăm điện thoại di động sững sờ hai giây, ngay sau đó mặt từ từ trầm xuống.

Lá gan càng ngày càng lớn, lại dám cúp điện thoại của anh!

Bên kia, Tô Thi Thi thờ phỉ phò cất điện thoại di động vào túi xách.

Suy đoán là một chuyện, xác định đúng là sự thật thì lại là một chuyện khác. Mặc dù cô dường như có thể đoán ra được tại sao Bùi Dịch lại phải làm như vậy, nhưng vẫn còn rất không thoải mái!

“A, bỏ ra công sức lớn như vậy, còn phải ngâm bồ hòn làm ngọt!” Tô Thi Thi thờ phỉ phò nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Cái người đàn ông đáng ghét kia hẳn là vừa rồi thấy cô ở trong phòng họp có bao nhiêu xấu hổ rồi?

“Hừ!”

“Thi Thi...” Đồng Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng kéo tay cô.

Tô Thi Thi hồi phục lại tinh thần, từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy.

Đồng Tiêu Tiêu thân thể lập tức ngồi thẳng dậy, làm động tác kéo khóa lại trên miệng, gờ tay bảo đảm nói: “Vừa rồi tôi cái gì cũng không nghe thấy!”

“Phi...” Tô Thi Thi bật cười: “Không quan trọng.”

Anh mà là người biết sợ hãi sao? Anh đoán chừng chỉ muốn toàn bộ thế giới đều biết anh đùa giỡn Hồ Sĩ Minh như thế nào!

Tô Thi Thi bất bình tức giận.

Bùi Dịch bây giờ còn dám đem cô tính toán rồi, buồn cười!

Được rồi, đây mới là nguyên nhân cô tức giận đó!

Cô suy nghĩ một chút, lần nữa lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên nhiều lần mới có người nhận.

“Tô Thi Thi.” Bên kia đầu dây điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nghe như đang đè nén tức giận.

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng của anh ta, khóe miệng liền giãn ra, tâm tình liền tốt lên: “Hồ tổng, hợp tác không thành, thật ngại quá. Nhưng tôi đã thực hiện đúng theo quy định, chỗ của tôi có thể trả lại cho tôi rồi chứ?”

Bên kia đầu dây điện thoại trầm mặc hai giây, ngay sau đó truyền đến một tiếng tút tút, Hồ Sĩ Minh cúp điện thoại.

“Không có phong độ.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn điện thoại di động một cái, nhưng tâm tình cảm giác rất thoải mái!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đình, trần nhà không có phun nước, nhưng Hồ Sĩ Minh cả người đều là nước.

Trợ lý của anh ta đứng một bên đã rất căng thẳng, sợ có thể ngất bất kì lúc nào.

Loại chuyện như thế này lặp đi lặp lại nhiều lần, anh ta đoán chừng đã sắp bị đuổi đến nơi rồi.

“Trợ lý Vương.” Hồ Sĩ Minh sau khi cúp điện thoại của Tô Thi Thi, vẫn duy trì bộ mặt không biểu cảm, toàn thân tỏa ra một cỗ khí lạnh.

“Vâng!” Hai chân trợ lý lập tức căng thẳng, đứng nghiêm.

“Minh Phi đã mời hacker đến chưa?” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng hỏi.

“Xế chiều hôm nay có lẽ sẽ đến.” Trợ lý vội vàng trả lời.

Nếu mấy hacker kia đến sớm một chút, đoán chừng sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay?

Hồ Sĩ Minh nghe vậy, sắc mặt càng lạnh hơn một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ăn miếng trả miếng, tôi muốn khiến hắn phải trả giá thật lớn!”

“Vâng!”

Thân thể của trợ lý không nhịn được run lên một cái, không biết là lạnh hay là sợ. Anh ta lau cái trán ướt đẫm mồ hôi, lập tức lui ra ngoài.

Sau khi anh ta đi, Hồ Sĩ Minh lại đứng tại chỗ một hồi lâu, cho đến tâm tình của anh ta hoàn toàn bình tĩnh lại, anh ta mới thoáng động thân thể này giờ đứng yên.

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, trò chơi này sẽ càng ngày càng đặc sắc.” Hồ Sĩ Minh nện một quyền trên bàn làm việc của mình, nhưng dường như anh ta không cảm giác được đau đớn trên tay, trên mặt không hề có một sắc thái đau đớn nào hết.

Đây mới là đại thiếu gia của Hồ gia, tàn nhẫn quả quyết, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào!

“Xi...” mới vừa trở lại công ty Sunshine Tô Thi Thi đột nhiên ôm chặt cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

“Sao vậy?” Đồng Tiêu Tiêu ngừng một chút, quay đầu nghi ngờ nhìn cô.

Tô Thi Thi lắc đầu, nói với cô ấy: “Thay tôi hẹn gặp Lý tổng của Phương thị, tốt nhất là trong hôm nay có thể để anh ta tới đây một chuyến.”

“Lý tổng? Hôm nay ư?” Đồng Tiêu Tiêu sững sờ: “Bọn họ muốn chúng ta thiết kế tòa nhà còn chưa làm xong, hiện tại kêu anh ta tới đây sao mà có cách giao bản thiết kế được!”

Khóe miệng Tô Thi Thi cong lên, giờ tay lên chỉ trong máy tính: “Phương án đã sớm có rồi.”

Cô nói xong liền đi tới phòng làm việc của mình, để lại Đồng Tiêu Tiêu vẫn còn đang ngây người.

“Aha!” Đồng Tiêu Tiêu cười cười sững sờ một lúc lâu, mới chậm chạp phản ứng, không nhận được chỉ ngón tay cái của mình về hướng bóng lưng của Tô

Thì Thì.

“Nhà thiết kế Tô, cô là thần tượng của tôi!” Cô ta đuổi theo, nhăm ở cửa phòng làm việc của Tô Thì Thì hướng về phía bên trong hỏi: “Cô đã sớm đoán được đúng không? Cô căn bản không có ý định cùng công ty xây dựng Minh Đình cạnh tranh thắng thua?”

Tô Thì Thì để túi xuống, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười một cái, thờ ơ nói: “Tôi đã nói, mất đi một mối làm ăn như công ty xây dựng Minh Đình tôi cũng không quá để ý.”

Đồng Tiêu Tiêu lại ngẩn ngơ, tự đáy lòng bội phục nói: “Cô thật là quá cố chấp, tôi lập tức đi liên lạc với Lý tổng!”

Người nào sẽ nghĩ tới, Tô Thì Thì sẽ trực tiếp đem phương án thiết kế của công ty xây dựng Minh Đình cho người của công ty khác!

Vừa khéo chính là, cao ốc mà tập đoàn Phương thị muốn thiết kế cùng dự án cao ốc của công ty xây dựng Minh Đình không khác biệt lắm, chỉ cần sửa đổi một chút chi tiết thiết kế trong đó là có thể.

“Chắc, bị người của công ty xây dựng Minh Đình biết nguyên do trong đó, đoán chừng sẽ tức chết đi.” Đồng Tiêu Tiêu ôm cánh tay, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Thật hả giận!

Tô Thì Thì ở công ty tiếp Lý tổng thương lượng các chi tiết xong, liền trở về “Thị Dịch”.

Đồng thời, nhắn tin cho Bùi Dịch, bảo anh về nhà chờ.

Cô nói rồi, về nhà sẽ xử lý anh!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Anh có thể quỳ trên ván giặt

Edit: MoonPii999

Beta: Ryeo

“Chị hôm nay sao trở về sớm như vậy? Trốn việc sao?” Đoàn Tình Đồng đang theo thầy dạy kèm tại nhà kết thúc buổi học, muốn trộm ăn điểm tâm, liền thấy Tô Thì Thì trở về.

Cậu chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bụng đầy sầu nào lại không thể ăn rồi!

Nếu là trước đây Tô Thì Thì sẽ cùng cậu đấu võ mồm. Nhưng hôm nay Tô Thì Thì nghiêm mặt, chẳng qua là hướng cậu nhàn nhạt ừ một tiếng, ngay sau đó liền đi thẳng tới trong phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, không có tiếng động.

Đoàn Tình Đồng sững sốt, đôi chân ngẩn lạch bạch chạy tới, ở trước mặt cô đi qua đi lại một hồi, nghi ngờ hỏi: “Chị làm sao vậy?”

“Em để cho quản gia dẫn em đi ăn điểm tâm đi.” Tô Thì Thì nhàn nhạt nói.

Đoàn Tình Đồng trong lòng vui mừng, cậu đang muốn quay đầu đi tìm quản gia, vẫn là không yên lòng quay đầu lại nhìn Tô Thì Thì, nhỏ giọng hỏi: “Có phải có ai ức hiếp chị?”

“Anh em.” Tô Thì Thì nhàn nhạt phun ra hai chữ.

“A! Em còn có việc đi trước.” Tên trẻ con kia vừa nghe xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Nói giỡn, vợ chồng hai người nội chiến, nếu cậu bị cuốn vào sẽ thê thảm chắc rồi.

Đoàn Tình Đồng ở phương diện này cực kỳ tinh ranh, còn nhỏ tuổi nhưng cái gì cũng hiểu, cậu mới sẽ không đi làm bia đỡ đạn.

“Tiểu bạch nhãn lang!” Tô Thì Thì mặc dù đối với Đoàn Tình Đồng không ôm hi vọng, nhưng tên trẻ con chạy cũng quá nhanh, cô có chút dờ khóc dờ cười.

Tô Thì Thì lấy lại tinh thần, ngồi phải thẳng tắp, mặt không thay đổi tiếp tục chờ.

Qua trong chốc lát, liền nghe trong sân truyền đến tiếng xe hơi. Hẳn là Bùi Dịch trở lại. Tô Thi Thi điều chỉnh lại tư thế ngồi, sắc mặt so mới vừa rồi càng lạnh hơn.

Bùi Dịch xuống xe, sửa sang lại áo khoác, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn, chân mày theo bản năng nhíu một cái, có chút nhức đầu.

Suy nghĩ hoài mà chả nghĩ ra cách để dỗ Tô Thi Thi, sớm biết cũng không đem Tần Phong đuổi đi, cái tên kia biết rất nhiều chiêu dỗ dành phụ nữ.

Ngay lúc Bùi Dịch còn đang suy nghĩ muốn làm gì tiếp theo, bên cạnh khúc rẽ ở hành lang nhô ra một cái đầu nhỏ.

“Anh.” Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng kêu Bùi Dịch một tiếng.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, quay đầu sang nhìn về phía cậu.

Đoàn Tinh Đồng có chút khản trương, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi đáng về không vui của Tô Thi Thi, cậu khẽ cắn răng, nhắm mắt chạy tới, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

“Thi Thi giống như rất tức giận, chị ấy nói là anh chọc chị ấy tức giận, anh đã nghĩ ra cách dỗ chị ấy chưa?”

Bùi Dịch đang nghe cách cậu gọi chị dâu là Thi Thi, sắc mặt trầm xuống, nhưng anh nghe xong câu cuối, đem tức giận đè ép trở về. “Không có.” Bùi tiên sinh gắng giọng nói, giọng nói có chút ảo não.

Đoàn Tinh Đồng tròn mắt sáng lên, tay tròn mập mập quắc quắc anh về phía mình.

Bùi Dịch khom lưng để sát bên tai vào cậu, Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng nói: “Anh lần trước không phải là mua ván giặt sao? Không được liền trực tiếp quỳ đi!”

“Cút!” Bùi Dịch mặt tối đen như đất nồi.

Tiểu tử thúì, một ngày không dạy dỗ liền muốn leo lên đầu anh ngồi rồi!

Đoàn Tinh Đồng co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói thầm: “Biện pháp này dùng rất tốt, con gái nhìn khang định đau lòng, một khi đau lòng liền chuyện gì đều bỏ qua.”

Bùi Dịch chân mày nhíu càng thêm chặt, trầm mặt hướng phòng khách.

“Thi Dịch” trước kia là Vương Phủ là nơi đặt biệt chuyên dùng tiếp khách, hiện tại nơi tiếp khách này được bọn họ dùng làm nơi bình thường nghỉ ngơi cùng nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là thường ngày nhìn vào rất có khí thế kiến trúc khoáng đạt, lúc này theo Bùi Dịch có chút lạnh.

Chân mày của anh vằn càng chặt hơn.

Lúc phụ nữ tức giận không thể cùng cô phân rõ phải trái, như vậy cũng chỉ có thể...

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sa lon đợi một lúc lâu cũng không thấy Bùi Dịch đi vào, sắc mặt của cô càng thêm khó coi.

Lúc cô nghĩ không muốn đợi thêm nữa, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân truyền đến.

Người đàn ông mang giày da âm thanh đập ở trên mặt đất rất trầm ổn, cái thanh âm này cô rất quen thuộc.

Là Bùi Dịch.

“Em còn tưởng rằng anh không dám tới.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, tiếp tục đem thân thể ngồi thẳng tắp, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, giữa hai lông mày ẩn ẩn tức giận.

Cô hiện tại rất tức giận!

Bùi Dịch đi tới trong phòng khách, liền thấy Tô Thi Thi có vẻ mặt tức giận này, anh ở trong lòng lặng lẽ thờ dài.

Mới vừa rồi lúc gõ bàn tấn công vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đình thật rất sáng khoái, chẳng qua là báo ứng tới quá nhanh rồi.

Tiếng bước chân trầm ổn của người đàn ông càng ngày càng gần, mang theo một cổ tiết tấu riêng, từ từ hướng Tô Thi Thi đến gần, cuối cùng tiếng bước chân ngừng, Bùi Dịch đứng ở trước mặt Tô Thi Thi.

Trong phòng khách rất an tĩnh, im lặng đến nỗi một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Tô Thi Thi ngay ngắn ngồi ở trên ghế sa lon, không ngẩng đầu, giống như là không có phát hiện Bùi Dịch tới.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt cô, có thể thấy rõ nét mặt của cô, cũng có thể thấy đỉnh đầu của cô. Cô gái nhỏ này tư thế ngay ngắn, biểu đạt cô đang rất tức giận.

Bùi Dịch ở trong lòng lại thở dài. Đây là lần thứ ba trong hôm nay anh thở dài, so trước đây một năm đều phải nhiều. Hai người người nào cũng không nói gì, không khí chìm vào căng thẳng

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, người này chẳng lẽ chờ cô mở miệng sao?

Mới không!

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, làm bộ sẽ phải đứng lên.

Ngay lúc hai chân cô đang muốn dùng sức đứng dậy, bên cạnh lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, quần gia thở hồng hộc chạy tới.

“Tiên sinh, vật ngài muốn đã đem tới rồi.” Quần gia không biết cầm một thứ đồ gì đó, chạy tới trước mặt Bùi Dịch.

“Ừ.” Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, nhận lấy vật gì đó trong tay quần gia.

Tô Thi Thi không có ngẩng đầu, không thấy được Bùi Dịch cầm chính là cái gì, ngay sau đó cô đột nhiên nghe được “ầm” một tiếng, trước mắt giống như là có một vật màu nâu lướt qua.

Cô cúi đầu vừa nhìn, chân mày kim lòng không dặng nhíu càng thêm chặt.

“Ván giặt?”

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen. Anh đã là người làm sai chuyện, vậy mà còn muốn cho cô quỳ ván giặt sao?

Thật là quá đáng!

Tô Thi Thi siết quả đấm muốn đi cùng Bùi Dịch lý luận. Nhưng là một cái chớp mắt tiếp theo, cô đột nhiên thấy trước mắt bóng đen chột lóc, Bùi Dịch vậy mà quỳ gối lên ván giặt!

Tô Thi Thi bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con ngươi tròn trắng, hù chết cô rồi!

Này là tình huống gì? Bùi tiên sinh người có phải hay không quỳ sai lầm rồi?

Tô Thi Thi trong lòng run lên, anh không phải là một giây kế tiếp sẽ trở mặt chứ?

Cô lại nghe được Bùi Dịch nói: “Anh sai rồi.”

Bùi Dịch trầm mặt, giọng nói có chút cứng ngắc nói: “Tức giận chuyện gì? Cứ nói ra hết đừng cố nhịn.”

“Em...” Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Được!

Trút đúng không!

Cô toàn một bụng khí!

Tô Thi Thi vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, kia một bụng lửa liền vùng vục bốc lên tóa ra ngoài, đứng lên xắn tay áo, sau đó liền như thế thẳng tắp địa ngồi ở trước mặt Bùi Dịch.

Anh quỳ, cô ngồi xếp bằng.

Tô Thi Thi nói rất nhanh, trong giọng nói đều là tức giận.

“Cô ta nói thế nào cũng coi như là tình địch của em không phải sao? Anh nói xem em thật vất vả mới có thể cùng cô ta trực tiếp giao đấu. Anh lại đập đổ, trực tiếp đem phần văn kiện của em xóa sạch, để cho em chưa đánh đã thua! Anh có biết em mới vừa rồi có bao nhiêu xấu hổ không?

Tô Thi Thi siết quả đấm, càng nói càng tức giận, tức giận mất cũng đỏ nói: “Em thừa nhận thiết kế của cô ta rất tốt, nhưng mà thiết kế của em so với cô ta kém sao? Em vốn là suy nghĩ đợi đến khi em cạnh tranh thắng lợi, sau đó cao ngạo nói em không muốn theo chân bọn họ hợp tác. Thế mà bị anh đập đổ hết rồi, trực tiếp để cho em ngay cả cơ hội cạnh tranh cũng không có!”

Tô Thi Thi giận đến choáng váng đầu, đột nhiên nắm lấy tay Bùi Dịch, cúi đầu liền hung hăng cắn một cái nói: “Anh thật là quá đáng! Anh không thể đợi thêm hai phút nữa để cho em đem tác phẩm của mình trình bày hoàn hảo sao? Tức chết em mà! Anh có thể nắm tình hình thông qua hệ thống giám sát, cho nên anh chính là có ý!”

Tô Thi Thi cuối cùng cho ra kết luận: “Bùi Dịch biết bọn họ ở trong phòng họp xảy ra những chuyện gì, cho nên có lý do tin tưởng anh liền là cố ý!

Cho nên cô mới tức giận như vậy, còn có chút ủy khuất!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nổi khuôn mặt đỏ bừng, lặng lẽ quỳ, một câu nói cũng không nói, lại ở trong lòng thở dài.

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh là thấy Tô Thi Thi hướng về phía Hồ Sĩ Minh cười đến đẹp mắt như vậy——

Cho nên...

Mất không chế.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đã trút giận đủ chưa?

Edit: MoonPii9999

Beta: Ryeo

Trong phòng khách lớn như tế, có gió lạnh phòng ngoài mà thổi qua, làm cho người ta không khỏi dâng lên một tầng lạnh lẽo.

Hai thân thể một quỳ, một ngồi dưới đất, lúc này hai người sắc mặt đỏ thắm, cái trán mồ hôi có mồ hôi toát ra, giống như là đang về rất nóng.

Tô Thi Thi ngồi thẳng dậy, hai tay chống nạnh nhìn chăm chăm Bùi Dịch: “Đang nói chuyện với anh đó?”

Bùi Dịch nghiêm mặt, hồi lâu phát ra một âm tiết nói: “Ừ.”

Tô Thi Thi nhũn mày, cực kỳ không vui nói: “Anh nói em mới vừa nói có đạo lý hay không?”

“Có.” Bùi Dịch trả lời rất ngắn gọn, trên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện lỗ tai của anh đang đỏ ửng lên, từ từ có xu thế tràn lan cả khuôn mặt.

Bùi tiên sinh lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên bị một cô gái nhỏ đồ ập xuống mắng xối xả.

Mặt mũi này, vút hết!

Thấy Tô Thi Thi phát tiết cũng đủ rồi, Bùi tiên sinh mới điều chỉnh vẻ mặt một chút, ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy khóa chặt mặt Tô Thi Thi: “Hết giận chưa?”

“Anh!” Tô Thi Thi vốn là đã muốn hết giận rồi, nhưng nghe xong câu kia, lửa trong người lại xông ra.

Năm phút đồng hồ tiếp theo, cả phòng khách chỉ nghe đến Tô tiểu thư nộ khí đằng đằng.

Thẳng thẳng đến miệng khô lưỡi khô, Tô Thi Thi mới dừng lại.

Chẳng qua là lúc dừng lại rồi, gan thò của Tô Thi Thi lại bộc phát.

“Xong rồi. Mới vừa rồi mắng như vậy, Bùi Dịch sẽ không tức giận chứ?”

Cô len lén nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, thấy trên mặt anh không chút biểu cảm, đôi môi theo thói quen khẽ mím, ngược lại không nhìn ra có tức giận.

Mới vừa rồi lúc a-đê-na-lin (hay còn gọi máu điên) tăng vọt, Tô Thi Thi không có cảm giác, giờ phút này tỉnh táo lại từng trận lo sợ.

Ánh mắt cô rối loạn, suy tư khả năng chạy trốn.

Đang lúc này, Bùi Dịch đột nhiên có động tác.

Có thể là Bùi tiên sinh cảm thấy Tô tiểu thư mắng mệt mỏi rồi, liền đứng dậy thay cô rót chén trà.

Tô Thi Thi nhìn cánh tay kia khớp xương rõ ràng bung chén trà đưa tới, lòng của cô càng run lên, cẩn thận nhận lấy.

Bùi Dịch không có nhìn cô, chẳng qua là cúi đầu liếc đến cái ván giặt đang nằm trên kia, hai chân cong, từ từ quỳ xuống.

“Không cần!” Tô Thi Thi vội vàng ngăn lại anh, giọng chân lên, đá cái ván giặt kia ra xa.

Nói giỡn, đã chịu ngoan ngoãn cho cô trút giặt, cô không nên được đặng chân lên đặng đầu nữa, đạo lý này cô rất rõ. Để cho Bùi tiên sinh quỳ chà trên ván giặt, còn quỳ hai lần...”Hí...” Tô Thi Thi vội vàng uống một hớp trà, cố gắng đè nén nội tâm run rẩy.

Cô nhất định sẽ chết rất thảm!

Bùi Dịch ánh mắt nhìn theo cái ván giặt đã bị đá ra xa kia, khóe miệng hơi hơi vẠch.

“Rất tốt, cô gái nhỏ này coi như có chút lương tâm”

Anh xoay người, vững vàng ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: “Hiện tại chúng ta tới nói một chút.”

Tô Thi Thi uống một hớp trà, đem chén trà đặt ở trên khay trà, quay đầu lúc sắc mặt so mới vừa rồi nghiêm túc hơn.

“Anh tại sao không nói cho em?”

“Là lỗi của anh.” Bùi tiên sinh không chút do dự thừa nhận sai lầm.

“Anh đã sớm nghĩ ra chiều này đúng không?” Tô tiểu thư mặt nghiêm túc hỏi.

“Anh xin lỗi.” Bùi tiên sinh đáp lại thật nhanh.

Tô Thi Thi nhú mày, đề xuống tức giận lại lóe lên nỗi hiềm nghi.

Cặp mắt cô nhú lại, từ từ hướng Bùi Dịch ghé sát vào, theo dõi mắt của anh hỏi: “Anh hãy thành thật nói, anh có phải hay không tính sai thời gian rồi hả? Anh mới đem văn kiện thuyết trình của em xóa trước hạn định?”

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, mím môi, không nói.

Tô Thi Thi đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt dò đi, rõ ràng nhìn thấy lỗ tai của anh đỏ.

“Bùi Dịch, anh không phải ăn dấm chua chứ? Dù sao lúc trước em cùng Hồ Sĩ Minh cách gần như vậy.” Tô Thi Thi cười như không cười hỏi.

Sau đó, Bùi tiên sinh mặt trắng xanh một phen liền đen.

Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng người.

Xong rồi, đắc ý vênh vào rồi.

“Cái đó... Bất kể như thế nào, anh hôm nay để cho em thật mất mặt. Anh nói đi, muốn làm sao đây?” Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch ánh mắt lóe lóe, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Được rồi, anh đuối lý.

Tô Thi Thi liếc anh một cái, có chút buồn bực nói: “Anh sau này có chuyện gì cũng không thể gạt em”

“Ừ.” Bùi Dịch lần này vẫn như cũ không do dự.

Hôm nay chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn, lấy sự ăN ý của anh cùng Tô Thi Thi, nếu như anh chờ thêm hai phút, Tô Thi Thi chắc là sẽ không nói đóá.

Chỉ bất quá lúc ấy nhìn thấy cô nở nụ cười với Hồ Sĩ Minh làm cho lửa giận lên cao, quả nhiên sai một giây thành nỗi hận ngàn đời,

Tô Thi Thi híP mắt, thấy anh dễ nói chuyện, có ý nghiêm mặt nói: “Vậy anh đi đem Tiểu VĩnH bọn nó đón trở về đi.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhưng không có phản đối.

Được rồi, anh đuối lý, làm chút chuyện để cho vợ yêu dấu vui vẻ là đương nhiên.

Tô Thi Thi mắt mở to càng ngày càng sáng, vội vàng đem mọi chuyện kìm nén lâu nay toàn bộ cũng nói ra ra.”Xét thấy Bùi tiên sinh hôm nay để cho em đây thật mất mặt như vậy, em quyết định phạt anh ngủ phòng khách!”

Thời gian này cô bị Bùi tiên sinh giày vò một muốn chết, rất muốn cảm giác ngủ một mình.

Nào biết Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, mới vừa rồi chuyện gì cũng đồng ý, nhưng giờ nói biến sắc là lập tức biến sắc.

“Không được.” Anh như đinh đóng cột nói.

Nói giỡn, vấn đề nguyên tắc tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

“Anh...” Tô Thi Thi hơi suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui mà cầu xin chuyện khác, “VẬY em không đọc Tổ Nữ Kinh nữa.”

Bùi tiên sinh không hề nghĩ ngợi, kiên định phun ra hai chữ nói: “Không được!”

Sau đó...

Bùi tiên sinh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không tiếc quỳ trên ván giặt cầu xin tha thứ, kết quả vẫn lại là thất bại trong gang tấc.

Tô tiểu thư khi bị anh liên tục hai lần thương lượng bất thành, nghiêm mặt nổi giận đùng đùng chạy đi mất.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, lặng lẽ thở dài.

Sớm biết liền nhịn một chút.

Quả nhiên, cùng phụ nữ đang tức giận phân rõ phải trái là một lựa chọn không sáng suốt. Bởi vì cô căn bản sẽ không cho anh cơ hội phân rõ phải trái.

Nơi xa, trốn ở góc phòng nhìn lên Đoàn Tĩnh Đồng nhìn thấy anh trai cậu làm Tô Thi Thi tức giận bỏ đi, im lặng lắc đầu một cái, giống như ông cụ non nói: “Quá ngu ngốc!”

Tô Thi Thi thở phào trở về phòng, ngay cả cơm tối cũng không đi ra ngoài ăn. Bùi Dịch ghé vào phòng nhìn cô hai lần, Tô Thi Thi cũng không để ý đến anh.

Mà gần đây, cô cùng Đoàn Tĩnh Đồng lại tình cảm rất tốt. Đoàn Tĩnh Đồng thấy cô chưa ăn cơm, len lén mang cho cô một bọc thức ăn vặt.

Sau đó một lớn một nhỏ hai, người liến ở ban công, vừa xem phim hoạt hình vừa ăn vặt.

Không biết từ khi nào Đoàn Tĩnh Đồng ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi mất rất nhiều công sức mới đưa được cái tên nhóc mập mạp này trở về phòng của cậu, chẳng qua là cô trở lại phòng đợi rất lâu, cũng không thấy Bùi Dịch trở về phòng ngủ.

“Sẽ không thật tức giận chứ?” Tô Thi Thi ôm chần có chút buồn buồn không vui.

Cô không phải là cố tình làm lớn chuyện, thật sự là Bùi Dịch lần này để cho cô thật mất mặt, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật không trở lại ngủ!

“Hừ, có bản lĩnh thì không trở lại luôn đi!” Tô Thi Thi hờn dỗi, ôm chần nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng không dễ chịu.

Nhưng mà lại không cam lòng đi tìm Bùi Dịch, cứ như vậy giăng co, không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Cô bị một trận tiếng thét chói tai trong sân truyền tới đánh thức.

Cô chợt ngồi dậy, vừa định muốn vén chăn lên nhảy xuống, một cú đầu, đột nhiên phát hiện mình không có mặc quần áo!

Hơn nữa trên người cô đầy vết hôn ngân, vừa nhìn liền biết là kiệt tác của người nào đó!

“Biến thái!” Tô Thi Thi giận đến cắn răng. Cô tối hôm qua mệt đến ngủ mê mang không biết trời đất, ngay cả Bùi Dịch trở về khi nào cũng không biết, càng không biết anh đối với mình làm chuyện gì.

Đang lúc này, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi cẩn thận vừa nghe, rõ cực nghe rõ ràng.

Là Đoàn Tĩnh Đồng đang gọi.

Cô tìm áo ngủ khoác lên người, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, mắt chữ từ từ trợn to.

Cô phía bên ngoài cửa sổ vừa đứng hướng về phía vườn hoa, lúc này chỉ thấy được trong vườn hoa có hai cái bóng một vàng một đen hai thân ảnh thật nhanh lóe ra, trong đó cái bóng màu đen kia y như một con trâu lớn, hùng hổ lao tới.

“Tiểu Vĩnh, Đại Cầu Từ? Trở lại?” Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ, nhớ tới ngày hôm qua Bùi Dịch kia bộ dạng nghiêm mặt không muốn đi đón chó về cho cô, phụt một cái bật cười.

“Tô Thi Thi! Chị dâu! Cứu em! Hai con chó này điên rồi!”

Không biết Đoàn Tĩnh Đồng có thấy Tô Thi Thi hay không, chỉ thấy cậu đang hướng về phía Tô Thi Thi đang đứng hét to, vừa chạy vừa hướng bên này

vọt tới.

“Đừng!” Tô Thi Thi mặt liền biến sắc, vội vàng chạy đi ra cửa trước.

Nhưng mà cô vẫn chậm, chỉ hận gian phòng kia quá lớn, tốc độ của cô với chó không giống nhau.

Cô mới vừa xông tới cửa, chỉ thấy cửa phòng bị đung vờ, ngay sau đó một bóng đen to lớn hướng cô lao tới.

“Ta bên trong cái gì cũng không mặc nha!” Ý nghĩ muốn chết Tô Thi Thi cũng có rồi!

Tự thấy sáng giờ chưa ed đc chương nào mà hết buổi sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chọc tức chết người không đền mạng

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tô Thi Thi đột nhiên xoay người một cái, cường bạo tránh được Tiểu Vành bỏ nhào qua.

Cô còn chưa đứng vững lại, chỉ thấy trước mắt một cái bóng màu vàng chớp lóe, sau đó Đại Cầu Từ nhào lên phịch một tiếng, bỏ nhào vào rơi xuống trên người Tiểu Vành.

“Gâu Gâu!” Tiểu Vành không biết bị Đại Cầu Từ giẫm lên tới nơi nào, phần nộ gào thét một tiếng, quay đầu liền cắn.

Đại Cầu Từ kêu một tiếng, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn này hai con chó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên chạy đi này, cảm thấy được mồ hôi lạnh trên trán đều túa ra ầm ầm.

Hừ chết cô rồi!

“Tô Thi Thi.” Phía trước truyền đến một giọng nói nhàn nhạt

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, vội vàng đem áo ngủ bị làm xộc xệch kéo chặt cổ áo lại. Đúng là đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, lập tức hướng chỗ cô đi tới.

“Cái kia...”

“Ngậm miệng!” Bùi Dịch ngắt lời cô, tiến lên khom lưng ôm lấy cô liền hướng tới phòng tắm đi đến.

“Em lại không biết chúng nó sẽ đột nhiên xông tới.” Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm. Cô cực kỳ oan mà?

“Anh sẽ để cho quần gia thay em đặt mua một vài áo ngủ kín đáo hơn,” Bùi Dịch như là không có nghe đến lời Tô Thi Thi nói, nói xong dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, hạ giọng nói, “Lúc rồi giường mặc vào!”

Buổi tối lúc đi ngủ, đương nhiên muốn để cô mặc áo ngủ gợi cảm mà anh thay cô chọn!

Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền đỏ. Người đàn ông này trong đầu đều là ý nghĩ đen tối!

Nhưng giờ phút này cô vẫn lại là bảo trì trầm mặc càng tốt hơn. Bùi tiên sinh nói qua, đàn ông buổi sáng không thể trêu chọc!

May mà Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm đến phòng tắm liền đi ra ngoài, cũng không có động tác khác. Lúc Tô Thi Thi rửa mặt thay xong quần áo đi ra ngoài, Bùi Dịch đã đi làm rồi.

Cô ăn xong điểm tâm liền đi về phía sau viện nhìn một phen Đại Cầu Từ cùng Tiểu Vành. Gần một tháng không gặp, này hai cái tên gia hỏa này xem ra ở Hồ gia cũng không khổ cực gì, đứa nào cũng ú nư ú nần. Nhất là bốn con chó nhỏ, lớn lên rất nhiều, đều đã tròn ồm, hiện giờ đã cai sữa rồi.

Một cái tiểu gia hỏa béo ụt ịt, bốn cái chân ngắn ngủn chính đang ở trên thảm cỏ phơi nắng. Nhìn thấy Tô Thi Thi qua đi, khịt khịt cái mũi đã chạy tới cọ tay cô, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu rồi.

Tô Thi Thi càng nhìn càng thích, liền đến bắt bọn nó ôm lấy vào trong ngực, trong mắt đều là ý cười.

Đột nhiên, chỉ nghe bên cạnh truyền đến “Tách tách” một tiếng, có người ở chụp ảnh.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn qua, nhìn thấy là Đoàn Tĩnh Đồng, cũng không để ý nhiều.

Nhưng mà tên nhóc kia lại tự mình chạy đến đây. Đoàn Tĩnh Đồng muốn đến gần, lại sợ bị hai con chó điên kia tập kích, đứng ở cách xa hơn ba mét, trên cao nhìn Tô Thi Thi ngồi dưới đất.

“Chị đối với mấy con chó tốt như vậy, anh trai em biết khẳng định sẽ ghen.” Đoàn Tĩnh Đồng nói xong nhìn nhìn bên cạnh, đề thấp giọng nói, “Chị đồng ý giúp em vài chuyện, em có thể suy xét không tố cáo chị với anh trai em.”

Tô Thi Thi tay vuốt ve mấy con chó động tác ngừng một trận, vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiểu gia hỏa này vậy mà lại học được theo người ta đàm điều kiện rồi hả? Quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Cô ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, thật bình tĩnh nói: “Em không phải gần đến giờ học rồi à.”

Cô nói xong đem cún con trên tay đặt xuống, đứng lên phui phui quần áo: “Chị cũng đến giờ phải đi làm rồi.”

“Này! Chị cứ như vậy bỏ đi, không sợ em đem ảnh chụp gửi cho anh trai em sao?” Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt, thất vọng.

Tô Thi Thi chẳng lẽ không nên chạy tới xin cậu đừng gửi cho anh trai sao? Cậu biết anh trai cậu chỉ cần cô gái này tiếp xúc với khác giới kể cả động vật cũng ghen, trước kia Tô Thi Thi cùng Đại Cầu Tử Tiểu Vịnh chơi đùa thân mật một chút, anh trai cậu liền có thể xụ mặt xuống.

Nhưng cô vậy mà cứ như vậy đi tới?

Tô Thi Thi đương nhiên là có ý, chỉ là nhóc con như cậu sao có thể đấu nổi cô chứ?

“Gửi ảnh chụp?” Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Đoàn Tĩnh Đồng tên nhóc con này rất có tố chất đào hố chôn mình, kết quả khẳng định cực kỳ đặc sắc.

Mà ngày hôm qua bọn họ tại xây dựng Minh Đình gây ra động tĩnh lớn như thế, hôm nay tin tức truyền thông đưa tin đều là chuyện xây dựng Minh Đình chìm trong biển nước

Chẳng qua, truyền thông đưa tin không rõ ràng lắm, cũng không có đề cho xây dựng Minh Đình kia mất hết mặt mũi.

Nhưng tuy vậy, cũng đủ làm cho anh em Hồ gia tức điên.

Mà bọn họ cũng rất nhanh liền trả thù lại rồi.

Tô Thi Thi vừa đến công ty làm việc, không một giờ, Ôn Ngọc liền gõ mở cửa văn phòng làm việc của cô.

“Thi Thi, Xây dựng Tiệp Khắc cũng bị ngập nước rồi.”

Ôn Ngọc mở to đôi nai con, nói chuyện mềm mềm dẻo, lại có chút dịu dàng của người con gái Giang Nam, chẳng qua trong mắt kia lóe ra đáng vẻ nhiều chuyện, cùng vẻ thẹn thùng của cô hoàn toàn không hợp nhau.

Tô Thi Thi mỗi lần vừa thấy Ôn Ngọc bộ dáng bà tám nhiều chuyện kia, liền nhịn không được thờ dài.

Con gái thật là một loại động vật thần kỳ!

“Ngập nước?” Tô Thi Thi thuận miệng hỏi, “Hắn không cũng là hệ thống phòng cháy trực trặc rồi chứ?”

“A, Thi Thi cô thật thông minh, đoán một cái đã đúng.” Ôn Ngọc vội vàng gật đầu. “Không phải chứ?” Tô Thi Thi lần này là triệt để ngây dại, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

Bùi Dịch rất có khả năng liền tổng giám đốc là Xây dựng Tiệp Khắc. Xây dựng Minh Đình hai lần bị ngập nước, mà hiện tại Xây dựng Tiệp Khắc cũng đã xảy ra chuyện tương tự như vậy...

“Hồ Sĩ Minh ra tay sao?” Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm.

Chuyện này nên là cực kỳ rõ ràng rồi. Không phải Hồ Sĩ Minh, cũng cùng hắn thoát không được can hệ.

Mà đến chiều, lại đã xảy ra một tin tức chấn động toàn Bắc Kinh.

“Hệ thống phòng thủ của xây dựng Minh Đình lại bị tấn công rồi hả?” Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc bà tám đang cùng cô tán gẫu kia, có chút không thể tưởng tượng.

Ngày hôm qua hệ thống của bọn họ bị tấn công, nên là đã tăng mạnh phòng ngự mới đúng, làm sao có thể như thế dễ dàng lại bị tấn công lần nữa?

Tô Thi Thi không khỏi muốn nói đám IT của xây dựng Minh Đình kiến kia cũng quá kém rồi !

“Cái này tất cả mọi người đều đang suy đoán cái vị hacker kia là làm thế nào xâm nhập vào được nữa. Nhưng mà cô có biết cái vị hacker kia ở trong tất cả máy tính của xây dựng Minh Đình lưu mấy chữ không?”

“Cái gì?” Tô Thi Thi liền hướng qua nhìn chăm chăm Ôn Ngọc. Mà Ôn Ngọc lại phi thường kích động, ánh mắt sáng long lanh, giống như là sùng bái thần tượng một dạng.

Ôn Ngọc hưng phấn nói: “Cái vị hacker kia đem tất cả máy tính của xây dựng Minh Đình đều khống chế, lại trên màn hình để lại một câu: Sáng tạo, mới có thể sinh tồn được!”

“Phụt...” Tô Thi Thi bị nước miếng ho sặc sụa, che miệng, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Sáng tạo? Đây không hề nghi ngờ gì nữa là kiệt tác Bùi Dịch rồi!

Anh đem hệ thống phòng ngự của xây dựng Minh Đình tấn công hai lần, làm cho bọn họ hai lần chìm trong biển nước, sau đó xây dựng Minh Đình ăn miếng trả miếng, Bùi Dịch những lời này, rõ ràng là ở nói xây dựng Minh Đình sao chép ý sáng tạo của anh.

Sáng tạo mới có thể sinh tồn được...

Bùi Dịch, anh quá độc ác!

Tô Thi Thi kim lòng không đậu ôm ấp cánh tay, người đàn ông của cô cũng quá đáng sợ đi!

Đúng là, trút giận rồi nha. Hiện tại Hồ Sĩ Minh phỏng chừng thổ huyết!

Tô Thi Thi đoán không sai biệt lắm, Hồ Sĩ Minh quả thật tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết rồi. Nhưng là hấn cũng chính thức xác định Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.

“Không nghĩ muốn trốn sao?” Hồ Sĩ Minh hừ lạnh, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất, đối với trợ lý chính mình nói: “Bây giờ hạng mục ở thôn Thành Trung nhất định phải giành được, Bùi Dịch muốn ra tay rồi.”

"Vàng ạ" trợ lý sắc mặt phát lạnh, vội vàng gạt đầu, trong lòng cực kỳ khản trương.

Anh biết tổng giám đốc nhà anh một mực thăm dò Bùi Dịch, hiện tại thăm dò kết thúc như thế sao?

Xem ra, mấy gia tộc lớn ở Bắc Kinh này, muốn đấu đá nhau trong hạng mục thôn Thành Trung đây!

Chỉ là, cái giá thăm dò thực lực đối phương có chút lớn. Hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh đều đang âm thầm truyền lưu, Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh bất hòa. Mà em gái Hồ Sĩ Minh lại yêu thầm Bùi Dịch, Đoàn gia cũng muốn để cho Bùi Dịch cùng Hồ gia kết thân, thế cho nên để cho Bùi Dịch cùng Đoàn gia có khoảng cách.

Nhà chính Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng nhìn đến tin tức liên quan chuyện của Đoàn gia cùng Bùi Dịch, sắc mặt âm trầm, bóp một phen đem báo ném đến trên bàn.

“Đem toà soạn này thu mua cho tôi! Nói hưu nói vượn!” Đoàn Kế Hùng tức chết rồi.

Đoàn gia bởi vì lúc trước Cao ốc Đoàn thị bị bùng nổ, cùng với việc bị người ta âm thầm thu mua cổ phần công ty, thực lực đã không lớn bằng lúc trước. Hiện tại lại bị truyền ra ngoài Đoàn gia cùng Bùi Dịch bất hòa, chuyện này đối Đoàn gia cực kỳ bất lợi, ông ta đương nhiên tức giận.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc tiến vào, Đoàn Kế Hùng đem chuyện đã xảy ra nói với bà một lần, sắc mặt trầm trầm nói: “Tổ chức một buổi vũ hội ở Đoàn gia, kế hoạch đẩy lên trước dự định, Đoàn thị đội không được rồi.”

Nhậm Tiểu Vi sùng sốt, chậm rãi gạt đầu: “Tôi biết rõ. Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ đem Tô Thi Thi mời đến, cái khác ông xem rồi làm đi.”

Có ai như tui ko? Làm cho đã, đọc lại trước khi đăng phát hiện còn chương chưa làm

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Người thừa kế mới

“Tuyên bố thân phận của Đồng Đồng?”

Trong thư phòng của “Thị Dịch”, Tô Thi Thi vừa lúc nghe được quản gia đưa thiệp mời của Đoàn gia đến, biểu tình có chút ngạc nhiên.

Cô nhìn về phía Bùi Dịch đang ngồi ở trước bàn làm việc phê duyệt văn kiện. Mặc dù mọi người đều đã đoán được thân phận của Đồng Đồng, nhưng bây giờ còn không thích hợp chính thức thừa nhận, Đoàn gia có phải đã quá nóng vội rồi hay không ?

Nhưng lại chỉ đích danh yêu cầu cô đưa Đoàn Tĩnh Đồng về tham gia vũ hội... Điểm nghi vấn này Tô Thi Thi cũng không hỏi ra, cô tin tưởng Bùi Dịch khẳng định cũng nghĩ tới rồi.

Lúc này Bùi Dịch sắc mặt thật bình tĩnh, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô một cái nói: “Em cứ an tâm đi đến đó là được rồi.”

“A.....” Tô Thi Thi vẻ đăm chiêu gật gật đầu. Nếu như vậy, cô cũng không cần xoắn lên rồi.

Xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hẳn là muốn chuẩn bị đi cạnh tranh đấu thầu cái công trình thôn Thành Trung kia rồi. Cô chỉ là một Thiết Kế Sư, đối với bất động sản không hiểu rõ lắm, cho nên đem tất cả tâm tư đều đã đặt ở công ty của mình.

Công ty Sunshine đã chính thức kinh doanh, nhờ lúc trước Hồ Sĩ Minh giúp cô làm quảng cáo hình ảnh miễn phí, bọn họ liên tục nhận được đơn đặt hàng, để cho mỗi người đều vô cùng bận rộn hận không thể có ba đầu sáu tay.

Mà tin tức Đoàn thị xuất hiện người thừa kế mới, rất nhanh lan truyền khắp Bắc Kinh.

Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện thành phố, Đoàn Chấn Ba đang ngồi ở trên ghế sofa xem tin tức, khi ông ta nhìn đến tin tức kia, sắc mặt xanh mét, bóp một phen đem mấy tính ném xuống đất bễ tan nát.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng động lớn Phương Thanh Hoa lập tức chạy ra, nhìn thấy chồng mình sắc mặt hung dữ, hoảng sợ, không dám đến gần thêm bước nữa.

“Như thế nào? Sợ hãi rồi hả ?” Đoàn Chấn Ba, quay đầu lạnh lùng hướng tới Phương Thanh Hoa nói vọng qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu không phải bà sinh ra hai đứa con vô dụng như phế vật kia, bản thân tôi rơi vào hoàn cảnh này sao?”

“Được lắm, lão già kia quả nhiên có đứa con riêng, bây giờ lại còn công khai nó là người thừa kế Đoàn gia!”

“Được lắm, để cho thằng nhóc kia làm người thừa kế! Ông thật đúng là coi tôi như đã chết!”

Ông ta nói xong run run rẩy rẩy đứng thẳng hai chân, tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng mà đã có thể từ từ đi một chút.

Phương Thanh Hoa trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn lại là kiên trì đi lên đỡ cánh tay Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cùng lúc bắt được cánh tay của bà ta, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát, vẫn cảm giác được chưa hết giận, hung tợn nói: “Đồ đàn bà vô dụng!”

“Ông...” Phương Thanh Hoa bụm mặt, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Nhưng mà bà ta không dám khóc, bà ta nếu khóc chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn. Thời gian này bà ta luôn bên cạnh ngày đêm chăm sóc Đoàn Chấn Ba, vậy mà mỗi ngày còn bị đánh đập tàn nhẫn, cũng sớm đã không còn giống như ngày xưa là một quý phụ nhân, bị ông ta hành hạ đều đã sắp đến rồi.

“Bà muốn tạo phản sao?” Đoàn Chấn Ba nhìn đến Phương Thanh Hoa trừng mắt ánh mắt mình, mâu quang lạnh lùng, dơ tay lại cấp cho bà ta một cái tát, “Đi đem Ngọc Tường gọi đến đây, Đoàn gia muốn cử hành vũ hội, nó tất phải trà trộn vào được cho tôi, tôi phải biết cụ thể tình hình trong đó!”

Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo túng, sinh hoạt thường ngày hay phòng bệnh cũng đều là dựa vào Tô Thi Thi. Trước kia những người thấy ông ta đều vẫy đuôi như chó, hiện tại cả đám đều trốn tránh ông ta, từ đầu không trông cậy được vào, chỉ có thể dựa vào đứa con gái lớn này rồi.

“Tường Tường còn đang làm việc, chờ con bé tan làm trở về...”

“Thứ bỏ đi đó mà làm việc cái gì, gọi nó lập tức tới ngay!” Đoàn Chấn Ba dơ tay vừa muốn đánh Phương Thanh Hoa.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức vội vàng né sang bên cạnh, nom nớp lo sợ nói: “Tôi lập tức đi gọi nó trở về.”

Trong lòng bà ta tức giận cực kỳ, hiện tại bọn họ chi tiêu trừ bỏ phí trị liệu ra, toàn bộ đều chỉ có thể dựa vào tiền Đoàn Ngọc Tường kiếm về.

Đoàn Ngọc Tường hiện tại một ngày làm đến ba công việc. Nhưng mà Đoàn Chấn Ba mỗi một lần một có chút việc liền kêu cô trở về, đã để cho cô ta mất đi nhiều công việc.

Phương Thanh Hoa trong lòng thâm hận, có cơ hội bà ta nhất định phải cùng con gái mình rời khỏi cái người đàn ông đáng hận này!

“Nói tôi vô dụng, ông không phải càng vô dụng hơn sao!” Phương Thanh Hoa lúc đi ra ngoài trừng mắt một cái Đoàn Chấn Ba trong phòng bệnh. Nếu khả dĩ, nàng chỉ mong sao hắn chết!

Tin tức Đoàn gia tổ chức vũ hội thông báo người thừa kế mới rất nhanh liền truyền khắp Bắc Kinh, thời gian tổ chức vũ hội là tối thứ bảy.

Bây giờ, Bùi tiên sinh thay Tô tiểu thư chuẩn bị lễ phục để tham dự vũ hội kia

Bộ lễ phục màu tím có thắt lưng ngang eo, trước ngực có một lớp vải ren che phủ, vừa lúc đem khe rãnh cao ngất của cô che phủ lại như ẩn như hiện.

Chỉ là lúc Bùi tiên sinh nhìn đến Tô Thi Thi mặc lễ phục xuất hiện, đôi mắt mạnh lạnh lùng, trong lòng có chút ảo não.

Anh nghĩ phải bắt cô mặc áo tay dài, che kính người từ trên xuống dưới mới đúng! Sai lầm, quá sai lầm rồi!

Vì thế, Tô Thi Thi sau cùng khi đi đến Đoàn gia, bị ép choàng lên người một cái áo choàng rất dày, đem nửa người trên của cô che kính.

Bởi vì Nhậm Tiểu Vi đặc biệt yêu cầu, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng đi trước về Đoàn gia.

Đến chỗ nhà chính của Đoàn gia, lúc sắp xuống xe, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Thi Thi, không được tự nhiên nhìn cô.

“Chị... Chị cũng ở lại đúng không? Không có bỏ em lại đúng không?”

“Ách...” Tô Thi Thi sững sốt, khó trách tiểu gia hỏa này dọc theo đường đi đều đã không nói lời nào, thì ra là đang lo lắng cái này.

Cô vốn định chỉ đùa cậu một chút, đúng là nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng mím môi, mắt thật to chớp chớp, đáy mắt tựa hồ có chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng mềm nhũn, đưa tay lên xoa xoa tóc của cậu, nhỏ giọng nói: “Rất không dễ dàng mới đem em bắt đi, làm sao có thể không mang theo em trở về?”

“Ha, em đây yên tâm, “ Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng không còn chút máu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nói thầm, “Không nói sớm”

Tô Thi Thi: “...”

Cô thật muốn đánh người mà!

Được Tô Thi Thi khẳng định dắt mình về, Đoàn Tĩnh Đồng lập tức nhảy xuống xe, chạy đi tìm mẹ rồi.

Tuy cậu không thích bị nhốt trong trang viên Đoàn gia, nhưng dù sao chi là một đứa trẻ mười tuổi, vẫn lại là nghĩ muốn ở bên cạnh mẹ mình. Trước đây mỗi ngày đều đã cùng mẹ gọi điện thoại, có đôi khi hai người còn có thể hẹn ở bên ngoài gặp mặt, nhưng đây là cậu lần đầu tiên sau hơn một tháng qua về đến Đoàn gia.

Nhậm Tiểu Vi đã sớm ở bên trong chòi, nhìn thấy con trai nhỏ của mình trở về, vui sướng dị thường, vậy mà cũng không làm khó Tô Thi Thi. Tô Thi Thi im lặng mừng rỡ, chính mình một mình ở trong đình viện đi dạo.

Sắc trời dần dần tối xuống, những khách khứa đã bắt đầu đến đây.

Tô Thi Thi ở trong đình đợi rất lâu, mãi đến khi có giọng người nói chuyện với nhau truyền tới.

“Bùi Dịch, tôi vì những hành động trước đây của anh trai tôi nhận lỗi với anh.”

Hồ Minh Phi?

Tô Thi Thi sắc mặt rùng mình, theo tiếng nhìn đi qua, quả nhiên thấy là Hồ Minh Phi.

Ở trước mặt cô ta có một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng, cho dù cách xa như vậy, vẫn như cũ có thể cảm nhận được khí chất hơn người của người đó.

Bùi Dịch.

Tô Thi Thi từ trên ghế dài đứng lên, đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ bên kia.

“Khó trách dặn đi dặn lại để cho mình đưa Đoàn Tĩnh Đồng trở về trước. Mẹ chồng tương lai, đây là mục đích của người sao?” Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, biểu tình lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của cô.

Rất kỳ quái, Tô Thi Thi tìm ở một khác này vậy mà cực kỳ an tĩnh, không có phần nộ, không có ghen tị, càng không có hoảng hốt.

Cô cũng chỉ là như thế này lẳng lặng đứng nhìn về phía trước, cô đang đợi Bùi Dịch đáp lại.

“Bùi tiên sinh, anh cũng đừng làm cho em thất vọng a!”

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch, ở trong lòng thì thảo nói.

Không biết có phải hay không có cảm ứng, đúng lúc này, Bùi Dịch mạnh hướng tới Tô Thi Thi bên này nhìn qua

Bùi Dịch đang nhìn đến Tô Thi Thi khi đó, đôi mắt trầm xuống, lập tức mặc kệ Hồ Minh Phi, nhanh hướng tới Tô Thi Thi bên này đi tới.

Tô Thi Thi trên mặt lạnh nhạt, lạnh như muốn đóng băng, mặt có chút đen.

Anh không sợ người ta mát mặt à, đến chỗ cô để làm chi!

Cô hiện tại quay đầu bỏ chạy, có còn kịp hay không?

Xém xiu quên đăng truyện đi ngủ lun rồi. Mọi người ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Điên rồi phải không

“Tô Thi Thi, đến đây.”

Ngay tại lúc Tô Thi Thi muốn chạy trốn, phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi bước chân lập tức ngừng lại, quay đầu tròn mắt nhìn anh, đành phải kéo chặt áo choàng lại, hướng về phía anh đi qua.

“Bên ngoài gió lớn, tại sao lại chạy đến chỗ này?” Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, cởi áo khoác choàng lên trên người Tô Thi Thi, trong giọng nói chứa đầy ôn nhu trước giờ chưa có, “Chúng ta đi vào trước, vũ hội lập tức liền muốn bắt đầu rồi.”

“A....” Tô Thi Thi có chút thất vọng. Cô vốn dĩ muốn nghe xem Bùi Dịch sẽ đáp lại Hồ Minh Phi như thế nào, không nghĩ tới cứ như vậy bị anh kéo đi rồi.

“Nghĩ cái gì? Muốn anh ôm em vào? Hay là ảm kiểu công chúa?” Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi chậm chạp không chịu đi, cúi đầu để sát vào bên tai cô hỏi.

Tô Thi Thi thân thể lập tức như quả bóng được bơm căng, vội vàng nắm lấy cổ tay anh, kéo anh liền đi về phía trước: “Mau đi đi, Đồng Đồng rất khả năng là đang đi tìm chúng ta rồi.”

Mà động tác của hai người lúc này người ở bên ngoài nhìn vào, giống như là Thi Thi đang tựa vào trong lòng Bùi Dịch vậy.

Hồ Minh Phi nhìn hai người rời đi, quả đấm gắt gao xiết chặt, móng tay đâm vào trong thịt, in thành nhiều dấu đỏ ửng trong lòng bàn tay.

“Bùi Dịch, anh quá không coi ai ra gì rồi!” Hồ Minh Phi tức giận rồi.

Cô ta nói với Bùi Dịch nhiều câu như vậy, Bùi Dịch một chút cũng chưa để ý đến, nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia, anh ta lập tức liền đi tới, xem cô ta như không khí.

“Buồn cười!” Hồ Minh Phi nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống tia lạnh lẽo.

Dù là cô ta có tự tin cao ngạo đến đâu, bị một người đàn ông coi không ra gì nhiều lần như vậy, cô ta không thể bình tĩnh nữa rồi.

Nhưng cô ta không phải Lâm Tâm Như, lại càng không phải là Đoàn Ngọc Lộ cái loại phụ nữ không đầu óc kia. Cô ta có cao ngạo cùng thủ đoạn của riêng mình.

“Tô Thi Thi, chờ coi đi! Người đàn ông này nhất định là của tôi!” Hồ Minh Phi ở trong lòng oán hận nói.

Cô ta ngay từ đầu đối Bùi Dịch quả thật không mấy cảm thấy hứng thú. Nhưng mà trải qua khoảng thời gian tiếp xúc tới nay, cô ta nơi chốn vấp phải trắc trở, lại càng khơi dậy ý chí chinh phục trong lòng cô ta!

“Bùi Dịch, tôi nhất định làm cho anh thần phục dưới chân tôi!” Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, sửa sang quần áo của mình lại một chút, mới chậm rãi hướng tới nhà chính đi đến.

Cô ta biết Nhậm Tiểu Vi tại thay cô ta tìm cơ hội cùng Bùi Dịch tiếp xúc. Ngay từ đầu có chút khinh thường, nhưng mà cô ta hiện tại đột nhiên thích loại cơ hội này rồi!

Yến hội lập tức mà bắt đầu, điều làm Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, bữa tiệc này hầu như quy tụ tất cả nhân vật có địa vị ở Bắc Kinh này rồi

Cho dù có một số nhân vật còn chưa có tới, cũng phải đại diện đến đây. Bởi vậy nếu nói đây là một vũ hội thì không đúng lắm, này đúng hơn là một bữa tiệc rượu của đám doanh nhân trong thương trường, đến đây bàn chuyện làm ăn thì hơn.”Nãy giờ chị chạy đi đâu vậy hả?” Đoàn Tĩnh Đồng thấy Tô Thi trở về, lập tức chạy tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói, “Có rất nhiều hồ ly tinh để ý đến anh trai em rồi, chị nên giữ chặt lấy.”

“Khụ khụ...” Tô Thi thì dờ khóc dờ cười, thẳng thắn này mới ngày nào nhìn thấy cô là chướng tai gai mắt, bây giờ lại giúp đỡ cô đánh hồ ly tinh rồi sao?

Cô còn không kịp vui mừng một giây, liền nghe Đoàn Tĩnh Đồng chu mỏ nói: “Những cái cô gái này đáng vẻ quá đẹp, không an toàn. Cũng là chị loại đáng vẻ xấu xí như thế này mới an toàn, sẽ không cho anh trai em đội nón xanh.”

“Đồ nhóc con!” Tô Thi thì cắn răng, trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói, “Em còn dám nói một câu có tin chị đánh mông em hay không?”

“Chị... Chị!” Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến nói không ra lời, lườm cô một cái, quay đầu bỏ chạy rồi.

Mà cậu còn chạy đi mất, không biết chạy tới nơi nào, tất cả mọi người tìm không thấy cậu đâu nữa.

Thời điểm Tô Thi thì nghe được tin tức, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Có cần đến vậy không chứ? Chỉ như vậy đã bị hù?

Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Đoàn Tĩnh Đồng dỗi dưng đi tìm người khác gây chuyện, ai ngờ đến cậu trực tiếp tức giận đến trốn đi rồi.

Như vậy cũng tốt, cô không hề tán thành một đứa trẻ như Đoàn Tĩnh Đồng đến tham dự loại vũ hội này, cô vẫn lại là hi vọng thế giới của cậu an tĩnh một chút.

“Tạm thời không ai tìm được nó.” Bùi Dịch không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh Tô Thi thì, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Tô Thi thì sùng sốt, lập tức hiểu rõ ra, nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng rằng là chính thằng bé trốn đi.”

“Nó có thể thông minh như vậy sao?” Bùi Dịch nhìn cô liếc mắt một cái.

Tô Thi thì bị nói làm cho nghẹn họng. Được rồi, nếu bàn về chỉ số thông minh, người nào so với được với Bùi tiên sinh anh chứ.

Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi tìm không thấy con trai nhỏ, đều đã có chút tức giận. Nhưng mà còn có khách khứa đang ở nơi này, bọn họ lại không thể phát tác. Bùi Dịch rất nhanh cũng vội vàng đi chào hỏi khách khứa, Tô Thi thì trốn vào một góc yên tĩnh, cô cũng không thích loại yên hội thế này.

Chỉ là cô nghĩ muốn tránh đi để được thanh tĩnh, cũng không có nghĩa là người khác sẽ xem nhẹ cô.

“Tô tiểu thư, phu nhân gọi cô đi qua bên kia một lát.” Hồng Cẩm đi đến trước mặt Tô Thi thì, trên cao nhìn xuống liếc cô một cái, nói xong liền đi.

Tô Thi thì bất đắc dĩ, người hầu tính tình to gan như vậy cô vẫn lại là lần đầu gặp.

Cô đặt ly rượu xuống, chỉnh lại quần áo một chút, lúc đi đến chỗ Nhậm Tiểu Vi đã có chút sùng sốt.

Lúc này, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi kẻ vai đứng ở sân khấu trung tâm của vũ hội, tựa như là muốn tuyên bố chuyện gì.

Tô Thi thì trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ không tốt lắm, xoay người muốn đi. Nhưng cô còn chưa đi được một bước, liền nghe Nhậm Tiểu Vi đối với cô nói: “Thi thì, cô đến đây.”

Tô Thi thì đôi mi thanh tú nhú lại, nhưng lúc xoay người lại đã khôi phục bình tĩnh.

“Thi thì, tới đứng ở bên cạnh ông nội đi.” Đoàn Kế Hùng đột nhiên hướng tới Tô Thi thì vẫy vẫy tay.

Tô Thi thì dưới chân lao đảo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống.

Ông nội? Cô có nghe lầm hay không?

Đoàn Kế Hùng điên rồi sao? Ông ta hận cô như thế, cô cùng ông ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, khi nào thì lại biến thành ông nội cô rồi hả ?

Tô Thi thì kim lòng không đậu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt tiếp xúc với Bùi Dịch.

Bùi Dịch cũng đang nhìn cô, thấy cô nhìn qua, đối với cô âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi thì có chút bối rối tìm ở một khắc này lập tức bình tĩnh lại.

Cô hát cảm, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến.

Cô cũng thật muốn nhìn Đoàn Kế Hùng tới cùng tính toán làm cái gì!

Đến nơi, Đoàn Kế Hùng thường ngày đối với Tô Thi Thi luôn luôn là thái độ lạnh lùng, lúc này dị thường hòa ái dễ gần.

Mãi đến khi Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh ông ta, ông ta mới hướng mọi người ở đây nói: “Mọi người hẳn là đều đã nghe nói, Thi Thi là cháu gái Đoàn gia. Lúc trước bởi vì có chút nguyên nhân, Thi Thi rời khỏi Đoàn gia.”

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, trong giọng nói có chút đau lòng, lại có chút hối hận: “Cháu ngoan, cho con chịu khổ, ông nội trước đều đã hiểu lầm con, mãi đến khi con lần trước trên sóng truyền hình nói những lời này, ông nội mới hiểu được tâm tư của con”

“Con đã nghĩ muốn trở về như thế, hôm nay vừa lúc thừa dịp tất cả mọi người ở đây, ông liền tuyên bố, từ nay về sau con chính là cháu gái duy nhất của Đoàn Kế Hùng ta!”

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi có chút lơ mờ. Thế giới này như thế nào đột nhiên huyền ảo rồi hả? Đoàn Kế Hùng là uống nhầm thuốc sao? Vậy mà để cho cô trở về Đoàn gia, mà còn đối với cô cười hiền lành như thế?

Không bình thường! Lão già này tuyệt đối không thật tâm gọi cô về. Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, cô mới không tin, Đoàn Kế Hùng hội đột nhiên đổi tính.

Giữa bọn họ có bề tắc không cời bỏ, Đoàn Kế Hùng đối với cô hận thấu xương, làm sao có thể để cho cô trở về Đoàn gia?

“Cháu ngoan lúc trước để cho cháu phải chịu uất ức rồi, con có phải không chịu tha thứ cho ông nội hay không?” Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, ngữ khí trầm trọng nói.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám thêm vài phần, trong lòng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Cô không có nhìn phản ứng của Bùi Dịch, cũng không có nhìn mọi người ở đây.

Trước mắt chỉ hiện ra hình ảnh mẹ cô cùng bà nội, còn có khuôn mặt của bà ngoại cô. Tất cả những hình ảnh trước kia đủ loại ở trong đầu cô hiện lên như sương mờ.

Muốn cô cùng ông ta diễn trò sao? Vẫn còn muốn cô phối hợp?

Tô Thi Thi khoe miệng cong lên, đi về phía trước một bước, đối với Đoàn Kế Hùng chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn: “Ông nội còn nhớ rõ trước kia đồng ý với mẹ con chuyện kia không?”

Lời này vừa nói ra, Đoàn Kế Hùng trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắt, đáy mắt tức giận một phen bạo phát ra.

Cái tiện nha đầu tạp chủng!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Phá gia chi tử

“Ông nội quên rồi sao?” Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng trong mắt tức giận cùng hận ý, cô nhìn sâu vào trong đáy mắt của ông ta, trong lòng cười lạnh: “Lão hồ ly, muốn để cho tôi cùng ông diễn trò, như thế thì tôi đây trước phải cho ông tức đến thổ huyết luôn!”

Đoàn Kế Hùng ngậm cần răng, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ duy trì vẻ mặt hiền lành, nghe vậy đối với Tô Thi Thi cười gật gật đầu: “Ông nội đương nhiên nhớ rõ.”

Ông ta dừng một chút, không cam lòng. Nhưng mà lúc này đã không có đường lui, đành phải kiên trì nói: “Hiện tại con đã trưởng thành, là thời điểm đem những thứ thuộc về con trả lại cho con. Ông sẽ để cho luật sư chuẩn bị, đem phần tài sản năm đó mẹ con được kế thừa kia chuyển qua tên con.”

Lời này vừa nói ra, tất người Đoàn gia cả đám đều trừng lớn mắt, giống như nghe được đầm rỗng hang hổ một dạng.

Lão già vậy mà muốn đem tài sản cho Tô Thi Thi, điên rồi sao?

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng lúc này biểu tình lại đặc biệt chân thật, không có chút nào nói đùa.

Tô Thi Thi neho mắt lại, không có đặc biệt vui sướng, nhưng trong lòng tự nói thầm

“Mẹ? Người có nghe được không? Ông ta rốt cục chủ động trả nợ rồi.”

Tuy Tô Thi Thi biết Đoàn Kế Hùng làm như vậy là có mục đích riêng, nhưng mà cô không cần. Cô từng nói qua, một ngày nào đó cô sẽ giống như cách ông ta từng làm đem tất cả những gì của mình đòi lại

Hiện tại mới là bước đầu tiên mà thôi!

Tô Thi Thi cười nhạt nói, thanh âm đặc biệt ngọt ngào: “Cảm ơn ông nội. Nói như vậy, con có phải có được 10% cổ phần công ty Đoàn thị hay không?”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cứng đờ, thiếu chút nữa thổ huyết

Cái này tiện nha đầu, thật đúng là còn dám nói!

Đúng là năm đó ông ta từng hứa cho đứa con dâu đã chết kia kế thừa tài sản, quả thật trong đó có 10% cổ phần công ty Đoàn thị.

“Không sai.” Đoàn Kế Hùng trầm giọng nói, đem quả đấm đang nắm chặt xuống để không ai phát hiện ông ta đang rất tức giận

Đứng ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi mày cũng là không thể nhịn được nữa, trong mắt không vui chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi nghe được lời cam đoan của Đoàn Kế Hùng, tiện ngẩng đầu nhìn về phía trước, đối với mọi người nói: “Hôm nay là ngày Đồng Đồng trở về Đoàn thị, tôi liền thay nó làm chuyện tốt để tạo phúc.”

Tô Thi Thi lúc nói trên khuôn mặt tươi cười càng thêm rực rỡ, giống như là một cô gái ngây thơ trong sáng, khẽ cười nói: “Tôi quyết định đem 10% cổ phần công ty quyên cho công trình Hy Vọng.”

Cái gì?

Mọi người nghe được lời Tô Thi Thi nói, cả đám đều u mê.

Bọn họ không nghe lầm chứ? 10% cổ phần công ty Đoàn thị, kia được bao nhiêu tiền? Vậy mà Tô Thi Thi cứ như vậy đem đi quyên góp từ thiện!” Tô Thi Thi!” Đoàn Kế Hùng thân thể lão đảo, thiếu chút nữa giận đến ngất.

Đúng là thứ phá gia chi tử!

Ông ta muốn tức chết rồi! Đoàn thị thực lực hiện tại vốn là không được như xưa, mà cái đứa tiện nha đầu này vậy mà đem 10% cổ phần công ty cho từ thiện!

Đùa giỡn cái gì!

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng kêu chính mình, quay đầu cực kỳ vô tội nhìn ông ta: “Không thể sao? Ông nội nói muốn trả cổ phần cho con, con đây nên là có quyền sử dụng tài sản của mình không phải sao?”

“Mày...” Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi là cô ý, tuyệt đối là cô ý! Cô chính là muốn phá đổ Đoàn thị!

“Nếu ông nội không đáp ứng, con đây liền...” Tô Thi Thi cố ý gục đầu xuống, đáng thương tội nghiệp nói. Nhưng mà cô lại không nói hết lời, khiến người khác không nghe được, bắt đầu suy đoán.

Đoàn Kế Hùng bị cô bức hoàn toàn không có đường lui. Hôm nay mời đến đều là gia tộc nổi danh ở Bắc Kinh này, một đám có uy tín danh dự. Đoàn Kế Hùng ông xấu mặt không nổi!

Nếu nói muốn đem cổ phần công ty tặng người, ông ta đâu thể nào nuốt lời. Nhưng mà cô còn muốn đem cổ phần quyên cho công trình Hy Vọng, đó là sự nghiệp từ thiện, Đoàn Kế Hùng phản đối mà nói, chẳng phải là có vẻ ông ta không phóng khoáng?

“Con... Làm rất khó!” Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi.

Năm nay là năm ông ta đã vứt bỏ con cháu trong nhà đã đủ nhiều, hiện tại ông ta rốt cuộc xấu mặt không sao ngẩng đầu nổi!

“Thật sao?” Tô Thi Thi đôi mắt lạnh lợi sáng lên, cười hi hi nhìn Đoàn Kế Hùng, ngọt ngào nói, “Ông nội, người thật tốt!”

“Khụ khụ...” Đoàn Kế Hùng một hơi kìm nén ở trong lồng ngực, tức giận đến ho khan.

Ông ta khoát tay, hận không thể khiến Tô Thi Thi lập tức biến mất khỏi tầm mắt: “Con không thường tham gia loại tụ hội này, nhân cơ hội này theo ta quen biết nhiều người một chút.”

Đoàn Kế Hùng nói xong, tiện để Nhậm Tiểu Vi đỡ mình, hướng tới khu nghỉ ngơi ở bên kia đi đến.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhạt, giống như là một cô bé ngốc không hiểu chuyện vậy.

Thuận miệng liền đem tài sản hơn trăm triệu quyền góp cho công trình Hy Vọng, không phải ngốc thì là cái gì?

Tô Thi Thi giờ phút này sau đầu còn thiếu mỗi việc dán lên mấy chữ: Phá gia chi tử!

Những người khác thấy Tô Thi Thi biểu tình đều đã cực kỳ ngạc nhiên. Mọi người ở đây người không phải người tỉnh khôn chứ, tự nhiên nhìn ra được vừa rồi Đoàn Kế Hùng bị chọc giận đến nội thương.

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng cũng không có phát hỏa, vậy mà do cháu gái làm càn. Có lẽ tin đồn là giả, Đoàn Kế Hùng cực kỳ coi trọng đứa cháu gái này.

Đám thanh niên độc thân ở đây, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt nhất thời càng thêm nóng rực.

Bọn họ tham gia tụ hội này phần lớn đều đã mang theo mục đích buôn bán. Tô Thi Thi tuy hiện tại cùng Bùi Dịch qua lại, nhưng mà dù sao còn chưa kết hôn, bọn họ đều có thể theo đuổi cô vì lợi ích. Vì thế - -

Sau khi Tô Thi Thi đem Đoàn Kế Hùng chọc giận gần chết, liền đến mình thiếu chút nữa bị tức chết.

“Minh từ khi nào thì nổi tiếng như vậy rồi hả?” Tô Thi Thi nhìn đám săn tin này đang đến vây quanh mình, âm thầm đồ mồ hôi lạnh.

Cô vừa rồi tự chủ đem cổ phần công ty quyền góp từ thiện, lại vẫn chưa kịp đi tìm Bùi Dịch, liền bị một đám đàn ông vây quanh rồi. Tô Thi Thi đã không dám nghĩ đến sắc mặt Bùi Dịch, cái người đàn ông bụng dạ keo kiệt lại thích ăn giấm chua kia phỏng chừng đang rất tức giận.

“Tô tiểu thư, nghe nói cô là Thiết Kế Sư? Công ty tôi vừa lúc có cái hạng mục, không biết cô có hứng thú hay không?” Một vị suất ca mặc tây trang màu xám, hướng Tô Thi Thi nâng cốc, cười hỏi.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nói cũng không phải cực kỳ khách khí: “Thật có lỗi, hôm nay tôi không nói chuyện công việc.”

Cô vừa dứt lời, bên cạnh liền có người tiếp lời nói: “Không sai, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, nói chuyện công việc quá phá hoại không khí.” Người nọ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười hỏi, “Thi Thi tiểu thư bình thường thích làm gì?”

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình cười đến mặt đều nhanh cương cứng, hơi hơi lui về sau một bước, nói: “Tôi bình thường thích...”

Cô nói xong nhìn phía xa ánh mắt liền ngưng lại, lời nói cũng ngừng lại. Ở nơi đó, bóng dáng của một người đàn ông nổi bật đang bị một đám con gái vây quanh, đứng ở trước mặt người kia chính là một cô gái mặc lễ phục màu trắng.

“Hồ Minh Phi.” Tô Thi Thi tay cầm ly rượu căng thẳng, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô liền thay đổi lời nói, đối với mấy người đàn ông bên cạnh nói: “Tôi thích - - bảo hộ Bùi tiên sinh.”

Cô nói xong về mặt đáng tiếc thở dài: “Các vị cũng biết Bùi tiên sinh không thích cô gái khác.”

Mấy người đàn ông bên cạnh thân thể cứng đờ, theo bản năng hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, Bùi Dịch sắc mặt xanh mét bị một đám mỹ nữ vây quanh, bộ dáng hiển nhiên đã không kiên nhẫn tới cực điểm.

Đứng ở trước mặt anh là nữ thần hoàn hảo trong lòng của đám đàn ông ở đây Hồ Minh Phi, nhưng mà Bùi Dịch vậy mà đối với cô ta cũng không chút hứng thú...

Mấy người đàn ông bên này sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái hẳn lên. Lúc trước chuyện Hồ Sĩ Minh đi ngăn cản Bùi Dịch cầu hôn bọn họ đều có nghe qua, chẳng lẽ hai người đó thật sự có quan hệ mờ ám gì sao?

Nghĩ tới đây, vài vị thanh niên anh tuấn tài năng chỉ cảm thấy cả người cũng không tốt.

Không thể trách bọn họ hiểu sai, thật sự là cái tin tức trước kia quá kinh động rồi!

Mà đúng lúc này, Bùi Dịch vì một phen hướng tới bọn họ nhìn vọng qua, sắc mặt của anh vẫn như cũ nhìn thật không tốt.

Từ lúc bắt đầu, anh liền nhìn thấy Tô Thi Thi bị một đám đàn ông vây quanh. Nếu không phải mẹ anh lúc trước đặc biệt dặn qua anh, để cho anh nể mặt một tí, anh đã sớm đẩy đám phụ nữ huyền ảo phiền phức này ra rồi.

“Anh đang lo lắng cho Tô tiểu thư sao?” Hồ Minh Phi nhìn thấy sắc mặt của Bùi Dịch, giả vờ làm người tốt nở nụ cười, “Anh hiện tại hẳn là không tiện qua đó, tôi thay anh đi xem một chút.”

Cô ta nói xong không đợi Bùi Dịch trả lời, tiện xoay người hướng Tô Thi Thi đi tới.

Bùi Dịch nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu hồi lại ý định muốn đi theo cô ta, liền nhanh hướng tới bên kia đi đến.

Tô Thi Thi vốn dĩ đang muốn đi qua, thấy vậy sùng sốt một hồi.

Cô ta tới đây làm gì?

Tô Thi Thi nhìn đi về phía Hồ Minh Phi đang hướng qua chỗ mình đi đến, ánh mắt hơi trầm xuống.

Người phụ nữ này tự mình đi qua đây thì tốt rồi, vậy mà còn mang theo một đám phụ nữ kéo qua đây!

Như thế nào, nghĩ muốn cãi nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đình Nền Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Toàn thân hàng giả

“Các vị, tôi có chút việc tìm Tô tiểu thư.” Hồ Minh Phi đi tới trước mặt Tô Thi Thi, liếc đối với mấy người đàn ông đang vây quanh ở bên cạnh cô nói.

“Không quấy rầy, các vị cứ từ từ nói chuyện.” Mấy người đàn ông thấy thế lập tức cười cười rồi đi. Một đám lúc rồi đi, đều vẫn lưu luyến nhìn Hồ Minh Phi.

Đây là cô gái mà toàn bộ đàn ông ở Bắc Kinh này tôn sùng là nữ thần, mặc dù mọi người đều đã rất muốn kết giao với cô ta, nhưng mà Hồ Minh Phi cao ngạo có tiếng, bọn họ cũng không nghĩ muốn bị cô ta chửi mắng một trận té tát.

Rất nhanh, nơi này tiện chỉ còn lại có Tô Thi Thi các cô cùng một đám con gái.

“Hồ tiểu thư có việc gì?” Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi.

Cô không tin Hồ Minh Phi sẽ tốt như vậy có lòng giúp cô giải vây, vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng Hồ Minh Phi nói gì với Bùi Dịch rồi mới chạy đến đây.

Nghĩ tới cái này, cô không biết như thế nào nữa, trong lòng lại có chút chua xót.

Dù rằng cô vẫn luôn một mực an ủi chính mình, không cần đi để ý Hồ Minh Phi. Nhưng mà sự tồn tại của cô ta, nhất là lúc nhìn đến cô ta ở cùng một chỗ với Bùi Dịch, ghen tị vốn có trong lòng của cô vẫn lại là không chế không nổi.

“Thôi, cũng không phải chuyện dọa người gì, ghen tị liền ghen tị.” Tô Thi Thi ở trong lòng đối với chính mình yên lặng nói.

“Tô tiểu thư?” Hồ Minh Phi nói một câu nói, nhưng Tô Thi Thi vậy mà tại ngẩn người, cô không khỏi có chút không vui.

Cô gái này cũng quá không nể mặt cô rồi!

“À ha?” Tô Thi Thi trừng mắt lên, trên mặt nặn ra một nụ cười chuyện nghiệp, “Vừa rồi cảm ơn cô giúp tôi giải vây.”

“Không cần khách khí, tôi không phải vì cô.” Hồ Minh Phi cao ngạo nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút để ý nói, “Tôi là vì Bùi Dịch. Dù sao trước đây anh ấy cầu hôn cô, cô công khai cho anh ấy đội nón xanh như vậy, thật làm cho anh ấy rất mất mặt.”

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà chửi mắng người.

Người phụ nữ này có cái tư cách gì mà tới đây nói với cô những thứ này? Thật đúng là nghĩ mình là nữ chính rồi hả? Bùi Dịch từ đầu không để ý tới cô đó không biết sao!

“Hồ tiểu thư, người ta là đáng yêu dễ gần nên có nhiều người theo đuổi thôi, như cô muốn để cho người ta theo đuổi cũng chưa cơ hội đi?” Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nhìn chằm chằm ánh mắt Hồ Minh Phi.

Quả nhiên, Hồ Minh Phi sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm xuống.

Vị Hồ đại tiểu thư này tại phương diện khác cực kỳ có năng lực, nhưng mà tính tình cũng không tốt, cao ngạo quen thói đâu nào chịu được loại vũ nhục này.

Mấy vị mỹ nữ khác thấy không khí giữa hai người không tốt lắm, khẩn trương xem vào giảng hòa.

Một cô gái nhìn thấy Tô Thi Thi trên cổ treo một chuỗi Ngọc Thạch, đột nhiên ồ lên một tiếng: “Tô tiểu thư, cái vòng cổ này của cô nhìn sao lại có chút kỳ quái? Đây là bảo thạch gì vậy?” Cô ta nói xong không khỏi tới gần phía trước gần một chút, nghĩ muốn thấy rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng lui về sau một bước, nhìn cô ta không nói gì.

“Vòng cổ bảo thạch này sáng bóng xem ra rất kỳ quái, nhìn giống mã não, nhưng mà nhìn lại không giống.” Một vị mỹ nữ khác nhũn mày nói.

Vừa rồi vị mỹ nữ mới mở miệng trước kia vị lập tức nói: “Thiên Thiên, nhà cô là mở công ty bảo thạch mà, lại là nhà thiết kế đá quý, ánh mắt của cô khẳng định sẽ không sai.”

Mấy người khác sắc mặt nhất thời có chút ngạc nhiên hẳn lên, nhìn về phía Tô Thi Thi trong ánh mắt hơn một tia đồng tình cùng khinh thường.

Vị mỹ nữ kia lại đối với Tô Thi Thi nói: “Tô tiểu thư, chuỗi dây chuyền này là cô mua ở nơi nào? Hẳn không là bị người ta lừa rồi chứ? Bán hàng giả cho cô, chủ quán này cũng thật quá đáng.”

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên.

Giả à?

Cô dơ tay sờ sờ vòng cổ, lại lộ ra vẻ mặt hồn nhiên giống vừa rồi đem cổ phần công ty đi quyên góp, chậm rãi nói: “Đây là Bùi Dịch tặng.”

“Bùi tiên sinh tặng?” Mọi người cả kinh, cả đám đều không thể tin được.

Vị mỹ nữ nhà mở công ty đá quý kia nói: “Cha tôi cùng Bùi tiên sinh rất thân, ông ấy còn khen Bùi tiên sinh ánh mắt rất tốt, làm sao có thể mua hàng giả tặng cô?”

“Hay là, mấy thứ này không phải Bùi tiên sinh tặng, là chính cô tự đeo mấy thứ hàng giả mua trên vỉa hè về?” Một vị tiểu thư khinh thường liếc Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thăm mếu Bùi Dịch, lúc trước biết Bùi Dịch hướng Tô Thi Thi cầu hôn khi đó đặc biệt mát mẻ, giờ phút này gặp Tô Thi Thi mang hàng giả, trong lòng lại càng khó chịu, lời nói ra cũng cực kỳ không khách khí.

Tô Thi Thi lại nhất định bảo trì nụ cười hoàn mỹ, giống như bọn họ không phải đang nói cô một dạng, giống như là người không liên quan.

Lúc này vị mỹ nữ đầu tiên mở miệng trước kia thấy được Tô Thi Thi trên cổ tay kia đeo chuỗi lắc tay đồng phỉ, lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc nói: “Cái lắc trên tay cô hẳn là cũng do một thợ làm ra đều là hàng giả, cô cũng không biết xấu hổ đeo đi khắp nơi?”

Tô Thi Thi vẫn như cũ vẻ mặt ngây ngô, chậm rãi nói: “Này cũng là Bùi Dịch tặng.”

Nơi xa Bùi tiên sinh đang ở cùng mấy cái người quen hàn huyên, đột nhiên cảm thấy được cái mũi có chút ngứa, nghĩ muốn hắt xì hơi.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, đôi mắt có chút trầm.

Cô bé này phòng chừng không an phận như thế!

Tô Thi Thi đương nhiên sẽ không an phận như thế, cả đám tình địch đều đã đến đây muốn leo lên đầu cô mà ức hiếp cô, cô làm sao có thể thờ ơ.

Chỉ là trong quá trình này, Hồ Minh Phi vẫn đều không nói chuyện, Tô Thi Thi cũng án binh bất động.

Cô trái lại muốn nhìn Hồ Minh Phi muốn làm gì! Tô Thi Thi không có nhìn Hồ Minh Phi, nhưng mà Hồ Minh Phi trái lại một mực quan sát Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thấy được Tô Thi Thi trên người mang theo trang sức, chỉ là sắc mặt của cô ta hơi có chút ngưng trọng.

“Bùi Dịch vậy mà đem chuỗi vòng tay kia đưa cho cô rồi!” Hồ Minh Phi âm thầm nắm chặt quả đấm, trong lòng không cam lòng càng ngày càng lớn.

Ánh mắt của cô ta nhàn nhạt đảo qua bên cạnh mấy người phụ nữ đang vây quanh Tô Thi Thi kia, trong mắt khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

Mấy người này đều là một đám có mắt không trông nhân, nói lắc tay này là giả?

Cô ta quay đầu hướng bốn phía nhìn xem, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch đang ở hướng các cô bên này nhìn.

Cô ta im lặng quay đầu lại, đi về phía trước một bước, đối với mấy vị mỹ nữ kia nói: “Bùi tiên sinh đương nhiên không có khả năng đưa hàng giả, chuỗi vòng tay này tôi đã từng ở buổi đấu giá thấy qua, mặt trên chuỗi vòng Đồng phỉ đời Thanh, có mấy ngàn năm lịch sử, là đồ cổ, giá trị lịch sử.”

Cô ta dừng một chút, nói: “Lúc trước chuỗi vòng tay này được người ta ra giá năm trăm vạn mua được, không nghĩ tới người kia thực ra là Bùi tiên sinh.”

“Không phải chứ?” Mấy vị mỹ nữ kia sắc mặt chái quét một phen liền thay đổi, một đám xấu hổ thiếu chút nữa đào cái động chui vào.

Tô Thi Thi cũng ngẩn ngơ.

Lần này cũng thật là chơi tốt, Hồ Minh Phi vậy mà giúp đỡ cô nói chuyện?

Mà khi cô quay đầu nhìn đến Bùi Dịch cách bọn họ không xa khi đó, màu sắc trầm xuống.

Thì ra là thế, Hồ Minh Phi sợ không phải vì giúp cô, mà là có dụng ý khác!

“Tôi vừa nhìn thấy người quen đi trước vậy.” Vị mỹ nữ lúc này mở miệng nói cô đeo hàng giả mặt đồ lên, liền tìm cơ đi mất, mấy vị khác thấy thế cũng đều nhao nhao kiểm soát rồi khỏi nơi này.

Chỉ vài giây sau, cũng chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Hồ Minh Phi ở chỗ này.

Tô Thi Thi nhân cầu xoay một vòng, thu hồi tươi cười giả tạo vừa rồi, đi lên phía trước, ngẩng lên cầm, nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi nói: “Cô cảm thấy được cô vừa rồi giúp tôi như vậy, Bùi Dịch sẽ cảm kích cô không?”

Hồ Minh Phi màu sắc trầm xuống, Tô Thi Thi không thêm giả vờ trước mặt cô ta sao?

Vừa lúc cô ta cũng chẳng muốn cùng cô diễn trò.

Cô ta nhân dịp nói: “Tôi chỉ làm chuyện đối với tôi có lợi, giúp cô chẳng qua là tiện thể thôi.”

“A....” Tô Thi Thi có vẻ đăm chiêu gật đầu, đột nhiên hỏi, “Anh trai cô hôm nay sao lại không đến?”

Cô nói xong, ánh mắt cong lên như cây cung, cười tít mắt hỏi han: “Có phải hay không bị chúng tôi dọa sợ rồi hả ? Dù sao thời gian này Hồ gia các người mất mặt thật sự là nhiều lắm!”

“Cô!” Hồ Minh Phi ánh mắt mạnh lạnh xuống.

Anh trai cô ta vốn là muốn tới, nhưng mà ông nội cô ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không để cho anh ta đến đây, chỉ là để cô ta đến đây cùng Bùi Dịch xiết chặt quan hệ.

“Xem ra bị tôi đoán trúng rồi.” Tô Thi Thi cười lui về sau một bước.

“Tô tiểu thư!” Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, vẫn cứ đem tính tình đè ép tiếp xuống, đối với Tô Thi Thi lạnh giọng nói, “Bùi Dịch không phải là của cô, cô sớm nên buông tay đi!”

Nói xong tiện xoay người hướng tới một bên đi đến.

“Năm mơ!” Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng Hồ Minh Phi rời đi, âm thầm hít vào một hơi, cũng không đi tìm Bùi Dịch, xoay người hướng tới cửa ra đi đến.

Ở trong này đợi lại bị một đám đàn ông vây quanh, như vậy sau khi trở về, phỏng chừng Bùi tiên sinh thật sự muốn bão nổi rồi.

Bùi Dịch chỉ là cùng mấy người xung quanh nói hai câu nói, quay đầu liền phát hiện Tô Thi Thi không thấy nữa.

Sắc mặt anh trầm xuống, ở xung quanh tìm một vòng không phát hiện Tô Thi Thi, quả quyết đi ra bên ngoài.

Anh không thấy được, Hồ Minh Phi nhìn thấy anh ra ngoài cũng theo đi ra.

Mà sau khi bọn họ vừa đi ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi tìm tới Hồng Cẩm, thấp giọng hỏi: “Đều đã an bài tốt?”

Hồng Cẩm gật đầu: “Phu nhân yên tâm, tôi đã đều đã nói cho Hồ tiểu thư, tuyệt đối không thể sai sót.”

Viết đơn xin phép nghỉ từ 2 tuần trước để đi đám cưới ngta. Sắm sửa đồ đạc xong hết. Cuối cùng công ty kiểm tra sổ sách, khỏi nghỉ

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Anh cần trả giá thật nhiều

Nơi hậu viện của Đoàn gia có một tòa hai tầng lầu nhỏ, bình thường là dùng để làm phòng nghỉ ngơi cho khách.

Bùi Dịch tìm kiếm bóng dáng Tô Thi Thi đến nơi này, chỉ là ngay tại lúc anh đang muốn vào đi, sau lưng truyền đến một giọng nói gọi anh lại.

“Bùi Dịch.” Hồ Minh Phi đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nhân dịp nở nụ cười một phen, “Tôi có việc tìm anh.”

Bùi Dịch nhường mày, không hề nghĩ ngợi, đã nói: “Không rảnh.”

Nói xong tiện hướng tới phía trước đi đến.

Hồ Minh Phi quả đắm nắm chặt, trong mắt hiện lên quét xuống tức giận.

Người đàn ông này thật đúng là không coi ai ra gì!

“Anh nên là biết tôi xuất hiện ở nơi này, là ý của bác gái!” Hồ Minh Phi đứng tại chỗ, lạnh giọng nói.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, nghĩ muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Hồ Minh Phi nói.

“Tình tình đứa con lớn thường rất hiếu thuận, nghe lời cha mẹ. Tôi nghe nói mẹ con các người sống nương tựa lẫn nhau, anh cũng không muốn để cho mẹ mình vì anh mà bệnh đau đầu tái phát chứ?”

Cô ta nói xong giọng nhẹ một chút: “Tôi nghe nói bác gái thời gian này đều phải dùng đến nha phiến mới có thể giảm bớt đau đầu, bà một mực vì anh mà lo lắng.”

Bùi Dịch bước chân thu trở về, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất. Anh đứng thẳng thân thể, chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Minh Phi: “Có cái gì nói nói thẳng.”

Hồ Minh Phi nhìn thấy Bùi Dịch quay người lại, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Cô ta đã sớm nghe nói Bùi Dịch hiếu thuận, đây là nhược điểm lớn nhất của anh, mà cô ta giỏi nhất là việc bắt lấy nhược điểm của người khác.

Cô ta cũng không tin, Bùi Dịch thật sự sẽ mặc kệ Nhậm Tiểu Vi.

Cô ta đi về phía trước hai bước, cách Bùi Dịch hơn một mét mới dừng lại, ngẩng đầu, trong giọng nói đều là tự tin.

“Tôi muốn anh làm chồng của tôi.”

“Năm mơ.” Bùi Dịch liếc cô ta một cái, ánh mắt giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc một dạng.

Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, cô ta không thể tức giận, tức giận liền thua.

Cô ta chậm rãi nói: “Anh không thích tôi không quan trọng, tôi cũng như thế không thích anh. Nhưng mà gia đình chúng ta đều như vậy, hôn nhân chưa bao giờ là do chính mình quyết định. Hai nhà chúng ta đều hi vọng chúng ta cùng một chỗ, như vậy đủ rồi.”

“Vậy sao?” Bùi Dịch cúi đầu hỏi một tiếng, lập tức chỉ thấy khóe miệng của anh hơi hơi nhếch lên, nhìn thẳng vào mắt Hồ Minh Phi, trào phúng nói, “Cô đã đối với tôi cảm thấy hứng thú, hơn nữa đối với tôi càng ngày càng để ý, vậy mà dám nói không thích tôi?”

“Anh!” Hồ Minh Phi biến sắc, kiều ngạo thiếu chút nữa bị anh đánh nát.

Cô ta biết Bùi Dịch đối với cô ta khinh thường, cho nên cô ta ở trước mặt anh làm sao có thể cúi đầu trước. Nhưng mà hiện tại bị anh công khai chọc thủng tâm tư như vậy, cô ta có chút không nhịn được.

Nhưng cô đường đường là đại tiểu thư Hồ gia, có chuyện gì chưa thấy qua? Lúc này liền kiềm chế cảm xúc, vẫn như cũ biểu tình nhàn nhạt nói: “Có thể là anh đúng, tôi đối với anh quả thật so với ban đầu cảm thấy hứng thú rất nhiều. Vậy không phải rất tốt sao? Dù sao hôn nhân không có tình cảm có vẻ thống khổ.”

“Nếu Hồ tiểu thư chính mình cũng nói, hôn nhân không có tình cảm sẽ thống khổ, như thế tôi vì cái gì muốn cho chính mình thống khổ?” Bùi Dịch nói xong không muốn lại để ý Hồ Minh Phi xoay người rồi đi.

“Anh!” Hồ Minh Phi quả đắm nắm chặt, móng tay thâm sâu vào trong da thịt, đau đớn từng đợt truyền đến, mới không còn để cho cô ta bộc phát tại chỗ.

Cô ta lại bị cự tuyệt rồi! Mà còn bị cự tuyệt thảm hại như thế!

Bùi Dịch vậy mà nói cùng cô ta kết hôn sẽ làm cho anh thống khổ!

Hồ Minh Phi sắp tức điên, tất cả Bắc Kinh này ai không muốn kết hôn cô ta? Mà người đàn ông này cứ như vậy sì nhục cô ta!

“Bùi Dịch!” Hồ Minh Phi tính tình rất cuộc kiềm chế không được rồi.

Anh dựa vào cái gì để cô ta sẽ đối với anh ăn nói khấp khểnh? Cô ta cho tới bây giờ liền là có hỏa liên phát, không xem sắc mặt người khác!

Bùi Dịch không có dừng bước, giống như là không có nghe đến Hồ Minh Phi nói một dạng.

Tô Thi Thi hẳn là đến nơi này, cũng không biết trốn đi nơi nào, vừa rồi người nhiều như vậy vây quanh cô, anh chỉ sợ có kẻ không sợ chết vụng trộm

chuồn ra tìm Tô Thi Thi!

Nghĩ tới loại khả năng này, Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong lòng có cỗ tức giận muốn bạo phát!

Người phụ nữ của anh, ai dám động một phen thử xem!

“Bùi Dịch!” Hồ Minh Phi thấy Bùi Dịch một chút mặt mũi cũng không cho cô ta, lập tức cái gì cũng không để ý, đối với anh hô, “Anh âm thầm khơi mào mâu thuẫn giữa bốn gia tộc, không phải là muốn biết năm đó cha anh chết như thế nào sao?”

Trong phút chốc, thời gian giống như dừng lại. Bùi Dịch thân thể cứng đờ, chân đã nâng lên lại không hề bước đi nữa.

Anh thu hồi chân, thân thể đứng thẳng tắp, chậm rãi xoay người, ánh mắt đáng sợ.

“Cô lập lại lần nữa!” Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Minh Phi, phảng phất muốn ở trên người cô ta khoét ra một cái động.

Hồ Minh Phi thấy lời mình vừa nói có tác dụng, trong lòng vui vẻ, lấy lại bình tĩnh nói: “Tôi có thể biết được một chút tin tức, nhưng mà anh phải biết anh phải trả giá thật nhiều.”

“Nói.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Anh âm thầm chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng là muốn tra ra chứng cứ năm đó những người đó hại cha hắn.

Đây là anh lần đầu tiên từ người trong Tứ Đại Gia Tộc biết chuyện gì năm xưa, Hồ Minh Phi nếu có thể nói ra, như thế thật sự có khả năng biết ẩn tình trong đó. Cơ hội này, Bùi Dịch không có khả năng buông tha!

Hồ Minh Phi đi về phía trước một bước, nhìn thẳng ánh mắt Bùi Dịch nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi trên lầu.”

Cô ta nói xong trực tiếp thẳng hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, suy nghĩ một chút liền đi theo.

Ngay khi họ đi không lâu sau, từ trong một cái góc khuất xuất hiện một người, chính là Hồng Cẩm.

Bà ta hướng tới căn phòng trên lầu kia nhìn một phen, liền xoay người trở về nơi cử hành vũ hội, tìm đến Nhậm Tiểu Vi đối với bà nhỏ giọng nói: “Bọn họ đã lên lầu hai, Hồ tiểu thư hẳn là thành công rồi.”

“Được.” Nhậm Tiểu Vi trên mặt lúc này mới có mỉm cười, đối với bà ta nói, “Đi chuẩn bị những chuyện tiếp theo đi, chú ý nắm chắc tốt thời gian.”

“Tôi hiểu rõ.” Hồng Cẩm nói xong vội vàng lui ra ngoài.

Mà ở hai tầng trong phòng nhỏ, Tô Thi Thi vốn muốn tìm căn phòng thanh tĩnh để trốn, nhưng mà vô tình lại nghe được giọng nói của Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi, cô nghi hoặc đi tới.

Chỉ là lúc cô đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi đi tới lầu hai.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, im lặng không tiếng động đi theo, chỉ là trái tim không biết như thế nào, đập càng lúc càng nhanh.

Cô nhìn nhìn bốn phía, nơi này một dạng không ngoại nhân tới, cực kỳ an tĩnh, cho dù là ở bên trong la to, bên ngoài đều đã không có thể có thể nghe được đến.

Quả nhiên là - - nơi tốt để yêu đương vụng trộm!

Tô Thi Thi xoa xoa mặt, thầm than mà cô đến này vẫn bình thản, mà còn cũng không giống như là lo lắng.

“Tô Thi Thi, mày đối với anh ấy cũng thật quá in tưởng!” Tô Thi Thi tự giễu cười cười.

Nhưng mà làm sao bây giờ? Đáy lòng cô vẫn lại là có chút tức giận muốn xông lên.

Có thể không tức giận sao? !

Vị hôn phu của mình vậy mà lén lút cùng người phụ nữ khác chạy đến nơi này ha, không có người nào khác ở trong phòng nhỏ kia! Người phụ nữ này rõ ràng có ráp tâm, cô không tức giận mới là lạ!

“Bùi Dịch, bị em tóm được anh nhất định phải chết!” Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, cởi giày cao gót, lặng không tiếng động hướng tới trên lầu đi đến.

Mà bên kia, Hồ Minh Phi giống như đối với nơi này rất quen thuộc, quen thuộc mà dẫn dắt Bùi Dịch rẽ vào một cái phòng.

Lúc Bùi Dịch biết tình hình bên trong, ánh mắt mạnh tối sầm lại.

Trong gian phòng đó bố trí vô cùng hoàn hảo, trên khăn trải giường màu đen vậy mà rải đầy hoa hồng đỏ thắm, tất cả vậy tại một chỗ, bày ra một hình trái tim, đèn bật sáng mờ như lửa nhiệt liệt được thiêu đốt, kích thích người ta huyết dịch sôi trào.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hương cổ ngọt ngào, mà mùi hương này còn càng ngày càng đậm, không hiểu sao làm cho thân thể người ta nóng lên.

Mùi hương trong căn phòng đó không đúng!

Bùi Dịch nhướng mày, theo bản năng liền muốn xoay người rời đi.

“Bùi Dịch, anh hẳn là phải biết nên trả giá thế nào. Rời khỏi nơi này, anh nếu như muốn biết đáp án nghĩ cũng đừng nghĩ đến” Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hồ Minh Phi.

Chuyện mục rắc thính của bạn đến rồi, ai muốn biết không nè????

Trên giường lớn màu đen kia, chăn đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

CLGT, tui đang nhìn thấy cái gì đây????

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bắt gian tại giường

Trên giường lớn màu đen kia, chăn đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

Đúng lúc này, bên ngoài căn phòng mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, người tới không ít.

Động tác của bọn họ thật sự rất nhẹ, nhưng bởi vì người quá nhiều, vẫn như cũ phát ra tiếng động.

“Chính là căn phòng này, mọi người nhẹ một chút.” Một người đàn ông dẫn đầu đối với mấy người đang đi theo sau lưng mình nhỏ giọng nói.

“Đội trưởng, phải đi vào thật sao?” ngay lúc người đàn ông dẫn đầu đang muốn đưa tay chạm vào cửa phòng, một người tuổi còn trẻ đứng sau lưng hắn kéo kéo tay áo của hắn.

Động tác của người đàn ông kia ngừng một trận, trong mắt có một tia do dự, nhưng lập tức cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: “Hong Cầm nói, rất có khả năng chính là ý của lão gia cùng phu nhân, dám không nghe sao?”

Hắn vừa dứt lời, mấy người khác toàn bộ đều đã không dám nói thêm nữa.

Chỉ là không nghĩ tới, làm bảo an cũng phải làm luôn mấy chuyện này, mấy người này cũng cực kỳ xấu hổ.

Những người này đều là bảo an Đoàn gia, là Hồng Cầm gọi bọn họ đến đây. Đến để làm cái gì, trong lòng mỗi người đều đã rất rõ ràng. Suy nghĩ đến người ở bên trong là Bùi Dịch, bọn hắn đều có điểm hồn bay phách lạc.

“Đi.” Cầm đầu là đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, chỉ nghe rất nhỏ một tiếng “Rắc rắc”, cửa lặng yên mở ra.

Một đám người lục tục theo đuôi mà vào, cả đám đều khăn trương muốn chết.

Trong phòng kéo rèm che, ánh sáng cực u ám. Đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng mà đi đến bên tường, âm thầm mò mẫn mở chốt đèn điện.

Hắn âm thầm hít vào một hơi, lập tức ấn mạnh, cắn răng một cái, đè xuống.

Một tiếng rất nhỏ tiếng răng rắc, chỉ thấy trước mắt ánh sáng chớp lóe, căn phòng u ám nhất thời sáng như ban ngày.

“Người nào?” Nằm ở trên giường Bùi Dịch đã bị kinh tỉnh trước tiên rồi.

Cơ hồ là nháy mắt, anh kéo chăn che đậy người bên cạnh, chính mình từ trên giường ngồi dậy, chân trượt xuống, che đậy nửa người dưới của anh.

“Bùi thiếu gia? Cậu như thế nào lại ở chỗ này?” Cầm đầu đội bảo an đội trưởng tiến lên một bước, như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở trong này, ra vẻ kinh ngạc nhìn anh.

Bùi Dịch nhướng mày, thờ ơ quét một vòng bốn phía, trí nhớ lúc trước từ từ ủa về.

Hai mắt cầu anh nguy hiểm nheo lại, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mấy người bảo an đột nhiên xuất hiện này. “Cút!” Anh lãnh khốc nói.

“Bùi thiếu gia, cái này... Cậu... Cậu không phải cùng Tô tiểu thư có hôn ước sao? Cô ấy đầu gì cũng là tiểu thư Đoàn gia, cậu làm như vậy có phải rất có lỗi với cô ấy rồi hay không?” Đội trưởng đội bảo an chần chừ nhìn Bùi Dịch, như là vì Tô Thi Thi mà đau lòng.

“Vậy sao?” Bùi Dịch lườm mắt nhìn người phụ nữ ngủ ở bên cạnh kia một phen. Thấy cánh tay của cô lộ ở bên ngoài, con người tối sầm lại, vươn qua kéo tay cô nhét đến trong chăn, động tác vậy mà thân kỳ ôn nhu.

Đội trưởng đội bảo an nhìn đến đây cũng sững sốt.

Hắn vốn cho là Bùi Dịch sẽ tức giận thậm chí trực tiếp động thủ đánh người, nhưng lại không nghĩ tới, anh vậy mà đối với Hồ Minh Phi ôn nhu như thế.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau. Hồ gia đại tiểu thư bộ dáng xinh đẹp như thế, khí chất lại tốt, năng lực lại càng giỏi, có người đàn ông nào mà không thích?

“Gạo nấu thành cơm.” Đội trưởng đội bảo an trong đầu nhớ tới lời vừa rồi Hồng Cầm nói với hắn, âm thầm liếc liếc thần sắc, đối với Bùi Dịch nói: “Bùi thiếu gia, người yên tâm, chuyện hôm nay chúng ta đều sẽ không nói ra, chỉ là...”

Hắn nói xong ánh mắt chuyển qua người phụ nữ bị chăn che đậy kia, có chút khó xử nói: “Cô ấy dù sao cũng không phải con gái nhà bình thường, Bùi thiếu gia tính làm như thế nào?”

Bùi Dịch nhướng mày, sắc mặt lạnh xuống vài phần, như là rất ảo não.

Anh lạnh giọng nói: “Các người từ khi nào có tư cách tới chất vấn tôi? Người nào cho các người tới!”

“Cái này...” Đội trưởng đội bảo an nhất thời ngẩn ra, vội vàng nói, “Chúng tôi vừa rồi là nghe được một người hầu nói nhìn cậu cùng Hồ đại tiểu thư cùng một chỗ, cho nên đến xem.”

“Vậy sao?” Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han, khóe miệng hơi hơi hơi nhếch lên, rõ ràng không có làm cái động tác gì, lại để cho một đám người ở đây mọi trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Bùi thiếu gia, hôm nay trường bối Hồ gia cũng có tới tham gia vũ hội. Cậu bây giờ đối với Hồ tiểu thư làm ra loại chuyện này, tóm lại là không tốt.” Đội trưởng đội bảo an thấy Bùi Dịch cảm xúc so với bọn hắn dự đoán bình tĩnh rất nhiều, lá gan lớn một chút, chỉ hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ, ép Bùi Dịch đồng ý.

“Lá gan cũng rất lớn.” Bùi Dịch ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng đội trưởng đội bảo an.

Đội trưởng đội bảo an trong lòng khẽ run rẩy, cùng mấy người ở phía sau liếc nhau một cái, trong lòng thống nhất, bất chấp tất cả nói: “Phòng chừng mọi chuyện ở đây lão gia bọn họ cũng đã biết, lập tức sẽ mang theo người đến đây. Bùi thiếu gia, vẫn lại là sớm một chút ra quyết định, để cho khó coi như thế này.”

Giống như muốn xác minh lời của anh ta nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến.

Các nhân viên an ninh trong lòng vui vẻ, cuối cùng có người đến đây, bọn hắn thật sự không dám tiếp tục đối mặt Bùi Dịch. Nhưng đúng lúc này, người phụ nữ ngủ trên giường kia đột nhiên động đậy, bị bọn họ đánh thức rồi.

Từ trong chăn vươn ra một cánh tay trắng non mềm mại, người phụ nữ kia phát ra một tiếng nói thẳm: “Thật ồn ào.”

“Bùi Dịch, bảo bọn họ ra ngoài!”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, bất lấy tay cô, lặng không tiếng động một lần nữa nhét về vào trong mền.

Âm thanh này?

Người phụ nữ kia vừa nói, mấy người bảo an sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi

Giọng nói này như thế nào nghe không thích hợp lắm?

Không đúng, làm xong xong chuyện đó hẳn là không còn khí lực, giọng nói lười biếng một chút cũng có khả năng

Mấy người bảo an nhìn thoáng qua nhau, mỗi người tự an ủi nhau.

“Bùi thiếu gia, người xem Hồ tiểu thư cũng thế rồi. Như thế này trường bối Hồ gia đến đây nhìn đến cô ấy thành cái dạng này...”

“Còn không có đem Hồ tiểu thư bắt đi a?” Đúng lúc này, cánh tay trắng nõn kia lại duỗi ra, chủ nhân của cánh tay kia xoa đầu tóc lộn xộn của mình rồi từ từ vươn ra, vẻ mặt đầy oán khí, “Àm ĩ muốn chết, có muốn để cho người ta ngủ hay không đây !”

“Tô... Tô Thi Thi?” Các nhân viên an ninh vừa thấy đến bộ dáng của người phụ nữ kia, sợ tới mức trông mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Bọn hắn có nhìn lầm hay không? Vì cái gì cô gái kia không phải Hồ Minh Phi, mà là Tô Thi Thi?

Mà cùng lúc đó, bên ngoài tiếng bước chân càng gần hơn, lập tức một đám người vọt tiến vào.

Người trong phòng còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một trận chói mắt đèn flash.

Phóng viên?

Các nhân viên an ninh nhìn đến những người này khi đó, sắc mặt một đám thoát trắng bệch rồi.

Phóng viên làm sao có thể tới?

Ngay khi bọn hắn vẫn còn đang lơ mơ chưa hiểu mô tê gì, các phóng viên đã vọt lên, đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đang ở trên giường hỏi.

“Bùi tiên sinh, người cùng Tô tiểu thư có phải hay không sắp có chuyện tốt rồi hả ?”

“Các vị là tính toán muốn có em bé sao?”

“Muốn có con trước khi cử hành hôn lễ sao?”

Liên tiếp nhiều vấn đề đổ ập xuống.

Phóng viên như là sớm liền biết người ở trên giường chính là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, vấn đề hỏi cực kỳ rõ ràng xoay quanh hai người.

“Các người... Các người mau ra ngoài, nơi này không thể phỏng vấn!” Các nhân viên an ninh phản lúc này mới ứng kịp, vội vàng chạy đến ngăn đón phóng viên.

“Cái tình huống gì đây?” Tô Thi Thi sững sờ nhìn phóng viên cùng các nhân viên an ninh đột nhiên xuất hiện.

Cô không phải ngủ một giấc thôi sao, lại xảy ra chuyện gì rồi hả ?

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch, chỉ thấy anh ôn nhu xoa xoa tóc của cô, đối với cô dịu dàng nói: “Em ngủ thêm một chút, anh sẽ xử lý.”

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Bùi Dịch nhanh khoát áo ngủ mặc lên người.

Sau đó, cô trơ mắt nhìn Bùi tiên sinh để lộ một đôi chân trắng tấp thon dài, một bên cột lại dây lưng áo ngủ, một bên đi ra bên ngoài, toàn thân lộ ra một cổ khi tức độc đáo lười biếng.

“Ách...” Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, nhớ tới toàn bộ mọi chuyện xảy ra vừa rồi, sắc mặt càng thêm đỏ.

“Hí... Thất lưng đều nhanh chặc đứt!” Tô Thi Thi xoa xoa mặt, đang muốn nằm xuống, chỉ nghe bên ngoài truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Bùi Dịch.

“Tôi cùng Tô Thi Thi sẽ chọn một cái ngày hoàng đạo đi đăng ký kết hôn, hôn lễ đem qua sang năm cử hành, đến lúc đó sẽ mời các vị bằng hữu truyền thông.”

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình cứng đờ.

Cái tình huống gì đây?

Chết tiệt, Bùi Dịch cũng dám tiền trạm hậu tẩu!

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng tới tủ quần áo trong phòng nhìn lại.

Ở trong ngăn tủ kia, bị trói chặt tay chân bịt kín miệng Hồ Minh Phi khuất nhục bị nhốt ở trong ngăn tủ, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhớ cả nhà. Cuối tuần vui vẻ.

Đạo gần đây bạn hơi bận cũng hơi lười, mà cũng chả ai phụ nên tốc độ ra hơi chậm, mọi người đừng bỏ rơi bạn nhé. (Chắc dư âm đi chơi về chưa hết, nên còn lười đó, hy vọng qua tháng siêng hơn)

Mọi người đọc truyện vui vẻ =>

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ác mộng

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, tôi muốn giết các người!” Trong ngăn tù nhỏ hẹp, Hồ Minh Phi bị trói lại tay chân quỳ ở bên trong.

Thân thể của cô ta co quắp, không biết là vì tức giận hay vẫn lại là đau đớn, cả người đều đã run nhè nhẹ.

Mặt của cô ta đều đã sưng lên, trên người cục xanh cục tím, cực kỳ hiển nhiên là bị người ta đánh.

“Tô Thi Thi, cô cũng dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Hồ Minh Phi hai mắt đỏ bừng, trong mắt lóe sáng tia khuất nhục, thật sự sắp tức chết rồi.

Mọi chuyện vừa xảy ra toàn bộ đối với cô ta mà nói giống như là ác mộng vậy...

Nghĩ tới những thứ này, Hồ Minh Phi gất gao cắn răng, nhưng là một chút âm thanh cũng không dám phát ra tới.

Bọn họ vốn muốn làm cho Bùi Dịch nhượng bộ, kết quả lại bị Tô Thi Thi bắt lại nhốt ở trong ngăn tù, nghe xong gần hai giờ “diễn trò” của hai người bọn họ!

Chuyện nhục nhã như vậy, cô ta làm sao có thể để cho người khác biết được!

Hồ Minh Phi gất gao nắm chặt quả đấm, móng tay thật dài cùng sớm đã đem lòng bàn tay của cô ta khắc sâu vết móng tay ra từng vết máu, nhưng cô ta lại không cảm giác được đau đớn, chỉ có vô tận phần nhục.

Đây là nhục nhã trắng trợn! Tức chết cô ta rồi !

Mà bên ngoài, Bùi Dịch sau khi đối với các phóng viên tuyên bố xong chuyện tình cảm của mình, liền đi vào trong phòng, đồng thời khóa cửa lại.

Tô Thi Thi ngồi ở trên giường quần chăn, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lười biếng liếc anh một cái: “Anh lại tính kế với em?”

Bùi Dịch nhún mày, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, hướng tới bên cạnh giường vừa đi vừa nói chuyện: “Cực kỳ rõ ràng, là hai chúng ta bị người khác tính kế.”

Lúc anh nói đến hai chữ “Tính kế” dừng một chút, có thâm ý khác.

Bị nhốt ở trong tù Hồ Minh Phi nghe được lời của anh nói, thân thể kim lòng không đậu run lấy bầy.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hoàn toàn là hai người điên, cô ta thật không biết bọn họ còn có thể làm ra cái chuyện điên khùng gì nữa!

Tô Thi Thi hiển nhiên cũng biết ý tứ Bùi Dịch, nghe vậy hướng tới ngăn tù nhìn thoáng qua, trong giọng nói có chút lạnh lùng: “Đó không phải anh cam tâm tình nguyện mắc câu sao?”

“Giận rồi?” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đi tới giữ lấy bả vai Tô Thi Thi, để sát vào bên tai cô, thấp giọng nói, “Nghĩ tình anh vừa rồi ra sức hầu hạ em như thế, tha thứ anh một lần được không?”

“Anh... Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt lập tức đỏ bừng, cảm giận trợn mắt nhìn anh, “Sắc mạ!”

Người đàn ông này cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi !

Tô Thi Thi cũng không muốn để cho Hồ Minh Phi chế giễu, ghé sát vào bên tai Bùi Dịch, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: “Về nhà sẽ tính sổ với anh sau!” Bùi Dịch con người giáo hoạt ở trên người cô đánh giá một phen, trong mắt hiện lên quét xuống nụ cười thần nhiên, có điều ngụ ý nói: “Anh đây rất sẵn lòng chờ vợ yêu của anh đến tính sổ.”

“Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt càng đỏ.

Bùi tiên sinh ở phương diện này thực lực quá giỏi đi, Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vờn tay đẩy: “Tránh ra, không muốn về nhà sao? Hay còn muốn tiếp tục ở đây?”

Cô nghĩ tới nơi này vốn là Đoàn gia vì Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi chuẩn bị, trong lòng liền không thoải mái.

Lúc trước cô theo đuôi Bùi Dịch bọn họ lên lầu, nhưng lại không tìm được bọn họ, liền nhìn thấy Bùi Dịch từ trong một cái phòng ở cuối hành lang ra đi ra ngoài.

Sau đó - -

Cô đã bị Bùi tiên sinh một lần nữa kéo trở về bên trong phòng. Tô Thi Thi vừa vào thấy tình hình trong phòng, lúc này liền nổi giận, lại nghe trong không khí kia có hương vị kỳ quái, nhất thời hiểu rõ ra.

“Hừ! Đánh cô một trận coi như còn nhẹ!” Tô Thi Thi một bên mặc quần áo một bên ở trong lòng căm giận nằng.

Cô lúc ấy giết người tâm đầu có rồi, chứ đừng nói chỉ là đánh Hồ Minh Phi một trận.

Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô lần đầu tiên ra tay với người phụ nữ kia, lại là dưới loại tình huống này.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ thờ phỉ phỉ của cô gái nhỏ của mình, ánh mắt mềm xuống đến rồi tỉnh rồi mù.

Bây giờ, quả thật là anh sơ suất rồi !

Anh chẳng thể nghĩ tới, Đoàn gia vì ép buộc anh cưới Hồ Minh Phi, sẽ làm ra loại chuyện này! Mà anh càng không nghĩ tới, Hồ Minh Phi tự cao tự đại, cao ngạo lạnh lùng kia vậy mà liền đồng ý loại chủ ý ngu ngốc này.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua tủ quần áo đang đóng chặt kia, ánh mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

“Thật quá ngu xuẩn!”

“Anh nằng người nào?” Tô Thi Thi mặc quần áo tử tế, nghe được lời Bùi Dịch nói, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Bùi Dịch tiến lên, giữ lấy thắt lưng của cô bế lên, một bên đi ra ngoài một bên nhàn nhạt nói: “Mắng một số người ngu ngốc như lợn thôi!”

“Các người!” Trong ngăn tủ Hồ Minh Phi nghe được, thiếu chút nữa xiu vì tức.

Vô cùng nhục nhã!

Quả thực là một lần sảy chân để hận nghìn đời, Hồ đại tiểu thư hối hận đến ruột đều xanh rồi!

Mấy ngày này tiếp xúc, cô ta đối với Bùi Dịch quả thật càng ngày càng có cảm tình. Đúng là, cô ta trước đó cũng thật không ngờ đi đến một bước này, mà toàn bộ chuyện này đều là Nhậm Tiểu Vi thay cô ta an bài!

Chết tiệt, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần sau. Hồ Minh Phi trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, đồng thời có chút ảo não. Vũ hội lúc này hẳn là đã kết thúc, cô ta không biết trường bối nhà cô ta đã trở về hết chưa, nếu để cho bọn họ biết...

Hồ Minh Phi không dám nghĩ tiếp, nếu để cho ông nội cô ta biết, cô ta làm loại chuyện ngu xuẩn này, khẳng định sẽ vô cùng tức giận.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi trang viên Đoàn gia. Anh cũng không có đi tìm Nhậm Tiểu Vi bên kia chất vấn, cũng không có làm chuyện khác.

“Lão hồ ly!”

Ngồi ở trong xe trở về biệt thự “Thi Dịch”, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt trầm tĩnh, nhìn không được nói thầm.

Vừa rời những phóng viên này, cô nhìn liền biết, cực kỳ rõ ràng cho thấy Bùi Dịch chính mình an bài.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Phòng chừng mẹ của Bùi Dịch bệnh đau đầu lại tái phát rồi.

Tô Thi Thi đoán không lầm, Hồng Cẩm đang hướng Nhậm Tiểu Vi giải thích chuyện đã xảy ra.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, tức giận đến lưng lay sắp đổ.

Hồng Cẩm thấy thế, vội vàng qua đi đỡ lấy bà, ngồi vào trên vị trí, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, người đừng nóng giận, chuyện này là ngoài ý muốn, người nào cũng không biết Tô tiểu thư làm sao có thể xuất hiện tại nơi đó.”

Nhậm Tiểu Vi hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: “Hồ tiểu thư đâu?”

“Cái này... Không tìm được, “ Hồng Cẩm khó xử nói, “Hồ tiểu thư có thể đã trở về rồi hay không?”

“Không có khả năng, cô ta nếu là đã trở về khẳng định sẽ nói cho tôi biết một tiếng.” Nhậm Tiểu Vi lắc đầu, đối với Hồng Cẩm nói, “Bà lập tức cho người đi tìm. Nhớ kỹ, đừng cho bất luận kẻ nào biết.”

Nếu người ở trong phòng là Tô Thi Thi, như thế Hồ Minh Phi khẳng định sẽ tới chất vấn bà chuyện đã xảy ra, không có khả năng liền như vậy không nói một tiếng đã rời khỏi, chuyện này không phải tác phong của đại tiểu thư Hồ gia.

“Bùi Dịch, con vì cái gì không thể nghe mẹ một lần?” Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đau xót.

“Mẹ hẳn không hại con. Như vậy đối với hai anh em các con mới có lợi, vì cái gì liền không thể nghe mẹ một lần chứ?” Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng yên lặng nói.

Vì ngày này, bà đã nhẫn nhịn ăn mình nhiều năm như vậy, nhưng mà con trai bà vậy mà một chút cũng không phối hợp.

Chứng đau đầu của Nhậm Tiểu Vi đỡ hơn một chút, mới đứng lên đi đến thư phòng.

Đoàn Kế Hùng biết chuyện đã diễn ra, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bốc khói, chỉ vào mặt Nhậm Tiểu Vi mắng: “Không phải đã nói qua với và nhất định phải cẩn thận, như thế nào lại bị cái con tiểu tiện chùng kia bắt được sơ hở!”

Đoàn Kế Hùng vì chia rẽ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, không tiếc trước mặt mọi người nhận lại Tô Thi Thi, lại còn hy sinh 10% cổ phần công ty, chính là nghĩ muốn khiến người khác theo đuổi Tô Thi Thi. Đồng thời ông ta muốn cho tất cả mọi người biết ông ta yêu thương đứa cháu gái này như thế nào, đối với hôn sự của cô tự nhiên có quyền lực can thiệp.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này!

“Những phóng viên này cũng là bà sắp xếp?” Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt rất khó coi, chậm rãi lắc đầu: “Hẳn là Bùi Dịch chính mình an bài, nó đã đối với mọi người bên ngoài tuyên bố, muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn.”

“Bà!” Đoàn Kế Hùng vung tay lên, hận không thể một tát đánh xuống.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không có lùi bước. Đoàn Kế Hùng cũng không phải chưa từng đánh bà, nhưng mà bà cũng sớm đã vô cảm rồi.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng từ từ hạ tay xuống, cũng không có thật sự đánh xuống.

Ông ta bây giờ vẫn còn cần dùng tới mẹ con bà, không nghĩ muốn trở mặt!

“Tôi biết bà hẳn là vẫn có biện pháp, bây giờ tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Đoàn Kế Hùng nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, giọng nói lạnh lùng

Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Đoàn Kế Hùng thấy thế, cười lạnh nói: “Năm đó bà có thể bức Trầm Dẫn Lan rời đi, hiện tại sao lại không đối phó được cái nha đầu tiểu tiện chùng kia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Ba chữ “Trạm Dẫn Lan”;

Trạm Dẫn Lan..

Ba chữ kia không riêng gì Bùi Dịch cấm kỵ, mà ngay cả Nhậm Tiểu Vi cũng là điều cấm kỵ.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, trên mặt không hề có chút dịu dàng thường ngày. Bà gắt gao cứng môi, có chút bối rối.

Thật lâu sau, bà mới chậm rãi nói: “Tô Thi Thi không phải Trạm Dẫn Lan.”

“Hừ, tôi mặc kệ bà dùng biện pháp gì. Tóm lại, Bùi Dịch nhất định phải cưới Hồ Minh Phi.” Đoàn Kế Hùng tàn khốc bỏ lại một câu, lãnh nghiêm mặt đi ra khỏi thư phòng.

Nhậm Tiểu Vi sững sờ nhìn bóng lưng Đoàn Kế Hùng rời đi, thống khổ nhắm nghiền mắt.

“Bùi Dịch, mẹ cũng không nghĩ muốn như vậy, nhưng mà vì cái gì người con chọn lựa mỗi lần đều là như thế, đều khiến mẹ không vừa lòng!” Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đã có quyết định.

Nếu Bùi Dịch đã muốn cưới Tô Thi Thi, như thế bà cũng chỉ có thể để cho Tô Thi Thi chủ động rời đi.

Giống năm đó bà đối với Trầm Dẫn Lan làm những chuyện kia. Chỉ là, hiển nhiên Tô Thi Thi so với Trầm Dẫn Lan khó đối phó hơn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết những chuyện mà Nhậm Tiểu Vi đang suy tính, hai người lúc trở lại “Thị Dịch” đã hơn 10 giờ, tắm rửa một cái liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Bùi Dịch đã đi công ty, Tô Thi Thi là bị Đoàn Tinh Đồng đánh thức.

Đoàn Tinh Đồng ngồi xổm bên giường Tô Thi Thi, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn cô: “Các người ngày hôm qua vậy mà bỏ em lại chạy mất, quá không nghĩa khí rồi!”

Tô Thi Thi yên lặng, bọc chăn chỉ lộ ra một cái đầu, hướng tới Đoàn Tinh Đồng áy náy cười cười: “Là chính em ngày hôm qua chạy không thấy bóng dáng nhà.”

“Hừ! Đừng cho là em không biết, chị theo anh trai em vụng trộm chạy đi chơi, cố ý không mang theo em chứ gì.” Đoàn Tinh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

“Vậy em làm sao trở về?” Tô Thi Thi hỏi.

Nào biết cô vừa hỏi, Đoàn Tinh Đồng hốc mắt nhất thời liền đỏ, vẻ mặt ủy khuất, hướng về phía Tô Thi Thi quát: “Em tự mình trở về!”

Nói xong cậu oa lên một phen liền khóc.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cậu khóc liền vô cùng đau lòng, vội vàng dỗ dành nói: “Được rồi, là chúng ta sai.”

Là bọn họ không đúng, ngày hôm qua hoàn toàn quên mất nhóc con này rồi.

Chỉ nghĩ đến cậu ở Đoàn gia sẽ không gặp chuyện không may, cho nên cũng không có đi bận tâm đến cậu, đâu nào nghĩ đến cậu vậy mà chỉ muốn trở về đây.

Từ trang viên Đoàn gia đến “Thị Dịch”, lái xe phải hơn một giờ, đi đường mà nói, một đứa bé phồng chùng phải đi một buổi tối rồi? Đoàn Tinh Đồng phồng chùng từ nhỏ đến giờ cũng chưa nếm qua loại khổ cực này.

“Em mau đi nghỉ ngơi một phen.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

“Em không cần!” Đoàn Tinh Đồng khóc hô, tính tình tiểu thiếu gia triệt để bạo phát rồi. Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ, đành phải dụ dỗ bằng cách khác: “Từ hôm nay trở đi, cho em ăn thêm cơm. Đừng khóc có được hay không?”

Đoàn Tinh Đồng tiếng khóc dừng một chút, lập tức một bên khóc vừa nói: “Em muốn ăn thịt! Mỗi bữa đều phải có!”

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: “Không được, chỉ có thể mỗi ngày ăn một phần thịt bò!”

“Oa...” Đoàn Tinh Đồng vừa nghe, khóc đến càng hăng say rồi.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ. Cô đã dỗ tên nhóc này đến như vậy rồi mà còn chưa hài lòng sao, đành phải thật kiên nhẫn nói: “Ăn một phần thịt bò, đã là cực hạn rồi. Chẳng thế thì, chị liền nói cho anh trai em biết, anh ấy khẳng định một phần cũng không cho em.”

“Em không nghe!” Đoàn Tinh Đồng bịt lấy lỗ tai, thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất rồi.

Con người Tô Thi Thi xoay một vòng, ở trong lòng tính toán, cũng không tiếp tục dụ cậu, cố ý trầm giọng nói: “Em mới mười tuổi, đã nặng hơn 50 cân (bản gốc ghi 120 cân, ta ko hiểu là ta có đọc nhầm ko, cơ mà 120 cân chắc có nước lẫn lun rồi)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thở!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Ghen tị

Ngày hôm đó lúc giờ nghỉ ngơi, trong văn phòng công ty Sunshine của Tô Thi Thi, Ôn Ngọc đang cùng Tô Thi Thi tám chuyện.

Nghe được một chút tin tức khi đó, Tô Thi Thi chấn kinh đến tột đỉnh.

“Cô là nói, cái công trình thôn Thành Trung kia sau khi hoàn thành sẽ trở thành điểm du lịch mang đến ích lợi to lớn cho những nhà đầu tư, lợi ích còn chia đều nữa sao?” Tô Thi Thi hỏi.

Cái thôn Thành Trung này sẽ làm một cái công trình mẫu, là thôn đầu tiên trên cả nước phát triển mô hình du lịch kiểu mẫu, cơ hồ bao quát sự thay đổi của các quốc gia trên thế giới qua mấy ngàn năm lịch sử, có khắc sâu giá trị du lịch. Có thể nói tiền đồ vô lượng.

Ôn Ngọc gật đầu, giọng nói mềm mềm dẻo dẻo, nhưng mà ánh mắt lại lóe sáng lấp lánh, có chút kích động nói: “Chao ôi, cho nên mới có người nhiều muốn đi giành lấy được một chén canh trong dự án này như vậy.”

“Trời ạ, chuyện này đâu chỉ là một chén canh, quả thực là khối thịt lớn béo bở.” Tô Thi Thi chắc chắn thở dài.

Cô có vẻ đắm chiêu nói: “Tôi giống như nhìn thấy Bùi Dịch đối với cái công trình này cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú.”

“Vậy sao, đến Tần Phong cũng đều phải đi tham gia cạnh tranh đấu thầu đó.” Ôn Ngọc nói.

“Tần Phong?” Tô Thi Thi nhú mày, hướng tới Ôn Ngọc tiếp sát, “Tôi nhớ rõ cô trước kia gọi anh ấy là Tần tổng nha. Từ khi nào thì quan hệ hai người lại tốt như vậy rồi hả?”

“Thi Thi!” Ôn Ngọc mặt trắng xanh một phen liền hồng y hết táo đỏ, cúi đầu cũng không dám nhìn cô, ấp úng nói, “Tôi không thêm nói chuyện với cô nữa.”

Sau đó co cẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Xem ra Ôn Ngọc cùng Tần Phong tình cảm gần đây cũng không tệ.

Đúng lúc này, cửa văn phòng của cô được mở ra, Đồng Tiêu Tiêu lanh chanh láu táu chạy tiến vào, người còn chưa tới, đã nghe thấy tiếng: “Thi Thi, đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai nè!”

Tô Thi Thi nhú mày, đứng lên rót ly nước, uống một ngụm, bình tĩnh phun ra hai chữ: “Bùi Dịch.”

Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt: “Cô làm sao có thể đoán được?”

Tô Thi Thi cười nói: “Chuyện này rất khó đoán sao? Mỗi lần Bùi Dịch đến đây, cô đều giống như gặp quý một dạng.”

“Ách...” Đồng Tiêu Tiêu xấu hổ gãi gãi đầu. Cô thật sự biểu hiện có khoa trương như thế sao? Bất quá cô quả thật rất sợ Bùi Dịch

Không đúng, chuyện này không phải trọng điểm!

Đồng Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, lôi kéo tay cô nói: “Cô không cảm thấy lạ khi Bùi tổng đến chỗ này, vậy mà không tới tìm cô sao?”

“Cô nói đi, anh ấy đi nơi nào?” Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ nói, nha đầu kia còn ra vẻ bí hiểm

Nào biết Đồng Tiêu tiêu sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái, cô chỉ chỉ bên ngoài, ấp úng nói: “Bùi tổng... Đến văn phòng Tổng tổng” “Đến văn phòng của sư huynh?” Lần này đến phiên Tô Thi Thi cũng kinh ngạc, chân mày không cảm giác nhíu một phen, lập tức đặt cái ly xuống, đi nhanh ra bên ngoài.

Anh hử không lại đi ăn hiếp sư huynh cô rồi chứ?

Không đúng, sư huynh cô gần đây cực kỳ an phận, hử là không trêu chọc đến Bùi Dịch đi?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đi đến cửa văn phòng Tổng Trọng Hạo, cửa đột nhiên mở ra, Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở trước mặt.

“Ách...” Tô Thi Thi vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Bùi tiên sinh cười cười đầy vẻ háo sắc, “Thật khéo, anh đến đây lúc nào?”

“Không khéo, anh là đặc biệt đến đây.” Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, khi nói chuyện giữ chặt cổ tay cô, đi ra ngoài.

“Cái kia...” Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, muốn nhìn thử tình hình trong văn phòng một chút.

Chỉ là cô còn chưa nói được gì, liền nhìn đến sư huynh cô bay như điên chạy ra, hướng về phía Tô Thi Thi hớn hờ khoát tay, nói với theo: “Sư muội, trở về mua trà chiều giúp anh.”

Trà chiều? Trở về?

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch: “Chúng ta muốn đi đâu?”

Sư huynh cô xem ra giống như rất vui về?

“Dùng trà.” Bùi Dịch phun ra hai chữ, lôi kéo Tô Thi Thi trở về văn phòng của cô lấy chút đồ đặc.

Tô Thi Thi kỳ quái liếc anh, một bên cầm lấy điện thoại cùng túi xách, một bên ở trong lòng vẫn lầu bầu.

Bùi Dịch tựa hồ đang vội, vừa thấy Tô Thi Thi lấy xong đồ, liền lôi kéo cô rời khỏi văn phòng.

Hai người trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, chú Lý đã sớm chờ ở đó rồi. Hai người vừa lên xe, chú Lý dùng kỹ năng đưa xe của mình lập tức phát huy đến chỗ cực hạn, xe nhanh như chớp liền rời khỏi bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi đợi cho xe đến bên ngoài, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Mỗi lần chú Lý nổ máy xe, luôn luôn làm cho cô có cảm giác ngồi trên đỉnh núi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Anh vừa rồi đối với sư huynh em làm cái gì?”

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt có chút nguy hiểm: “Em cảm thấy được anh sẽ đối với anh ta làm cái gì?”

“Ách...”

Tô Thi Thi mà lại không phản bác được, cô yên lặng ngồi thẳng người, lặng lẽ lấy điện thoại ra.

Hay là hỏi qua sư huynh đi, không có gì cô mới yên tâm được!

Cô hướng Tổng Trọng Hạo gửi một tin nhắn.

“Vừa rồi Bùi Dịch đã nói gì với anh rồi hả?”

Tổng Trọng Hạo cực kỳ nhanh liền trả lại tin nhắn của cô, chỉ có ngắn gọn một câu: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, lại gửi qua một câu: “Anh ấy có ức hiếp anh hay không?”

“Không có.” “Nói thật đi, em sẽ bảo vệ anh.”

“Thực không có! ! !” Tổng Trọng Hạo lập tức gửi lại tin nhắn kèm theo vài cái dấu chấm than.

Tô Thi Thi trước mắt nhất thời hiện ra hình ảnh một người đàn ông thu mình lại ở trong góc, một vẻ “trung trinh bất khuất lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục” đáng vẻ vô cùng thương cảm.

“Hi...” Tô Thi Thi run lấy bầy, vẫn lại là cảm thấy được có vấn đề, tiếp tục hỏi tới, muốn an ủi tâm hồn đầy tổn thương của sư huynh mình.

Nhưng mà Tổng Trọng Hạo một mực chắc chắn không bị Bùi Dịch ức hiếp, lại còn tìm các loại chứng cứ chứng minh chính mình hiện tại cực kỳ vui vẻ.

Anh càng như thế này, càng càng để cho Tô Thi Thi cảm thấy kỳ quái. Cô đúng là tận mắt thấy qua sư huynh cô bị Bùi Dịch ức hiếp có bao nhiêu thảm.

Lần trước Tô Thi Thi để cho Tổng Trọng Hạo vụng trộm lái xe tải đi tiếp ứng bọn cô, về sau bị Bùi Dịch biết, Bùi Dịch không biết đối Tổng Trọng Hạo làm chuyện gì, mà liên tục hai tuần lễ sau đó Tổng Trọng Hạo vừa thấy đến Bùi Dịch liền trốn.

Tổng Trọng Hạo càng không nói, Tô Thi Thi trong lòng lại càng tò mò, trên đường một mực cùng Tổng Trọng Hạo nhắn tin hỏi cho bằng được, mãi đến khi cô cảm giác được hơi thở của người đàn ông bên cạnh càng ngày càng thấp thì đã quá muộn.

“Ha ha... Cái kia... Nếu em nói em là cùng Ngọc nhắn tin với nhau anh tin không?”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà trong lời nói lại lộ ra khí tức nguy hiểm: “Tô tiểu thư, em là đang sĩ nhục chỉ số thông minh của anh sao?”

“Cái kia...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, im lặng không tiếng động đưa điện thoại đi động nhét vào trong túi xách, nghiêm trang nói, “Em không nhắn tin nữa!”

Về mặt Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, thân thể từ từ hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát, phả vào bên tai cô thấp giọng nói: “Tô tiểu thư, anh hẳn là từng nhắc nhở qua em, để cho anh nhìn thấy em vẫn ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác, em sẽ cực kỳ thảm!”

Anh dừng một chút, trong mắt có một tia oán khí: “Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, đối thành cùng đàn ông nói chuyện phiếm đúng không?”

Cái cô gái ngu ngốc này, từ lúc lên xe không quá một phút đồng hồ đã bắt đầu cùng người ta nói chuyện phiếm, hàn huyên ước chừng 30 phút rồi, trong lúc đó cũng không ngừng đầu nhìn một chút, xem anh là người chết sao?

Tức chết anh rồi!

Bùi tiên sinh thừa nhận, anh hiện tại đặc biệt không nóng giận, mà toàn thân đều đã tỏa ra chua xót!

“Em... sai rồi.” Tô Thi Thi cúi đầu.

Cô gái nhỏ này luôn biết co dãn tùy lúc, lúc này Bùi tiên sinh tuyệt đối không thể trêu chọc, anh vẫn còn có việc cần nhờ đến cô!

Để cho cô ngạc nhiên hơn cả chính là Bùi Dịch vậy mà không có đối với cô làm ra chuyện gì.

Anh sau khi dọa cô một trận, liền ngồi thẳng thân thể.

Tô Thi Thi chính đang kinh ngạc, chỉ thấy xe đã ngừng lại, chủ Lý thay bọn họ mở cửa xe: “Tiên sinh, Tô tiểu thư, đến nơi rồi.”

Tô Thi Thi xuống xe ngẩng đầu vừa thấy, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ. Chỗ này là trước đây lúc cô tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình gian khách đã tới.

Xung quanh nơi này không có chỗ nào thích hợp để dùng trà. Bùi Dịch mang cô đến đây làm gì?

Không đúng, muốn nói chỗ dùng trà, trong tòa nhà lớn trước mặt này thật sự có một cái.

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới lúc trước cô dùng một bình trà nồng đậm chuốc say Hồ Quân Nhạc.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi không khỏi cảm thán suy nghĩ quạ đen này của mình.

Vậy mà thật sự đi tới gian phòng u ám lúc trước kia.

Bọn họ vừa mới đi vào không bao lâu, bên trong liền truyền đến một giọng nói sắc nhọn.

“Tô Thi Thi? Như thế nào lại tới nữa?”

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, muốn đánh vào miệng mình.

Thật sự là không chỉ là suy nghĩ quạ đen, cô thật đúng là miệng quạ mà!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Đầu óc bị cửa kẹp

Trong căn phòng riêng được bao trọn là một vẻ mờ tối, ngọn đèn lơ mờ.

Tô Thi Thi neho mắt lại, tầm mắt sau khi thích ứng ngẩng đầu vừa thấy, khi nhìn thấy phía trước ngồi trên sofa một đám người khi đó, mày rất nhanh nhẩn lại.

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi không có nhìn lầm, người đàn ông trẻ tuổi chính đang ở phía trước ngồi bắt chéo hai chân không phải là Hồ Quân Nhạc nhiều ngày không gặp đó sao? Mà ngồi bên cạnh anh là những người bạn của anh ta.

Đều là mấy vị thiếu gia nhà giàu đời thứ hai ở Bắc Kinh này.

Hồ Quân Nhạc đang cùng mấy người bạn của mình nói chuyện phiếm, khước mắt cơ hồ cảm nhận được phía trước có người mới bước vào. Anh ta tập trung nhìn thử, ánh mắt nhất thời trợn thật lớn, thiếu chút nữa từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

“Tô Thi Thi? Chết tiệt! Cô tại sao lại tới nơi này?”

Bọn họ vốn dĩ âm thanh lúc nói chuyện cũng không lớn, lúc này Hồ Quân Nhạc đột nhiên rống to, khiến không khí trong phòng bao riêng này có vẻ đặc biệt ngột ngạt.

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, mặt có chút đỏ lên.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp nha!

Mỗi lần nhìn thấy Tô Thi Thi luôn luôn gặp không chuyện tốt, Hồ Quân Nhạc hiện tại nhìn đến Tô Thi Thi đều sợ rồi !

Tô Thi Thi lúc này so với Hồ Quân Nhạc còn ngại ngùng hơn.

Cái tên trẻ con này vì cái gì lại kêu hô lớn tiếng như vậy!

“Bùi Dịch đến rồi sao?” Vừa lúc này, bên trong phòng truyền đến một giọng nói mười phần khí thế, làm giảm bớt đi sự xấu hổ của hai người kia.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh.

“Hong gia?”

Giọng nói này cô nhận ra!

“Ở chỗ này chờ anh.” Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, dừng một chút, lại bỏ thêm một câu, “Không cần khách khí.”

Anh nói xong tiện xoay người hướng tới phòng trong đi đến, nơi đó ngọn đèn so với gian ngoài muốn sáng tỏ hơn một chút, chính là nơi Hồng gia dùng để tiếp khách.

“Anh đặc biệt đến đây chào hỏi Hồng gia? Vậy dẫn mình theo để làm gì?” Tô Thi Thi có chút khó hiểu.

Bùi Dịch trước đó một chút cũng chưa lộ ra.

“Tô tiểu thư, mời qua bên này ngồi.” Lúc này sô pha bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông ôn hòa.

Tô Thi Thi hoàn hồn, lúc này tầm mắt của cô đã thích ứng được ánh sáng u ám trong căn phòng bao riêng này, theo tiếng nói nhìn đi qua, chỉ thấy người nói chuyện với cô chính là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi.

Hồng Hưng Nhiên.

Tô Thi Thi nhận ra hẳn là con út của Hồng gia, hiện tại là phó tổng tập đoàn Hồng thị.

Tô Thi Thi gật đầu một cái, hướng tới bọn hắn đi qua.

Tình cảnh này, giống như như là lần đó, cô bị người ta mang tới căn phòng bao riêng này vậy. Khi đó cô cùng Bùi Dịch quan hệ còn không có giống như hiện tại thân mật, đến chỗ này khi đó, trong lòng khó tránh khỏi không yên.

Nhưng rất kỳ quái, hiện giờ cô lại đứng ở chỗ này, chỉ cần có Bùi Dịch ở đây, lòng của cô lại không hiểu sao vô cùng yên ổn.

Tô Thi Thi đi qua, muốn chọn vị trí ngồi xuống. Mà bên kia Hồ Quân Nhạc đột nhiên thúc giục người bên cạnh, hướng một bên chen lách qua: “Tô Thi Thi, cô đừng tới đây!”

Hồ Quân Nhạc rốt cục mình bạch hôm nay anh trai hẳn vì cái gì không muốn cho hắn đến gặp Hồng gia, thì ra là Tô Thi Thi bọn họ muốn tới, hẳn tự nhiên hiểu rõ tâm tư anh trai mình.

Đúng là hẳn thật sự không nghĩ muốn gặp Tô Thi Thi nha!

“Hồ thiếu gia, tôi là hồ dữ, sẽ ăn thịt anh sao?” Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái. Người này có cần phải bày ra vẻ mặt phô trương như vậy không?

“Cô so với hồ dữ vẫn còn khủng bố hơn không phải sao? Còn có hai con chó kia của cô nữa!” Hồ Quân Nhạc nhớ tới hai con chó điên kia, kim lòng không đậu run run một phen, có dũng khí nghĩ muốn chạy mất dép rồi.

“Tô tiểu thư, dùng trà. Quân Nhạc chỉ là nói đùa với cô thôi, đừng để ý.” Hồng Hưng Nhiên thay Tô Thi Thi rót một chén trà, cười nhẹ nói.

“Cảm ơn.” Tô Thi Thi tiếp nhận trà uống một ngụm, trong lòng trái lại đối vị Hồng tiên sinh có vài phần cảm tình.

Lần trước cô chỉ là có thấy qua anh ta, bọn họ nói thật ra chỉ là người xa lạ. Nhưng mà, biểu hiện đối với cô lại hết sức thân thiện, một chút cũng không có vẻ gì vênh vào hung hăng, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Xem ra việc Bùi Dịch cần phải làm, hẳn là có thể nắm chắc rồi? Tô Thi Thi trong lòng thầm nghĩ.

Cô tự nhiên biết thái độ của Hồng Hưng Nhiên đối với cô rất tốt, hơn phân nửa là nể mặt mũi Bùi Dịch. Nếu hẳn hướng chính cô cầu tốt, như thế hiển nhiên là vì cùng Bùi Dịch giao hảo.

Hiện công trình thôn Thành Trung đã chính thức đấu thầu, rất nhiều tập đoàn có thực lực đều đã đang âm thầm qua lại, muốn liên minh. Bùi Dịch lúc này tới gặp Hồng gia, mục đích đã cực kỳ rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng không nói gì uống trà, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện: Để cho cô an tĩnh đợi bọn họ nói chuyện kết thúc đi.

Đúng là có kẻ đầu óc bị cửa kẹp, lại không muốn buông tha cô.

Hồ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi tự dung an phận ngồi uống trà, tiểu ác ma trong lòng lại kìm nén không được, nhớ tới những lần trước đều bị Tô Thi Thi hại đến thảm như thế.

Hồ thiếu gia âm thầm hít vào một hơi, hướng tới chỗ Tô Thi Thi đang ngồi, chỉ vào trà khay trên bàn nói: “Có dám pha một ấm trà hay không?”

Tô Thi Thi nhú mày, quay đầu nhìn nhật nhìn anh: “Anh còn muốn cảm thụ một phen say trà nữa sao?”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc mặt trắng xanh một phen liền đỏ. May mắn nơi này ánh sáng u ám, xem không rõ lắm. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không nhắc tới chuyện trà lần trước được không!”

Tô Thi Thi gật đầu: “Được!”

Hồ Quân Nhạc đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Thi Thi nói: “Tôi không ngại chuốc say anh lần thứ hai!”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc chán nản, gõ gõ lên khay trà, buồn bực nói, “Lần trước là tôi không cẩn thận mắc bẫy của cô. Bây giờ, chúng ta công bằng một chút, xem ai trà đạo lợi hại hơn, như thế nào?”

Hồ Quân Nhạc yêu thích rất nhiều thứ, nhưng mà thích nhất vẫn lại là trà nghệ, cái này so với tính cách của anh hoàn toàn trái ngược, nhưng anh lại vô cùng thích. Lúc này bất cơ hội, muốn ở trước mặt Tô Thi Thi khoe khoang một phen.

Nhưng Tô Thi Thi lại nhìn anh, có chút vô tội hỏi han: “Tôi vì cái gì phải so cao thấp với anh? Không rành.”

“Cô!” Hồ Quân Nhạc không nói nên lời, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Cô gái này, thật đúng là không nể mặt anh nha!

Bên cạnh của hắn mấy người kia đều đã ngồi ở một bên, cúi đầu kìm nén cười, người nào cũng không xen mồm.

Vị Tô tiểu thư này cực kỳ dũng mãnh bọn họ đúng là nghe nói qua, cũng không nghĩ muốn chuốc họa vào thân mình đâu.

“Một ấm không nghĩa khí!”

Hồ Quân Nhạc quay đầu trừng mắt nhìn đám bạn của mình liếc mắt một cái, quay đầu tiếp tục trêu chọc Tô Thi Thi: “Như vậy liền chịu thua rồi hả ?”

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, đột nhiên hướng anh tiếp sát, để sát vào bên tai anh thấp giọng nói: “Anh không muốn biết bọn họ ở bên trong nói chuyện gì sao?”

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, trên mặt biểu tình thiếu chút nữa như quả bóng căng nổ tung.

Biểu tình của anh ta trong nháy mắt biến hóa, Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ. Cô đoán đúng rồi, Hồ Quân Nhạc đến chỗ này cũng không phải ngẫu nhiên.

Cô vỗ vỗ bả vai Hồ Quân Nhạc, phun ra hai chữ: “Trật tự.”

“Cô... Hừ!” Hồ Quân Nhạc thâm sâu thở ra một hơi. Cô gái này thật là đáng sợ! Quả thực so với chị gái của anh còn đáng sợ hơn!

“Tôi uống trà!” Hồ Quân Nhạc hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tự rót một chén trà uống một mình.

Nơi này rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, mấy người tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như là lúc Tô Thi Thi vừa mới vào đây vậy. Chỉ là Tô Thi Thi tâm tư toàn bộ đều đã ở bên trong.

Cũng không biết Bùi Dịch nơi đó thế nào rồi.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang cùng Hồng gia ngồi ở trước bàn cờ đánh cờ.

Hồng gia thích cờ vây, chuyện này toàn bộ người ở Bắc Kinh này đều đã biết đến, Bùi Dịch ở phương diện này cũng không phải cao thủ, nhưng mà tài đánh cờ thình thoảng cũng sẽ để cho Hồng gia kinh ngạc.

“Bùi Dịch, tài đánh cờ của cậu lại tiến bộ rồi.” Hồng gia hạ xuống một viên cờ đen, đối với Bùi Dịch cười nói.

“Hồng gia quá khen.” Bùi Dịch nói xong hạ xuống một viên cờ trắng.

Hồng gia ngừng đầu nhìn anh một cái, nhìn người trẻ tuổi trước mặt trầm ổn có độ, không nóng không vội, trong mắt hơn một tia thương thức.

Thời gian này chuyện xảy ra ở Bắc Kinh ông ta đều biết. Lão hồ ly trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gạt cờ hạ không sai biệt lắm, dẫn lời mở

miệng trước nói: “Cậu là nghĩ muốn cùng ta hợp tác dự án thôn Thành Trung thôn kia sao?”

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người sững sốt một phen.

Lời này cũng thật đầy đủ trực tiếp!

Nhưng mà đây cũng không phải Hồng gia lần đầu tiên nói những lời này.

Bùn tình ghê gớm, cả ngày làm ko đc 3c T.T

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Xảy ra bất ngờ

“Vâng”, một chữ ngắn gọn nói năng có khí phách. Hồng gia trực tiếp nói, Bùi Dịch vậy mà so với Hồng gia càng trực tiếp hơn.

Bùi Dịch hạ xuống một viên cờ trắng, ngẩng đầu nhìn thẳng Hồng gia nói: “Tôi lấy tôi danh nghĩa cá nhân muốn cùng Hồng gia hợp tác, ích lợi chia đều.”

Hồng gia ánh mắt vù một phen nheo lại.

Bùi Dịch lời này trọng lượng cũng không nhẹ. Người thanh niên này thực lực tuyệt đối không giống như những gì trước mắt bọn họ thấy được đơn giản như vậy. Lúc trước có tin đồn Xây dựng Tiếp Khắc là công ty của Bùi Dịch, nhưng anh hẳn là không chỉ có một cái công ty này.

Mà Bùi Dịch nói anh lấy danh nghĩa cá nhân, hiển nhiên liền là ý muốn nói cho Hồng gia, chỉ cần là Bùi Dịch lấy được quyền khai phá thôn Thành Trung, như thế Hồng gia đều đã từ trong được lợi.

“Tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha.” Hồng gia khen ngợi một tiếng.

Lòng dạ người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, quả thật làm cho người ta thán phục.

Ông ta hơi suy nghĩ một chút, cần lấy một viên cờ đen, đặt vào trung tâm của một mảnh có đầu quân cờ trắng vây quanh, trầm trầm phun ra hai chữ: “Thành giao.”

(Chắc, chắc, chỉ là cờ vây thôi, bạn cũng có nghiên cứu ko làm khó được bạn đâu. hoho

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tới nhà của tôi làm khách

Tô Thi Thi thề, cô tuyệt đối không phải là vì sợ Bùi Dịch tức giận mới chạy, cô là chịu không nổi sự ồn ào trong căn phòng bao riêng kia, cho nên mới chạy.

Sau lưng cô, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh điên cuồng theo sát phía sau bọn họ, kéo Đoàn Tinh Đồng chạy không kịp thở.

“Tô Thi Thi, chị chậm một chút, đừng chạy, em chạy không nổi nữa rồi !”

“Em không thấy được anh trai của em sao? Không chạy chờ bị đánh à!” Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

Nói đùa, vừa rồi Bùi Dịch sắc mặt tệ như thế, nếu ở lại, trở về nhà còn không bị ngược chết à!

“Em chạy không nổi nữa rồi !”

“Chạy không nổi thì đừng nói nữa, giữ chút khí lực đi!” Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, không có thấy bóng dáng của Bùi Dịch, nhưng mà vẫn như cũ lo lắng quay đầu giữ chặt tay Đoàn Tinh Đồng, lôi kéo cậu cùng chạy đi.

Đoàn Tinh Đồng thiếu chút nữa đều bị cô kéo chạy đến bay lên, chạy đến toàn thân đều nhanh bốc hỏa, thở hổn hển nói: “Chị là người đàn bà xấu xa,

muốn hại chết em phải không? Em về sau sẽ không muốn cùng chơi với chị nữa!”

Tô Thi Thi hít vào. Cô làm như cái gì cũng chưa nghe được, bằng không cô thật sự sẽ dừng lại bóp chết tên nhóc con này.

Nếu không phải cậu gây chuyện, sẽ thành ra như vậy sao?

Chỉ là Tô Thi Thi cũng không nghĩ tới khả năng đánh hơi của đám chó nhà cô lại lợi hại như thế, xa như vậy mà cũng có thể tìm đến được!

Xem ra sau này nếu có lên chuồn đi, nhất định phải trước đem mấy con chó này nhốt lại!

Hai người lại chạy thêm vài phút, mãi đến khi chạy cảm thấy đủ xa mới dừng lại tới. Tô Thi Thi vịn cột điện, thở hổn hển quay đầu lại nhìn nhìn, mày chậm rãi nhúu chặt.

Bùi Dịch vậy mà không có đuổi theo.

Chuyện này quá không giống tác phong của anh rồi !

Tô Thi Thi đẩy đẩy cánh tay Đoàn Tĩnh Đồng: “Anh trai em thật sự không tức giận sao?”

Đoàn Tĩnh Đồng con người giảo hoạt xoay vòng: “Anh khẳng định là đang cực kỳ giận dữ với chị rồi, chị vừa rồi cùng cái tên Hồng tiên sinh kia biểu hiện thân mật như thế, bình đảm chua của anh trai em khẳng định uống cạn rồi.”

“Em.. Thực hiểu ha!” Tô Thi Thi thật sự hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng chỉ có mười tuổi sao, như thế nào cái gì đều biết hết vậy nè.

“Không đúng, chị vừa rồi cùng anh ta đứng cách một thước, đâu nào thân mật rồi hả ? Hai anh em các người ánh mắt có phải có vấn đề hay không?”

Tô Thi Thi tự nhiên biết vừa rồi Bùi Dịch mặt đen là vì cái gì, cho nên cô mới chạy.

Đúng là cho tới bây giờ Bùi Dịch còn không có xuất hiện, Tô Thi Thi trong lòng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Cô lại đẩy tay Đoàn Tĩnh Đồng một phen: “Gọi điện thoại cho anh trai em đi.”

Đoàn Tĩnh Đồng châm biếm liếc cô một cái: “Chị cho rằng em là đồ ngốc à?” “Em!” Tô Thi Thi chán nản. Cô vất vả như thế lôi kéo cậu cùng chạy đi làm cái gì, nên đem cậu bỏ ở lại nơi đó!

Roi vào đường cùng, cô đành phải tự bảo toàn bản thân gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia điện thoại có chút âm ỉ, giống như là có người đang kêu rên. Tô Thi Thi cũng không có tâm tư đi quản những cái này, thấy Bùi Dịch không nói lời nào, thật cẩn thận hỏi han: “Anh chừng nào thì trở về?”

“Không biết.” Trong di động truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi buồn bực, xem ra thật sự rất tức giận rồi. Keo kiệt đến như vậy sao?

“Cái kia... Chính tại em trở về hay vẫn lại là chờ anh cùng trở về?” Tô Thi Thi thăm dò anh hỏi han.

Lúc này đầu bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, Bùi Dịch mới trả lời: “Anh hiện tại có việc.”

Tô Thi Thi có chút mất mát, vừa định nói chút gì, lại nghe Bùi Dịch nói: “Anh hiện tại muốn đưa Hồ thiếu gia đi bệnh viện.”

Lập tức điện thoại liền cúp máy rồi.

“Bệnh viện?” Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, mới vừa nghe được tiếng kêu rên hình như là Hồ Quân Nhạc đang kêu to.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn hai con chó về mặt vô tội ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Tại bây thực đem người ta cần bị thương sao?”

“Chúng nó đâu nào có ngốc như vậy?” Đoàn Tĩnh Đồng tròn trắng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, “Là tên đàn độn kia chính mình từ trên ghế sofa té xuống đất đó.”

Tô Thi Thi: “...”

Được rồi, chẳng trách Hồ Quân Nhạc nhìn đến cô bái xịch như thế. Nếu là cô, phỏng chừng sẽ so với Hồ Quân Nhạc phản ứng lớn hơn nữa!

Hồ thiếu gia, thực xin lỗi ha!

Mà lúc này, trong căn phòng bao riêng xa hoa kia, hai người bảo an đang giúp nâng Hồ Quân Nhạc đi tới ngưỡng cửa.

Bùi Dịch lườm một cái, quay đầu đối với Hồng gia nói: “Để cho người chê cười.”

Hồng gia cười nói: “Cô gái kia cực kỳ thú vị, ánh mắt của cậu không tệ.”

Nghe được có người khích lệ người phụ nữ của mình, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, đối với Hồng gia gật gật đầu, xoay người tiện đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ đều đã rời đi, Hồng gia trên mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất.

“Cha đã đồng ý cùng cậu ấy hợp tác rồi sao?” Hồng Hưng Nhiên đi đến bên cạnh cha mình, hỏi.

Hồng gia quay đầu nhìn thoáng qua con trai của mình, cười nói: “Cùng cậu ấy hợp tác hẳn không thiệt thòi, có sao mà không làm?”

“VẬY CÒN HAI NHÀ KIA...”

“Hưng Nhiên, cha hẳn là đã từng nói qua với con, muốn làm chuyện lớn, không nên câu nệ tiểu tiết.” Hồng gia sắc mặt tàn nhẫn, xoay người hướng tới căn phòng bên trong đi đến. Hồng Hưng Nhiên trong lòng chấn động, cặp chân mày rậm rất nhanh nhúu lại một phen.

Anh ta đương nhiên biết ý tứ của cha mình, nhưng mà anh ta không hề tán thành cách làm như vậy.

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn cửa phòng bao riêng này một cái, trong mắt hiện lên bóng dáng Bùi Dịch khi đó. Người đàn ông kia lòng dạ thâm sâu như thế, lại không phải dễ đối phó như vậy.

Mà bên này, Bùi Dịch cùng Hồ Quân Nhạc rời khỏi căn phòng bao riêng ở tầng trên cùng kia, lập tức đi đến garage ở tầng ngầm.

Hồ Quân Nhạc nhìn đến Bùi Dịch thật sự muốn đưa hắn đi bệnh viện, cả người sợ hãi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt có hơi trắng bệch, đối với Bùi Dịch thật cẩn thận nói: “Bùi tiên sinh, anh bận rộn như vậy, nếu không liền không cần...”

“Không vội. Cần phải vậy.” Bùi Dịch một câu cắt đứt những lời Hồ Quân Nhạc nói.

Hồ Quân Nhạc mặt nhất thời thống khổ thêm vài phần, hồi hận đến ruột đều xanh rồi. Hắn đáng lẽ lúc nhìn thấy đến Tô Thi Thi nên rời đi, không có việc gì đi chọc bọn họ làm cái gì?

“Còn có cái tên tiểu quý kia, lần sau đừng nữa để cho tôi gặp được.” Hồ Quân Nhạc trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đoàn Tinh Đồng tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà quả đấm đánh người vô cùng có lực, đau muốn chết hắn rồi. Trên người hắn phỏng chừng đều bị thâm tím, nếu không phải vì trốn quả đấm của nhóc con đó, hắn cũng không đến mức từ trên ghế sofa ngã xuống.

Lần này là mặt ngoài mặt trong đều đã vứt sạch sẽ, về sau không biết sẽ bị những người bạn kia của hắn chê cười bao lâu!

Hắn ngồi ở sau xe nhìn thoáng qua Bùi Dịch đang lái xe, suy nghĩ cách làm như thế nào mới có thể rời đi trước.

“Hồ thiếu gia, cùng vị hôn thê của tôi rất thân quen?” Lúc này, trong xe an tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

Hồ Quân Nhạc căng thẳng, cả người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, đụng đến chỗ miệng vết thương, đau đến hắn nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn lại là vội vàng giải thích nói: “Tôi cùng cô ấy một chút cũng không thân.”

Hắn nói xong đợi một hồi, cũng không thấy Bùi Dịch trả lời. Hồ Quân Nhạc nhìn không ra vẻ mặt của Bùi Dịch, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, trong lòng càng thêm bất an.

Người này ba lần bốn lượt đem anh họ cùng chị họ của hắn làm hại mất hết mặt mũi, hắn từ trong lòng đã vô cùng sợ hãi rồi.

Ngay tại lúc không gian đang rơi vào trầm mặc, Bùi Dịch lại lên tiếng.

“Về sau, Hồ thiếu gia có thể đến nhà tôi làm khách, em trai tôi dường như cũng cực kỳ thích cậu.”

“Không cần!” Hồ Quân Nhạc cả kinh thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, lập tức phản ứng kịp thấy bản thân hắn đã phản ứng quá kích, vội vàng giải thích nói: “Tôi cái kia... Tôi và Đồng Đồng nhà anh là tôi hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, thật sự không quen...”

“Chớ nhà tôi có vẻ như cũng cực kỳ thích cậu.”

“Không! Chúng tôi một chút cũng không thân!”

Hồ Quân Nhạc muốn khóc, vị Bùi tiên sinh này tới cùng muốn làm gì hắn đây? Muốn đánh muốn giết làm ơn một câu rõ ràng, đừng nói những lời hắn nghe không hiểu như vậy được không?

Hồ Quân Nhạc hoàn toàn đoán không ra tâm tư Bùi Dịch, nhất là lúc Bùi Dịch nói với hắn chủ nhật này mời hắn đến dự tiệc liên hoan trong nhà anh, Hồ

Quân Nhạc tâm tư muốn nhảy khỏi xe đều có rồi.

Hắn thật sự không nghĩ muốn đi nha!

Biết rõ đi sẽ bị ngược cực kỳ thảm, lại vẫn tự đưa lên cửa, tự ngược mình sao?

Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn cái ót của Bùi Dịch, mạnh nuốt nước miếng.

Thật giận bản thân mình thậm chí ngay cả dừng khí cự tuyệt cũng không có!

Tô Thi Thi còn không biết Bùi tiên sinh nói vài câu đã chút nữa đem Hồ Quân Nhạc dọa cho gần chết, cô đang theo Đoàn Tinh Đồng thương lượng muốn như thế nào trở về, một chiếc Cayenne liền dừng ở trước mặt bọn họ.

“Chú Lý?” Tô Thi Thi ngẩn người, lập tức khước miệng chậm rãi cong lên

Người đàn ông kia tuy biểu hiện được rất tức giận, nhưng tới cùng vẫn lại là lo lắng cho bọn cô.

“Đừng vui mừng quá sớm, anh trai em hẳn là đang kìm nén đại chiêu đó nha.” Đoàn Tinh Đồng một câu lập tức dập tắt vui vẻ của Tô Thi Thi.

Tên trẻ con chết tiệt, không nói lời nào sẽ chết à!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Muốn phạt như thế nào?

Mặt trời buổi chiều ngã về tây, hoàng hôn tiến đến, Tô Thi Thi đứng ở trong sân liền tiếp nhìn ra phía cửa.

Đã đến giờ này, Bùi Dịch vậy mà còn chưa có trở lại.

Tô Thi Thi không khỏi có chút vô lực: “Anh hẳn không thật sự giận thật rồi chứ?”

Dù sao Bùi tiên sinh mỗi lần giận đối với cô liền đổi tính đi đâu không rõ tung tích, Tô Thi Thi đúng là đã lĩnh giáo qua. Cô hiện tại thậm chí hoài nghi Bùi Dịch có phải hay không đã sớm trở về, chính đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà sinh hồn đổi cũng không biết chừng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô. Tô Thi Thi tìm đập mạnh liên hồi, không hề nghĩ ngợi lập tức liền chạy vào trong nhà.

Nơi xa, quần gia nhìn đến hành động của Tô Thi Thi hành động, trong mắt đều là ý cười.

“Chị còn dám mắng em không tiền đồ, chính mình cũng không so với em tốt hơn chỗ nào.” Bên cạnh, Đoàn Tinh Đồng ngồi chồm hồm trên mặt đất, buồn bực nói.

Quần gia cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tinh Đồng, cười nói: “Tiểu thiếu gia không phải nói muốn đi xem sách sao? Tiên sinh đúng là lập tức liền muốn vào rồi.”

Đoàn Tinh Đồng lập tức từ trên mặt đất đứng lên, vừa chạy vừa hướng quần gia nói: “Nhất định phải nói với anh trai tôi, tôi cực kỳ chăm chỉ học tập.”

Quần gia bất đắc dĩ bật cười.

Không qua bao lâu, chỉ thấy Bùi Dịch đi đến.

Quần gia lập tức thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên đối với Bùi Dịch nói: “Tiên sinh, Tô tiểu thư ở trong sân đợi người rất lâu, vừa mới đi vào.”

Bùi Dịch sắc mặt lạnh lùng nhất thời nhu hòa thêm một chút, nhưng vẫn như cũ im lặng không nói gì đối với quần gia hơi gật đầu, không vội không chậm hướng tới trong phòng đi đến.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân quen thuộc kia càng ngày càng gần, cô không biết như thế nào nữa, lòng vậy mà thần kỳ khẩn trương.

“Tô Thi Thi, mày thật sự là càng ngày càng tiền đồ rồi.” Tô Thi Thi ảo não gõ đầu mình một phen đầu.

Cô cũng không biết mình rốt cuộc đang khẩn trương cái gì, vừa rồi không phải là quý rầy Bùi Dịch cùng Hồng gia bàn chuyện thôi sao, làm gì phải sợ

thành như vậy?

Trong đầu cô miên man suy nghĩ, lờ mờ mắt thấy Bùi Dịch tiến vào, trong lòng quỳnh lên, thốt ra một câu: “Hồ Quân Nhạc như thế nào? Anh không ức hiếp hắn đi?”

Bùi tiên sinh trên mặt hơi chút nhu hòa tiếp xuống thần sắc nhất thời lạnh lùng vô cùng, khoe miệng bĩu một cái, toàn thân tản ra một cỗ lãnh ý.

“Xong rồi...” Tô Thi Thi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, co căng chạy.

“Tô Thi Thi, “Bùi Dịch nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái nhỏ của mình chạy trốn, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, “Em dám chạy thử xem?”

“Ha ha... Nói sai, tuyệt đối là nói sai!” Tô Thi Thi thần sắc cứng đờ, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch, “Em là muốn hỏi anh không sao chứ? Hồ Quân Nhạc đáng đánh đòn, hắn không ăn hiếp anh chứ?” Từ trong miệng cô lần thứ hai nghe được tên người đàn ông khác, Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Được rồi, cô vẫn lại là không nói lời nào có vẻ an toàn hơn.

“Lại đây.” Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, một bên cời cà- vạt ra một bên hướng tới sô pha đi đến.

Tô Thi Thi nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy cà-vạt màu đỏ sậm, kim lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Đều nói quần áo hấp dẫn, theo Tô Thi Thi, đàn ông lúc gỡ cà- vạt trong tích tắc đấy so với quần áo lại vẫn hấp dẫn hơn nhiều! Má mê Dịch nhà tui quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Nhà xác

“Người nào gọi các người tới?” Tô Thi Thi kéo dài thời gian, bình tĩnh hỏi han.

“Cô biết có ý nghĩa sao?” Người thanh niên tóc dài đi đến trước mặt Tô Thi Thi, xắn tay áo lên, lộ ra một cái một cánh tay hình xăm, ở trước mặt Tô Thi Thi quơ quơ, “Theo chúng tôi đi một chuyến, chẳng thể thì đến cha mẹ cô cũng đều không nhận ra cô nữa rồi!” (Mé, hình xăm vẽ mấy hời, hù ai vậy >”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Mười lăm người hỗn loạn đem Tô Thi Thi bao vây lại.

Tô Thi Thi nhìn những người này người không ra người ngợm không ra ngợm, cả lợ phát phờ tuổi còn nhỏ, mảy mìn không được nhử lại.

Những người này tuổi còn trẻ, thậm chí đều vẫn nhỏ hơn cô, thật đúng là không sợ chết!

“Tiện nha đầu, không nghĩ muốn chịu khổ mà nói, liền ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của tao. Tao có thể đồng ý với mày, chờ tao trở lại Đoàn gia, tao sẽ đối với bên ngoài tuyên bố mày là con gái duy nhất của Đoàn Chấn Ba tao, về sau mày chính công chúa của Đoàn gia.” Đoàn Chấn Ba trong lòng đã có dự định từ trước nói.

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, vị cha thân sinh này của cô có phải mắc chứng vọng tưởng hay không?

Cô chỉ là nhàn nhạt nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sâu xa phun ra một câu: “Cho dù ông chiếm được Đoàn gia, ông giữ được sao?”

Không có năng lực, Đoàn gia sớm hay muộn lại bại!

“Có ý tứ gì?” Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

“Có ý tứ gì?” Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xem ra cô trước kia đánh giá cao người cha này của mình rồi.

“Ngu ngốc!” Tô Thi Thi phun ra hai chữ, chẳng muốn tiếp tục cùng ông ta nói lời vô nghĩa, đồng thời ở trong lòng yên lặng chửi thầm.

Đều đã qua thời gian lâu như vậy, chết tiệt còn chưa chịu đến!

Cô sắp đông cứng chết rồi !

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Đoàn Chấn Ba cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tô Thi Thi, tức giận đến trên mặt thoát xanh thoát trắng, đối với đám côn đồ kia vùng tay lên, “Giáo huấn cô ta một trận cho tôi! Không được giết chết!”

“Đoàn Chấn Ba, ông dám!” Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm thấy được rất đau xót.

Đây chính là cha ruột của cô, bọn họ trong thân thể chảy cùng một dòng máu. Đúng là hiện tại, cha cô vậy mà để cho một đám lưu manh tới cưỡng hiếp cô!

“Ha ha...” Tô Thi Thi nhắm mắt lại, khóe miệng xệch qua quét xuống tự giễu, âm thanh phát ra lạnh lùng không khác gì nhiệt độ trong căn phòng băng này vậy.

“Đoàn Chấn Ba, từ nay về sau, chúng ta triệt để Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt!”

“Mẹ, con thật sự tận lực rồi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, khóe mắt nổi lên một tầng ướt át.

Cô gắt gao đem chua xót kia đè ép trở về.

Không thể khóc!

Như thế này thật không tiền đồ!

“Tiểu Tien chúng, đều đã đến lúc này còn dám mạnh miệng!” Đoàn Chấn Ba bị Tô Thi Thi nói khích đến nổi trận lôi đình.

Con nha đầu này từ khi quen biết Bùi Dịch đến giờ, liền trở nên càn rỡ như thế. Trước kia cũng không phải cái dạng này.

“Tao hôm nay muốn nhìn xem Bùi Dịch vẫn có thể muốn này nữa hay không!” Đoàn Chấn Ba đối với bọn côn đồ liếc mắt ra hiệu, “Ra tay đi!” “Chúng tôi liền không khách khí rồi. Đoàn tổng, hần không tức giận chứ?” Lúc này những tên côn đồ cũng nghe ra được, ông ta thực ra là cha của Tô Thi Thi, nhưng thật là độc ác!

Tô Thi Thi vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt lại, giống như không đếm xỉa đến một dạng đứng yên tại chỗ.

Hơi thở của những tên côn đồ này càng ngày càng gần, Tô Thi Thi thậm chí có thể ngửi được chút mùi nước hoa rẻ tiền trên người bọn họ truyền đến, gay mũi khó chịu, khiến người ta buồn nôn.

Bọn hần càng ngày càng gần, tùy thời đều có thể chạm vào cô, nhưng hai tay Tô Thi Thi bị trói tay sau lưng, từ đầu đào thoát không được.

Cô ở trong lòng đếm thầm: Một, hai, ba...

“Àm!”

Ngay lúc những tên côn đồ kia muốn đến kéo Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến âm một tiếng, cửa bị đá văng ra, lập tức mọi người chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn bước thật nhanh đi đến.

Người nọ mặc toàn thân tây trang màu đen, cơ ngực phồng lên, vóc người đẹp đến nỗi làm cho người ta phún huyết. Sắc mặt anh lạnh lùng, trên trán có một vết sẹo hình mặt trăng để cho đáng vẻ của anh càng hơn tia hung hãn khiến người ta khiếp sợ.

“Đánh hần đi!” Cái tên tóc vàng kia vừa thấy người đến, liền lập tức cùng hai người anh em hướng tới anh vọt tới, muốn anh đuổi ra.

Lúc bọn hần tưởng mình đã có thể vọt tới trước mặt người kia khi đó, phịch một tiếng, người nọ nâng lên quả đấm âm một phen nện vào trên mũi của hần, nhất thời đưa hần đánh ngã trên mặt đất.

Mọi người biến sắc, mười mấy người toàn bộ hướng tới người này vây quanh lao vào đánh loạn xạ.

“Thình.... bụp ...bốp...!”

Quả đấm đập nện vào mặt có người phát lên tiếng kêu rên, có người lại cất lên tiếng thét chói tai, nhất thời vang vọng cả tòa nhà xác.

Tô Thi Thi quay đầu, lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, càng ngày càng kinh ngạc.

Quá lợi hại rồi?

Đây là 1 chọi 15 nha!

“Dương Dũng?” Đoàn Chấn Ba cũng nhận ra người đàn ông trước mắt này, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên trắng bệch, “Cậu ta làm sao có thể tìm tới nơi này?”

“Anh ta vẫn đi theo tôi, đương nhiên sẽ tìm được nơi này.” Bên trong nhà xác vang lên tiếng cười nhạo của Tô Thi Thi.

“Mày!” Đoàn Chấn Ba thân thể lão đảo, chỉ cảm thấy trời đất sắp sụp xuống rồi.

Ông ta run rẩy chỉ vào Tô Thi Thi: “Mày... Mày là cô ý!”

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba: “Nếu không như vậy, làm sao có thể biết người muốn bắt tôi là ai?”

“Mày là cái đồ tiện nha đầu, tao giết mày!” Đoàn Chấn Ba giống như điên rồi một dạng hướng Tô Thi Thi xông đi tới, dơ tay liền muốn bóp cổ Tô Thi Thi.

“Tôi tới giúp ông!” Phương Thanh Hoa cũng xông lên. Bọn họ cái gì cũng đều mất hết rồi, toàn bộ đều đã kết thúc rồi. Bà ta nhất định cũng sẽ không để cho Tô Thi Thi dễ chịu! Tô Thi Thi bị trói hai tay, hành động không tiện, mắt thấy hai người điên kia muốn nhào lên chỗ cô, bên cạnh đột nhiên xông tới một người, một cước tung ra liền đá đến trên người Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba bị đá văng ngược trở lại, va chạm đến Phương Thanh Hoa cạnh ông ta, đồng thời ngã ở trên mặt đất.

“Chân của tôi!” Đoàn Chấn Ba thống khổ băng bó chân của mình chân, đau đớn đến nổi đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chân của ông ta rất không dễ dàng mới lành lại, lúc này phỏng chừng lại bị gãy rồi!

“A! Ông... Ông tránh ra, đề chết tôi rồi!” Phương Thanh Hoa bị Đoàn Chấn Ba áp ở dưới thân, đau giống như ông ta đến sắc mặt trắng bệch, không biết bị đề trúng tới nơi nào.

“Tô tiểu thư.” Dương Dũng đi tới thay Tô Thi Thi tháo dây trói. Tô Thi Thi hướng về phía anh cảm kích cười cười, quay đầu vừa thấy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy vốn dĩ mười mấy người, người nào người nấy thập phần hung hãn, giờ phút này toàn bộ đều bị đánh nằm úp sấp ở trên mặt đất, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thảm rồi.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai Dương Dũng, đáy lòng tự cảm thán nói: “Dương Dũng, anh thật sự quá lợi hại rồi!”

Cô chính là vì biết Dương Dũng một mực từ xa bảo vệ cho cô, cho nên mới không lo lắng gì nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Lập tức một người đàn ông mặc tây trang màu xám thủ công mặt trầm xuống hướng tới bọn họ đi tới.

“Bùi Dịch.” Tô Thi Thi đang nhìn đến Bùi Dịch khi đó, nhất thời an tâm rồi.

Bùi Dịch không có nhìn đến những người khác, lập tức đi đến trước mặt Tô Thi Thi, dắt tay cô, ôm cô vào trong ngực, xoay người rồi đi.

Bộ dạng này của anh, rõ ràng là ở bên ngoài đứng đợi thật lâu rồi!

Chỉ là lúc xoay người rồi đi khi đó, Bùi Dịch đột nhiên quay đầu mặt không chút thay đổi lườm Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa đang té ở trên mặt đất một cái.

Cái nhìn kia, nhất thời để cho hai người Đoàn Chấn Ba thân thể mạnh sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ cái gì cũng chưa nói, anh chỉ là ôm lấy Tô Thi Thi, không nói một lời liền đi ra khỏi nhà xác.

Lúc anh đi tới cửa, Bùi Dịch dừng một chút, đối với Dương Dũng đang đứng phía sau nói: “Cậu ở lại chỗ này.”

Lập tức liền dẫn Tô Thi Thi rời đi.

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, xoay người tiện đi trở về.

“Anh muốn làm gì?” Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này hôm nay trầm mặc lại có chút khủng bố.

Bùi Dịch cúi đầu, đưa tay xoa tóc Tô Thi Thi, đem đầu cô ấn trên ngực mình, trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất: “Để cho em chịu ủy khuất rồi.”

Tô Thi Thi hốc mắt đau xót, lúc trước kim nén lâu như vậy cũng chưa khóc, đúng là lúc này cũng bởi vì một câu của anh, nước mắt vậy mà khổng chế không nổi trào ra.

Cô cuống quýt cúi đầu, không dấu vết lau đi nước mắt, cười nói: “Lại không có việc gì, sớm đã thành thói quen.”

Bùi Dịch không nói gì, đem cô ôm chặt hơn một chút.

Anh lạnh lùng lườm căn nhà xác lạnh lẽo phía sau một cái, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Những người đó, nên trả giá thật nhiều rồi !

Lúc này, bên trong nhà xác những cái tên côn đồ này chính đang kiêng kị nhìn Dương Dũng, đúng là thấy anh đứng nửa ngày cũng đều không có động tác khác, một đám lá gan đều đã lớn thêm vài phần.

Hôm nay bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, cả đám trong lòng đều đã cực kỳ tức giận. Lúc này, do tên tóc vàng dẫn đầu vây quanh Đoàn Chấn Ba.

“Đem tiền bạc trả cho chúng tôi, còn có tiền thuốc men, một đồng cũng không thể thiếu!”

“Các người...” Đoàn Chấn Ba tâm như tro tàn.

Đây là một trận cuối cùng của ông ta, hiện tại cái gì đều đã kết thúc rồi!

Ông ta là dùng số tiền còn lại sau cùng mới mời những người này nha!

Ông ta rốt cuộc biết Bùi Dịch có bao nhiêu ngoan độc. Để cho Dương Dũng canh giữ tại chỗ này, từ đầu liền là muốn nhìn ông ta như thế nào bị những tên côn đồ này khi dễ, nhìn ông ta như thế nào tán gia bại sản!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bùi tiên sinh âm hiểm

Bệnh viện thành phố, hành lang thông hướng nhà xác mang theo một cỗ khí tức u ám.

Đoàn Ngọc Tường trốn ở góc phòng nhìn Bùi Dịch công khai mà dắt Tô Thi Thi ra ngoài, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Xong đời...

Trong đầu cô ta hiện lên hai chữ này, trong lòng khủng hoảng vô cùng.

Cô ta biết đây là cha cô ta dùng tất cả tiền bạc còn lại mới mời được mấy tên côn đồ kia, liền là muốn bắt cho Tô Thi Thi giúp bọn họ một lần nữa trở lại Đoàn gia, hiện tại cái gì đều đã kết thúc thật rồi.

“Tô Thi Thi, vì cái gì mạng của cô tốt như vậy!” Đoàn Ngọc Tường răng nanh cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Cô ta nghe được từ trong nhà xác truyền ra tiếng la khóc của cha mẹ mình, phỏng chừng là đám côn đồ kia đang đánh bọn họ.

Cô ta do dự một chút, sau cùng vẫn lại là không dám đi ra ngoài, lén lút chạy.

“Đừng trách tôi, là các người có lỗi với tôi trước.” Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói.

Mà cô ta không biết, một màn này lại bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nhìn thấy tất cả.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang muốn tiến vào thang máy, lại nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường hướng tới cầu thang ở một bên chạy tới.

“Thật sự tận cùng bi ai” Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nói nhỏ nhỏ.

“Những thứ này đều đã không có liên quan gì với em nữa.” Bùi Dịch ôm lấy cô, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

“Em không cần thiết thay người khác bi ai khổ sở, bọn họ hôm nay toàn bộ đều là gieo gió gặt bão.”

Tô Thi Thi sừng sốt, kinh ngạc nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đây là đang an ủi cô sao?

Bùi Dịch chú ý tới ánh mắt của Tô Thi Thi, mặt liền ngẩn ra, lỗ tai thoáng chốc đỏ ửng lên.

“Lại nhìn, tự gánh lấy hậu quả!” Trong thang máy vang lên giọng nói đầy lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cười thầm, cuống quýt cúi đầu, không dám lại đi nhìn anh.

Thì ra Bùi Dịch còn có vẻ mặt đáng yêu đến như vậy.

Chỉ là nghĩ tới toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng cô khó tránh khỏi vẫn lại là lại có chút bi thương.

Chuyện này để cho Tô Thi Thi triệt để đối với Đoàn Chấn Ba hết hy vọng rồi. Từ nay về sau, cô không còn có cha.

Mà chuyện này về sau là cô theo Bát Quái nữ vương Ôn Ngọc nơi đó nghe nói.

Ngày hôm đó Ôn Ngọc thừa lúc nghỉ ngơi, ở trong văn phòng Tô Thi Thi cùng cô kẻ tai nói nhỏ.

“Thi Thi, cô có biết Bùi tổng vậy mà quá ngoan độc rồi. Anh ta vậy mà để cho Dương Dũng canh giữ ở nơi đó, trơ mắt nhìn bác Đoàn bọn họ bị đám côn đồ cướp đi tất cả số tiền còn lại, sau đó liền đợi lúc những tên côn đồ kia ra ngoài chia cửa, cảnh sát lại vọt tiến vào.”

“Sau đó số tiền này bị coi làm tiền tham ô tịch bị thu rồi. Bọn hán đều bị bắt hết.”

Tô Thi Thi âm thầm lú lười. Khó trách ngày đó Bùi Dịch bảo Dương Dũng ở lại, lúc ấy cô lại vẫn cảm thấy được kỳ quái, hóa ra là vì chuyện này. “Đều bị bắt lại sao?” Tô Thi Thi hỏi.

“Ôn Ngọc lắc đầu, chỉ có những tên côn đồ kia bị bắt lại thôi, tội bắt cóc phòng chừng sẽ bị phạt tù nhiều năm, nhưng mà...”

Cô nói xong nhú hạ mi, rất nhanh nói tiếp: “Bác Đoàn hai người bọn họ lại được thả ra. Tôi nghe nói là Bùi Dịch mời luật sư giúp bọn họ thoát tội. Những tên côn đồ kia đều đem tất cả tội lỗi đều đã nhận hết, nói cùng bác Đoàn bọn họ không liên quan.”

“Ách...” Tô Thi Thi ngậy dại, trong lòng trong lúc này không biết là cái cảm xúc gì.

Có cảm động còn có càng nhiều mà kinh sợ!

Bùi Dịch tung ra chiêu này, quả thực giết người không thấy máu nha!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba chưa từng phải sống qua những ngày khổ cực qua, bọn họ hiện tại thân không một xu, đến chỗ để ở đều không có, còn không bằng ngồi tù. Ở bên ngoài muốn như thế nào sinh tồn được?

Huống chi ở Bắc Kinh này, bọn họ đã từng là người nổi tiếng, bị người ta nhìn thấy chỉ là mất mặt đến chết!

Lần trước bọn họ sau khi bị đuổi ra khỏi Đoàn gia, là Tô Thi Thi một mực cho người ta chiếu cố bọn họ. Hiện tại Tô Thi Thi đã sớm nói ra triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đương nhiên sẽ không lại ngu ngốc đi giúp bọn họ.

“Quá độc ác!” Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến Đoàn Chấn Ba bọn họ có kết cục thảm như vậy, liền kim lòng không đậu run run một phen.

Muốn nói phụ nữ, người nào cũng không sánh bằng Bùi Dịch!

Chỉ là Tô Thi Thi nghĩ đến theo hướng khác, khoe miệng kim lòng không đậu cong lên, chỉ cảm thấy trong lòng hiện lên quét xuống lo lắng.

Bùi Dịch làm như vậy, ở một mặt nào đó ý nghĩa chính là không muốn để cho người bên ngoài biết, Đoàn Chấn Ba bày ra chuyện bắt cóc con gái ruột của chính mình. Là cho Tô Thi Thi giữ lại chút mặt mũi, dù sao việc xấu trong nhà không thể để người ngoài chê cười, loại chuyện này người nào gặp phải cũng đều sẽ không dễ chịu.

“Thi Thi, Cô có hay không nghe thấy lời tôi nói?” Ôn Ngọc nhỏ nhẹ thỏ thẻ nói hồi lâu, thấy Tô Thi Thi lại ngẩn người, nhin không được đáng thương tội nghiệp kéo kéo tay cô một hồi.

Tô Thi Thi hoàn hồn hướng về phía cô cười nói: “Những chuyện này là Tần Phong nói cho cô biết sao?”

Ôn Ngọc vừa nghe nhắc đến Tần Phong, mặt lập tức liền đỏ, khó xử gật gật đầu.

Đôi mắt gian xảo của Tô Thi Thi sáng lên, lập tức ghé sát vào Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Nói, các người phát triển đến mức độ nào rồi hả?”

“A! Không có, tôi.. Còn có việc.” Ôn Ngọc xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng lên đã nghĩ chạy.

Tô Thi Thi đầu nào sẽ bỏ qua cho cô, lôi kéo tay cô, liền đưa tay sang cù lét Ôn Ngọc. Hai người lập tức nháo loạn lên, trong văn phòng, đầy rẫy tiếng các cô cười vui.

Một lần ngắn ngủi phong ba qua đi, sau đó Tô Thi Thi lại một lần nữa vui đầu vào công việc.

Thời gian qua thật sự nhanh, dự án đấu thầu công trình thôn Thành Trung lập tức liền muốn bắt đầu. Bây giờ vì tránh có người dở trò trong đấu thầu, toàn bộ quá trình đều tiến hành trực tiếp, công khai cạnh tranh đấu thầu, đến lúc đó dân chúng đều cũng có thể quan sát toàn bộ diễn biến trong lúc đấu thầu.

Hai ngày trước khi tổ chức đấu thầu, Bắc Kinh loan truyền một tin tức chấn động.

Khi đó Tô Thi Thi đang ở trong văn phòng Tổng Trọng Hạo, cùng anh còn có Ôn Ngọc thảo luận một cái bản thiết kế.

Ôn Ngọc trong lúc vô tình lướt qua diễn đàn, lập tức liền kêu lên.

“Trời ạ, Hồ tổng của xây dựng Minh Đình vậy mà mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cùng nhau hợp tác?”

“Cái gì?” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu nghi hoặc nhìn cô, “Cô nói Hồ Sĩ Minh mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác?”

“Đúng vậy đó.” Ôn Ngọc chớp đôi mắt to long lanh của mình, nói, “Xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đình không phải luôn đối đầu sao? Khi nào thì quan hệ tốt như vậy rồi hả?”

“Quan hệ đương nhiên không có khả năng tốt như vậy.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Hồ diên khùng tới cùng muốn làm gì?

Tô Thi Thi trong lòng có loại cảm giác không tốt lắm.

Cô tuy cũng suy đoán, Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nhưng mà Bùi Dịch không có trực tiếp thừa nhận qua, Tô Thi Thi cũng không phải đặc biệt xác định.

Có lẽ Hồ Sĩ Minh cũng đang hoài nghi, cho nên hẳn mới có mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác.

Giống như cũng không quá đúng.

Tô Thi Thi một bên nghĩ một bên lắc lắc đầu, loại giải thích này giống như cũng có chút không thông.

Cô không phát hiện sự huynh cô khi nghe được tin tức này khi đó, trong mắt hiện lên quét xuống hiểu rõ.

“Thì ra là như vậy.”

“Sự huynh, anh nói cái gì?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tổng Trọng Hạo.

Tổng Trọng Hạo trong lòng cá kinh, vội vàng lắc đầu, chỉ vào bản thiết kế ngay trước mắt nói: “Sự muội, chúng ta vẫn lại là ít tám chuyện linh tinh đi, tới thảo luận thiết kế thì hơn.”

“Anh có phải có chuyện gì gạt em hay không?” Tô Thi Thi nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Tổng Trọng Hạo. Cô cảm thấy được sự huynh cô giống như thời gian này có phần không giống trước đây.

“Đâu nào có!” Tổng Trọng Hạo lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi thấy anh không chịu nói, cũng không có nghĩ nhiều, cùng anh tiếp tục thảo luận bản thiết kế.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong nhìn đến mẩu tin tức kia, vội vàng vàng chạy đến tìm Bùi Dịch.

Lúc anh đi vào, Bùi Dịch đang vẽ bản thiết kế.

Tần Phong ghé sát vào vừa thấy, chắc chắn thờ dài: “Ai ngờ đến đường đường Bùi tổng lại chính là một kiến trúc sư cao cấp.”

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn nhặt liếc mắt nhìn anh: “Có tin tức gì sao?”

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, nghiêm túc nói: “Cái gì đều đã không thể gạt được cậu.”

Anh đem tin tức Hồ Sĩ Minh mời Bùi Dịch hợp tác nói lại nói một lần.

“Cậu thấy thế nào?” Tần Phong sau khi nói xong hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút suy nghĩ, mới chậm rãi nói “Hợp tác là giả, nghĩ muốn bức tôi ra ngoài là thật.”

Vào lúc này, Tần Phong di động rung lên hai lần, anh lấy ra vừa thấy, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Xem ra lời cậu nói là chính xác. Hồ Sĩ Minh đã hướng truyền thông tuyên bố, hẳn sẽ đích thân tham dự cạnh tranh đấu thầu, “ anh nói xong khúc khích nở nụ cười, “Hắn trước mời cậu, sau đó tuyên bố chính mình sẽ tham dự, như thế liền không thể không buộc tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cũng tham dự.”

“Uh’m.” Bùi Dịch ừ một tiếng. Anh đối với Hồ Sĩ Minh cái đối thủ cạnh tranh này, vẫn tương đối hiểu biết.

Hồ Sĩ Minh công khai ngang nhiên mời anh hợp tác, hơn nữa tự mình tham dự, tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc đương nhiên cũng phải tham dự cạnh tranh đấu thầu, bằng không chẳng phải là nâng ưu thế cho đối thủ diệt chính mình uy phong sao?

“Xem ra, hẳn là nghĩ muốn đem thế lực sau lưng cậu đều phải lộ ra hết rồi.” Tần Phong lạnh giọng nói.

Anh nói xong bộ dáng nhiều chuyện nhìn Bùi Dịch: “Dự án lần này cậu tới cùng có nắm chắc không?”

Nào biết, Bùi Dịch lại hất cho anh một chậu nước lạnh: “Xây dựng Tiệp Khắc đối với việc giành dự án lần này không có bất luận lòng tin gì.”

“Không phải chứ?” Tần Phong u mê, “Người anh em, cậu sợ cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Nó mới là tình yêu

Sợ?

Bùi Dịch khoe miệng gọi lên một nét cười lạnh, xem bản thiết kế thôn Thành Trung trước mắt do chính mình thiết kế, trong mắt tất cả đều là tự tin.

Trong từ điển của anh cho tới bây giờ liền không có cái chữ ‘sợ’ này!

Tần Phong tự nhiên cũng không nói thêm gì, đối với cái tên bạn thân này của mình, anh vẫn đều cực kỳ tin tưởng.

Ngày trôi qua thật sự nhanh, một tháng sau, hạng mục đấu thầu dự án thôn Thành Trung rốt cục toàn diện bắt đầu, đến lúc đó sẽ có mấy chục công ty tham gia còn có truyền thông đến ghi hình trực tiếp.

Cạnh tranh đấu thầu ngày đó, Tô Thi Thi hơn năm giờ liền thức dậy, thật hiếm có tỉnh dậy sớm hơn so với Bùi Dịch.

Cô lặng lẽ rời giường đi đến phòng bếp thay Bùi Dịch làm bữa sáng. Lúc Bùi Dịch đến nhà ăn, nhìn trước mắt bữa sáng phong phú, còn có một cô gái ngồi đối diện với anh bên bàn ăn cười đến ngọt ngào, trong mắt tất cả nhu ý.

“Bùi Dịch, anh không tỏ vẻ chút gì sao?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chỉ là nhìn chính mình liếc mắt một cái, tiện ngồi xuống bên cạnh bàn ăn bắt đầu ăn bữa sáng, không khỏi có chút mất mát.

Bùi Dịch nghe vậy, uống một ngụm sữa đậu nành, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó chỉ chỉ ghế dựa: “Đến đây ăn cơm.”

“Hừ!” Tô Thi Thi mắt húng rồi.

Lúc này, ngồi ở bên kia cúi đầu ăn bữa sáng Đoàn Tĩnh Đồng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Thi Thi: “Bữa sáng này là do chị làm?”

Tô Thi Thi vô tình liếc mắt nhìn cậu: “Mau nói cảm ơn!”

Đoàn Tĩnh Đồng trông mắt hơi híp, một bên uống sữa đậu nành một bên búng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là chị muốn để cho anh trai em nói cảm ơn, chị đúng là người phụ nữ ham hư vinh.”

“Em!” Tô Thi Thi tức giận đến cắn răng, hung tợn nói, “Đây là tình yêu!”

Đoàn Tĩnh Đồng gãi gãi đầu: “Em chỉ là một đứa trẻ, em mới không hiểu những thứ này.”

“Không hiểu mới là lạ.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng.

Thằng nhóc này giống tiểu quỷ vậy, có gì mà nó không biết rõ ràng là cố ý đang cười cô.

Tô Thi Thi không phát hiện, Bùi Dịch nghe bọn họ nói chuyện, khoe miệng kim lòng không đậu cong lên.

Anh liền thích đáng về cô gái nhỏ này giương nanh múa vuốt, như vậy trong nhà mới có sinh khí.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, ý cười trên mặt Bùi Dịch đã hoàn toàn biến mất, nghiêm trang ăn bữa sáng.

Tô Thi Thi không khỏi cảm thấy thất vọng. Cô hiếm khi làm một bữa sáng cho anh, lại còn bị cắt vào tay, cho rằng Bùi Dịch sẽ khen ngợi cô hai câu. Kết quả Bùi tiên sinh đáng vẻ một chút cũng đều không thềm đề ý!

“Chị dâu, chị có phải ăn không ngon miệng hay không?” Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng dò xét đưa đầu chồm qua, ánh mắt quay tròn nhìn chằm chằm thức ăn trong chén của Tô Thi Thi. Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, tên nhóc này chỉ khi có chuyện cần đến cô mới có thể kêu cô là chị dâu.

Cô không khách khí nói: “Đừng có ý đồ với chị, đồ của ai nấy ăn, Tiểu Mập Mập!”

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn cô, “Không được bảo em là Tiểu Mập Mập, em có béo chỗ nào đâu !”

“Mười tuổi 50 cân, em còn không mập?” Tô Thi Thi cười nói.

“Chị! Chị!” Đoàn Tĩnh Đồng bị Tô Thi Thi chọc đến chỗ đau.

Cậu từ trước đến nay không cảm thấy được chính mình béo. Nhưng từ khi đến chỗ này, Tô Thi Thi vẫn luôn bắt cậu giảm béo. Cậu mới ý thức đến chính mình có bao nhiêu béo.

Lúc này bị cô nói đến mặt đỏ tai hồng, cậu dưới tình thế cấp bách hét lên: “Chị thực không lẽ phép, dựa theo vai về mà nói, em chính là chú trẻ của chị, chị dám đối đãi với trưởng bối của mình như vậy sao?”

“Hừ!” Tô Thi Thi tức giận đến nặng nề mà thờ ra một hơi.

Cô - - không cùng một đứa trẻ so đo!

“Như thế nào, có phải cảm thấy hổ thẹn rồi hay không? Vậy thì đem bữa sáng của chị cho em, dù sao chị cũng không muốn ăn.” Đoàn Tĩnh Đồng đắc ý hả hê nói.

Cậu còn không có vui vẻ được vài giây, chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng chiếc đĩa đặt ở trên bàn.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, giọng nói thật bình tĩnh: “Còn chưa ăn no?”

Đoàn Tĩnh Đồng thân thể cứng đờ, đứng lên bỏ chạy: “Em ăn no rồi !”

“Nó vì cái gì sợ anh như thế?” Tô Thi Thi nhìn đáng vẻ Đoàn Tĩnh Đồng chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch.

Tuy có đôi khi cô cũng hiểu được Bùi Dịch khí thế tỏa ra cực kỳ khủng bố, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng là em trai ruột của anh, không đến mức sợ thành bộ dạng này đi?

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nghe vậy nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: “Muốn biết?”

Tô Thi Thi gật đầu.

Vô nghĩa, không muốn biết cô hỏi anh để làm chi?

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể đi phía trước hơi chút ghé sát vào người cô, thấp giọng nói: “Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết!”

“Anh... Hừ!” Tô Thi Thi quay đầu, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất một chiêu!

Nhìn thấy đáng vẻ thờ phỉ phỉ của cô, Bùi Dịch tâm tình càng tốt hơn một chút. Những chuyện như vậy vẫn thường xuyên diễn ra trong tòa nhà này, đột nhiên, Bùi Dịch nhớ tới cái gì, khẽ cau mày

Anh đối với Tô Thi Thi nói: “Em hôm nay không được lên mạng.”

“A?” Tô Thi Thi sững sờ một phen, chuyển đề tài cũng quá nhanh đi?

Không biết có phải hay không sợ cô hỏi tới, Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, bỏ lại một câu “Anh đến công ty đây.” Liền đi rồi.

Lúc Tô Thi Thi phản ứng kịp, Bùi Dịch đã vào trong viện, rất nhanh liền lên xe rời khỏi tòa nhà.

“Kỳ quái, anh ấy là có ý tứ gì?” Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong. Hôm nay có diễn ra cạnh tranh đấu thầu, nghe nói còn có trực tiếp nữa mà ?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, Bùi Dịch vì cái gì không cho cô lên mạng?

Nhưng mà cô biết Bùi Dịch làm như vậy, khẳng định có dụng ý của anh. Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nghe lời anh.

Cô sau khi đến công ty vẫn ở trong phòng làm việc của mình, an tâm về bản thiết kế, không có xem xét tin tức.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng cái đã qua mười giờ sáng, Tô Thi Thi đang sửa chữa một chỗ chi tiết trên bản vẽ, đột nhiên nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kính hô.

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Thật là Bùi tổng?”

“Rất đẹp trai nha! Trước kia tuy cũng từng nhìn thấy trên TV vài lần, đúng là cảm giác không hiểu sao anh ấy hôm nay đặc biệt đẹp trai, cho dù là đứng ở bên cạnh Hồ tổng, cũng không kém cỏi chút nào!”

“Bọn họ hai người lực lượng ngang nhau, quả thực quá đẹp trai rồi!”

Bên ngoài tiếng nhân viên nói chuyện rất lớn, Tô Thi Thi không có đóng cửa sổ nhìn ra văn phòng, nghĩ muốn không nghe đều đã khó.

“Bùi Dịch? Còn có Hồ Sĩ Minh?” Tô Thi Thi tìm đập một phen, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Cô như có may, đóng máy tính lại đứng lên, chân chừ một hồi, vẫn lại là đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi văn phòng, liền gặp được một đám người đang vây quanh màn hình TV LCD treo trên tường, một đám hưng phấn cực kỳ.

“Tô tổng!” Có người nhìn thấy Tô Thi Thi, lập tức đứng thẳng người, đồng thời lặng lẽ lôi kéo người bên cạnh.

“Tô tổng... Chúng ta...” Một đám người không nghĩ tới Tô Thi Thi hội đột nhiên sẽ ra ngoài, lười biếng bị nắm vừa vặn, toàn bộ đều đã cực kỳ khẩn trương.

“Đang xem cái gì?” Tô Thi Thi mặt không biến sắc hỏi han.

“A..., chúng tôi đang xem truyền hình trực tiếp buổi đấu thầu dự án thành phố mới thôn Thành Trung. Vừa rồi Bùi tổng cùng Hồ tổng đến tham dự rồi. Đúng rồi Tô tổng, cô có biết không? Thi ra tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chính là Bùi tổng!”

“Xây dựng Tiệp Khắc!” Tô Thi Thi lúc nghe được chuyện này, tim đột nhiên nhảy một phen.

“Khụ khụ...”

Người nữ nhân viên kia vừa dứt lời, liền nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng ho khan. Chỉ thấy Tổng Trọng Hạo không biết từ lúc nào đi tới đứng sau lưng bọn họ, là do anh ngắt lời người nữ nhân viên kia đang nói.

“Sư huynh...” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn Tổng Trọng Hạo.

Tổng Trọng Hạo tiếp xúc đến ánh mắt của Tô Thi Thi, vội vàng dời đi ánh mắt, quay đầu bỏ chạy.

“Thì ra anh đã sớm biết!” Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, quả đấm chậm rãi xiết chặt.

Được lắm!

Tuy trong lòng sớm đã có suy đoán, nhưng mà xác định cùng suy đoán là hai việc khác nhau.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trông đi qua, chỉ thấy trong màn hình TV người chủ trì đang ở giới thiệu thân phận đại biểu của người đại diện công ty tới tham gia cạnh tranh đấu thầu.

“Không nghĩ tới Bùi tổng chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, thật sự là thần long kiến thủ bất kiến vĩ nha.”

Người chủ trì nói những lời này cùng lời của nữ nhân viên kia vô cùng giống nhau.

“Vậy sao, thì ra anh thật sự đúng là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.” Tô Thi Thi từ từ nheo lại hai mắt, ánh mắt nhìn qua có chút nguy hiểm.

Miệng cô chậm rãi cong lên, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Những người thân quen với cô nhìn vào liền biết, cô càng tức giận, tươi cười lại càng sáng lạn!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Đàn ông đều là kẻ lừa đảo

Nơi tổ chức đấu thầu dự án thôn Thành Trung là phòng hội nghị cao cấp trong khách sạn bảy sao lớn nhất ở Bắc Kinh này, 20 công ty cùng tiến hành trả giá.

Lúc này, mỗi đại diện của các công ty đã lần lượt trình diện. Cũng có lẽ là bởi lúc trước Hồ Sĩ Minh tuyên bố muốn đích thân tham dự, cho nên những công ty khác người đại diện tới, đại bộ phận đều là người đứng đầu công ty.

Mà trong đó chói mắt nhất đó là tổng giám đốc Bùi Dịch của xây dựng Tiệp Khắc.

“Bùi tổng, hân hạnh.” Hồ Sĩ Minh đi đến trước mặt Bùi Dịch, đối với anh vồn tay.

“Hồ tổng, hân hạnh.” Bùi Dịch đưa tay cùng hắn lễ phép bắt tay, hai người đáng vẻ giống như là bạn bè cũ nhiều năm không gặp, vừa thấy liền sáp lại trò chuyện một dạng.

Điều này làm cho những người âm thầm suy đoán bọn họ hai người bất hòa, lại là một trận kinh ngạc.

“Bùi tổng.” Lúc này, Hồ Minh Phi làm trợ lý của Hồ Sĩ Minh tới tham dự cũng đi đến trước mặt Bùi Dịch, cười duỗi tay về phía anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc, dơ tay cùng cô ta bắt một cái, chỉ một giây liền buông ra thu tay.

Hồ Minh Phi trên mặt tươi cười lớn hơn một chút. Cô ta vốn là bộ dạng xinh xắn, lúc này lại được trang điểm kỹ lưỡng, nhìn giống như mỹ nhân bước ra từ trong thần thoại đi tới một dạng.

“Vẫn lại là anh tôi có biện pháp, rốt cục đem thân phận của người đàn ông này làm cho bại lộ rồi.” Hồ Minh Phi một bên cùng Bùi Dịch trò chuyện một bên oán thầm.

Cô rốt cuộc biết anh trai vì cái gì lại mời Bùi Dịch hợp tác. Bọn họ hai nhà từ đầu không có khả năng hợp tác, bức Bùi Dịch bại lộ thân phận mới là thật!

“Bùi Dịch, bây giờ thân phận của anh đã bại lộ, như thế những con bài khác chưa lật của anh cũng sẽ bị chúng tôi từ từ lật ra hết.” Hồ Minh Phi nhìn Bùi Dịch khuôn mặt tuần tú, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Trên mặt kia đại đại tươi cười, khiến người nào đó nhìn vào muốn mù mắt.

Đứng ở trước TV Tô tiểu thư thấy như vậy một màn, quả đảm càng thêm xiết chặt, mà trên mặt cô tươi cười cũng là càng ngày càng sáng lạn.

Tổng Trọng Hạo trốn ở cửa lén nhìn sư muội mình trên mặt tươi cười, kim lòng không đậu run run một phen.

“Xong rồi, nên hắn không là tức giận rồi đi?” Tổng Trọng Hạo thì thầm một tiếng, nghĩ nghĩ, cảm ra điện thoại, nhấn cho đồng minh của mình một cái tin nhắn.

“Thì Thi giận rồi!”

Tổng Trọng Hạo gửi tin nhắn xong, tại ngực làm dấu thánh giá, mặc niệm nói: “Tôi đã tận lực, Bùi tổng, anh tự cầu nhiều phúc đi!”

Tô Thi Thi cũng không biết Tổng Trọng Hạo mờ ám, lúc này, hai mắt của cô gắt gao nhìn chăm chú nhìn người đàn ông trong màn hình TV đẹp trai đến người người oán trách.

Người như Bùi Dịch nói thế nào đi đến nơi đâu, đều là một ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời.

Vóc người trời sinh, khuôn mặt sắc nét, một đôi mắt đào hoa thâm thúy mê người, quả thực là nam nữ già trẻ ăn hết. Mà lúc này người phụ nữ đang cùng đứng ở bên cạnh anh, xem như thế cũng thấy được rất xứng!

“Xứng!” Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn đánh tình chính mình.

Vậy mà tân bốc người khác diệt uy phong chính mình, Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi xứng chỗ nào chứ? Cái đuôi hồ ly tinh đều nhanh vênh lên trời rồi!

Lúc này, mọi người đang bắt đầu tiến vào bên trong phòng hội nghị của khách sạn, Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu nhìn về màn ảnh liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia, giống như giấu đầy cảm xúc.

“A, tôi muốn bị điện giật hôn mê!” Có nữ nhân viên bụm mặt, hai con mắt đều nhanh tỏa sáng như sao sáng rồi.

“Tô tổng ở nơi đó, chú ý một chút.” Bên cạnh có người lập tức lặng lẽ nhắc nhở vị nữ nhân viên này.

Ai chẳng biết Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi là một đôi, Bùi Dịch cũng đã trước mặt mọi người tuyên bố muốn chọn ngày lành tháng tốt cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn, cũng không phải là các cô nghĩ muốn nói đùa thì nói.

Tô Thi Thi đối với việc nhân viên của mình nói đùa tự nhiên cũng không để ý, mà cô để ý chính là ánh mắt vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua kia!

“Hừ, chột dạ sao?”

Tô Thi Thi nghiêng răng. Bất quá vừa rồi cái nhìn kia, giống như là xuyên thấu qua màn ảnh nhìn cô một dạng.

“Hôm nay không cần lên mạng.”

Tô Thi Thi nhớ tới buổi sáng những lời Bùi Dịch nói với cô, quả đấm càng xiết càng chặt, cổ khí nhăm thẳng trên đỉnh đầu xông lên.

Cô vốn không tức giận! Thật sự không tức giận!

Mà lúc này tính chất thay đổi!

Bùi Dịch rõ ràng là sợ Tô Thi Thi biết anh là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mới không cho cô lên mạng. Đáng tiếc là, anh lại không nghĩ đến lần cạnh tranh đầu thầu này lại được truyền hình trực tiếp!

Buồn cười, cô vậy mà nghe lời như thế, thật sự không có lên mạng!

Phòng chừng Bùi Dịch cũng không suy xét đến, trong công ty Tô Thi Thi còn có TV!

“Được lắm! Lại vẫn muốn gạt tôi đúng không?” Tô Thi Thi lại nghĩ tới việc cô ngay từ đầu bị Bùi Dịch lừa dối đi Xây dựng Tiệp Khắc làm việc, khi đó Bùi tiên sinh là nói như thế nào?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, tức giận đến răng đều nhanh nghiêng lại phát ra tiếng.

“Tên kia, ngay từ đầu liền tính kế chu toàn. Anh từ đầu liền không nói qua chính mình không có quan hệ gì với Xây dựng Tiệp Khắc, nhưng mà cũng không nói cho mình biết anh ấy chính là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc!”

“Hừ, muốn cho chính mình đường lui đúng không? Coi tôi như khi con đùa giỡn đúng không?” Tô Thi Thi tức chết rồi.

Cô ghét nhất bị Bùi Dịch trêu đùa chỉ số thông minh của mình, mỗi lần đều là lời nói chứa đầy hàm ý.

“Anh chết chắc rồi!”

Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức quay đầu liền hướng tới trong văn phòng đi đến, nhắm mắt làm ngơ. Ngay lúc cô liền đi đến cửa văn phòng, đột nhiên bị một bóng dáng ngăn cản.

“Ngọc, làm sao vậy?” Tô Thi Thi cúi đầu vừa thấy, phát hiện Ôn Ngọc vậy mà hốc mắt đỏ bừng, không khỏi hoảng sợ.

Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, đặc biệt ủy khuất nói: “Anh ấy gạt tôi.”

“Người nào gạt cô?” Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

“Tần Phong!” Ôn Ngọc đang nói tới Tần Phong thời điểm, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng qua là hốc mắt đỏ bừng để cho tức giận đánh gậy rồi.

“Sao lại thế này?” Tô Thi Thi nóng nảy.

“Anh ấy nói anh ấy không đi tham gia cạnh tranh hạng mục lần này, nhưng mà tôi mới vừa mới nhìn thấy xây dựng Hồ Thâm cũng đến rồi.”

“Hả?” Tô Thi Thi ngẩn ngơ, không rõ Tần Phong vì cái gì lại đi gạt Ôn Ngọc.

“Đàn ông đều là kẻ lừa đảo, anh ấy lừa tôi không chỉ một lần rồi.” Ôn Ngọc lau nước mắt, thờ phỉ phỉ nói.

Tô Thi Thi lập tức tìm được đồng minh, đối với Ôn Ngọc trịnh trọng nói: “Không sai, đàn ông liền là kẻ lừa đảo!”

“Đi! Không để ý tới bọn họ nữa!”

Tô Thi Thi đẩy cửa văn phòng ra, vào bên trong cầm lấy giỏ xách đi ra, lôi kéo Ôn Ngọc liền chạy lấy người.

“Đi đâu?” Ôn Ngọc chậm chạp bắt kịp, trên mặt lại vẫn còn đọng nước mắt, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thương cảm rồi.

Tô Thi Thi quay đầu liếc cô một cái, thờ phỉ phỉ nói: “Trốn việc, đi chơi!”

Cô hiện tại cần phát tiết!

“Nhưng mà, chúng ta đi như vậy có tốt không?” Ôn Ngọc sợ hãi nhìn Tô Thi Thi.

Cô từ trước đến nay là một cô gái ngoan ngoãn, làm việc cho tới bây giờ đều là theo khuôn phép quy cũ. Trong lúc làm việc, cô là lần đầu tiên dám bắt chước theo người xin từ chức ở Xây dựng Tiếp Khắc. Trốn việc loại chuyện này, cô là chưa từng làm qua.

Tô Thi Thi giữ lấy bờ vai cô, cười nói: “Chúng ta thời gian trước một sống một chết liều mạng lâu như vậy, hiện tại nên thả lỏng chút rồi.”

Tô Thi Thi nói xong chạy tới chỗ nhân viên lễ tân, Tô Thi Thi đối với nhân viên lễ tân Tiểu Hồng nói: “Nói với mọi người hôm nay công ty nghỉ sớm.”

Tiểu Hồng đang dùng Computer xem trực tiếp đấu thầu dự án thôn Thành Trung, nghe được những lời Tô Thi Thi vừa nói, nhất thời không phản ứng kịp. Mãi đến khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc vào thang máy, cô mới hiểu được, lập tức hướng về phía bên trong công ty hô: “Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!”

“Yeah!” Bên trong truyền đến một trận tiếng hoan hô.

Tổng Trọng Hạo nghe được động tĩnh, vội vàng kéo cửa ra chạy đến, sốt ruột hỏi han: “Sao lại thế này?”

“Tổng Tổng, Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!”

“Cái gì?” Tổng Trọng Hạo ngây dại, sắc mặt đều đã trắng thêm vài phần.

“Xong rồi, xong rồi, sự muội muốn tạo phản rồi!” Anh khăn trương chạy về phòng tiếp tục lấy điện thoại nhắn tin cho Bùi Dịch.

Lần trước không mật báo cho Bùi Dịch, Bùi Dịch tuy không nói cái gì, nhưng vẫn lại là đem anh dọa sợ quá mức. Bây giờ anh cũng không dám rồi.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc tắt điện thoại, trực tiếp ngoạn chơi đến điên rồi, người nào cũng không biết các cô đi đâu

Mà lúc Bùi Dịch cùng Tần Phong sau tham gia cạnh tranh đấu thầu xong đi ra ngoài, Bùi Dịch lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tô Thi Thi, lại đột nhiên phát hiện Tổng Trọng Hạo gửi đến anh hơn mười cái tin nhắn.

Một phút đồng hồ sau, Bùi Dịch xem xong toàn bộ tin nhắn, sắc mặt đã không thể dùng tới đen để hình dung.

“Sao lại thế này?” Tần Phong cũng ghé đầu nhìn sang, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vươn tay túm lấy điện thoại di động. Chỉ là khi anh vừa thấy, mặt chái quết một phen liền tái rồi.

“Chết tiệt, Thi Thi nhà cậu chính mình chạy liên thôi đi, tại sao lại lôi kéo Ngọc nhà tôi cùng chạy theo rồi!”

Hai cô gái này lên con điện chạy đi nơi đâu không rõ, vậy mà để cho Dương Dũng cũng đều đã bỏ lại!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Oan gia ngõ hẹp

Đền rực rỡ mới lên, cuối mùa thu nhiệt độ không khí đã rất thấp. Hàng vạn ngôi nhà đã bắt đầu lên đèn, làm cả thành phố này tựa hồ đều đã che đầy một tầng nhàn nhạt ánh sáng ấm áp.

Sự yên lặng, bình yên.

Trong thành phố này lại có một nơi nào đó lại phi thường náo nhiệt, ban đêm mới đúng là lúc nó sáng rực rỡ nhất.

“Thi Thi, chúng ta thật sự phải vào bên trong sao?” bên ngoài Âm Nhữ, Ôn Ngọc thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo Tô Thi Thi, chần chừ không dám tiến lên.

Tô Thi Thi quay đầu vỗ vỗ tay cô, cười tít mắt nói: “Không sợ. Tần Phong không phải nói đây là chỗ bạn anh ta mở sao? Không có việc gì.”

Vừa nhắc tới Tần Phong, Ôn Ngọc mặt lập tức suy sụp xuống.

Biết Âm Nhữ là quán bar do một người bạn của Tần Phong mở, là do lần đó Ôn Ngọc phát hiện Tần Phong tới hộp đêm ngoạn chơi, Tần Phong vì biện trong sạch mới nói cho cô biết. Lại cho cô một cái thẻ VIP, bằng không hôm nay hai người bọn họ từ đầu cũng không cách nào đặt chân đến nơi này.

“Đi!” Ôn Ngọc hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm thật lớn, lôi kéo Tô Thi Thi đi nhanh về phía trước.

Khuôn mặt thanh thuần kia lại mang theo một cỗ quyết tuyệt, mà lại không hiểu sao sinh ra một cỗ khí thế bi tráng

Tô Thi Thi không khỏi mỉm cười. Nha đầu kia không đến mức phát điên lên, mà các cô cũng không phải tới nơi này thác loạn.

Cô ngẩng đầu nhìn quán bar trước mặt lộng lẫy huy hoàng, trong lòng lại vẫn là có chút khản trương.

Người giàu có thường thích đốt tiền, bên trong nơi này mỗi ngày đều xảy ra một chuyện vượt qua sự tưởng tượng của các cô, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng hôm nay, hai cô gái này lại đánh bạo nghĩ muốn xông vào đây một lần.

“Hừ! Tốt nhất có thể tức chết bọn họ luôn đi!” Tô Thi Thi ở trong lòng cảm giận nói.

Ám Nhữ vẫn như cũ giống như trong trí nhớ cô vậy, thần bí huy hoàng, như là một thế giới khác.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào căn phòng quen thuộc. Cô không phải lần đầu tiên tới nơi này, lại còn nhớ rõ lần trước cô là bị Dương Dũng mang đến đây.

Khi đó cô đối với sự bá đạo của Bùi Dịch rất không hảo cảm, còn mang theo Đại Cầu Tử xông vào căn phòng bao riêng - -

“Hi...” Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó, Tô Thi Thi vẫn lại là nhin không được run run một phen, trong lòng thậm chí có chút đồng tình Tần Phong.

Ngày đó Tần Phong bị Đại Cầu Tử ức hiếp cực kỳ thê thảm, Tô Thi Thi vừa đi một bên cùng Ôn Ngọc kể những chuyện xảy ra ngày đó.

Ôn Ngọc sau khi nghe được chuyện này trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng mới lúng ta lúng túng phun ra hai chữ: “Cầm thú!”

Cô nói xong nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, đáng thương nói: “Anh ấy thậm chí ngay cả con chó đều đã không buông tha! Lại còn cho dùng thuốc!”

“Ách...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy

Tần tổng, thực thực xin lỗi, tôi giống như lại nói bậy rồi...May mà hai người rất nhanh liền đến phòng bao riêng, người phục vụ dẫn các cô đến căn phòng bao riêng xong liền đi ra ngoài, các cô có cần gì liền có thể trực tiếp rung chuông.

“Gọi chút đồ ăn đi.” Tô Thi Thi đem tất cả đèn mờ trong căn phòng này bật sáng lên, tựa vào sofa bằng da màu đỏ sậm, giống như một vị đại gia đường như hướng về phía Ôn Ngọc nâng nâng cằm, “Lấy loại rượu mắc nhất ở đây!”

“Được!” Ôn Ngọc trình trọng gật đầu, trực tiếp lật đến trang sau cùng của menu, giá mỗi bình rượu kia đều khiến người ta tắc lưỡi.

Nếu Tần Phong là khách VIP ở nơi này khách, vậy thì dùng danh nghĩa của anh ghi sổ. Hai cô mới không thêm khách khí với anh, cho anh trả tiền chết luôn. (Chị ơi, nơi này của chồng chị đó, chị tiêu hoang như vậy anh Dịch ko xót đâu, nhưng mà chị biết của anh rồi thì chị có xót ko?)

Mà các cô không biết, bởi vì hai người các cô tự dung biến mất, Bùi Dịch cùng Tần Phong thiếu chút nữa đem toàn bộ Bắc Kinh này lật tung lên rồi.

Thi Dịch, ngày thường phòng khách vô cùng - náo nhiệt, lúc này đặc biệt an tĩnh không khí có chút áp lực.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa sắc lạnh lùng, Tần Phong ngồi ở ghế tựa bên kia, sắc mặt cũng lạnh lùng vô cùng.

Quản gia ở bên cạnh thấy vậy người đồ mồ hôi lạnh.

Bùi Dịch trước mặt người ở bên ngoài vẫn lạnh như băng, ông vốn đã thành thói quen, nhưng mà đây là lần đầu tiên ông nhìn đến Tần thiếu gia sắc mặt đáng sợ như vậy.

“Tô tiểu thư, Ôn tiểu thư, bảo trọng.” Quản gia ở trong lòng yên lặng nói. Ông cơ hồ có thể đoán được tình cảnh Tô Thi Thi các cô sau khi bị tìm được sẽ thế nào.

“Bùi tiên sinh.”

Lúc này, thư ký của Bùi Dịch từ bên ngoài đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nói: “Tìm được rồi.”

Bùi Dịch hai mắt nhú lại, lại vẫn không nói chuyện, bên cạnh Tần Phong roạt một phen từ trên chỗ ngồi đã bật lên, nhìn thẳng thư ký Vương hỏi: “Ôn tiểu thư có còn ở đó hay không?”

“Hai người họ ở cùng một chỗ.” thư ký Vương nói xong, thật cẩn thận nhìn hai vị tổng giám đốc khủng bố liếc mắt một cái, ấp úng nói, “Bọn họ hiện tại ở trong Ám Nhữ.”

“Ám Nhữ?” Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Bùi Dịch hai mắt không thể nhận ra neho một phen, trong mắt lộ ra quét xuống nguy hiểm.

Tô Thi Thi, gọi lắm! Lá gan em rất lớn!

“Chuyện này nhất định là chủ ý Tô Thi Thi, đem Ngọc nhà tôi dạy hư rồi!”

Tần Phong chém đinh chặt sắt nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh một cái, đứng lên, một bên đi ra ngoài, một bên lạnh lùng nói: “Cậu không chưa cho Ôn tiểu thư thẻ VIP, các cô ấy có thể đi vào sao?”

Tần Phong bị lời này làm cho nghẹn họng.

Bùi Dịch đầu óc vận động thật là nhanh, anh cái gì cũng chưa nói, đã bị đoán được. Đúng là, nếu không phải anh cho Ôn Ngọc thẻ VIP, các cô từ đầu đến cửa Âm Nhữ cũng đều đã vào không được.

“Cậu nói dễ nghe quá ha, Ngọc nhà tôi hẳn là đi theo xem náo nhiệt rồi? Nhất định là Thi Thi xúi giục cô ấy.” Tần Phong một bên đi ra ngoài, một bên nói thầm.

Lúc này người tìm được, về mặt khó coi vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, lại khôi phục dáng vẻ thường ngày lúc trước.

Bùi Dịch nghe được lời anh nói, quay đầu lại lạnh lùng nhìn qua: “Không phải do người phụ nữ của cậu ồn ào, vợ yêu của tôi sẽ lớn mật như vậy sao? Cậu vẫn lại là trước hết nghĩ thử xem bản thân mình đã đắc tội gì với cô ngọc nhà cậu đi.”

“Tôi không trêu chọc Ngọc tức giận gì nha.” Tần Phong nhún mày, đến chính anh đều đã có chút không dám xác định, anh hẳn không thật sự chọc tới nha đầu kia chỗ nào rồi chứ?

Hai người, người nào đều đã nói không lại người nào, đến sau cùng toàn bộ đều đã trầm mặc, lái xe nhắm thẳng Âm Nhữ đi đến.

“Nha đầu thối, bị anh tóm được, em chết chắc rồi!” Hai người nghiêng răng nói thầm.

Mà lúc này, trong phòng VIP của Âm Nhữ, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ăn qua loa vài món, sau cùng chỉ còn lại có một chai Lafite*.

Rượu Lafite: Là một loại rượu vang đỏ được làm từ nho trong vùng lâu đài Lafite. Loại rượu này được xem là ông hoàng trong các loại rượu, nằm trong top 10 chai rượu có giá đắt đỏ nhất thế giới. Giá một chai rượu của nó vào khoảng 5 tỷ đồng, riêng vỏ chai cũng có giá khoảng 500tr

Hai cô gái ngoạn chơi cả một ngày, đã sớm bụng đói kêu vang, lúc này chính đang ăn ngấu ăn nghiến, đợi cho lúc các cô ăn cũng bắt đầu nó bụng, cửa phòng VIP liền mở ra, có người đi vào.

“Các vị khách quý, đây là rượu các vị đã gọi.” Một vị tiểu thư tiếp rượu bưng một cái khay, thướt tha duyên dáng đi tới.

“Giọng nói này...” Tô Thi Thi động tác dang cắt miếng bít tết ngừng lại, theo bản năng ngẩng đầu.

Lúc vừa thấy, thiếu chút nữa tưởng mất mình mù rồi!

“Tô Thi Thi?” Hiên nhiên người nọ cũng thấy được Tô Thi Thi, cô ta cả kinh thiếu chút nữa ném cái mâm trong tay xuống, “Làm sao có thể là cô!”

“Oan gia ngõ hẹp.”

Tô Thi Thi trong đầu chỉ hiện lên một câu này.

Cô không nghĩ tới ở nơi này vậy mà lại đụng mặt Đoàn Ngọc Tường, không nghĩ tới cô ta vậy mà ở trong này là tiểu thư tiếp rượu!

Đây chính là đại tiểu thư Đoàn gia ngày xưa cao cao tại thượng kia sao, chuyện này quá đặc biệt quá huyền ảo rồi !

“Đoàn tiểu thư?” Ôn Ngọc chớp mắt, trên tay cầm một miếng bò bít tết, giống như chịu được thật lớn kinh hách, “Cô như thế nào lại mặt quần áo như vậy? Ngực đều đã lộ ra hết rồi.”

“Phụt...” Tô Thi Thi nhẹn không được, trực tiếp phun ra.

Ôn Ngọc, Cô không hổ là bạn tốt của tôi!

“Các người...” Đoàn Ngọc Tường trên mặt thoát xanh thoát trắng, cúi đầu nhìn đến trên thân mình mặc bộ đồ màu đen cúp ngực, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô ta đời này không nguyện ý nhất chính là bị Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của mình. Đúng là không nghĩ tới, cô ta mới đến nơi đây đi làm chưa được một tuần, đã bị Tô Thi Thi vừa vận dụng mặt!

“Tôi đi nhầm chỗ rồi.” Đoàn Ngọc Tường hít một hơi thật sâu. Cô ta không thể hất bàn mà đi ra ngoài, cô ta cần phải kiếm tiền, cô ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Nhưng mà cô ta cũng tuyệt đối chịu không nổi tiếp tục đợi ở chỗ này, cô ta tất phải đi.

Nhưng mà cứ như vậy rồi đi, cô ta làm sao có thể cam tâm!

Haizzz, ngu là 1 cái tội, đã thua còn ko chịu nhận là cái ngu thứ hai, đứng đó cho Thi nhà tui vui đập là cái ngu thứ ba. Nói chung tại cô ngu thôi, lúc đi được thì mau biến đi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Quậy một trận lớn

“Rượu của các vị, có cần mở ra không?” Đoàn Ngọc Tường bụng nham hít sâu một hơi, lập tức đi đến trước bàn trà, đem khay rượu đặt lên trên.

Tô Thi Thi sùng sốt: “Vậy mà không nổi giận?”

“Đoàn Ngọc Tường từ khi nào thì biết cách bảo trì bình thân như thế rồi hả?” Tô Thi Thi quả thực đối với Đoàn Ngọc Tường nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Vừa rồi cô nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hận không thể xông lên đánh cho cô một trận, không nghĩ tới cô ta vậy mà còn có thể nhớ việc tiếp rượu của mình!

“Mở ra.” Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, mặt không đổi sắc nói. Chắc chắn giọng điệu của chuy giống anh y xì

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Người đàn ông xui xẻo

Ngon đèn rực rỡ không ngừng chớp lóe, khiến người nhìn hoa mắt. Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc, giống như hai người điên lao lên sàn nhảy, theo âm nhạc vận vẹo thân thể.

Quần Ma Loạn Vũ!

Trên sàn nhảy đều là người ngoạn chơi đến điên cuồng, có mấy người đàn ông nhìn thấy hai cô gái đeo mặt nạ liền im lặng tiếp cận.

Nơi xa Bùi Dịch cùng Tần Phong chậm một bước, đã thấy Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chạy vào sàn nhảy, hai người sắc mặt đều đã nhìn thật không tốt.

Tần Phong nghiêng người nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, buồn bực hỏi han: “Làm sao bây giờ? Đều đã đeo mặt nạ, dựa theo tính tình của Thi Thi, hẳn là không muốn quậy cho lớn chuyện chứ?”

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn anh: “Theo cậu thì sao?”

“Tôi nếu có thể nắm chắc sẽ hỏi cậu sao?” Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Anh dám cá, anh hiện dám lên kéo hai cô vợ này trở về, Tô Thi Thi liền dám quay lại cấp cho anh một cái tát.

Đến nơi đây Tần Phong oán khí liền dùng không được sôi trào, lại nhai nói: “Tôi đã sớm nói qua cho cậu thẳng thắn một chút, cậu không chịu tin tưởng em ấy, hiện tại tốt rồi, em ấy chắc vô cùng tức giận.”

Anh nói xong không khỏi lắc đầu, nghĩ mãi không xong: “Theo lý mà nói Thi Thi thông minh như thế, sớm đã đoán được mới đúng. Nhưng mà lần này làm sao có thể tức giận như vậy, vậy mà rời nhà trốn đi!”

Anh không phát hiện Bùi Dịch nghe được lời của anh nói xong thân thể liền cứng đờ, trên mặt đáng ngờ hiện lên quét xuống xấu hổ.

Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh hôm nay về rần thêm chân, lộng xảo thành chuyên rồi!

Anh là đầu óc úng nước rồi mới có thể đặc biệt đi nhắc nhở Tô Thi Thi hôm nay đừng lên mạng. Lần này tốt rồi, một bước sa cơ hối hận ngàn đời, bị cô gái nhỏ của mình ghi hận rồi!

Bùi Dịch tự nhiên biết Tô Thi Thi nghĩ gì trong lòng, phỏng chừng chính là vì điểm ấy mới khiến cho cô tức giận như thế.

“Chết tiệt, mấy tên mù kia, cũng dám ghé vào sát như thế.” Lúc này Tần Phong đột nhiên nhìn chằm chằm hai người đàn ông đang vây quanh bên cạnh Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Muốn chết!” Bùi Dịch cũng tương tự nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia, trong mắt hiện lên quét xuống tia giận đáng sợ.

Dám đụng chạm người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Lúc này nơi xa đã chạy tới một đám người, cầm đầu người họ thần sắc lo lắng, chạy đến đặc biệt nhanh, đúng là quản lý Âm Nhữ.

“Bùi tổng, Tần tổng, các người sao lại đến đây?” Quản lý lập tức chạy đến trước mặt Bùi Dịch, khẩn trương hỏi han.

“Quản lý Vương, đem mấy kẻ chướng mắt kia xử lý gọn đi!” Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm sàn nhảy ở trung tâm kia, cũng không quay đầu lại nói.

Quản lý Vương sững sờ, theo ánh mắt Bùi Dịch hướng qua phía trước vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã. Tô tiểu thư như thế nào lại ở chỗ này?

Xong rồi, ông chết chắc rồi!

Quản lý Vương vội vàng quay đầu gọi người đến xử lý

Rất nhanh sàn nhảy ở trung tâm chen vào đi một đồng bảo an, hai người đàn ông đang tiếp cận Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc rất nhanh bị bảo an bắt được cánh tay che miệng, không hiểu chuyện gì đã bị kéo xuống sân nhảy, phản kháng cũng không kịp.

“Bùi tổng, tôi... Tôi thật sự không biết Tô tiểu thư đến chỗ này” Quản lý Vương xoa mồ hôi lạnh, khẩn trương giải thích.

Bùi Dịch lạnh lùng đứng yên tại chỗ không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Tô Thi Thi trong sàn nhảy.

“Nha đầu chết tiệt, ngoan chơi thật sự vui vẻ quá rồi!”

Mà lúc này Tô Thi Thi đã phát hiện mấy người đàn ông vừa rồi vây quanh ở bên cạnh các cô đã không thấy nữa.

“Hừ!” Cô không cần nghĩ cũng thừa biết là do ai làm.

Cô nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, nha đầu kia đã say.

Cô nhìn một phen bốn phía, kéo Ôn Ngọc hướng tới sân khấu đi đến.

“Em ấy lại muốn làm chi?” Tần Phong nhìn thấy hành động Tô Thi Thi, thiếu chút nữa trực tiếp xông lên cướp người.

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, quả đấm nắm gao nắm bắt, có chút tức giận rồi.

Cái cô gái nhỏ này cũng dám chạy đến trên sân khấu chính để quấy! Quả thực vô pháp vô thiên rồi!

“Thi Thi, nơi này có cây cột! A, lạnh lạnh, thật thoải mái!” Ôn Ngọc đã uống đến có phần phân không rõ Đông Tây Nam Bắc rồi. Nhìn thấy có cây cột mát lạnh vừa tay liền quấn chặt lấy nó, đem khuôn mặt nóng bỏng của mình áp ở trên cây gậy, thích ý cực kỳ.

“Múa cột...” Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đi đến một cây cột khác bên cạnh hai tay hướng lên trên đỡ lấy, di chuyển bộ ngực ngả nghiêng của mình đưa lên đưa xuống áp sát vào thân cột, rồi lại dựa vào cột từ từ trượt xuống, hai mắt mê ly nhìn đám người dưới sân nhảy.

Nâng mông, ngực áp vào cột, giống như là rần nước một dạng quần ở trên cây cột. Cô chậm rãi đưa ngón tay trở ra ngoắc ngoắc, hướng về phía cửa hồ: “comeonbaby!” (trời ơi, chị chết chắc rồi, tự cầu nhiều phước đi)

“Oa!” Trong sân nhảy nhất thời truyền đến một trận tiếng hoan hô, mọi người thấy hai vị mỹ nữ mang theo mặt nạ bướm bướm, cảm xúc triệt để bị thiếu đốt rồi.

Tại những nơi phức tạp như vậy, cảm xúc của người ta vốn là là tăng vọt, đâu nào chống lại trêu chọc? Lập tức có mấy người đàn ông kìm nén không được chạy lên sân khấu.

“Thi Thi, tôi không nhảy đâu!” Bên cạnh Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia ôm lấy cây cột uốn éo, có chút sốt ruột.

Tô Thi Thi lúc này rượu mạnh mẽ xông lên não, đầu óc hỗn hỗn độn độn không được rõ ràng lắm, chỉ thấy cô ngẩng đầu, dùng cảm hô: “Không sao cả, tôi cũng sẽ không nhảy, ra sức hướng lên trên cọ là được!”

“Mỹ nữ, tôi dạy cho em!” Bên cạnh một người đàn ông đang vây quanh thấy thế, lập tức hưng phấn mà hô.

“Nóng!” gương mặt đỏ bừng hướng đến thân cột mát lạnh cọ cọ một phen, cảm thấy được không thoải mái, bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Nơi này không khí ngột ngạt, cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức vô cùng.

“Chết tiệt, Bùi Dịch, chuyện xảy ra hôm nay tôi không để yên cho cậu đâu!” Tần Phong nổi giận, một cái bước xa vọt vào sân nhảy, đi nhanh hướng tới trên sân khấu chạy tới.

Ôn Ngọc đều đã bỏ ba cái nút thắt rồi!

“Ngọc, đừng cởi quần áo, sẽ bị người ta nhìn thấy hết!” Tô Thi Thi cố gắng giữ lại chút bình tĩnh, quay đầu nhìn đến Ôn Ngọc vậy mà lại cởi quần áo, vội vàng hướng tới cô ấy chạy tới.

Cô còn không có đến gần, liền nhìn đến một bóng người lao tới, người nọ rất nhanh ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn đến người tới liền vui vẻ, chỉ vào Tần Phong cười nói: “Anh còn không tới sẽ cho anh đội nón xanh rồi!”

Tần Phong thân thể cứng đờ. Anh hiện tại thật sự rất nghĩ muốn bóp chết cô gái này!

“Em tự lo cho bản thân mình đi, người nào đó cũng đến đây!” Tần Phong trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó cởi áo khoác đem Ôn Ngọc nửa người trên tất cả bao lấy, khom lưng ôm lấy cô, xoay người rời đi.

“Này, chờ đi! Tôi cho cô quần áo!” Tô Thi Thi chỉ nhớ rõ Ôn Ngọc vừa rồi đang cởi quần áo, dưới tình thế cấp bách liền đưa tay bắt lấy một người đàn ông đang vây bên cạnh mình.

Đúng lúc này, tên còn lại đi lên sân khấu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt nhất thời liền tái rồi, chỉ vào anh mắng: “Kẻ lừa đảo, anh tới làm gì!”

“Bùi... Bùi...” Cái người đàn ông bị Tô Thi Thi kéo quần áo vừa thấy Bùi Dịch đến, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt liền hướng đến trên người Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đánh giá, trong lòng có cái suy đoán không tốt lắm. Cô gái này? Hẳn không phải là người của Bùi Dịch đi?

“Hiểu... Hiểu lầm...” Người nọ quay đầu bỏ chạy.

“Chờ đi, quần áo cho tôi mượn!” Tô Thi Thi sốt ruột tiện tay kéo lại, sống chết bắt được quần của hắn.

Người nọ có vẻ xui xẻo, hôm nay vừa lúc mặc qua một cái quần bình thường không cài dây lưng, bị cô kéo một cái, trực tiếp làm quần của hắn kéo xuống.

“Ách...” Tô Thi Thi uống nhiều rượu, trong lòng khó chịu hai mắt tròn ngược, ọc một tiếng liền phun ra, phun lên trên đầu người nọ.

Cả quán bar nhất thời rơi vào trạng thái im lặng quỷ dị, tất cả mọi người nhìn chằm chằm chuyện xảy ra trên sân khấu, một đám mắt chữ A miệng chữ O, tròn mắt há mồm nhìn, nhất thời nói không nên lời.

“A!” Cái người đàn ông xui xẻo kia hét lên một tiếng, không biết nên kéo quần hay là nên che đậy mặt.

“Tôi... Tôi không phải cố ý!” Tô Thi Thi cảm giác say nhất thời tỉnh lại đôi chút.

Xong rồi xong rồi, tại sao có thể như vậy! Cô thật sự không phải muốn vậy mà!

“Bùi Dịch, cứu mạng!” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, xoay người liền hướng tới Bùi Dịch lao qua ôm chặt lấy anh.

Bùi Dịch sinh sắc mặt nghiêm nghị, vừa định ngăn cản, Tô Thi Thi đã chạy tới, kéo tay anh bỏ chạy, cô vừa chạy một bên hô.

“Bùi Dịch, chuyện này không thể trách em! Hắn... Hắn... Là hắn mất lịch sự trước!”

Bùi Dịch thân hình bị kiềm hãm, quả đấm xiết chặt đến nỗi nghe được khách khách vang lên tiếng khớp xương va chạm vào nhau.

Tô Thi Thi em lại ô uế trong sạch của tôi!

Em chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thất bại

Um...” Tô Thi Thi lúc tỉnh lại đầu đau muốn nứt, say rượu làm mặt cô trắng bệch, thống khổ không chịu nổi.

“Đậy rồi sao?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tối hôm qua trí nhớ từ từ trở lại...

“Xong đời rồi !” Tô Thi Thi trong đầu chỉ còn lại có ba chữ kia.

Trí nhớ của cô chỉ dừng lại lúc cô cầm lấy tay Bùi Dịch kéo đi chạy trốn một màn kia, sau đó lại xảy ra chuyện gì cô đã nhớ không rõ rồi. Nhưng cho dù như vậy, những chuyện cô nhớ lại đã đủ để cho cô kinh hoàng rồi.

Uống rượu hỏng việc mà. Tô Thi Thi gỡ gỡ đầu mình, biết vậy chẳng làm.

Sớm biết rằng thế sẽ không uống rượu rồi, tác dụng chậm quá khủng bố rồi !

Bùi Dịch vẫn ngồi ở bên giường, lúc này thấy đến đáng về cô gái nhỏ của mình về mặt xoắn xuýt, trên mặt vẫn như cũ không có cảm xúc dao động gì, chỉ nhàn nhạt hỏi han: “Em còn có cái gì muốn nói?”

“Ách...” Tô Thi Thi chợt dạ không thôi, ngày hôm qua lúc sau cùng cô nói ra câu nói kia, đã đủ làm cho cô bị ngược vài lần đi?

Trời đất chứng giám, cô lúc ấy chỉ là nghĩ muốn lấy lòng Bùi tiên sinh một phen, nhưng mà hiển nhiên vô mông ngựa ở trên đùi ngựa, không bị đá chết đã tính mạng cô rất lớn.

Không đúng, tại sao cô phải chợt dạ nhận sai? Tô Thi Thi suy nghĩ lại, cô rõ ràng là đang tức giận!

“Hừ!” Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, xốc lên chân ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Thiếu chút nữa bị anh lừa cho qua chuyện rồi, chuyện anh là tổng giám đốc Xây dựng Tiếp Khắc còn không có xử anh nha, người đàn ông này vậy mà còn giám tức giận với cô!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, xoay người bò xuống giường, không nói một tiếng hướng tới phòng tắm đi đến.

“Haizz!” Ngồi ở bên giường Bùi tiên sinh vẫn như cũ bất động, chỉ là trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Chiến lược thất bại, xem ra phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Bùi Dịch vốn dĩ muốn thừa dịp chuyện ngày hôm qua Tô Thi Thi uống rượu làm loạn, đem cô lừa gạt quên chuyện của anh cho qua lấy lệ, nào biết đâu rằng cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi như thế .

Được rồi. Tô Thi Thi con giận còn chưa tan, Bùi tiên sinh nào dám lại cùng sinh sự? Ngày hôm qua âm thầm chịu đựng chỉ có thể hướng trong bụng nuốt xuống rồi.

Lúc này di động của anh vang lên, Bùi Dịch nhìn đến điện báo biểu hiện, khóe miệng co rút.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến Tần Phong đầy nghiêm trọng: “Cậu đối phó được không?”

“Cũng giống cậu.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Giống tôi?” Tần Phong sùng sốt một phen.

Bùi Dịch mơ hồ nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng con gái đang khóc thút thít, dừng một chút lại bỏ thêm một câu: “Hắn là vẫn tốt hơn cậu.” “Chết tiệt!” Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Xem ra Bùi Dịch không đối phó được Tô Thi Thi, nhưng mà hiển nhiên so với anh vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất Tô Thi Thi không khóc, mà người phụ nữ của anh từ buổi sáng vừa tỉnh dậy mà bắt đầu khóc, đã khóc hai giờ rồi.

“Tôi đều đã sắp điên rồi, “ Tần Phong không còn chút sức lực nói, “Cậu có thể bảo Thi Thi đến đây khuyên một Ngọc một tiếng giúp tôi hay không? Tôi thật sự khuyên không được rồi.”

“Cậu làm gì người ta rồi hả ?” Bùi Dịch đột nhiên dâng lên một tia Bát Quái, có chút tò mò.

Tần Phong trầm mặc một phen, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: “Tối hôm qua không mang bao.”

Bùi Dịch: “...”

Tần Phong không cần nghĩ cũng biết lúc này Bùi Dịch biểu tình khăng định đang châm biếm anh, anh không phục nói: “Ít nhất tôi so với cậu vẫn tiến bộ hơn, có lẽ lúc này tôi đã có bảo bảo, cậu lại vẫn không bao giờ!”

Bùi Dịch sắc mặt cũng đen lại, bóp một phen cúp điện thoại.

Bây giờ thật đúng là chọc đến chỗ đau của anh, anh dùng hết biện pháp, vẫn lại là không cách nào để cho Tô Thi Thi đồng ý có bảo bảo!

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên kia, mơ hồ nghe đến bên trong có tiếng nước truyền đến, ánh mắt tối sầm lại, nâng bước hướng tới bên kia đi qua.

Anh muốn có bảo bảo, có cái gì khó!

Nhưng mà 3 phút sau, Bùi Dịch mặt xám mày tro bị đuổi chạy ra ngoài.

“Anh còn dám trở lại chọc tôi sẽ hối hận!” Bên trong truyền đến tiếng Tô Thi Thi đầy phẫn nộ.

Bùi Dịch đau đầu xoa xoa trán, anh đáng ra nên nắm chặt cơ hội tối hôm qua!

Sai lầm!

Mà hai ngày sau đó Tô Thi Thi một mực sinh hờn dỗi, nếu không muốn tha thứ cho Bùi Dịch nhanh như vậy, Bùi Dịch cũng không có nhắc lại chuyện Tô Thi Thi rời nhà trốn đi kia nữa. Chẳng qua trở nên so với trước đây càng bám người một chút, một ngày 24 giờ đều đã theo sát bên người Tô Thi Thi.

Công ty Sunshine Trong văn phòng của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, khoe miệng không thể nhận ra rút rút.

Người đàn ông này quá không biết xấu hổ rồi !

Bùi Dịch khăng định cùng Tần Phong thương lượng từ trước rồi, Bùi Dịch đến đây chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, sau đó Tần Phong nhân cơ hội đem Ôn Ngọc tới phòng làm việc của mình. Lần này tốt rồi, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc một ngày 24 giờ đều bị hai người bọn họ giám sát, một chút tự do đều không có.

“Hừ, anh nghĩ rằng như vậy thì em sẽ thỏa hiệp sao?” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, cô liền xem thử ai chịu đựng được lâu hơn!

Nhưng tình hình như vậy chỉ duy trì được hai ngày. Đến ngày thứ ba, Bùi Dịch vậy mà bỏ cuộc rồi.

Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc cuối cùng cũng trở về được chỗ của mình, không biết như thế nào nữa, trong lòng có chút mất mát. “Đồ đàn ông bụng dạ hẹp hòi, chết tiệt! Không phải chỉ cần nói lời xin lỗi thôi sao, khó như thế sao?” Tô Thi Thi nói thầm.

Cô bởi vì Bùi Dịch gạt mình nên mới tức giận, mà Bùi Dịch hiển nhiên cũng tại vì cô ngày đó rời nhà trốn đi làm loạn một trận nên tức giận, hai người người nào cũng đều không muốn cúi đầu.

Vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Ôn Ngọc: “Thi Thi! Cô, Cô mau đến xem!”

“Làm sao vậy?” Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới.

Ôn Ngọc chỉ vào màn hình máy tính nói, nói: “Vòng thứ nhất cạnh tranh đấu thầu kết quả có rồi, Xây dựng Tiệp Khắc... không được chọn rồi.”

“Không được chọn?” Tô Thi Thi ngây dại.

Bùi Dịch thua?

“Điều này sao có thể!” Cô khẩn trương xem một phen danh sách trúng cử vòng thứ nhất, phát hiện xây dựng Minh Đình vào vòng trong rồi.

“Điều này sao có thể? Bùi Dịch làm sao có thể bại bởi người điên kia?” Tô Thi Thi không tin.

Tuy cô không thấy qua thiết kế của Bùi Dịch, nhưng mà cô tin tưởng Xây dựng Tiệp Khắc thực lực đứng đầu, làm sao có thể dễ dàng như vậy liền thua?

Huống chi, Bùi Dịch là một người tự tin như thế, anh nếu là không nắm chắc, làm sao có thể sẽ đi cạnh tranh đấu thầu tự mình đánh vào mặt mình!

Tô Thi Thi trước mắt hiện ra hình ảnh Bùi Dịch vì dự án lần này hết ngày dài lại đêm thâu cố gắng. Thời gian trước, Bùi Dịch mỗi ngày đều đã đem công việc mang về nhà làm, có nhiều lần thậm chí làm đến rạng sáng vẫn chưa xong việc

Anh cố gắng như thế quả quyết, tự tin như thế, làm sao có thể thất bại?

“Thi Thi, nói xem có lầm lẫn gì không? Đến xây dựng Hồ Thâm cũng được vào vòng trong rồi, Xây dựng Tiệp Khắc làm sao có thể thất bại?” Ôn Ngọc cũng không tin.

Các cô đều là xuất thân từ Xây dựng Tiệp Khắc, tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc.

Cho dù Tô Thi Thi tin tưởng thực lực Bùi Dịch, Ôn Ngọc tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc, các cô đều đã không tin thất bại.

“Tôi đi tìm hiểu một phen.” Tô Thi Thi gọi đánh cắp cho Tần Phong, nhưng mà nhận được tin tức lại để cho cô lòng thêm lạnh.

“Xây dựng Tiệp Khắc thật sự thua, đến vòng thứ nhất cũng không vượt qua được.” (Cái này gọi rớt từ vòng giữ xe nè =))

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng bị đảo rỗng một phần, rầu rĩ khó chịu, hốc mắt chậm rãi âm ứat rồi.

Anh kiêu ngạo như thế, làm sao có thể chịu đựng được chuyện như vậy rồi !

Tô Thi Thi khó chịu cực kỳ.

Bùi Dịch lúc này ở đâu? Cô muốn làm sao bây giờ? Như vậy đi qua tìm anh, có thể quá rõ ràng rồi hay không?

Bùi Dịch ở nơi nào người nào cũng không biết. Mà lúc này ở xây dựng Minh Đình trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi sắc mặt đều có chút nghiêm trọng.

“Anh ta như thế nào lại dễ dàng thua như vậy? Chuyện này quá không giống tác phong của anh ta rồi!” Hồ Minh Phi trầm giọng nói.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, ở trên mặt dán hai chữ tự tin, người như vậy làm sao có thể dễ dàng thua như vậy!

“Anh, anh thấy thế nào?” Hồ Minh Phi nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi ở bên bàn làm việc vẫn không nói gì.

“Bây giờ cạnh tranh công bằng, thực lực của anh ta không đủ là sự thật,“ Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói, “Nhưng mà anh cũng không tin anh ta dễ dàng sẽ thua như vậy.”

Hắn còn không có chân chính đánh bại Bùi Dịch, đối thủ như vậy dễ dàng liền rời khỏi võ đài, chuyện này thật sự tức chết người mà!

“Ý của anh là nói, có ân tình?” Hồ Minh Phi sắc mặt liền ngưng lại, “Anh nói anh ta có thể cùng Hồng gia đã làm loại hiệp nghị nào đó hay không, cho nên mới ở vòng thứ nhất đã bị đánh bại rồi?”

Hồ Sĩ Minh ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không quá giống.”

Hắn nói xong ngồi thẳng người, gọi số nội bộ, thông báo cho trợ lý của mình: “Nghĩ biện pháp để lấy bản thiết kế mà Xây dựng Tiệp Khắc tham gia cạnh tranh đấu thầu”

Mà khi hắn nhìn đến bản thiết kế Xây dựng Tiệp Khắc dùng tham cạnh tranh đấu thầu khi đó, đã có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Muốn đi an ủi hay không

Xây dựng Minh đình, trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh đang nghiên cứu bản thiết kế kia của xây dựng Tiệp Khắc còn có bản giới thiệu bản thiết kế tham gia cạnh tranh đấu thầu của bọn họ, mày hắn chậm rãi nhủ lại.

“Bản thiết kế cùng giới thiệu cạnh tranh đấu thầu ở bên ngoài nhìn không ra cái vấn đề gì, ngược lại giống như là bọn họ đã tận lực, nhưng mà tồn tại rõ ràng nhiều chỗ thiếu hụt, cho nên mới bị loại.” Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói.

“Bọn họ không phải cố ý thua?” Hồ Minh Phi kinh ngạc nói.

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói: “Trực giác của anh nói cho anh biết, không đơn giản như vậy.”

Nhưng hắn cũng không thể xác định, Bùi Dịch có phải cố ý hay không.

Hắn lật xem bản thiết kế cùng bản giới thiệu cạnh tranh đấu thầu, chậm rãi nói: “Thiết kế của bọn họ không tệ, nhưng mà so với chúng ta vẫn còn thua một chút, đây có thể xem là nguyên nhân trước mắt mà bọn họ bị loại.”

Hắn nói xong ngẩng đầu nhìn Hồ Minh Phi: “Em cảm thấy được Bùi Dịch trình độ cũng chỉ có nhiều đây sao?”

Hồ Minh Phi lắc đầu: “Em không tin.”

Cô ta híp mắt, khó hiểu hỏi han: “Anh ta làm như vậy đến cùng có ý tứ gì? Có thể là có liên quan đến việc cùng Hồng gia đạt thành hiệp nghị hay không?”

Hồ Sĩ Minh nghe vậy cười nhạo nói: “Em cho là cái lão hồ ly kia chỉ cùng một mình anh ta hợp tác sao?”

“Anh ý anh là chúng ta cũng cùng Hồng gia hợp tác rồi?” Hồ Sĩ Minh Phi hai mắt vào nheo lại: “Nói như vậy xem ra, Hồng gia hẳn là không có khả năng để cho Bùi Dịch cố ý rời khỏi cạnh tranh đấu thầu, dù sao quyền chủ đạo của cái công trình thôn Thành Trung kia hấp dẫn quá lớn.”

“Hừ, lão hồ ly kia trái lại rất biết tính kế, không phải chúng ta hiện tại không thích hợp làm quá mức, mới không nghĩ muốn cùng hắn hợp tác.” Hồ Sĩ Minh vẻ mặt lạnh lùng cười nhạo nói.

Hồ Sĩ Minh không có nói nữa, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn bản thiết kế trước mắt này, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn cùng Hồng gia có hợp tác, dựa theo hiểu biết của hắn đối Hồng gia, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng Hồng gia cùng Bùi Dịch còn có Đoàn gia đều có hợp tác.

“Muốn ăn hết sao?” Hồ Sĩ Minh khoe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Tôi ngược lại muốn nhìn thử ông tới cùng có tiêu hóa được hay không!”

Mà lúc này trong phòng Hồng gia, Hồng Hưng Nhiên đang cùng cha mình chuyện cạnh tranh đấu thầu ở thôn Thành Trung.

“Xây dựng Tiếp Khắc bị đào thải rồi.” Hồng gia nhíu mày, kết quả này trái lại ngoài dự kiến của ông ta .

“Không sai, vòng thứ nhất cũng không có tiến vào.” Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, “Bùi Dịch thực lực yếu kém như thế sao? Xây dựng Tiếp Khắc tuy xuất sắc nhất chính là thiết kế nội thất, nhưng mà phương diện thiết kế kiến trúc không hề yếu, mà còn tổng hợp lại thực lực cũng rất mạnh, kết quả này quả thật khiến người ta rất ngạc nhiên.”

“Bùi Dịch hẳn tới cùng muốn làm gì?” Hồng gia bùng ầm từ sa nhẹ nhàng uống một hớp, có vẻ dăm chiêu nói.

Hồng Hưng Nhiên cả kinh, nhìn cha mình hỏi: “Cha ý của người là Bùi Dịch là cố ý?” Hồng gia lắc đầu: “Bây giờ còn chưa nói trước được.”

Ông ta nói xong ngẩng đầu nhìn con trai của chính mình, cười nói: “Con đừng xem thường Bùi Dịch, cậu ta tuy so với con nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tuyệt đối không thể bởi vậy xem nhẹ được.”

“Chẳng thế thì chúng ta sẽ chịu thiệt!” Hồng gia nói xong lời cuối cùng tăng thêm ngữ khí, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lạnh.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng căng thẳng, ánh tin tưởng ánh mắt của cha mình. Từ vài lần cùng Bùi Dịch tiếp xúc đến giờ, anh quả thật nhìn không thấu Bùi Dịch, mà còn Xây dựng Tiếp Khắc vòng thứ nhất đã bị đào thải, chuyện này thật sự làm cho người ta khó hiểu rồi.

“Hi vọng cậu ta có thể cho chúng ta kinh hi đi.” Hồng Hưng Nhiên nói.

Anh biết cha mình cùng mấy đại gia tộc đều đã hợp tác rồi, mà gia tộc của bọn họ làm ăn không phải trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, cho nên cũng không có trực tiếp tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà là đứng ở phía sau màn che muốn làm cái người nắm quyền chủ đạo.

Nếu Bùi Dịch cứ như vậy bị loại, vậy quả thật làm cho người ta có chút tiếc nuối.

So sánh giữ Hồ gia cùng Đoàn gia, Hồng Hưng Nhiên trái lại càng muốn cùng Bùi Dịch hợp tác.

“Hưng Nhiên, con nếu là có tâm có thể cùng cậu ta qua lại nhiều một chút.” Hồng gia là ai chứ, liếc qua đã nhìn thấu cách nghĩ của con trai mình, cũng không ngăn cản anh đi cùng Bùi Dịch thân thiết.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng vui vẻ, đối với cha mình cười nói: “Con hiểu rõ.”

Mà ngược lại với bọn họ, Tô Thi Thi là thật tâm quan tâm Bùi Dịch.

Trong văn phòng phó tổng Sunshine, Tô Thi Thi ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, trong lòng có chút phiền não.

“Muốn gọi điện thoại hay không đây?” Tô Thi Thi nhíu mày nhớ lại. Từ khi biết Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại đến bây giờ đã được ba giờ, Tô Thi Thi một mực do dự có nên đi an ủi Bùi Dịch hay không, mà Bùi Dịch cũng không có chủ động liên lạc với cô.

Càng là người thân thiết nhất vào những lúc như thế này càng phải suy nghĩ trước khi làm, Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Anh vì cái công trình này trả giá nhiều như vậy, hiện ở trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không ai so với cô hiểu rõ Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng thế nào.

Huống chi vì cái công trình này, Bùi Dịch vậy mà tự mình đi chào hỏi Hồng gia muốn cùng ông ta hợp tác, chuyện này đối với Bùi Dịch mà nói tuyệt đối là đã kích rất lớn.

“Anh hẳn là muốn thông qua cái công trình này chứng minh chuyện gì đó, hoặc là nghĩ muốn làm cái gì?” Tô Thi Thi suy nghĩ, cô cảm thấy được Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng như vậy hẳn là không đơn giản.

“Thôi, trực tiếp đi thôi.” Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng lấy túi xách, tính toán trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc tìm Bùi Dịch.

Mà hiện tại trước kia rất nhiều chuyện nghĩ không rõ ràng, cô cũng sớm đã triệt để nghĩ thông suốt. Cô lúc còn ở xây dựng Tiệp Khắc đi làm khi đó, Bùi Dịch mỗi ngày đều đưa rước cô, hơn nữa luôn luôn có thể cực kỳ đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh cô, cũng không phải bởi vì Bùi Dịch vẫn đến xây dựng Hồ Thâm tìm Tần Phong, mà là anh từ đầu vẫn ở ngay tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 20 trong văn phòng tổng giám đốc !”Hừ, trước không so đo với anh những thứ này nữa.” Tô Thi Thi nhớ tới chuyện Bùi Dịch giấu diếm lại vẫn là có chút tức giận, nhưng so với việc Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại kia, những thứ này cũng sớm đã không có nghĩa lý gì nữa.

Sunshine cách Xây dựng Tiệp Khắc chỉ có năm phút đồng hồ xe chạy, Tô Thi Thi không để cho chú Lý tới đón, trực tiếp ngoác một chiếc xe taxi liền đi rồi.

Đi đến cửa, Tô Thi Thi nhìn quang cảnh trước mắt kiến trúc thủy tinh màu xanh đậm kia quen thuộc lại có chút xa lạ, trong lúc này có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới rời khỏi nơi này đã được mấy tháng rồi, mà còn rất nhiều chuyện cũng đều thay đổi.

Để cho Tô Thi Thi không nghĩ tới chính là, lúc cô đi vào, tiểu thư lễ tân nhìn đến cô vậy mà phi thường khách khí.

“Cũng là, phòng chừng hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều biết quan hệ của mình và anh ấy rồi.” Tô Thi Thi bất đắc dĩ nở nụ cười, không để cho trước tiểu thư lễ tân kia thông báo, chính mình trực tiếp vào thang máy VIP thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc cô lên đến nơi, vừa lúc đụng tới thư ký của Bùi Dịch từ trong văn phòng tổng giám đốc đi ra.

“Tô tiểu thư?” Thư ký Vương nhìn thấy Tô Thi Thi cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng anh vừa mới muốn nói, Tô Thi Thi lập hướng anh ta làm động tác im lặng, cô nhìn bên trong một phen, nhỏ giọng hỏi anh ta: “Anh ấy có ở đây không?”

Thư ký Vương gật đầu, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, âm thầm chỉ chỉ bên trong, sau đó đem vị trí tặng cho cô.

Tô Thi Thi cảm kích hướng anh cười cười, nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong văn phòng, từ từ đóng cửa lại, không có gây ra bất kỳ động tĩnh gì.

Thư ký Vương đứng ở cửa nhìn cánh cửa bằng gỗ từ đàn vừa đóng lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

“Tô tiểu thư là tới an ủi tổng giám đốc đi? Xem ra cô đối với tổng giám đốc cực kỳ để tâm.”

Thư ký Vương tự nhiên vui mừng thấy sự thành công, cũng không nghĩ nhiều, xoay người liền đi làm việc của chính mình.

Mà trong văn phòng, sau khi Tô Thi Thi tiến vào mới phát hiện gian phòng làm việc lại có hơn hai trăm thước vuông lớn như vậy, cực kỳ trống trải, trong phòng phóng đều là đồ đạc làm từ gỗ từ đàn, trong không khí tản ra một mùi thơm của cây từ đàn.

Bùi Dịch tựa hồ rất thích những thứ đồ lộ ra cổ vị gì đó.

Tô Thi Thi trông đi qua, chỉ thấy một cái bàn làm việc lớn bằng gỗ từ đàn, Bùi Dịch đang ngồi tại trên ghế làm việc, mở ra Computer.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn một chút, phát hiện Bùi Dịch sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, thật nhìn không ra anh là khổ sở hay vẫn lại là tức giận, càng không cần phải nói mất mát rồi.

“Liên tính khổ sở, phòng chừng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài đi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thầm nghĩ, đồng thời nhẹ tay nhẹ chân đi qua.

Tô Thi Thi lượn quanh đường xa, dọc theo góc tường ở phía sau lưng Bùi Dịch từ từ tiếp sát. Bùi Dịch tinh thần đều đã tập trung toàn bộ ở trên máy tính, một chỗ không phát hiện có người đang đến gần, có lẽ là phát hiện, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống giáo hoạt, nghĩ muốn tới dọa anh nhảy dựng. Đang lúc cô tiếp cận nhìn đến trên màn hình xuất hiện gì đó khi đó, mạnh mẽ sột một phen.

“Số hiệu?” Tô Thi Thi tim đập mạnh liên hồi, Bùi Dịch lúc này đang ở gõ số hiệu.

Tô Thi Thi ánh mắt vù một phen phát sáng lên, trong đầu hiện lên hai cái chữ: Hacker!

Cô đây là lần đầu tiên tận mắt thấy được kỹ thuật hacker của Bùi Dịch sao?

Tô Thi Thi có chút hưng phấn, đứng sau lưng Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn, chỉ là một phút đồng hồ sau, lúc cô nhìn đến hình ảnh trong màn hình máy tính đột nhiên dần hiện ra khi đó, thân thể cứng lại rồi.

Trên màn hình máy tính xuất hiện một gian phòng làm việc, bố trí được cực kỳ thanh nhã, nhìn rất quen thuộc.

Đây không phải là văn phòng làm việc của cô tại Sunshine sao!

“Được lắm!” Tô Thi Thi quả đảm mạnh xiết chặt, ần ần có tức giận sắp sửa bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Bí mật bại lộ

Trong màn hình to như vậy, lúc này đang lẳng lẳng hiện thị ra tình cảnh văn phòng Tô Thi Thi.

Bùi Dịch đã ngừng việc gõ bàn phím, khi anh nhìn đến trong văn phòng khi không có ai, chân mày khẽ nhíu lại.

Tô Thi Thi nhìn màn hình máy tính, lại nhìn Bùi Dịch, nắm quả đấm buông lỏng lại xiết chặt, xiết chặt lại buông, yên lặng hít vào một hơi.

Bình tĩnh!

Tô Thi Thi, mày phải bình tĩnh!

Cô chậm rãi thở hắt ra, lén lút đi về phía trước một bước, nhưng bây giờ lực đạo không khống chế tốt, để cho Bùi Dịch phát hiện rồi.

Lúc này Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình máy tính, cảm thấy có người đến gần, tưởng rằng thư ký Vương còn không có rời đi, liền đối với anh ta nói: “Đi thăm dò một phen Tô tiểu thư đi nơi nào rồi.”

“Tô Thi Thi, bình tĩnh!”

Tô Thi Thi quả đảm mạnh xiết chặt, móng tay kết vào trong thịt, kích thích thần kinh của cô.

Chỉ là phát hiện người đàn ông của cô âm thầm theo dõi cô, đây là biểu hiện quá quan tâm của anh với cô sao?

Cô tự an ủi chính mình.

Nhưng mà “CLGT”, người nào sẽ thích mỗi ngày bị người ta rình trộm như vậy!

Bùi Dịch thật quá đáng!

Tô Thi Thi ra sức hít sâu, cô hôm nay là tới an ủi Bùi Dịch, không phải tới tính sổ!

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy Bùi Dịch đem tất cả hình ảnh theo dõi đều mở ra hết, một đồng hình ảnh theo dõi rất nhiều thời điểm, rất nhiều nơi, thậm chí nhìn đến hình ảnh của cô từ khi đến Cao ốc Ngôi sao mở công ty, lửa giận chôn dấu trong lòng kia, cuối cùng đã không khống chế nổi rồi.

Vào lúc này, Bùi Dịch phát hiện thư ký Vương bên cạnh không nói chuyện, trong lòng đột nhiên nhảy một phen, mạnh quay đầu đi. Lúc vừa thấy, để cho Bùi tiên sinh luôn trấn định vào khoảnh khắc này liền thay đổi sắc mặt.

“Sao em lại tới đây?” Anh hoảng loạn từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại có chút chân tay luống cuống.

Tô Thi Thi ánh mắt từ trên mặt anh dời đến trên máy vi tính, khóe miệng cong lên, cười lạnh nói: “Kỹ thuật máy tính của anh thật không tệ, ha...?”

Sau cùng một chữ ha...âm cuối ngân ra cao chót vót, khiến ai đó thấy lạnh cả người.

Bùi Dịch trong lòng hồi hộp.

Xong rồi, bị phát hiện rồi...

Giải thích hữu dụng sao? Hiển nhiên vô dụng.

Bùi Dịch mím môi, đứng ở một bên không nói lời nào.

“Hừ!” Tô Thi Thi nặng nề mà hừ lạnh, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, cô hôm nay đến đây là an ủi anh, không phải tới tính sổ.

Nhưng mà người đàn ông này thậm chí ngay cả giải thích đều không giải thích một câu! Anh như vậy là cho rằng chính mình không có làm sai sao? Hơi quá đáng rồi! Tô Thi Thi rốt cục vẫn lại là nhịn không được, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

“Thì Thì” Bùi Dịch lúc này mới nóng nảy, vội vàng bước ra một bước bắt lấy tay cô, kéo cô trở về, cầu xin tha thứ nói, “Dừng kìm nén, dù thế nào đều được.”

Dù thế nào đều được!

Tô Thì Thì vốn dĩ đang rất tức giận, nghe thế một câu, tức giận đến thiếu chút nữa lập tức bạo phát.

Người đàn ông này bình thường luôn suy nghĩ thấu đáo như vậy, không biết phụ nữ lúc đang tức giận ghét nhất bị nghe mấy câu này sao!

Chuyện này còn không bằng trực tiếp quỳ ván giặt nha!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngậm thở dài.

Lúc phụ nữ đang tức giận, giải thích cũng không đúng, không giải thích cũng không xong, dù sao làm cái gì đều là sai. Anh âm thầm quyết định, về sau ở trong phòng làm việc cũng phòng bị một cái ván giặt.

“Dù thế nào đều được đúng không?” Tô Thì Thì mạnh mẽ đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, buồn bực nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gạt đầu.

Tô Thì Thì gạt gạt đầu, chỉ vào máy tính của anh nói: “Nói một chút đi, này sao lại thế này?”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhưng mà đối với tình huống trước mắt mà nói, Tô Thì Thì nguyện ý nghe xem như kết quả tốt nhất rồi.

Anh lôi kéo cô, muốn để cho cô ngồi vào trên chân mình, từ từ cùng cô giải thích.

Tô Thì Thì lại hất tay anh ra, áp ứng nói: “Tôi đứng, anh nói.”

Bùi Dịch lúc này nào dám trêu chọc cô, chỉ là bản thân đến ngồi trên ghế dựa, cũng không nói nói, chỉ yên lặng ở trên máy tính diễn luyện.

Rất nhanh, Tô Thì Thì liền thấy được thứ khiến cô ghen hờn

Chỉ thấy trên màn hình máy tính nhảy ra một file tài liệu, bên trong chứa rất nhiều video clip, Tô Thì Thì đột nhiên phát hiện cái video clip thứ nhất thực ra là lúc cô lần đầu tiên bước vào Xây dựng Tiếp Khắc tham gia phỏng vấn!

Quả nhiên, từ lúc bắt đầu mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh! Nắm chặt quả đấm, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng.

Được lắm!

Tiếp tục nhìn xuống!

Bùi Dịch tính toán một cái thời gian biết Tô Thì Thì xem không sai biệt lắm, lại mở một file khác. Cái file này, vẫn như cũ chứa rất nhiều video clip, là hình ảnh của Tô Thì Thì tại Sunshine khi đó.

Tô Thì Thì quả đấm càng ngày càng xiết chặt.

Được lắm, nhất cử nhất động của cô đều đã bị Bùi tiên sinh nắm trong tay!

Cô không tức giận, một chút cũng không tức giận, Bùi tiên sinh đây là quá để ý cô rồi !

Nhưng mà Tô Thì Thì vẫn lại là máu không kịp thông lên não giận đến choáng váng đầu. Cô có thể không tức giận sao?

“Bùi Dịch, anh bị chứng cuồng theo dõi à!”

Tô Thì Thì hiện tại hận không thể xông lên đánh Bùi Dịch toi bởi một trận, thật quá đáng!

Nhưng như vậy còn chưa liền kết thúc? Bùi Dịch tiếp tục mở thêm vài file nữa, để cho Tô Thì Thì càng xem càng vô cảm.

Cô tại Xây dựng Tiếp Khắc cùng công ty mới của mình nhất cử nhất động đều bị Bùi Dịch nắm trong tay, ngay cả hình ảnh cô ở biệt thự của Đoàn gia đều có. Còn có ảnh chụp cô vài lần đơn độc ra ngoài, ảnh chụp cùng bạn bè gặp nhau cái gì cần có đều có.

Tóm lại, toàn bộ hình ảnh của cô đều bị Bùi Dịch thu lại lưu trong máy!

“Hết chưa?” Tô Thì Thì nhìn đến Bùi Dịch ngừng lại, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, lạnh lẽo nhìn anh.

Giận quá mà cười, phỏng chừng liền là loại đáng về này.

Bùi Dịch ở trong lòng nặng nề mà thở dài, thẳng thắn là chết, không thẳng thắn cũng là chết, thẳng thắn triệt để như vậy, phỏng chừng chết càng thảm hại hơn, nhưng mà không thẳng thắn triệt để, phỏng chừng chết không chỗ chôn rồi.

Dù sao đều là chết, không bằng tới nhanh một lần!

Bùi tiên sinh cực kỳ ngoan ngoãn giải thích cho Tô Thi Thi rất nhiều chuyện trước đây cô vẫn muốn biết.

“Chúng ta lần đầu tiên đi đến xây dựng Minh Đình, khi đó xâm nhập vào hệ thống máy tính của bọn họ cần một khoảng cách cố định. Rồi sau đó một lần em đi đến đó, anh khởi động hệ thống phòng cháy của bọn họ, dùng máy tính của em làm máy phát tín hiệu”

Quả nhiên như thế, Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, lẳng lặng chờ Bùi Dịch tiếp tục nói.

Bùi Dịch tiếp tục nói: “Lần thứ ba xâm nhập hệ thống của bọn họ xóa bỏ phần văn kiện của em, là vì đem tín hiệu gắn vào vòng cổ của em”

“Cho nên nói trong vòng cổ của tôi có máy theo dõi đúng không?” Tay Tô Thi Thi vói lên trên cổ chạm vào chuỗi Ngọc Thạch kia, muốn kéo xuống tới.

Bùi Dịch lập tức bắt lấy tay cô: “Là thiết bị định vị được cài tiến qua.”

“A..., đã cài tiến qua đúng không?” Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn nữa một chút, trong lòng thầm suy nghĩ, may mắn ngày đó cô cùng Ôn Ngọc trốn việc lúc đi không có mang trang sức, bằng không không lập tức đã bị anh tìm đến?

Cô cũng không vội vã kéo vòng cổ nữa, vẫn như cũ cười hi hi nhìn Bùi Dịch, chờ anh tiếp tục nói.

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút đỏ lên, đến lúc này, có chút nói không nên lời, phỏng chừng sẽ chết thảm hại hơn.

“Trước đây, “Bùi tiên sinh nghiêm trang nói, “lần đó tại xây dựng Minh Đình xóa sạch phần văn kiện kia của em là vì nhìn đến em đối với Hồ Sĩ Minh cười cực kỳ rạng rỡ.”

Anh dừng một chút, xấu hổ nói: “Anh ghen tị.”

Tô Thi Thi sùng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Chuyện này nếu là trước đây cô nghe được Bùi Dịch nói ra những lời này khẳng định sẽ cực kỳ kích động, nhưng mà hiện tại cô rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

“Còn có sao?” Tô Thi Thi tiến lên kéo cà- vạt của anh, thân thể từ từ tiếp sát, nhìn chăm chăm ánh mắt anh nói: “Bùi tiên sinh, anh tốt nhất nói xong một lần.”

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, sau đó chém đinh chặt sắt nói: “Đã hết rồi.”

“Anh xác định?” Tô Thi Thi sắc mặt trầm tiếp xuống, người này hiển nhiên còn có một đống chuyện lớn không nói cho cô biết, giải thích không triệt để, là vấn đề thái độ!

Đúng lúc này, Bùi Dịch đột nhiên sắc mặt tối sầm lại, sau đó ôm cổ cô, một cái xoay người đè cô ở trên chiếc ghế.

Bùi tiên sinh hít mất tại đánh giá trên người Tô Thi Thi một phen, sau cùng ánh mắt dừng lại nơi ngực của cô, u ám nói: “Bộ quần áo hôm nay em mặc, anh cực kỳ thích!”

“Anh!” Tô Thi Thi nổi giận, vội vàng che khuất ngực, “Bùi Dịch, anh đừng hòng nói sang chuyện khác!”

Bùi Dịch hít mất, cúi đầu phủ lên ngực của cô, trầm giọng nói: “Vợ yêu, em không thấy được anh đã chủ động nhận sai sao?”

“Vì trừng phạt bản thân anh, anh quyết định hầu hạ em thật tốt!”

“Đương ngu! Làm mà!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Đem trâu! Làm ngựa!

“Em mới không cần đem trâu, em mới không cần làm ngựa!” Trong văn phòng vang vọng tiếng kêu khóc của Tô Thi Thi, chỉ là tiếng khóc này hơn một tia kiều mỹ, nghe qua khiến cho xương người mềm mại.

Tô Thi Thi hung hăng cắn lấy trên vai Bùi Dịch một cái, hận không thể đem bờ vai của anh cắn ra mấy cái động tói.

Thật quá đáng!

“A! Em không muốn tư thế này! Không muốn cưỡi ngựa mà!” Tô Thi Thi nổi giận, đạp chân nghĩ muốn đem Bùi Dịch đá xuống đất.

“Ngao!” Bùi Dịch một chữ ngăn chặn miệng Tô Thi Thi, hầu hạ càng thêm ra sức rồi.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi không còn chút sức lực nằm ở trên ghế sofa. Bùi Dịch từ trong phòng nghỉ lấy ra một tấm thảm mỏng, nhẹ nhàng mà che trên người cô.

Tô Thi Thi ai oán tròn mắt nhìn anh, bây giờ đến khi lực mắng chửi người đều không có rồi.

Cảm thú!

Bùi tiên sinh thực hiện đúng như lời nói, bây giờ hầu hạ được đặc biệt ra sức. Tô Thi Thi cảm thấy được nếu còn làm thêm một hai giờ nữa, cô tuyệt đối không còn khí lực đứng lên.

Ăn no thoả mãn Bùi tiên sinh lười biếng tựa vào trên ghế sofa, dòi đầu Tô Thi Thi đặt ở trên chân mình, giống vuốt ve cún con một dạng vuốt ve đầu cô.

Tô Thi Thi run rẩy vương cánh tay, bắt lấy tay anh hung hăng quăng phát qua một bên, không còn chút sức lực phun ra hai chữ: “Tránh ra!”

Bùi Dịch cũng không quấy nữa, chờ thêm một phút đồng hồ, lại tiếp tục vuốt ve.

Tô Thi Thi thật sự không còn khí lực cùng anh náo loạn, chỉ cảm thấy mắt hai mí càng ngày càng nặng, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô lần nữa tỉnh lại, phát hiện trên thân mình đã rửa ráy sạch sẽ, mặc vào một bộ quần áo mới, trong văn phòng cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Tô Thi Thi nghĩ đến bộ quần áo vừa rồi kia bị xé nát, mạnh bụng kín mặt.

Lúc đi vào và đi ra mặt quần áo khác nhau, dù là kẻ ngu ngốc cũng đều hiểu cô ở trong này làm cái gì rồi? Tô Thi Thi kêu rên.

Cô không mặt mũi đi ra ngoài!

Như là biết cô suy nghĩ cái gì, Bùi tiên sinh nhân nhạ nói: “Nơi này có thang máy trực tiếp thông hướng garage tầng ngầm, không sợ.”

“Người nào sợ?” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn anh.

Lúc này ngủ một giấc, đã tỉnh táo mười phần, đầy đủ sức lực cùng anh ằm ỉ một trận rồi.

Nhưng hiển nhiên, Bùi Dịch sẽ không ngốc như thế cùng cô cãi nhau, nhìn thấy đáng về Tô Thi Thi thờ phỉ phỉ, Bùi tiên sinh đứng lên một bên hướng cô đi đến, một bên buông cà- vạt, như vậy lại bao trùm lên một cổ khí tức không đứng đắn.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, thân thể kim lòng không đậu rụt rụt ra phía sau, trừng mắt nhìn anh nói: “Anh đừng tới đây, chẳng thể thì em thật sự tức giận!”

Bước chân Bùi Dịch lập tức ngừng lại, sau đó nghiêm trang nói: “Chỉ cần vợ yêu của anh không tức giận là được.” “Anh!” Tô Thi Thi chán nản, thế mới biết bị anh lừa dối nữa rồi.

Nhớ tới chuyện anh rình lén theo dõi cô, Tô Thi Thi đột nhiên ngẩng đầu nhìn gian phòng làm việc này, khẩn trương hỏi han: “Anh không biến thái đến độ trong văn phòng chính mình cũng gắn thiết bị theo dõi chứ?”

Bùi Dịch sùng sốt, lập tức chân thành nói: “Chỉ ở cửa và hành lang có gắn máy theo dõi, trong văn phòng không có. Vợ yêu yên tâm, anh còn không nghĩ muốn bản thân bị người khác nắm được điểm yếu.”

“Anh... Đầy đủ ngoan độc!” Tô Thi Thi chịu đựng kích động muốn tròn mắt nhìn anh, không nghĩ muốn lại đi nói chuyện với anh.

Cô tuy nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp phải Bùi tiên sinh từ đầu liền không có phần thắng.

Nhưng trải qua một trận ằm ỉ như vậy, Tô Thi Thi vốn dĩ lo lắng cho Bùi Dịch trái lại ít đi rất nhiều, cô nhớ tới chính mình rõ ràng là tới an ủi anh, kết quả vậy mà biến thành cái dạng này.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Thi ngẩng đầu lên lút nhìn Bùi Dịch một phen, thấy Bùi Dịch sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có đáng về giống như bị đá kích.

Tô Thi Thi buồn bực, chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng mà cô lại vẫn là có chút lo lắng, đứng lên sửa sang lại quần áo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ngửa đầu nhẹ giọng hỏi: “Chuyện cạnh tranh đấu thầu,

anh thấy thế nào?”

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nếu như nhìn kỹ, có nhìn đến trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng.

Thì ra cô gái nhỏ của anh đột nhiên đến tìm anh, là vì chuyện này.

Trong lòng anh chảy qua một dòng nước ấm, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra nửa phần, ngược lại là có vẻ có chút cô đơn, nhàn nhạt nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, xem nhật liên tốt rồi.”

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi hiểu lầm anh tại vì thất bại mà thương tâm, như thế sau này chẳng phải là...

Bùi Dịch có chút ảo não. Tô Thi Thi yêu anh nên mới để tâm vào những chuyện vụn vặt này, nếu để cho cô về sau biết chuyện này hoàn toàn không phải như thế, phỏng chừng lại tức giận!

Nghĩ tới đây, Bùi tiên sinh cực kỳ không sợ mất mặt lật lọng nói: “Loại thất bại này anh không để vào mắt, chỉ là tìm hiểu trước khi hành động mà thôi.”

Anh nói cực kỳ mật mờ, ả ả có một tầng ý tứ khác, nhưng mà Tô Thi Thi không có nghe ra ý trong lời nói của anh còn mang một tầng hàm nghĩa khác.

Cô vốn dĩ chuẩn bị tốt một đồng lời để an ủi anh, đột nhiên nghe được anh nói như vậy, lại có chút thấy mình làm chuyện thừa rồi.

“Anh thật sự không thêm đề ý?” Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn Bùi Dịch, chẳng lẽ thật là cô suy nghĩ nhiều?

Bùi Dịch vẻ mặt nghiêm túc, xoay người nhẹ nhàng mà vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi, khẽ cười nói: “Cảm ơn em.”

“Ừm...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, anh nghiêm trang như vậy nói cảm ơn, để cho cô càng thêm không biết phải làm sao rồi. Người đàn ông này nói lời cảm ơn thôi mà, để làm chi nói ái muội như thế, còn dùng cái loại ánh mắt này câu dẫn cô! Không biết cô hiện tại sức chống cự rất yếu sao?

Tô Thi Thi bị ánh mắt nhu tình của Bùi tiên sinh công hạ, cực kỳ không cốt khí dời đi ánh mắt, lúng ta lúng túng nói: “Anh không có việc gì thì tốt rồi.”

Nhưng mà trong lòng cô lại vẫn có chút lo lắng, dù sao cô nhìn thấy Bùi Dịch vì sự kiện công trình này cố gắng đến như vậy. Một đám ngày ngày đêm đêm, Bùi Dịch đều luôn vội vàng với bản thiết kế. Tuy cô cũng không có gần gũi quan sát qua, nhưng mà từ vẻ mặt Bùi Dịch có thể thấy được, anh đối với thiết kế của chính mình cực kỳ hài lòng.

Hiện tại đạt được kết quả này, nói không có gì làm sao yên tâm được đây?

Nhưng Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch một hồi, lại thật sự thấy anh không có chút nào đề ý.

Thật sự xem không hiểu rồi.

Tô Thi Thi bùi môi, cô cùng Bùi Dịch tiếp xúc tới nay, tuy vẫn cảm thấy Bùi Dịch rất thần bí, cũng biết anh có rất nhiều chuyện bất tiện nói ra, nhưng đây là lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác mờ mịt này.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, hí hóp mắt nhìn Bùi Dịch: “Nói, Anh có phải hay không đã có kế hoạch khác?”

Kỳ thật từ trên tâm lý mà nói, cô vẫn lại là không tin Bùi Dịch dễ dàng liền bị đánh bại như thế.

Hồ Sĩ Minh cũng chưa bại, Bùi Dịch làm sao có thể bại!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cô gái này có đôi khi thông minh thực làm người ta đau đầu.

Anh không dám giải thích, nếu càng giải thích, về sau Tô Thi Thi càng tức giận, anh cũng không nghĩ muốn đến lúc đó Tô Thi Thi lại biến mất lần nữa.

Nếu giải thích không được, vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai thôi. Mà phương thức Bùi tiên sinh nhận sai đó là - - trực tiếp để cho Tô Thi Thi không rảnh nghĩ đến việc này!

Tô Thi Thi là khóc lóc rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đương nhiên là tức đến phát khóc.

Mà ở trong phòng làm việc Bùi tiên sinh trên mặt lưu lại một đường màu đỏ móng vuốt, nhìn qua có chút thương cảm.

“Nha đầu thối xuống tay cũng thật độc ác.” Bùi Dịch đụng miệng vết thương một cái, có chút buồn bực.

Anh không phải không nghĩ muốn đuổi theo, đúng là Tô Thi Thi nói anh dám đuổi theo, cô liền rời nhà trốn đi!

Đau đầu!

Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên xuất hiện ở trong phòng làm việc, nhướn mày, ấn điện thoại nội bộ kêu thư ký Vương vào.

Thư ký Vương còn đang suy nghĩ Tô Thi Thi đến thăm, tổng giám đốc tâm tình khẳng định rất tốt, rất là vui vẻ liền chạy tiến vào, đúng là vừa vào, liền nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch âm trầm nhìn anh.

“Sao... Làm sao vậy?” Thư ký Vương run lấy bầy, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

“Thư ký Vương.” Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn thư ký Vương, nói từng chữ từng câu, “Tần tổng gần đây gặp được một khách hàng rất khó ứng phó, cậu đi giúp một tay đi.”

“Là Ngô tổng kia?” Thư ký Vương vừa nghe mặt liền suy sụp xuống.

Cái Ngô tổng kia thích rượu như mạng, ngàn chén không say, đây là muốn cho anh ta đi bồi ông ta uống rượu đến chết mà!

“Bùi tổng, tôi sai rồi, tôi lần sau nhất định thông báo!” Thư ký Vương là kinh nghiệm đầy mình có thể nói tu luyện thành tinh rồi, lập tức liền đoán được nguyên nhân, còn kém quỳ xuống để xin tha rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ mặt không chút thay đổi khoát tay: “Mau đi đi.”

Nhưng anh vừa dứt lời, cửa liền truyền đến một giọng nói. Tần Phong vô cùng vui vẻ đi đến: “Bùi Dịch, tôi mới vừa giống như nhìn thấy Thi Thi ở bên ngoài công ty, em ấy tới tìm cậu rồi sao?”

Tần Phong đi tới, ngẩng đầu liền nhìn đến trên mặt Bùi Dịch có vết cào kia, lập tức liền lạnh run: “Bị đánh?”

Nhưng anh ta sau khi nói xong, liền phát hiện không khí không đúng, quay đầu bỏ chạy.

“Cậu cảm thấy được chạy liền không sao rồi hả ?” Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lạnh.

Gần đây thấy mọi người lên án truyện H quá, nên chắc không thêm H vào truyện nữa, nếu ko thì sẽ viết riêng một cuốn coi như ngoại truyện. Mọi người nghĩ sao? Thích như trước đây hay là riêng một cuốn nè? Cho bạn ý kiến đi.

Bạn thi sao cũng được, đừng ném đá là được, tui dễ tính lắm, nhưng mà không có hiền

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Tôi cũng lo lắng cho anh ấy

Giọng nói lạnh lẽo như là muốn đem không khí đông cứng một dạng. Tần Phong thân thể lập tức cứng đờ, chậm rãi quay đầu, cầu xin tha thứ nhìn Bùi Dịch: “Tôi sai rồi, anh trai. Tôi còn có việc bận, thả tôi đi đi!”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn anh: “Tôi mới vừa để cho thư ký Vương qua đó giúp cậu, Ngô tổng cậu nên nắm chắc.”

Tần Phong vừa nghe, sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi, vẻ mặt đau khổ nói: “Vốn tưởng dự án kia đã giành chắc trong tay, ai ngờ cùng cái tên biến thái kia có liên quan.”

Nào biết Bùi Dịch câu tiếp theo, lại để cho anh muốn khóc.

Bùi Dịch nói: “Mặt khác tôi nghĩ muốn đem cái mỏ quặng ở Châu Phi kia cho cậu, đã là anh em, đương nhiên không thể để cậu chịu thiệt thòi rồi. Cậu chuẩn bị một phen, tự mình qua đó kết giao đi.”

“Anh trai à! Tôi thật sự sai rồi!” Tần Phong khóc. Anh mấy ngày nay đang cầu Ôn Ngọc tha thứ, nào có tâm tình đi Châu Phi? Chuyện này không phải là cố tình chơi anh sao?

Tần Phong oán thầm mắt nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái. Bùi Dịch tâm tình khó chịu cũng không sớm chút thông báo anh, hại chết anh rồi !

Thư ký Vương so với anh càng đáng thương hơn, anh ta tới cùng trên ai chộc ai rồi hả ? Anh ta kim lòng không đậu xoa xoa bụng mình một hồi, phòng chừng phải vào bệnh viện uống thuốc rồi, làm không tốt còn bị ngộ độc rượu nữa, quá khủng bố rồi.

Nhưng bọn họ không có cơ hội phản bác, Bùi Dịch trực tiếp đem hai người bọn họ đuổi ra ngoài.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi đến công ty, nhìn đến Tần Phong đáng thương tội nghiệp đứng ở văn phòng cửa chờ cô.

“Thi Thi bà cô của tôi, Bùi Dịch nhà em thật quá đáng, anh vậy mà muốn đem anh đẩy đi Châu Phi!”

Tô Thi Thi nhú mồm, nhàn nhạt nhìn anh: “Tôi nghe nói cái mỏ quặng kia đặc biệt kiếm được nhiều tiền, Tàn thiếu có phải bản thân ở trong phúc không biết phúc rồi hay không?”

Tàn Phong khoe miệng giật giật, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà cùng Tô Thi Thi nói chuyện này, đây là chặn đường lui của anh luôn rồi!

Tàn Phong điều chỉnh sắc mặt, nghiêm trang nói: “Nhưng mà anh cùng Ôn Ngọc nhà anh hiện tại ở vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, như keo như sơn, làm sao có thể tách ra! Anh kiên quyết dù giàu sang cũng không thể tách rời!”

Tô Thi Thi một bên mở cửa văn phòng ra, một bên cười nói: “Vậy anh có thể mang cô ấy cùng đi mà.”

Cô nói xong, quay đầu cười như không cười nhìn Tàn Phong: “Bất quá xem ra, hẳn là cô ấy không muốn đi theo anh rồi?”

Tàn Phong bị cô nói trúng tâm tư, lắc lắc mặt nói: “Em giúp anh khuyên nhủ đi.”

Đây mới là mục đích tới đây của anh, Châu Phi anh tất phải đi một chuyến, nhưng mà Ôn Ngọc chết sống không muốn cùng anh đi, anh lại không nỡ bỏ cô một mình ở lại, đành phải tới nhờ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đi vào trong văn phòng đặt túi xách xuống, rót ly nước, quay đầu ánh mắt sâu xa nhìn anh: “Giúp anh được lợi ích gì?” Tàn Phong dưới chân lão đạo, tức giận đến nghiêng răng ngứa, liền biết tiểu hồ ly này cũng sẽ không dễ dàng như vậy giúp anh.

Anh trong lòng hạ quyết định, cắn răng nói: “Em nói đi, điều kiện gì.”

Tô Thi Thi uống một hớp, tròn mắt quay tròn đạo qua một vòng, cười như không cười nói: “Nói cho tôi biết kế hoạch của Bùi Dịch về công trình thôn Thành Trung.”

“Cái này...” Tàn Phong biến sắc, xấu hổ nói, “Cũng không thể được đổi một cái khác à?”

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, xoay người hướng tới bàn làm việc đi đến: “Chỉ có một cái điều kiện này, không nghĩ muốn trao đổi liền lập tức ra ngoài.”

Tàn Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nội tâm giằng co một hồi, ở trong lòng yên lặng nói: “Anh em à, vì tình yêu, xin lỗi rồi!”

Đối với người khác Tàn Phong đương nhiên sẽ không nói, nhưng mà Tô Thi Thi lại khác, anh sẽ không hoài nghi Tô Thi Thi.

Anh ngồi vào cái ghế trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, nghĩ nghĩ nói: “Anh chỉ biết một số chuyện thôi, còn kế hoạch cụ thể anh cũng không biết. Không để người khác hoài nghi, anh chuyên tâm phụ trách xây dựng Hồ Thâm, mà những cái khác đều là Bùi Dịch chính mình tự quyết định.”

Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn anh, không nói gì.

Tàn Phong tiếp tục nói: “Anh chỉ có thể nói cho em biết, cậu ấy quả thật có kế hoạch, mà còn tin tưởng mười phần, còn kế hoạch là gì, anh cảm thấy được em vẫn lại là không cần đi tìm hiểu, như vậy đối với cậu ấy không có lợi.”

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, thật lâu sau, cô chậm rãi gật đầu, đối với Tàn Phong nói: “Cảm ơn.”

Lúc Tàn Phong đứng lên rồi đi lại nhìn không được quay đầu lại hỏi: “Em vì cái gì không chính mình hỏi cậu ấy, nếu em thật sự hỏi, cậu ấy khẳng định sẽ nói cho em biết”

Tô Thi Thi trên mặt lộ ra một nụ cười nhu hòa, nói: “Anh ấy nghĩ không muốn tôi bị liên lụy vào, tôi hà tất phải để cho anh ấy phải lo lắng chứ?”

“Vậy em...”

“Tôi đây tại sao còn muốn hỏi anh đúng không?” Tô Thi Thi khẽ cười nói, “Đúng là tôi lo lắng cho anh ấy”

Tàn Phong ngẩn người, lập tức lộ ra một nụ cười tự đáy lòng, đối với Tô Thi Thi nói: “Bùi Dịch có em, thật sự cực kỳ may mắn.”

Sau đó anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Tô Thi Thi nhìn cửa văn phòng đóng lại, ánh mắt có chút hoảng hốt, thì thào lẩm bẩm: “Thật là may mắn sao? Tôi giống như trở thành vật cản khiến anh ấy vướn tay vướn chân hơn rồi?”

Tình cảm đối với Bùi Dịch càng thêm sâu sắc, Tô Thi Thi càng đặc biệt hiểu thêm nhiều chuyện về Bùi Dịch. Từ khi Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến giờ, trên cơ bản liên không có thất bại qua. Đây là một người đàn ông rất quyết đoán, mỗi khi anh làm bất kỳ chuyện gì trước đều là nghĩ tường tận.

Tô Thi Thi tin tưởng nếu không có sự xuất hiện của cô, Bùi Dịch bây giờ cạnh tranh đầu thầu tuyệt đối hẳn không “Tìm hiểu trước khi hành động”, mà là trực tiếp trở hết tài năng. Không sai, Bùi Dịch ngày hôm qua câu nói kia hẳn là nói ra có ngụ ý, Tô Thi Thi lúc ấy không chú ý. Nhưng mà về sau lúc nghĩ lại, lại thêm chuyện hôm nay Tàn Phong nói, cô đã cơ bản có thể khẳng định, Bùi Dịch có tính toán khác.

“Nếu em tìm hiểu sẽ mang đến không tiện cho anh, như thế em coi như cái gì cũng không biết đi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Vài ngày sau, Tô Thi Thi tiếp tục bận rộn với công việc của chính mình. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó cũng có hiểu ngầm giữa bọn họ, người nào cũng không nhắc đến chuyện của xây dựng Tiệp Khắc, cũng không có nhắc đến chuyện theo dõi kia nữa.

Tô Thi Thi quả thật không thích có người nhòm ngó chính mình, nhưng mà cô vĩnh viễn quên không được ngày hôm qua ánh mắt Bùi Dịch nhìn chăm chăm màn hình máy tính khi đó.

Chuyện chú như thế, nhiệt liệt như thế, anh là vì nghĩ đến cô, cho nên mới muốn nhìn cô.

Tô Thi Thi bụm mặt, trong lòng có nhiều hơn một tia ngọt ngào. Tuy nhiên loại cảm giác này có chút biến thái, nhưng mà có một người đàn ông cô chấp yêu chính mình như thế, cô gái nào không tâm động chứ.

Đương nhiên, Tô Thi Thi cũng cùng Bùi Dịch làm hiệp ước ba điều, lúc muốn nhìn cô trước hết thông báo cho cô một tiếng, bằng không cô một chút riêng tư đều không có.

Bùi Dịch cũng đã hứa, Tô Thi Thi tin tưởng anh.

Mà một ngày sau, Ôn Ngọc đi theo Tần Phong đi Châu Phi, một tuần sau mới trở về.

Lúc này trời đã càng ngày càng lạnh, trong nháy mắt đã đến mùa đông, qua hơn một tháng nữa liền qua năm mới rồi.

Tô Thi Thi nhìn thời tiết ngoài cửa sổ lạnh thấu xương, trong lòng hơn một tia chờ mong.

“Tết năm nay không hề lạnh như trước rồi.” Tô Thi Thi nhớ tới cô trước kia ở Đoàn gia những ngày này dường như thật sự không có bao nhiêu hồi ức ấm áp.

Chỉ là hai ngày sau đó, cô đột nhiên phát hiện mọi chuyện không bình thường.

Sư huynh cô hai ngày này vậy mà thường xuyên xin phép, càng đến thời điểm cuối năm càng bận rộn, lại thêm việc Ôn Ngọc đi Châu Phi rất nhiều chuyện đều do Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hai người làm. Nhưng mà trong lúc mấu chốt này, Tống Trọng Hạo vậy mà ba ngày hai bữa xin phép.

Có đôi khi là một giờ, có đôi khi hai giờ, có đôi khi thậm chí cả ngày đều không thấy mặt mũi người đâu!

Hôm nay, Tô Thi Thi rốt cục bắt được Tống Trọng Hạo vụng trộm muốn chuẩn đi.

Ở phía trước sảnh, hai người đứng mặt, Tống Trọng Hạo giống như là đứa trẻ đi trộm bị bắt gặp, khẩn trương nhìn Tô Thi Thi: “Sư muội, thật khéo ha.”

“Không khéo, em cố tình ở chỗ này chờ anh.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Tống Trọng Hạo trong lòng một hồi hộp, ấp úng nói: “Anh có việc phải đi ra ngoài một lát.”

“Hoặc là mang em đi theo, hoặc là ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, hoặc là nói cho em biết là chuyện gì!” Tô Thi Thi hai mắt nheo lại, cô thấy Tống Trọng Hạo tuyệt đối có việc gạt cô, mà còn việc này cùng cô hẳn là có liên quan!

Tống Trọng Hạo vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng lắc đầu nói: “Không được, Bùi tiên sinh...”

“Xong rồi!” Tống Trọng Hạo vội vàng che miệng, sợ hãi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hào quang.

Cô quả nhiên đoán không sai!

Chạy? Chạy trốn sao?

Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo chạy đến cửa thang máy, chính xác mà nói, là nhìn anh cầm cặp công văn trên tay. Chính là trước đây không lâu, cô vụng trộm đem sợi dây chuyền kia nhét vào trong cặp công văn của sư huynh.

Tô Thi Thi vui vẻ đi trở về đến trong văn phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Dịch, ngữ khí ngọt đến phát ngấy: “Anh yêu, giúp em kiểm tra một chút vòng cổ của em đang ở chỗ nào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Lại hảo sắc

“Trang viên rượu Đông Thành, số 88 đường Phong Khang.”

Tô Thi Thi yên lặng nhìn địa chỉ Bùi Dịch gửi đến, con người lóe sáng, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“Sur huynh đi đến trang viên rượu?”

Trong ấn tượng của Tô Thi Thi, Tống Trọng Hạo hình như không uống rượu. Vậy mà trong khi làm việc lại chạy đến trang viên rượu, nhất định không đơn giản như vậy! Tô Thi Thi dọn dẹp đồ đạc một phen, cầm lấy túi xách đi ra cửa văn phòng.

“Em ngược lại muốn nhìn thử sur huynh anh tới cùng đang muốn làm cái trò quỷ gì!” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Sur huynh cô không làm việc đảng hoàng, làm sur muội như cô đương nhiên phải giám sát anh!

Tô Thi Thi lúc xuống lầu, liền nhìn thấy chú Lý đã ở bên ngoài chờ rồi. Trên mặt ông còn hiện lên một nụ cười tươi tắn.

“Tên kia thật đúng là bá đạo.” Tô Thi Thi có chút đau đầu, vừa thấy liền biết là Bùi Dịch bày mưu kế chú Lý tới.

Cô cũng không cự tuyệt, trực tiếp nói ra địa chỉ. Với kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới 10 phút liền đến nơi.

“Tô tiểu thư, ở chỗ này chờ, hay vẫn lại là?”

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, khoát tay: “Chú Lý cứ đi về trước đi, có gì cháu sẽ gọi.”

“Được.” Chú Lý không có nói vô nghĩa, nổ máy xe liền đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc xe kia băng băng chạy mất, yên lặng thờ dài.

Không biết Bùi tiên sinh lần này cần thông qua cách thức như thế nào để biết hành tung của cô.

Dựa vào hiểu biết của cô đối với Bùi Dịch, cô để cho Bùi Dịch đi thăm dò địa chỉ, Bùi Dịch khẳng định liền biết rõ mọi chuyện.

“Thôi, mặc kệ, trước đi xem sur huynh đang làm gì đã.” Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người hướng tới bên trong trang viên rượu đi đến.

Đây là một tòa nhà nằm ẩn sâu trong một khu phố nhộn nhịp, nơi đây cực kỳ yên tĩnh, kiến trúc mang theo hơi hướng lịch sử, là phong cách Âu châu cổ điển, lộ ra một cổ khí tức phong cách cổ xưa.

Trang viên rượu chiếm diện tích rất lớn, chỉ có một tòa kiến trúc phía ngoài là buôn bán rượu, cái khác đều là các hầm rượu bên trong trang viên.

“Thì ra là nơi này.” Tô Thi Thi nhìn “Trang viên rượu Đông Thành” năm chữ, có chút kinh ngạc.

Cô trước kia ở trong TV từng nhìn thấy giới thiệu qua trang viên rượu này, nghe nói ông chủ của trang viên rượu này là người rất có gia thế, bên trong đều là nhân vật VIP mới có thể vào, người bình thường từ đầu vào không được.

“Sur huynh tại sao lại tới nơi này?” Tô Thi Thi nhíu mày, có suy nghĩ không thông.

Sur huynh cô là một kiến trúc sư nổi tiếng, tuy cũng là rất có tiền, nhưng mà anh lại không thích rượu, làm sao có thể trở thành khách VIP ở đây?

“Xong đời, hẳn không bị ném ra ngoài chứ?” Tô Thi Thi có chút khó nghĩ rồi.

Cô không phải khách VIP, chưa biết chừng vào không được. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn lãng phí thời gian, tính toán trước cứ đi vào xem tình hình. “Người là Tô tiểu thư?” Đang lúc Tô Thi Thi đi đến trước đại sảnh, tiểu thư lễ tân vừa thấy đến Tô Thi Thi, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

“Cô... Cô biết tôi sao?” Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn vị tiểu thư kia.

Mỹ nữ lễ tân kia cười nói: “Vị hôn thê của Bùi tiên sinh, hiện tại toàn bộ người ở Bắc Kinh người nào không biết người chứ.”

“Ách...” Tô Thi Thi ngẩn người.

Cô đây là nhờ phúc của Bùi Dịch sao?

Bùi Dịch mặt mũi rất lớn, Tô Thi Thi không biết có phải Bùi Dịch trước đó đã nói qua hay không. Tóm lại, cô có thể dễ dàng đi vào, mà còn rất nhanh biết rõ sur huynh cô đang ở đâu.

Lúc này, Xây dựng Tiếp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Vương nom nóp lo sợ báo cáo vị trí của Tô Thi Thi

“Tô tiểu thư đã đi vào, muốn để cho Dương Dững theo vào hay không?” thư ký Vương thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch đặt văn kiện xuống, ngẩng đầu nhìn nhặt liếc mắt nhìn anh ta, sau đó đứng lên đi tới cửa.

Thư ký Vương cả kinh.

Tổng giám đốc đây là nghĩ muốn tự mình đi?

Anh ta khần trương chạy đến một bên giá áo, thay anh lấy áo khoác tây trang, lúc đưa áo cho anh muốn nói lại thôi.

Lát nữa còn có một cái hội nghị quốc tế đó tổng giám đốc! Không thể họp mà không có tổng giám đốc được đâu! Anh ta sẽ bị thành viên ban quản trị giết chết đó tổng giám đốc!

Nhưng mà Bùi Dịch hiển nhiên đã hạ quyết tâm, đưa tay tiếp nhận áo khoác vắt ở trên cổ tay, cũng không quay đầu lại nói: “Đừng để cho người khác đã quấy rầy cô ấy.”

Dứt lời liền mở cửa bước ra khỏi văn phòng.

Thư ký Vương nhìn cửa văn phòng mở ra, hồn lìa khỏi xác rồi

Người trái lại trước tiên nên nói muốn đi đâu mới đúng!

Anh ta làm thế nào cùng một đám thành viên ban quản trị chờ họp giải thích đây? Thư ký Vương khóc không ra nước mắt. (Chuyện này dễ ẹc, ông chỉ cần bảo sếp đi tìm vợ rồi, mấy người ý kiến cái gì, ai dám lên tiếng chứ?)

Ai cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, Tô Thi Thi tự nhiên càng không biết.

Cô được người phục vụ dẫn đường, rất nhanh liền tìm được Tổng Trọng Hạo.

“Quả nhiên là theo người ta hẹn gặp!” Tô Thi Thi nhìn đến Tổng Trọng Hạo, đối diện anh có một người đang ngồi, con người tối sầm ám

Chỉ là đối tượng sư huynh cô hẹn gặp...

Tô Thi Thi yên lặng đánh giá soái ca ngồi ở đối diện Tổng Trọng Hạo một phe. Riêng về khuôn mặt thôi quả thật rất tuần tú, nhìn qua không tới 30, là một suất ca ngoại quốc .

Chỉ là suất ca này trên đầu tóc trắng! Bọn họ đang ngồi ở cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, rơi vào trên tóc của vị suất ca kia, tạo nên một mảnh ánh sáng lấp lánh Tạo hình này cũng thật phong cách!

Tô Thi Thi sực nhớ tới hai năm nay trong Làng Giải Trí xuất hiện một vị suất ca họ Ngô, tạo hình của vị suất ca kia rất giống như người này.

Mà lúc này vị suất ca ngoại quốc kia đang cùng sư huynh cô ở bên kia phẩm rượu, nước da trắng nõn kia hòa với dáng vẻ của anh ta, thật là có chút giống tiểu thịt tươi.

“Không đúng, Tô Thi Thi này sao lại háo sắc rồi!”

Tô Thi Thi mạnh mẽ xoa nhẹ mặt mình, cô vậy mà ở trong này nhìn đến ngây người.

“Khụ khụ, Tô tiểu thư, tôi đây trước đi xuống rồi.” Bên cạnh người phục vụ vụng trộm nở nụ cười một phen, xoay người rời đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt xấu hổ. Không tòi Bùi Dịch không ở trong này, bằng không cô chết chắc rồi!

Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cô chỉ là một người bình thường, nhìn đến suất ca đương nhiên nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Tổng Trọng Hạo còn không biết chính mình bị theo dõi, lúc này đang cùng vị suất ca trò chuyện, nhìn qua cực kỳ hưng phấn.

Mà người ngồi đối diện kia lại chỉ nhìn chăm chăm ly rượu trong tay, thỉnh thoảng hướng về phía Tổng Trọng Hạo nâng ly lên: “Cạn một ly?”

Tổng Trọng Hạo lập tức lắc đầu: “Tôi không uống rượu.”

Suất ca liếc anh một cái, phun ra một chữ: “Tệ.”

Tô Thi Thi nhú mồm, vị suất ca ngoại quốc này quốc ngữ trái lại nói không tệ.

Cô im lặng không tiếng động đi qua, ngay lúc cô muốn tới gần bọn họ thêm chút nữa, Tổng Trọng Hạo vừa lúc quay đầu lại.

“Sư muội?” Tổng Trọng Hạo sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi, roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, giống như là nhìn thấy quỷ một dạng.

“Choang!” Vị suất ca ngồi đối diện kia bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, cái ly từ trong tay rơi xuống mặt đất, nát tan.

“Rượu của tôi!” Suất ca mặt lập tức suy sụp thêm vài phần, siêu cấp ủy khuất trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo, “Anh mau đền rượu cho tôi!”

“Tôi...” Tống Trọng Hạo muốn khóc, nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn suất ca, vẻ mặt đau khổ nói, “Hai vạn tám một chai, Anh tha cho tôi đi.”

“Không bồi thường? Từ giờ trở đi, tôi không muốn thấy anh nữa!” Suất ca thờ phỉ phỉ ngồi trở lại chỗ của mình.

“Đức An, đừng keo kiệt như vậy, không phải chỉ là một bình rượu thôi sao!” Tôn Trọng Hạo lập tức qua đi dỗ anh ta, thậm chí ngay cả Tô Thi Thi đều đã chẳng quan tâm rồi.

Tô Thi Thi thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, khoe miệng ả ả giật giật.

Sư huynh cô... Hả không là cái loại này đi?

Nhưng mà một màn này trước mắt, thấy thế nào đều giống như là cặp tình nhân đang cãi nhau!

“Sư muội, anh trước dẫn hắn đi hàm rượu, hẹn gặp lại.” Ngay tại lúc Tô Thi Thi sững sờ, Tống Trọng Hạo không biết cùng vị suất ca Đức An kia đã thỏa hiệp xong chuyện gì, lúc này muốn dẫn hắn đi.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, nhìn bóng lưng sư huynh cô khăn cấp thoát đi, ngậm khinh bỉ nở nụ cười.

“Muốn chạy trốn?”

Tô Thi Thi đuổi theo, vươn tay giữ lấy cổ tay sư huynh cô, cười nói: “Em khoảng thời gian trước đối với rượu đồ có chút nghiên cứu, sư huynh anh lại không hiểu rượu, vẫn lại là để cho em tới giúp anh giới thiệu cho vị suất ca này đi.”

“Sư muội...” Tống Trọng Hạo thân thể cứng lại rồi, đang muốn kiểm soát cự tuyệt, Đức An đột nhiên xông lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, kích động nói: “Cô biết rượu, nhanh lên mang tôi đi tìm rượu, tôi chỉ uống hân không xem!”

Chỉ biết uống hân không xem? Nào có loại si mê rượu như này!

Tô Thi Thi buồn bực nhìn Đức An cầm lấy tay mình, thứ hai lần cũng chưa bỏ ra được.

Tống Trọng Hạo thấy thế cũng nóng nảy, tiến đến bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi: “Sư muội, Bùi tổng hân không có tới chứ?”

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

Dựa theo tính tình Bùi Dịch, sẽ không đến sao?

Chết tiết Bạch Mao sắc lang, lại vẫn không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Quậy lớn

“Đức An, tôi đưa anh đi. Sư muội tôi thân thể yếu, anh đem tay em ấy nắm đến đau luôn rồi.” Tống Trọng Hạo nhào lên giữ chặt tay Đức An, phải dùng toàn bộ sức mạnh mới kéo anh ta buông ra, sau đó liếc nhìn dùng thân thể của chính mình thay thế Tô Thi Thi.

Đức An người này là một kiến trúc sư, bình thường thường xuyên chạy công trường, thân thể rèn luyện cực kỳ cường tráng.

Tống Trọng Hạo ở trước mặt anh ta, tuy nhiên hai người mỗi người đều đã không thua kém nhiều, nhưng mà tự dung sinh ra một cảm giác yếu đuối.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sư huynh mình thay cô bị nắm đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Sư huynh, làm khó anh rồi !”

Tống Trọng Hạo vì an ủi Đức An, quyết định trực tiếp dẫn anh ta đi hàm rượu, khiến Tô Thi Thi rất ngạc nhiên chính là. Sư huynh cô ở trong này làm sao lại có quyền lực lớn như vậy?

Bọn họ không biết, lúc này quản lý trang viên rượu đang vội vã triệu tập đám người phục vụ mở cuộc họp đột xuất.

“Đi hầm rượu rồi hả?”

Vừa rồi đón tiếp Tô Thi Thi vị phục vụ kia nói, “Không sai, Tô tiểu thư cùng đi theo một lúc. Quản lý, chúng ta có cần đặc biệt chiêu đãi một phen hay không?”

Quản lý nhủ mảy nghĩ nghĩ, do dự nói: “Chúng ta trước hết bày tỏ tấm lòng của Tần thiếu, ngài ấy cùng Bùi tiên sinh là bạn tốt, hẳn là không phản đối. Người nào cũng biết vị Tô tiểu thư này khó hầu hạ, nếu như làm không tốt chúng ta chuẩn bị mất việc là vừa.”

“Đúng, hay là hỏi ý kiến Tần thiếu một phen.” Đám người phục vụ lập tức gật đầu.

Nếu để cho Tô Thi Thi biết cô hiện tại ở Bắc Kinh này hình tượng trong lòng mọi người là đại tiểu thư khó hầu hạ, phỏng chừng buồn buồn bức chết.

Mấy chuyện trước kia đều là do cô làm, Bùi Dịch có thể nói là vì hồng nhan mà trả thù, mọi người nghĩ như vậy về tình có thể tha thứ.

Chỉ là quản lý gọi điện thoại qua, Tần Phong đang ở Châu Phi xa xôi kia cũng không có nhận được điện thoại.

Quản lý đành phải tự lực cánh sinh, đối với người phục vụ nói: “Vẫn lại là đừng làm những chuyện quá đặc biệt như vậy, đến lúc đó để cho Tô tiểu thư lúng túng. Chỉ cần cô ấy cần gì đều làm hài lòng là được, mặt khác đừng cho người đi quấy rầy bọn họ.”

Đám người phục vụ gật đầu, lập tức đi hầu hạ vị “Đại tiểu thư khó hầu hạ” này rồi.

Vì thế Tô Thi Thi bọn họ cực kỳ thuận lợi tiến vào hầm rượu lớn nhất trong trang viên rượu này.

“Tình yêu của tôi, quá tuyệt vời rồi!” Đức An vừa vào hầm rượu, ánh mắt liền giống như biết phát sáng, cả chính mình họ gì phỏng chừng đều đã không biết nữa rồi.

Tô Thi Thi trong lòng cũng cực kỳ rung động, chỉ thấy hầm rượu này ước chừng hơn năm trăm mét vuông. Bên trong một cái không gian lớn như vậy đứng sừng sững từng dãy từng dãy rượu, bên trong đều cất các loại rượu nổi tiếng. “Vô giá!” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến Tổng Trọng Hạo kháng nghị nói: “Rượu ở đây đều rất quý, muốn lấy thì phải có điều kiện!”

“Không được, anh đã nói muốn thỏa mãn tôi, như thế nào lật lọng?” Đức An ôm một bình rượu, chết sống không chịu buông tay.

Tô Thi Thi yên lặng nâng trán, vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đi theo bên cạnh, vô tình nhìn thấy người phục vụ kia có vẻ mặt chán kinh cùng ngại ngại.

Cô thở dài, đối với người phục vụ nói: “Cô ở bên ngoài chờ chúng tôi đi, đóng cửa lại, đừng để người khác tiến vào.”

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua hai người đàn ông phía trước giống như cặp vợ chồng đang cãi nhau, thật sự là cảm thấy được có chút mất mặt!

Cãi nhau vui vẻ thì không sao, nhưng mà đừng giống hai người đàn bà ở bên kia cãi nhau được chưa!

Tổng Trọng Hạo khí lực không lớn bằng Đức An, rất nhanh Đức An liền chiếm thượng phong.

Đức An trên tay mang theo một chai rượu Laffey 280 năm, trong lòng cũng ôm một chai giống như vậy. Mắt sắc phát hiện phía trước lại càng có nhiều loại rượu ngon hơn, lập tức chạy tới.

Tổng Trọng Hạo ở phía sau cuống quýt đuổi theo, sốt ruột hô: “Hai chai đủ rồi, anh không thể tham lam như vậy, tuy tiền bạc người khác cũng không thể phung phí như vậy!”

Đức An xem nhẹ hừ một tiếng: “Cũng không phải tiền bạc của anh, anh đau lòng cái gì?”

“Nhưng cũng không thể không biết tiết chế như vậy, tôi làm sao ăn nói với người ta đây.” Tổng Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nói.

“Xài tiền bạc của người khác?” Tô Thi Thi sững sốt, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời lúc trước sư huynh cô trong lúc vô ý nói ra.

“Bùi Dịch. . .” Tô Thi Thi ánh mắt vèo vèo lại. Tổng Trọng Hạo trốn việc ra ngoài theo người ta mua rượu rất có khả năng là do Bùi Dịch bày mưu đặt kế, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ tới cùng muốn làm cái gì.

Đúng là cực kỳ hiển nhiên cái vị suất ca ngoại quốc này chi tiêu là do Bùi Dịch thanh toán!

Kia đều là tiền bạc nha!

Tô Thi Thi nổi giận!

“Tiền bạc của anh ấy cũng không phải từ trên trời rơi xuống, để cho các người tiêu xài phung phí như vậy.” Tô Thi Thi xắn tay áo lên, roạt roạt roạt chạy lên, vươn tay túm chặt một chai rượu đỏ trên tay Đức An, trên mặt cười lạnh đáng sợ, cười như không cười nói, “Uống nhiều rượu hại thân, hai chai là đủ

rồi.”

Tổng Trọng Hạo nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt tươi cười, thân thể kim lòng không đầu run run một phen, nhưng mà anh rất nhanh phản ứng lại, vội vàng đối với Đức An nói: “Sư muội nói rất đúng, uống nhiều hại thân, chúng ta lấy hai chai đi.”

“Không được, anh nói nơi này có rất nhiều rượu đồ trân quý, tôi mới không ngại đường xa vạn dặm chạy tới, anh cho bây giờ lại không cho tôi uống đã! Tôi không thuận theo!” Đức An nói xong liền quay qua Tô Thi Thi giành lại Tô Thi Thi nghe được sau cùng một câu của anh ta, toàn thân da gà đều đã dâng lên, không nói gì trừng mắt nhìn sư huynh cô liếc mắt một cái, dùng ánh mắt hỏi anh: “Người eo là này là từ đâu tìm tới?”

Tổng Trọng Hạo trở về vẻ mặt nghiêm túc: “Anh ta là giả heo xoi tái cộp giả, là một người đàn ông đích thực!”

Tô Thi Thi nghe xong muốn trợn trắng mắt, cô tuyệt đối tin tưởng Đức An là một người đàn ông thật, bằng không khí lực của anh ta làm sao có thể lớn như vậy!

Tô Thi Thi tự nhận là chính mình khí lực đã lớn, đánh bắt ngờ có thể thoải mái không chế được một người đàn ông bình thường, nhưng mà cô bây giờ lại cướp rượu không lại Đức An!

“Người quái dị này từ nơi này chạy đến? Đừng tưởng rằng mình là sư muội của Hạo Hạo, tôi không dám làm gì đối với cô, cô buông tay cho tôi!”

“Người quái dị?”

Tô Thi Thi lửa giận tuông trào, hiện tại đã không phải vấn đề mấy bình rượu nữa rồi, cũng không phải vấn đề tiền bạc rồi!

“Rượu này anh một chai cũng không được lấy!” Tô Thi Thi nổi giận, anh ta thích rượu đến như vậy, cô sẽ khiến cho anh một chai đều đã uống không được, cũng dám mắng cô là người quái dị!

“Dựa vào cái gì?” Đức An cũng nổi giận, cùng Tô Thi Thi tranh cãi, hiện tại đã không phải vấn đề về rượu nữa, mà là vấn đề mặt mũi!

Anh ta vậy mà đâu không lại một cô gái!

“Sư muội, anh ta uống say. . .” Tổng Trọng Hạo nhìn thấy tình hình thì u mê, hoàn toàn không rõ hai người này như thế nào đột nhiên liền đánh nhau rồi.

Tô Thi Thi nghe xong Tổng Trọng Hạo nói, liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh có thấy con ma men nào nói chuyện trật tự rõ ràng như thế sao?”

“Đúng vậy, tôi mới không say rượu!” Đức An lập tức gạt đầu. Sau đó cùng Tô Thi Thi liều mạng giành lại bình rượu trên tay.

Tô Thi Thi ánh mắt một lệ, nâng lên giày cao gót liền hướng tới trên chân anh ta giẫm xuống, Đức An bị giẫm đau, không chú ý một cái đã bị Tô Thi Thi vươn tay đoạt loại bình rượu rồi.

“Cô! Hừ!” Đức An quay đầu liền đi đến tủ rượu ở góc tường.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ để anh ta được như ý, anh ta chỉ dám lấy rượu, cô liền lập tức chém giết.

Tổng Trọng Hạo tìm đập thùm thùm, quay đầu nhìn một phen bốn phía, lập tức rất nhanh hướng tới cửa ra chạy tới, vừa chạy một bên cởi áo khoác.

Chỉ thấy anh chạy tới cửa cởi áo khoác, rất nhanh liền hướng tới góc tường nhảy lên trên, áo khoác vừa lúc che đi một cái camera ở góc tường.

Mà khi anh làm xong toàn bộ chuyện này khi đó, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận vĩ đại rầm thanh âm, lập tức có âm thanh bình thủy tinh đập nát.

Tổng Trọng Hạo lập tức quay đầu, trực tiếp ngây dại.

Chỉ thấy một cái kệ rượu cao hơn hai thước nặng nề mà ngã đè lên một kệ rượu khác ở phía trước anh, bị đè ngã kệ rượu phía trước lại ngã đè hướng tới kệ rượu phía trước ngã tới, hàng loạt kệ rượu giống như là quân bài Domino một dạng rầm rầm ngã xuống đất.

Toàn bộ rượu đặt trên kệ đều rơi trên mặt đất bẻ nát, trong hầm rượu nhất thời tràn ngập ra nhất điều con sông màu đỏ, trong không khí nơi nơi đều là mùi rượu thơm ngát.

“Xong đời rồi. . .” Đứng giữa những cái kệ rượu kia Tô Thi Thi cũng ngây dại, yên lặng nhìn thoáng qua Đức An đứng ở bên cạnh cô, tay anh ta còn đang giờ trên không.

Đức An lúc này cũng tỉnh táo lại rất nhiều, gian nan quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nuốt nuốt nước miếng: “Vừa rồi là cô đẩy tôi.”

Tô Thi Thi: “Là anh tự ngã.”

“Sư muội. . .” Tổng Trọng Hạo chạy tới nhìn trên đất bừa bãi, thật sự muốn khóc.

Anh nhìn Tô Thi Thi đánh nhau đến đầu đầy mồ hôi, siêu cấp bất đắc dĩ hỏi han: “Sư muội, em dễ chịu chưa?”

Tô Thi Thi xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói: “Dễ chịu rồi.”

“Vậy trong này làm sao bây giờ?” Tống Trọng Hạo rất nghĩ muốn đánh cho Tô Thi Thi một trận.

Không phải là chỉ là cùng Bùi Dịch gạt cô một chút chuyện thôi sao, có tất yếu đem hăm rệu quý nhà người ta đều đã hủy luôn không?

Lúc này Đức An cũng nhìn qua, như tên trộm hỏi han: “Tiền bạc của các người đủ bồi đền sao? Nơi này ít nhất được với trăm vạn đi?”

Tống Trọng Hạo hận không thể bóp chết anh ta: “Tôi cùng sư muội tiền bạc đều đã đầu tư mở công ty, anh nói xem?”

Đức An lui lui cổ: “Tôi là Nguyệt Quang tộc, các người đừng nhìn tôi.”

“Nếu không, chạy?” Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng hỏi.

Tống Trọng Hạo khoe miệng giật giật: “Chúng ta có thể chạy thoát chứ?”

Anh nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi: “Bùi tiên sinh sẽ đến đúng không?”

Tô Thi Thi: “Đại khái. . . Đến.”

Trên bàn nhậu bạn sẽ biết một số chuyện không nên biết, đại khái là biết nhưng im lặng là vàng, chuyện trên bàn bạn nhậu, cụng hết ly mọi chuyện cũng kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Bồi đền không dậy nổi

Ngon đền u ám trong hầm rượu nơi nơi đều đã tràn ngập nồng đậm mùi hương của rượu, nhưng mà không khí lại có vẻ càng ngày càng lạnh.

Tô Thi Thi ôm lại ôm áp cánh tay, nhìn về mặt khuôn mặt u sầu Tống Trọng Hạo cùng Đức An, nói: “Bảo toàn tính mạng, vẫn lại là trước chạy đi.”

Tống Trọng Hạo thận trọng gật đầu: “Không sai, để cho Bùi tiên sinh nhìn đến phỏng chừng chết càng thảm hơn.”

“Chạy!” Ba người co căng chạy.

May mắn lúc trước để cho người phục vụ đi ra ngoài, bằng không lúc này phỏng chừng tất cả bảo an trong trang viên rượu này đều đã đuổi đến nơi rồi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc đi tới cửa, một đám âm thầm điều chỉnh một phen sắc mặt. Sau đó giống như là cái gì cũng chưa xảy ra vậy, mở cửa đường hoàng đi ra ngoài.

Cửa có hai người phục vụ đang chờ, nhìn thấy bọn họ đi ra, thái độ đặc biệt cung kính.

“Tôi tiểu thư không có nhìn trúng loại rượu nào sao?” Người phục vụ thấy Tô Thi Thi bọn họ tay không đi ra, lễ phép tính hỏi han.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, đối với người phục vụ cười cười, nhưng mà không nói chuyện, bước chân không nhanh không chậm đi về phía trước.

Cô không nói lời nào, Tống Trọng Hạo cùng Đức An tự nhiên càng không chủ động nói chuyện. May mà người phục vụ toàn bộ chú ý đều đặt trên người Tô Thi Thi, cũng không có đi đến hỏi bọn họ.

Tô Thi Thi bọn họ đi ra khỏi hầm rượu, liền không ngừng nhanh chóng rời khỏi trang viên rượu.

Người phục vụ thấy bọn họ không chọn được loại rượu nào, cũng không có cảm thấy được rất kỳ quái.

“Hô... Nguy hiểm thật.” Đến bên ngoài trang viên rượu, Tống Trọng Hạo rất lớn nhẹ nhàng thở ra, thoát được họa lớn như vậy, sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã túa ra rồi

Anh thấy Tô Thi Thi ở bên kia xoa xát mồ hôi trên trán, đột nhiên liền cảm thấy nóng rồi. Đi qua vỗ vỗ vai Tô Thi Thi an ủi: “Sư muội, em yên tâm, anh vừa rồi đã che camera quan sát lại rồi, nên hẳn không bị nhìn đến.”

Tô Thi Thi ngẩn người, dơ tay cũng vỗ vỗ bờ vai của anh, tự đáy lòng nói: “Sư huynh, anh cũng học xấu rồi!”

“Sư muội!” Tống Trọng Hạo sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn anh. Thân thể anh liền

căng thẳng, đột nhiên quay đầu, sau đó cả người đều đã cứng lại rồi.

Chỉ thấy cách đó không xa một chiếc xe Lincoln màu bạc đang đậu, sau đó cửa sổ xe từ từ hạ xuống lộ ra một khuôn mặt anh tuấn quay mặt. Giờ phút này chủ nhân của gương mặt tuấn tú kia, chính đang mặt không chút thay đổi nhìn anh.

“Bùi tổng!” tay Tổng Trọng Hạo giống như là chạm phải kim trên người Tô Thi Thi lập tức rút lại, cơ hồ là cùng một thời gian, lập tức kéo Đức An bên cạnh còn đang lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì, co cẳng chạy, giống như là phía sau có sói dữ đang đuổi theo anh vậy.

“Này!” Tô Thi Thi sững sốt, nhìn theo hướng Tổng Trọng Hạo vừa rồi trông đi qua, như gặp phải sét đánh.

“Em dám chạy thử xem?” Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch không mang theo cảm tình. Tô Thi Thi thân thể cứng lại rồi, gian nan xoay người hướng về phía Bùi Dịch cười khan nói: “Bùi tiên sinh, thật khéo ha, sao anh lại tới đây?”

Bùi Dịch mở cửa xe, hai chân thon dài rơi trên mặt đất vững vàng đứng lên, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông cao lớn rắn rỏi cách chính mình càng ngày càng gần, đột nhiên cảm thấy được chính mình thật nhỏ bé, vừa rồi cùng Đức An cướp đoạt đồng tiền khí thế đã sớm tiêu tan không còn một mảnh.

“Hắn không thể nhanh như vậy liền biết rồi chứ?” Tô Thi Thi nhớ tới bị bọn họ vừa rồi khiến cho cái hầm rượu kia long trời lở đất, trong lòng hoang mang.

Thật quá dọa người, cô vừa rồi quả thật là nhân cơ hội lừa sư huynh mình một phen, để cho anh ta chủ động giải thích một chút với cô, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới sẽ quây thành nghiêm trọng như thế!

Những thứ đó đều là rượu trân quý của trang viên người ta, hiện tại đều bị bọn họ phá hủy rồi.

“Tô Thi Thi, em suy nghĩ đến người nào?” Bùi Dịch đã đi tới trước mặt Tô Thi Thi, cúi đầu nhìn đến cô gái nhỏ này vậy mà tại ở trước mặt anh ngẩn người, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt: “Anh yêu, anh trước đưa em về công ty đi, em chỉ trốn ra ngoài một giờ rồi!”

Một tiếng anh yêu này để cho tức giận của Bùi tiên sinh nhất thời tan thành mây khói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn hai mắt Tô Thi Thi, ánh mắt thu lại, mặt không đổi sắc ôm lấy cô, hướng tới xe đi đến.

Lúc ở trên xe, Tô Thi Thi bắt ngờ nhu thuận, cũng không cùng Bùi Dịch câu kinh, cũng không truy vấn chuyện Tổng Trọng Hạo.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng cô gái nhỏ của mình cực kỳ an tĩnh, nhũn mảy.

Này không giống tính cách của cô rồi, nhất định có vấn đề.

Bùi Dịch ngay từ đầu cũng không biết vòng cổ Tô Thi Thi ở trên người Tổng Trọng Hạo, anh cũng không có để cho thư ký Vương đi thăm dò. Mãi đến mới vừa rồi nhìn đến Tổng Trọng Hạo bọn họ đều đã ở đây, mới biết được Tô Thi Thi lại nghĩ ra cái chủ ý gì nữa rồi.

Đúng là hiện tại cô gái nhỏ này vậy mà an tĩnh như thế, nếu là dựa theo tính cách trước đây của cô, đã sớm làm loạn hỏi đến cùng rồi.

“Có vấn đề.” Bùi Dịch nhũn mảy, lấy điện thoại ra, yên lặng nhấn cho thư ký Vương.

“Tra rõ ràng vừa rồi trong trang viên rượu đã xảy ra chuyện gì.”

Mà lúc này trong hầm rượu trang viên rượu Đông Thành, một người phục vụ đang mang một vị khách quý đi vào hầm rượu, đúng là mở cửa đi đến bên trong, hai người đều đã u mê.

“Tách tách tách...” tiếng cảnh báo trong trang viên rượu vang lên, các nhân viên an ninh toàn bộ đều đã hướng tới hầm rượu chạy đến.

Lúc quản lý trang viên rượu chạy tới hầm rượu, nhìn đến mặt đất bừa bãi, mặt trắng xanh một phen liền tái, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

“Tại sao có thể như vậy? Là ai làm?” Quản lý trừng mắt nhìn người phục vụ vừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, vừa tức lại sốt ruột.

Trong hầm rượu này toàn cất giữ những loại rượu quý giá nhất, mỗi một bình đều có giá trị xa xỉ, hiện tại bị đập bể tanh bành hơn 100 bình, bọn họ táng gia bại sản đều đã bồi đền không nổi!

“Tôi... Tôi cũng không biết, vừa rồi tiến vào liền nhìn đến rượu đều bị phá rồi.” Người phục vụ run giọng nói.

“Trước đó ai tới nơi này?” Quản lý lạnh giọng hỏi.

Đám người phục vụ nghĩ nghĩ, lập tức có chút khó xử nói: “Trước đó chỉ có Tô tiểu thư bọn họ từng vào qua.”

“Tô tiểu thư...” Quản lý tim đập liên hồi, nghĩ nghĩ, đối với bảo an nói, “Đi kiểm tra máy theo dõi.”

Đúng là lúc ông ta quay đầu lại liền nhìn đến hệ thống cameras theo dõi bị che phủ bởi một cái áo!

“Kìa hình như là là quần áo trên người của bạn Tô tiểu thư!” Một vị phục vụ lập tức nói.

Toàn bộ đã không cần nói cũng biết, quản lý nghe xong nhịp tim đập loạn cào cào, còn kém không khóc ra nữa rồi.

Tô tiểu thư quả nhiên khó hầu hạ, bọn họ đây là trêu ai chọc ai rồi !

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lý không làm chủ được, đành phải tiếp tục gọi điện thoại cho Tần Phong.

Mà bên kia, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ nhanh như vậy liền bại lộ rồi.

Phá hoại tài sản gì đó của người ta, Tô Thi Thi cũng không tính toán trốn tránh. Chẳng qua vừa rồi chuyện xảy ra quá nhanh, cô thật sự không mặt mũi tiếp tục ở lại nơi đó.

Lúc này trở lại công ty, cô liền cùng Tổng Trọng Hạo thương lượng muốn như thế nào bồi thường.

“Bùi tiên sinh thật sự không tức giận?” Tổng Trọng Hạo lại là có chút lo lắng thái độ Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trực tiếp một cái tát đánh lên trên đầu anh, thờ phỉ phỉ nói: “Sur huynh, người kia là anh tìm tới, anh đừng nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm, tiền bạc cho em mượn!”

“Anh còn có mười vạn tiền tiêu vặt, em trước lấy dùng đi.” Tổng Trọng Hạo vội vàng nói.

Tô Thi Thi vè mặt đau khổ, tính tính nói: “Em còn không tới năm vạn, cộng lại cũng mới mười lăm vạn, Đức An là Nguyệt Quang tộc, không trông cậy được vào, không đủ tiền rồi!”

“Nếu không, tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ?” Tổng Trọng Hạo thật cẩn thận đề nghị.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh: “Không được!”

Tổng Trọng Hạo liền biết cô sẽ nói như vậy, vị sự muội này của anh có đôi khi liền là bướng bỉnh như vậy, anh nghĩ nghĩ, đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: “Em còn không biết chủ nhân của trang viên rượu kia là Tần tổng đi?”

“Tần tổng? Tần Phong?” Tô Thi Thi ngây dại, thật lâu sau, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: “Em đi tìm Ngọc hỗ trợ!”

“Anh cảm thấy được em hãy tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ có vẻ sáng suốt hơn, anh ta khẳng định đã biết chuyện này rồi. Em không tìm anh ta giúp đỡ lại đi tìm người khác, không phải lại đi theo vết xe đổ trước kia sao? Em tự ngẫm lại hậu quả đi.”

“Ách...” Tô Thi Thi buồn bực, nhưng cô không có cách nào phản bác.

Bùi Dịch kia bụng dạ hẹp hòi thù đoạn trừng phạt...

“Hí...”

Tô Thi Thi run run một phen, không dám nghĩ tiếp.

Nhưng mà cô phải như thế nào ung dung thản nhiên như không có gì đi tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ đây?

Đó là một vấn đề nghiêm túc!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Trước thu chút lợi ích (H+)

“Bùi Dịch, tôi không có ở nhà cậu liền để cho người phụ nữ của cậu đi phá hãm rượu của tôi, thật quá đáng!” Đầu bên kia điện thoại Tần Phong gầm thét.

Tô Thi Thi kia vậy mà đem cả hãm rượu trân quý của anh đập bể tanh bành rồi! Đó là rượu quý anh hứa để cho Ôn Ngọc uống!

Hiện tại không có, Ôn Ngọc khẳng định sẽ cho rằng anh gạt người. Nghĩ đến việc phải sử dụng tất cả biện pháp đi dỗ cô, Tần Phong nghĩ đến thôi đã

muốn khóc.

“Bùi Dịch, cậu tới cùng có đang nghe tôi nói chuyện hay không, làm sao bây giờ? Cậu nói một câu đi!” Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại nghiêm túc nói.

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, thật lâu sau, không nhanh không chậm phun ra một câu: “Cậu nói cái gì tôi không biết.”

“Cậu... Tôi nói cho cậu biết, tôi đây chính là có hình ảnh theo dõi từ camera đã ghi lại được làm bằng chứng.” Tần Phong nói xong đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức nói, “Cậu đừng nói muốn đem đoạn phim theo dõi kia của tôi xóa đi!”

“Uh’m,“ Bùi Dịch nói, “Ý kiến hay.”

“Chết tiệt!” Tần Phong bị anh nói đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói rồi. Anh đâu nào nói thắng được Bùi Dịch.

Nếu cứng rắn không được, vậy cũng chỉ có thể mềm rồi.

Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại đáng thương tội nghiệp nói: “Cậu cũng biết Ngọc nhà của chúng tôi có bao nhiêu khó dụ, mấy chai rượu kia tôi vốn định cho cô ấy uống, hiện tại không có, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?”

Anh thao thao bất tuyệt nhắc đi nhắc lại ước chừng đã năm phút đồng hồ, bây giờ Bùi Dịch vậy mà rất có kiên nhẫn ở đầu bên này điện thoại yên lặng nghe, mãi đến khi Tần Phong nói đến miệng khô lưỡi hanh, không còn khí lực nói nữa, Bùi Dịch mới chậm rãi mở miệng.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu giáo huấn Thi Thi thật tốt.” Nói xong bóp một tiếng liền cúp điện thoại.

Tần Phong ngờ ngác xem màn hình điện thoại di động hiển thị bốn chữ “Trò chuyện kết thúc”, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nửa ngày, anh mới phản ứng kịp, thiếu chút nữa đem di động đập bẻ rồi.

Giáo huấn? Cái này hữu dụng sao? Chẳng lẽ không nên bồi đắp anh vài bình rượu?

“Đừng cho là tôi không biết, chỗ của cậu cất giấu rất nhiều rượu ngon.” Tần Phong ngầm tổn hơi thừa lời. Anh quyết định nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Tô Thi Thi tìm giúp, người đàn ông kia của cô ở trong nhà giấu quá nhiều bảo bối !

Cũng phải cho Bùi Dịch chịu chút thiệt thòi!

Bùi Dịch đương nhiên không sợ Tần Phong ở sau lưng anh giờ thủ đoạn, ngay cả người phụ nữ của anh còn làm không được, Tần Phong tính là gì.

Bùi Dịch đối với tình tình Tô Thi Thi, trước còn đắn đo nhưng hiện tại thật sự đã nắm chắc rồi.

Chỉ thấy anh sau khi tan tầm về nhà, không hề đề cập tới chuyện đã xảy ra hôm nay, đối với Tô Thi Thi trước sau như một sấn sóc, hề hỏi thì đáp. Anh càng như thế này, Tô Thi Thi cũng không bình tĩnh rồi.

Yên tĩnh trước cơn bão sao?

Tô Thi Thi trong lòng hoang mang, cảm thấy được Bùi Dịch lại kìm nén đại chiêu.

Tô Thi Thi cũng đã chạy tới cùng Đoàn Tinh Đồng thương lượng đối sách, kết quả thắng nhóc kia cực kỳ khinh bỉ tặng cho cô một câu: “Chết sớm siêu sinh sớm.”

Tô Thi Thi giận.

Đúng là Bùi Dịch thật sự quá an tĩnh, an tĩnh đến quỷ dị.

“Không được, anh ấy phỏng chừng biết mình muốn làm chi, cho nên cố ý như vậy.” Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có loại khả năng này.

Đến tầm 8 giờ tối, Bùi Dịch rút cục từ thư phòng đi ra trở về phòng nghỉ ngơi rồi.

Tô Thi Thi khấn trương từ trên giường nhảy xuống, cúi đầu nhìn nhìn trên thân mình mặc áo ngủ màu đen gợi cảm, ngẫm thờ dài.

Thật là tiền đồ!

Nhưng cô quay đầu nhìn nhìn bên giường, xác định chắc chắn, mới hướng tới cửa tới nghênh tiếp.

Bùi Dịch vừa tiến đến liền nhìn đến cô gái nhỏ kia mặc áo ngủ gợi cảm, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt.

“Anh có muốn đi tắm bồn hay không? Em đi pha nước tắm cho anh.” Tô Thi Thi cười tí mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô, nghe vậy cũng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu: “Vất vả.”

Lập tức tiến hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi cùng đi qua giúp anh pha nước tắm, giúp anh cởi hết quần áo xuống, sau đó yên lặng chờ.

Nhưng là - - Bùi Dịch vậy mà thật sự chỉ ở bên kia an tĩnh tắm bồn, một chút động tác khác đều không có!

Tô Thi Thi buồn bực, thể này quá khác thường thôi?

Trước kia Bùi tiên sinh thích nhất tắm yên ương nha, anh vậy mà không có hứng thú rồi hả?

“Không đúng, nhất định lại lừa dối mình mà.”

Bùi Dịch hiểu Tô Thi Thi, Tô Thi Thi lại làm sao không hiểu anh. Nếu anh nghĩ muốn cùng cô tiêu hao tính nhẫn nại, Tô Thi Thi tự nhiên chiều theo.

Lúc Bùi Dịch ngâm mình tắm xong ra ngoài, vừa nhìn đến Tô Thi Thi đã nằm vào trong chăn, chính đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô cầm “Tổ Nữ Kinh” khi đó, ánh mắt tối sầm ám.

Đó là cuốn sách trước đây Tô Thi Thi đặc biệt ghét bỏ, người phụ nữ này hôm nay vậy mà chủ động đọc.

Xem ra quyết tâm không nhỏ.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng mà lúc đi qua, trên mặt đã khôi phục về không chút thay đổi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh của anh đang đi qua, nhưng mà không có ngừng đầu, lập tức không qua bao lâu, liền cảm giác được bên cạnh giường trầm xuống, Bùi Dịch cũng nằm vào trong chăn. Nhưng mà - - Bùi tiên sinh vậy mà liền như vậy an tĩnh nằm, cũng lấy ra một quyển sách lật xem, hoàn toàn không có động tác khác!

Tô Thi Thi ngẫm cẩn rằng. Được, tiếp tục dây dưa!

Mười phút sau, Bùi Dịch đặt sách đến chỗ trên tủ đầu giường, xoay một tiếng tắt đèn đầu giường.

Bên trong phòng ngủ lập tức u ám rất nhiều, chỉ còn lại ánh đèn bên giường Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có chút thiếu kiên nhẫn rồi!

“Bùi Dịch, xem như anh lợi hại!” Tô Thi Thi ngẫm tốn hơi thừa lời.

Cô đem sách đặt lên trên tủ đầu giường, xoay người hướng tới Bùi Dịch ôm cổ anh, ở bên tai anh nhẹ giọng nói: “Em vừa mới nhìn đến một cái tư thế rất thú vị, muốn thử một lần hay không?”

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng mà cực kỳ nể tình gật gật đầu: “Có thể.”

Tô Thi Thi bĩu môi. Bùi Dịch hôm nay cũng thật bảo trì bình thân!

Cô đột nhiên có chút nổi giận, trợn mắt nhìn anh, buông tay ra xoay người liền nằm trở về vị trí chính mình.

Lần này đến phiên Bùi Dịch sững sốt, như vậy liền buông tha rồi hả?

Bùi Dịch nhướng mày, nhàn nhạt nói: “Tô tiểu thư, cầu người là loại thái độ này?”

“Anh!” Tô Thi Thi cắn răng, cô liền biết Bùi Dịch là cố ý.

Cô hít vào một hơi, dứt khoát mặt kệ, cái gì mặt ngoài mặt trong cũng không được rồi. Tần Phong đều đã khóc lóc kể lể điện thoại cho cô rồi, cô dù sao mặt mũi đều đã vớt sạch sẽ rồi.

Cô xoay người nhào vào trên người Bùi Dịch, nhìn chằm chằm ánh mắt anh nói: “Trang viên rượu là của Tần Phong đúng không?”

“Anh là anh em tốt của anh ta đúng không?”

“Vây...” Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói, “Anh có thể hay không để cho anh ta nể mặt một chút? Tính cái giá xuất xưởng gì gì đó không?”

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng nhìn Tô Thi Thi khi đó sắc mặt cũng rất nghiêm túc, nghiêm trang nói: “Tổn thất giá trị 215 vạn, anh em cũng phải tính.”

“215 vạn? Anh ta là ăn cướp à? Em không đập vỡ nhiều như vậy đi?” Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ nghiêm trang nói: “Anh có thể cho em mượn.”

Tô Thi Thi tới đó, rầu rĩ nói: “Không cần!”

“Anh dám đảm bảo người khác không ai dám cho em mượn.” Tay Bùi Dịch từ từ lướt lên eo của cô, trầm giọng nói.

“Anh!” Tô Thi Thi trừng mắt, hận không thể đi lên cắn anh một cái.

Bùi Dịch tay phải dày rộng từ thắt lưng của cô chậm rãi ở trên người cô trượt xuống, thanh âm mang theo từ tính, tự dưng hơn một tia hấp dẫn.

Anh đột nhiên xoay người đem Tô Thi Thi áp ở dưới thân, phụ vào bên tai cô ôn nhu nói: “Em có thể vay thế chấp, từ từ trả!”

“Em... Ừm...” Tô Thi Thi còn chưa kịp phản bác, đã bị Bùi Dịch ngăn chặn miệng

Bùi Dịch khẽ cạy môi cô, thấp giọng nói: “Anh hiện tại trước thu chút lợi ít, em vừa rồi nói có tư thế mới mà!”

Tô Thi Thi hôn mê: “Em còn chưa nói là cái tư thế gì nha!”

“Không sao cả, anh đã thấy rồi.” Bùi Dịch nói xong tiện đem Tô Thi Thi bế lên.

Vừa rồi Tô Thi Thi ở một trang ảnh để lại rất lâu, Bùi Dịch cũng ở bên cạnh yên lặng nhìn rất lâu

Tô Thi Thi bực mình không thôi, vì cái gì cô cảm giác chính mình bị lừa gạt?

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Bùi Dịch hỏi: “Cái tên Đức An kia là kiến trúc sư đi? Sư huynh em vì cái gì cùng hắn tiếp xúc? Là anh bày mưu đặt kế đúng không?”

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Lật thuyền trong mộng, lại bị cô gái nhỏ này cản ngược lại một cái, xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng, để cho cô không cơ hội suy nghĩ vấn đề này!

Nụ hôn như mưa rào cuồng nhiệt rơi xuống, làm Tô Thi Thi u mê, không còn tỉnh táo mà hỏi tiếp vấn đề này. Bàn tay luồn vào trong váy ngủ của cô chạm vào vùng cấm địa bỗng dừng lại,

“quần lót khe? Tiểu yêu tinh xem ra em dụng tâm không ít.” Bùi Dịch khẽ cười, cắn nhẹ lên vành tai cô, nhỏ giọng bên tai cô như cổ tình trêu đùa “anh rất thích”

Ngón tay liền tại nơi cửa động thăm dò không ngừng chà sát tại hoa hạc khiến cô càng thêm ngứa ngáy, dâm dịch không ngừng chảy ra như mời gọi anh.

Cánh tay tách hai chân cô ra dang rộng ra hết cỡ, còn thịt căng cứng mạnh mẽ đâm vào, khoái cảm đột ngột áp đến khiến cô không phòng bị hét một tiếng chói tai, vừa mới kêu lên người đàn ông trên người lại hung hăng rút ra cắm vào.

Côn thịt to lớn lại nóng rực không ngừng trong cơ thể cô đâm xuyên qua...

“

Đêm, cực kỳ dài lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thu thập cục diện rồi rầm chuyên nghiệp

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp, chuyện xảy ra ở trang viên rượu Đông Thành giống như là cho tới bây giờ chưa từng có phát sinh qua vậy.

Tô Thi Thi chính đang vay mượn tiền bạc muốn đi bồi thường, quản lý trang viên rượu đột nhiên gọi điện thoại đến nói chuyện này đã giải quyết rồi.

Bùi tiên sinh tuy ngoài miệng không nói, nhưng mà quả thật là một vị xứng chức thu thập cục diện rồi rầm chuyên nghiệp.

Sau sự việc lần này, Tô Thi Thi đạt được bài học nhớ đời đó là, Bùi Dịch lại thành chủ nợ của cô, phương thức trả nợ thì thật là khiến người ta mơ màng.

“Hừ!” Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, bùm mặt nặng nề mà thở ra một hơi. Nghĩ tới phương thức Bùi Dịch đòi nợ đặc biệt kia, cô liền mặt đỏ.

Mà Tô Thi Thi không biết là, chuyện cô đi tìm Tổng Trọng Hạo cùng Đức An, vẫn như cũ bị người ta để ý đến.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh hỏi báo chuyện đã xảy ra ngày hôm qua của Tô Thi Thi.

“Hồ tổng, Thiết Kế Sư Tổng cùng Đức An tiên sinh lúc ở nước ngoài là bạn chí cốt, vốn Đức An về nước tìm Thiết Kế Sư Tổng cực kỳ bình thường. Nhưng mà ngày hôm qua Tô tiểu thư cũng đi cùng họ, có thể là Bùi tổng bày mưu đặt kế hay không?” Trợ lý có vẻ dăm chiêu hỏi han.

Hồ Sĩ Minh khẽ cau mày, ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt bàn làm việc, trầm ngâm một chút nói: “Bùi Dịch hấn là không để cho người phụ nữ của mình liên lụy vào những chuyện này.”

“Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?”

“Không thể loại trừ bất cứ khả năng gì.” Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, “Tiếp tục đi quan sát bọn họ, Hồng gia bên kia cũng không thể phớt lờ.”

Vâng ạ trợ lý gật đầu, lập tức thối lui ra ngoài. Mà khi hấn đi tới cửa, Hồ Minh Phi vừa lúc tiến vào.

“Hồ tiểu thư.”

“Uh’m” Hồ Minh Phi nhàn nhạt gật gật đầu, lập tức hướng tới trong văn phòng đi tới, đối với Hồ Sĩ Minh nói, “Em nghe nói Đức An về nước rồi hả?”

Hồ Sĩ Minh gật đầu: “Đã điều tra được, hấn là Thiết Kế Sư của xây dựng Phi Tầm, bây giờ tất cả thiết kế của xây dựng Phi Tầm đều là dùng thiết kế của hấn.”

“Xây dựng Phi Tầm? Kia chẳng phải là công ty nước ngoài sao? Lần trước bọn hấn tới là phó Thiết Kế Sư, Đức An cũng không có xuất hiện.” Hồ Minh Phi mày vèo một phen nhú lại, trầm giọng nói, “Bọn hấn là một công ty nước ngoài cũng tới cạnh tranh đấu thầu, lòng tham có phải hay không quá lớn?”

Vì như nói những Thành phố khác ngược lại còn có thể chấp nhận được đi, nhưng nơi này là Bắc Kinh, những công ty tham gia cạnh tranh đấu thầu lần này đều là những công ty có thế lực hùng hậu, đâu nào đến phiên mấy công ty nước ngoài nhúng tay.

Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói: “Phi Tầm này một hai năm nay một mực khuếch trương thực lực, rất nhiều quốc gia đều có trụ sở công ty của bọn họ, tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình thôn Thành Trung này cũng không hề kỳ quái. Nhưng có một điểm rất kỳ quái...” Hồ Sĩ Minh dừng một chút: “Đức An hai tháng trước mới vào làm cho xây dựng Phi Tầm.”

“Hai tháng trước?” Hồ Minh Phi mở to mắt, có chút không dám tin tưởng, “Hấn trong vòng hai tháng về ra hoàn chỉnh bản thiết kế? Liên tính hấn là thiết kế chính cũng không thể hoàn thành được, mà còn lượng công việc của hấn rất nhiều, làm sao có thể trong hai tháng hoàn thành?”

Tuy việc cải tạo thôn Thành Trung gần đây mới chính thức đưa tin, nhưng kỳ thật Tứ Đại Gia Tộc cũng sớm đã nhận được tin tức, cũng đã yên lặng chuẩn bị từ lâu. Công trình thiết kế lớn như vậy cũng không phải là một hai tháng có thể hoàn thành.

“Anh đã nghiên cứu quá thiết kế của bọn họ, quả thật có vẻ thô ráp, xem ra giống như là đẩy nhanh tốc độ để kịp thời gian thôi.” Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Minh Phi nhú mày: “Em lần trước cũng có để ý qua tác phẩm thiết kế của bọn họ, tuy làm cho người ta mới nhìn rất lát mắt, nhưng mà so với Xây dựng Tiệp Khắc thiết kế thô ráp hơn, muốn vào vòng trong mà nói cũng là Xây dựng Tiệp Khắc được chọn mới đúng.”

Hồ Sĩ Minh cười lắc đầu, em gái của anh ta đối với phương diện thiết kế quả thật rất có thiên phú, nhưng tới cùng vẫn là thiếu kinh nghiệm, có vài thứ Hồ Minh Phi nhìn không ra, nhưng mà hấn lại nhìn ra được.

Bây giờ công trình thôn Thành Trung, trước hết suy xét liền là ý nghĩa. Thiết kế của xây dựng Phi Tầm so với Xây dựng Tiệp Khắc tiên tiến rất nhiều, đây mới là mấu chốt để bọn họ được chọn.

“Là đối thủ cạnh tranh có thực lực, không thể phớt lờ. Mặt khác còn một chuyện anh đến bây giờ còn không thể xác định, chúng ta luôn bị xung quanh chú ý.” Hồ Sĩ Minh nói một câu lập lờ nước đôi.

Hồ Minh Phi nhìn đến anh trai của chính mình sắc mặt nghiêm trọng, cũng không có tiếp tục nói cái gì.

Mà không chỉ Hồ Sĩ Minh đối Đức An có hoài nghi, ngay cả Đoàn gia cùng Hồng gia đều đã đối với vị Thiết Kế Sư đột nhiên xuất hiện này cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua Đoàn Kế Hùng đối với sự xuất hiện của Đức An, càng tức giận hơn là tò mò.

“Cùng cái Tiểu Tiệp chúng Tô Thi Thi kia quen biết sao?” Đoàn Kế Hùng nhìn Đoàn Hòa Dự, lạnh giọng hỏi.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, đem chuyện mình vừa điều tra nói rõ ràng, sau cùng nói: “Sur huynh Tô tiểu thư cùng Đức An là bạn bè, nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh Tô tiểu thư có liên đến công trình thôn Thành Trung.”

“Tôi mặc kệ nó có liên quan hay không, tóm lại tôi muốn diệt trừ toàn bộ hậu hoạ. Ông phải người theo sát bọn chúng, nếu cái con nha đầu tạp chủng Tô Thi Thi kia thật sự có liên quan đến cái công trình này, như thế cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt rồi.” Đoàn Kế Hùng nói ra những lời này trong

mất hiện lên ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Hòa Dự thân thể cứng đờ, đáy lòng dâng lên một cảnh giác lạnh lẽo.

Xem ra bây giờ lão già họ Đoàn này vì cái công trình thôn Thành Trung đã bất chấp tất cả rồi. Ông ta biết rõ thủ đoạn lão già nhà mình, đến lúc đó nếu là Tô tiểu thư tiếp tục quấy rối mà nói, phỏng chừng thật sự gặp nguy hiểm rồi. Nhưng mà Đoàn Hòa Dự trên mặt lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, chỉ là ở trong lòng cân nhắc muốn hay không đi thông báo cho Tô Thi Thi một phen. Dù sao ông ta có nhược điểm bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nắm rõ, cũng nên cho chính mình một con đường lui.

Hồng gia cũng giống như vậy, chú ý vị kiến trúc sư Đức An này.

Trong lúc này, Đức An trở thành con ngựa đen thu hút sự chú ý của Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh. Lan gia tuy bày tỏ rõ ràng không tham gia cạnh tranh, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không chú ý đến.

Chỉ là vị suất ca đầu bạc kia lại không thêm để ý đến, vẫn như cũ mỗi ngày lôi kéo Tống Trọng Hạo đi các nơi có thể uống rượu để thử rượu, hoàn toàn một kẻ mê luyện rượu, mà còn từ lượng kỷ tề, vừa uống liền say.

Kết thúc một vòng, công trình thôn Thành Trung cũng đã bắt đầu tiến hành cạnh tranh đấu thầu đợt thứ hai, bây giờ bản thiết kế so với vòng một tinh xảo rất nhiều.

Tô Thi Thi đứng trước màn hình TV đang trực tiếp buổi đấu thầu kia, khi nhìn đến một người đầu bạc chói mắt khiến người ta không để cho bỏ qua, ánh mắt vẹo nheo lại.

“Hắn quả nhiên tham gia công trình thôn Thành Trung lần này rồi.” Tô Thi Thi quả đấm hơi hơi nắm chặt, nhớ tới Tống Trọng Hạo cùng hắn thường xuyên tiếp xúc, cùng với lần trước lúc vô tình nhắc tới Bùi Dịch, càng nghĩ càng cảm thấy được mọi chuyện không quá đúng lắm.

“Bùi Dịch, anh tôi cùng muốn làm cái gì?” Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Mà để cho cô càng thêm không nghĩ ra chính là, thời gian này Bùi Dịch giống như là chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, mỗi ngày lại đưa đón cô đi làm. Về nhà mỗi đêm đúng giờ thu lợi tức, một chút đều đã nhìn không ra bộ dáng khó chịu vì tham gia cạnh tranh đấu thầu thất bại.

“Bùi tiên sinh có phần quá kiên cường rồi!” Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, muốn từ Bùi Dịch trong miệng tìm hiểu tin tức thật sự là quá khó khăn rồi. Mà cô lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, không chừng sẽ để cho anh gặp phải chuyện phiền toái gì nữa.

Chỉ là cô không nghĩ muốn tìm phiền toái dây vào mình, nhưng phiền toái vẫn sẽ tìm tới cửa.

Đợt cạnh tranh đấu thầu thứ hai kết thúc, một ngày nào đó, buổi tối lúc hơn tám giờ, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Tống Trọng Hạo.

“Sur muội, mau đến cứu mạng! Anh bị cái tên đáng chết này uống cạn máu rồi, mau lại đây cứu anh, mang theo tiền bạc!”

“Các người lại đi uống rượu rồi hả?” Tô Thi Thi vừa nghe liền nổi giận.

Sư huynh cô trước đây là không uống rượu, thời gian này sắp biến thành ma men rồi.

Tống Trọng Hạo ở bên kia ủy khuất nói: “Mau đến đây quán bar Hồng Đức, anh cũng có chút uống hơi nhiều. Em nhất định phải nhanh lên, chẳng thế thì liền không thấy được chúng tôi rồi.”

Tô Thi Thi: ...

Cô đây là gây ra cái nghiệp gì? Buổi tối khuya vậy mà bảo cô đi cứu hai người đàn ông.

Cô đi ra phòng ngủ, lặng lẽ đi đến trong thư phòng, trong thư phòng đèn còn sáng, Bùi Dịch còn đang bận rộn

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, trong lòng có chút sợ sệt.

Lén đi ra ngoài, có thể tử cực kỳ thảm hay không?

Đúng lúc này, trong thư phòng hình như có động tĩnh. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, co cẳng chạy trở về trong phòng ngủ. Lấy giấy bút, để lại tờ giấy cho Bùi Dịch, lập tức chạy đi.

Chết thì chết đi, trước đem hai người phiền toái kia mang về rồi tính tiếp!

Cả nhà sớm an!

Hôm qua bùn bùn ngồi mở lại mấy chương đầu sửa lỗi, có 10c mà sửa hơn 1h.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143: Quấy rối

Quán bar Hồng Đức ở Bắc Kinh là một trong những quán bar nổi tiếng nhất. Tô Thi Thi cũng không phải lần đầu tiên đến quán bar này, khi đó cô buổi tối cười ngửa chạy đến, ở trong này gặp qua Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường.

Lúc này lại đến nơi đây, Tô Thi Thi bỗng nhiên có cảm giác chân quen lối cũ người xưa đâu rồi.

Cái cô em gái kia hận cô đến tận xương tủy, thế muốn đem tất cả những thứ thuộc về cô bắt kể đó là gì đều cướp sạch không biết ở trong núi thế nào rồi.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu, cố bỏ đi những cái cảm xúc này. Có một số việc cô thật sự bất lực, nghĩ nhiều chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Cô rất nhanh liền tìm được quán bar Hồng Đức, nơi này không hề giống Âm Nhữ cái loại quán bar nhưng lại giống như phòng trà cao cấp kia, nơi đây chường khí mùi nịt, Tô Thi Thi đi vào liền nhú mày.

Ngọn đèn lóng lánh khiến người vừa bước vào từ đầu mắt mở không ra, Tô Thi Thi đưa tay che ở trên đôi con ngươi xinh đẹp của mình, neho mắt lại gian nan tìm người.

May mà sư huynh cô coi như thông minh, ngồi ngay chỗ ra cách cửa ra vào không xa chờ cô.

Tổng Trọng Hạo lúc này đã say ngà ngà, rượu mạnh mẽ triệt để lấn áp tỉnh táo, nói chuyện lớn miệng, nhìn đến Tô Thi Thi đang đi đến, hướng về phía cô cười đến đặc biệt nịnh nọt: “Sư muội à, em rốt cục đến đây rồi, chúng ta không cần bị giữ ở trong này nữa rồi.”

Anh nói xong vỗ vỗ vào trên lưng Đức An, an ủi: “Tiểu An An, chúng ta rốt cục có thể về nhà rồi.”

“Clgt...” Tô Thi Thi chịu không nổi chà xát da gà đang nổi trên mu bàn tay, thật sự là cạn nhồi với bọn họ rồi.

Người phục vụ quán bar sợ bọn họ chạy mất, một mực ở bên cạnh canh chừng. Tô Thi Thi đi theo người phục vụ đi thanh toán, nhưng mà vừa quay đầu, lại phát hiện sư huynh cô cùng Đức An kia hai người không thấy nữa!

“Mỹ nữ, anh trai nhà cô bỏ lại chạy mất rồi, đến đây cùng anh uống một ly đi.” Bên cạnh một người đàn ông ăn mặc như lưu manh, tay cầm một chai Rio cười quỷ dị hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, liền chạy tới cửa ra vào.

“Người đẹp, chờ đi à!” Người đàn ông kia cũng có chút uống hơn nhiều, nhìn đến Tô Thi Thi chạy đi vậy mà ở phía sau đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hấn không có nhanh bằng Tô Thi Thi. Tô Thi Thi chỉ chớp mắt bỏ đã chạy ra khỏi quán bar. Quả nhiên thấy sư huynh cô cùng Đức An hai người đang ôm nhau, tập tễnh đi về phía trước.

Tô Thi Thi chịu đựng cảm giác kích động muốn đi lên bóp chết bọn họ, chạy tới đẩy đẩy Tổng Trọng Hạo: “Sư huynh, nhà anh ở đâu?”

“Anh... Ở trong, “ Tổng Trọng Hạo say rượu bị nấc, vừa thấy Tô Thi Thi, liền lộ ra nụ cười cực kỳ nịnh nọt, “Sư muội, cảm ơn em.”

Tô Thi Thi nâng trán, quay đầu nhìn nhìn Đức An đang ở bên cạnh, phát hiện người này so với

sư huynh cô uống say hơn nhiều, từ đầu hỏi không ra cái gì. “Đề em mượn phòng khách sạn cho hai người.” Tô Thi Thi qua đi đỡ lấy tay Tổng Trọng Hạo, nhưng mà Tổng Trọng Hạo lại giống như là chịu được kinh hách một dạng, mạnh hất tay cô ra, sợ hãi nhìn cô: “Em cũng đừng đụng vào anh, bị Bùi tiên sinh biết được anh chết chắc rồi!”

“Em...” Tô Thi Thi thiếu chút nữa tức hộc máu.

Bùi Dịch đối với Tổng Trọng Hạo thương tổn là có bao lớn? Vậy mà để cho anh uống rượu say rồi, vẫn còn đối với anh kiêng kị.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, hướng về phía Tổng Trọng Hạo lộ ra dáng vẻ hung tợn: “Anh còn làm loạn nữa, em liền đem anh cời hết quần áo, cột vào cột điện!”

“Sư muội...” Tổng Trọng Hạo lộ ra vẻ mặt ủy khuất, lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Sư muội, em làm sao có thể nói chuyện như vậy với sư huynh, thật không lễ phép!” Bên cạnh Đức An không rõ sự tình, câu được câu mất, đột nhiên hướng về phía Tô Thi Thi đánh tới.

Tô Thi Thi không nghĩ tới hấn sẽ đột nhiên ra tay, một cái không chú ý, lại bị hấn ôm vào trong lòng.

“Thơm quá!” Đức An lộ ra một vẻ mặt say mê, hoàn toàn quên vừa rồi còn đang vì Tống Trọng Hạo đòi lại công bằng, đưa tay ở trên người Tô Thi Thi bắt đầu mò mẫm.

“Chết tiệt! Đồ hảo sắc!” Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, lập tức vung tay giữ lại cánh tay phải đang sờ soạng lung tung kia của hắn.

“Vóc người đẹp hảo.” Đức An ợ một cái toàn là hơi rượu, một cái đầu bạc lấp lánh cùng gương mặt trắng trẻo hai má đỏ hồng, không biết là vì uống rượu hay vẫn lại là thẹn thùng.

Tô Thi Thi nghe được lời của hắn nói, ánh mắt tối sầm lại, vuron móng tay liền bấu vào mu bàn tay hắn.

Đồ hảo sắc!

Nhưng Đức An uống rượu, thần kinh hoàn toàn không còn cảm giác được đau đớn. Một cánh tay còn lại kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mò lên cái mông của Tô Thi Thi.

“A! Đồ sắc lang!”

Tô Thi Thi roạt một phen, giống như là bị giẫm lên than hồng giật mình, liền giữ chặt tay của Đức An, lập tức quay người liền muốn làm tư thế ném người qua vai. Nhưng mà Tô Thi Thi còn không có đưa hẳn quãng ngã ra ngoài, bên cạnh đột nhiên xông đi tới một cái bóng, lập tức một quả đấm ầm một phen nện ở trên mặt Đức An.

“Ừm...” Đức An kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị nện liền hướng bên cạnh lao đảo hai lần, ngã vào trên người Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo không đứng vững, hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, liền nhìn đến Đức An cùng người ta đánh nhau rồi.

Chính xác mà nói là có người kia áp đảo hành hung Đức An.

“Bùi... Bùi... Bùi Dịch?” Lúc Tô Thi Thi thấy rõ người đàn ông kia là ai khi đó, sợ tới mức tóc tai đều nhanh dựng thẳng lên.

Xong rồi, cô hiện tại chạy trốn còn kịp hay không?

Tô Thi Thi tâm bùm bùm nhảy dựng, bây giờ thật sự cảm thấy được bị kịch rồi. Bùi Dịch nhất định là nhìn đến chuyện xảy ra vừa rồi, giờ phút này sắc mặt không bố dị thường, hiển nhiên là cực kỳ tức giận.

“Chạy!” Tô Thi Thi cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng bố rồi! Bùi Dịch như thế nào tới nhanh như vậy!

“Sư huynh, Đức An, các người tự cầu nhiều phúc đi!”

Tô Thi Thi dù sao là quân không xong.

Mà càng làm cho Tô Thi Thi hoảng sợ chính là, Bùi Dịch vậy mà không đuổi theo, anh cứ như vậy ở chỗ này đánh người.

Xong đời rồi!

Tô Thi Thi do dự nghĩ muốn quay lại cứu người hay không, một chiếc xe liền dừng ở bên cạnh cô.

Chú Lý từ trên xe bước xuống, thay Tô Thi Thi mở cửa xe, cung kính nói: “Tô tiểu thư, tiên sinh để cho tôi trước đưa cô trở về.”

“Ách...” Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn phía kia còn đang bận rộn đánh người Bùi Dịch, yếu kém yếu kém hỏi chú Lý thúc, “Anh ấy nói từ khi nào?”

Chú Lý nhìn Bùi Dịch đang ở bên kia đánh nhau liếc mắt một cái: “Tiên sinh là lúc xuống xe đi đánh người đã nói.”

“Chú Lý...” Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy, đáng thương tội nghiệp nhìn chú Lý, “Chúng ta hai người đến đó ngăn cản anh ấy lại được không?”

“Tô tiểu thư, cho dù là thêm mười người nhưng chúng ta đều đã ngăn không được, cô chết tâm đi.” Chú Lý nghiêm trang nói.

Tô Thi Thi thở dài: “Vậy đi về thôi.”

Cô đã tận lực rồi.

“Không được, như vậy trở về mình khẳng định chết chắc rồi.” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lại từ trên xe nhảy xuống, đối với chú Lý nói: “Chú Lý, chú đi về trước đi, tôi lái xe về sau.”

Sau đó cô liền lái xe đến chỗ bên cạnh Bùi Dịch, hạ cửa kính xe xuống, lấy lòng nhìn Bùi tiên sinh đang nổi giận kia.

“Anh yêu, đánh đã rồi chúng ta trở về nhà đi.”

Bùi Dịch nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, thân thể cứng đờ, nhìn Đức An cùng Tống Trọng Hạo ôm chân anh cầu xin tha thứ, một quyền nện ở trên mặt Đức An. Sau đó rút chân ra yên lặng xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía anh lộ ra một nụ cười rục rờ: “Bùi tiên sinh, thì ra lúc anh đánh người cũng đẹp trai như thế, quả thực đẹp trai khiến em không thể rời mắt!”

Cô gái này...

Bùi Dịch trên mặt băng lãnh thiếu chút nữa nứt ra, cô gái này luôn luôn biết nói sao để đối phó anh.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua hai người Tống Trọng Hạo bọn họ, sau đó đi qua một tay một cái kéo hai người bọn họ dẫn đi.

Tô Thi Thi thấy thế vội vàng nhảy xuống xe, mở cửa xe.

Bùi Dịch không chút khách khí mà đem hai người nhét vào phía sau xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

“Xem ra giận con giận còn chưa tan.” Tô Thi Thi yên lặng nói thầm

Lúc này ngàn vạn lần không thể trêu chọc Bùi tiên sinh.

Sau đó Bùi Dịch cũng không có để cho cô tìm một khách sạn cho hai người kia nghỉ ngơi, cũng không có trực tiếp ném họ xuống đường, mà là nói ra một địa chỉ.

Tô Thi Thi nghe được địa chỉ khi đó, khoe miệng giật giật, quay đầu về mặt nghi hoặc nhìn anh: “Anh có phải làm lẫn gì rồi hay không... Không đúng, Bùi tiên sinh, Anh tuyệt đối không có sai, em lập tức lên lái xe!”

Tô Thi Thi nói xong tiện quay đầu nghiêm trang nhìn về phía trước, một bên lái xe vừa nói: “Anh đánh lâu như vậy tay có bị đau ở đâu hay không? Em trở về liền xoa bóp cho anh nha.”

Bùi Dịch ngồi ở ghế lái phụ, nhàn nhạt nhìn về phía trước không nói một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi đều nhanh muốn khóc. Vuốt mông ngựa không được, lấy lòng cũng không được.

Bùi tiên sinh, anh trái lại nói một câu nha! Trẻ như vậy lái xe đến nhà Hồ Sĩ Minh là muốn làm cái gì!

Chẳng lẽ đánh còn không đã còn muốn đi đánh tiếp một trận?

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Đây là, lỗi chó?

Đêm chậm rãi sâu, trên đường phố đã cực kỳ an tĩnh, nhưng mà tìm Tô Thi Thi lại thùng thùng thùng nhảy cực kỳ nhanh.

Bên trong chiếc Mercedes, Bùi Dịch ngồi bên cạnh cô, nhưng mà từ khi Bùi tiên sinh theo lên xe sau đó nói ra địa chỉ cần đến, cũng không có nói thêm một câu nào nữa. Tô Thi Thi trong lòng không yên, nhưng vẫn lại là lái xe đến chỗ nhà Hồ Sĩ Minh cái tòa vương phủ kia.

Nơi Hồ Sĩ Minh ở được xem là mảnh đất vàng ở Bắc Kinh này, mà Hồ Minh Phi cũng ở nơi này.

“Cửa sau.” Ngay lúc Tô Thi Thi tính toán dừng ở cửa chính, Bùi Dịch đột nhiên phun ra hai chữ.

Đôi con ngươi giao hoạt của Tô Thi Thi sáng lên, trong đầu như có một tia sáng xẹt qua. Lập tức nhấn ga, xe nghênh ngang mà đi, rất nhanh liền chạy đến phía sau của tòa vương phủ này.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, bốn phía đều đã im ắng. Ngoại trừ đèn đường, liền không có ánh sáng khác rồi.

Tô Thi Thi xuống xe, kim lòng không đợi ôm ấp cánh tay mình, tháng Mười Hai buổi tối đã rất lạnh rồi.

Bùi Dịch xuống xe, nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, ánh mắt tối sầm lại, lập tức đi tới cởi áo khoác ra, không nói một tiếng choàng lên trên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng ảm áp, vừa định nói không cần, ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vẻ mặt nhăn nhó, yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Dương Dũng luôn âm thầm đi theo bảo vệ Tô Thi Thi hướng tới bọn họ bên này đi tới.

“Các người...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay cả Dương Dũng cũng đều đã đến đây, hẳn không phải là thật sự muốn xông vào trong nhà người ta đánh nhau chứ? Chẳng lẽ Hồ Sĩ Minh gần đây lại chọc tới anh rồi?

Tô Thi Thi thật sự buồn bực, thời gian này Bùi Dịch vẫn luôn thật bình tĩnh, cô còn tưởng rằng anh không có việc gì, thì ra anh đang kìm nén.

Nhưng đúng lúc này, Dương Dũng đột nhiên đi tới góc tường bên cạnh. Sau đó không biết đụng vào nơi nào đó ầm xuống một cái, chỉ nghe rầm một tiếng vang nhỏ, trên tường vậy mà xuất hiện một cánh cửa.

Tô Thi Thi thấy cảnh tượng vừa rồi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, quay đầu lại nhìn về hướng Bùi Dịch, ngón tay chỉ đến cánh cửa kia: “Đây là... Lỗ chó?”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: “Em nhìn thấy qua cái lỗ chó nào lớn như vậy à?”

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, quả thật không có cái lỗ chó nào lại cao hơn một thước, cái cửa này chỉ cần hơi khom người là có thể đi vào.

Sau đó cô liền nhìn thấy Dương Dũng quay trở lại, mở cửa xe, bắt đầu từ trong xe lôi hai người đàn ông đã say khướt kia xuống.

“Anh... Thật quá ác độc!” Tô Thi Thi lúc này chẳng lẽ còn không rõ ý định của Bùi Dịch.

Đây là muốn đem hai con ma men kia ném vào trong nhà cho Hồ Sĩ Minh!

Mà còn, Bùi Dịch vậy mà ở cửa sau nhà người ta thần không biết quỷ không hay tạo ra một cánh cửa bí mật, chuyện này thật sự là quá độc ác! Không đúng, chuyện này rõ ràng cho thấy có âm mưu từ trước.

“Anh chẳng lẽ từ sớm đã biết hai người bọn họ sẽ uống rượu?” Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn Bùi Dịch, sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

“Nói, anh tạo ra cái cửa bí mật này làm gì? Để đến đây vụng trộm cùng người nào đó hẹn hò sao?”

Tô Thi Thi biết được, Hồ Sĩ Minh Phi cũng ở nơi này. Bùi Dịch vô duyên vô cớ tạo ra một cái cửa bí mật này làm cái gì!

Bùi Dịch có chút lờ mờ, hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ Tô Thi Thi rồi.

Làm gì có ai suy diễn lung tung nhanh đến như vậy, như thế nào mới hai ba câu nói cô liền suy diễn anh tới cùng Hồ Sĩ Minh Phi lén lút hẹn hò rồi?

“Cô gái ngốc này, em tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi nói!” Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

“Anh lại còn hung dữ với em!” Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền chạy tới xe. Lúc này Dương Dũng vừa lúc đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An từ trên xe kéo xuống, Tô Thi Thi chạy tới, bang bang ầm đóng cửa lại. Lập tức chuyển tới chỗ tay lái rất nhanh nổ máy xe, hướng về phía Bùi Dịch thở phì phì nói: “Anh liền tự mình trở về đi!”

“Oanh...” Xe khởi động nghênh ngang mà đi, quá trình không tới 30 giây.

Bùi Dịch đứng tại chỗ yên lặng nhìn chiếc xe kia đang rời đi, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ là bàn tay vốn đang buông xuống bên người nhưng mà giờ đã chậm rãi nắm lại.

Tô Thi Thi, em ngứa da rồi!

Anh lại bị vút bỏ ở nơi đây!

Bùi tiên sinh nổi giận!

Dương Dũng chỉ cảm thấy chính mình mồ hôi lạnh đều đã toát ra, trong lòng điên cuồng gào thét bà cô Tô Thi Thi kia, đang êm đẹp, như thế nào lại làm loạn rồi!

Anh đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch, yên lặng mà đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An lần lượt khiêng lên lưng mình, lại nhanh tay nhẹ chân khiêng bọn họ đem vào trong nhà Hồ Sĩ Minh.

Chờ anh xong việc đi ra ngoài, Bùi Dịch đã không thấy nữa.

Dương Dũng nhẹ nhàng thở ra.

Bên kia Tô Thi Thi lái xe, chạy đi ra ngoài hơn một ngàn mét, mới giống như không còn chút khí lực tựa vào trên vị trí, vỗ bộ ngực, về mặt nghĩ lại mà sợ.

“Quá khủng bố rồi.” Cô hướng tới trong kính chiếu hậu nhìn, phát hiện Bùi Dịch không có đuổi theo, trong lòng lại có chút không yên.

Vừa rồi phát hỏa có phải quá mức rồi hay không? Nếu lỡ như anh thật sự tức giận thì làm sao bây giờ? Tô Thi Thi có chút buồn rầu, cô vừa rồi chỉ là mượn đề tài để nói cho anh quên chuyện kia, trong lòng đương nhiên là tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng mà nếu chẳng làm như vậy, lỡ như Bùi tiên sinh bởi vì cô vùng trộm chạy đến quán bar, lại bị người ta quấy rối về nhà liền tình trạng phạt cô thì làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi thừa hiểu bụng dạ keo kiệt của Bùi tiên sinh.

Chỉ là để cho cô không ngờ tới chính là, lúc cô lái xe trở lại Thi Dịch, Bùi Dịch vậy mà đã về rồi!“Anh... Bay trở về à?” Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đứng ở trong phòng khách, trông mắt tròn to như muốn rót ra ngoài.

Bùi Dịch nghe vậy, khóe miệng nhếch lên: “Em bay một cái cho tôi xem.”

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: “Em cũng không cái năng lực kia.”

Lúc này chú Lý từ bên ngoài đi tới, đối với Bùi Dịch nói: “Tiên sinh, di động của người để quên trên xe rồi.”

Thì ra là thế.

Tô Thi Thi nhất thời hiểu rõ, phỏng chừng là chú Lý đi đón Bùi Dịch. Dựa theo khả năng lái xe của chú Lý so với Tô Thi Thi về sớm hơn, một chút cũng không kỳ quái.

“Có bản lĩnh thì chính mình tự trở về đi, để cho người ta tới đón thì tính cái gì?” Tô Thi Thi nói thầm.

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm lại. Ngay cả điện thoại cũng chưa lấy, hướng Tô Thi Thi lập tức đi tới.

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, co căng chạy: “Em sai rồi!”

“Em cảm thấy được cầu xin tha thứ hữu dụng sao?” Bùi Dịch đột nhiên cũng chạy theo, hai ba bước liền bắt được cô, nhanh nhẹn đem cô vác lên vai đi tới.

“Anh mau bỏ em xuống!” Tô Thi Thi vùng vẫy.

“Bốp!” Đêm khuya thanh tĩnh trong vương phủ phát ra âm thanh vang vọng. Cái bàn tay người nào đó vừa mới đánh vào mông Tô Thi Thi, bây giờ đánh xong cũng không có lập tức thu tay về, mà là vẫn đặt trên bờ mông của cô nặng nề mà xoa nắn.

Tô Thi Thi bị đánh đau đang muốn kêu to, liền nghe bên cạnh truyền đến giọng nói Bùi Dịch to rõ: “Lá gan lớn rồi, đêm hôm khuya khoắt dám chạy tới quán bar đúng không?”

“Em sai rồi!” Tô Thi Thi vội vàng nhận sai.

Cô liền biết Bùi tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô mà.

“Sur huynh, tôi không để yên cho anh!”

Mà ngày hôm sau ở vườn sau trang viên Hồ gia, đột nhiên bộc phát ra một tiếng khủng bố thét chói tai: “Mặt tôi làm sao vậy?”

“Đức An, anh như thế nào biến thành đầu heo rồi hả ?” Trong một gian phòng nào đó ở gian nhà sau của Hồ gia, một giọng nói hoảng sợ vang lên.

“Đau quá, là ai đánh tôi? Con bà nó, lăn ra đây cho tôi.” Đức An nổi quạu rồi, đối với chuyện ngày hôm qua, hẳn sau khi uống rượu say hoàn toàn không nhớ được. Giờ phút này hắn toàn thân trên dưới đều đã sưng lên, nhất là mặt hắn, sưng lên liền giống như một cái đầu heo, chỗ xanh chỗ tím, Đức An này từ trước đến nay đều đặc biệt chú ý dung mạo, vừa nhìn thấy mặt mình như vậy, đối với hắn quả thực là giống như tận thế vậy.

“Tổng Trọng Hạo, có phải anh làm hay không?” Đức An tìm một vòng, phát hiện bên cạnh từ đầu không có ai. Mà còn, hắn vậy mà cùng Tổng Trọng Hạo ngủ ở trên một cái giường, hai người trên người cũng không mặc quần áo.

“Anh đòi tôi làm cái gì?” Đức An mạnh ôm lấy cánh tay, hoảng sợ trừng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo.

Lúc này Tổng Trọng Hạo sắc mặt trắng bệch, anh tối hôm qua tuy nhiên say, nhưng mà chết tiết, vậy mà loáng thoáng nhớ rõ chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

“Tôi... Tôi giống như...” Tổng Trọng Hạo run rẩy, có cảm giác thật sự đã đến Ngày Tận Thế.

Anh nhớ không lầm mà nói, ngày hôm qua giống như nhìn thấy Bùi Dịch đến. Anh ngẩng đầu yên lặng nhìn Đức An liếc mắt một cái, người này trên người

bị đánh đến như vậy hẳn là đều do Bùi Dịch gây ra đi.

Xong đời rồi !

Mà đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân. Lập tức Tổng Trọng Hạo bọn họ còn chưa có phản ứng kịp khi đó, cửa đã bị phá rồi.

Chắc chắc. đám mèo ở đâu bay tứ tung

Định là tối nay siêng năng một chút, đi viết bộ truyện hứa viết tặng ngta mà ngâm giấm 3 tháng rồi. Lại nhận đc cái này. Tâm tình lên cao lại đi ed truyện để cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình.

Còn nợ ai đó thôi để xong bộ này rồi tính vậy. Mặc dù bộ kia cũng ngắn thôi, nội dung cũng có rồi mà thôi. Cứ từ từ mò vậy

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Không nghĩ anh phá đám đến như vậy

“CLGT!”

Dẫn đầu xông tới chính là một nữ giúp việc của Hồ gia, vừa tiến đến nhìn đến hai người đàn ông không mặc quần áo, sợ tới mức vội vàng bưng kín ánh mắt.

“Các người là ai? Ai cho các người vào, ra ngoài!” Đức An vừa quay đầu nhìn đến người nhiều tiền vào như vậy, mặt lập tức liền tái rồi.

Hắn hiện tại không mặt mũi gặp người nha!

“Bảo chúng tôi ra ngoài?” Cầm đầu đám người hầu là một lão già vừa nghe hắn nói lời này, mặt chái quét một phen liền trầm tiếp xuống, cũng bắt cháp bọn hắn hai người không mặc quần áo, chỉ vào mặt hắn mắng. “Các người là ai? Làm sao có thể vào Hồ gia chúng tôi?”

“Các người là Hồ gia?” Đức An cùng Tổng Trọng Hạo đưa mắt nhìn nhau.

Nơi này không phải khách sạn?

Căn phòng này cổ kính, quả thật không giống một khách sạn.

Đức An không rõ lắm cái Hồ gia trong miệng đám người trước mặt kia là ai, cũng sờ nhìn Tổng Trọng Hạo: “Anh quen sao?”

Tổng Trọng Hạo lắc đầu một cái, trong đầu rất nhanh hiện lên rất nhiều ý nghĩ, con ngươi sáng lên, như là suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bọn họ ngày hôm qua người nhìn thấy sau cùng là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch. Sự muội anh tuyệt đối sẽ không mặc kệ anh, như thế bọn họ hiện tại lại ở nơi này, khẳng định là Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi an bài.

Hồ gia, toàn bộ Bắc Kinh này theo chân bọn họ có tiếp xúc qua có mấy người Hồ gia?

“Tôi và bạn của mình ngủ ở đây thì liên quan gì đến các người?” Tổng Trọng Hạo giống như thể liên quan gì nhau, chỉ vào cái người hầu kia nói.

“Liên quan gì đến chúng tôi?” Người hầu kia cũng lờ mờ, rồi sau đó hỗn hển mắng. “Tôi còn muốn hỏi các người làm sao có thể chạy đến nơi đây đi ngủ! Người nào cho các người vào? Các người vào bằng cách nào?”

“Nực cười, chúng tôi làm sao có thể chính mình chạy vào? Đừng tưởng chúng tôi uống rượu say, cái gì đều đã không nhớ rõ. Bạn của tôi bị các người đánh thành như vậy, không thể liên như vậy bỏ qua được!” Tổng Trọng Hạo ngạnh cổ, thở phì phì trừng mắt người trước mặt.

Bên cạnh, Đức An còn có chút không hiểu rõ tình hình, chỉ là sờ nhìn Tổng Trọng Hạo đang bão nổi, nửa ngày kìm nén ra một câu: “Thì ra tình hình anh kém như vậy!”

“Anh... Ngậm miệng!” Tổng Trọng Hạo thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Này anh em, không nghĩ tới anh ngốc đến phá hoại chuyện tốt như vậy!

Mà mấy người hầu kia cũng bị dáng vẻ cường thế của Tổng Trọng Hạo hù sợ, người hầu cầm đầu kia nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn các nhân viên an ninh nói: “Thông báo cho thiếu gia chưa?”

“Đã thông báo. Thiếu gia hẳn là lập tức sẽ phái người đến đây xử lý.” Bảo an nói.

Có người vừa nghe, lập tức lo lắng, đối với Tổng Trọng Hạo nói: “Có chuyện gì đợi gặp thiếu gia nhà chúng tôi nói đi.” Thiếu gia? Hồ tổng?

Tổng Trọng Hạo nuốt một ngụm nước bọt.

Đánh chết anh cũng không dám cùng Hồ Sĩ Minh tiếp xúc! Trước kia không biết thân phận thật của hắn, anh còn dám cùng hắn bàn giao kèo này nọ. Hiện tại biết rõ, có thể tránh bao xa liền tránh xa.

Tổng Trọng Hạo rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên vươn tay giữ chặt tay Đức An nói: “Đi, tôi trước đưa anh đi bệnh viện.”

“Tôi buồn ngủ quá, ngủ tiếp...” Đức An còn chưa nói xong, đã bị Tổng Trọng Hạo hung hăng bấm một cái, Tổng Trọng Hạo trừng mắt nhìn, Đức An lập tức phản ứng kịp, đối với anh gật đầu nói: “Không sai, tôi muốn đi bệnh viện nghiệm thương tôn!”

“Các người muốn chạy? Tôi nói cho các người, trước giải thích rõ ràng các người vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này, chẳng thế thì đừng nghĩ đi!” người hầu cầm đầu kia lập tức kêu hô các nhân viên an ninh lập tức vây quanh hai người bọn họ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: “Sao lại thế này?”

Người hầu vừa nghe, lập tức đi ra ngoài.

Người tới đúng là Hồ Minh Phi. Lúc này cô ta cau mày, hiển nhiên là đã nhận được tin tức. Đúng là lúc cô ta đi tới nhìn đến hai người đàn ông không mặt quần áo, sắc mặt cứng đờ, vội vàng xoay người lại, nhíu mày nói: “Bọn họ là ai?”

Cô ta như thế nào cũng đến đây?

Tổng Trọng Hạo vừa thấy Hồ Minh Phi đến, sắc mặt liền trầm xuống, cùng Đức An liếc mắt ra hiệu, khẽ cắn môi, bất chấp tất cả rồi.

“Hồ tiểu thư cô tới được vừa lúc, cô mau đến xem các người đem bạn của tôi đánh thành bộ dáng gì rồi hả? Còn có hai người chúng tôi vì cái gì lại xuất hiện ở trong nhà các người, dù sao cũng phải cho chúng tôi lời giải thích đi?”

“Cậu như thế nào trọn mắt nói lời bịa đặt, toàn là nói bừa?” người hầu cầm đầu kia vừa nghe, thiếu chút nữa bị chọc tức, đối với Hồ Minh Phi nói, “Đại tiểu thư, chúng tôi từ đầu không biết hắn là vào bằng cách nào...”

“Hồ gia các người là dễ dàng vào như vậy sao?” Lúc này Đức An đánh giá một phen bốn phía, chen miệng nói, “Nhà các người không phải có bố trí bảo an canh gác sao? Nếu không phải là các người bày mưu đặt kế, chúng tôi làm sao có thể đi vào được.”

“Đúng, dù sao hiện tại hai người chúng tôi đối với chuyện ngày hôm qua hoàn toàn không nhớ rõ, các người nói như thế nào thì ai mà biết được.” Tổng Trọng Hạo phụ họa nói.

“Các người...” Người hầu cầm đầu kia bị bọn họ nói đến á khẩu không trả lời được, tức giận muốn bốc khói

“Im đi.” Hồ Minh Phi cắt ngang lời, nhíu mày nhìn thoáng qua hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong nhà mình, khi thấy Tổng Trọng Hạo khi đó, rõ ràng sững sốt một phen

Thực ra là anh! Hồ Minh Phi ánh mắt lập tức lạnh xuống. Cô ta nhận ra Tổng Trọng Hạo, là Sư huynh của Tô Thi Thi.

Nghe tới Tô Thi Thi, Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy đáy lòng kia cổ tức giận không ngừng mà dâng trào trên. Thù hận lu mờ lý trí, nếu là Sư huynh cô đã rơi vào trên tay cô ta, cô ta đâu nào sẽ dễ dàng buông tha anh như thế!

Ngay lúc cô muốn hạ lệnh cho người ta đem hai người Tổng Trọng Hạo bọn họ trở lại, điện thoại đột nhiên vang lên, Hồ Minh Phi cúi đầu vừa thấy mà hình báo biểu hiện, hai mắt mạnh nhíu lại, lập tức hướng bên ngoài.

“Anh?”

“Phái người đem hai người bọn họ đưa trở về.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hồ Sĩ Minh.

“Đưa trở về?” Hồ Minh Phi sững sốt, “Anh, anh nếu biết rõ, người đó cùng Tô Thi Thi quan hệ...”

“Anh có tính toán khác.” Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Hồ Minh Phi nắm di động, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn lại là quyết định nghe theo anh trai mình, đối với người hầu bên cạnh nói: “Phái người đưa hai người về đi.”

“Đại tiểu thư?” Người hầu cũng cực kỳ kinh ngạc, đúng là Hồ Minh Phi đã đi mất.

Người hầu quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo cùng Đức An liếc mắt một cái, đối với bảo an nói: “Đưa bọn họ đi!”

Như vậy liền xong rồi? Lần này đến phiên Tổng Trọng Hạo ngây dại.

Anh thật sự đã chuẩn bị tinh thần cùng bọn họ ăn thua đủ rồi, kết quả vậy mà cứ dễ dàng như vậy, đem hai người bọn họ cho rời đi, sao lại thế này!

Người của Hồ gia hành động cực kỳ lợi hại, không tới năm phút đồng hồ liền đem Tổng Trọng Hạo cùng Đức An đem lên xe, đem hai người bọn họ cùng kính đưa đi bệnh viện.

Đi bệnh viện là Tổng Trọng Hạo yêu cầu, anh vẫn lại là mang theo Đức An đi nghiệm thương.

Trên đường Đức An không chỉ một lần nhìn Tổng Trọng Hạo, có người ngoài ở đây, không dễ nói chuyện. Đợi đến bệnh viện, Đức An mặt lập tức trầm xuống, phần nộ trùng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo: “Anh có phải biết tôi bị ai đánh hay không?”

Tổng Trọng Hạo ánh mắt lóe ra, đối với hắn nói: “Chúng ta trước đi kiểm tra đi.”

“Xem ra tôi đoán đúng rồi! Chúng ta ngày hôm qua gặp được người nào rồi hả? Chết tiệt, ra tay cũng thật nặng! Chỉ đánh lên mặt. Còn có tay của tôi, hi... Tên khốn kiếp này, chớ có đụng vào tôi, đau chết rồi!”

Tổng Trọng Hạo lập tức ngưng ngừng thu tay, im lặng, không nói được một lời.

Chết tiệt, vì cái gì không cho anh quên đi toàn bộ chuyện hôm qua, anh thật đúng là nhớ rõ ngày hôm qua Bùi Dịch đánh người một màn kia!

Nhưng đánh chết anh cũng không dám nói.

Mà bọn họ không biết, chuyện bọn họ tối hôm qua gây ra, cũng sớm đã bị những người khác biết được.

Tô Thi Thi tối hôm qua bị Bùi tiên sinh hung hăng trừng phạt một lần, buổi sáng thức dậy liền eo mỗi lưng đau, từ đầu chẳng quan tâm sư huynh cô bên kia thế nào.

Ngay lúc cô chuẩn bị đồ đạc xong muốn đi làm, Bùi Dịch đột nhiên giữ cô lại, đối với cô ôn nhu nói: “Hôm nay anh đưa em đi.”

“Hử?” Tô Thi Thi quay đầu kỳ quái nhìn anh, “Anh gần đây không phải bận rộn nhiều việc sao?”

Bùi Dịch kéo tay cô đi ra ngoài, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Tiện đường.”

“Ách...” Tô Thi Thi bĩu môi, vừa rồi cảm động nhất thời tan thành mây khói.

Cô đi chưa được hai bước, về mặt rừng mình. Không đúng!

Cô bỗng nhiên bắt lấy tay Bùi Dịch, khẩn trương nhìn anh: “Anh hẳn không phải là vì ngày hôm qua không đánh đã, hôm nay muốn tới đem sư huynh em cũng đánh một trận nữa chứ?”

Lời của cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tôi đen một mảnh!

Thứ 7 máu chảy về tim

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Anh gần đây có phải quá dung túng em hay không

“Tô tiểu thư, “Bùi Dịch đen mặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, “Anh gần đây có phải quá dung túng em rồi hay không?”

“Ách... Anh... Bùi Dịch, đàn ông mà đánh phụ nữ thì không đáng làm đàn ông!” Tô Thi Thi nuốt nước miếng lặng lẽ lui về sau.

Cô hận không thể tát mình một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì? !

Bùi Dịch hít một hơi, từng bước một hướng đến gần cô, thân vươn tay một cái liền bắt được tay của cô, kéo cô áp sát vào trong lồng ngực mình: “Tô tiểu thư, xem ra tối hôm qua anh còn không có giáo huấn em thật tốt, hiện tại muốn anh cho em thêm một bài học nữa! ?”

Bùi Dịch nói xong ánh mắt nghiêm túc, cúi đầu phủ lên môi Tô Thi Thi, tại môi cô độc địa cắn một ngụm.

“Ừm...” Tô Thi Thi đau đến nước mắt thiếu chút nữa đều đã chảy xuống rồi. ?

Cầm tinh con chó à! ?

Đau chết cô rồi, hần đã rách da rồi ! ?

Bùi Dịch đứng thẳng, mẫn ý nhìn ẩn ký chính mình lưu lại trên môi Tô Thi Thi, ánh mắt ở trên người cô đánh giá một phen, nhàn nhạt nói, “Về sau còn dám để cho người ta động vào chỗ nào, anh liền cắn chỗ đó!”

“Anh!” Tô Thi Thi theo bản năng che lên miệng, suy nghĩ đến hình ảnh Bùi Dịch cắn người, sợ tới mức mạnh run run một phen.

Quá đáng sợ mà!

Nhưng Bùi Dịch lại giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh một dạng, đứng thẳng thân thể, sửa sang lại áo khoác tây trang, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tiện xoay người đi ra ngoài.

Đi ra không xa, bước chân của anh ngừng một trận, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, gần từng chữ nói: “Còn chuyện anh có phải là đàn ông hay không, anh sẽ cho em từ! từ! Hiểu rõ!”

Tô Thi Thi chán nản, thở phì phì nghiêm mặt, trên ót còn kém viết hai chữ: Bực tức!

Cô buổi tối khuya lên đi ra ngoài là không đúng, nhưng mà bị người ta sờ mò cũng không phải do cô nguyên ý! ?

Huống hồ ngày hôm qua nếu Bùi Dịch không xuất hiện, cô đã sớm đánh cho cái tên Đức An kia răng roi đầy đất rồi !

Tóm lại cực kỳ bực tức, lại còn không có thể oán giận!

Tô tiểu thư bày tỏ, Bùi tiên sinh ghen tuyệt đối không thể trêu chọc!

“Còn không đi, để cho anh đến khiêng em qua sao?” Phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, thở phì phì trợn mắt nhìn anh, khăn trương chạy qua. Cô tin tưởng Bùi tiên sinh tuyệt đối làm được.

Hiện ở bên cạnh có nhiều người hầu ở đây như vậy, bị nhìn đến không phải bị cười chết rồi à!

Cô không biết vừa rồi một màn này của bọn họ, đã sớm bị đám người Tiểu Ưu nhìn thấy hết. Lúc này, mấy người nhiều chuyện kia chính đang ở trong góc cười trộm.

“Thật là, cũng không suy xét một phen trong nhà có trẻ con ở đây, mắt người ta muốn mù luôn rồi này.” Đoàn Tinh Đồng cũng từ trong góc đi ra, khuôn mặt béo ụt ịt nhỏ nhắn đều đã thành một cái bánh bao phúng phính, đáng thương tội nghiệp nhìn Tiểu Ưu, “Chị xinh đẹp, em đói bụng.” “Tiểu thiếu gia, cậu không phải mới vừa ăn xong sao?” Tiểu Ưu mặt lập tức suy sụp xuống. Tiểu Tổ Tông này còn có thể ăn nữa sao!

“Chị, em đói đến nỗi không còn chút sức lực rồi.” Đoàn Tinh Đồng lắc lắc cánh tay Tiểu Ưu, đáng vẻ kia giống như sắp muốn khóc đến nơi rồi.

Tiểu Ưu vừa mềm lòng lại lo lắng, nhìn xem bên ngoài nhỏ giọng nói: “Bị tiên sinh biết cậu lên đòi ăn thêm, sẽ tức giận!”

“Chúng ta vụng trộm, anh sẽ không biết. Chị yên tâm, em ăn xong liền giảm béo!”

Tiểu Ưu thấy Đoàn Tinh Đồng đáng vẻ của tiểu quý, dở khóc dở cười.

Nhưng mà đúng lúc này, điện thoại cố định trong nhà vang lên. Bên kia quản gia đã chạy tới nhận điện thoại rồi.

Rất nhanh liền truyền đến giọng nói của quản gia: “Vâng, tiên sinh. Tôi biết rõ, nhất định không chế việc ăn uống của tiểu thiếu gia.”

“A! Quá âm hiểm rồi!” Đoàn Tinh Đồng vừa nghe, thiếu chút nữa tức đến phát khóc, “Anh cùng Tô Thi Thi cãi nhau, sao lại trút giận lên người em? Muốn em chết đói mà! ?”

“Phụt...” Đám người hầu trong nhà nghe được, lập tức cười lăn cười bò.

Mà bên kia, Bùi Dịch thật sự đưa Tô Thi Thi đến công ty, hơn nữa còn đưa cô đến văn phòng, ở bên trong dây dưa hơn mười phút mới chịu rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, nghĩ mãi không xong.

Người này hôm sao lại khác thường như thế?

Mà cô không biết, Bùi Dịch lúc rời khỏi cao ốc Ngôi Sao, vừa lúc đụng phải Tổng Trọng Hạo đang đến làm.

Tổng Trọng Hạo vừa nhìn thấy Bùi Dịch, sợ tới mức lông tơ đều đã dựng thẳng lên, cả người căng thẳng nhìn anh: “Bùi... Bùi tiền sinh sớm an!”

Nhưng mà Bùi Dịch lại như là không thấy được anh ta một dạng, lập tức từ bên cạnh anh ta đi qua, về mặt lạnh thấu xương.

“Phù...” Tổng Trọng Hạo vỗ bộ ngực nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi. Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, anh liền chột dạ không thôi.

Mà một màn này, bị mấy người đang âm thầm theo dõi bọn họ nhìn thấy không sót một chút.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh báo cáo tin tức mới nhất.

“Bùi Dịch coi như không có Tổng Trọng Hạo?” Hồ Sĩ Minh nhíu mày hỏi.

Trợ lý lập tức gật đầu nói: “Không sai. Mà còn xem ra, Bùi tổng giống như đối với Thiết Kế Sư Tổng không vừa ý rất lớn, mà Thiết Kế Sư Tổng cũng hình như rất sợ Bùi tổng. Dựa vào những chuyện đã xảy ra đêm qua, bạn của Thiết Kế Sư Tổng trêu chọc Tô tiểu thư, dựa theo tính cách Bùi tổng, phỏng chừng gần chỗ đánh mèo đến trên đầu Thiết Kế Sư Tổng rồi.”

Hồ Sĩ Minh có vẻ đắm chiêu tựa vào trên ghế, ngón tay không theo theo thiết tấu gõ gõ mặt bàn, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Ngày hôm qua nhận được tin tức, Tô Thi Thi buổi tối đi đến chỗ Tổng Trọng Hạo bên kia, về sau bị Đức An sờ mó, Bùi Dịch đi lên liền đem Đức An đánh một trận. “Hồ tổng, chúng ta trước đây có phải lo lắng quá nhiều rồi hay không? Dựa theo tình huống hiện tại cho thấy, Đức An không giống như là người của Bùi tổng.” Trợ lý nói.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt vẫn như cũ cực kỳ ngưng trọng, cũng nghĩ đến chuyện này.

Nếu nói hẳn lúc trước còn có hoài nghi, nhưng mà hai lần vừa qua thái độ của Bùi Dịch đối với Tổng Trọng Hạo bọn họ, quả thật không giống như là đối với người có quan hệ hợp tác.

Nhất là đối với Đức An. Bùi Dịch ra tay nặng như thế, nghe nói đem tay hắn đều đã đánh gãy, càng không giống như là người hợp tác.

Bằng không người nào bị coi thường như thế, lại muốn hợp tác cùng một người đem chính mình đánh cho tàn phế!

“Tiếp tục theo dõi bọn họ.” Hồ Sĩ Minh trời sinh tính cẩn thận, nghĩ nghĩ, vẫn lại là không dám xem thường.

Vâng ạ trợ lý lại vẫn muốn nói cái gì, nhưng mà thấy tổng giám đốc nhà mình vẻ mặt nghiêm trọng, vẫn lại là đem lời đều đã nuốt trở vào.

Mà sau khi hẩn ra ngoài, Hồ Sĩ Minh sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút.

“Bùi Dịch, anh cho là làm như vậy tôi sẽ đối với anh thả lỏng cảnh giác?” Hồ Sĩ Minh hít một hơi, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, “Tôi thật muốn biết anh đến cùng có phải đang diễn trò hay không! ?”

Hắn nghĩ nghĩ, liền gọi điện thoại cho em gái mình.

Hai giờ sau, công ty Sunshine nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Điện thoại nội bộ trong phòng Tô Thi Thi vang lên. Cô vừa bắt máy, còn chưa nói lời nào, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng thét chói tai của Tổng Trọng Hạo: “Sư muội mau đến cứu mạng, cái con chim công kia đến đây rồi!”

“Chim công? Hồ Minh Phi?” Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới Tổng Trọng Hạo đã đặt cho Hồ Minh Phi một cái biệt danh, nhướn mày, “Cô ta tới làm cái gì?”

Tổng Trọng Hạo nhỏ giọng nói: “Hắn không phải là đến báo thù đi? Buổi sáng hôm nay lúc bọn anh rời khỏi Hồ gia, đem cô ta chửi rửa một trận.”

Tô Thi Thi hi hi một tiếng liền vui vẻ.

Sư huynh, anh thực biết mắng người!

Tô Thi Thi háng giọng một cái nói: “Yên tâm, sư muội đây liền giúp anh, mở cửa, đón khách!”

Cô nói xong cúp điện thoại, đứng lên chỉnh lý lại quần áo trên người, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này, Hồ Minh Phi đã đi vào khu làm việc của công ty Sunshine.

Bên kia Tổng Trọng Hạo mở cửa ra đón, vừa thấy Hồ Minh Phi đến liền cười tí mắt nói: “Hồ tiểu thư là đặt biệt tới tìm tôi sao?”

Hồ Minh Phi đem Tổng Trọng Hạo trên dưới đánh giá một phen, trong lòng có chút khinh thường.

Nếu không phải anh trai cô bắt cô ta tự mình đi đến đây một chuyến, cô ta còn lâu mới tới.

Cô ta khẽ nâng cằm, cao ngạo nhìn Tống Trọng Hạo nói: “Buổi sáng hôm nay để cho Thiết Kế Tống chịu ức hiếp, tôi đặc biệt đến đây nhận lỗi”

“Nhận lỗi?” Tống Trọng Hạo ngẩn ngơ, trái tim nhỏ bé liền bùm bùm nhảy dựng.

Hồ gia đại tiểu thư tự mình đến đây nhận tội, bắt anh làm sao nhận đây?

Ngay lúc Tống Trọng Hạo muốn đồng ý cho rồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

“Hồ tiểu thư sao lại đi ức hiếp sư huynh nhà tôi rồi hả ? Còn muốn đích thân đến đây nhận tội nghiêm trọng như vậy sao?”

Hồ Minh Phi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Cô ra đây làm cái gì!

Tìm tai vạ!

Mà lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiếp Khắc, đột nhiên vang lên một trận tiếng cảnh báo, Bùi Dịch đang xem văn kiện nhướng mày, lập tức mở ra máy tính, gõ lên số hiệu.

Một lát sau, trong máy tính xuất hiện một bức hình, đúng là trong văn phòng Sunshine không hình ảnh.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn hình ảnh theo dõi chỗ Hồ Minh Phi, không biết suy nghĩ cái gì.

Hôm nay 1c mai bù sau

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Bá đạo như vậy

Trong văn phòng công ty Sunshine không khí lập tức trở nên có chút ngưng trọng, giữa hai cô gái hình như có ngọn lửa vô hình không ngừng bùng cháy.

Tống Trọng Hạo xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, hận không thể lấy cái động chui vào.

Nhưng mà Tô Thi Thi thân nhiên nhìn Hồ Minh Phi, ánh mắt bình tĩnh: “Hồ tiểu thư như thế nào không nói? Đây là thái độ mà người đến nhận tội như cô nên có sao?”

Hồ Minh Phi sắc mặt rùng mình, lạnh giọng nói: “Xin hỏi chuyện này cùng cô có liên quan sao?”

“A...?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tống Trọng Hạo, cũng không nói, chỉ nháy một đôi mắt to sáng ngời nhìn anh.

Tống Trọng Hạo giật mình, lập tức gật đầu nói: “Chuyện của tôi chính là chuyện của sư muội, em ấy là người phát ngôn của tôi. Hồ tiểu thư, có chuyện gì cứ tìm sư muội tôi nói đi, tôi đang bận vẽ bản thiết kế, đi trước đây!”

Tống Trọng Hạo nói xong xoay người co cẳng chạy, bảy con ngựa đều đã kéo không trở lại.

Tô Thi Thi: “...”

Sư huynh, anh chạy cái gì!

Hồ Minh Phi trên mặt thoát xanh thoát trắng, tức giận đến thiếu chút nữa quay đầu rồi đi.

Cô ta hít sâu một hơi, mỗi thời khắc đều luôn ghi nhớ anh trai cô ta có nhiệm vụ giao cho cô ta.

“Nếu như vậy, tôi đây liền cùng Tô tiểu thư thương lượng, “ Hồ Minh Phi vẫn bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói, “Tôi hôm nay là thành ý đến đây nghĩ muốn đối với Thiết Kế Sư Tống nhận tội, còn có Đức An tiên sinh. Như vậy đi, giữa trưa tôi làm chủ, Tô tiểu thư giúp tôi mời hai người bọn họ, tôi sẽ tự mình hướng bọn họ giải thích.”

Tô Thi Thi cười tít mắt cong cong ánh mắt, đối với Hồ Minh Phi nghiêm trang nói: “Hồ tiểu thư cô thật sự là quá khách khí. Sư huynh tôi vừa rồi nói với tôi rồi. Anh ấy không phải chỉ là bị cô nhìn thấy hết nửa người trên thôi sao? Hiện tại đều đã là thời đại nào, cô không cần để ý như vậy.”

“Anh... Anh ta nói như vậy?” Hồ Minh Phi thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Cái tên Tống Trọng Hạo chết tiệt kia, tới cùng lại nói lung tung cái gì rồi!

“Tô tiểu thư, tôi nghĩ trong chuyện này hẳn có phần hiểu lầm...” Hồ Minh Phi hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

“Có hiểu lầm hay không giống như không có quan hệ gì với tôi thì phải?” Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, trong giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như có gai nhọn.

Vừa rồi Hồ Minh Phi nghi ngờ cô không có tư cách quản, hiện tại cô lập tức đem những lời cô ta đã nói đem hoàn trả trở về.

Hồ Minh Phi tức giận đến xiết chặt quả đấm, nếu không sợ ảnh hưởng hình tượng, thật muốn đánh cho cô gái trước mặt này một cái tát.

Mỗi lần đều là như vậy, ở trên miệng chiếm tiện nghi!

Cô quả thật không giỏi cãi nhau, ở phương diện này từ đầu không phải là đối thủ của Tô Thi Thi. Cô ta ngầm cắn răng, vẫn cứ đem tức giận đè ép xuống, đối với Tô Thi Thi nói: “Nếu như vậy, tôi tự mình đi cùng Tống Thiết Kế Sư nói...?”

“Hồ tiểu thư?” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói kinh ngạc, một cô gái thần tốc chạy tới, tay đang ôm hồ sơ chạy đến trước mặt Tô Thi Thi.

“Ngọc? Cô trở về rồi?” Tô Thi Thi vừa thấy người đến kia, ánh mắt lập tức sáng tỏ.

Ôn Ngọc quay đầu hướng về phía cô cười cười, đứng là suy nghĩ đến cái gì, khẩn trương nói: “Cô ta sao lại đến đây?”

Cô nói xong lo lắng đem Tô Thi Thi kéo đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Thi Thi, người này rất nguy hiểm, vừa thấy liền không phải là cô gái tốt. Cô không nên cùng cô ta tiếp xúc nhiều quá, bằng không bị ăn hiếp thì làm sao bây giờ?”

“Ách...?”

Tô Thi Thi nghĩ muốn che đậy mặt.

Ôn tiểu thư, kỳ thật giọng cô lúc nói chuyện không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe được!

Cô vụng trộm lườm Hồ Minh Phi bên cạnh một cái, người phía sau tức giận đến mặt đều đã xanh rồi.

Tô Thi Thi trịnh trọng vỗ vỗ bả vai Ôn Ngọc, bắt chước nhỏ giọng nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình. Cô có mang quà về cho tôi hay không?”

“Có! Tôi đem về một viên kim cương cho cô này, là từ mỏ quặng của Tần Phong đó.” Ôn Ngọc nói xong, tiện kéo ra rương hành lý lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lòng nhảy một phen, kích động cực kỳ, còn không kích động một giây, chỉ thấy Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

“Cái kia... Hẳn nói, chỉ cho cô xem một chút, sau đó còn phải trả trở về...”

Tô Thi Thi dưới chân lao đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Tần Phong đúng là cái tên đàn ông keo kiệt! Quá chấp nhặt rồi! (Cái mỏ đó của anh Dịch cho ông Phong đó chị, chị về méc anh đi ông Phong khóc liền. Chị còn đc cả mỏ kim cương

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tôi có chứng cứ

Nửa giờ sau, một đám người toàn bộ đều đã đến sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc mà Hồ gia mới khai trương.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, một bên đi vào trong, một bên thưởng thức cách trang hoàng cổ kính của nơi này.

Cô chuyên về thiết kế nội thất, ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm. Bình tĩnh mà xem xét, sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc của Hồ gia trang hoàng theo một phong cách riêng, quả thật không tệ.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình trong mắt đều là tán thưởng, cúi đầu phụ vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Thích?”

Tô Thi Thi nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: “Em tin tưởng nhất định không sánh bằng thiết kế của anh.”

“Thông minh.” Bùi Dịch bị một câu của cô gái nhỏ này làm cho lông mày vốn đang dựng đứng đều đã thuận rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của anh, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Có đôi khi cùng người đàn ông này ở chung kỳ thật rất đơn giản. Một câu, một ánh mắt, có thể làm cho anh lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng ngay cả như vậy trong lòng cô lại vẫn là có chút lo lắng. Tuy Bùi Dịch cũng không nói gì, nhưng mà cô mơ hồ cảm thấy được hiện tại Bùi Dịch cùng Hồ gia bên kia quan hệ đặc biệt khẩn trương.

Cái công trình thôn Thành Trung kia hình như đem tất cả lợi ích cùng quan hệ đều đã liên lụy kéo vào, tất cả mọi người đang âm thầm đánh giá. Cô không biết Bùi Dịch ở trong đó sắm cái nhân vật gì.

Bùi Dịch phỏng chừng cũng là sợ liên lụy đến cô, cho nên không có cùng cô lộ ra chút tin tức gì.

Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn cho anh áp lực, vẫn luôn ở bên cạnh săn sóc nhưng chưa từng có hỏi tới, nhưng mà trong lòng tới cùng vẫn lại là có rất nhiều nghi hoặc.

Nhất là hôm nay Bùi Dịch đột nhiên chạy tới công ty cô, hiển nhiên là có liên quan đến việc Hồ Minh Phi tới.

Mà bữa ăn Hồng Môn Yến này, không biết mục đích cuối cùng là gì?

“Sur moi...” Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói yếu kém.

Tổng Trọng Hạo như là sợ Bùi Dịch nghe được, đang ở phía sau nhỏ giọng kêu Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nâng trán: “Sur huynh, anh có phải bị Ngọc lây bệnh rồi hay không? Đều nghĩ người khác là kẻ điếc sao?”

Tô Thi Thi còn không có phản ứng, Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng và một phen liền hướng tới Tổng Trọng Hạo bắn qua.

Tổng Trọng Hạo sợ tới mức giật mình, vội vàng cầm tay Đức An bên cạnh.

“Tránh ra!” Đức An nhướng mày, dùng lực hất tay anh ta ra, thờ phỉ phỉ nói, “Anh không biết hiện tại tất cả mọi người đều tưởng tôi là đồng tính luyến ái, như vậy tôi làm sao có thể tìm được bạn gái!”

Tổng Trọng Hạo vừa nghe liền phát hỏa, quay đầu trừng hắn: “Ồ nước các người phụ nữ rất cởi mở mà, sẽ không ngại anh song tính luyến ái đâu!”

“Nói bậy, tôi muốn tìm vợ ở đây.”

“Chết tiệt, anh còn dám nói!” Tổng Trọng Hạo vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, hận không thể bóp chết tên đàn độn này. Người này ngày hôm qua mò mẫm Tô Thi Thi, hiện tại còn công khai ở ngay trước mặt Bùi Dịch nói hắn muốn tìm vợ ở nơi đây, để cho Bùi Dịch nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Anh đã không cần nhìn vẻ mặt của Bùi Dịch, đều biết rõ hiện tại Bùi tiên sinh sắc mặt có bao nhiêu khủng bố rồi.

Tô Thi Thi cũng cảm giác được người đàn ông bên cạnh tức giận.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lấy lòng ghé sát bên cạnh Bùi Dịch: “Chúng ta đợi lát nữa gọi nhiều thức ăn một chút, hóa bị phần vì thành thức ăn.”

Vù!

Một ánh mắt lạnh thấu xương và một phen bắn qua. Nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, Tô Thi Thi hiện tại phỏng chừng đã sớm bị ánh mắt của Bùi tiên sinh khắc ra hai cái động rồi.

Được rồi, cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn!

Nơi xa, Hồ Minh Phi nhìn những người này hoàn toàn coi cô ta như trong suốt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đợi cho vào trong phòng bao, Hồ Minh Phi rốt cục tìm được cơ hội. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi ngồi xuống, cô ta liền đi tới một bên khác của Bùi Dịch, thoải mái ngồi xuống. (Đệ, con mụ này ko biết chai mặt là gì, mặt còn dày hơn cả bê tông)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Cô thích tôi?

“Bùi Dịch, anh chắc là không nghĩ tới toàn bộ hành vi của các người đều bị quay lại đi?” Hồ Minh Phi cười như không cười nhìn Bùi Dịch, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Cô ta là đang chờ cơ hội này, muốn nhìn tự tin trên mặt người đàn ông này bị đánh nát.

Ánh mắt của cô ta thân nhiên hướng Tô Thi Thi đang ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch.

Cô ta muốn nhìn thử cô gái này có thể cười tới khi nào.

Nhưng mà để cho cô ta bắt ngồi rồi. Bùi Dịch trên mặt một chút thay đổi đều đã nhìn không ra, giống như là không có nghe đến lời của cô ta một dạng.

Mà Tô Thi Thi thì đang nhìn Bùi Dịch, trong ánh mắt lộ ra tò mò, như vậy hoàn toàn không giống như là đang lo lắng!

Một bên khác, Tổng Trọng Hạo cùng Đức An hai người còn lại là đang tò mò nhìn Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi tiếp xúc đến ánh mắt của hai người bọn họ, ánh mắt tối sầm lại, muốn mắng người.

Bọn họ đây là cái ánh mắt gì? Cô ta ở trong mắt bọn họ thật giống như là một món hàng hóa, phỏng chừng lúc này bọn họ đang ở đó dùng ánh mắt xuyên thấu qua phá vỡ hàng hóa đóng hộp là cô ta!

“Quá đáng!” Hồ Minh Phi ngầm cắn răng, cô ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, hiện tại rõ ràng là cô ta chiếm thượng phong.

Cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt từ từ chuyển hướng sang Bùi Dịch, có chút thương cảm nói: “Tôi không biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng mà hai người bọn họ dù gì cũng là bạn của Tô tiểu thư, anh xuống tay hà tất nặng như thế?”

“Không có nặng hay không, chúng tôi cam tâm tình nguyện - -” cô ta nói còn chưa nói xong, Tổng Trọng Hạo liền vội vàng cướp lời. Nhưng mà anh ta nói đến một nửa mạnh mẽ nhớ tới, anh ta vừa nói như vậy chẳng phải là tự mình chứng thực việc đó là do Bùi Dịch làm sao?

Anh ta lập tức sửa lời nói: “Chúng tôi cam tâm tình nguyện bị đánh, dù sao cũng là chúng tôi sai trước.”

Tổng Trọng Hạo nói xong rót một chén rượu đỏ, hướng tới Bùi Dịch nâng chén nói, “Bùi tổng, chuyện tối ngày hôm qua xin lỗi rồi. Người đại nhân đại lượng, đừng để ý, tôi tự phạt một ly.”

Tổng Trọng Hạo nói xong, lập tức liền đem rượu uống cạn.

Toàn bộ quá trình trước sau chưa tới mười mấy giây đồng hồ, nhanh đến nỗi Hồ Minh Phi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Sư huynh, anh đừng uống rượu.” Tô Thi Thi vội vàng đi đoạt chén rượu của anh ta, oán trách nói, “Cũng không phải chuyện gì đáng ngại, đừng nghe người ta châm ngòi ly gián.”

“Tô tiểu thư, lời này là có ý tứ gì?” Hồ Minh Phi sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ phối hợp cũng thật tốt!

Cô ta rất nhanh lờm Bùi Dịch một cái, chỉ thấy anh sắc mặt bình tĩnh, như là không có nghe đến lời nói của bọn họ một dạng.

“Bùi Dịch, chuyện cho tới bây giờ, anh chẳng lẽ không có lời muốn nói sao?” Hồ Minh Phi giọng nói nghiêm túc.

Người đàn ông này ở trước mặt cô ta vẫn cao cao tại thượng, hiện tại rất không dễ dàng bắt lấy cơ hội, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Cô ta chính là muốn để cho anh thỏa hiệp!

Bùi Dịch nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, không quan tâm nói: “Vậy thì đem chứng cứ ra đi.”

“Anh...” Hồ Minh Phi bị nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, anh đây là cái thái độ gì!

Cô ta đến xưng hô đều đã thay đổi, cường ngạnh nói: “Bùi tổng đây là hoàn toàn không cần mặt mũi nữa, đúng không?”

“Mặt mũi là dựa vào chính mình tự biết giữ, Hồ tiểu thư hôm nay làm chuyện như vậy, gây ông đập lưng ông, chẳng lẽ đáng để tôi nể mặt cô?” Giọng nói của Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng lại lộ ra một cổ sắc bén.

Hồ Minh Phi tâm bá một phen liền trầm xuống, xem ra anh trai cô ta nói rất đúng, cho dù là có chứng cứ Bùi Dịch cũng sẽ không thừa nhận.

“Tôi cũng muốn biết video clip của các vị quay có cái gì hay không nữa. Bùi Dịch trèo tường sao? Quay lại có đẹp trai hay không?” Lúc này Tô Thi Thi

bỗng nhiên nói.

Cô vừa nói một bên tiếp sát Bùi Dịch lôi kéo cánh tay của anh, cười nói, “Nếu như quay không đẹp trai, anh có thể hủy thi diệt tích hay không?”

Bùi Dịch quay đầu xoa nhẹ tóc của cô, sủng nịch nói: “Nếu là như vậy, Bùi phu nhân sẽ ghét bỏ anh sao?”

“Hừ!” Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, một tiếng Bùi phu nhân này làm cho mặt cô đều đã đỏ.

“Thật quá đáng!” Hồ Minh Phi đem răng đều nhanh cắn, ở trong lòng hung hăng mắng.

Chết tiệt, anh có phải biết camera theo dõi video clip chỉ quay được hình ảnh vệ sĩ của anh hay không, bằng không tại sao có thể không có sợ hãi như vậy? Hồ Minh Phi ngẫm suy nghĩ.

Hệ thống theo dõi của bọn họ quả thật có phòng ngự, người của Bùi Dịch cũng không có hack hệ thống theo dõi của bọn họ, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là lấy được hình ảnh trong viện.

Đúng là thuộc hạ của Bùi Dịch khiêng Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đặt trong phòng khách của Hồ gia. Nhưng nếu Bùi Dịch thể thốt phỉ nhận, chuyện này không có quan hệ gì với anh. Hồ Minh Phi bọn họ từ đâu không làm gì được anh.

“Hồ tiểu thư hẳn không phải là không có chứng cứ chỉ là nói bừa lừa dối chúng tôi đi?” Tống Trọng Hạo đột nhiên nói.

Ngày hôm qua anh ta làm hại Tô Thi Thi bị mò mẫn, Bùi Dịch không biết muốn như thế nào chinh bọn họ đây! Lúc này khẳng định là bán mạng nghĩ muốn vẫn hồi hình tượng, cho nên đem mũi dùi toàn bộ nhắm ngay Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi vừa nghe sắc mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nhìn anh ta nói: “Thiết Kế Tống, com có thể ăn vậy, nói không thể nói lung tung!”

“Vậy cô trái lại lấy chứng cứ ra đây đi?” Tống Trọng Hạo cực kỳ vô tội nói, “Chưa biết chừng là Hồ gia các người chính mình đem chúng tôi đánh, sau đó hất nước bắn đến trên thân người khác?”

“Anh...” Hồ Minh Phi tức giận nói, “Các người là bên ngoài quán rượu đụng mặt Bùi Dịch có rất nhiều người đều đã thấy được, camera đầu đường đều có ghi lại.” “A?” Tống Trọng Hạo làm bộ như vẻ mặt mê mang nhìn cô ta, “Cô làm sao mà biết được?”

“Anh!” Hồ Minh Phi hít sâu, cao giọng nói, “Tôi không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa với anh.”

Cô ta xem như hiểu rõ, bọn họ nhiều người như vậy há mềm, cô ta một người từ đầu không phải đối thủ. Huống chi cô ta quả thật không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh là Bùi Dịch làm. Hôm nay tới chẳng qua là muốn xem xem Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo có quan hệ gì không.

Tuy chuyện ngày hôm qua cho thấy Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo bọn họ quan hệ không tốt lắm, Tống Trọng Hạo rất sợ Bùi Dịch. Nhưng mà anh trai Hồ Sĩ Minh của cô ta vẫn lại là lo lắng, cho nên phái cô ta đến tìm hiểu.

Hồ Minh Phi đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, đột nhiên đối với Bùi Dịch nở nụ cười một phen, ngữ khí thay đổi 180 độ: “Kỳ thật tôi không đem chứng cứ tới, là vì suy nghĩ cho mọi người mặt mũi. Dù sao Hồ gia cùng Bùi Dịch anh, ở Bắc Kinh cũng không phải là Nhân Vật nhỏ, nếu là để chuyện xấu truyền ra ...”

“Chi cần không phải cùng Hồ tiểu thư truyền chuyện xấu, cái khác Bùi mỗ đều đã không thềm để ý.” Bùi Dịch không chút khách khí ngắt lời của Hồ Minh Phi đang nói.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ, trên mặt thoát xanh thoát trắng, bên cạnh Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo ba người cúi đầu trộm cười.

Khả năng chặn họng người khác của Bùi tiên sinh thật sự là càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi !

Chỉ nghe Bùi Dịch lại nói thêm “Vị hôn thê của tôi là cái bình dấm chua, tôi không nghĩ muốn để cho cô ấy hiểu lầm.” (Anh có nói lộn ko? giấm chua toàn anh ăn thôi, anh ăn của tui hết vài công tơ nơ rồi đó =_=)

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình làm sặc chết.

Cô không phải là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa sao? Người đàn ông này nhanh như vậy liền trả thù cô rồi, thật sự là quá khủng bố rồi !

Vừa lúc này, đám người phục vụ tiến vào mang thức ăn lên, dọn đi một phen không khí ngại ngùng kia.

Đồ ăn vừa lên tới, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo mấy người liền bắt đầu ăn com.

Đối phó người phụ nữ kia, Bùi tiên sinh một người là đủ rồi!

Hồ Minh Phi bị lời nói vừa rồi của Bùi Dịch chọc đến nổi đã no rồi hoàn toàn không có tâm tư ăn com.

Cô ta lờm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cái gì một cái, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nói: “Tôi biết anh đối với tôi có hiểu lầm, bất luận tôi nói cái gì anh đều sẽ không tin tưởng tôi phải hay không? Tôi kỳ thật...”

“Hỗ tiểu thư nếu biết, hà tất phải nhiều lời hỏi tới?” Bùi Dịch lại ngắt lời cô ta.

“Anh!” Hồ Minh Phi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người đàn ông này nói chuyện quá không khách khí rồi !

Tô Thi Thi ở bên cạnh vừa ăn, một bên âm thầm quan sát đến vẻ mặt của Hồ Minh Phi, thấy cô ta bị tức thành như vậy, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Vui vẻ đến phát điên, quên nơi này là nơi nào, cô theo quán tính gấp một miếng thịt kho tàu đưa tới trong bát của Tống Trọng Hạo bên cạnh : “Sur huynh, anh thích nhất là ăn thịt kho tàu ăn nhiều chút.”

“Sur muội...” Tống Trọng Hạo trong miệng chính đang nhét một miếng rau xanh, nhìn đến đột nhiên xuất hiện thịt kho tàu, thiếu chút nữa liền khóc.

“Xong rồi...” Tô Thi Thi cũng muốn khóc, hận không thể chặt tay mình.

Cô như thế nào lại quên Bùi Dịch cũng đang ở bên cạnh!

Này không phải muốn chết sao!

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, vừa hay nhìn thấy ánh mắt Bùi Dịch mặt không chút thay đổi từ trên người cô dời đi.

Bùi Dịch nhìn xuống Hồ Minh Phi, trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Đột nhiên khóe miệng anh nhếch lên, nói: “Hỗ tiểu thư thích tôi?”

Tung bông tung hoa. Làm báo cáo xong rồi. Mừng quá bama oi

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Trước mặt cô vén muội

Trong phòng ăn không khí lập tức trở nên quỷ dị hẳn lên, chỉ có mùi hương của thức ăn kia phiêu tán ở trong không khí, tí ti kích thích dây thần kinh người ngồi.

Loại hấp dẫn này, giống như mang theo độc, từ từ chui vào toàn thân.

Tô Thi Thi không biết là mùi đồ ăn này vị quá mê người, hay vẫn lại là vừa rồi Bùi Dịch câu nói kia quá độc, tay cô cầm lấy chiếc đũa càng thêm xiết chặt, hận không thể đem chiếc đũa bẻ gãy.

Cô có nghe lầm hay không? Bùi Dịch đây là ở trước mặt cô vén muội sao?

Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người cực kỳ hiểu ngầm liền cúi đầu, ra sức dùng bữa, đem chính mình hoàn toàn trong suốt.

Hồ Minh Phi hiển nhiên cũng bị những lời này của Bùi Dịch dọa đến chỗ, sững sốt vài giây mới phản ứng kịp.

Trong đầu cô ta rất nhanh suy nghĩ, lòng không biết như thế nào, thậm chí có chút khản trương, nhưng vẫn lại là gọn gàng dứt khoát nói: “Không sai, tôi thích anh.”

“À...?” Bùi Dịch trên mặt biểu tình tựa hồ nhu hòa một chút, nhàn nhạt hỏi, “Có bao nhiêu thích?”

Hồ Minh Phi trong lòng vui vẻ, Bùi Dịch đây là đang hướng cô biểu đạt cái gì sao?

Hồ Minh Phi trên mặt lộ ra tươi cười mê người, nói: “Có bao nhiêu thích tôi không biết, nhưng mà tôi tin tưởng tôi tuyệt đối là người thích hợp nhất của anh.”

“A...” Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Nơi này hương vị thức ăn thật không tệ, xem ra nhà hàng này của Hồ gia đã mời được một đầu bếp giỏi.

Bùi Dịch tuy đang nhìn Hồ Minh Phi, nhưng mà khóe mắt dư quang nhưng vẫn rơi vào trên người Tô Thi Thi. Nhìn đến cô gái nhỏ của mình đang tức giận lại vừa muốn làm bộ như không thèm để ý, khóe miệng của anh chậm rãi cong lên.

Mà một màn này ở trong mắt Hồ Minh Phi, giống như là Bùi Dịch nghe được lời của cô ta cực kỳ mỉa ý. (Chúc mừng thím hót giúp ta mấy kg dưa bờ bị ế

Chương 151: Cười nghiêng ngả

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

Tức giận ngàn ngút như sét đánh lan tỏa tới, nóng nảy vì sai lầm, Đức An và Tống Trọng Hạo nhìn khăn trải bàn bị đốt cháy, vội vàng nhảy dựng lên.

Vội vàng hồng việc, liền đem một bình rượu khác để trên mặt bàn cũng bị đánh rơi rồi.

Lần này, lửa cháy càng lớn hơn lan tỏa với tốc độ nhanh rồi.

“Đến đây.” Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo vào trong ngực.

Tô Thi Thi chỉ ngây ngốc nhìn mặt bàn bị lửa thiêu đốt, nhìn sư huynh cô, lại nhìn Bùi Dịch, lúng ta lúng túng hỏi han: “Bọn họ làm sao bây giờ?”

Bùi Dịch cúi đầu, nói như không nói: “Ăn no không?”

Tô Thi Thi gật đầu: “No rồi.”

Vừa rồi bọn họ ở bên kia chát chém lẫn nhau, mà cô ở bên này an tâm ăn uống, lúc này ăn cũng được bảy tám phần no, vừa vận tốt.

Bùi Dịch lập tức tiện tay ôm lấy bờ vai cô, liền xoay người đi ra ngoài: “Vừa lúc, anh đối với những thứ kia không có hứng thú. Cùng anh đổi một chỗ khác, em theo giúp anh ăn.”

“Khụ khụ. . .” Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Bùi tiên sinh thật là giết người không đền mạng nha, cô cũng không cần nhìn sắc mặt của Hồ Minh Phi, không chừng sắp tức điên lên thôi.

Hồ Minh Phi quả thật sắp tức điên, nếu không phải nhiều năm qua tu tâm dưỡng tính là thực nữ như vậy, chỉ e rằng cũng sớm nổi trận lôi đình rồi.

Cô ta nhìn thấy lửa cháy càng lúc càng lớn kia, lại thấy Bùi Dịch nắm vai Tô Thi Thi không coi ai ra gì đi ra, mắt vì tức giận mà đã đỏ bừng.

“Khinh người quá đáng!” Hồ Minh Phi bấm chặt móng tay đỏ sẫm của mình vào trong thịt, đau đến đến thần kinh mất cảm giác, nhưng phần nộ trong lòng vẫn không có tí giảm bớt.

“Hồ tiểu thư, sẽ không nói ra ngoài chứ?” Tống Trọng Hạo cẩn thận nhìn Hồ Minh Phi nói: “Dù sao chuyện mới vừa xảy ra kia, đối với cô mà nói cũng không phải đẹp mặt gì. . .”

“Cút!” Hồ Minh Phi thét lên, “Lập tức cút cho tôi!”

Không hổ danh là sư huynh của Tô Thi Thi, cũng dám uy hiếp cô ta!

Vừa rồi Tống Trọng Hạo nói hiển nhiên là có ý nếu Hồ Minh Phi đem chuyện bị cháy này đổ trên đầu Tống Trọng Hạo bọn họ, như thế bọn họ sẽ đem chuyện vừa rồi cô chịu nhục nói ra hết!

Tống Trọng Hạo đưa mắt qua Đức An vẫn đang ngăn người nhìn lửa cháy, co cẳng chạy.

“Không dập lửa sao?” Đức An Kỳ quái nhìn Tống Trọng Hạo một cái, miệng nói thầm, “Lửa này sao lại lan nhanh như vậy? Chúng ta vừa rồi uống rượu gì vậy?”

“Đừng nói nữa, khăn trương đi thôi! Không đi sẽ. . .” Tống Trọng Hạo còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh rầm rầm một trận tiếng nước.

Hệ thống phòng cháy trên trần nhà đã khởi động, cả căn phòng lập tức bị nước bao phủ.

Hồ Minh Phi đứng ở bên cạnh bàn, mặt không chút biến sắc nhìn hết thấy sự việc trước mắt. Nước rơi xuống ở trên người cô ta, lộ ra nho nhỏ hơi lạnh, nhưng cô ta như bị đóng băng một chỗ, hoàn toàn không có phản ứng. Lúc Tống Trọng Hạo lôi kéo Đức An chạy tới cửa ra quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đến bộ dáng mạnh mẽ khề run rẩy của Hồ Minh Phi, vội kéo kéo Đức An: “Khăn trương đi!”

Hôm nay Hồ tiểu thư thật sự quá thảm rồi!

“Tôi nói anh nghe, về sau ngàn vạn lần chớ chọc tới Bùi tiên sinh, bằng không chết như thế nào cũng không biết được.” Tống Trọng Hạo vừa chạy vừa ở bên cạnh Đức An nhỏ giọng nói.

Điểm này Đức An thấu hiểu rất rõ: “Không sai, mặc cho ai cũng không được chọc người kia điên lên, quá kinh khủng rồi! Vừa rồi vị Hồ tiểu thư tức đến muốn khóc.”

“Nói cho anh biết, anh ta cũng có thể làm cho anh khóc!” Tống Trọng Hạo nói xong cũng mạnh mẽ khẽ run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi nhà hàng, mà sự việc vừa rồi xảy ra ở phòng bao riêng kia, giống như là một điều bí ẩn, ngoại trừ mấy người họ ra không một người nào biết.

Mà nhân viên làm việc ở nhà hàng cũng chỉ biết là một vị cổ đông lớn của bọn họ bao phòng riêng để dùng cơm. Đột nhiên bốc cháy, mà người đó một người ở bên trong bị nước phun trở nên ướt sũng.

“Ha ha ha. . .” Trở lại xe, Tô Thi Thi ghé sát vào trên người Bùi Dịch, cười đến không đứng thẳng lên được, “Anh cũng quá cay độc rồi, nói như thế nào cô ta cũng là phận con gái, nói chuyện như anh có phải là quá độc ác rồi hay không? Lỡ như làm cho cô ta bị bóng ma tâm lý thì làm sao bây giờ?”

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nâng cằm cô lên lạnh giọng nói: “Cảm tình của em rất nhiều sao? Dám đi đồng tình với cô ta?”

Tô Thi Thi cuối đầu mở miệng cắn ở trên tay anh một cái, cắn giận nói: “Em sợ là anh nói nhiều như vậy, coi chừng cắn trúng đầu lưỡi của mình!”

Hừ, vừa rồi Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi nói chuyện lâu vậy mà. Anh cùng cô nói chuyện đều không có lần nào nhiều như vậy, Tô Thi Thi thừa nhận là ghen tị rồi !

Bùi Dịch nhìn người con gái nhỏ của mình bộ dạng thờ ơ phi phi, đột nhiên ngón tay anh duỗi ra làm loạn trong miệng cô, kích thích đến lạ thường, áp sát đến bên cạnh cô nói: “Cô bé, đây là em chọc anh trước!”

“Ừm. . .” Mặt Tô Thi Thi liền đỏ bừng, cô thật sự rất muốn nói vừa rồi cô ăn cực kì no, không thích hợp vận động!

May mà bây giờ Bùi Dịch cũng không có hứng thú, mà thật sự là đất Tô Thi Thi đi đến nhà hàng khác dùng cơm, toàn bộ quá trình ăn cơm anh để cho Tô Thi Thi nhìn mình, lại không cho cô động một chiếc đũa.

“Trà thù, trà thù trắng trộn mà!” Tô Thi Thi hung hăng ở trong lòng chửi thề.

Hiển nhiên là Bùi Dịch trả thù vì cô vừa rồi ở bên cạnh xem kịch vui!

Cái này gọi là Hồng Môn Yến, mọi người đều xem như không có gì đáng để trong lòng. Nhưng Tô Thi Thi biết, rất nhiều chuyện đang dần thay đổi.

Hồ Minh Phi dọn dẹp sạch sẽ hậu quả, thờ ơ phi phi đi thẳng tới văn phòng Hồ Sĩ Minh, uất ức nói: “Về sau loại chuyện vô tích sự này đừng bao giờ tìm em, anh ta rất quá đáng! Anh ta là người điên, biến thái, đồ tiểu nhân vô sỉ!”

Hồ Sĩ Minh đang gọi điện thoại, nghe được em gái mình nói vậy, tắt điện thoại cái rụp. Đứng lên đi qua, nâng mặt cô lên, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Bị bọn họ khi dễ rồi hả?”

“Anh, người ta lớn như vậy cho tới bây giờ không chịu qua nỗi sỉ nhục này!” Hồ Minh Phi ôm lấy Hồ Sĩ Minh, liền khóc nức nở.

Kìm nén tức giận lâu như vậy, cũng chỉ có trước mặt anh trai mới có thể không kiềm nể gì mà bộc phát ra ngoài.

“Bùi Dịch!” Hồ Sĩ Minh mặt trắng xanh một phen liền lạnh xuống, âm trầm giống như sắp có giông bão kéo đến, “Nói cho anh biết, anh ta đã làm gì em?”

“Em không còn mặt mũi nào để nói!” Hồ Minh Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Em nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật nhiều!”

Hồ Sĩ Minh biết tính cách em gái mình, có thể làm cho cô ta thành như vậy, khẳng định là Bùi Dịch đã đặc biệt làm chuyện quá đáng rồi.

Hắn cũng không muốn để cho em gái mình không vui, không có tiếp tục truy vấn nữa, chờ cô khôi phục bình tĩnh lại, liền hỏi chuyện mà hắn đã giao cho cô.

Hồ Minh Phi nói: “Nhìn bộ dạng Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, giữa bọn họ quan hệ cũng không tốt là mấy. Nhưng mâu thuẫn quan hệ này là do Tô Thi Thi, anh ta đối với bọn họ cũng không phải thân gì mấy, nhưng vẫn nhìn không ra là họ có hợp tác với nhau.”

Hồ Sĩ Minh mất hơi híp lại: “Vậy bây giờ em có cảm thấy được mọi chuyện là do anh ta sắp xếp quá hoàn hảo hay không?”

Hồ Minh Phi lo nghĩ, ngưng trọng lắc đầu: “Cái này không thể nào nói được, anh để em qua đó giải thích, tuần túy nhất thời này lòng tham. Cộng thêm em muốn đi tìm hiểu tình huống, kỳ thật sẽ có biện pháp khác. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần muốn làm em cảm thấy ghê sợ một phen thôi.”

Hồ Minh Phi nghĩ tới chuyện này, tức giận liền khiến cô ta nghiêng răng keng két.

Hồ Sĩ Minh về đêm chiều, một lúc sau, nói với Hồ Minh Phi: “Chuyện kia cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi, cho người đi điều tra xây dựng Phi Tầm một chút, chẳng thế thì thời gian sắp không còn kịp rồi.”

Hiện tại, còn không đầy một tháng nữa là sang năm mới, trước khi qua năm sẽ có kết quả, quả thật sắp không còn kịp rồi, Hồ Minh Phi điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh trở lại, rất nhanh đi ra ngoài tiếp tục công việc.

Đối với bọn họ mà nói như vậy là hoàn toàn không có nhiều thời gian.

Hồ Minh Phi đoán không lầm là giữa bọn họ có gì đó, ban đầu Bùi Dịch đem Tổng Trọng Hạo cùng Đức An tới Hồ gia là vì muốn thuận tụy ghê sợ bọn họ.

Chẳng qua phía sau sự thật này đều là anh sắp xếp trong đó, đương nhiên những điều này ngoài anh ra chẳng ai biết cả, nhưng vẫn có một người biết được chuyện này.

Người này chính là Tần Phong, anh ta nghe nói nhà hàng của Hồ gia khai trương bị cháy, chạy như bay đến xây dựng Tiệp Khắc

Tần Phong vừa vào cửa liền hướng về phía Bùi Dịch quát: “Cậu điên rồi phải không! Lúc này mà còn dám bức dây động rừng!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Không thể tin nổi

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

“Cậu cũng không phải không biết, hiện tại đang ở thời kì quan trọng, cậu đi trêu chọc tới Hồ gia tới cuối cùng là muốn làm gì?” Tần Phong quả thực có chút bức mình, cái này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của bọn họ, thật không biết Bùi Dịch đang suy nghĩ cái gì.

Bùi Dịch đang đứng lên định đi đến quầy bar uống vài ly rượu, nghe vậy nhàn nhạt đưa mắt nhìn anh ta rồi lại tiếp tục hướng tới quầy bar mà đi.

Tần Phong theo sau.

Bùi Dịch thay anh ta rót một ly, lập tức đưa thẳng ly rượu đến anh ta, thản nhiên nói: “Hiện tại, là bọn họ đang thăm dò tôi, tôi chỉ làm cho họ an tâm mà thôi.”

Anh nói đến hai từ “an tâm” lại tăng thêm ngữ khí.

Tần Phong vốn trong người tràn ngập tức giận lúc này đã tan thành mây khói, cơ thể không kiềm chế nổi run lẩy bẩy, trong lòng toát ra khí lạnh cả người.

Anh ta không nói gì chỉ liếc nhìn Bùi Dịch: “Cậu chọc bọn họ là muốn làm sao? Lúc trước không phải nói là tạm thời đừng đi chọc bọn họ sao?”

Bùi Dịch nhấp ngụm rượu, đột nhiên có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Sự tình phát triển luôn luôn ngoài dự đoán, bây giờ Thi Thi cùng sư huynh của cô ấy giúp chúng ta một đại ân.”

“Đại ân?” Tần Phong bất thành linh nổi lên ý nghĩ về hằm rượu đỏ kia của mình, mặt đều đã tái rồi, “Không ngờ xui xẻo như thế luôn đổ lên đầu tôi phải không? Cậu bồi thường rượu cho tôi!”

Anh ta cắn giận nói: “Nha đầu kia đi đến đâu liền gây tai họa đến đó, hằm rượu của tôi bị em ấy hủy hoại hết rồi. Bây giờ lại chạy tới nhà hàng của Hồ gia, thiếu chút nữa làm tắt cả nhà hàng người ta đều bị thiếu rui. Cũng thật là tài giỏi ha, cậu cứ tiếp tục chiều đi, càng chiều càng ngày em ấy càng vô pháp vô thiên!”

“Hất xì!” Ở nơi xa xa ở công ty Sunshine, Tô Thi Thi đang trong phòng vẽ bản thiết kế đột nhiên hất hơi một cái.

Tô tiểu thư bày tỏ bản thân mình vô tội bị nói oan.

Bùi Dịch nghe Tần Phong lải nhải này giờ, đem ly rượu một hơi uống cạn, vỗ vỗ bờ vai của anh nói: “Cậu xem cô ấy cũng đâu làm tôi phải lo lắng cho cô ấy giống người nào đó đâu. Ngày trước Ôn tiểu thư cầm kim cương cho Thi Thi xem, còn nói với cô ấy cậu muốn đòi trở về.”

“Ha ha. . . Ha ha. . .” Tần Phong khoe miệng giật giật, thiếu chút nữa là buồn bức chết.

Ngọc à, không nghĩ em lại thành thật như vậy. Mà Tô Thi Thi và Bùi Dịch hai cái bạch nhãn lang này trước mặt nói thế ai biết sau lưng . .

Quả nhiên nghe anh nói: “Người phụ nữ của tôi xem ra đối với kim cương cảm thấy cực kỳ hứng thú, tôi cảm thấy chắc phải đem mở quặng kia thu hồi lại!”

“Bùi Dịch! Cậu- - quá ngoan độc!” Tần Phong đi tới trước mặt Bùi Dịch đưa thẳng ngón giữa lên.

Bất quá chuyện này cũng không có gì phải để trong lòng, hai người bọn họ từ trước tới nay đối với mấy thứ đó đã thấy cực kỳ nhạt. Của anh ta hay của Bùi Dịch từ đâu cũng không khác gì mấy, chẳng qua bình thường thay nhau quản lý, người nào rảnh liền đi chiếu cố nhiều một chút. Sau đó, hai người đã nảy lên ý nghĩ nói về chính sự, cùng đầu thầu công trình thôn Thành Trung, dự kiến cho ra kết quả trước khi hết năm.

Mà những công ty tham gia này, bọn họ chỉ có một số một nhà thiết kế được chọn, sau đó các công ty khác vẫn phải như cũ có thể tiến vào tham dự. Nhưng họ muốn dùng cách tốt nhất để thắng được công trình thiết kế lần này, về sau lợi nhuận đều đưa lên đầu tiên, những công ty khác tương đối mà nói muốn đạt được lợi ít sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Bởi vậy, các đại gia tộc ở Bắc Kinh mới có thể coi trọng cái công trình thôn Thành Trung này như vậy.

Qua cạnh tranh thêm một vòng, xây dựng Hồ Thâm của Tần Phong đã vào vòng trong, mà mọi người đoán không sai xây dựng Minh Đình cũng tiếp tục tiến vào vòng trong

Nhưng Bùi Dịch đối với những chuyện này cũng chẳng thêm để đến, người ngoài không biết rốt cuộc anh đang tính toán cái gì.

Chính là bởi vì không biết, nên mới làm cho những người kia nơi chốn đề phòng. Đoàn gia cùng Hồ gia vẫn phải người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Bùi Dịch, Hồng gia đối với thiết kế kiến trúc này cũng không phải là hiểu rõ ràng, Hồng gia chỉ biết dựa vào địa vị của chính mình ở thành phố mà cùng những nhà đầu tư khác áp dụng phương thức hợp tác với nhau.

Bởi vậy, hiện giờ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy cạnh tranh chủ yếu là Đoàn gia cùng Hồ gia, cũng không biết Bùi Dịch có thể lại ra tay hay không.

Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng đang nghe thư ký báo cáo tình hình mới nhất về chuyện cạnh tranh đấu thầu, bên cạnh Đoàn Hòa Dục đang nói với ông ta đang báo cáo tình hình Tô Thi Thi, bọn họ mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn Kế Hùng nghe xong trầm mặt nửa ngày, nhíu mày nói: “Bùi Dịch không có động tĩnh gì?”

Thư ký của ông ta gật đầu nói: “Bùi tiên sinh mấy ngày nay không có động tĩnh, vẫn như cũ cùng đón đưa Tô tiểu thư đi làm đúng giờ. Chúng ta đã điều tra qua, trừ lần đó ra cậu ấy cũng không cùng những người khác liên hệ.”

“Tên tiểu tử kia cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì?” Đoàn Kế Hùng nhíu mày nhớ lại, tuy ông ta không phải là hiểu rõ về Bùi Dịch cho lắm, nhưng trong ấn tượng của ông ta, Bùi Dịch không phải là người khinh địch như vậy chưa đánh đã chịu thua.

Bằng không anh ngay từ đầu đã không liều mạng tham gia công trình đấu thầu này.

Đoàn Kế Hùng suy nghĩ, nói với thư ký nói: “Tiếp tục đi theo dõi, mặt khác cũng đừng nên thả lỏng, một khi có tin tức gì lập tức báo cáo ngay cho tôi.”

“Vâng ạ!” Thư ký gật đầu nói.

Sau khi thư ký đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Đoàn Hòa Dục vẫn đứng bên cạnh, Đoàn Kế Hùng ngẩn đầu, nhíu mày hỏi: “Ông gần đây sao lại ít nói như thế?”

“Làm sao có thể!” Đoàn Hòa Dục trong lòng cả kinh, bảo trì một nụ cười tươi tắn trên mặt không đổi, chỉ là nói chuyện hơi chút lo lắng: “Tôi chỉ nghĩ, Bùi thiếu gia sẽ làm như thế nào.”

Nhưng mà ông ta tự mình biết, từ khi bắt đầu ngầm trợ giúp Bùi Dịch và Tô Thi Thi, đề tài liên quan tới họ ông ta liền không tham gia quá nhiều.

Nghe ông ta nói vậy, Đoàn Kế Hùng cũng không có hoài nghi, cùng ông ta tiếp tục nói chuyện này, liền rời đi đến Đoàn thị.

Cửa ải cuối năm gần đến, mà sáu tháng cuối năm này ở Bắc Kinh liên tục phát sinh chuyện lớn, đặc biệt là chuyện công trình thôn Thành Trung kia.

Rất nhiều công ty có thể lực đang đều chú ý đến cái công trình này, Tô Thi Thi cũng không rảnh rỗi gì, một mực âm thầm thu thập tư liệu liên quan.

Thời gian càng ngày càng gần, ngay ngày mùng tám tháng mười hai đã đến, cuối cùng đấu thầu rốt cuộc đã gần tới rồi.

Buổi tối trước ngày đấu thầu Tô Thi Thi không biết như thế nào, thậm chí có chút không yên tâm, ở trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn không thể nào ngủ được.

Ở trên giường xoay tới xoay lui hơn một tiếng đồng hồ, Tô Thi Thi nhìn vị trí bên cạnh trống không, đảo mắt nhìn một phen từ trên giường ngồi dậy, bỏ chân qua một bên bước xuống giường.

Lúc này, Bùi Dịch vẫn còn bận rộn ở thư phòng, thời gian này anh đã bận rất nhiều việc. Tô Thi Thi nghĩ, nhẹ nhàng bước đi, lén lút đưa mắt nhìn vào thư phòng.

Nhóm người hầu trong nhà đều đã đi ngủ, cả căn nhà có vẻ im ắng hơn, Tô Thi Thi trên người quần lấy áo choàng ngủ, không biết phải như thế nào, có chút khẩn trương.

Trong thư phòng cực tĩnh lặng, không biết Bùi Dịch bận rộn cái gì, Tô Thi Thi lén lút mở cửa, cố gắng không phát ra tiếng động.

Cô lặng lẽ tiến lại gần, chỉ thấy Bùi Dịch đang ngồi trước bàn làm việc về cái gì đó.

“Vẽ bản thiết kế?” Đôi mắt Tô Thi Thi xoay một lần, nhẹ nhàng bước đi qua.

Nói ra thì cô và Bùi Dịch quen biết cũng khoảng nửa năm, cũng đã biết đến anh kỳ thật là một Thiết Kế Sư rất lợi hại. Nhưng cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy tác phẩm của anh, càng không cần phải nói nhìn thấy anh vẽ bản thiết kế.

Tô Thi Thi có chút kích động, khom lưng nhẹ nhàng tiến lại, lấy hết dũng khí xem bản vẽ kia ra sao càng khiến cô hưng phấn.

Bùi Dịch thật sự đang cuối đầu, đắm chìm trong bản thiết kế của anh, hoàn toàn không biết có người đứng kế bên.

Tô Thi Thi đi qua cạnh bàn, di chuyển tới phía sau anh, từ từ tiến gần.

Đúng là cô đứng sát vào Bùi Dịch để xem bản thiết kế có gì, ánh mắt tròn tròn, cả kinh thiếu chút nữa kêu lên.

Cô bùm miệng, tất cả đều ngoài dự đoán, nhưng lại ở trong tình lý.

Đúng là cô vẫn không che giấu được nội tâm của mình.

Trời ạ, cô nhìn thấy gì!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Toàn bộ đều đã sáng tỏ

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Trong thư phòng im lặng, loáng thoáng chỉ nghe thấy tiếng Tô Thi Thi thở dốc. Cô cố gắng áp chế lại, đúng là khi nhìn thấy bản thiết kế này, cô vẫn không thể giấu được sự ngạc nhiên.

Cô không khỏi nhìn sang Bùi Dịch, theo góc độ đứng của cô chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt Bùi Dịch. Thân hình anh thẳng tắp dưới ánh đèn, làm che đi một phần ánh sáng hào quang trong anh nhưng lại tăng thêm vài phần thần bí.

Đôi con ngươi của Tô Thi Thi nhanh chóng hiện lên trái tim, toả ra một tầng hơi nước, say đắm nhìn anh.

“Thì ra anh vốn đã kiêu ngạo như thế.” Tô Thi Thi trong lòng thầm nói.

Trước kia cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy qua dáng vẻ của Bùi Dịch khi làm việc, nhưng khi đó anh chỉ ở đẳng cấp phê duyệt văn bản, tài liệu, còn hiện tại là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh thiết kế bản vẽ.

Tô Thi Thi chưa từng nghĩ tới, nhìn thấy người đàn ông của mình ở đây vẽ ra một bản thiết kế tuyệt đẹp, thật sự rất động lòng người mà.

Cô thừa nhận cô bị anh làm cho sập đồ rồi, lúc này cô sắp không chịu nổi mà nhào lên ôm lấy anh, dốc sức ủng hộ anh.

Thiên tài!

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đang mê say, phía trước bỗng vang lên một thanh âm nhàn nhạt: “Tô tiểu thư, rất đẹp sao?”

Bùi Dịch dừng lại đôi tay đang vẽ, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi,

Tô Thi Thi trong mắt sự kinh diễm cùng say mê còn chưa kịp thu hồi. Nghe được giọng nói của anh, hai gò má thoáng đỏ ửng hồng, cuống quýt che mặt lại, muốn chết quá..., hận không thể đào cái hang chui vào!

Quá... Mất mặt rồi!

“Tô tiểu thư, đối với sự chứng kiến của mình rất hài lòng sao?” Bùi Dịch buông bản vẽ, đứng lên đi tới chỗ Tô Thi Thi

Tô Thi Thi tim đập loạn, trong lúc nhất thời liền trở nên lúng túng, không biết phải nói gì. Nhưng mà khi nhìn anh đến gần, tim lòng không được mà lui về sau vài bước, một loại ham muốn chạy trốn dấy lên trong lòng.

Thế nhưng mà ở phía sau lưng cô không xa là vách tường, lối ra lại ở một hướng khác, bị ép đến không đường để chạy trốn.

“Em..Em không phải có ý nhìn lên đâu.” Tô Thi Thi vội vàng nói, thể hiện ra một bộ dáng sợ anh sẽ giết người diệt khẩu.

Bùi Dịch bị dáng vẻ của cô chọc cười, trong mắt vui vẻ chớp loé rồi biến mất. Nhưng trên mặt vẫn là sự nghiêm túc, từng bước một đi tới chỗ cô.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ không dám động, đôi mắt nhắm chặt, thân thể cứng ngắc.

Chết thì chết, dù sao cũng không còn đường ra rồi!

Thế nhưng trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm giác cổ tay mình bị kéo lại, lập tức thân thể nghiêng về phía trước, bị kéo vào trong lòng Bùi Dịch.

Anh vuốt nhẹ đầu của cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, cười như không cười nói: “Anh khiến em sợ hãi đến như vậy sao? Hoặc là, ở trong mắt Tô tiểu thư, anh là người lòng dạ hẹp hòi đến vậy sao?” Tô Thi Thi vốn đang cảm thấy chột dạ, vừa nghe thấy lời nói của anh, tình tình lập tức thể hiện hết ra bên ngoài, miệng nhanh hơn não nói: “Anh chẳng lẽ không hẹp hòi sao? Nếu không tại sao đến bây giờ em mới biết anh vốn dĩ là một nhà thiết kế lợi hại như vậy?”

Cô đang nói, tròng mắt chuyển động, như là nhớ tới cái gì, liền nhìn sang Bùi Dịch, cười nhạt: “Bọn họ đều nói Đức An thiết kế rất giỏi, nhưng theo ý em, anh mới là kiến trúc sư lợi hại nhất.”

Tô Thi Thi vừa nói liền đứng thẳng dậy, can đảm đưa tay véo má Bùi Dịch, cười nói: “Bùi tiên sinh, tại sao trước kia em không phát hiện ra, vốn dĩ anh lại tài giỏi như vậy!”

Má trắng nõn của Bùi Dịch bị Tô Thi Thi véo liền xuất hiện vết hồng, như vậy nhìn anh lại có chút dễ thương. Tô Thi Thi còn chưa kịp thưởng thức má Bùi Dịch, thoáng chốc khuôn mặt anh đã đen lại.

Bùi Dịch tay đang ôm eo cô càng thêm xiết chặt, dùng sức lôi cô vào trong ngực mình, Tô Thi Thi không chú ý, đưa tay đánh anh, sợ hãi thiếu chút nữa hét lên.

Bùi Dịch ánh mắt trở nên u ám, cô gái bướng bỉnh này, lại dám đánh anh, thoáng cái làm cho cả người anh nóng bừng lên.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy ánh mắt anh nhuốm dục vọng, vội vàng nín nọt nói: “Anh không nên kích động lúc này, trước hết làm chính sự quan trọng hơn!”

“Chính sự?” Bùi Dịch suy nghĩ hai chữ này, ánh mắt đánh giá trên người cô, ngụ ý nói: “Quả thật không có gì quan trọng hơn chuyện sinh con.”

“Này!” Tô Thi Thi giận, thời gian này Bùi Dịch ba ngày hai bữa đặt con cái ở ngoài miệng, Tô Thi Thi nhanh chóng bị bức đến buồn bực chết rồi.

Bọn họ bây giờ chỉ là quan hệ người yêu, ở chung với nhau còn không hợp pháp, cô cũng không muốn chưa lập gia đình đã làm mẹ rồi!

Bùi Dịch chứng kiến dáng vẻ tức giận của cô gái nhỏ, tâm trạng thật tốt! Nhưng đúng là hiện tại anh còn chưa làm xong công chuyện, liền kéo tay Tô Thi Thi đi về chỗ ghế ngồi.

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo Tô Thi Thi, để cô ngồi lên trên đùi mình. Sau đó mới từ phía sau ôm lấy cô, kéo tay của cô, nhẹ nhàng đặt lên tay lên bản vẽ.

“Bản thiết kế trên cơ bản đã hoàn thành, hiện tại đang cần sửa chữa một vài chi tiết, giúp anh nhìn xem cần sửa chữa ở đâu.” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Tô Thi Thi, hơi thở ấm áp phả vào trong tai cô, mang theo một loại cảm giác tê dại.

Tô Thi Thi không kìm chế được thân thể, khẽ giật mình, lập tức buông lỏng bản thân, khoé mắt cong lên, trong mắt không che giấu được sự vui vẻ.

Cảm giác này thật tốt, cô lấy bản thiết kế tuyệt mỹ phía trước, thật sự chăm chú nhìn kĩ.

Cô biết rõ Bùi Dịch chưa từng cố tình giấu cô, nhưng mà, Bùi tiên sinh dường như có chút sở thích độc đáo, để Tô Thi Thi chính mình đi suy đoán.

Mà Tô Thi Thi cũng vui vẻ cùng anh chơi trò mèo đuổi chuột, hai người chơi thật vui vẻ. Mà lúc này, Tô Thi Thi chính thức nhìn rõ bản thiết kế, có nhiều chuyện cô đã nghĩ rất nhiều mà vẫn không hiểu, hoá ra đã sớm rõ ràng.

Ánh mặt trời chậm rãi xuất hiện, mà hai người bọn họ lại hoàn toàn đắm chìm trong thú vui thiết kế, hai người một bên thảo luận, một bên sửa chữa.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi trong mắt mang theo một tia sáng, khác với thường thức một cô gái rục rịch, mà là sự thưởng thức rất chân thành.

Bùi Dịch biết rõ, cô gái nhỏ này luôn làm cho anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Một đêm dài qua đi, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều chỉ ngủ hơn bốn giờ, nhưng tinh thần hai người vẫn rất tốt.

Tô Thi Thi rửa mặt xong, ngồi ở nhà ăn xong bữa sáng, sau đó chuẩn bị đi làm, cô lại có chút do dự, lộ ra tinh thần có chút bất ổn.

Bùi Dịch đi ra bên ngoài, thấy Tô Thi Thi đứng yên ở cửa không đi, liền đi tới kéo tay cô đi về phía xe.

Trên đường đi, Tô Thi Thi đều không mở miệng nói chuyện, mãi đến khi cô cảm thấy phương hướng xe chạy không thích hợp.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Tô Thi Thi nghi ngờ nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn cô: “Em còn thiếu ở trên mặt viết mấy chữ 'Em muốn đi xem cạnh tranh đấu thầu' thôi “

“Ách... “ Tô Thi Thi vuốt má, cô biểu hiện rõ ràng đến vậy sao? Đúng là cô rất muốn đi đến đó xem cạnh tranh đấu thầu.

Lúc này, cô phát hiện xe bọn họ đang chạy theo con đường đến chỗ đấu thầu - hướng Nhà hát lớn ở Bắc Kinh

Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trong nội tâm kinh hãi: “Anh hẳn không phải cũng đi đấy?”

Bùi Dịch nhướn mi, từ chối cho ý kiến.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của anh, lời chưa kịp nói liền bị mắc kẹt ở bờ môi, không biết nên nói gì cho phải. Mãi đến khi bọn họ đến nhà hát lớn ở Bắc Kinh, Bùi Dịch cùng cô xuống xe, sau đó đứng đối diện cô nói: “Em tự mình vào đó, anh còn bận một chút công việc.”

Tô Thi Thi sững sờ: “Anh thật sự không đi?”

“Em hi vọng anh đi?” Bùi Dịch ở trên trán cô hôn một cái, ôn nhu nói: “Ngoan, đợi kết thúc, anh đón em về nhà.”

Anh nói xong, liền đi về hướng khác của nhà hát đi đến.

Lần này đến phiên Tô Thi Thi lơ mơ rồi.

Ý của Bùi Dịch rốt cuộc là thế nào? Cô càng nhìn càng không hiểu rồi!”

Thế nhưng mà, Bùi Dịch lại như là vứt bỏ cô ở trong này vậy, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi. Tô Thi Thi yên lặng đứng nhìn thật lâu, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ....

“Người này, thế nào lại cảm giác giống như là anh muốn làm cái gì đó!” Tô Thi Thi mi mắt từ từ nheo lại

Xem ra lần cạnh tranh đấu thầu này sẽ cực kì đặc sắc!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Lại bị người ta theo dõi

“Thi Thi à, em ngồi ở trong này làm chi, sao không đi vào?” Ngay lúc Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng Bùi Dịch rồi đi đến ngăn người, nơi xa truyền đến một tiếng cười vừa nghe đã muốn đánh người.

“Tần tổng cũng đến đây à.” Tô Thi Thi nhìn thấy Tần Phong đi tới, nheo mắt lại cười cười, “Tần tổng đã có quặng kim cương, còn cần tới tham gia loại công trình này sao?”

Nụ cười bị ối đang treo trên mặt Tần Phong lập tức cứng đờ, ngượng ngùng nói: “Này không phải người nào có tiền đều sẽ mong kiếm được tiền nhiều hơn sao?”

“Tôi còn tưởng rằng Tần tổng sẽ bảo là muốn đến đây cười ngửa xem hoa, giúp người nào đó xem xem tình hình hư thực chứ.”

“Ách...” Tần Phong bị cô nói làm cho á khẩu không trả lời được, nửa ngày, buồn bực nói, “Em liền cho rằng anh nhất định thất bại sao?”

“Tần tổng vốn dĩ chỉ không có ở trong này, không thua có khả năng sao?” Tô Thi Thi nhìn Tần Phong, một bộ ta đây đã sớm nhìn thấu lòng người.

Tần Phong bị cô nói làm cho nghẹn họng một câu đầu đã nói không nên lời, trong lòng mắng thầm “Quả thực với cái tên vô lương tâm kia giống nhau như đúc, không hiểu sao lại thông minh đến vậy? Không nói đã biết, nói thì không nể mặt ai, ăn nói trắng trợn, thật là không để cho người ta sống mà!”

“Tần tổng, đây là thẹn thùng sao?” Tô Thi Thi đột nhiên ghé sát vào Tần Phong, tò mò nhìn anh.

Tần Phong lập tức lui về sau một bước, khẩn trương nói: “Em cũng đừng ghé sát vào anh quá, anh còn chưa muốn chết.”

Anh nói xong lặng lẽ nhìn nhìn bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy không có tới sao? Anh cùng em nói, người đàn ông nhà em thật sự là ghen còn hơn cả phụ nữ, quả thực quá khủng bố, anh nghe nói, Đức An bị cậu ấy đánh thành đầu heo?”

“Khụ khụ... Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm” Tô Thi Thi lập tức thay đổi một bộ mặt nghiêm trang, lập tức tiện hướng tới bên trong nhà hát đi đến.

Tần Phong đuổi theo, nói: “Một mình em đi vào sẽ rất nhàm chán nha, nếu không để cho Ngọc đến đây đi với em đi?”

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía anh, híp mắt nở nụ cười: “Anh lại trêu chọc Ngọc tức giận à?”

“Là cô ấy cố tình gây sự!” Tần Phong vừa nghe sắc mặt liền đen, anh thật chưa thấy qua cô gái nào khó đỡ như thế, động một tí liền nổi lên tính tình. Đàn ông ai mà thấy gái đẹp thì ngắm nhìn một cái, cái cô gái kia vậy mà vừa thấy mắt liền đỏ, sau đó hai ngày cũng chưa thấy đâu rồi.

“Đáng đời anh!” Tô Thi Thi vừa thấy đến vẻ mặt của anh, liền biết anh suy nghĩ cái gì, trợn mắt nhìn anh, thờ phỉ phỉ đi vào phía trong.

Cô cùng Ôn Ngọc vừa gặp đã thân, hiện tại đã sớm thành thân thiết, đương nhiên không thể để cô ấy bị người ta ức hiếp. Nhất là Tần Phong loại hoa hoa công tử này, Tô Thi Thi tuy cũng cực kỳ thích bọn họ đến với nhau, hi vọng hai người có thể hạnh phúc, nhưng mà Tần Phong này thật xấu thật sự phải trị dứt rồi tính.

Tần Phong nhìn đến Tô Thi Thi cũng tức giận, lập tức liền yên lặng, chạy tới cầu xin nói: “Em mau giúp đỡ anh đi, như vậy, về sau lúc Bùi Dịch ức hiếp em, anh cũng sẽ giúp em, như thế nào?” Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn anh: “Anh cảm thấy được vụ thương lượng này công bằng sao? Không biết ai gặp chuyện chạy mất?”

Tần Phong chán nản.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu liền không thể nói chuyện mà, bởi vì anh từ đầu nói không lại bọn họ!

Mà lúc này hai người cũng đã đến bên trong hội trường đấu thầu, công trình thôn Thành Trung cuối cùng cũng bắt đầu đấu thầu, người chủ trì đang chuẩn bị mở màn. Lúc này đã có truyền thông lục tục đến chỗ, Tô Thi Thi sợ phiền toái, liền chọn một góc khuất trong hội trường ngồi xuống, mà Tần Phong cũng đi bận rộn chuyện của chính mình rồi.

Xây dựng Hồ Thâm, dù sao cũng đã vượt qua vòng cạnh tranh đấu thầu đầu tiên, anh ta có một đồng chuyện lớn cần phải làm.

Bây giờ Tứ Đại Gia Tộc mọi người đến đây. Lan gia tuy không có tham dự, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không quan tâm sự kiện lần này. Hồng gia tuy không có trực tiếp tham dự, nhưng mà bây giờ rất nhiều công ty tham dự cạnh tranh lần này, đều đã theo chân bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có lợi ích liên quan đến, Hồng gia mang theo con trai Hồng Hưng Nhiên của mình đã đến chỗ hội trường.

Tô Thi Thi ngồi ở trong góc, cũng không có đi qua theo chân bọn họ chào hỏi, bây giờ tới cô chỉ là nghĩ muốn tìm một chỗ im lặng quan sát, lẳng lặng nhìn những chuyện sắp diễn ra

Sau đó không lâu Đức An thuộc công ty xây dựng Phi Tầm cũng đến đây. Đức An mơ hồ vẫn lại là có thể thấy được nhàn nhạt thanh vết tích, đều là lúc trước bị Bùi Dịch đánh. Mà Tổng Trọng Hạo cũng không có đến đây.

Vị trí trung tâm trong hội trường thuộc về Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đang ở cùng Hồ Minh Phi nói chuyện.

Hồ Minh Phi nhìn nhìn về chỗ Đức An, nhỏ giọng nói: “Tổng Trọng Hạo cũng không có đến đây, em ngược lại là nhìn thấy Tô Thi Thi đến rồi.”

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu: Dựa theo tình hình này xem ra, giữa bọn họ giống như cũng không có liên quan trực tiếp. Vừa rồi có tin tức nói, có người nhìn thấy Bùi Dịch cũng đến đây, nhưng mà anh ấy cũng không có tiến vào hội trường, cũng không có nhìn đến anh ấy cùng Đức An có liên hệ.

“Anh, người nói xem có phải là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, giữa bọn họ từ đầu liền không có liên quan?” Hồ Minh Phi nhún mày nói, “Anh cũng không nói ông chủ đứng sau công ty xây dựng Phi Tầm là một quả phụ thuộc tầng lớp quý tộc, mà bà ta cùng Bùi Dịch cũng không có cùng xuất hiện.”

Hồ Sĩ Minh đồng ý với suy nghĩ của em gái mình, nhưng mà, hần trời sanh có tính đa nghi, liền cảm thấy được chuyện này không đơn giản như vậy. Hần đối với trợ lý nói: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra không được ngừng, đến lúc cạnh tranh đấu thầu bắt đầu còn hơn mười phút, tôi sẽ làm cho người ta an bài để xây dựng Phi Tầm lên thuyết trình sau cùng, trước đó tôi muốn có được tin tức xác thực về Phi Tầm”

“Tôi hiểu rõ.” Trợ lý gật đầu, lập tức đi ra ngoài, gọi điện thoại cho người của bọn họ, bảo bọn họ điều tra thật tốt.

Hồ Sĩ Minh nhìn thoáng qua cô em gái không đồng ý với cách làm của mình, cười nói: “Cẩn thận vẫn tốt hơn, không có xác thực được Phi Tầm cùng Bùi

Dịch không có vấn đề gì, anh vẫn không thể an tâm.”

Hồ Minh Phi có vẻ dăm chiêu nói: “Anh, có lẽ anh đúng.”

Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi đang ngồi trong góc kia, nhìn đến người phụ nữ kia lạnh nhạt ngồi ở chỗ đó, trong lòng cô ta liền tức giận.

Lần trước Tô Thi Thi bọn họ để cho cô ta nhục nhã đến không chịu nổi như thế, cục tức kia cô ta vẫn không nuốt xuống được.

“Tô Thi Thi, người đàn ông của cô đã bị đánh bại, tôi thật không biết cô còn có mặt mũi gì tới nơi này!” Hồ Minh Phi ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi sẽ cho các người càng thêm thất bại thảm hại!”

Mà bên kia chỗ Đoàn gia đang ngồi, Đoàn Kế Hùng nghe được thư ký của mình báo cáo, chân mày cau lại: “Cái con tiện nha đầu kia tại sao lại đến đây?”

Ngồi ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi, cũng hướng về phía Tô Thi Thi đang ngồi âm thầm lườm một cái, quay đầu hướng về chồng mình nói: “Có lẽ chỉ là trùng hợp, Tiểu Dịch cũng không có xuất hiện. Cô ta có thể là không cam lòng, muốn đến đây để xem kết quả.”

“Hừ, nó cùng Bùi Dịch tình cảm không phải rất tốt sao? Bùi Dịch đều đã bị đánh bại, nó lại vẫn có tâm tình đến đây xem?” Đoàn Kế Hùng chung quy là lão hồ ly tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, đối với chút chuyện này trực giác tương đối nhạy.

Ông ta nghĩ nghĩ vẫn lại là đối với thư ký của mình nói: “Giữ nguyên kế hoạch tiến hành, tôi muốn có vẹn cả đôi đường.”

“Cái này...” Thư ký có chút do dự, nhìn xem Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi cũng là nhượng mảy, không quá đồng ý cách làm của Đoàn Kế Hùng, nhưng hơi suy nghĩ một chút, vẫn lại là đối với thư ký gật gật đầu.

Thư ký bất đắc dĩ, đành phải đi ra sắp xếp theo kế hoạch rồi.

Chờ thư ký ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi ghé sát vào bên tai Đoàn Kế Hùng nhỏ giọng nói: “Ông làm như vậy, sẽ chọc giận Bùi Dịch. Ông cũng không phải không biết tính tình của nó!”

“Hừ, chuyện đó so với cái này công trình này quan trọng hơn sao? Bà đừng quên, Đoàn gia cần nhờ cái công trình này khởi tử hồi sinh, bằng với tình cảnh hiện tại...” Ông ta nói xong đề thanh âm thấp hơn vài phần, lạnh giọng nói, “Tôi hi vọng bà một lòng theo tôi, về sau của tôi toàn bộ đều là của Đồng Đồng, tôi nghĩ Tiểu Dịch nể mặt Đồng Đồng sẽ hiểu thôi.”

“Cái này...” Nhậm Tiểu Vi nghĩ tới con trai, lòng nhất thời liền mềm rồi.

Bà quả thật nên vì tương lai của đứa con trai nhỏ mà suy xét, bằng không một khi những chuyện kia bị bại lộ, bà thật sự không biết, bà cùng con trai nhỏ của mình phải như thế nào mới sống sót được trong cái xã hội đen tối này.

“Không được, mình nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này.” Nhậm Tiểu Vi ngậm cắn răng.

Bà âm thầm nhìn về phía Tô Thi Thi lườm một cái, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

“Tô tiểu thư, cô tự cầu nhiều phúc đi, chỉ trách cô không biết tự lượng sức mình, muốn bên cạnh con trai tôi, cô làm sao xứng với nó?”

Mà thời gian từ từ tới gần, cuối cùng cạnh tranh đấu thầu cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Tô Thi Thi cũng không biết chính mình lại bị người khác theo dõi, cô chỉ là an tĩnh ngồi ở chỗ kia, chờ hội nghị bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Thi Thi bị mang đi

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Cuộc cạnh tranh đấu thầu chính thức bắt đầu, dựa theo hình thức rút thăm theo thứ tự lên thuyết trình, mà người lên đầu tiên chính là Đoàn thị.

Đoàn thị cử ra chính là một nhà thiết kế kinh nghiệm phong phú. Thiết kế cả một thôn to lớn, cực kỳ phong phú đặc sắc, có thể nói là một khởi đầu tốt đẹp.

Tuy Tô Thi Thi không muốn gặp Đoàn Kế Hùng bọn họ, nhưng đối với thực lực của Đoàn Thị, vẫn không dám khinh thường.

Đoàn thị có thể trở thành một trong Tứ Đại Gia Tộc sừng sững ở Bắc Kinh này, thực lực khẳng định không thể nghi ngờ, mà bây giờ đối với cạnh tranh đầu thầu thôn Thành Trung mang nhiều lợi ích như vậy hiển nhiên là sẽ không từ thủ đoạn.

Tô Thi Thi ngồi ở một góc khuất của căn phòng, có thể thấy toàn bộ tình hình của hội trường. Cô nhìn qua, nhìn thấy Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm kể vai ngồi cạnh nhau.

Cô cho dù lúc ngủ cũng muốn làm cho ông ta phải hối hận, giờ phút này ngồi trông rất mạnh mẽ kiên cường.

Tô Thi Thi khoé miệng chậm rãi nhếch lên: “Nếu là chỉ thế thôi, vậy ông đối với bản thân có phải tự tin quá rồi không?”

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên một nét cười lạnh: “Đợi đi rồi ông sẽ biết ông sẽ thảm hại tới mức nào!”

Lúc trước cô từng nghe Bùi Dịch và Tần Phong nói qua, Đoàn thị rất coi trọng dự án công trình thôn Thành Trung này. Đối với Đoàn Kế Hùng mà nói, đây là cơ hội vùng lên, bằng không Đoàn Thị tương lai thật quá mệt mỏi, chắc chắn sẽ bị mấy gia tộc khác từ từ chiếm đoạt.

Chỉ cần tưởng tượng bộ dạng tuyệt vọng của Đoàn Kế Hùng, trong lòng Tô Thi Thi không biết như thế nào, vậy mà dâng lên một chút vui sướng.

“Thượng đế thật là công bằng, ông trước kia dựa vào tài sản của bà ngoại tôi, làm cho Đoàn Thị cái tử hoàn sinh, hiện tại nên trả lại.” Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Cô đợi ngày này cũng quá lâu rồi!

Làm cho lòng cô có chút bất an chính là, Đức An vốn là đại diện của công ty Phi Tầm mà lại biến đầu mất tâm, cuối cùng một công ty khác lên thuyết trình. Đẩy Phi Tầm xuống cuối cùng.

Mà Hồ Sĩ Minh đại diện cho xây dựng Minh Đình cũng là người thứ ba lên sân khấu, do Hồ Sĩ Minh tự mình giới thiệu.

Nhìn thấy người đàn ông điên cuồng lại có chút tà mị khó đoán kia, đứng trên sân khấu phất chốc, Tô Thi Thi ánh mắt híp lên.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này bộ dạng cũng rất tuấn tú, nhưng trong lòng Tô Thi Thi thì hẳn so với Bùi Dịch kém hơn một chút, nhưng mà vẫn có thể mê chết một cô gái.

Mà chỗ Hồ Sĩ Minh mang đến bản thiết kế, trái lại làm cho Tô Thi Thi ánh mắt sáng ngời.

Hồ Sĩ Minh đứng ở trên bục, có một sức hấp dẫn làm cho người ta không thể bỏ qua, ngay cả người chủ trì đứng bên cạnh hẳn cũng có cảm giác lo sợ không dám ngăn cao đầu. Hồ Sĩ Minh không có quan tâm, chỉ là giới thiệu thiết kế của bản thân.

“Thôn Thành Trung, tập hợp những phong cảnh đặc sắc lại cùng một thể, xem ngang bằng sự giàu có của cả trái đất, nhưng bây giờ lại có một thôn mang hình ảnh thu nhỏ khác Địa Cầu đang xuất hiện trên thế giới, nơi này sẽ có cách nhìn kiểu dáng khiếm người ta muốn thể nghiệm.”

Hồ Sĩ Minh ở trên bục chậm rãi nói xong, điềm tĩnh, tự tin, cả người tỏa ra hooc-mon nam tính mạnh mẽ.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn một chút, thể nhưng phát hiện đại bộ phận người đến đây đều là phụ nữ. Mà lúc này, rất nhiều cô gái hai con mắt tỏa ánh sáng nhìn Hồ Sĩ Minh, chỉ thiếu chưa biến thành đôi mắt trái tim nhìn hẳn rồi.

“Cũng quá khoa trương đi?” Tô Thi thi nhìn thấy một chị gái ngồi bên cạnh mình, chị gái này kích động mà chảy cả nước miếng.

Tô Thi Thi yên lặng hướng qua bên cạnh nhích lại gần, cũng đã bị khiếp sợ rồi.

Sức hấp dẫn của Hồ Sĩ Minh có lớn như vậy không?

Những người này có phải bị mù hay không?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi suy nghĩ miên man, đột nhiên có một trận vỗ tay kịch liệt. Thế mà bất tri bất giác ngay không biết lúc nào, Hồ Sĩ Minh đã diễn thuyết xong rồi.

Hiển nhiên những giám khảo cùng những khán giả đều vô cùng tán thưởng tác phẩm thiết kế của hắn.

Mà lần này bỏ phiếu, sẽ thông qua bằng phương phức tiến hành bỏ phiếu bởi giám khảo và khán giả xem trực tiếp.

Các công ty sau khi giới thiệu xong, khán giả sẽ tiến hành bỏ phiếu. Cho nên đối với việc càng lên thuyết trình sau càng bất lợi, Tô Thi Thi vừa rồi cũng đang nghĩ tới điểm này, mới cảm thấy việc công ty Phi Tầm bị đẩy xuống cuối cùng có chút không công bằng lắm.

Trừ phi công ty xây dựng Phi Tầm có được bản thiết kế xuất sắc hơn nhiều, lại có khả năng thuyết trình thu hút khán giả nơi đây hơn. Nếu không muốn vượt qua xây dựng Minh Đình, có chút khó khăn rồi.

Hồ Sĩ Minh đi xuống liền cùng với khán giả và ban giám khảo gật đầu thăm hỏi. Trợ lý của hắn vội vàng đi lên thu thập đồ vật này nọ.

Ngay lúc Hồ Sĩ Minh xuống dưới, không biết cố ý hay vô tình, đột nhiên nhìn phía dưới ngay chỗ Đoàn gia.

Lúc này Đoàn Kế Hùng sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Hồ Sĩ Minh, quả đấm gắt gao xiết chặt, hận không thể chửi ầm lên.

“Tiểu tử này đắc ý quá rồi!” Đoàn Kế Hùng trong lòng tức muốn chết, vừa rồi thiết kế của xây dựng Minh Đình vừa đưa ra, ông ta liền cảm giác được sự uy hiếp.

Thiết kế của xây dựng Minh Đình sẽ tuyệt đối không kém so với Đoàn gia, hiện tại liền xem ai được ủng hộ hơn.

Vốn dĩ Đoàn Kế Hùng đắc chí bởi vì mình là người thứ nhất lên sân khấu, nhưng mà vừa rồi ánh mắt kia của Hồ Sĩ Minh nói cho ông ta biết, hắn là cố ý.

Xem ra hắn đã âm thầm thao túng, trong lòng Đoàn Kế Hùng có chút bất an.

Ông ta vốn dĩ để cho công ty xây dựng Phi Tâm thuyết trình cuối cùng, cho dù bản thiết kế có tốt cũng sẽ không được chú ý nhiều. Ban đầu ông ta tính toán để cho xây dựng Minh Đình thuyết trình thứ tự thứ hai từ dưới đếm lên, nhưng hiện tại là xếp hạng vị thứ ba. . .

“Chẳng lẽ chúng ta chắc chắn thất bại thật sao?” Đoàn Kế Hùng không dám khẳng định, có chút thấp thỏm không yên.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ chỉ chờ kết quả cuối cùng mà thôi.

Thư ký của Đoàn Kế Hùng cũng đã về tới chỗ ngồi, lúc này nhận được chỉ thị của Đoàn Kế Hùng lại lặng lẽ rời khỏi vị trí.

Bây giờ tổng cộng có bảy công ty tham gia đấu thầu, không khí trong hội trường ngày càng nóng. Dưới sự điều khiển của người chủ trì, thời gian thăm thoát trôi đi, rất nhanh đã đến công ty cuối cùng

“Phi Tâm” Tô Thi Thi lẩm bẩm nhớ kỹ cái tên này, cô nhìn đến Đức An đã lên bục thuyết trình. Ở phần đông ánh mắt, một đầu tóc bạch kim kia lấp lánh chói lóa, làm người ta không chú ý cũng khó.

Đức An là người Phương Tây, ngũ quan lập thể, hơn nữa cách ăn mặc của hắn chói chang, vừa xuất hiện liền khiến cho một đám nam nữ đều kinh sợ.

Chị gái đang ngồi bên cạnh Tô Thi Thi kia, đang hiện vẻ mặt si mê. Tô Thi Thi thì bị cô ta cuốn hút, trên mặt cũng kìm không được mỉm cười, nhưng mà càng căng thẳng thêm nhiều.

Tô Thi Thi nhanh chóng nhìn chằm chằm lên bục, đang muốn xem biểu hiện của Đức An, trong lòng nặng nề bắt đầu đập rối loạn.

Cô không khỏi nhìn bên cạnh, đúng là bóng dáng cô hy vọng của một người nào đó vẫn chưa xuất hiện.

“Cũng không biết Bùi Dịch đã đi nơi nào rồi.” Tô Thi Thi cuối cùng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Bùi Dịch đang làm gì. Nếu cô đoán không sai mà nói, đáng lẽ bây giờ Bùi Dịch đã xuất hiện mới đúng.

Nhưng mà Bùi Dịch cũng không dự định lên sân khấu.

“Sau đây xin mời thiết kế sư Đức An của công ty Phi Tâm, lên giới thiệu bản thiết kế của mình cho mọi người.” Trên sân khấu truyền đến giọng nói của người chủ trì.

Tô Thi Thi lập tức ngừng suy nghĩ, ngồi nghiêm chỉnh.

Trợ lý của Đức An giúp hắn cắm USB, đưa ra văn kiện, toàn bộ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Đức An đứng ở trên bục diễn thuyết, ngón tay thon dài đặt ở trên con chuột, nhẹ nhàng di chuyển một chút.

Cả hội trường cực kỳ yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng click chuột răng rắc.

Nhưng cái nháy mắt tiếp theo, khi văn kiện ppt xuất hiện ở trước mắt mọi người khi đó, ánh mắt mọi người tròn to, truyền đến một trận tiếng bực bội.

“Trời ạ, đây là cái gì?”

Đức An đang muốn nói, nhìn dưới khán đài âm thanh làm ồn ào, về mặt rừng mình. Cúi đầu nhìn thấy, phát hiện phần ppt giới thiệu bản thiết kế không thấy nữa, lại trở thành bức ảnh của hắn cùng với một cô em đang thân thiết!

Mỗi tấm mở ra, một tấm đều là một nhân vật nữ khác nhau!

Mặt Đức An liền tái lại, trong lòng hồi hộp, nghĩ làm sao cũng không ra, thiết kế của hắn đã bị người ta đánh tráo rồi!

“Tại sao có thể như vậy được?” Tô Thi Thi chăm chú nhìn màn hình lớn cũng không thể tin được.

Trò đùa này đã quá lớn rồi!

Cô đang muốn gọi điện thoại cho Bùi Dịch, nhưng di động vừa mới lấy ra, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới. Hai người mặc đồ Tây đen, sắc mặt không tốt.

“Tô tiêu thư, phiền cô theo bọn tôi một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Sư phụ hắc là ai ?

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Hội trường lộn xộn, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, cũng không có để ý góc khuất bên này đã xảy ra chuyện gì.

Hai người đàn ông mặc áo đen kia nói tiếng rất nhỏ, hơn nữa chỉ hướng thẳng về phía Tô Thi Thi, chị gái ngồi bên cạnh Tô Thi Thi đang hăng say nhìn trên bục kia, cũng chưa phát hiện chuyện gì lạ thường.

Tô Thi Thi nhướn mày, lạnh giọng hỏi: “Các người là ai?”

“Chúng tôi là người của Bùi tiên sinh phái tới.” Một người đàn ông trong đó nói.

“Bùi Dịch phái tới?” Tô Thi Thi cẩn thận liếc mắt một cái, trong lòng rung mình. Máy người này xem chừng là vệ sĩ, nhưng rất lạ mặt, hơn nữa thái độ đối với cô không tốt.

Người của Bùi Dịch làm sao có loại thái độ như thế này?

“Tôi bây giờ cũng không muốn đi.” Tô Thi Thi ngồi ở tại chỗ không cử động, tay lên lút lấy di động, định gọi cho Bùi Dịch ngay.

Nhưng chớp mắt, tay của cô đã bị bắt được, sau đó không đợi cô phản kháng. Hai người vệ sĩ vừa kéo, vừa bịt miệng của cô rất nhanh hướng về phía lối ra đi.

“Ưm Ưm Ưm . .” Tô Thi Thi liều mạng gầy dựa, nhưng hai người này rõ ràng có phòng bị, từ đầu không cho cô phản kháng, kéo cô nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi.

Mà lúc này cả sân khấu, có lẽ có người thấy được tình hình bên này, nhưng mà mọi người vẫn chưa chú ý tới. Tinh thần của mọi người đều tập trung ở chỗ người trên bục kia, nhìn thấy triển lãm giường chiếu của Đức An.

“Đức An tiên sinh, đây là mờ màn làm cho không khí nóng lên phải không?” Người chủ trì chờ một lúc lâu, vội vàng xoa dịu, “Tôi cùng mọi người quá thật kinh hoàng rồi! Như vậy kế tiếp xin mời Đức An tiên sinh bắt đầu giới thiệu bản thiết kế của mình đi.”

Hắn nói xong đợi vài giây, cũng không thấy Đức An có hoạt động gì khác, Đức An chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm trên màn hình những bức ảnh của chính mình cùng mấy cô em kia.

Một bàn tay nâng cằm, không biết suy nghĩ cái gì. Từ trong mắt hắn hiện ra một tia tò mò. Có lẽ chính hắn cũng không nhớ rõ, cùng quá nhiều cô gái qua lại như vậy, có lẽ hiện tại đang nhớ lại những kỷ niệm tốt đẹp này.

“Đức An tiên sinh?” Người chủ trì xấu hổ không biết nói cái gì. Hắn tìm cho Đức An một bậc thang đi xuống, điều này có thể buồn thảm chết hắn rồi. Hiện tại là đang trực tiếp khắp cả nước, không biết có bao nhiêu người đang xem!

“Ngài Đức An, còn muốn tiếp tục tiến hành thuyết trình không?” Lúc này trên ghế ngồi của ban giám khảo, có một vị Lão Tiền Bối rất có quyền lực, trầm giọng hỏi.

Đức An lúc này mới đột nhiên xuất thân trở về, a. . . một tiếng.

Sau đó có một chút xấu hổ gãi tóc, nói với vị giám khảo kia: “Thật ngại quá, tôi đang suy nghĩ những bức ảnh này tới như thế nào?”

“Oa, không thể phủ nhận, chụp rất khá.”

Hắn nói xong tự mình nở nụ cười, như vậy giống như là sự nghịch ngợm của thiếu niên bình thường không rành sự đời. Người chủ trì cùng người xem và ban giám khảo đều đã không có nói gì. Tâm của vị thiết kế này cũng quá lớn!” Vậy Ngải Đức An còn muốn tiến hành diễn thuyết không?” Người chủ trì lại cẩn thận hỏi nhỏ một tiếng.

“Tôi thấy từ đầu không cần phải tiến hành diễn thuyết nữa, công ty Phi Tầm trực tiếp bị loại.”

Trong đó một vị nữ giám khảo tức giận nói, “Đây là trường hợp như thế nào, hành vi của nhà thiết kế Đức An đã sắp đặt sẵn, hiển nhiên là không tôn trọng cuộc đấu thầu này. Thậm chí là sỉ nhục người dân của đất nước ta, ta Bắc Kinh cũng không nhất thiết hoan nghênh vốn đầu tư xí nghiệp nước ngoài như Phi Tầm.

“Lời này có thể nói không chút khách sáo, vị giám khảo này rõ ràng muốn làm lớn chuyện. Cái mũ đội đầu lớn như vậy ném xuống, công ty Phi Tầm rõ ràng bàn giao không thành rồi.

Vị nữ giám khảo kia là người của Hồ gia, lúc này ở phía Hồng gia có chút dăm chiêu nói: “Xem ra Hồ Sĩ Minh đối với cuộc đấu thầu lần này nhất định phải có.”

Ngồi ở bên cạnh Hồng gia ra vẻ tiếc nuối nói. Hắn căn bản nghĩ đến Bùi Dịch sẽ quay trở lại, nhưng hiện tại xem ra là hắn đã đánh giá cao Bùi Dịch rồi.

“Nhất định phải có sao?” Hồng gia thì thầm tự nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Đức An trên đài, khoe miệng từ từ gọi lên, lộ ra một nụ cười thích thú.

Nhưng thật ra lần đầu tiên hắn thấy người ở đây bị loại trực tiếp trên sân khấu, thiết kế sự bị vu khống bởi họ danh tiếng vẫn tỏ ra không sao cả.

Nếu hiện tại biết Đức An là người bị hãm hại. Mà phải biết rằng đối với thiết kế sư này, khả năng thiết kế dĩ nhiên quan trọng, nhưng danh dự cũng rất quan trọng hơn nưaz nếu lúc này đây xử lý không tốt, danh tiếng của Đức An nhất định bị hủy, nhưng Đức An lại hoàn toàn không nóng vội.

“Cha, chúng ta làm sao bây giờ?” Hồng Hưng Nhiên nhỏ giọng hỏi. Hồng gia liếc mắt một cái nhìn con trai mình, cười nói: “Không kết thúc thì không ai biết kết quả, hãy chờ xem.”

Hồng Hưng Nhiên dĩ nhiên nghe hiểu được lời nói của cha mình, yên lặng ngậm miệng lại, xem ra cha anh ta đã sớm có tính toán. Mà lúc này Đức An trên sân khấu, hắn trên thực tế là đại biểu của công ty Phi Tầm đang bị ban giám khảo cùng khán giả gây khó dễ, lúc này người chủ trì công bố hạng nhất số lượng tin nhắn của công chúng.

Rất nhiều người xem đều đã gọi điện chống lại công ty Phi Tầm tiếp tục tham gia tiến hành cạnh tranh. Do vì lần đầu tiên gặp chuyện này, nên ban giám khảo lấy hình thức bỏ phiếu để quyết định công ty Phi Tầm có nên tiếp tục tiến hành biểu diễn hay không.

Ở thời điểm người chủ trì nói những lời nói này, Đức An nhú mày, nói một câu giải thích: “Thiết kế của tôi bị người tôi đánh tráo, tôi sẽ tìm được chứng cứ.”

“Thật có lỗi, hiện tại không có thời gian cho anh tìm chứng cứ, chúng tôi chỉ nhìn vào kết quả.” Vừa rồi lời nói cay nghiệt của vị nữ giám khảo kia là người của Hồ gia. Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía các giám khảo khác, “Mọi người cùng nhau đến bỏ phiếu đi, tôi phản đối công ty Phi Tầm tiếp tục đấu thầu.” Một vị giám khảo nam ngồi ở bên phải cô ta nghĩ nghĩ, nói: “Nếu ngài Đức An nói oan uổng, tôi cảm thấy nên cho anh ta một cơ hội nữa.

Tiếp đó lại có một vị giám khảo khác lại tỏ ý cho công ty Phi Tầm một cơ hội, nhưng vẫn y như cũ vị giám khảo nữ đứng ở bên này, nghiêm khắc yêu cầu chống lại công ty Phi Tầm vì công ty này có hành vi không nghiêm túc.

Trên khán phòng chỗ Hồ gia, Hồ Minh Phi ghé sát vào Hồ Sĩ Minh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy người đồng ý giúp công ty Phi Tầm là ai?”

Hồ Sĩ Minh nhìn mấy người kia liếc mắt một cái, nhướn mày, có một cái suy nghĩ không tốt trong đầu: “Là người của Bùi Dịch?”

“Người của Bùi Dịch làm sao có thể giúp công ty Phi Tầm?” Chân mày của Hồ Minh Phi cũng nhíu lại,

“Theo lý mà nói, chuyện này không giải thích được.” Hồ Sĩ Minh cũng không hiểu nói

Ngồi ở chính giữa, vị giám khảo lớn nhất mở miệng hỏi lý lịch của Đức An: “Tôi duy trì trung lập.”

“Hắn là người của Hồng gia.” Trên khán phòng Hồ Sĩ Minh thân nhiên nói. Hồ Minh Phi nhất thời hiểu rõ, khó trách anh trai cô ta cùng Bùi Dịch bọn họ cùng nhau tìm Hồng gia hợp tác, cho dù bản thân Hồng gia không trực tiếp tham dự công trình trong thôn Thành Trung, nhưng mối quan hệ của Hồng gia cực kỳ rộng lớn.

Chính là nói vị giám khảo giữ vị trí trung lập kia, là một ngôi sao sáng trong giới kiến trúc giống như là một nhân vật, rất nhiều chuyện nói một không hai. Mà lúc này ông ta giữ vị trí trung lập, hiển nhiên Hồng gia bày mưu đặt kế.

Hồng gia đối với loại chuyện này cùng nhiều người duy trì mối quan hệ hợp tác, cho nên hiện tại đối với ông ta mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là duy trì trung lập.

Như vậy, kết quả bỏ phiếu của hội trường đồng ý cùng với phản đối đều chiếm một nửa, tương đương không có kết quả.

Lần này đến phiên người chủ trì gặp khó khăn, nhưng số đông tiếng hô bên ngoài là ý muốn nhất trí, đều cảm thấy được nên hủy bỏ tư cách tham dự của công ty Phi Tâm.

Đức An nhìn thấy như vậy, nâng tay nhìn đồng hồ đột nhiên nói thảm một câu: “Muốn ồn ào tới khi nào? Chê tôi không đủ mặt mặt phải không?”

“Đức An tiên sinh đang nói cái gì?” Người chủ trì đang đứng bên cạnh hắn, làm sao sẽ nghe không rõ ràng hắn đang nói cái, sắc mặt thiếu chút nữa liền thay đổi.

Bọn họ ở trong này vì hắn tranh cãi đến gần chết, muốn giúp hắn đỡ lúng túng. Nhưng mà Đức An tiên sinh này lại không biết tình hình, ngay cả người chủ trì đều muốn đá hắn xuống đài.

“Đức An tiên sinh, nếu ngài không tôn trọng cuộc đấu thầu này, như vậy cần gì phải tới nơi này?” Thái độ của người chủ trì có chút không tốt, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy đại diện của công ty có thái độ như thế này.

Đức An trợn mắt liếc người chủ trì một cái, không khách khí nói: “Các người cứ nói thoải mái đi. Lúc trước thiết kế của tôi đã được đưa vào, nhân viên làm việc đều đã kiểm tra, đã kiểm chứng rõ ràng. Nhưng mà cắm vào máy tính đã bị tráo đổi, chuyện này nên giải thích như thế nào?”

Người chủ trì ngậy người, không biết Đức An kia vốn vẫn đối với tình trạng quần bách của chính mình không quan tâm, vì sao lại nổi giận.

Đức An nói xong nhún nhún vai, không để ý tới nói: “Một khi đã như vậy, tôi đây hy vọng sẽ sự phụ của tôi tới diễn giải cho mọi người, thiết kế lúc này đây chính là tác phẩm của sự phụ tôi.”

“Sự phụ?” Người chủ trì ngậy người hai giây, lập tức bắt được cơ hội này nói, “Cái vị giám khảo có ý kiến gì không?”

“Tôi hy vọng các vị giám khảo xem qua thiết kế của tôi một lần rồi mới ra quyết định.” Đúng lúc này, từ góc khuất của sân khấu truyền ra một giọng nói trầm trầm, theo sau một người đàn ông thân hình cao lớn vững bước hướng tới sân khấu đi tới.

“Sự phụ!” Đức An thấy thầy anh đến, lập tức như sống lại, mà người chủ trì cùng giám khảo trực tiếp choáng váng.

Bùi. . . Bùi Dịch?

Chuyên mục thả thính đêm khuya....

- Con đối với Trạm Dẫn Lan đã quên rồi sao?

Chưa từng quên!

-Nếu ta nói, Trạm Dẫn Lan còn sống thì sao?

Mọi người ngủ ngon ~!~

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nèn Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Khí phách trấn trấn

“Tôi ngược lại muốn nhìn thiết kế của anh kinh diễm đến mức nào!” Nếu hiện tại ánh mắt có thể giết người, như thế ánh mắt của Hồ Sĩ Minh cũng sớm đã đem Bùi Dịch thân thể xuyên thủng rồi.

Mà Bùi Dịch đứng ở trên bục, lại như là hoàn toàn cảm thụ không tới không khí quý dị ở nơi đây một dạng. Thần thái của anh tự nhiên đứng ở trên bục, chờ thư ký Vương một lần nữa đưa USB khác cắm vào máy tính, liền muốn bắt đầu diễn thuyết, mầu quang hướng phía trước nhân chiếu nhạ đảo qua, mở miệng nói: “Thật xin lỗi những chuyện vừa xảy ra với mọi người, Bùi Dịch tôi ở trong này thay đồ đệ Đức An của tôi hướng các vị xin lỗi.” Anh nói xong hướng tới khán giả phía dưới cùng giám khảo bên này cuối đầu một cái.

Người đàn ông có giọng nói trầm ổn thái độ cung kính làm cho nơi đây vốn đang tranh cãi ầm ĩ nhất thời yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều tập trung nhìn anh.

Trong ấn tượng của họ, vị kia về mặt lãnh đạm thân bí khó lường Bùi tiên sinh đó sao?

Bùi Dịch tuy cũng thường xuyên xuất hiện trước truyền thông, nhưng mà cho tới nay anh đều rất ít nói chuyện. Bây giờ sợ là anh muốn nói, tới đa một lần.

Mà tất cả mọi người như là một lần nữa biết được anh. Người đàn ông này kiêu ngạo nhưng có khiêm tốn, Cuồng Bá lại không mất đi tư chất, là một người làm cho người ta không thể nào nhìn thấu.

Nhưng mà phía dưới khán đài chỗ Tần gia đang ngồi, Tần Phong nhìn đến biểu tình của Bùi Dịch khi đó, mày chậm rãi nhủ lại.

“Sao lại thế này? Cậu ấy cảm xúc giống như không quá đúng.” Cũng chỉ có người thật sự thân cận Bùi Dịch như anh mới phát hiện được, Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên. Anh chỉ có lúc không kiên nhẫn hoặc là tức giận mới có thể làm như vậy.

“Thì Thi!” Tần Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, không hề nghĩ ngợi liền hướng tới cửa ra đi đến.

Ngay tại lúc anh đi ra, người bọn họ lúc trước phái đi âm thầm bảo vệ Tô Thi Thi một vị vệ sĩ chạy tới, ghé sát vào bên cạnh Tần Phong, thấp giọng nói gì đó.

Tần Phong sắc mặt liền đen lại, lớn tiếng hỏi: “Mang đi nơi nào rồi hả? Mặc kệ dùng cái phương pháp gì, cũng không để cho em ấy thiếu một cọng lông tơ!”

“Dương Dũng vẫn đi theo, chúng ta không dám có hành động gì. Giống như là Bùi tiên sinh bên kia có an bài khác.” Vệ sĩ đi theo Tần Phong ra ngoài, một bên nhẹ giọng nói.

Bỗng nhiên Tần Phong đi chậm lại, quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch ở trên kia, bật cười lắc lắc đầu.

“Quả nhiên là Bùi Dịch mà, chẳng qua bây giờ phòng chừng thật sự đem lông mao của cậu ấy chọc luôn rồi.” Anh nói xong liền cùng vệ sĩ đi ra hội trường.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã bắt đầu diễn thuyết. Khi anh mở văn kiện thiết kế trong tích tắc đấy, hiện trường yên tĩnh quý dị, ánh mắt mọi người đều đã nhìn chăm chăm màn hình lớn.

Dưới kia tất cả đại biểu các công ty tham dự cạnh tranh lần này, khi bọn họ nhìn đến thiết kế của Bùi Dịch về thôn Thành Trung thôn kia, một đám sắc mặt đều đã thay đổi. “Xong rồi...” Đây là câu nói duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ.

Lúc bản vẽ được đưa ra trong tích tắc đấy, liền ngay cả Hồ Sĩ Minh sắc mặt đều đã trắng.

Nếu là Tô Thi Thi ở trong này, cô nhất định sẽ đối với bản vẽ này cực kỳ quen thuộc. Đêm qua, cô lại vẫn cùng Bùi Dịch tự mình sửa chữa qua trong đó một chút chi tiết, đáng tiếc cô vẫn chưa nhìn đến.

“Lịch sử 5000 năm. Đây là chủ đề thiết kế của tôi. Đem các nơi đặc sắc trên toàn cầu cô đọng lại, dung nhập văn hóa thể giới này gần năm nghìn năm qua. Thôn, chỗ ở, hoặc là du lịch thắng địa, đối với chúng ta mà nói không khác gì một từ lạnh như băng, mà là chính là lòng trung thành.”

Bùi Dịch vừa nói một bên click chuột, một bên phân giải bản thiết kế của anh.

“Nó không phải là bản vẽ mặt phẳng trong đầu chúng ta, mà là hình ảnh lập thể. Chúng ta thân ở trong đó, sẽ rõ ràng cảm nhận được chúng ta đang ở bên trong, chúng ta có thể dung hòa vào bên trong đó...”

Giọng nói trầm ổn mang theo từ tính, vang vọng cả tòa hội trường. Tất cả mọi người nghe được đều nhập thần, giống như cũng sớm đã theo Bùi Dịch diễn thuyết tiến vào bên trong bản thiết kế này, cùng thiết kế dung nhập lại, tất cả mọi người lòng tràn đầy hướng tới.

Liền ngay những người đang ngồi trước màn ảnh nhỏ xem truyền hình trực tiếp, đều giống như là bị ngưng trệ một dạng. Có lẽ khán giả trước TV, cũng đều đang hòa nhập đến bản thiết kế tuyệt vời này, lại có một phong cách riêng chưa từng có.

“Thiên tài! Đặc sắc vô cùng!” Đây là tiếng lòng của mọi người, bọn họ giống như đều đã tìm được lòng trung thành.

“Cảm ơn giám khảo, cho tôi vài phút thời gian tới giảng giải thiết kế của mình.” Bùi Dịch nói xong lại hướng tới giám khảo cùng với khán giả phía dưới cúi đầu chào, sau đó xoay người liền hướng dưới đài đi mất.

“Bùi tiên sinh?” Người chủ trì u mê, này lại là cái tình huống gì? Trận đấu còn chưa có kết quả mà, như thế nào bỏ chạy rồi hả?

Không tới người chủ trì kinh nghiệm phong phú, lập tức xoa dịu không khí, hiện trường không khí lập tức lại sinh động hẳn lên, tựa hồ đem những chuyện tiếp sau đó đều đã giao cho Đức An.

“Tô Thi Thi đã xảy ra chuyện?” Lúc này chỗ Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đột nhiên hỏi.

“Bằng không, Bùi Dịch hẳn không vội vã liền đi xuống như vậy rồi. Mà còn em mới vừa mới nhìn đến anh ta giống như là có chút không kiên nhẫn.” Hồ Minh Phi tiếp lời nói, trong lòng có chút ghen tị.

Cái công trình thôn Thành Trung này đối với bọn họ đều rất quan trọng, Hồ Minh Phi hiểu rất rõ rồi. Đúng là Bùi Dịch liền đi lên thuyết trình một phen, sau đó liền đi rồi.

Cô ta không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật sự như thế để ý Tô Thi Thi!

“Đi!” Hồ Sĩ Minh bá một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, xoay người liền đi ra phía ngoài.

Hồ Minh Phi quay đầu oán hận nhìn thoáng qua sân khấu, không cam lòng đi theo.

Kết quả kỳ thật cực kỳ rõ ràng, bọn họ thua, một khắc sau cùng bị Bùi Dịch thắng lợi áp đảo!

Cục tức này làm sao nuốt xuống được!

Mà bên kia, Đoàn Kế Hùng cũng sớm đã dài nghiêm mặt rời khỏi hội trường.

Chỉ có Hồng gia cùng Lan gia không có bất luận cái động tác gì.

“Cậu ấy quả nhiên không làm cho người ta thất vọng.” Hồng Hưng Nhiên trong mắt đều là thương thức.

Hồng gia vỗ vỗ bả vai con trai mình, trầm giọng nói: “Con cũng có thể nhìn thấy rồi đó, cậu ấy có bao nhiêu lợi hại. Mới chỉ là bắt đầu, tiểu tử Hồ gia kia tuyệt đối sẽ không cứ như vậy chịu thua, mà hãy chờ xem.”

Mà một bên này Tô Thi Thi bị hai vệ sĩ mang theo, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, vô luận cô cố tránh thoát như thế nào đều không có tác dụng. Hai tên vệ sĩ này, thái độ ác liệt, quả thực không hợp tình người.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, tâm tư thần tốc quay cuồng, trong lòng suy tính.

“Chết tiệt, nắm chặt quá đau chết tôi rồi! Còn không tới, tôi sẽ không khách khí nữa rồi!”

Mn sớm an ~!~

Khảo sát tí nào. Có ai là nam ko ta? Chắc ko quá

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Anh đánh thắng được sao ?

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Bãi đậu xe không khí nặng nề, dường như biết chuyện xảy ra mọi người đều cố ý phái người đến đây.

Vào lúc Hồ Sĩ Minh muốn lại nhìn xem Tô Thi Thi sẽ xử lý như thế nào, trợ lý của hắn sốt ruột chạy tới.

“Tổng giám đốc, Âu Châu bên kia có tin tức rồi. Vị phu nhân đứng sau công ty Phi Tầm cùng Bùi tiên sinh có quan hệ, con gái của vị phu nhân kia là “cố nhân” của Bùi tiên sinh.” Trợ lý nói xong ghé sát vào tai của Hồ Sĩ Minh, nói một cái tên.

Ánh mắt của Hồ Sĩ Minh vì một chút liền nheo lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm trợ lý, “Cậu xác định?”

Trợ lý gật đầu: “Cực kỳ khẳng định đây là tấm ảnh của cô ấy.”

Hắn nói xong, đưa ra ảnh chụp cho Hồ Sĩ Minh xem.

Trên đó là ảnh của người phụ nữ, có mái tóc quăn màu đen, mắt ngọc mây ngài, thanh khiết động lòng người, vừa thấy chính là một mỹ nhân.

Người này Hồ Sĩ Minh khoảng thời gian trước từng thấy qua, là hắn cho người điều tra tài liệu của Bùi Dịch nên thấy qua

“Càng ngày càng thú vị rồi.” Ánh mắt Hồ Sĩ Minh hiện lên hứng thú, đột nhiên thay đổi chủ ý, quay đầu về phía bên kia đi tới, “Hẹn Đoàn Phu Nhân cho tôi.”

“Đoàn phu nhân? Mẹ của Bùi Dịch?” Trợ lý có chút không hiểu ý nghĩ trong lòng của Hồ Sĩ Minh, nhưng lập tức nghĩ đến cái gì, lại đột nhiên nghĩ thông rồi.

“Tổng giám đốc không hở là tổng giám đốc, lúc này đoán chừng hẹn mẹ của Bùi tiên sinh là tốt nhất?”

“Anh, các người lại nghĩ ra cái chuyện bí hiểm gì rồi?” Hồ Minh Phi đuổi theo.

Hồ Sĩ Minh bước chân hơi ngừng lại rồi quay đầu nhìn em gái mình nói: “Chuyện sắp tới em hãy về nhà phòng tránh một chút, về công ty, anh trở về rồi bàn kỹ với em hơn.”

Hồ Minh Phi sững sốt, nhưng vẫn nghe và gật đầu, xoay người hướng tới bên kia đi đến.

Cô ta tự biết anh trai mình đã có biện pháp, cô ta không nghĩ muốn gây thêm phiền.

Chuyện lần này, để Bùi Dịch đánh úp thắng một mẻ lớn, phòng chừng những nhà khác đã loạn

“Tô Thi Thi, bọn họ đem hết sự tức giận trút hết trên người cô, cô vui không?” Hồ Minh Phi cười lạnh, cô ta đã sớm nghe được tin tức, biết được là người của Đoàn Kế Hùng mang Tô Thi Thi đi.

“Cô tốt nhất đừng gặp chuyện không may, tôi còn không đem cô hung hăng dẫm trên mặt đất, cô làm sao có thể gặp chuyện không may chứ?” Hồ Minh Phi đi đến bên cạnh chiếc xe mở cửa đi vào, rất nhanh rời khỏi nhà hát.

Mà bên kia, người mới được nhắc tới, Tô Thi Thi đang phùng phùng lửa giận, lúc này đang bị hai tên vệ sĩ đưa tới bãi đậu xe dưới lòng đất.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía ngọn đèn mờ mịt, lại nhìn hai tên vệ sĩ, thật lòng đề nghị nói: “Các người bây giờ thả tôi đi vẫn còn kịp.” “Câm miệng, tên vệ sĩ giờ tay làm ra về định đánh cô, “Nói thêm một câu nữa tôi liền đánh chết cô!”

“Các người sợ nghe tôi nói chuyện?” Tô Thi Thi dơ tay đem mặt mình nghênh đón đầy khiêu khích, “Nếu không sợ Bùi Dịch trả thù mà nói, cứ việc đánh, dù sao tôi đánh không lại các người.”

“Đừng cùng với cô ta nói lời vô ích, chúng ta nói không lại cô ta đâu.” Người vệ sĩ còn lại nhắc nhở đồng bọn của mình. Bọn họ sớm đã có người dặn dò qua, ngàn vạn lần đừng cùng Tô Thi Thi nói những lời vô ích, bằng không chết rất thê thảm.

“Lá gan nhỏ như vậy, còn làm chuyện bất cóc? Thật tình không biết các người nghĩ thế nào?” Tô Thi Thi bắt đầu đi thở dài, động tay một phát nói, “Các người nắm đầu tôi muốn chết rồi, trên tay tôi có vết thương, Bùi Dịch sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

Hai tên vệ sĩ biến sắc, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Khoảnh khắc chúng tôi mang cô đi anh ta đã không tha cho chúng tôi rồi, cô cũng đừng mong làm lung lay ý chí của bọn tôi, từ bỏ hy vọng đi.”

“Đoàn Kế Hùng cho các người bao nhiêu tiền, để cho các người mạo hiểm sinh mạng mình tới bắt cóc tôi?” Tô Thi Thi nói xong nở nụ cười, “Bất quá các người yên tâm, tôi một xu cũng không cho các người, bởi vì việc các người làm không hề có giá trị.”

Hai tên vệ sĩ ngậm miệng lại, quyết định không để ý tới cô.

Tô Thi Thu tự nhiên nói: “Nghĩ ông nội tôi bảo các người bắt tôi đi, là muốn làm cho Bùi Dịch từ bỏ cuộc đấu thầu, đáng tiếc ông ta thất bại rồi, bằng không bây giờ các người cũng sẽ không bắt tôi.”

“Tôi đoán không lầm thì,“ cô nói xong ngửa đầu có vẻ đắc chiêu nói, “Hiện tại buổi đấu thầu đã kết thúc, người đàn ông của tôi đã toàn thắng. Về sau anh ấy sẽ rất nhanh thu mua Đoàn gia, mà các người vì vài người Đoàn gia mà bán mạng như vậy. . .”

Cô nói xong tăng thêm ngữ khí, gằn từng chữ nói: “Sẽ chết cực kỳ thảm!”

Hai tên vệ sĩ thân thể cứng đờ, hiển nhiên có chút do dự rồi. Ngay lúc bọn họ còn đang hoang thần một cái, Tô Thi Thi đột nhiên hướng tới một người trong đó hung hăng đánh trên người hắn, sau đó lại đập trên bụng của tên khác, nhắc chân liền hướng tới bộ vị trọng yếu của hai người đá mạnh, rồi co chân chạy.

Cùng lúc đó la lớn: “Duong Dũng, anh đang ở nơi nào, còn không ra, tôi liền đem anh xào!”

Ngay lúc cô vừa ngừng la một khắc, phía trước đột nhiên truyền đến một bóng đen, Duong Dũng với tốc độ kinh khủng vọt tới trước mặt bọn họ, nhắc chân liền hướng tới hai tên vệ sĩ đá qua.

“Ầm!” Hai cái người to con bị đá bay trên mặt đất, phát ra tiếng kêu.

“Duong Dũng, anh làm gì giờ mới xuất hiện!” Tô Thi Thi xoa cổ tay, thờ phỉ phỉ hướng tới Duong Dũng đi đến.

Trên tay cô đều có vết hồng ấn, thật sự rất đau.

Vừa rồi nếu không thử thăm dò hai tên vệ sĩ này, nắm chặt cơ hội làm bọn họ lơ là, cô cũng không biết bị bọn họ kéo đi tới khi nào. Tô Thi Thi ngay từ đầu cũng là xem thử vận may của mình thôi.

Người làm loại chuyện này bình thường đều là rất ít nói chuyện, nhưng hai tên vệ sĩ này vậy mà trả lời cô, còn có thể cùng cô lý luận. Tô Thi Thi lúc ấy liền có chủ ý.

Một người chỉ cần đồng ý nghe cô nói chuyện, hơn nữa nguyện ý nói chuyện với cô, như thế cô liền có biện pháp để cho hắn phân tâm,

Tô Thi Thi đúng là bất được trong nhảy mắt đó, mới thắng vì đánh bất ngờ.

Đúng là khi cô đi đến trước mặt Dương Dũng, lại nhìn thấy anh về mặt cổ quái nhìn cô, nhìn qua có vẻ bất đắc dĩ.

“Như thế nào. . .” Tô Thi Thi đột nhiên ý thức được bất thường, vội nhìn bốn phía. Chỉ thấy bốn phía không biết từ khi nào, vậy mà quây quanh một đám vệ sĩ mặt áo đen.

Tô Thi Thi khòe miệng giật giật, nhỏ giọng hỏi Dương Dũng: “Hắn không phải người của chúng ta?”

Dương Dũng bất đắc dĩ gật đầu, bằng không anh làm sao có thể không cứu được người? Chính là bởi vì phát hiện bốn phía có rất nhiều người của Đoàn gia.

“Ha ha. . .” Tô Thi Thi cười gượng, cô muốn khóc, nhỏ giọng hỏi: “Bùi tổng yêu quý của chúng ta hẳn đã có chuẩn bị rồi?”

Anh liền siêu cấp bất đắc dĩ liếc Tô Thi Thi một cái: “Tô tiểu thư, tôi đề nghị cô sau khi trở về hung hăng trừng phạt Bùi tiên sinh một phen.”

“Ách. . .” Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Chuyện đó sau hãy nói, hiện tại làm sao bây giờ? Cô quả thực không thể tin được Bùi Dịch vậy mà không có chuẩn bị, đúng là nghe ý của Dương Dũng, giống như Bùi Dịch thật sự không phải người tới đây.

Tô Thi Thi đứng bên cạnh Dương Dũng, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo anh: “Anh đánh thắng được sao?”

Dương Dũng nhìn hai mươi mấy người đang bao vây bọn họ lại kia, khòe miệng giật giật, hôm nay nói chuyện dường như cũng đặc biệt nhiều: “Bọn họ cùng nhau xông lên lấy thịt đè người thôi cũng có thể đè chết tôi rồi, cô cảm thấy tôi đánh thắng được sao?”

“Cũng đúng, quá nhiều người rồi.” Tô Thi Thi xấu hổ gật đầu, hối hận đến nổi ruột đều đã tái rồi.

Sớm biết như vậy cô đã kéo dài thời gian, hiện tại làm sao bây giờ? Bọn họ có thể bị đánh chết hay không?

Mà lúc này, phía trước truyền đến một hồi tiếng bước chân, Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, tưởng Bùi Dịch chạy tới. Nhưng tập trung nhìn vào, phát hiện người đến dĩ nhiên là hận không thể chết cô, ông nội cô!

“Cái con tiện nha đầu này, xem chuyện tốt mày làm đi, Đoàn gia hiện tại rút cuộc sắp bị hủy rồi, mày vui vẻ lắm chứ gì!” Đoàn Kế Hùng được thư ký diu đỡ, đi qua liền chửi ầm lên. Sắc mặt ông ta đỏ lên, thở hồng hộc, giống như bất cứ lúc nào đều cũng có thể thổ huyết.

Mặt Tô Thi Thi từ từ trầm xuống, cùng Dương Dũng trao đổi sắc mặt một chút.

Nhìn qua, không dễ dàng phát hiện.

“Bùi Dịch, trước khi anh tới, em sẽ bảo vệ tốt bản thân mình.”

Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói. Cô vĩnh viễn sẽ không quên lúc trước cô treo tường mang theo Đoàn Tinh Đồng chạy trốn ngày đó, Bùi Dịch sợ hãi đến thế nào.

Bây giờ, cô sẽ không để cho mình lại gặp thêm nguy hiểm nào nữa!

“Đừng sợ, Bùi tiên sinh sẽ không để cho cô có việc gì đâu.” Dương Dũng đứng bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi âm thầm gật đầu, vào lúc này, điện thoại cô giấu ở trong túi quần áo, rung lên.

Ánh mắt Tô Thi Thi nhú lại, mặt không đổi sắc hướng về phía cửa ra nhìn qua, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc khi đó, lòng của cô trở mạnh mẽ.

Anh, đúng lúc chạy tới.

Như thế--

Tô Thi Thi nhìn thấy trước mắt Đoàn Kế Hùng tức sùi bọt mép, lãnh ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Cô cùng ông nội mình những chuyện xung đột trước đây, lúc này hãy tính toán một chút đi!

đang up lại chương nó hơi loạn tí, mọi người nhớ load lại nhé

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159: Ông nên chống đỡ được

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

“Tô Thi Thi, cái con tiện nha đầu này, mày thật sự quên dòng máu trong người mày là của nhà ai rồi hả?” Đoàn Kế Hùng vừa thấy Tô Thi Thi liền chửi ầm lên.

Hai con mắt ông ta đỏ tươi, trông mắt trùng đến độ muốn lòi ra, bộ dạng đó cực kỳ hung hăng.

Tô Thi Thi vốn dĩ còn đang nghĩ phải làm như thế nào để cho thương tổn nhỏ nhất, thấy một màn như vậy, lòng càng thêm trầm xuống, im lặng cười lạnh.

Cô còn chờ mong cái gì? Đã sớm biết như vậy không phải sao? Ông nội của cô hận không thể xông lên giết chết cô!

Ở trong mắt Đoàn Kế Hùng, những đứa con gái như cô chỉ là thứ rẻ tiền không bằng rom rác, vĩnh viễn chỉ có thể làm vật hy sinh cho thủ đoạn của ông ta.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, khóe môi nhếch lên, lấy im lặng chống đối lại sự tức giận của ông ta.

“Tức giận sao? Muốn mắng tôi, tôi cho ông mắng! Tôi muốn xem thử một mình ông có thể mắng tới khi nào!”

Quả nhiên, Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, càng thêm tức giận. Chống gậy, nổi giận đùng đùng muốn xông tới trước mặt Tô Thi Thi.

Dương Dững đang đứng bên cạnh cô liền đi về phía trước một bước tới chắn trước mặt Tô Thi Thi che đỡ.

“Cút ngay!” Đoàn Kế Hùng nghiêm mặt liếc Dương Dững một cái, quay đầu nhìn về bọn vệ sĩ của ông ta, lập tức liền có tên vệ sĩ đi lên.

Tên vệ sĩ kia còn không có tới gần Dương Dững, thân thể Dương Dững đột nhiên tránh sang bên cạnh, đồng thời bắt được cánh tay người kia. Quay mình một cái, nghe răng rắc một tiếng, cánh tay người kia đã bị bẻ gãy rồi.

Dương Dững cầm lấy người kia đi về phía trước ném đi, hán trực tiếp nằm trên mặt đất, sau đó anh một lần nữa quay trở lại chắn trước mặt Tô Thi Thi.

“Cậu!” Đoàn Kế Hùng sắc mặt phát lạnh, nhìn chằm chằm Dương Dững trong ánh mắt hận không thể đem giết anh!

Ông ta đương nhiên nhận ra anh, trên trán có một vết sẹo, không biết năm đó Bùi Dịch tìm đâu ra, người này thân thủ rất tốt.

Lúc này Tô Thi Thi vỗ xuống tay của Dương Dững.

Dương Dững hiểu ý, lui sang một bên.

“Tiện nha đầu!” Đoàn Kế Hùng nhìn thấy hành động Tô Thi Thi của bọn họ, trong mắt hung ác chợt lóe rồi biến mất. Cũng không vội lại cho người đi lên bắt lấy Tô Thi Thi, chỉ vào mặt của cô mắng.

“Tao nói cho mày biết, mày cho dù không họ Đoàn, dòng máu chảy trong người mày cũng là của Đoàn gia tao. Tao là ông nội của mày, mày cả đời này đều không thể nào thay đổi được. Mày bây giờ giúp người ngoài hủy hoại Đoàn gia, tao xem mày về sau như thế nào đi gặp liệt tổ liệt tông!”

“Gặp liệt tổ liệt tông?” Tô Thi Thi bỗng dừng nở nụ cười, giống như thấy người bệnh thần kinh nhìn Đoàn Kế Hùng. Nhưng vẫn như cũ mím môi, không nói gì. Cô thật muốn nhìn người ông nội này, còn có thể nói những lời buồn cười gì nữa.

Đoàn Kế Hùng thấy cô không nói lời nào, nghĩ rằng cô sợ hãi, lạnh giọng nói: “Chuyện của đời trước mày không nên tham dự, chỉ cần mày thật sự nghe lời, mày vẫn là mày chính là Đại tiểu thư duy nhất của Đoàn gia.”

Ông ta dừng một chút, chân mày cau lại, không kiên nhẫn nói: “Đi nói cho Bùi Dịch, bảo nó đem dự án thôn Thành Trung đến giao cho Đoàn thị, tao cho phép nó cùng Đoàn thị hợp tác!”

“Cho phép?” Tô Thi Thi rót cuộc nhện không được, không khách khí cười lên một tiếng. Nhìn Bùi Dịch nơi xa xa, ông nội của cô còn không biết Bùi Dịch đã gần tới nơi rồi.

Xa xa, Bùi Dịch đã nhìn Tô Thi Thi. Ánh mắt của hai người trong không trung giao hội.

Bùi Dịch hướng về Tô Thi Thi mặt không đổi sắc gật đầu.

Trong lòng Tô Thi Thi nhất thời xuất hiện một dòng nước ấm.

“Có anh ấy, thật tốt.”

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Kế Hùng, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô vẫn cho là Đoàn Kế Hùng cường thế ác nghiệt, bây giờ mới phát hiện ông ta căn bản có bệnh vọng tưởng, chính là một kẻ điên!

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm ánh mắt Đoàn Kế Hùng, cười như không cười nói: “Ông nội của tôi, ông lẽ nào bây giờ còn không biết tình hình hay sao? Xin hỏi ông có tư cách gì để cho Bùi Dịch hợp tác với ông?”

“Tư cách? Đoàn thị đồng ý hợp tác với nó là -”

“Vinh hạnh?” Tô Thi Thi tiếp lời của ông ta, khề cười nói, “Đáng tiếc, chúng tôi một chút cũng không để ý tới vinh hạnh này.”

Tô Thi Thi khoanh tay trước ngực, cao ngạo nhìn Đoàn Kế Hùng, gằn từng chữ nói: “Đoàn thị ở trong mắt chúng tôi, từ đầu cũng không là cái gì!”

“Có những người thân máu lạnh không có tình người như vậy, là sự sỉ nhục lớn nhất đời này của tôi. Đoàn gia? Thực rất giỏi sao?” Tô Thi Thi cười lạnh, “Cho dù các người có quý xuống cầu xin tôi, tôi cũng không muốn nghĩ quay về Đoàn gia. Nhớ kỹ tôi họ Tô, cùng mẹ tôi còn có ông ngoại, họ Tô!”

“Cái con tiện nha đầu này.” Đoàn Kế Hùng bị cô làm cho tức giận đến sắc mặt trắng bệch, dơ tay liền muốn đánh tới.

Tô Thi Thi mạnh dơ tay lên, bắt được cổ tay ông ta, dùng vũ lực vung sang một bên.

“Ông nghĩ rằng tôi vẫn chính là cô bé nhỏ năm đó sao? Dựa vào cái gì đánh tôi? Đoàn Kế Hùng, tôi nói cho ông biết. Từ nay nhất định không được nhắc tới chuyện tôi là con cháu của Đoàn gia ông, tôi cũng không cho phép Đoàn gia đụng đến tôi dù chỉ là một cọng lông.”

“Ngay cả người thân của tôi cũng không dám đánh tôi, ông dựa vào cái gì mà động tay động chân với tôi?”

“Mày. . . Tao cảnh cáo mày, cho dù mày hận Đoàn gia, máu trong người mày cũng là của Đoàn gia. . . .”

“Máu của Đoàn gia trong người tôi, sớm đã bị các người đánh đến chảy ra hết rồi! “ Tô Thi Thi lớn tiếng hô, “Tôi bị các người đánh qua bao nhiêu lần, chảy ra ít nhiều máu, đã sớm trả hết nợ rồi!”

Tô Thi Thi nói xong chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Nghĩ lại chuyện cũ, cô còn nhớ đã chịu quá nhiều tổn thương như vậy.

Bất an, sợ hãi, bất lực, đây là tuổi thơ của cô. Nếu không có mẹ cô cùng bà nội hiền lương dạy bảo, cô không biết lớn lên trở thành bộ dạng gì nữa?

Cô nghĩ tới chị em Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

“Tôi cực kỳ may mắn khi có bà nội nuôi nấng tôi trưởng thành, mà không phải là Đoàn gia các người, những người ngoan độc, ích kỷ, quỷ quái này!”

“Đoàn Kế Hùng, ông có phát hiện không, toàn bộ đều giống như trở về lúc trước. Năm đó, ông cho con trai ngu xuẩn ông cầu hôn mẹ tôi, nhận được sự giúp đỡ từ ông ngoại tôi. Sau này lấy oán báo ân, hiện tại chẳng qua là quay về thời điểm ban đầu thôi.”

“Các người chính là không có năng lực bảo vệ Đoàn gia, lại có thể trách ai chứ? “ Tô Thi Thi vươn tay, chỉ vào Đoàn Kế Hùng, trầm giọng nói, “Chỉ có thể trách các người vô năng!”

“Mày. . . mày. . .” Đoàn Kế Hùng bị cô làm cho tức không nói nên lời, cây trượng trên tay rơi ra, té trên mặt đất, phát ra xoạch một tiếng.

Ông ta ôm lấy tim mình, run rẩy không ngừng, trên mặt hồng một hồi.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, lạnh giọng nói: “Ông nhất định phải chống đỡ, nhanh như vậy đã chết, Đoàn gia sẽ thật sự xong rồi!”

“Mày. . . mày!”

“Lão gia, người đừng kích động.”

Đoàn Hòa Dữ thấy thế, vội vàng giúp Đoàn Kế Hùng hòa khí.

Đoàn Kế Hùng mấy tháng trước bị trúng gió một lần, làm sao có thể chịu được đả kích thế này.

Nhưng mà Đoàn Hòa Dữ cũng không dám nói với Tô Thi Thi cái gì. Ông ta đã sớm nhìn thấy Bùi Dịch ở xa bên kia, bọn họ đã sớm chạy tới. Chẳng qua Bùi Dịch muốn Tô Thi Thi tự mình giải quyết, mới không xuất hiện.

“Đánh chết con tiện nha đầu này cho tôi.” Đoàn Kế Hùng thật vất vả mới nói một câu đầy đủ, nhưng là hạ lệnh cho đám vệ sĩ, ra tay độc ác với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cười lạnh lắc đầu, cùng lúc đó Dương Dũng bước lên chắn trước mặt cô.

“Lão gia người bình tĩnh một chút, bây giờ không phải lúc-” Đoàn Hòa Dự nhắc nhở Đoàn Kế Hùng Bùi Dịch đã đến. Nhưng Đoàn Kế Hùng hoàn toàn bị tức giận che lấp, lạnh giọng nói: “Lời nói của tôi cũng không nghe theo đúng không? Đánh chết con tiện nha đầu này cho tôi!”

Bọn vệ sĩ thấy thế, lập tức xông tới chỗ Tô Thi Thi.

Nhảy mất tiếp theo, đột nhiên bên cạnh một đám người lao tới, lập tức vây quanh bọn họ.

Tiếp theo, nơi xa lại truyền đến một giọng nói, hơi thờ hồ hồ giống như âm thanh của loài động vật nào đó.

“Chó?” Tô Thi Thi tìm đập mạnh, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ không tốt. Cô vừa định nhắc nhở Dương Dũng nhìn một chút, trước mắt đột nhiên xông đến một cái bóng đen lao tới, sau bóng đen là một bóng dáng màu vàng.

“Hai con chó ngu xuẩn này chạy nhanh như thế làm gì? Tô Thi Thi ở bên đó sao?”

“Đoàn Tinh Đồng?” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, không thể tin Đoàn Tinh Đồng cùng hai chó này đột nhiên chạy tới!

Ba tổ tông này như thế nào lại đến đây?

Tô Thi Thi lờ mờ hướng về Bùi Dịch nhìn qua, không phải anh để cho chó đến chứ?

Đây là xảy ra chuyện gì? !

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Đứa bé kia có phần nhìn quen mắt

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

“Gâu Gâu!” Bãi đỗ xe u ám, một trận âm thanh vang dội tiếng chó sủa phá vỡ sự yên lặng.

Hai cái bóng đen một vàng một đen, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hướng vọt đến chỗ Tô Thi Thi, giống như con nhìn thấy mẹ một dạng.

“Ngừng!” Tô Thi Thi vội vàng trốn sau Dương Dũng, la lớn.

“Ặc!” Đại Cẩu từ cùng Tiểu Vĩnh dừng ngay, chỉ nghe phịch một tiếng, Đại Cẩu Từ không kịp phanh lại, lập tức đụng vào cái lưng rộng của Tiểu Vĩnh.

“Gâu gâu!” Tiểu Vĩnh quay đầu cắn Đại Cẩu Từ .

Đại Cẩu Từ ăng một tiếng, co cổ chạy, Tiểu Vĩnh đuổi theo đi ra ngoài. Hai con chó lại nhanh như chớp rời bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi khòe miệng giật giật, có chút dở khóc dở cười.

Chúng nó tới cùng đến để làm chi, tốt xấu gì cũng đuổi những tên vệ sĩ kia rồi hãy đi.

Mà lúc này, những vệ sĩ của Đoàn gia cả đám đều toát mồ hôi lạnh, thật may mắn. May mắn là hai con chó điên kia không đi tới, bằng không bọn họ hai mươi mấy người, thật đúng là không nhất định cần - - không đánh thắng được!

“Tô Thi Thi, chị quả nhiên ở trong này.” Lúc này Đoàn Tinh Đồng chạy theo sau rốt cục phát hiện Tô Thi Thi. Ánh mắt lấp lánh, bước chân nhỏ nhắn liền chạy tới bên cô.

“Đoàn Tinh Đồng, con trở lại cho ta!” Đoàn Kế Hùng hiển nhiên cũng phát hiện ra đứa con, lập tức rống lớn.

Đoàn Tinh Đồng đang chạy lên phía trước thân thể mạnh cứng đờ, thiếu chút nữa quỵ rạp trên mặt đất, quay đầu không thể tin nhìn phía sau: “Cha?”

“Xong rồi!” Cậu quay đầu đã nghĩ chạy!

“Con dám chạy thử xem?” Đoàn Kế Hùng thở phì phì mắng, “Lập tức theo ta về nhà đi!”

“Được!” Đoàn Tinh Đồng vội vàng gật đầu, vừa muốn đi, liền nghe Đoàn Kế Hùng nói, “Quay về trang viên Đoàn gia!”

“Không muốn!” Đoàn Tinh Đồng sắc mặt trắng nhợt, nhìn Đoàn Kế Hùng lại nhìn Tô Thi Thi, lúc này mới phát hiện tình huống giống như có phần không thích hợp.

Thằng nhóc này tuy nhỏ tuổi, nhưng đã cực kỳ miễn cảm, mơ hồ đã nhận ra, những người lớn nhà cậu giống như đã cãi nhau.

Cậu muốn đi đến bên Đoàn Kế Hùng, nhưng lại sợ cha cậu thật sự bắt cậu về Đoàn gia, lại quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng. Lần này cũng thật khó xử, loại tình huống này hiển nhiên không thể cứng rắn đưa Đoàn Tinh Đồng về Thi Dịch.

“Đưa tiểu thiếu gia về.” Đoàn Kế Hùng nói với Đoàn Hòa Dự ở bên cạnh.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, lập tức đi tới bên Đoàn Tinh Đồng.

Đoàn Tinh Đồng thấy thế, tròn mắt chuyển động một phen, rất nhanh chạy đến bên Tô Thi Thi: “Chị dâu, chị cứu em, em không muốn đi về!” Đoàn Tinh Đồng, cái đồ súc sinh con muốn chết phải không? Ta hiện tại bảo con quay về Đoàn gia mà con dám không trở về, về sau liên vĩnh viễn đừng trở về nữa!” Đoàn Kế Hùng nghe được Đoàn Tinh Đồng nói, tức giận đến nổi đỉnh đầu đều bốc hơi.

Ánh mắt ông ta hung dữ nhìn Tô Thi Thi, hung tợn mắng: “Đồ tiện nhân mày đã sớm lên kế hoạch cho ngày này đúng không? Tao nói cho mày biết, nó là con tao, với các người một chút quan hệ đều không có. Mày đừng nghĩ muốn khống chế nó để uy hiếp tao!”

“Đoàn Hòa Dự, ông còn đang chờ cái gì, đưa tiểu thiếu gia về cho tôi!”

“Cha!” Đoàn Tinh Đồng đang ồn ào nhất thời ngừng lại, không thể tin nhìn Đoàn Kế Hùng, lại nhìn Tô Thi Thi, trong mắt sợ hãi chớp chớp rồi biến mất.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của cậu bé, trong lòng tê rần.

Một đứa nhỏ có tội tình gì? Vì cái gì muốn liên lụy đến một đứa bé?

Đúng là hiện tại cô đến đưa Đoàn Tinh Đồng đi, phòng chừng Đoàn Kế Hùng có thể nói ra nhiều lời khó nghe hơn. Đến lúc đó, tổn thương nhất vẫn lại là Đoàn Tinh Đồng.

“Tiểu thiếu gia, cậu nghe lời, trước tiên theo tôi cùng về Đoàn gia, có được hay không? Cậu không muốn gặp mẹ sao?” Đoàn Hòa Dự đi tới bên cạnh Đoàn Tinh Đồng nhỏ giọng nói, đồng thời âm thầm liếc mắt ra hiệu với Tô Thi Thi, để cho cô yên tâm.

Tô Thi Thi có chút khó xử, quay đầu nhìn về phía trước, khi thấy Bùi Dịch đang đi đến chỗ của bọn họ, lòng của cô liền bình tĩnh lại, nhất thời có cảm giác an toàn.

“Đồng Đồng, đưa chó về Thi Dịch trước.” Bùi Dịch đi đến trước mặt Đoàn Tinh Đồng, nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, ôn nhu nói.

“Anh . . em . . .” Đoàn Tinh Đồng mím môi, quật cường đứng im tại chỗ, ánh mắt cậu sáng trong lấp lánh, mang theo một tia ủy khuất.

Tô Thi Thi thấy một đứa bé vốn hoạt bát lại thành bộ dạng như vậy, lập tức tiến lên bắt lấy tay Đoàn Tinh Đồng, lôi cậu đến chỗ phía sau mình.

“Các người muốn làm gì?” Đoàn Kế Hùng thấy thế, thờ ơ phi phi hỏi.

“Tôi cảm thấy được chuyện của người lớn nên liên lụy đến một đứa bé.” Bùi Dịch nói xong nhìn về phía Đoàn Kế Hùng, nhìn chằm chằm ánh mắt ông ta, gằn từng chữ hỏi, “Ông nói xem?”

“Mày!” Đoàn Kế Hùng tức giận đến nắm chặt nắm tay, thằng nhóc này cũng dám uy hiếp ông ta!

Ông ta oán hận nhìn thoáng qua Bùi Dịch, lại trừng mắt một cái với đứa con không nghe lời kia, vẫn cứ đem tức giận nuốt xuống.

Bùi Dịch vừa rồi ý tứ rõ ràng, không cần liên lụy đến đứa bé. Nếu Đoàn Kế Hùng tiếp tục làm khó dễ, đến lúc đó không bọn họ sẽ gây ra chuyện gì đối với Đoàn Tinh Đồng thì làm thế nào.

Hiện tại hi vọng duy nhất của ông ta là Đoàn Tinh Đồng rồi.

“Nó dù sao cũng là em trai duy nhất của cậu, cho dù là cùng mẹ khác cha, trong thân thể hai người cũng chảy một nửa dòng máu giống nhau. Tôi hi vọng cậu đừng máu lạnh như vậy, hủy đi tương lai của nó.” Đoàn Kế Hùng nhìn chằm chằm ánh mắt Bùi Dịch, lạnh giọng nói xong xoay người, đi đến cửa bãi đỗ xe.

Đoàn Hòa Dự thấy thế, vội vàng giúp ông ta nhặt gậy trên hết mặt đất lên đi theo.

Bọn họ không phát hiện, ở trong một góc khuất, có người đang nhìn một màn này. Nói đúng ra, là bốn phía có rất nhiều người đều đang âm thầm quan sát.

Hồ Sĩ Minh không có tự mình đến, nhưng Hồ gia cũng có trưởng bối đến xem xét tình huống, dù sao bọn họ đều đã nghe nói qua chuyện của Đoàn gia cùng Tô Thi Thi và Bùi Dịch.

Hôm nay Bùi Dịch xuất hiện tại nơi cạnh tranh đấu thầu, dẫn tới chấn động cực lớn, rất nhiều người đều đã lo lắng mà tìm hiểu tình huống.

Hồ gia lúc này có một người phụ nữ ngoài 50 tuổi, đúng là bác Hồ Sĩ Minh, con gái lớn của lão gia Hồ gia Hồ Tấn Hoa - Hồ Thiên Đệ

Lúc này, Hồ Thiên Đệ đang gắt gao nhìn chăm chăm Đoàn Tĩnh Đồng đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc.

“Đứa nhỏ này, nhìn sao lại quen mắt như vậy?” Hồ Thiên Đệ có vẻ đăm chiêu, nghĩ mãi không ra đã gặp ở chỗ nào.

“Hồ phu nhân, Đoàn lão gia đã đi rồi.” Lúc này trợ lý đứng ở bên cạnh bà, ghé sát vào bên tai bà thấp giọng nói.

Hồ Thiên Đệ hoàn hồn, nhìn hướng Đoàn Kế Hùng rời đi, chân chậm rãi cất bước: “Đi, đi gặp ông ta.”

Mà những người khác âm thầm đến đây xem tình huống, thấy kịch vui kết thúc, cũng nhao nhao rời đi.

Vốn cho là hai phe sẽ động chân động tay, nhưng chỉ qua loa vài lời mà kịch vui kết thúc rồi.

Nhưng đối với Tô Thi Thi mà nói vậy là vô cùng may mắn. Cô nhìn người đứng ở bên cạnh cô, Đoàn Tĩnh Đồng cảm xúc rõ ràng có chút sa sút, trong mắt hiện lên quét xuống đau lòng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, đứa nhỏ tinh ranh này lộ ra biểu cảm ủy khuất lại sợ hãi, vừa rồi một màn kia thật sự dọa đến nhóc con này rồi.

“Đồng Đồng, đi tìm chó, về xe trước đi.” Lúc này, Bùi Dịch đột nhiên nói.

Tô Thi Thi liếc nhìn Bùi Dịch một cái.

Người này là anh trai Đoàn Tĩnh Đồng, như thế nào một điểm cũng không quan tâm.

Cô vừa định nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Tĩnh Đồng gật gật đầu, sau đó không nói một tiếng đi ra bên ngoài.

“Có phải cảm thấy anh cực kỳ tàn nhẫn không?” “Đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm trầm của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, thờ dãi: “Em biết, Đồng Đồng không được yếu đuối. Một khi nó yếu đuối, tương lai rất có khả năng sẽ hại nó.”

Sinh là con con cháu trong những gia đình giống như bọn họ, đâu có tư cách yếu đuối. Đoàn gia chính đang là vì Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba không có năng lực, mới không thể không tìm người giúp đỡ chống lưng. Phải tàn khốc không có tính người mới có thể che giấu được sự rỗng tuếch bên trong.

Tô Thi Thi nhìn xung quanh một chút, không biết từ khi nào thì chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Ánh mắt cô chậm rãi nheo lại, nghiêm mặt: “Xong việc rồi?”

“Ừm” Bùi Dịch gật đầu, vẻ mặt thận trọng.

“Thắng lợi rồi hả?” Tô Thi Thi ánh mắt nheo lại càng nguy hiểm rồi.

“Ừm” Bùi Dịch tiếp tục thận trọng gật đầu.

“Tốt lắm.” Tô Thi Thi cong lên khoe miệng, đột nhiên cắn răng, hung hăng nói, “Ngoạn chơi cực kỳ vui vẻ đúng không? Giấu điểm em cực kỳ vui vẻ đúng không? Vậy mà đùa giỡn tất cả mọi người, anh quả thực thật lợi hại!”

Bùi tiên sinh không sợ trời không sợ đất nhất thời nhúc nhích đầu rồi.

Anh liền biết. . .

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Thừa nước đục thả câu

Edit: mít

Beta: Ryeo

“Bùi tiên sinh, có cái gì muốn nói?” Tô Thi Thi đem tất cả những chuyện giấu ở trong lòng nói một hơi phun ra hết, thâm sâu hít vào một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch hít vào một hơi, nghiêm trang trả lời: “Bùi phu nhân nói đúng lắm, lần này là anh sai rồi.”

“Anh !” Tô Thi Thi bực mình.

Trời mới biết lúc phụ nữ tức giận, ghét nhất nghe câu nói đầu tiên là “Anh sai rồi”

Cãi nhau cực kỳ không có cảm giác chiến thắng có biết không?

Tô Thi Thi thở phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, vòng qua anh, đi đến hướng cửa ra.

Bùi Dịch theo kịp nắm tay cô.

Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ, bước chân kim lòng không được liền chậm lại.

Nhưng bàn tay đang nắm chặt tay cô kia, trong lòng bàn tay thực là ẩm ướt!

“Bùi Dịch, em không sao.” Tô Thi Thi cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Thi Thi, thực xin lỗi, anh lại sơ sót rồi.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Anh biết, Tô Thi Thi phát hiện lòng bàn tay anh tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Vừa rồi nghe thư ký Vương báo tin cho anh Tô Thi Thi bị người ta mang đi, tìm anh như ngừng đập.

Tuy đã có sự chuẩn bị mọi chuyện bất trắc, biết Tô Thi Thi không có việc gì, đúng là trong một khắc kia, tìm anh cũng bình tĩnh hơn.

Trên cái thế giới này, mỗi ngày đều đã sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, Bùi Dịch trước kia không sợ. Nhưng mà từ khi có Tô Thi Thi, đối với rất nhiều chuyện, anh đều đã sợ hãi.

Anh thật sự sợ bởi vì chính mình lơ là, mà tạo thành kết quả không thể cứu vãn.

“Đồ ngốc, em tin tưởng anh như thế, anh cũng phải tin tưởng em, em bỗng dưng có thể để cho người ta bắt nạt sao?” Tô Thi Thi xoay người, dơ tay chạm vào mặt anh, ôn nhu nói, “Chúng ta đều phải tin tưởng đối phương. Người nào cũng sẽ có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng chúng ta cũng không nên từ đây mà sợ hãi.”

Cô nói xong kéo tay Bùi Dịch, đi đến phía trước: “Bằng không, mỗi ngày đều sống trong bất an, sống thật mất mặt nha.”

“Huống hồ ở cùng với anh, vĩnh viễn đều có cảm giác an toàn, em không sợ.” Tô Thi Thi nói xong giữ tay Bùi Dịch, nghiêng đầu nhẹ nhàng mà tựa vào trên cánh tay anh.

Giờ khắc này, Bùi tiên sinh thân thể cứng ngắc, đúng là không nói được gì.

Màu đỏ ửng bắt đầu theo lỗ tai của anh quét xuống, lấy mất thường có thể thấy được tốc độ, lan tràn xuống cổ. trong nháy mắt, mặt Bùi tiên sinh liền đỏ triệt để.

Bùi Dịch trên mặt lại vẫn duy trì nghiêm trang như cũ, đi theo Tô Thi Thi cùng đi ra ngoài.

Tô Thi Thi tựa hồ cảm giác được thân thể của anh có chút cứng ngắc, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng không có ngẩng đầu nhìn anh. Người này phòng chừng lại mặt đỏ rồi !

Bên kia, Đoàn Kế Hùng thở phì phì rời bãi đỗ xe, nhưng lúc đang muốn lên xe về Đoàn gia, bị một người phụ nữ gọi lại.

“Đoàn lão gia, đi nhanh như vậy?”

“Trưởng nữ Hồ gia?” Đoàn Kế Hùng quay đầu, nhìn đến người phụ nữ đi tới khi đó, lông mày nhíu mạnh.

Người này đúng là trưởng nữ của Hồ gia Hồ Thiên Đệ.

“Đoàn lão gia, không biết có rảnh nói mấy câu không?” Hồ Thiên Đệ dậm trên đôi giày, không nhanh không chậm đi đến bên Đoàn Kế Hùng .

Bên cạnh bà ta đi theo một vị nam trợ lý đáng vẻ trẻ tuổi.

Đoàn Kế Hùng thấy thế, nhàn nhạt nói: “Ta bây giờ còn có chuyện, hôm nào gặp lại.”

“Đoàn lão gia, tôi chỉ là muốn cùng ông nói một chuyện thôi.”

“Muốn nói chuyện, bảo cha cô tới cùng ta nói.” Đoàn Kế Hùng trực tiếp giận, xoay người liền muốn ngồi vào trong xe.

“Cha tôi bận rộn như vậy, tôi nghĩ ông ấy không rảnh cùng Đoàn lão gia nói chuyện.” Hồ Thiên Đệ như cười như không nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, đứng thẳng thân thể, quay đầu lạnh lùng nhìn bà: “Cô có ý gì? Hiện tại muốn thừa nước đục thả câu sao? Tôi cảnh cáo cô, Đoàn gia tôi không có được thành công lần này trong việc nắm quyền chủ đạo công trình, nhưng cũng không có nghĩa là Đoàn gia tôi. .”

“Tôi đương nhiên biết, Đoàn lão gia đừng kích động.” Giọng nói Hồ Thiên Đệ vẫn như cũ không nhanh không chậm, giống như là một chút cũng không nóng nảy.

“Hừ!” Đoàn Kế Hùng hừ lạnh một tiếng, không để ý bà ta nữa, ông ta xoay người vừa muốn nhấc chân bước vào bên trong xe, lại nghe Hồ Thiên Đệ còn nói thêm.

“Không biết Đoàn lão gia còn nhớ hay không, trước kia cùng cha tôi cùng ông từng cá cược. Các người nuôi một con chó ngao Tây Tạng, xem chó của ai sinh ra một đàn chó con trước, người đó sẽ nhận được một khu đất ở Thành Đông.”

Lời này nói ra, Đoàn Kế Hùng sắc mặt một phen liền thay đổi. Một đôi mắt sáng ngời hữu thần, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hồ Thiên Đệ, như là có thể ăn thịt người vậy.

Mà Hồ Thiên Đệ lại một chút cũng không sợ hãi, lúc này bà ta cũng đi tới trước mặt Đoàn Kế Hùng, đối với ông ta không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ nói:

“Tôi nghe nói Đoàn lão gia nuôi chó ngao Tây Tạng thích một con chó vàng, sinh ra một đám tạp chủng. Mà chó ngao Tây Tạng mà cha tôi nuôi dưỡng kia, không may vào một tháng trước sinh hạ một đàn chó con thuần chủng, như thế vụ cá cược này. .”

“Các người. .” Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa ói máu.

Hồ gia này từ đầu liền là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thừa nước đục thả câu!

Đoàn Kế Hùng lạnh lùng trừng mắt nhìn Hồ Thiên Đệ liếc mắt một cái, xoay người an vị vào trong xe.

“Tôi sẽ mời luật sư đi làm thủ tục.” Hồ Thiên Đệ hướng về phía xe, thần nhiên rời đi nói, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường.

Cùng Hồ gia bọn họ đấu, Đoàn gia có tư cách này sao? Bà ta cũng không biết cha bà làm sao có thể cùng Đoàn gia dây dưa lâu như vậy. Dựa theo tính tình của bà, đã sớm liền loại bỏ Đoàn gia ra khỏi Bắc Kinh vào vài năm trước rồi!

Mà ngay tại lúc Tô Thi Thi bọn họ thiếu chút nữa tại garage tầng ngầm cùng Đoàn Kế Hùng xung đột, Hồ Sĩ Minh đang ở nơi đã hẹn gặp Nhậm Tiểu Vi.

Trong phòng nghỉ giành cho khách quý của nhà hát, Hồ Sĩ Minh cùng Nhậm Tiểu Vi mỗi người ngồi trên một cái sofa, đang hàn huyên nói chuyện.

Nhậm Tiểu Vi uống ngụm trà, thấy thời gian không còn sớm lắm, liền nói với Hồ Sĩ Minh: “Cậu tới tìm tôi có chuyện gì cứ nói đi, tôi sắp phải đi về rồi.”

Đoàn gia lần này cạnh tranh đấu thầu thất bại, lúc này Đoàn Kế Hùng khẳng định đang phát giận, bà không nên vắng mặt lâu.

“Nếu bác gái đã nói như vậy, tôi đây cứ việc nói thẳng rồi.” Hồ Sĩ Minh đặt cốc trà xuống, cười khẽ một tiếng, nhìn trợ lý đứng bên cạnh liếc mắt ra hiệu, trợ lý của hắn lập tức đi ra ngoài.

Nhậm Tiểu Vi thấy thế, cũng nhìn Hồng Cầm đứng sau lưng gật gật đầu, Hồng Cầm cũng đi theo ra ngoài.

“Chuyện xảy ra ở buổi cạnh tranh đấu thầu hôm nay, tôi nghĩ Đoàn phu nhân cũng giống tôi rất ngạc nhiên đúng không?” Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt cười nói.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn chưa biểu hiện ra nửa phần, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồ Sĩ Minh: “Chuyện này phải xem tôi đứng ở lập trường nào? Là lấy thân phận mẹ của Bùi Dịch mà nói, tôi cực kỳ vì con tôi mà cảm thấy kiêu ngạo.”

Hồ Sĩ Minh sao lại nghe không hiểu chứ, Nhậm Tiểu Vi đây là đang nói, con trai của bà so với hắn lợi hại hơn.

Hắn bình tĩnh nở nụ cười một phen: “Nếu Đoàn phu nhân biết, người hợp tác cùng cậu ta là ai, phỏng chừng sẽ thay đổi cách nghĩ. .”

“Cậu có ý gì?” Nhậm Tiểu Vi sắc mặt hơi đổi.

Bùi Dịch hợp tác với ai?

Người đầu tiên trong đầu bà nghĩ đến chính là Tô Thi Thi, bà quả thật không thích người phụ nữ kia. Nhưng trong chuyện này, Tô Thi Thi theo chân bọn họ cũng không có xung đột lợi ích quá lớn, cho nên Nhậm Tiểu Vi không đáng bởi vì chuyện này tức giận.

“Tập đoàn Phi Tầm.” Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên phun ra bốn chữ, đối với Nhậm Tiểu Vi nói, “Đoàn phu nhân không biết có nghe nói qua hay không, tổng

giám đốc hiện giờ của tập đoàn Phi Tầm là một vị quả phụ quý tộc.”

Nhậm Tiểu Vi nhũn mày: “Vậy thì sao?”

Hôm nay Bùi Dịch lấy thân phận là sư phụ của Đức An tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà thiết kế của Bùi Dịch hôm nay, cũng đúng là bản thiết kế lúc trước công ty Phi Tầm đem tới tham gia.

Như vậy đã cực kỳ rõ ràng, Bùi Dịch cùng công ty Phi Tầm là có quan hệ hợp tác, hoặc là nói, anh từ đầu chính là người của Phi Tầm.

“Chuyện này vốn cũng không có gì.” Hồ Sĩ Minh cầm lấy cốc trà uống một ngụm, giương mắt liếc Nhậm Tiểu Vi một cái, như cười như không nói: “Nhưng Đoàn phu nhân có lẽ không biết, vị quả phụ này không có con gái, lại nhận một người làm con gái nuôi.”

Hắn ghé sát vào bên tai Nhậm Tiểu Vi, hạ giọng nói: “Đứa con nuôi này, cô ấy họ. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Đau lòng cực kỳ

Edit + beta: Ryeo

Trong phòng nghỉ giành cho khách quý yên tĩnh vô cùng, đến một cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe được.

Nhậm Tiểu Vi ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn về phía trước, không biết đã ngồi bao lâu. Mà Hồ Sĩ Minh đã sớm rời đi, lúc này trong phòng nghỉ chỉ có một mình bà.

Thật lâu sau, Nhậm Tiểu Vi mới hồi phục tinh thần lại, nhưng mà quả đấm của bà nắm chặt, thân thể đang không ngừng run rẩy

Đó là phần nộ!

Vô cùng phần nộ!

“Bùi Dịch, con vì cái gì nhất định phải cùng mẹ đối nghịch! Chúng ta mới đúng là người nhà!” Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, lửa giận như là muốn từ trong cổ họng phun ra.

Bà dùng thật lớn khí lực, mới khiến cho chính mình khắc chế cảm xúc.

“Phu nhân?” Lúc này ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Hồng Cẩm đi đến, nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi lại vẫn ngồi ở trên ghế sofa, không khỏi có chút kỳ quái.

“Hồng Cẩm.” Nhậm Tiểu Vi hít sâu một hơi, đối với Hồng Cẩm nói, “Đi thông báo thiếu gia, để cho nó lập tức đi Đoàn gia gặp tôi, chúng ta lập tức trở về.”

“Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?” Hồng Cẩm thấy Nhậm Tiểu Vi sắc mặt không đúng, nhất thời có chút sốt ruột hỏi.

Nhậm Tiểu Vi lại lạnh lùng liếc bà ta một cái: “Không nên hỏi đừng hỏi!”

Hồng Cẩm cả kinh, sợ tới mức tạm thời quên động tác khác.

Nhậm Tiểu Vi chưa từng giữ dằn với bà ta, đây là làm sao vậy? Vừa rồi Hồ Sĩ Minh tới cùng đối với phu nhân của bà ta nói gì rồi!

Nhưng mà Hồng Cẩm nhìn Nhậm Tiểu Vi sắc mặt u ám, đánh chết bà cũng không dám hỏi tới, chỉ là trong lòng kỳ quái cực kỳ.

Phu nhân của bà ta luôn luôn tao nhã, tính tình lại tốt, làm sao có thể chợt đột nhiên như vậy?

Bên kia Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trở về, vừa mới ngồi vào trong xe, di động Bùi Dịch liền vang lên.

“Di Hồng.” Bùi Dịch nhận điện thoại, nhàn nhạt nói một tiếng, không biết nói gì đó Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nói một tiếng biết rõ liền cúp điện thoại.

“Anh muốn về Đoàn gia một chuyến, em trước cùng Đồng Đồng trở về.” Bùi Dịch ghé vào trán Tô Thi Thi hôn một cái, an ủi, “Buổi tối trở về bồi thường cho em”

“Này, có trẻ con ở đây!” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, đẩy đẩy anh đi ra ngoài, “Mau đi đi, chú ý an toàn.”

Bùi Dịch gật đầu, rất nhanh đã đi xuống xe.

Chỉ là còn chưa tới kịp đóng cửa xe, liền thấy một cái bóng đen chớp lóe, Tiểu Vĩnh không chút khách khí nhảy lên xe, ngay sau đó Đại Cầu Tử cũng nhảy lên.

Tô Thi Thi thấy thế, không khỏi tức cười, hai tên gia hỏa này thật đúng là biết quan sát tình huống. Bùi Dịch vừa đi liền chạy tới, vừa rồi Bùi Dịch có ở đây, hai tên gia hỏa kia ngồi chồm hổm ở bên ngoài động cũng không dám động. Tô Thi Thi thấy bọn chúng vừa lên xe liền ở trên ghế ngồi lìm dìm, chỉ là quay đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tinh Đồng ngồi ở bên cạnh, khẽ cau mày.

Vừa rồi Đoàn Tinh Đồng vậy mà không có cười nhạo cô!

“Đồng Đồng?” Tô Thi Thi nhẹ nhàng kêu Đoàn Tinh Đồng một tiếng, từ khi trở về, Đoàn Tinh Đồng vẫn cực kỳ trầm mặc.

Đầu cúi thấp xuống, có vẻ không vui, đi theo bên cạnh bọn họ, một câu đều không có nói qua.

Đoàn Tinh Đồng vẫn như cũ cúi đầu, không biết có nghe đến tiếng Tô Thi Thi gọi hay không, như vậy có vẻ bất lực lại thương cảm.

Tô Thi Thi ngồi sát lại, kéo cậu vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vỗ, cũng không có nói nữa.

Chú Lý khởi động xe, bên tai trong lúc này chỉ nghe đến tiếng xe chạy, bên trong xe cực kỳ an tĩnh, an tĩnh để cho Tô Thi Thi có chút lo lắng.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tinh Đồng núp ở trong lồng ngực mình, trong mắt hiện lên quết xuống thương tiếc.

Năm đó cô còn nhỏ, tận mắt thấy qua Đoàn Kế Hùng mang theo người đến ức hiếp bà nội cô, cái loại đau xót này, chỉ có tự mình trải qua mới biết được.

Đoàn Tinh Đồng đúng là tuổi tác so với cô năm đó, lại vẫn nhỏ như vậy...

“Chị dâu.” Bên trong xe bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp, Đoàn Tinh Đồng vậy mà chủ động kêu Tô Thi Thi một tiếng chị dâu.

“Uh'm” Tô Thi Thi vẫn như cũ vỗ nhẹ lưng của cậu, thấp giọng ừ một tiếng.

“Chị... Không thể không cần ở riêng sao?” Đoàn Tinh Đồng trong giọng nói mang theo một phần thật cẩn thận, nói cực kỳ nhẹ. Như là sợ bị người khác nghe được một dạng, hoặc như là sợ Tô Thi Thi tức giận.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cúi đầu nhìn cậu: “Ở riêng?”

Đoàn Tinh Đồng hốt mất bá một phen liền đỏ, gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: “Chị vừa rồi cùng cha cãi nhau, các người không phải là muốn ở riêng sao? Cũng không thể không ở riêng sao, chúng ta chẳng lẽ không phải người một nhà sao? Người một nhà nên là cùng một chỗ.”

“Người một nhà nên là cùng một chỗ...” Tô Thi Thi trong đầu oanh một tiếng, nước mắt như là không thể khống chế một dạng, mà lại muốn trào ra khỏi vành mắt.

Cô mạnh ngẩng đầu lên, vẫn cứ đem nước mắt ép trở về. Chỉ là mũi cay cay, trong lòng thực ra là khổ sở như thế.

Người một nhà...

Đây là một cái từ có bao nhiêu êm tai. Cô không nghĩ tới, nhiều người cùng cô có quan hệ huyết thống như vậy, Đoàn Tinh Đồng thực ra là người đầu tiên nói như vậy với cô.

“Người một nhà nên là cùng một chỗ!” Tô Thi Thi mạnh ôm lấy Đoàn Tinh Đồng, nước mắt mãnh liệt.

Cô đã từng hy vọng lâu như vậy, luôn luôn nói cho chính mình bọn cô là người một nhà, bọn họ hẳn không tàn nhẫn như thế, nhưng mà sau cùng những người đó đều đã hận không thể giết chết cô.

Bọn họ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất bức cô đi vào đường chết, nếu không gặp được Bùi Dịch, có lẽ cô hiện tại cũng sớm đã đến địa ngục.

Đúng là hiện tại một đứa bé mười tuổi, vậy mà bộ dạng ủy khuất như vậy, giọng nói chân thành như thế nói cho cô, bọn họ là người một nhà! Hẳn muốn bọn họ cùng một chỗ!

“Nhưng mà nhóc con à, em không biết, kỳ thật không phải cha em đang ép chị, hiện tại là chị đang ép bọn họ.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, nước mắt giống như trân châu đứt dây, không ngừng rơi xuống, chảy vào trong cổ Đoàn Tinh Đồng.

Đoàn Tinh Đồng cảm thấy được Tô Thi Thi đang khóc, khổ sở oa một tiếng, cũng khóc lớn lên.

Cậu vẫn còn nhỏ như vậy, từ đầu cũng không biết thế giới của người lớn có bao nhiêu tàn khốc. Cậu chỉ biết là anh trai của cậu, cùng cha của cậu cãi nhau, bọn họ về sau khả năng liền không còn là người một nhà.

Cậu thật sợ hãi.

Cậu mới vừa rồi có thể đi theo Đoàn Kế Hùng về Đoàn gia, nhưng mà cậu lại không có đi. Tô Thi Thi ngay từ đầu thật sự cho rằng, Đoàn Tĩnh Đồng sợ về Đoàn gia. Nhưng mà hiện tại xem ra, từ đầu là Đoàn Tĩnh Đồng muốn tới an ủi cô.

Đoàn Tĩnh Đồng cho rằng, cô bị cha cậu ức hiếp rồi.

Tô Thi Thi khóc đến không kịp thở, trong lòng giống như là có một cây dao tại xuyên vào người vậy, đau đến nói không ra lời.

Cô mềm lòng rồi! Cô thật là không có tiền đồ, nhưng mà cô thật sự mềm lòng, đối với một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi như vậy, cô làm sao có thể ác độc nói cho cậu biết chân tướng tàn khốc này đây?

Tô Thi Thi không hối hận toàn bộ những chuyện chính mình làm, Đoàn gia có hôm nay toàn bộ đều là trừng phạt đúng tội.

Nhưng lúc cô nhìn thấy người đang núp ở trong ngực cô, đứa bé này khóc đến thương tâm như thế, lòng của cô làm sao có thể cứng rắn được đây?

Đoàn Tĩnh Đồng là cực kỳ nghịch ngợm, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là ngay từ đầu đối Tô Thi Thi có chút thành kiến. Càng về sau luôn luôn thích bám theo Tô Thi Thi, lại vẫn quật cường, không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi phát hiện.

“Đứa bé ngốc.” Tô Thi Thi ôm Đoàn Tĩnh Đồng, vừa khóc vừa cười.

Ít nhất, trong số những người cùng cô có quan hệ huyết thống, hiện tại có một người là thật tâm đối xử với cô.

“Đứa bé ngốc, chuyện này đến đây kết thúc, tổn thương cũng có kẻ dừng lại rồi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Kỳ thật vừa rồi lúc ở trong garage tầng ngầm kia, lúc bắt đầu cùng Đoàn Kế Hùng nói những lời này. Tô Thi Thi đã ở trong lòng quyết định, cùng Đoàn gia nhiều ân oán như vậy đã hoàn toàn kết thúc.

Đoàn gia, chung quy không còn là Đoàn gia trước kia. Đoàn Kế Hùng cũng vì những sai lầm trước đây của mình mà phải trả giá thật nhiều, mà Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo rớt mùng tơi, đã chuộc tội.

“Mẹ, ông ngoại, bà ngoại. Cứ như vậy kết thúc, mọi người hẳn là vừa ý đi?” Tô Thi Thi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe đang rút lại phía sau, ở trong lòng thì thảo nói.

Mà bên kia, Bùi Dịch so với Đoàn Kế Hùng nhanh hơn, trước một bước về đến Đoàn gia, sau đó cùng Nhậm Tiểu Vi đi đến phía sau nhà chính.

“Con theo mẹ đến thư phòng!” Nhậm Tiểu Vi vừa thấy con trai mình đến lại cao giọng nói, lập tức xoay người liền hướng tới thư phòng đi đến.

Bùi Dịch nhìn đến sắc mặt mẹ mình, lòng mạnh trầm xuống

Xem ra nên tới đúng là vẫn phải tới.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thét!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Nếu cô ấy còn sống

Edit + beta: Ryeo

Trong thư phòng yên tĩnh, một tiếng vỗ bàn chói tai, phá trầm mặc.

“Bùi Dịch, con tới cùng muốn làm cái gì?” Nhậm Tiểu Vi nghiêm túc nhìn Bùi Dịch, hận không thể bỏ đầu con trai mình ra nhìn một cái, bên trong tới cùng đang chứa cái gì.

“Mẹ, người làm sao vậy?” Bùi Dịch này không thể nhận ra hơi nhú lại, trên mặt không chút thay đổi.

Dựa vào những hiểu biết của anh về mẹ mình, Nhậm Tiểu Vi đối với chuyện hôm nay anh đột nhiên tham dự cạnh tranh tranh đấu thầu, hơn nữa giành được thắng lợi, nhất định sẽ tức giận, nhưng mà không đến mức giống trước mắt tức giận như vậy.

“Tới cùng xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Con còn hỏi làm sao vậy, con...” Nhậm Tiểu Vi đột nhiên nghĩ đến cái gì, cường bạo đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch biết, chuyện của cô gái kia.

Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng rất nhanh nhớ lại, ngữ khí so với vừa rồi dịu đi một chút.

Bà đối với Bùi Dịch nói: “Con hẳn là biết, bây giờ cạnh tranh đấu thầu đối với Đoàn gia có bao nhiêu quan trọng, vì cái gì còn tới phá hoại?”

“Phá hoại?” Bùi Dịch cười nhẹ, “Mẹ chẳng lẽ không muốn nhìn thấy con giành được thắng lợi sao?” Nhậm Tiểu Vi nhướn mày, “Mẹ đương nhiên muốn nhìn thấy con giành được thắng lợi, nhưng mà con hẳn là biết chuyện này không giống vậy. Cho dù con căm hận Đoàn gia, nhưng mà cũng nên vì em trai con mà cân nhắc suy xét. Đoàn gia về sau là của em trai con, con còn như vậy làm là muốn đem Đoàn gia phá hoại!”

Bùi Dịch lặng lẽ nhìn mẹ mình, đột nhiên có chút không hiểu được bà nữa rồi.

“Mẹ, người cũng hận Đoàn gia, người hận Đoàn Kế Hùng. Chúng ta đối với họ Đoàn hận ý là giống nhau.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Anh biết mẹ anh cùng anh, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, không phải là vì hiện tại hay sao. Nhưng bây giờ lại như không thể nổi mẹ mình nữa rồi, mẹ anh vì cái gì đến bây giờ, vẫn còn tới phản đối anh!

“Tiểu Dịch, mẹ biết trong lòng con suy nghĩ cái gì, nhưng mà con chẳng lẽ không cảm thấy được, để cho Đoàn thị bị hủy diệt trong tay Đồng Đồng, để cho Đoàn Kế Hùng tận mắt nhìn thấy sản nghiệp của mình bị hủy diệt toàn bộ, càng thêm thỏa mãn hơn sao?” Nhậm Tiểu Vi lạnh giọng nói.

Ánh mắt bà sáng long lanh, hình như có một chỗ ánh sáng tại lóe ra, đó là một loại giống như điên cuồng chờ mong.

Bà chờ đợi ngày này, đã đợi mười mấy năm rồi ! Bà muốn Đoàn Kế Hùng tận mắt thấy đứa con trai mà ông ta thương yêu nhất, làm như thế nào hủy đi toàn bộ sản nghiệp của ông ta!

Mà hiện tại toàn bộ thành ra thế này, đều bị con trai lớn của bà phá hủy, bảo làm sao có thể không tức giận!

Bùi Dịch nghe được lời Nhậm Tiểu Vi nói, mày mặt nhíu lại: “Mẹ, Đồng Đồng vẫn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, vì cái gì muốn đem nó liên lụy vào chuyện này? Như vậy đối với nó quá không công bằng!” Nhậm Tiểu Vi quay đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Bùi Dịch, lạnh giọng nói: “Đây là sứ mệnh của Đồng Đồng!”

“Năm đó Bùi gia gặp chuyện không may, khi đó con so với nó không lớn hơn mấy tuổi. Khi đó con cũng là đứa bé, con có thể làm được, em trai con giống con nhất định sẽ làm được. Nhiều năm qua như vậy, mẹ biết con vẫn cực kỳ vất vả, nhưng hiện tại chúng ta lập tức liền được giải thoát rồi.” Nhậm Tiểu Vi càng nói càng hưng phấn, giống như đã thấy được ngày nào đó đã đến.

Khi đó bà muốn cho Đoàn Kế Hùng quỳ gối trước mặt bà, cầu xin bà tha thứ. Mà bà muốn hung hăng một cước đá ông ta văng ra, để cho ông ta sống không bằng chết!

“Mẹ!” Bùi Dịch nhíu mày, giống là có chút không thể hiểu nổi mẹ của mình rồi.

“Đồng Đồng không phải con, thằng bé không nên trải qua những chuyện mà con đã từng gặp phải.” Bùi Dịch nhắm mắt lại, có chút thống khổ nói.

“Chính là vì năm đó con còn nhỏ, con so với bất luận kẻ nào đều biết những chuyện này đối một đứa bé mà nói có bao nhiêu khủng bố. Nếu không phải con ý chí kiên định, nếu không phải trong lòng con còn cố gắng chống chịu đến cùng, muốn vì cha báo thù. Con như thế nào có thể sống đến bây giờ, càng không thể có thể có thành tựu như hiện tại!”

“Mẹ, chuyện báo thù giao cho con. Mẹ đồng ý với con, không cần đem Đồng Đồng liên lụy vào được không, nó nên có một cái tuổi thơ đơn thuần.”

“Con đây là đang chỉ trích mẹ, không có cho con một cái tuổi thơ đơn thuần sao?” Nhậm Tiểu Vi đột nhiên cực kỳ đau lòng hỏi.

“Người làm sao có thể nghĩ như thế?” Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, anh biết trong lòng mẹ anh có tâm ma, có một số việc anh khuyên không được.

Nhiều năm qua như vậy, anh so với bất luận kẻ nào đều biết mẹ anh đang suy tính cái gì. Chịu đựng nhục nhã ủy khuất, nhận nhịn gả cho Đoàn Kế Hùng kẻ thù này, phải bảo vệ anh lúc đó còn nhỏ tuổi, những chuyện mẹ anh khổ sở chịu đựng, toàn bộ Bùi Dịch đều biết rõ.

Cho nên hiện tại liền tính mẹ anh có phản đối anh cùng Tô Thi Thi như thế nào, dù bà đối với Tô Thi Thi không tốt như thế nào, anh cũng hạ quyết tâm đối với mẹ mình không nói một câu nặng lời.

Mà anh cũng chỉ có thể đối với Tô Thi Thi tốt gấp bội, để bồi thường cô, kỳ thật anh bị kẹp ở giữa mới là khó khăn nhất. Mà Tô Thi Thi cũng đang là vì hiểu rõ anh, cho nên lúc đối mặt với Nhậm Tiểu Vi mới luôn luôn nhường nhịn.

“Thù của mẹ bản thân của mẹ tự trả!” Lúc này, Nhậm Tiểu Vi trầm giọng thiết nói.

Bùi Dịch nghĩ nghĩ, dần lại tính tình nói: “Chuyện này con đã chuẩn bị tốt, với cái chết năm đó của cha, con đã trả ra được một chút tin tức rồi - -”

“Vì cái gì vẫn còn muốn điều tra những cái này?” Nào biết Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, đột nhiên lớn tiếng ngắt lời của anh nói.

Bà tiến lên liền bắt được tay của Bùi Dịch, vội vàng nói: “Đồng ý với mẹ, không cần tiếp tục điều tra chuyện năm đó được không?”

“Mẹ, người làm sao vậy?” Bùi Dịch thân thể cứng đờ, không rõ mẹ mình làm sao có thể phản đối anh điều tra rõ chân tướng chuyện năm xưa.

Theo lý mà nói, mẹ anh hẳn là người muốn biết chuyện xảy ra năm đó hơn ai hết.

Bùi Dịch vĩnh viễn sẽ không quên, lúc ấy cha anh bị chết có bao nhiêu thảm, mà hết thảy chuyện này cùng Tứ Đại Gia Tộc đều có liên quan. Bằng không bà cũng sẽ không trăm phương ngàn kế, bày ra kế hoạch lớn như vậy nhẫn nhịn suốt mười mấy năm qua như vậy.

“Mẹ, người không biết là hiện ở Bắc Kinh này công trình thôn Thành Trung kia, chính là năm đó cha làm thuê cho Đoàn thị thiết kế ra cái công trình kia...”

“Bốp!” Một tiếng vỗ tay vang dội thanh thúy, chạm vào da thịt Bùi Dịch.

Bùi Dịch đầu bị đánh nghiêng đến một bên, trong mắt có một tia kinh ngạc. Đến Nhậm Tiểu Vi chính mình cũng bị dọa đến chỗ, sững sờ nhìn tay mình, lại nhìn Bùi Dịch, nước mắt bá một phen liền chảy ra.

“Tiểu Dịch, thực xin lỗi, mẹ không phải cố ý. Nhưng mà coi như mẹ cầu xin con, không cần tiếp tục điều tra chuyện năm đó, được không?”

Bùi Dịch trong mắt cô đơn chớp lóe rồi biến mất, cánh môi của anh nhấp nhẹ, thật lâu sau cũng không nói nữa.

Không có đồng ý, cũng không có phản đối, anh hiện tại lòng rất loạn.

Một cái tát kia của Nhậm Tiểu Vi đánh ra, trong lòng hối hận không thôi. Nhưng mà đã không thể vãn hồi rồi, bà nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch, trong lòng cực kì đau lòng.

Bà lau nước mắt nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nói sang chuyện khác, thăm dò hỏi han: “Tiểu Dịch, con còn nhớ Trạ Dẫ Lan không?”

Bùi Dịch sững sờ, quay đầu khó hiểu nhìn Nhậm Tiểu Vi, vẫn như cũ không nói gì.

“Tiểu Dịch, năm đó Trạ tiểu thư chết, mẹ cũng hiểu được cực kỳ ngoài ý muốn. Mẹ biết con hiện tại có Thi Thi, nhưng mà có đôi khi mẹ cũng rất lo lắng. Thi Thi và cô ấy...”

“Mẹ, Thi Thi không phải cô ấy!” Bùi Dịch cắt ngang lời Nhậm Tiểu Vi nói, sắc mặt trầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhậm Tiểu Vi đối với con trai ruột của mình hiểu rất rõ. Cực kỳ hiển nhiên, Trạ Dẫ Lan ba chữ này ở trong lòng Bùi Dịch vẫn lại là nỗi đau không muốn khơi dậy, Bùi Dịch không có giống như vẻ bề ngoài của mình nhìn qua bình tĩnh như thế.

Nhậm Tiểu Vi nghĩ nghĩ, thăm dò hỏi han: “Vậy con còn nhớ rõ Trạ Dẫ Lan sao?”

Bùi Dịch hít sâu một hơi, giống như vừa rồi Nhậm Tiểu Vi không có đột nhiên cấp cho một cái tát, phục hồi tinh thần lại. Lúc này trong lòng khó tránh khỏi có chút phiền não, mẹ mình ép hỏi, cũng không có nghĩ nhiều liền trả lời: “Chưa bao giờ từng quên.”

Cô gái kia là mối tình đầu của anh, cùng anh trải qua những năm tháng thống khổ nhất, là hồi ức tốt đẹp nhất còn trong trí nhớ anh, anh làm sao có thể quên.

Nhậm Tiểu Vi nghe được lời của anh nói, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng kỳ quái, không biết là vui mừng hay vẫn lại là phần nộ, nhưng bà vẫn lại là tiếp tục hỏi:

“Mẹ là nói nếu, nếu Trạ tiểu thư còn sống, Tiểu Dịch, con sẽ làm sao?”

Trả nợ xong 5 chương và chưa làm đc thêm chương nào

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Thiên đường có lối anh không đi

Đêm, khuya rồi. (Khuya lắm rồi)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Đau lòng vì anh

“Anh ấy đi nơi nào rồi chứ?” Tô Thi Thi khoác áo ngủ, trong lòng tràn đầy lo lắng

Anh lúc trước về Đoàn gia, nhưng đến bây giờ một chút tin tức đều không có.

“Hắn không xảy ra chuyện gì đi?” Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trong lòng mạnh cả kinh, một lòng bùm bùm cuồn cuộn nhảy dựng lên.

Trước kia Bùi Dịch cho dù là trở về trễ, đều sẽ gọi điện thoại nói cho cô biết. Nhưng mà hiện tại đều đã hơn 10 giờ vẫn lại là không có chút tin tức, gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nhận

Tô Thi Thi càng nghĩ càng sốt ruột.

“Tô tiểu thư.” Quản gia đang đi kiểm tra cửa nẻo tính toán nghỉ ngơi, vừa nhìn đến Tô Thi Thi khoác áo ngủ đi tới.

“Quản gia, tiên sinh trở lại rồi sao?” Tô Thi Thi hỏi.

“Tiên sinh, hai giờ trước đã trở lại, tiểu thư không biết?” Quản gia kinh ngạc.

“Hai giờ trước đã trở lại rồi hả ?” Tô Thi Thi sùng sốt.

“Vâng...” Quản gia trong lòng có chút không yên, vợ chồng son này lại cãi nhau sao? Tiên sinh đã trở về lâu như thế, Tô tiểu thư thậm chí còn không biết!

Ông thật cẩn thận nói: “Tiên sinh có phải bận việc nên đến thư phòng rồi hay không? Sợ quý rầy Tô tiểu thư...”

“Tôi biết rồi, quản gia ông đi nghỉ trước đi.” Tô Thi Thi gật gật đầu, lập tức xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi trong lòng có chút bất an.

Anh có phải thật sự xảy ra chuyện gì rồi hay không? Tô Thi Thi nhớ tới chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Cạnh tranh đấu thầu thắng lợi, rõ ràng là nên vui vẻ. Nhưng mà Bùi Dịch hẳn là không đến mức vui vẻ đến trở về cũng không nói cho cô đi.

Ngay lúc Tô Thi Thi miên man suy nghĩ, đã đi tới ngưỡng cửa thư phòng.

Cô nhẹ nhàng vận tay cầm cái cửa, kéo ra một đường nhỏ, vừa định muốn đẩy cửa đi vào. Đột nhiên từ bên trong xộc ra tràn ngập mùi khói, lập tức khiến cô sặc nghẹn ho khan.

“Thuốc lá?” Tô Thi Thi trong lòng lại cả kinh, “Bùi Dịch ở trong thư phòng hút thuốc sao?”

Từ khi cùng anh bên nhau tới nay, Tô Thi Thi giống như không thấy qua bộ dạng hút thuốc này của anh.

Tô Thi Thi tại cửa đứng vài giây, cẩn thận nghe ngóng âm thanh trong thư phòng, nhưng mà bên trong cũng không có động tĩnh gì.

Tô Thi Thi đẩy cửa ra, lấy tay bịt miệng mũi, lén lút đi vào.

Trong thư phòng mở một cái đèn bàn, ánh sáng cũng không phải rất sáng. Nhưng mà vẫn như cũ có thể thấy được sương khói lượn lờ trong không trung, bóng dáng người đàn ông thân hình cao ngất ở đó.

Anh liền đứng ở cửa sổ, như là đang nhìn ngoài cửa sổ, vẫn chưa phát hiện Tô Thi Thi tiến vào.

“Anh tới cùng là làm sao vậy?” Tô Thi Thi trong lòng lo lắng không cách nào khống chế được, cô lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch có bộ dạng như thế này, cô vừa rồi ở cửa ho khan vang như thế, nhưng Bùi Dịch vậy mà không có nghe đến. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi hướng tới anh đi đến, không có tận lực hạ giọng, nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ không có phát hiện cô.

Tô Thi Thi lờ mờ mắt liền thấy đến, gạt tàn trên cửa sổ đã chất đầy đầu thuốc lá. Khó trách cả căn phòng đều là mùi khói thuốc, xem ra anh đã đứng đây hút thật lâu rồi.

Những nơi khác đều đã giống như bình thường, chỉ có xung quanh nơi Bùi Dịch anh đứng mới tản ra mùi khói thuốc nồng nặc.

Tô Thi Thi cũng không thích mùi thuốc lá, nhưng mà nhìn đến Bùi Dịch như vậy, cô lại không hiểu sao rất đau lòng.

Anh tới cùng làm sao vậy?

Lại tiến về phía trước vài bước, Bùi Dịch vẫn đứng ở cửa sổ, rất lâu không hề động, thân thể hơi hơi cứng đờ, chậm rãi mở miệng: “Em đã đến rồi.”

Tô Thi Thi không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người anh, đưa tay ôm lấy eo của anh, tựa đầu khẽ tựa vào phía sau lưng anh.

Liên một cái động tác đơn giản mà lại chứa đầy đau lòng như vậy, lập tức để cho cơ thể vốn đang căng thẳng của Bùi Dịch thả lỏng hoàn toàn. Cảm giác khổ sở khó chịu ở trong lòng nói không nên lời, lập tức giống như là tìm được lối ra, tắc nghẽn liền biến mất.

Bên cạnh chúng ta luôn xuất hiện rất nhiều người, nhưng mà luôn có duy nhất một người như vậy, người đó sẽ không nói lời nào, chỉ là lặng lẽ đứng ở bên cạnh bạn, liền có thể khiến cho tâm trạng của bạn tốt lên rất nhiều. (Tự thấy hôm nay mình triết lý gùm

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nền Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Nguyên nhân cha anh chết

Trong thư phòng mùi khói dần mất đi, trong lò sưởi cao cấp than củi đang phừng phừng cháy, ấm áp lại ấm áp.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, Tô Thi Thi liền tựa vào trên thân anh, lười biếng nghe anh kể chuyện trước đây.

Đây là Bùi Dịch lần đầu tiên cùng Tô Thi Thi nói về những chuyện anh đã trải qua, tuổi thơ bất hạnh của anh.

“Cha anh tên là Bùi Thanh Vũ, lúc ấy là một vị kiến trúc sư nổi danh, Thế Mậu Đại Hạ ở Bắc Kinh này chính là do ông thiết kế.”

“Bùi Thanh Vũ?” Tô Thi Thi một cái xoay người ghé vào trên người Bùi Dịch, hai mắt lấp lánh trừng mắt nhìn anh, “Khó trách anh lợi hại như thế, khẳng định là kế thừa gen ưu tú của cha mình.”

“Để em nói anh nghe, thầy giáo của em đã từng cho tụi em xem qua một bản vẽ, chính là của chú Bùi ở nước ngoài thiết kế một tòa ca kịch viện, lúc ấy em đã ngưỡng mộ lắm rồi. Chỉ là không nghĩ tới, ông vậy mà là cha anh.”

“Còn sư huynh em, anh ấy đối với thiết kế bên trong rạp hát yêu thích cực kỳ, chính là chịu ảnh hưởng từ chú Bùi.”

“Anh biết.” Bùi Dịch nhẹ cười.

“Biết?” Tô Thi Thi nhún cầu xoay một vòng, đột nhiên nhớ tới cái gì, thở phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch, “Cho nên hai người các người hai đã sớm cấu kết với nhau làm việc xấu đúng không?”

“Tô tiểu thư, thành ngữ không thể dùng lung tung.” Bùi Dịch vuốt vuốt tóc của cô, ấn cô kéo nằm lên trước ngực mình, trầm giọng nói, “Lại vẫn muốn hay không nghe nữa đây?”

“Hừ, nói sang chuyện khác.”

“Không muốn nghe?”

“Nghe!”

Tô tiểu thư lập tức không nói, lặng lẽ nghe anh tiếp tục nói tiếp.

“Anh vốn dĩ có một gia đình hạnh phúc, cha anh cùng mẹ anh cực kỳ ân ái. Nhưng về sau, cha anh được Đoàn gia mời, về tham gia thiết kế một cái công trình đấu thầu.”

Anh nói tới đây, giọng nói dừng một chút, càng phát ra trầm: “Em hẳn là cũng đoán được, chuyện xảy ra năm đó cùng hiện tại rất giống, cũng là mấy đại gia tộc tranh giành cái công trình này.”

“Khi đó so với bây giờ còn muốn tàn khốc hơn một chút, có công ty nước ngoài cạnh tranh, cho nên sau cùng Tứ Đại Gia Tộc cùng nhau hợp tác. Cha anh được yêu cầu phải ở Đoàn gia, vẽ ra bản thiết kế. Nhưng về sau lại bị nói xấu tham ô công quỹ cùng với cái tội danh khác.”

“Sau khi cha anh bị tạm giam, vậy mà đột nhiên vượt ngục. Sau đó lúc cái công trình đó còn chưa hoàn thành đứng ở tầng cao nhất nơi đó, nhảy lầu tự sát.”

“Làm sao có thể...” Tô Thi Thi hoảng sợ bùm miệng, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, tự giễu cười cười: “Em cũng hiểu được chuyện này cực kỳ buồn cười đúng không? Nếu ông ấy thật sự trăm phương nghìn kế để vượt ngục, làm sao có thể lại tự sát? Những người đó đều xem người khác là kẻ ngốc mà.”

“Cho nên nói chú Bùi là bị hãm hại? Những người đó thật quá ngoan độc!” Tô Thi Thi tức giận đến cầm chặt quả đấm. Cho dù cô chỉ mới nghe kể thôi

đều đã cảm thấy được tức giận, hướng chỉ là Bùi Dịch lại là người trong cuộc!

“Không có chứng cứ.” Bùi Dịch nhắm mắt lại, trước mắt tựa hồ lại hiện ra tình cảnh ngay lúc đó, “Nếu không phải anh tận mắt thấy mọi chuyện xảy ra với cha anh trước khi chết, anh có lẽ cũng sẽ hiểu lầm ông ấy.”

“Anh lúc ấy ở đây?” Tô Thi Thi kinh sợ rồi.

“Cha anh sau khi vượt ngục đã vội gọi điện thoại cho anh, khi đó anh tuy chỉ có mười tuổi, nhưng mà cùng Đồng Đồng không sai biệt lắm, có vẻ trưởng thành sớm. Ạn ít nhiều anh vẫn trưởng thành sớm hơn, bọn họ sợ là vĩnh viễn cũng không thể tưởng được. Lúc xảy ra chuyện anh cũng có mặt tại tòa nhà đó, chỉ là anh không thể tới kịp nói được một câu nào với cha mình.”

“Anh chỉ nhìn thấy ông ấy, một bên miệng nói không thể chết được, muốn tới gặp anh. Một bên lại như là không thể khống chế, hướng tới bên ngoài gian phòng đi đến.”

“Ông ấy tới sau cùng chỉ nói đầu tiên với anh là: Bùi Dịch, bảo vệ tốt chính mình.”

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi mạnh bụm miệng, nước mắt không kiềm chế được nữa chảy xuống.

“Cô bé ngốc, đều đã qua rồi.” Bùi Dịch nhẹ cười, “Những cái này chưa bao giờ là điểm yếu của anh, mà chính là động lực để anh cố gắng. Cha anh nếu không phải bị hãm hại, như thế ông hẳn không mâu thuẫn như thế. Sau cùng cũng sẽ không nói cho anh biết, để cho anh bảo vệ tốt chính mình.”

“Em biết, anh cùng chú nhất định là rất giống nhau. Hai người đều đã kiêu ngạo như thế, làm sao có thể làm những chuyện này?” Tô Thi Thi nằm ở trên ngực anh, nhẹ giọng nói.

Đây là hai người lần đầu tiên, lặng lẽ nói chuyện với nhau thời gian dài như thế. Tô Thi Thi cũng không biết chính mình về sau là như thế nào ngủ thiếp đi, nhưng lúc cô tỉnh lại đã ở trên giường trong phòng ngủ.

Bùi Dịch đã thức dậy, cô lúc đi ra ngoài, nhìn thấy Bùi Dịch đang từ thư phòng đi ra.

“Anh có việc đến công ty trước, lát sẽ để cho chú Lý đưa em đi công ty, anh tan tầm tới đón em” Bùi Dịch đi tới hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi cũng hôn trả một phen lên gương mặt anh, gật gật đầu. Tròng mắt quay tròn xoay xoay, cười hi hi nói: “Bùi tiên sinh, buổi tối muốn theo em hẹn hò hay không?”

Bùi Dịch đang muốn xoay người động tác mạnh cứng đờ, ánh mắt bá một phen liền sáng: “Được.”

Lập tức liền đi ra bên ngoài, tựa hồ tâm tình càng tốt rồi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng anh đang rời đi, thì thào cười.

Cứ thế này thật tốt.

Bùi Dịch giành được công trình thôn Thành Trung, tiếp tục trong khoảng thời gian này khẳng định sẽ bề bộn nhiều việc. Mà còn cửa ải cuối năm đến gần, Xây dựng Tiếp Khắc bản thân liền có rất nhiều chuyện muốn xử lý.

Tô Thi Thi nghĩ tới chuyện ngày hôm qua ở cạnh tranh đấu thầu, ánh mắt hung tợn nheo lại.

“Sur huynh, anh cũng dám gạt em! Hừ, đợi em đến công ty sẽ tính sổ với anh.” Tô Thi Thi bây giờ đã sớm suy nghĩ cẩn thận rồi.

Đức An đâu nào là đồ đệ Bùi Dịch, từ đầu chính là sư huynh âm thầm giúp anh liên hệ. Chẳng thế thì sư huynh cô từ đầu không có khả năng thần bí như thể theo sát Đức An tiếp xúc, khẳng định là Bùi Dịch bày mưu đặt kế.

Nhưng mà Bùi Dịch vì cái gì sẽ cùng công ty Phi Tầm có liên hệ, Tô Thi Thi không phải cực kỳ hiểu biết.

Cô tính toán trước về công ty tìm hiểu một phen tình huống rồi mới tính tiếp, chỉ là ngay lúc đang cô muốn đi ra cửa, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Đoàn gia?” Tô Thi Thi vừa thấy màn hình biểu hiện, mảy theo bản năng nhủ một phen, đây là điện thoại ở nhà chính của Đoàn gia.

“Tô tiểu thư, phiền toái cô đến trang viên một chuyến.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Nhậm Tiểu Vi.

“Xin hỏi có chuyện gì?” Tô Thi Thi nhàn nhạt hỏi han.

Nghĩ tới ngày hôm qua Bùi Dịch sau khi trở về vẻ mặt vừa cô đơn vừa buồn thương tổn như vậy, trong lòng lại vẫn là có chút kỳ quái không rõ.

Cô không rõ ràng lắm Nhậm Tiểu Vi vì cái gì ngăn cản Bùi Dịch tiếp tục điều tra chuyện năm xưa, nhưng mà cực kỳ hiển nhiên, lúc ấy bà nói ra những lời khẳng định cực kỳ quá đáng. Bằng không Bùi Dịch, cũng sẽ không có cái bộ dáng kia.

“Nếu cô lại vẫn xem tôi là mẹ của Bùi Dịch, thì cái gì cũng không được hỏi. Tôi ở trang viên chờ cô.” Nhậm Tiểu Vi nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi mày gắt gao chăm chú nhìn di động, nửa ngày không hề có động tác.

“Tô tiểu thư, làm sao vậy?” Quân gia vừa rồi liền ở bên cạnh, nhìn đến biểu tình của Tô Thi Thi không khỏi có chút lo lắng.

Tô Thi Thi nghĩ một chút, đối với ông nói: “Tôi có việc đi Đoàn gia, trước không muốn nói cho tiên sinh.”

“Được. Người cẩn thận một chút, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại về nhà.” Quân gia đưa cô ra ngoài.

Tô Thi Thi trước gọi điện thoại về công ty, lập tức để cho chú Lý đưa cô đi, trực tiếp đến trang viên Đoàn gia.

Mà ngay lúc Tô Thi Thi trên đường đi đến trang viên Đoàn gia, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, cho rằng anh đã biết rõ. Nhưng mà Bùi Dịch lại nói:

“Buổi tối có thể không hẹn đi với em được rồi, bên này đột nhiên đã xảy ra chút chuyện, anh muốn đi xử lý một phen, về nhà khả năng lại có chút trễ.”

“Được rồi, anh nhớ phải ăn cơm.” Tô Thi Thi nói, nhớ tới anh cùng mẹ anh tối hôm qua xung đột, vẫn lại là không có nói cho anh chuyện cô muốn đi Đoàn gia.

Mà Bùi Dịch sau khi để điện thoại xuống, Tần Phong vừa lúc tiến vào.

“Phi Tầm bên kia làm sao có thể đột nhiên yêu cầu gặp mặt? Trước không phải đã trao đổi rất tốt sao, chỉ là mượn danh nghĩa bọn họ một chút. Hiện tại là muốn đổi ý?”

Bùi Dịch có vẻ dăm chiêu nói: “Đề xuất gặp mặt chính là người con gái nuôi kia, cậu đi điều tra tư liệu của vị tiểu thư này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Ép rời đi

Trang viên Đoàn gia, Nhậm Tiểu Vi cho mọi người lui xuống, yên lặng chờ đợi Tô Thi Thi đến.

Đoàn thị bởi vì cạnh tranh đấu thầu thất lợi, thêm nữa bị các gia tộc khác chèn ép, cổ phiếu Đoàn thị rớt giá không ngừng. Đoàn Kế Hùng sáng sớm liền đến công ty xử lý rồi.

Lúc Tô Thi Thi đến, Đoàn gia nơi nơi đều đã im ắng, mà lại không hiểu có chút âm trầm.

“Tô tiểu thư.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ, đem Tô Thi Thi làm cho hoảng sợ.

“Dì Hồng.” Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến là Hồng Cẩm, lập tức tích cực kêu một tiếng.

Nhưng Hồng Cẩm liếc cô một cái: “Vào đi.”

Dứt lời liền xoay người hướng tới trong phòng đi đến.

Tô Thi Thi thu lại cảm xúc, làm như không thấy được thái độ của bà ta, cùng theo đi vào.

Trong phòng mảnh sa buông xuống, che chặn phần lớn toàn bộ ánh mặt trời, có vẻ có chút âm trầm.

Tô Thi Thi mày theo bản năng vừa nhú, không biết Nhậm Tiểu Vi muốn làm cái gì, cảm thấy được này toàn bộ như là cố tình vì cô mà chuẩn bị.

“Vào đây đi.” Nhậm Tiểu Vi liền đứng ở trong phòng khách. Nhìn đến Tô Thi Thi tiến vào, liếc cô một cái, xoay người hướng tới phòng trong đi đến.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc theo sát bà đến thư phòng.

“Đóng cửa.” Nhậm Tiểu Vi trở ra đưa lưng về phía Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi theo lời, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn Nhậm Tiểu Vi, trong đầu suy nghĩ: “Bà ấy tối cùng nghĩ muốn làm cái gì.”

“Tô tiểu thư, liền đứng ở nơi đó nghe đi, tôi nghĩ việc tôi sắp nói ra cô cũng cần phải biết.” Nhậm Tiểu Vi xoay người ngồi ở trên ghế dựa, ngửa đầu khinh miệt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bà, lòng không hiểu sao trở nên rất nặng nề. Xem ra mẹ của Bùi Dịch, đến già vò giả vệt đều cũng chẳng muốn cùng cô.

Nhậm Tiểu Vi cũng không thèm để ý thái độ Tô Thi Thi, trái lại tự nói: “Tôi hôm nay gọi cô đến đây, tôi nghĩ muốn chính thức nói thẳng muốn cô rời khỏi con trai tôi, mặc kệ là vì bất cứ nguyên nhân gì lớn hay nhỏ tôi không cần biết, cô có thể tránh xa nó bao xa liền tránh càng xa càng tốt.”

Tô Thi Thi nhủ mày, không tự ti cũng không hống hách đúng mực nói: “Cháu nghĩ, người không có cái quyền lợi này.”

“Ha ha, tôi biết cô sẽ không đồng ý. Không sao cả, tôi muốn biết sau khi biết chân tướng những chuyện này, cô nếu còn muốn kiên trì mà nói, tôi cũng không có ý kiến.” Nhậm Tiểu Vi nói xong từ trên bàn bày xuất một túi văn kiện, đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ, không có nhận.

Nhậm Tiểu Vi trực tiếp mở ra túi văn kiện, từ bên trong bày xuất một xấp hình gì đó, đưa cho cô: “Tôi biết cô vẫn rất tò mò, vẫn lại là đến nhìn một cái cho thỏa đáng đi.”

Theo góc độ Tô Thi Thi lúc này, có thể nhìn đến chính diện những cái ảnh chụp này. Bên trong chụp chính là một cô gái, một cô gái cực kỳ trẻ tuổi xinh đẹp. Lòng của cô nhảy một phen, tay không thể không chầm vờn ra, tiếp nhận ảnh chụp.

Cô lật xem mấy ảnh chụp này, phát hiện những thứ ảnh chụp này đều là cùng một cô gái. Chính xác mà nói là một cô bé, từ trên tấm hình thấy thời gian chụp ảnh lúc ấy, cô bé này đại khái mười bảy mười tám tuổi, nhìn qua cực kỳ thanh thuần, lộ ra đáng yêu đặc hữu khó đại.

Mặt trái xoan, mắt to, làn da trắng nõn, là một mỹ nhân tiêu chuẩn. Tô Thi Thi nhìn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy được người này có chút nhìn quen mắt, nhưng mà nhất thời cũng không nhớ ra được tới cùng ở nơi nào thấy quá.

“Muốn biết cô ấy là ai không?” Nhậm Tiểu Vi một mực chú ý biểu tình biến hóa của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bà.

Nhậm Tiểu Vi cũng nhìn chăm chăm ánh mắt cô, gần từng chữ nói: “Cô ấy tên - - Trầm Dẫn Lan!”

Trầm Dẫn Lan ba chữ kia, bá một phen giống như là đang ở trong đầu Tô Thi Thi nổ mạnh một dạng, tay cô kim lòng không đậu run lên. Một tấm hình từ nơi ngón tay rơi xuống, bay bổng rơi xuống trên đất mặt.

Tô Thi Thi rất nhanh lấy lại tinh thần, thầm tự trách mình sao lại thiếu kiên nhẫn như thế .

Mẹ của Bùi Dịch hiển nhiên là có ý, liền là muốn làm dao động quyết tâm của cô.

“Người cho cháu xem ảnh chụp một người đã chết là có ý gì?” Tô Thi Thi mặt không đổi sắc hỏi han

“Người chết?” Nhậm Tiểu Vi ý bảo cô tiếp tục nhìn xuống.

Tô Thi Thi hơi mím môi, đều đã đi đến một bước này, không có gì lại băn khoăn, trực tiếp đem ảnh chụp tiếp tục xem. Đúng là lúc cô lật đến sau cùng một tấm ảnh kia, trên tay động tác mạnh cứng lại rồi, đôi mắt từ từ tròn to. Thứ gì đó nặng nề mà đập bẻ ở trong lòng, chấn động ra một cỗ chua xót, mà cỗ chua xót này rất nhanh hướng tới toàn thân cô mà lan tràn.

Đây là ảnh chụp của Bùi Dịch cùng Trầm Dẫn Lan!

Khi đó Bùi Dịch, hơn hai mươi, cùng Trầm Dẫn Lan ngồi ở trên thảm cỏ, Bùi Dịch ôm vai cô ấy, hai người thân mật hết sức kề đầu vào nhau, chính đang hướng về phía máy ảnh cười.

Tươi cười của anh thuần túy như thế, sạch sẽ như thế. Tô Thi Thi chưa từng có nhìn thấy qua Bùi Dịch tươi cười thân thiết như vậy, mà bên cạnh anh bé gái kia, cũng cười đến ngọt ngào như vậy.

“Bọn họ trước kia tình cảm thật sự rất tốt, tôi chưa từng thấy qua con tôi thích một người như thế.” Nhậm Tiểu Vi âm u mà nói.

Tô Thi Thi nhắm chặt mắt, âm thầm hít vào một hơi, đem những thứ ảnh chụp này xếp lại, thả lại vào trong túi văn kiện. Tay gắt gao xiết chặt, nhìn thẳng Nhậm Tiểu Vi nói: “Còn nữa không? Toàn bộ đều đã lấy ra hết đi, tôi nghĩ, người không chỉ là chuẩn bị mấy thứ này đi?”

“Tôi tiểu thư, tôi có đôi khi rất bội phục sự thông minh của cô, cũng rất bội phục cô giờ phút này có thể bình tĩnh đến như vậy. Nhưng là, những thứ này vô ích.”

Nhậm Tiểu Vi vẫn như cũ ngồi ở trên chỗ, rõ ràng ngửa đầu nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà về mặt trong đó lại đều là kiêu căng cùng khinh thường. Bà đối với Tô Thi Thi nói: “Cô chẳng lẽ không tò mò, Bùi Dịch vì cái gì lại cứ tìm tới cô? Ở bên cạnh nó so với cô có rất nhiều cô gái ưu tú hơn, nó vì cái gì chỉ thích cô?”

“Vì cái gì?” Tô Thi Thi trong đầu oong oong vang lên, vấn đề này cô trước kia cũng hỏi qua.

Bùi Dịch có trả lời qua sao? Không biết như thế nào, lúc này Tô Thi Thi vậy mà nghĩ không ra.

Cô chỉ nhớ rõ bọn họ ngày hôm sau đã ở bên nhau vì cô đã làm vỡ cái điện thoại của Bùi Dịch.

“Cô làm hỏng nó, vậy thì dùng chính cô tới bồi thường đi.” Khi đó Bùi Dịch là nói như thế này đi.

Tô Thi Thi khòe miệng nhếch lên, tự giễu cười cười.

Thì ra là vậy. Bùi Dịch nói qua, trong cái di động kia có vật gì đó anh rất trân quý, đó hẳn là lưu trữ hồi ức tốt đẹp của anh cùng Trầm Dẫn Lan đi.

Giống như có thứ gì đó trở nên sáng tỏ, nhưng mà lại rất mơ hồ.

Nhậm Tiểu Vi giải đáp nghi vấn của cô

Nhậm Tiểu Vi vẽ mặt lạnh lùng, nhìn đến Tô Thi Thi lúc này trên mặt bối rối, trên mặt bà khinh thường càng thêm rõ ràng.

“Chẳng lẽ cô không phát hiện, cô cùng Trầm Dẫn Lan đáng vẻ rất giống nhau sao? Nhất là ánh mắt của hai người, là y như nhau, tuy nhiên đáng vẻ của cô không có xinh đẹp như Trầm Dẫn Lan. Nhưng mà tôi nghĩ Bùi Dịch thích ở bên cạnh cô, chẳng qua là bởi vì hai người các cô có nhiều điểm tương tự nhau mà thôi.”

“Giống mình?” Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới vừa rồi xem qua những cái ảnh chụp này, thì ra cô cảm thấy được nhìn quen mắt, là vì Trầm Dẫn Lan nhìn rất giống chính mình.

Không, dựa theo cách nói của bọn họ, là cô giống Trầm Dẫn Lan.

“Còn nữa không?” Tô Thi Thi gằn từng chữ hỏi han, hai tay gắt gao túm cặp văn kiện. Trong lòng quay cuồng, chính cô cũng không biết lúc này trong lòng mình suy nghĩ cái gì.

Nhậm Tiểu Vi cười lạnh một tiếng, lập tức cầm ra điện thoại, truyền phát một đoạn ghi âm.

“Tiểu Dịch, con còn nhớ Trầm Dẫn Lan không?”

“Chưa bao giờ từng quên qua.”

“Mẹ là nói, nếu Trầm Dẫn Lan còn sống, con sẽ làm sao?”

Ghi âm không có kết thúc, tại tiếp tục chạy cuộc trò chuyện đó, nhưng mà người đàn ông đó lại thật lâu không có trả lời.

Ngày hôm qua lúc Nhậm Tiểu Vi hỏi ra những lời này khi đó, Bùi Dịch vẫn đều không có trả lời.

Nhậm Tiểu Vi thu hồi điện thoại, đối với Tô Thi Thi nói: “Tôi có thể đem đoạn ghi âm này gửi cho cô một bản, cô có thể đi tìm người đi xác thực đoạn ghi âm này mà hỏi cho rõ. Nhìn xem tôi có cất nổi biên tập gì không. Tôi nghĩ thái độ con trai tôi đã như vậy cô hẳn là đã hiểu rõ, thức thời mà nói liền chính mình rời đi đi.”

Tô Thi Thi sững sờ đứng yên tại chỗ, chỉ cảm thấy vừa rồi toàn thân chua xót, lại tại cấp tốc hướng trong lòng cô xuyên nhập vào.

Thần tốc như vậy, mãnh liệt như vậy, để cho đầu óc của cô đã không còn rõ ràng, thân thể hơi hơi phát ra run rẩy.

Thật lâu, cô mới tìm được giọng nói của chính mình thanh âm: “Rồi sao?”

“Rồi sao? Rồi khỏi con trai tôi, về sau tôi không nghĩ muốn lại nhìn thấy cô nữa, cô từ đầu không xứng với nó. Mặt khác tôi nói cho cô biết, Trầm Dẫn Lan cô ấy vẫn còn sống!”

“Còn sống?” Tô Thi Thi sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lộ ra không thể tin được.

Nhậm Tiểu Vi cao giọng nói: “Cô chắc còn không biết đi, công ty Phi Tầm kia là của mẹ nuôi Trầm Dẫn Lan. Tôi sở dĩ theo chân bọn họ hợp tác, chính là vì quan hệ với Trầm Dẫn Lan.”

“Hiện tại cô hiểu chưa?”

“Hiểu sao?” Tô Thi Thi gạt mình cười, nhìn Nhậm Tiểu Vi, gằn từng chữ nói, “Nói xong rồi sao?”

“Nếu nói xong, tôi liền đi đây.” Cô nói xong xoay người đi ra bên ngoài.

“Tô Thi Thi, đừng tự rước lấy nhục nữa. Cùng với việc đợi cho Bùi Dịch bắt cô rồi đi, còn không bằng bây giờ im lặng rồi đi, cho chính mình một chút tôn nghiêm!”

Từng câu tàn nhẫn không ngừng mà truyền lọt vào trong tai.

Tô Thi Thi hơi hơi ngẩng đầu, vẫn cứ đem nước mắt bức trở về, gắt gao cắn răng đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Không khống chế được

Bên ngoài rõ ràng là ngày nắng, nhưng mà không biết tại sao, Tô Thi Thi lại cảm thấy lạnh lẽo đến như vậy.

Gió Bắc lạnh thấu xương thổi tới trên người cô, rất lạnh! Nhưng mà cô lại hoàn toàn không cảm giác được

Lòng cũng sớm đã vô cảm. Vừa rồi những lời này, cùng với việc nhìn thấy những cái ảnh chụp kia, không ngừng mà xuất hiện ở trong đầu cô, giống nguyên rủa một dạng, cắt cửa từng tế bào trên người cô.

Tô Thi Thi muốn ôm đầu thét chói tai, đúng là cô không thể, cô biết sau lưng Nhậm Tiểu Vi bọn họ đang nhìn cô.

“Tuyệt đối không thể làm cho bọn họ sảng khoái!” Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, ở trong lòng tự nói cho chính mình: “Tuyệt đối không thể yếu đuối cho bọn họ xem!”

Chỉ là cô quãng đường đó cô không biết là đi như thế nào, mặt không chút biểu cảm hốt hoảng. Đi tới trước xe, mở ra ngồi vào phía sau, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại. Thân thể đang hơi hơi phát run, đúng là trên mặt lại cái gì cũng không biểu hiện ra ngoài.

Bình tĩnh, tự phụ, giống như cùng lúc trước không có gì khác. Đến ngay cả chú Lý cũng không phát hiện Tô Thi Thi dị thường, lái xe liền đi rồi.

Bọn họ sau khi rời khỏi, Hồng Cầm đi tới bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, thật cẩn thận hỏi han: “Tô tiểu thư giống như không có bị ảnh hưởng gì.”

Nhậm Tiểu Vi hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chẳng qua là giả kiên cường giả vờ giả vệt thôi. Biết người đàn ông chính mình muốn giao phó cả đời, chỉ là coi mình như vật thay thế, cô ấy làm sao có thể không thể ảnh hưởng?”

“Cô ấy sẽ rời khỏi Bùi thiếu gia sao?”

Nhậm Tiểu Vi nhìn chằm chằm bóng chiếc xe Tô Thi Thi đi càng lúc càng xa, hai mắt hung hăng nhú lại, lãnh khốc nói: “Tất phải rời đi!”

Tô Thi Thi xuất hiện phá hỏng tất cả kế hoạch của bà. Con trai của bà vốn nghe lời bà như thế, đúng là hiện tại, con trai của bà vậy mà nơi chốn cùng bà đối nghịch.

“Đều là vì người phụ nữ này.” Nhậm Tiểu Vi thề, bà tuyệt đối sẽ không để cho Tô Thi Thi tiếp tục đứng ở bên cạnh Bùi Dịch. Mặc kệ dùng biện pháp gì, bà nhất định muốn đuổi cô đi!

“Chuyện này không được để cho Bùi thiếu gia biết, nếu không hậu quả bà biết.” Nhậm Tiểu Vi lúc đi vào, lạnh lùng lườm Hồng Cầm một cái.

Hồng Cầm thân thể khẽ run rẩy, vội vàng gạt đầu, không ngừng sợ hãi. Không biết làm sao vậy, hiện tại phu nhân so với trong ấn tượng của bà ta người phu nhân bà ta đã hầu hạ mười mấy năm, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tôi cũng đã xảy ra chuyện gì rồi, vậy mà để cho phu nhân luôn luôn dụ dỗ cao quý tính tình hoàn toàn thay đổi!

Bà ta nào biết đâu rằng, Nhậm Tiểu Vi chỉ là giỏi về nguy trang. Nhiều năm qua như vậy bà một mực ản ản, hiện tại mắt thấy Đoàn gia liền muốn sụp đổ rồi, mối hận của bà rốt cục có cơ hội báo, những cái ản ản này cũng không còn quan trọng như thế nữa.

Tô Thi Thi lái xe rời khỏi trang viên Đoàn gia sau đó không lâu, liền ngừng lại, Tô Thi Thi để cho chú Lý tự trở về, chính cô lái xe, đi nơi khác. Loại tình huống này trước cũng xuất hiện qua, chú Lý cho rằng Tô Thi Thi có chuyện gì muốn đi làm, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi lái xe đi dạo trên đường chẳng có mục đích, không biết muốn đi đâu.

Lúc trước giả bộ trấn định theo thời gian trôi qua, đã sớm sụp đổ. Tô Thi Thi thân thể không kiềm chế được run rẩy, trong đầu tất cả đều là cảnh tượng vừa rồi kia.

“Con còn nhớ rõ Trạm Dẫn Lan không?”

“Chưa bao giờ từng quên qua.”

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, nặng nề mà ở trên tay lái đánh xuống một cái. Chỉ nghe xe phát ra một tiếng còi chói tai, may mắn nơi này xe cô thừa thốt, vẫn chưa dẫn tới nhiều chú ý, bằng không khẳng định cũng bị người khác mắng.

Nhưng mà Tô Thi Thi lúc này đâu nào lo lắng nổi đến những thứ này.

Cô cảm thấy được chính mình hiện tại cần làm chút gì, cô nên là chạy đến trước mặt Bùi Dịch đi mặt đối mặt chất vấn anh, đúng là cô phát hiện chính mình vậy mà trở nên nhát gan như thế, đến dừng khi đi gặp anh đều không có.

“Cho chính mày một chút thời gian, mày nhất định có thể!” Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói cho chính mình.

Nhậm Tiểu Vi nói như vậy, chẳng qua là muốn ép cô dòi đi. Cô làm sao có thể để cho bà như ý, đây là cái bẫy!

Nhưng mà làm sao bây giờ? Cái cạm bẫy này sao lại rõ ràng như thế, chẳng lẽ chuyện này là sự thật sao?

Tô Thi Thi chỉ cần nhắm mắt lại liền nghĩ đến những cái ảnh chụp Trạm Dẫn Lan, cô gái kia mắt ngọc mảy ngài, ở trong lòng Bùi Dịch cười vui vẻ như thế.

Ánh mắt của cô gái kia cùng cô bộ dáng giống nhau đến như thế.

Tô Thi Thi không khỏi vuốt ve mặt mình, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, xoa ánh mắt, lông mi dài dài chạm vào đầu ngón tay của cô.

Một lần lại một lần, xúc cảm kia chạm đến thần kinh của cô, không ngừng mà lan tràn đến đáy lòng cô chân thật như vậy, mà lại hoảng hốt như vậy.

“Lúc anh vuốt ve đôi mắt của em, có phải đều luôn nghĩ đến cô ấy hay không?” Tô Thi Thi không khỏi tự hỏi.

Bùi Dịch cực kỳ thích đôi mắt của cô, cũng thích nhìn chăm chăm đôi mắt cô.

Lúc ban đầu, Bùi Dịch như là đang xuyên thấu qua cô nhìn thấy hình ảnh người nào đó. Đúng là về sau loại cảm giác này đã không còn nữa, Tô Thi Thi lúc ấy cũng không để ý.

Hiện tại toàn bộ chân tướng sáng tỏ, rất nhiều chuyện đều đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bùi Dịch là ở trên người cô nhìn thấy bóng dáng Trạm Dẫn Lan

“Sự thật sao?” Tô Thi Thi một cước đạp xuống chân ga, xe ở trên đường chạy như điên.

Không phải sự thật! Cô không tin!

Bùi Dịch đối tốt với cô, làm sao có thể là giả?

Cô không tin!

Đúng là những cái sự thật này không ngừng hiện ra ở trước mặt, Tô Thi Thi mạnh đánh lên đầu mình nẩy cái. Cô hiện tại trong lòng loạn cực kỳ, từ đầu không cách nào có thể yên tĩnh suy nghĩ thật tốt.

Chuyện này so với lúc trước bị Hà Chí Tường bọn họ phản bội, còn làm cô thống khổ hơn rất nhiều, cô phát hiện chính mình hoàn toàn không làm sao an tĩnh được rồi.

Người đàn ông kia cũng sớm đã xâm nhập vào thân thể của cô, khống chế mọi cảm xúc của cô.

Cô làm sao có thể bình tĩnh đây!

Tô Thi Thi không biết chính mình muốn đi đâu, xe ở trên đường chạy như điên, bốn phía cảnh vật điên cuồng rút lui, toàn bộ đều đã trở nên mơ hồ.

Bùi Dịch cũng không biết chuyện Tô Thi Thi đã xảy ra, bởi vì Hồ gia đột nhiên nói ra muốn trợ giúp cho Bùi Dịch cung cấp vật liệu đối với công trình thôn Thành Trung kia, để cho Bùi Dịch chậm trễ thời gian tan tằm.

Anh cả ngày đều ở trong công ty họp.

Thăng đến 9 giờ tối, quản gia nhìn thấy Tô Thi Thi vẫn không có trở về, càng nghĩ càng lo lắng, nhịn không được gọi điện thoại cho anh.

“Tiên sinh, Tô tiểu thư ban ngày đi một chuyến đến Đoàn gia, đến bây giờ đều không có trở về. Tôi đã gọi tới công ty cô ấy hỏi qua, nói cô cả ngày cũng chưa đến công ty đi làm.”

“Cái gì?” Bùi Dịch sắc mặt bá một phen liền thay đổi, lớn tiếng nói: “Lập tức phái người ra ngoài tìm!”

Anh nói chuyện, tiện từ trên chỗ ngồi đứng lên, nói một tiếng tan họp, liền vội vã hướng tới bên ngoài phòng họp đi đến.

Tần Phong cùng theo ra ngoài hỏi: “Làm sao vậy?”

Bùi Dịch cũng không quay đầu lại nói: “Thì Thi đã xảy ra chuyện, cậu hiện tại lập tức phải người đi tìm!”

“Đáng chết!” Bùi Dịch khẽ nguyên rửa mặt, bước nhanh hơn... Chỉ cảm thấy chính mình tâm bùm bùm đập điên cuồng, chưa bao giờ cảm thấy bản thân hoảng loạn đến như vậy.

Nhớ tới ngày hôm qua mẹ anh gọi anh trở về nói vài chuyện, mẹ ngày hôm qua đột nhiên nhắc tới Trại Dẫn Lan, hôm nay lại gọi Tô Thi Thi qua đi đó, sau đó Tô Thi Thi liền không thấy tăm hơi...

Bùi Dịch đã không dám nghĩ tiếp nữa, anh hiểu rõ mẹ của mình, nhất định là mẹ anh đã làm ra cái gì, Tô Thi Thi mới có thể không thấy!

“Người phụ nữ ngu ngốc kia, nếu em thật sự dám...” Tay của Bùi Dịch gắt gao xiết chặt thành quả đấm, rất nhanh đi vào thang máy chuyên dụng, trực tiếp hướng bãi đỗ xe đi đến.

Nhưng mà gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, bên kia đã tắt máy. Gọi cho Ôn Ngọc, người phụ nữ kia vừa nghe Tô Thi Thi không thấy nữa, trực tiếp liền dọa khóc, một cái về nói cô không có đi cùng Thi Thi.

Bùi Dịch lòng càng ngày càng nặng nề, kích động đến nỗi muốn giết người.

Đúng lúc này, Tần Phong đuổi theo, đối với anh nói: “Vừa rồi đột nhiên nhận được tin tức, tổng giám đốc Phi Tầm, người con gái nuôi kia...”

Anh ta đã nói tới đây, mạnh dạn một chút, có chút khó xử nhìn Bùi Dịch. “Cậu phải chuẩn bị tâm lý... Cô ấy, tên Trại Dẫn Lan.”

“Bùi Dịch, Trại Dẫn Lan rất có khả năng còn sống.”

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, quay đầu không thể nhìn anh. Đột nhiên xông lên trước đồng loạt bắt được áo của anh ta, lớn tiếng hỏi: “Cậu lặp lại lần nữa!”

Theo các bạn thì anh sẽ làm sao???

1. Chạy đến gặp Trại Dẫn Lan kia

2. Đi tìm Thi Thi

Hai lựa chọn sẽ dẫn đến 2 con đường khác nhau, lòng của anh bây giờ hướng về ai??? Anh đã có câu trả lời chưa?

Còn các bạn, các bạn nếu là anh sẽ làm sao???

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Đến tên thái giám cận bã kia cũng không bằng

Ko có ý định đăng chương, nhưng thôi, chương này giành tặng cho 1 bé đã theo mình từ lúc bắt đầu đến giờ. Chúc em sinh nhật vui vẻ và luôn gặp may mắn

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Vòng vây

“Nói năm đó hẹn hò?” Bùi Dịch nhìn tin nhắn Tần Phong gửi tới mấy hàng chữ kia, sắc mặt so với vừa rồi tối đen từ từ chuyển nhạt, lúc này mặt không chút thay đổi.

“Tô Thi Thi, em giỏi lắm!” Bùi Dịch nắm chặt di động, lòng không hiểu sao có chút chua xót. (Anh lại ăn giấm rồi)

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Cô điên rồi phải không

Tối nay là chủ nhật, con phố ăn uống này đặc biệt náo nhiệt, nhón nha nhón nháo tất cả đều là sinh viên đi qua đi lại vui đùa thả lỏng. Tụm ba tụm năm, cũng không ít những cặp đôi trẻ tuổi yêu nhau đang đi dạo.

Tô Thi Thi gọi mỗi loại 10 phần thịt nướng, mỗi đĩa lên hơn một nửa. Ông chủ hôm nay tâm trạng đặc biệt tốt, mang thức ăn lên tốc độ không hề chậm, Tô Thi Thi mới ăn được mấy xiềng thịt dê cùng cánh gà nướng.

Bên cạnh đám sinh viên kia đầy nhiệt tình, đang cùng Tô Thi Thi nói chuyện phiếm. Nhìn rất nhiều đàn em khóa sau, tâm trạng của Tô Thi Thi cũng tốt lên rất nhiều.

“Bạn học, cá xiên nướng không đủ 10 phần, đổi thành món khác được không?” Lúc này, bà chủ đã chạy tới đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi quay đầu vui vẻ nói: “không có việc gì, có bao nhiêu tính bấy nhiêu.”

Ngay lúc cô tính toán quau đầu tiếp tục gặm xiên thịt dê, khéo mắt đột nhiên nhìn đến, một bóng dáng quen thuộc hướng cô đi tới.

Tô Thi Thi biến sắc, rút ra khăn tay rất nhanh lau một phen tay. Từ trong túi xách lấy ra một chồng tiền bạc, cũng không ít, trực tiếp đặt lên bàn, đứng dậy liền đi: “Ông chủ, tiền bạc để trên bàn, các món khác mời các sinh viên kia ăn đi.”

Tô Thi Thi nói xong, liền hướng tới xe của chính mình xe chạy đến, may mắn cô vừa rồi dừng xe không xa, chạy hai mươi mấy mét đã đến rồi.

Bên kia Hồ Sĩ Minh cùng đám vệ sĩ đang muốn lặng im không tiếng động đến bao vây lại, đột nhiên nhìn đến Tô Thi Thi chạy mất.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt độc ác, đối với đám vệ sĩ liếc mắt ra hiệu, vệ sĩ lập tức hướng tới Tô Thi Thi truy đuổi qua.

Nhưng lập tức Hồ Sĩ Minh liền trừng lớn mắt, không thể tin nhìn bóng lưng Tô Thi Thi chạy trốn.

Cô gái này hẳn là cảm tình con thỏ, sao lại có thể chạy trốn nhanh như vậy? Ở trong ấn tượng của hắn, người phụ nữ trừ phi là vận động viên, thì làm gì có ai chạy trốn nhanh như vậy, thậm chí ngay cả vệ sĩ của hắn cũng đuổi theo không kịp.

Lúc đám vệ sĩ còn cách Tô Thi Thi có năm sáu thước, Tô Thi Thi liền chạy đến xe, cô rất nhanh nổ máy xe.

“shit!” Hồ Sĩ Minh kinh ngạc, xoay người hướng tới chiếc Lamborghini của chính mình đi đến, gắt gao đuổi theo.

Hắn cũng không tin xe thể thao của hắn lại đuổi theo không kịp một chiếc xe việt dã của Tô Thi Thi!

Một màn này cũng không có dẫn tới quá nhiều người chú ý, mọi người có lẽ chỉ là nhìn đến, Hồ Sĩ Minh lái chiếc Lamborghini táo bạo kia.

Tô Thi Thi từ trên xe nhìn vào kính chiếu hậu, thấy một chiếc xe thể thao màu vàng đang đuổi theo sát, chân chậm nhấn ga tiếp tục tăng tốc.

“Ngu ngốc!” Tô Thi Thi chậm rãi phun ra hai chữ, trong lòng cực kỳ khinh bỉ Hồ Sĩ Minh.

Bọn hắn muốn tới bắt Tô Thi Thi cô? Đáng tiếc tính sai hồng việc rồi, chiếc Lamborghini táo bạo kia của hắn vừa xuất hiện, nhất thời hấp dẫn người lực chú ý của rất nhiều. Ngồi ở trước mặt Tô Thi Thi một nam sinh viên, lúc ấy liền chỉ cho Tô Thi Thi thấy, Tô Thi Thi đương nhiên phát hiện, đã sớm có đề phòng hắn. Nhưng ngay sau đó, Tô Thi Thi liền cười không nổi rồi.

Hồ Sĩ Minh vậy mà vượt qua xe của cô, ép cô ngừng lại!

“Tô tiểu thư, để cho tôi ra tay hay vẫn lại là chính mình tự đi xuống?” Hồ Sĩ Minh ngồi trên xe, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn hắn, vẻ mặt như vậy liền giống như vừa rồi Bùi Dịch ngồi ở trong xe nhìn Hồ Sĩ Minh Phi biểu tình giống nhau như đúc.

“Tô tiểu thư, cô hôm nay ngoại trừ việc ở nơi này ngoan ngoãn đi theo tôi thì không còn lựa chọn nào khác đâu. Vẫn lại là đừng làm chuyện vô vị, chống cự vô ích, cô yên tâm, tôi sẽ không làm cô bị thương.” Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, trong lời nói vậy mà hơn một tia thật lòng.

Từ hôm qua hắn cố ý nói cho Nhậm Tiểu Vi chuyện Trạm Dẫn Lan không chết, liền liệu định đến sẽ có kết quả như ngày hôm nay. Chỉ là hắn không nghĩ tới, Tô Thi Thi không có trực tiếp chạy tới chỗ vẫn Bùi Dịch, ngược lại là rời nhà trốn đi.

Bất quá hắn đương nhiên vui mừng thấy mọi chuyện thành công.

“Không thương tổn tôi, vậy bây giờ liền lập tức tránh đường ra để tôi đi.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

“Cô cảm thấy có khả năng sao?” Hồ Sĩ Minh hí mắt, “Ngoan ngoãn đi theo tôi, người đàn ông kia có lỗi với cô, cô chẳng lẽ không nghĩ muốn trả thù anh ta?”

“A - -” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, “Nếu tôi không đoán sai mà nói, hiện tại em gái của anh hẳn là đi tìm anh ấy rồi? Hai anh em các người, hơn nửa đêm cũng thật vất vả ha. Chẳng qua toàn bộ hành vi của các người ở trong mắt tôi thấy thật là ngây thơ quá rồi!”

Tô Thi Thi vốn tâm trạng không tốt, lúc này nói chuyện liền giận cá chém thớt, từ đầu không nể mặt.

Có người đưa đến cửa để cô mắng xả giận, cô đương nhiên không khách khí!

“Ngây thơ?” Hồ Sĩ Minh sắc mặt bá một phen liền trầm, thậm chí có người dám nói hấn ngây thơ, mà còn là một cô gái, một tổng giám đốc bá đạo như hẳn làm sao có thể không tức giận?

“Dùng một chiếc xe thể thao táo bạo đuổi theo một chiếc xe việt dã, tôi chỉ một lần liền có thể nghiền nát áp đảo anh, anh cảm thấy được mình không ngây thơ? Không đúng, có lẽ phải nói là ngu ngốc.” Tô Thi Thi khoe miệng nhếch lên một cái, như hiểu thông mọi chuyện nói, “Thì ra chỉ số thông minh của Hồ tổng anh có vấn đề, Hồ gia cũng không bị anh là cho tan nát thật là tổ tiên anh tích không ít công đức ha. Đáng tiếc phải hiểu được đau đớn mới cảm nhận được phúc, đừng đi làm những chuyện tổn hại đến người khác để mưu lợi cho bản thân!”

Tô Thi Thi nói xong liền khởi động xe, liếc mắt một cái nhìn đến phía sau lưng đám vệ sĩ kia đã lái xe đuổi theo đến, ần ần có ý định muốn bao vây cô lại không chút kè hờ.

Ánh mắt cô tối sầm lại, mang người nhiều như vậy tới bắt cô, nghĩ cô không còn cách nào khác chạy sao?

“Không tránh ra, tự gánh lấy hậu quả.” Tô Thi Thi lạnh lùng mở miệng, “Tô Thi Thi, như vậy đối với cô đã không còn đường lui, cô cảm thấy được cô chạy thoát được sao?” Hồ Sĩ Minh sắc mặt cũng có chút phát trầm, cô gái này nói chuyện cũng thật không xuôi tai!

Liền tính Bùi Dịch đối thủ mạnh như vậy, cũng không có bộ dạng này nói chuyện với hấn, Tô Thi Thi cô cũng thật có can đảm!

Tô Thi Thi đêm nay tâm trạng vốn là rất không tốt, trong lòng phiền não muốn chết, lại bị Hồ Sĩ Minh dẫn người vây lại ở trong này, đầu nào có cái tính tình tốt gì nữa.

Thấy Hồ Sĩ Minh không chịu tránh ra, cô lập tức liền nổ máy xe, thẳng tắp địa hướng tới Hồ Sĩ Minh đụng vào đi qua.

“Cô... Tô Thi Thi cô điên...”

“Đụng chết anh!”

“Rầm-kít- - “

Chỉ nghe một tiếng ô tô tiếng va chạm cũng hòa hợp với một tiếng phanh lại, xe Tô Thi Thi trực tiếp đụng vào bên cạnh Lamborghini, đem chiếc xe thể thao kia đụng phải hất bay ra một bên. Sau đó xe của cô liền lập tức phóng đi, rất nhanh hướng phía trước chạy đi mất.

Một màn này phát sinh thật sự quá nhanh, không có người người nào phản ứng kịp.

“Hừ, dùng xe thể thao làm chướng ngại vật chặn đường tôi, muốn chết mà!” Tô Thi Thi duỗi tay ra xe cửa sổ, hướng về phía Hồ Sĩ Minh giơ ngón giữa, sau đó nhả ga, Land Rover lấy rất nhanh tốc độ nhanh nhất rời khỏi đại học Thành Phố.

“Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Hồ Sĩ Minh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, hẳn lại bị một cô gái hất văng xe của mình rồi!

Còn bị cô giơ ngón giữa nhục nhã như vậy, chuyện này nói ra phỏng chừng sẽ bị người ta cười đến chết!

“Lại vẫn thất thân ở đây làm gì? Lập tức đuổi theo bắt cô ta lại cho tôi!” Hồ Sĩ Minh đổi một chiếc xe khác, đi theo đám vệ sĩ cùng nhau đuổi theo.

Cục tức này, hẳn thật sự nuốt không trôi!

Bên kia, Tô Thi Thi lái xe ở trên đường cái đầu đá lung tung. May mắn, bên cạnh đại học Thành Phố xe cộ thưa thớt, lại là buổi tối, bằng không, có thể xảy ra tai nạn xe cộ rồi.

Bùi Dịch lái xe lúc gần tới rồi, đã sớm nhận được tin tức.

Tần Phong nói với anh Tô Thi Thi tông vào xe người ta để chạy trốn, Bùi Dịch trên mặt thoát xanh thoát trắng, ần ần có tức giận muốn bạo phát.

“Người phụ nữ ngu xuẩn kia, bị anh tóm được, em chết chắc rồi.” Bùi Dịch nặng nề mà đập một cái vào tay lái, nhưng càng tức giận chính mình nhiều hơn.

Là anh để cho Tô Thi Thi thương tâm như vậy, thậm chí ngay cả an toàn của chính mình cũng không để ý.

Vào lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng ô tô gầm rú, một chiếc Land Rover màu đen, hướng tới anh bên này chạy như bay qua, chỉ một cái chớp mắt liền lướt qua xe của anh mà đi mất.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nghĩ cũng không dám nghĩ, vội vàng đảo tay lái, đuổi theo.

Đồng thời gọi vào số di động cho Tô Thi Thi.

Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, nhưng mà không có tiếng nói truyền tới. Bùi Dịch trầm giọng nói: “Có việc xin em nói thẳng với anh, em còn như vậy...”

“Đồ đồ...” Bùi Dịch còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp mất.

Bùi Dịch lòng mạnh căng lên, bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Xem ra thật sự thương tổn đến cô rồi.

Anh nhìn đến phía trước rất nhanh liền không có tung tích của Land Rover, nghĩ nghĩ, gọi cho Tần Phong bọn họ âm thầm đi theo bảo vệ, đừng cho Tô Thi Thi phát hiện.

Anh biết Tô Thi Thi muốn phát tiết, như thế anh liền ở phía sau, yên lặng theo sát cô.

Mới vừa mới rời nhìn đến Tô Thi Thi liều mạng tự thế, Bùi Dịch tim lại căng lên căng lên vô cùng đau đớn.

Anh nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi từ đầu không thấy được Bùi Dịch gọi đến, cô một bên lái xe một bên gọi điện thoại cầu cứu.

“Chú Lý cứu mạng, có người điên muốn bắt tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Toàn bộ Bắc Kinh đều đã biết rõ

Chuyện này nhất định là một đêm không yên tĩnh, đường phố Bắc Kinh vậy mà lại xuất hiện chuyện đua xe. Trong lúc này cảnh sát giao thông cũng đồng thời xuất phát, tại từng chốt giao thông lấy danh nghĩa kiểm tra nồng độ cồn của người điều khiển phương tiện lưu thông mà kiểm tra giấy tờ.

Chú Lý vừa lúc ở bên ngoài, nhận được điện thoại của Tô Thi Thi, liền nói cho cô một chỗ của mình, Tô Thi Thi chạy tới đó, liền đem vị trí lái trả cho chú Lý.

Chú Lý vừa ra quân, tình hình liền lập tức xoay chuyển. Hồ Sĩ Minh nhân nhất thời ăn rất lớn thiệt thòi, có hai chiếc xe trực tiếp bị đụng ngã lăn.

Bùi Dịch ở phía xa yên lặng nhìn, sắc mặt đã không thể dùng tối đen để hình dung rồi.

Vừa rồi chú Lý gọi điện thoại cho anh xin chỉ thị, anh lập tức đồng ý, để chú Lý lái xe anh đương nhiên an tâm hơn rồi, mà còn chỉ cần cô vui vẻ thì tốt rồi.

Nhưng có phải vui vẻ như thế là tốt không, nếu thật sự vui vẻ như vậy thì tốt! Nhưng nếu là vạn nhất ra chuyện ngoài ý muốn, lúc đó không chỉ là xe hỏng mà người cũng mất!

Nhưng mà Bùi Dịch lúc này đầu nào lại dám trách cứ được Tô Thi Thi? Anh biết cô từ phi là bị uất ức thật lớn, trong lòng khó chịu, chẳng thế thì sẽ không làm như vậy.

Mà còn vừa rồi cực kỳ rõ ràng, cô gái này cũng không có lấy an nguy của mình ra đùa, bọn họ đều rất tin tưởng kỹ thuật của chú Lý.

Tin tưởng là một chuyện, nhìn đến hai xe chạm vào nhau thời điểm, Bùi Dịch tim vẫn lại là không ngừng đập loạn lo lắng không yên.

Bùi Dịch chỉ là nhìn thấy đã lo lắng không yên, Tô Thi Thi tiểu thư là đương sự cũng là kinh hồn bạt vía, ruột gan rối loạn sắp trào ra khỏi miệng

“Chú Lý, chú đi chậm một chút đi! Tôi còn không muốn tuổi còn trẻ mà phải chết sớm đâu!” Tô Thi Thi cảm lấy thanh vịn bên trong xe, nhắm mắt lại kêu lên.

Chú Lý vẻ mặt nghiêm túc, lớn tiếng nói: “Tiên sinh nói, người vui vẻ liền tốt rồi. Bất quá hiện tại, chúng ta nếu đi chậm lại, cũng sẽ bị những người đó vây lên. Người không thấy được bọn họ đều đã đuổi theo đến phát cáu rồi sao.”

“Nếu như bị bọn họ đuổi theo kịp, khẳng định sẽ khiến cho tiên sinh cùng Hồ gia mâu thuẫn, đến lúc đó, Tô tiểu thư cô sẽ rất đau lòng...”

“Người nào đau lòng vì anh ấy, không được nhắc tên anh ấy với tôi!” Tô Thi Thi cắn giận nói.

Chú Lý lập tức ngậm miệng, yên lặng đem tốc độ tăng lên thêm một chút.

“A!” Tô Thi Thi tiếp tục thét chói tai.

Cô tuyệt đối hối hận việc mình gọi chú Lý đến lái xe rồi! Ông chú này khẳng định là lâu ngày không có đưa xe kim nén đến điên rồi, đều nhanh đem chiếc xe việt dã này trở thành tàu lượn trên không rồi.

“Nôn...” Tô Thi Thi choáng váng nghĩ muốn ói rồi.

Mùi vị ợ chua này quá đột ngột, cô cho dù là đầy bụng oán khí, lúc này cũng đều bị hành hạ đến quên hết. “Chú Lý chậm một chút đi! Tôi say xe, đợi lát nữa sao ăn cái gì được!” Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt hô.

“Ăn cái gì?” Chú Lý sừng sốt, khăn trương đem tốc độ xe giảm chậm lại một chút, nghiêm trang nói, “Không sai, tâm trạng không tốt, nên ăn cái gì đó.”

“Tô tiểu thư, cô yên tâm, ở Bắc Kinh này tôi rất thông thuộc đường đi, biết ở đâu có món gì ăn ngon, tôi đưa cô đi khắp Bắc Kinh này ăn một lần, để cho tiên sinh trả tiền.”

Ông nói xong dừng một chút, có chút lo lắng nói: “Tô tiểu thư, cô có thể dừng lại cùng tiên sinh nói một câu hay không, để cho ngài ấy đem hệ thống theo dõi trên đường tắt hết đi, chẳng thể thì bằng lái của tôi nhất định bị tịch thu đó.”

Tô Thi Thi quay qua cảm thấy đầu óc choáng váng nhìn ông, cái gì cũng không muốn nói rồi.

Cô chưa bao giờ biết, thì ra chú Lý vậy mà cũng là người thích nói nhiều.

Ông chú à, chẳng lẽ chú không biết, tôi với tiên sinh nhà chú đang ở giai đoạn tình cảm có nguy cơ sao? Tôi đây là rời nhà trốn đi đó, sao chú cứ một câu lại tiên sinh tiên hai câu cũng sinh tiên sinh, cực kỳ phiền có biết hay không!

Tô Thi Thi quyết định không cần tiếp tục nói chuyện với chú Lý, người này hoàn toàn là Bùi Dịch phái tới nằm vùng.

Tô Thi Thi không nói lời nào, chú Lý phút chốc cũng không biết muốn nói gì, bên trong xe nhất thời trầm mặc.

Mà Tô Thi Thi không biết, lúc này bọn họ ở trong xe nói từng câu từng chữ, Bùi Dịch đều đã nghe được rõ ràng. Chú Lý từ đầu liền không cắt đứt cuộc trò chuyện với Bùi Dịch, tương đương phát sóng trực tiếp.

Bùi Dịch đợi nửa ngày, cũng chưa nghe được Tô Thi Thi trả lời vấn đề vừa rồi, trong mắt hiện lên một tia hiu quạnh.

Xem ra, vị hôn thê của anh không tính toán tha thứ cho anh rồi.

Bằng không dựa theo tính tình Tô Thi Thi, nghe được chú Lý câu nói kia, khẳng định sẽ suy nghĩ một chút rồi đồng ý, sau đó nhân cơ hội này bắt chẹt anh một phen, để cho chú Lý vụng trộm mang cô đi đưa xe.

Mà lúc này Tô Thi Thi vậy mà một câu cũng không nói, Bùi Dịch trong lòng có chút bất an, chỉ có thể yên lặng theo sát, không dám đi quấy rầy cô.

Lúc này, Tần Phong gọi điện thoại đến, trong giọng nói có chút thờ hờn hển: “Cậu có biết họ Hồ điên khùng kia huy động bao nhiêu vệ sĩ không? Tôi thật không biết hẳn đối với Thi Thi nhà của chúng ta để tâm đến như vậy, vậy mà huy động 100 vệ sĩ. Không tôi tôi cũng đem tất cả người của chúng ta huy động ra hết, bằng không thật đúng là chặn không được bọn hắn.”

Bùi Dịch vừa nghe mặt trắng xanh một phen liền trầm, không nói gì.

Tần Phong ở bên kia lái nhai: “Tôi nói nè, cậu thu phục được Thi Thi chưa? Thời gian dài như vậy, nếu còn tiếp tục quậy đến như vậy, tất cả người ở Bắc Kinh này đều sẽ biết rõ.”

Bùi Dịch tiếp tục trầm mặc.

“Được, bây giờ quả thật có chút khó khăn. Cậu cố lên, tôi phải về nhà đỡ Ngọc nhà tôi đây.” Tần Phong dừng một chút, lại nhắc nhở một câu: “Phòng chừng bác gái ở bên kia cũng đã nhận được tin tức, chính cậu tự mình để ý một chút, bây giờ cũng đừng phạm sai lầm, để cho Thi Thi lại chịu ủy khuất. Hôm nay cậu nếu không thể đưa em ấy trở về, phòng chừng về sau liền khó khăn.”

“Đồ đồ...” Bùi Dịch nghe di động truyền ra âm thanh kết thúc cuộc gọi, ánh mắt có chút phức tạp.

Anh làm sao không biết, hôm nay nếu không thể đem Tô Thi Thi khuyên trở về, phòng chừng giữa bọn họ thật sự lại có ngăn cách.

Anh nhìn về phía trước đã dừng lại, Tô Thi Thi nhìn nhà hàng Tây đã đóng cửa đến gần người, hơi hơi thờ dài, lấy điện thoại ra gọi cho ông chủ nhà hàng này, để cho hắn thông báo cho người mở cửa buôn bán.

Vì thế, Bắc Kinh liền xuất hiện một màn phi thường quý dị, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi mặc áo lông màu xanh phất đứng ở trước mỗi một nhà hàng mặt phát ngốc một hồi, sau đó nhà hàng kia sẽ đột nhiên buôn bán.

Tô Thi Thi đến rất nhiều nhà hàng, mỗi nơi đều chỉ gọi một món, mỗi món chỉ ăn một miếng, ăn xong ngồi phát ngốc một hồi, lập tức liền đi.

Cô lấy thẻ ra thanh toán là một tấm thẻ đen vô hạn mà Bùi Dịch cho cô. Tấm thẻ này cô cho tới bây giờ chưa từng dùng qua.

Nhưng mà hôm nay - - không lấy ra quét để làm chi? Chẳng lẽ chờ cô gái khác chiếm tiện nghi sao!

Tô Thi Thi gần như đem tất cả nhà hàng ở Bắc Kinh toàn bộ đều ghé ăn hết, quét thẻ đến vui vẻ vô cùng!

Nhưng ngay cả như vậy, những chuyện phiền não trong đáy lòng cô chỉ yên tĩnh một chút, liền giống như là thuốc độc nhanh chóng tấn công đến từng tế bào trên người cô, để cho cô muốn thét chói tai.

“Con còn nhớ rõ Trạm Dẫn Lan không?”

“Chưa bao giờ từng quên qua...”

Đoạn đối thoại của mẹ con Bùi Dịch không ngừng ở trong đầu óc cô phóng đại.

Chưa bao giờ từng quên qua...

Chưa bao giờ từng...

Tô Thi Thi mạnh bưng kín đầu, cô muốn đánh bay âm thanh kia ra ngoài, nhưng mà giọng nói của người đàn ông kia không ngừng mà ở trong đầu cô vang dội cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, như ma âm xuyên não.

Cô thừa nhận, cô rất khổ sở, càng còn nhiều bối rối.

Lúc Bùi Dịch nói những lời này, cực kỳ thật cực kỳ nghiêm túc, thật sự làm Tô Thi Thi khổ sở muốn rơi nước mắt.

Cô cũng muốn biểu hiện kiên cường một chút, nhưng mà cô không chế không nổi.

“Chú Lý, về đại học Thành Phố, tôi còn muốn ăn thịt nướng.” Tô Thi Thi nhìn nhìn thời gian, đã một giờ sáng, nhưng mà quán thịt nướng kia hẳn là còn đang buôn bán. Bởi vì bên cạnh đại học Thành Phố có một nhà xưởng, công nhân tan ca trễ sẽ ghé đây ăn, có sẽ gấp ăn vài người trở về nghỉ ngơi, quán ăn này bán cho sinh viên về khuya sẽ bán cho những công nhân này.

Quả nhiên, lúc Tô Thi Thi bọn họ trở về, phát hiện quán thịt nướng còn đang buôn bán.

“Cô gái, cô như thế nào lại tới nữa rồi? Vừa rồi những cái này cũng chưa ăn xong, mà còn tiền bạc của cô cũng đưa dư rồi, tôi lại đem cho cô mỗi dạng một phần nhé?” Bà chủ vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức liền cười đón chào, đồng thời xưng hô cũng sửa lại, không tiếp tục kêu cô là bạn học.

Đã trễ thế này lại vẫn ở bên ngoài, phòng chừng không phải sinh viên trong trường học rồi.

Tô Thi Thi cười nói cảm ơn, ngồi ở trên vị trí lẳng lặng ngẩn người.

Mà nơi xa, xe Bùi Dịch lẳng lặng dừng ở ven đường, liền như vậy canh chừng cô.

Hai người một người ngồi ở quán thịt nướng ngẩn người, một người ngồi ở trong xe nhìn Tô Thi Thi ngẩn người.

Mãi đến khi cánh cửa xe bên ghế lái phụ của Bùi Dịch được mở ra, cầm lấy một thanh thịt nướng đưa tới trước mắt anh, phá trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Muốn tạm giam

“Truy đuổi cả đêm không đối bụng sao? Ăn một chút gì lót dạ đi, còn có khí lực tiếp tục đi theo.”

Tần Phong tay trái nắm lấy một thanh thịt dê đưa tới trước mặt Bùi Dịch, tay phải đưa cho anh một lon bia.

Thấy Bùi Dịch quay sang, Tần Phong nở nụ cười: “Như thế nào, nhìn đến là tôi không phải em ấy, cực kỳ thất vọng?”

Bùi Dịch tiếp nhận xiên thịt dê cùng lon bia, không nói gì.

Tần Phong uống một ngụm bia, oán giận nói: “Cậu cũng không hỏi xem tôi như thế nào lại trở lại? Tôi đúng là hy sinh thời gian ở chung với cô vợ bé nhỏ ở nhà đến đây cùng cậu nè.”

Bùi Dịch mở lon bia ra, cùng anh ta cùng một cái, uống, tiếp tục trầm mặc.

Lúc này quả thật rất thích hợp uống một chút bia để bình tĩnh, bằng không anh thật sự sợ chính mình chịu không được, sẽ lao ra đem Tô Thi Thi bắt trở về.

Tô Thi Thi cũng uống bia, lúc này một người tự rót tự uống, đã uống đến say khướt, nhìn đến cô thành ra cái dạng này, Bùi Dịch mảy mui càng lúc càng chặt rồi.

“Cậu nói xem em ấy có biết cậu đi theo em ấy không?”

Tần Phong nói xong trái lại tự nở nụ cười: “Em ấy thông minh như thế, đương nhiên đoán được, bằng không, em ấy lúc này hẳn là đã trở về nhà.”

Anh ta nói xong vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch, thờ dài nói: “Này người anh em, không phải tôi nói cậu rồi sao, cậu từ đầu liền không cần đuổi theo, lấy sự hiểu biết của tôi đối với Thi Thi mà nói, cậu nếu không đuổi theo như vậy, lúc này em ấy đã sớm về nhà rồi. Các người tối đa là hai người ở nhà đánh một trận, cũng sẽ không biến thành hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh này đều biết rõ.”

Bùi Dịch một ngụm đem lon bia uống cạn, híp mắt không nói gì.

Tần Phong nói anh đương nhiên hiểu rõ, anh biết Tô Thi Thi chưa bao giờ là người cố tình gây sự, liên tính cô tức giận đến thương tâm, cũng sẽ trở về cùng anh nói chuyện rõ ràng

Nhưng mà nếu thật làm như vậy, Bùi Dịch lại sợ hãi anh sẽ thật sự mất đi Tô Thi Thi, còn không bằng như bây giờ đi theo sau lưng cô, yên lặng cùng cô phát tiết.

“Cậu ấy hả, tôi đã sớm nhắc nhở qua cậu, người phụ nữ kia không phải chiều như thế, cậu xem cậu đi đều đã đem em ấy chiều đến vô pháp vô thiên rồi. Thấy chưa, tôi nhìn thấy cậu tối hôm nay thất bại không ít?”

Tần Phong nói xong liền túm lấy di động Bùi Dịch, yên lặng mở ra xem.

“Chắc chắn, không nhiều lắm, mười vạn (340tr đó).” Tần Phong lắc đầu, cảm thán nói, “Nếu như là Ngọc nhà tôi có như thế hiểu chuyện thì tốt rồi, người phụ nữ kia lần trước cấu kình với tôi, vậy mà đem thẻ của tôi đều đã quét đến điên cuồng, vẫn lại là Thi Thi tiết kiệm biết lo cho gia đình nha!”

Tần Phong vừa dứt lời, bên trong xe đột nhiên vang lên một giọng nói cổ quái.

“Tần Phong, anh vậy mà ở sau lưng nói xấu em, anh ghét bỏ em! Hu hu hu...”

“Ngọc?”

Tần Phong u mê, không thể tin nhìn Bùi Dịch trong tay nắm di động.

Này không phải di động của anh ta sao? Từ khi nào thì ở trong tay Bùi Dịch? Mà còn chết tiệt, vậy mà gọi cho điện thoại Ôn Ngọc. Tần Phong mặt đều đã tái rồi: “Bùi Dịch, cậu quá âm hiểm rồi!”

Tần Phong lúc này thật sự rất muốn đánh người rồi!

Bất quá anh cũng không có nhìn Tần Phong, mà là nhìn chăm chăm về hướng quán thịt nướng.

Cũng không bao lâu, điện thoại Tô Thi Thi liền vang lên.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua điện báo biểu hiện, liền nhận.

Tần Phong nhìn đến đây vui sướng khi người gặp họa nói: “Xem ra em ấy đem chúng ta đều đã chặn cuộc gọi từ chối không tiếp nhận điện thoại, lại vẫn là Ngọc nhà tôi mặt mũi lớn ha. Bất quá, cô gái nhỏ kia cũng dám gạt tôi? Cô ấy vậy mà nói vẫn liên hệ không được Thi Thi, xem tôi trở về xử em như thế nào đây!”

Tần Phong đoán không lầm, điện thoại gọi đến cho Tô Thi Thi quả nhiên là Ôn Ngọc gọi tới tổ khổ.

Chỉ thấy Tô Thi Thi mặt say lờ đờ tươi tỉnh, một bên nghe điện thoại một bên cười.

“Tôi cùng cô nói đàn ông không một ai tốt cả, hai người bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, cũng không phải lần đầu tiên rồi. Tôi cùng cô nói, Bùi Dịch có cái thẻ đen xài hoài không hết, Tần Phong khẳng định cũng có...”

“CLGT!” Tần Phong ở trong xe nghe được lời Tô Thi Thi nói, sắc mặt xanh mét, quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Bùi Dịch, “Tôi nói cho cậu, món nợ này tôi nên tính trên đầu cậu, công ty tôi gần đây muốn mở rộng, cần rất nhiều tiền. Cậu không biết người phụ nữ kia năng lực mua sắm, quả thực quá phả sản rồi!”

“Mà còn cậu biết không, người phụ nữ kia đầu óc rộng tuếch, mua sắm nhiều cũng không nói đi vậy mà toàn bộ quyền cho công trình Hy Vọng, chuyện này tuyệt đối là Thi Thi dạy, các cô ấy tại sao đối với sự nghiệp từ thiện ham thích như thế!”

Nói tới đây, mạnh nghĩ tới cái gì, khẩn trương nhìn chăm chăm Bùi Dịch: “Cậu nha đừng nói lại tiếp tục mật báo đi?”

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi phun ra hai chữ: “Không có.”

Chuyện anh muốn làm mục đích đã đạt được, làm sao lại có thể tiếp tục làm chuyện nhảm chán như thế.

Chỉ là nhìn khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc gọi điện thoại tươi cười, nụ cười kia làm cho anh cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhưng mà khi Tô Thi Thi vừa cúp điện thoại, trên mặt tươi cười chậm rãi biến mất, lại là vẻ mặt không chút thay đổi.

Lần này Bùi Dịch liền phát sầu, không biết làm như thế nào mới có thể để cho Tô Thi Thi vui vẻ thật sự.

Tần Phong nhìn đến đây, lại đưa ra hai lon bia đưa cho anh.

Bùi Dịch lấy một lon, im lặng tiếp tục uống.

Chỉ là bia còn không có uống xong, Tô Thi Thi liền đi rồi.

Chú Lý đã ở trên xe ngủ một giấc, Tô Thi Thi để cho ông trở về nghỉ ngơi, ông lại không chịu.

Tô Thi Thi trong lòng có chút băn khoăn, xoa xoa cái bụng đã ăn đến tròn xoe, thật sự là ăn không vô, quyết định về nhà trước rồi tính. Cô vẫn như cũ không có đi xem bốn phía, giống như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở sau lưng đi theo một dạng.

Chú Lý bây giờ đem tốc độ xe chạy thật sự chậm, lại nói truyện cười đùa cùng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghe xong tâm tư muốn khóc đều có rồi.

“Buồn cười không?” Chú Lý quay đầu, vẻ mặt buồn bực nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẫn cứ bài trừ một cái nụ cười ngại ngùng, ha ha cười gượng một tiếng: “Thật sự không buồn cười.”

Chú Lý thất bại không thôi, nói thầm: “Khó trách mỗi lần tôi kể truyện cười cho bà ấy liền bị đuổi ra ngoài.”

Tô Thi Thi vừa nghe, lập tức tinh thần tỉnh táo, hỏi lại.

Cô vẫn chưa thấy qua người nhà của chú Lý, thì ra là chú ấy vậy mà còn không có kết hôn, nhưng mà cũng có đối tượng yêu mến. Tô Thi Thi nghe chuyện tình của bọn họ, đầy lòng những cái khó chịu nặng nề như vậy đã mạnh mẽ mà chậm rãi biến mất rồi.

“Con người mà, kỳ thật không nhất thiết phải so đo quá nhiều. Lúc còn trẻ bà ấy đã gặp qua rất nhiều người, tình duyên trắc trở, tôi gặp được bà ấy đúng lúc giống như là duyên phận liền nhận ra chúng tôi thuộc về nhau. Tôi cực kỳ cảm tạ những đàn ông đó đã làm cho bà ấy trưởng thành hơn chính chắn hiểu chuyện hơn, không có bọn họ thì sẽ liền không có bà ấy như bây giờ.”

“Không có bọn họ liền đều không có bà ấy của bây giờ...”

Tô Thi Thi thì thảo nhớ kỹ những lời này, bỗng nhiên như là có cái gì đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.

Đúng là loại cảm giác này tới quá nhanh, cô còn không có bắt lấy, đột nhiên nhìn đến phía trước có người hướng tới bọn họ xua tay.

“Là cảnh sát giao thông đang kiểm tra người điều khiển xe có uống rượu, đã trễ thế này còn đứng tra, thực vất vả.” Chú Lý vừa nói, một bên dừng xe lại tiếp nhận kiểm tra.

Ở phía sau không xa, Bùi Dịch cũng chậm rãi giảm tốc độ xe lại, nhìn đến cảnh sát giao thông ở phía trước, sắc mặt mạnh biến đổi, lập tức đem xe hướng tới phía trước lao tới.

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế Tần Phong sững sờ, có chút khó hiểu nói: “Cậu chạy lên để làm chi? Không thấy được đang kiểm tra người điều khiển xe có uống hay không sao? Cậu uống rượu bị kiểm tra ra được, sẽ bị tạm giam.”

“Cô ấy cũng uống rượu.” Bùi Dịch chỉ nói như vậy một câu, vẫn như cũ lái xe hướng phía trước phóng đi.

“Không phải chú Lý có ở đó sao?”

“Chú Lý sẽ lái xe chậm như thế sao?” Bùi Dịch quay đầu lờm Tàn Phong một cái, người này có phải uống đến hồ đồ rồi hay không.

Mà còn lấy hiểu biết của anh đối với Tô Thi Thi, cô phỏng chừng không nỡ để cho chú Lý lái xe, lúc này rất có khả năng là cô đang lái xe.

Vạn nhất bị cảnh sát giao thông kiểm tra được...

Bùi Dịch đương nhiên là có năng lực sẽ không để cho Tô Thi Thi gặp chuyện không may, nhưng mà vạn nhất dọa đến Tô Thi Thi làm sao bây giờ.

Cô gái ngốc này hôm nay đã đầy đủ thương tâm rồi, anh cũng không nghĩ muốn cô lại gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

“Đợi một chút... Cậu hiện tại đưa lên cửa không phải...”

Tàn Phong còn chưa nói xong, xe bọn họ đã bị cảnh sát giao thông cản lại rồi.

Cửa kính xe hạ xuống, cảnh sát giao thông nhìn người bên trong lộ ra, mày liền nhíu lại, lập tức kêu gọi đồng đội của chính mình: “Có uống rượu mà còn điều khiển xe, tạm giam!”

“Tiểu đồng chí, cậu nhìn rõ ràng xem, là ai đang lái xe?” Tàn Phong nhướn mày, dụng ánh mắt ý bảo cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông này đại khái là người mới, mà còn tinh thần trọng nghĩa mười phần, vừa nghe đến Tàn Phong nói, lập tức bày ra một cái còng tay, nghiêm túc nhìn chằm chằm Bùi Dịch: “Đồng chí, mời đưa ra CMND, mặt khác các vị đừng hồng trôn tội, trước pháp luật mọi người giống nhau đều là ngang hàng, mặc kệ là ai, anh chắc chắn bị tạm giam rồi!”

Được, lần này ngoạn chơi lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Em vậy mà thật sự mặc kệ anh

Gió đông mạnh mẽ thổi qua, hai chiếc xe cảnh sát chặn trước mặt ở một chiếc Land Rover cùng Bentley. Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi nắm còng tay, cương trực công chính nhìn Bùi Dịch.

“Vui lòng cho tôi kiểm tra CMND!” Giọng nói của vị cảnh sát giao thông kia lớn một chút, đối với Bùi Dịch không phối hợp có chút phản cảm.

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi từ cửa sổ ghế lái phụ lộ đầu ra nhìn, khi thấy vị cảnh sát giao thông trẻ kia trên tay cầm còng tay, ánh mắt trừng tròn xoe, “Đùa giỡn cái gì? Đây là muốn tạm giam Bùi Dịch sao?”

Tô Thi Thi vui vẻ, lại có chút vui sướng khi người gặp họa.

Bùi tiên sinh sợ là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này đi, nhìn anh ngồi trên xe, giống như không biết nên như thế nào ứng phó rồi.

Mà những người khác nào biết đâu rằng, Bùi Dịch lúc này đâu nào không biết ứng phó như thế nào, mà là chính đang nhìn chằm chằm người phụ nữ ngồi chỗ ghế lái phụ đang nhô đầu ra kia.

Bên cạnh Tàn Phong đương nhiên cũng thấy được, không nói gì lờm một cái Bùi Dịch: “Đã nói cậu không cần đi lên, mà quá quan tâm cái gì.”

Lái xe từ đầu liền không phải là Tô Thi Thi, đâu nào có chuyện bị bắt vì uống rượu rồi lái xe!

Bùi Dịch chau mày, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Anh đêm nay tâm tình không yên, lại uống rượu, đầu óc vốn không được rõ ràng lắm. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách vừa thấy đến xe chạy chậm như thế, liền cho rằng là Tô Thi Thi đang lái xe.

“Lần này tốt rồi, tự động đưa đến cửa.” Bùi Dịch lờm tên cảnh sát giao thông trẻ tuổi không thức thời này một cái, có chút không kiên nhẫn.

Chặn đầu xe của anh, lại còn lấy còng tay ra lăm le với anh, tên cảnh sát giao thông này lá gan trái lại rất lớn!

Mà phía trước Tô Thi Thi nhìn đến đây, yên lặng tựa đầu rút trở về.

Chú Lý tự nhiên cũng chú ý tới tình huống ở phía sau, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn ông, quay đầu ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt nói: “Chúng ta quen biết anh ta sao?”

“Lái xe!”

“Cái này...” Chú Lý có chút khó xử, nhưng mà trước mắt cái tình hình này cực kỳ rõ ràng, Tô Thi Thi con giận còn chưa tan.

Nhớ tới Bùi Dịch ra lệnh cho ông chỉ cần để cho cô vui vẻ liền phải nghe theo, chú Lý chỉ có thể yên lặng nổ máy xe.

Chỉ nghe một trận tiếng động cơ ô tô nổ vang vang lên, Land Rover nhanh chóng liền hướng tới phía trước chạy đi.

Bùi Dịch thấy như vậy một màn, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm đen rồi. Tay trái đang đặt trên tay lái, hơi hơi nắm chặt quả đấm, đây là dấu hiệu tức giận đến sắp bạo phát.

Tần Phong trong lòng căng thẳng, khẩn trương đối với vị cảnh sát giao thông kia nói: “Tôi nói này tiểu đồng chí, hôm nay chỉ là một hiểu lầm, trở về chúng tôi sẽ đến cục giải thích...” Anh ta vốn là nhìn thấy sắc mặt Bùi Dịch không quá tốt, muốn cho vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi này tìm cái bậc thang đi xuống.

Nào biết vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia lại nghiêng mặt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, bầy xuất dụng cụ đo lường còn, lạnh giọng nói.

“Há mồm, thổi khí, nếu nồng độ cồn kiểm tra được vượt chỉ tiêu mà nói lập tức theo tôi tới cục cảnh sát. Các người cho dù là không lấy tánh mạng chính mình coi trọng, nhưng mà đừng lấy tánh mạng người khác nói đùa, uống rượu mà điều khiển xe có bao nhiêu nguy hiểm, các người biết không...”

“Rùm...” Ngay lúc vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia vô cùng chính nghĩa thao thao giáo huấn Bùi Dịch, xe đột nhiên khởi động rồi.

Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, không nói được một lời nổ máy xe, sau đó chân nhấn ga, xe roạt một phen liền xông ra ngoài.

Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia động tác rất nhanh, cuống quýt vọt đến một bên, không thể tin nhìn người lái xe lớn gan này.

Một giây sau hần liền ấn bộ đàm, trực tiếp liên lạc tổ chức: “Biển số xe xxxx, uống rượu điều khiển xe bỏ chạy, xin trợ giúp! Biển số xe xxxx, uống rượu điều khiển xe bỏ chạy, xin trợ giúp!”

“Hú Hú hú...” Bốn phía lập tức vang lên một trận tiếng cảnh báo, hai chiếc xe cảnh sát thẳng đuổi theo Bentley mà đi.

Bởi vì vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia ra sức thông báo, rất nhanh cái xe cảnh sát khác cũng xuất phát đuổi theo.

Trong lúc này, rạng sáng thành phố Bắc Kinh giống như chợt đột nhiên sống lại, lập tức phi thường náo nhiệt.

Tô Thi Thi vốn dĩ tâm tình có chút tốt, nhưng mà vừa quay đầu nhìn đến sau lưng Bùi diên lên mà đuổi theo, mặt bả một phen liền đen.

Quay đầu đối với chú Lý hung tợn nói: “Cắt đuôi anh ta!”

“Vâng!” Chú Lý kiên trì già tăng chân ga, vẫn còn không quên nói với Tô Thi Thi, “Quay về người nhất định phải giúp tôi cầu xin, Bùi tiên sinh tính sở thật sự quá lợi hại, tôi không phải là đối thủ của ngài ấy!”

“A... Anh ta giám sao. Dù sao hôm nay, trước để cho anh ấy khó chịu rồi tính!” Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Con giận của cô còn chưa tan nha, Bùi Dịch lại cho là cô chỉ như vậy là xong sao. Hiện tại tốt rồi, sau lưng kéo theo một nhóm lớn xe cảnh sát, sợ là toàn bộ người ở Bắc Kinh không biết hai người bọn họ cãi nhau sao?

Nghĩ tới Nhậm Tiểu Vi nói với cô những lời đó, Tô Thi Thi trong lòng liền khó thở.

Tô Thi Thi là càng nghĩ càng giận, một cái về để cho chú Lý lái xe nhanh hơn: “Chú Lý, cắt đuôi không được anh ta, chúng ta hôm nay người nào cũng đều đừng hòng về nhà ngủ!”

Cô nói xong liền ngáp.

Mệt muốn chết, vốn dĩ nghĩ muốn ăn uống no đủ thì về nhà, hiện tại tốt rồi, lại bị cảnh sát đuổi theo!

Chú Lý nhanh muốn khóc: “Ô tiểu thư, Bùi tiên sinh cũng là cao thủ đua xe, tính năng của chiếc xe kia lại tốt hơn so với chúng ta, làm sao mà cắt đuôi được?” Anh ấy? Đua xe?” Tô Thi Thi trừng lớn mắt, không thể tin nhìn chú Lý.

Lúc trước Tô Thi Thi lại vẫn cảm thấy kỳ quái, cao thủ đua xe như chú Lý làm sao có thể cam tâm tới làm lái xe Bùi Dịch? Cho dù là Bùi Dịch trả nhiều tiền bạc, bọn họ những cao thủ đua xe cao ngạo này cũng chẳng thêm ngó tới.

Hiện tại xem như hiểu rõ, phỏng chừng là bại tướng dưới tay Bùi Dịch.

“Chạy lên cao tốc, chiếc xe kia của anh ta xăng cũng không thể nhiều hơn chúng ta đi?” Tô Thi Thi nói.

Chú Lý khoe miệng giật giật: “Người thật lợi hại!”

Chú Lý đem xe rẽ sang hướng khác, trực tiếp chạy lên cao tốc.

Bùi Dịch lúc thấy một màn như vậy ánh mắt tối sầm lại, không hề nghĩ ngợi cũng theo đi lên.

Lúc này, xe cảnh sát đi theo phía sau càng ngày càng nhiều, trên cao tốc cũng có xe cảnh sát đang chặn lại.

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn toàn bộ cảnh này, đầu óc choáng váng nảy giờ, không nói gì nhìn Bùi Dịch: “Cậu không sợ em ấy gặp chuyện không may à, còn dám đuổi theo?”

Bùi Dịch mỉm cười, tốc độ không chút nào chậm lại.

Tần Phong bị tốc độ kinh người này dọa đến nổi mặt đều nhanh trắng rồi, vắt hết óc nói: “Chú Lý dù sao tuổi tác cũng đã lớn, giờ này đã rạng sáng hai giờ, lái xe rất nguy hiểm, nếu lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...”

“Két - -” một tiếng phanh xe chói tai vang lên, Bentley đang bay nhanh ở trên mặt đường trượt về phía trước một khoảng cách rất dài mới dừng lại. Âm thanh chói tai kia, cách mấy chục mét đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Tô Thi Thi roạt một phen ngồi thẳng người, rất nhanh quay đầu về phía sau nhìn xem, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: “Làm sao vậy? Hắn không xảy ra chuyện đi?”

Chú Lý gần như là lúc nghe được tiếng phanh xe trước tiên, liền thả chậm tốc độ xe. Chậm rãi dừng xe lại, quay đầu nhìn thoáng qua, mới bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra. “Không có việc gì, không có việc gì, hắn là tiên sinh dừng lại rồi.”

Tô Thi Thi cắn chặt môi không nói gì, chỉ là ở một khắc này, đột nhiên cảm giác khí lực toàn thân như là bị tháo nước một dạng, chỉ cảm thấy sau lưng chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

“Cuối cùng yên tĩnh rồi.” Chú Lý lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ.

Ông vừa rồi vẫn luôn cầu nguyện, Bùi Dịch có thể dừng lại, bằng không cứ đuổi theo tiếp như vậy thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Cuối cùng Bùi tiên sinh vẫn lại là không nỡ với Tô tiểu thư, bất quá vừa rồi dừng lại một cái kia cũng thật đầy đủ dọa người.

Lúc này cách bọn họ ba mươi thước nơi xa bên trong xe Bentley, Tần Phong tức giận đến nỗi nghĩ muốn đánh người.

“Tôi về sau nếu còn ngồi xe của cậu tôi liền không họ Tần!” Tần Phong một tay lau trán, một tay xoa trước ngực. Vừa rồi nếu không có dây an toàn cột lấy, anh ta phỏng chừng đều đã bay ra ngoài rồi.

Bùi diên khùng lại như là kẻ đầu gối một dạng ngồi ở trên chỗ, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm phía trước, anh nhìn đến xe Tô Thi Thi dừng lại, trong mắt ánh sáng nhu hòa chớp lóe rồi biến mất.

Cô gái nhỏ kia hẳn là đau lòng rồi?

Khổ nhục kế này vẫn lại là rất đáng!

“Bùi Dịch, làm gì vậy? Lần này cậu không nghĩ muốn đi cục cảnh sát đều đã khó khăn rồi.” Tần Phong đẩy một phen Bùi Dịch, chỉ chỉ bên ngoài, chỉ thấy bọn họ đã bị hơn mười chiếc xe cảnh sát vây lại tới nước không còn kẽ hở, chấp cánh khó thoát.

Lúc này, Tô Thi Thi nhìn thoáng qua tình hình phía sau, lặng lẽ lôi kéo chú Lý. Nhỏ giọng nói: “Khẩn trương đi mau, chẳng thế thì chúng ta cũng phải bị bắt vào.”

“Đứng. Chẳng thế thì bằng lái của tôi liền không bảo vệ được rồi.” chú Lý khẩn trương động xe, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch nhìn đến Land Rover bay nhanh chạy mất, mặt tối đen rồi.

Tô Thi Thi, em vậy mà thật sự mặc kệ anh!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Tâm tư Bùi tiên sinh

Tô tiểu thư chạy, để lại Bùi tiên sinh một mình đối mặt với các ánh mắt loại nghi ngờ, mà Tần tiên sinh lại ở trên ghế lái phụ giả say, đánh chết cũng không

tinh.

Lục tục từ trong xe cảnh sát xuống rất nhiều người, thậm chí có súng thật đạn thật, cao độ cảnh giác hướng tới Bentley vây lại.

Mà khi đội trưởng đội cảnh sát giao thông nhìn đến người đang ngồi trong buồng lái thực ra là Bùi Dịch khi đó, tiểu tâm can thiếu chút nữa đình chỉ nhảy động, hận không thể đánh chết tên cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia.

Bắt ai không bắt lại đi bắt một tổ tông trở về! Chán sống sao!

Bùi Dịch tuy ở Bắc Kinh này so ra kém Tứ Đại Gia Tộc hiển hách, nhưng cũng không phải người bình thường có thể chọc được. Huống hồ loại chuyện này luôn là chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, liên tính anh uống rượu lái xe bị bắt tại trận, cũng đừng làm ra chuyện lớn như vậy. Hiện tại tốt rồi, phỏng chừng toàn thành phố đều đã biết rõ.

“Bùi tiên sinh, cái này... Đây là có phải có cái gì hiểu lầm không?” đội trưởng đội cảnh sát giao thông nặn ra một mặt tươi cười, khó xử nhìn Bùi Dịch.

“Không có hiểu lầm” Bùi Dịch mở cửa xe đi xuống xe, đối với đội trưởng cảnh sát giao thông coi như khách khí, hướng hân hơi hơi gật gù đầu, lập tức xoay người hướng tới xe cảnh sát đi đến.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông trong lòng giật mình, vội vàng đi theo.

Bùi Dịch trực tiếp ngồi vào trong một chiếc xe cảnh sát, cái gì cũng không nói, một bộ dáng ta đây là công dân tốt bụng.

Thấy Bùi Dịch thật sự tính toán theo chân bọn họ đi cục cảnh sát để giải quyết, đội trưởng đội cảnh sát giao thông nhẹ nhàng thở ra. Nếu Bùi Dịch phản kháng mà nói, hẳn thật đúng là không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

“Đều đã xong thì mọi người trở về đi, hôm nay mọi người vất vả rồi.” Đội trưởng cảnh sát giao thông đối với các vị cảnh sát giao thông khác nói qua loa vài câu, liền tự mình lái xe mang theo Bùi Dịch đi.

Xe bọn họ vừa đi, Tần Phong giả say lập tức ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn xe cảnh sát đang rời đi, yên lặng lắc lắc đầu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho luật sư, để cho hắn đến cục cảnh sát một chuyến.

Bùi Dịch như vậy mà tiến vào cục cảnh sát, khẳng định sẽ nhiệt náo gây xôn xao dư luận, bọn họ tất phải trước tiên xử lý tốt.

“Có nhà không thể về, cũng thật đầy đủ thảm, vì cái gì thụ thương luôn là tôi?” Tần Phong bất đắc dĩ cực kỳ.

Bên kia Bùi Dịch ngồi ở trên xe cảnh sát, mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, không biết suy nghĩ cái gì.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thấy anh như vậy, cũng không dám quấy rầy anh, chỉ yên lặng lái xe.

Bùi Dịch ngồi một hồi lâu mới có phản ứng, lấy điện thoại ra soạn một cái tin nhắn.

“Vợ à, nhớ tới chuộc anh về. - - Chồng.”

Lúc anh kí tên, dừng một chút. Nhưng mà nhìn chăm chăm chữ 'chồng' kia, mày anh liền nhúu lại một phen. Nếu gửi như vậy, phỏng chừng Tô Thi Thi lại sẽ tức giận, bởi vì cô gái nhỏ kia vẫn kiên trì lúc hai người còn chưa kết hôn không cho anh tự cho mình là chồng cô, anh cũng không thể làm khác.

Bùi Dịch suy nghĩ hồi lâu, vẫn lại là đem chữ 'chồng' kia xóa sạch, đánh lên hai chữ Bùi Dịch.

Nhưng lại vẫn cảm thấy được không hài lòng, suy nghĩ lại, sau cùng đem Bùi chữ cũng xóa bỏ hết.

“Vợ à, nhớ tới chuộc anh về. - - Dịch.”

Bùi Dịch nhìn chăm chăm tin nhắn này lại nhìn nửa ngày, mới tìm số điện thoại của Tô Thi Thi, gửi đi.

Lập tức đưa điện thoại di động thả lại trong túi, lưng tựa vào ghế ngồi nhắm nghiền mắt, như là ngâm thờ dài.

Anh bây giờ còn có thể làm sao, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Bắt quá lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra đuổi theo vợ mình lại mệt như thế!

Tô Thi Thi nếu mà tức giận vẫn còn không tiêu, anh cũng không biết phải làm sao bây giờ, hi vọng khổ nhục kế này có tác dụng, dù sao không phải người nào lúc lấy lòng vợ mình, đều có thể bị cảnh sát bắt lại.

Anh mặc kệ mình có thể trở thành truyện cười cho toàn bộ người ở Bắc Kinh này hay không, dù sao Bùi Dịch hiện tại cũng không có biện pháp khác.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông lái xe ngồi ở phía trước, cảm thấy được sau lưng có chút rét run, hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua Bùi Dịch từ kính chiếu hậu, đột nhiên phát hiện vị Bùi tổng này khóe miệng đang cong lên, như là đang cười.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thân thể giật mình, thiếu chút nữa đã dừng xe lại.

Nghe nói Bùi Dịch này rất khó ở chung một chỗ, hẳn không phải sẽ xử ông luôn chứ?

Nhưng lập tức đội trưởng đội cảnh sát giao thông lại lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêm túc thăm mắng chính mình một tiếng. Ông hôm nay việc làm là theo lẽ công chấp pháp, lại không có phạm cái gì sai.

Nếu Bùi Dịch chính là bởi vì chuyện này làm khó dễ cho ông mà nói, kia cũng không phải năng lực hiện tại của ông có thể xử lý.

Chỉ là Bùi Dịch vẫn ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần, không có mở miệng nói một câu.

Mà Tô Thi Thi đang trên đường ở về Thi Dịch, trong di động thu được cái tin nhắn kia.

Cô khẽ cắn môi, cúi đầu yên lặng nhìn cái tin nhắn này, trên mặt biểu tình dao động, nhất thời nhìn không ra cảm xúc thật.

Được một lát, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ban đêm tối đen bởi vì có đèn đường mà có vẻ mù mịt, rất giống tình yêu của cô cùng Bùi Dịch.

“Tình yêu...” Tô Thi Thi thì thầm nhắm mắt hai chữ này. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó thật là tình yêu sao? Đúng là tình yêu của anh đã từng cho người khác...

“Tô Thi Thi, tình yêu của mày lại không có từng cho người khác sao?” Tô Thi Thi nhắm mắt lại, ở trong lòng yên lặng nói.

“Mà còn người mày muốn gả hơn người, mày có cái tư cách gì đi để ý chuyện quá khứ của anh ấy.”

Tô Thi Thi cũng không phải người thích cố tình gây sự, cô biết chính mình thật sự để ý chính là một câu kia của Bùi Dịch “Chưa bao giờ từng quên qua”.

Anh nói như vậy thật sự chắc chắn như vậy, giống như là người phụ nữ kia vẫn ở trong lòng anh một dạng.

Đó là mối tình đầu của anh, là đoạn tình cảm anh xem trọng nhất. Tô Thi Thi thừa nhận, trong lòng cô chưa xót, ghen tị rồi.

Cô càng để ý chính là sau cùng không có nghe đến Bùi Dịch trả lời một câu kia.

“Nếu Trầm Dẫn Lan còn sống, anh sẽ làm sao?”

Bùi Dịch trầm mặc, mới đúng là chuyện làm Tô Thi Thi khó chịu nhất.

Anh đang do dự, có lẽ liên chính anh cũng không biết muốn làm thế nào.

Tô Thi Thi giật mình nở nụ cười một phen.

Cô biết tình cảm của Bùi Dịch đối với chính mình là thật, mà chính đang là vì có cô, Bùi Dịch mới thay đổi.

“Nếu lúc trước anh cùng mối tình đầu không có xảy ra việc gì, như thế bọn họ hiện tại có thể cũng sớm đã kết hôn sinh con hay không?” Tô Thi Thi không nhìn ở trong lòng hỏi như vậy, nhưng mà lập tức cô lại mạnh lắc lắc đầu, rất muốn tát mình một cái.

Trên thế giới này đâu nào có cái gì nếu, chẳng lẽ cô muốn đem Bùi Dịch đẩy cho người khác sao?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống kiên định, cô cho tới bây giờ liên không phải là thiện nam tín nữ, lại càng không ngây ngốc mà đem một người đàn ông yêu mình như thế đem dâng cho người khác!

Cô là khổ sở, là thương tâm, là ghen tị rồi. Nhưng mà vừa rồi cô phát tiết đến long trời lở đất như thế, người đàn ông kia vẫn yên lặng đi theo cô, thậm chí lại cho người ta đến cùng cô náo loạn, tức giận trong lòng kia cũng sớm đã phát tiết gần hết rồi.

Mà sau cùng tin nhắn anh gửi đến kia, Tô Thi Thi gần như có thể tưởng tượng về mặt Bùi Dịch lúc gửi đi cái tin nhắn này khi đó, phỏng chừng nhất định là soạn thật lâu mới gửi đi.

Cô hiểu anh như thế, làm sao lại có thể không biết của những cái tâm tư này của anh?

“Chú Lý, về nhà.” Tô Thi Thi nghĩ mọi việc thông suốt, quay đầu đối với chú Lý cười nói.

Chú Lý sừng sốt, cẩn thận nhìn sắc mặt Tô Thi Thi, thấy cô không giống như là đang tức giận, kỳ quái hỏi han: “Chúng ta không đi đón tiền sinh sao?”

Tô Thi Thi mặt tối sầm, thở phì phì nói: “Bây giờ là anh ấy gây ra lỗi, làm sai nên nhận phạt...”

“Rồi đi đón anh ấy.” Tôi cùng vẫn lại là không nhẫn tâm, không nỡ để anh ở nơi đó quá lâu.

Tô Thi Thi tuyệt đối tin tưởng nếu cô không đi đón Bùi Dịch, Bùi Dịch phỏng chừng sẽ một mực ở lý trong cục cảnh sát không chịu đi.

Chú Lý nghe xong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu đi nói: “Về sau hai người cãi nhau đừng lôi cục xương già như tôi vào nữa, tôi còn không cùng vợ mình sinh con à!”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi xấu hổ không thôi, nhưng mà tâm tình quả thật tốt hơn nhiều, cô cho tới bây giờ không phát hiện, chú Lý vậy mà cũng có thể nói chuyện phiếm như thế, trước kia vậy mà cho rằng ông cùng Dương Dũng giống nhau, là cái miệng hồ lô không thối mồm miệng.

Chỉ là rất không dễ dàng tâm tình mới tốt lên, lúc trở lại Thi Dịch lại triệt để bị phá hỏng rồi.

Khách không mời mà đến tới đột nhiên như thế.

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, rất muốn đem vị khách không mời mà đến này đuổi đi.

Đạo gần đây toàn đọc mấy bộ ngược đau đớn, tui cũng đang viết 1 bộ ngược đã man rợ nên theo trào lưu ngược luôn 2ac cho có tụ.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Đau lòng cực kỳ

“Tô tiểu thư, phu nhân hình như là nghe nói tiên sinh xảy ra chuyện, sắc mặt thật không tốt, người để ý một chút.” Quân gia chạy đến bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói, trong lòng sốt ruột cực kỳ.

Ông cũng không biết tới cùng chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe nói Bùi Dịch bị cảnh sát bắt lấy, nhiệt não dư luận xôn xao. Mà Nhậm Tiểu Vi lại trực tiếp đến đây hưng sư vấn tội, vừa thấy liền là hướng về phía Tô Thi Thi tới.

Tô Thi Thi đối với ông cùng chú Lý nói: “Các người đi ngủ đi, đã trễ rồi, ngày mai còn có chuyện phải làm.”

“Vậy còn tiên sinh nơi đó...” Quân gia cực kỳ lo lắng cho Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nở một nụ cười tươi tắn: “Anh ấy tự có chừng mực, các người không cần lo lắng, về đi ngủ đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi.”

“Được, tôi đây liền đi xuống trước.” Quân gia biết Tô Thi Thi cùng phu nhân có chuyện muốn nói, ông đợi ở chỗ này không thích hợp, rất nhanh liền cùng chú Lý trở về nghỉ ngơi rồi.

Mà Tô Thi Thi chờ bọn họ đi rồi, mới đi lên trước cửa phòng khách.

Chỉ là lúc cô đến gần, đột nhiên nghe được giọng nói của Đoàn Tĩnh Đồng.

“Mẹ, người liền đi ngủ đi, đã trễ thế này lại còn không ngủ, đối với làn da thương tổn rất lớn.” Đoàn Tĩnh Đồng vừa nói chuyện một bên ngáp, cánh tay béo ụt ịt che miệng, như vậy giống như là cực kỳ mệt mỏi rồi.

Trên thân cậu bé lại còn đang mặc áo ngủ, cực kỳ rõ ràng cho thấy từ trên giường chạy đến đây.

Tô Thi Thi trong lòng âm áp, nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của quân gia, xem bộ dáng này là quân gia đi đem Đoàn Tĩnh Đồng kêu đến.

Tô Thi Thi đi vào, Đoàn Tĩnh Đồng là người đầu tiên phát hiện ra cô, lập tức hướng về phía cô nháy mắt, để cho cô khăn trương ra ngoài.

Tô Thi Thi sùng sốt, còn chưa phản ứng kịp, đã bị Nhậm Tiểu Vi phát hiện rồi.

“Tô tiểu thư, tiếc nuối nên trở lại?” Nhậm Tiểu Vi vừa thấy đến Tô Thi Thi, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, ánh mắt nghiêm khắc.

Nếu không có Đoàn Tĩnh Đồng ở đây, phỏng chừng lúc này ánh mắt của bà trực tiếp là hung hãn rồi.

Trước đó Tô Thi Thi đã sớm nhìn thấy qua dáng vẻ biến sắc của Nhậm Tiểu Vi, vị mẹ chồng tương lai này của cô cũng không giống như vẻ ngoài mặt nhìn dịu dàng nhã nhặn lịch sự như thế.

“Phu nhân sao lại ở trong này?” Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười tươi tắn, thua người không thua trận, không nhanh không chậm hướng tới phòng khách đi đến.

Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến cô vậy mà đi vào, giống như nhìn thấy kẻ ngu ngốc một dạng lờm cờm cô một cái.

Tô Thi Thi đột nhiên hướng về phía cậu bé chớp chớp mắt, chọc Đoàn Tinh Đồng trừng lớn mắt, hận không thể đẩy cô ra ngoài.

Cô đúng là tên đàn độn mà chẳng lẽ nhìn không ra mẹ cậu là đến đây cùng cô cãi nhau à? Vậy mà lại vẫn đưa lên cửa. Nếu như bị anh trai cậu biết cậu không bảo vệ tốt chị dâu, khẳng định sẽ muốn không cho phép cậu ăn thịt rồi! Tiểu Mập Mập này đối thịt nhu cầu đặc biệt nhiều, nghĩ tới thịt liền thèm ăn đến chảy nước miếng.

Tô Thi Thi nào biết đâu những thứ tiểu tâm tư này của cậu, nhìn đến đứa trẻ kia đứng ở đó khuyên mẹ mình bảo vệ cô, trong lòng âm áp, tựa hồ đối mặt với sự chỉ trích của Nhậm Tiểu Vi, cũng không cảm thấy được khó chịu như thế nữa rồi.

Nhậm Tiểu Vi đương nhiên cũng phát hiện con trai nhỏ của chính mình cùng Tô Thi Thi trong lúc đó có những động tác mờ ám, sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn, lạnh lùng quát nói: “Xem ra tôi lúc trước nói những lời đó cô một chút cũng chưa nghe hiểu được. Nếu cô vẫn còn chút mặt mũi, như thế hiện tại liền không nên lại xuất hiện ở nơi này.”

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận.

Bà vậy mà trước mặt con trai mình nói những lời này, có phải hay không hơi quá đáng!

Tô Thi Thi vốn trong lòng không quá vui vẻ, lúc này nghe được lời Nhậm Tiểu Vi nói, kìm nén tức giận cả một ngày kia nháy mắt liền bạo phát ra, lạnh giọng nói: “Tôi chỉ ít là vị hôn thê của Bùi Dịch, bác gái người nói như vậy có phải hay không quá mất thân phận rồi hả?”

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt đen lại: “Cô gọi ai là bác gái? Tô tiểu thư không cần tùy tiện tự kết giao tình.”

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, cô liền là cố ý kêu bà là bác gái. Phu nhân, cô cũng không phải nha hoàn của bà nha, dựa vào cái gì kêu phu nhân!

Cô nhàn nhạt nói: “Nếu người không phải mẹ của Bùi Dịch, tôi còn chẳng thèm ở đây kêu hô người một tiếng bác gái.”

“Cô!” Nhậm Tiểu Vi tức giận đến run cầm cập, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi biết cô rằng bèn lừa nhọt, tôi nói không lại cô. Hiện tại tôi liền dùng thân phận là mẹ của Bùi Dịch, mệnh lệnh cho cô lập tức rời đi nơi này, nhà của con tôi không chào đón cô!”

“Nếu người cũng nói qua, đây là nhà của con trai người, là nơi riêng tư của anh ấy, xin hỏi người có cái tư cách gì tới đuổi tôi đi?”

“Cô! Hiện tại Bùi Dịch ở trong cục cảnh sát, nếu nó trở về, cũng sẽ đuổi cô đi. Tô tiểu thư chẳng lẽ đã quên tôi hôm nay cùng cô nói những gì rồi sao? Trong lòng nó có người nào, cô nên là rất rõ ràng, hà tất lại ở trong này tự rước lấy nhục.” Nhậm Tiểu Vi lạnh giọng nói. Mỗi một câu đều đã như là dao găm nhắm thẳng miệng vết thương của Tô Thi Thi mà đâm sâu vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, những lời này của Nhậm Tiểu Vi đối với cô mà nói lực sát thương quả thật lợi hại.

Đúng là náo loạn cả đêm, có một số việc cô đã sớm nghĩ thông suốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đúng mực lễ phép nói: “Bác gái nếu không phải sợ cái gì, hà tất phải vội vã để cho tôi hiểu rõ chuyện này sớm một chút? Đã trễ thế này, người đã lớn tuổi, vẫn lại là nghỉ ngơi sớm một chút đi, chẳng thể thì dùng nhiều mỹ phẩm bảo dưỡng da cũng vô dụng!”

Tô Thi Thi nói xong, quay đầu đối với Đoàn Tinh Đồng nói: “Trẻ con đừng tham dự chuyện của người lớn, về đi ngủ.” Đoàn Tinh Đồng nhưng không có ngăn đầu nhìn cô, chỉ ập ứng nói: “Chỉ đi ngủ trước đi, em theo mẹ em nói ra suy nghĩ của mình.”

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, nhưng mà không nói cái gì nữa, xoay người liền đi ra bên ngoài.

“Cô! Tô Thi Thi cô nghe cho rõ ràng đây, Bùi gia tôi tuyệt đối sẽ không cho phép người như cô vào cửa!” Nhậm Tiểu Vi chỉ vào Tô Thi Thi, tức giận đến miệng không cần đo lường người.

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, làm như chính mình không có nghe đến, bước nhanh hơn.

Những lời này, cô đã sớm nghe Đoàn Tinh Đồng trong miệng nói rất nhiều rồi. Hiện tại chẳng qua do mẹ chồng tương lai của mình nói ra, lại có cái gì rất khó sợ chứ? Cô đã sớm miễn dịch rồi!

Tô Thi Thi nhắm mắt làm lơ, dơ tay xoa vị trí ở ngực.

Nơi này có chút khó chịu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, âm thầm hít vào một hơi.

Lại có cái gì đáng ngại! Cô gả cũng không phải mẹ của Bùi Dịch!

Chỉ là nhớ tới cái người đàn ông kia bị kẹp ở giữa cô và mẹ mình sẽ rất khó xử, Tô Thi Thi ngực có chút đau đớn.

Bước chân của cô nhanh hơn, nghĩ muốn mau rời khỏi nơi này, chỉ là lúc cô đi đến chỗ rẽ khi đó, đột nhiên nghe đến trong nhà truyền đến tiếng khóc rống của Đoàn Tinh Đồng.

“Người vì cái gì không thích chị ấy? Chị ấy đối con tốt như vậy, chưa từng có người nào đối với con tốt như vậy, con cũng chỉ nhận một mình chị ấy là chị dâu thôi!”

“Đoàn Tình Đồng, con có biết mình đang nói cái gì không? Mẹ cũng thương con như thế, chẳng lẽ con muốn cho mẹ thương tâm sao?” Trong phòng truyền đến giọng nói thương tâm muốn chết của Nhậm Tiểu Vi.

“Mẹ, con cũng chỉ nhận Tô Thi Thi là chị dâu của con thôi! Người về sau không cần nói chị ấy như vậy, chị ấy cũng sẽ thương tâm!” Đoàn Tình Đồng quát.

Từng tiếng một đột nhiên như là phóng đại vô số lần, oanh một phen ở trong đầu Tô Thi Thi nổ vang.

Tô Thi Thi cả người đều đã cứng lại rồi, mũi đau xót, hốc mắt nhất thời liền ảm uớt rồi.

Vừa rồi kêu Đoàn Tình Đồng về đi ngủ, Đoàn Tình Đồng không đồng ý, thì ra là muốn ở lại...

“Nhóc con, không uổng công chị thương em.” Tô Thi Thi xoa xoa nước mắt, bởi vì Đoàn Tình Đồng nói mấy câu đó, cảm động vô cùng.

Trong phòng, Nhậm Tiểu Vi rất tức giận, nghe được bốp một tiếng, sau đó tiếng khóc của Đoàn Tình Đồng liền ngừng lại.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, xoay người liền chạy vào trong nhà, nhưng cô còn không có chạy vào đến, liền nhìn thấy Đoàn Tình Đồng vọt ra.

“Đồng Đồng!” Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tình Đồng bùm mặt, cả trái tim đều đã giống như bị người ta bộp chặt, nước mắt liền chảy xuống.

“Chị dâu!” Đoàn Tình Đồng vừa thấy đến Tô Thi Thi, oa một tiếng liền khóc lớn lên.

“Đi!” Tô Thi Thi tiến lên liềm giữ chặt tay cậu, xoay người liền đi đến nhà sau, lúc rời đi còn hung hăng trừng mắt nhìn trong phòng một cái.

Cô thật sự không biết mình rốt cuộc có chỗ nào khiến Nhậm Tiểu Vi chán ghét cô như thế, vậy mà vì để cho cô rời đi, cả chính con trai mình cũng có thể ra tay đánh được!

Cô chưa từng có nhìn đến Đoàn Tình Đồng ủy khuất quá như thế, cậu bắt quả là cảm thấy cô hay chiều cổ cậu nên giúp Tô Thi Thi nói mấy câu, liền nhận lấy một cái tát!

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi ý thức được chính mình thất thố, vội vàng đuổi theo.

“Người còn trở lại trêu chọc tôi, đừng trách tôi không khách khí.” Tô Thi Thi quay đầu hung hăng lườm bà một cái.

Bởi vì cô trước đây từng trải qua những chuyện này, cô chịu không nổi nhất chính là cha mẹ đánh con cái, lúc này thật sự muốn nhịn không được rồi.

Cô lôi kéo Đoàn Tình Đồng về phòng, nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn không được thay Nhậm Tiểu Vi giải thích, không nghĩ muốn để cho Đoàn Tình Đồng hiểu lầm mẹ mình.

Chuyện này cũng là việc cô có thể làm vì Bùi Dịch. Cô không muốn bởi vì cô mà làm cho mẹ con bọn họ có khoảng cách.

Đúng là sáng sớm khi những tia nắng đầu tiên rơi trên mặt đất, Tô Thi Thi làm ra một cái quyết định.

Cô không có kinh tinh bất luận kẻ nào, chính mình một người lái xe đi cục cảnh sát.

“Bà già kia, bà không phải nói tôi vào không được cửa nhà bà sao? Tôi ngược lại muốn cho bà xem!”

“Chọc không tức chết bà, tôi cũng phải làm bà buồn bực chết!”

Cái này mà còn nhịn, sau này không biết còn phải nhịn thêm chuyện gì quá đáng nữa! Bùi Dịch bị tạm giam, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi vậy mà một chút cũng không quan tâm anh, ngược lại chạy tới buộc cổ rời đi.

Tô Thi Thi thật sự nổi giận!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Cho các người thêm giờ đoán

Vào đông sáng sớm gió lạnh thấu xương, thờ ra khí đều là khói trắng.

Tô Thi Thi chà xát hai bàn tay mình, đem điều hòa bên trong xe mở lên, nổ máy xe, lén lút rời khỏi Thi Dịch.

Trong lòng cô đã có kế hoạch, lúc ở trên đường gọi điện thoại cho Ôn Ngọc.

“Đã dậy chưa?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói mê mang mông muội: “Mới vừa mới dậy. Thi Thi, cô tối hôm qua không bị Bùi tiên sinh đánh chứ?”

“Khụ khụ, nói đùa, Bùi Dịch là người hay đánh phụ nữ sao?” Tô Thi Thi kim lòng không đầu thay Bùi Dịch nói chuyện.

Cô thật không biết Tần Phong là nói về Bùi Dịch như thế nào ở trước mặt Ôn Ngọc. Ôn Ngọc đối Bùi Dịch ấn tượng đặc biệt khủng bố, cảm thấy được anh sẽ đánh Tô Thi Thi, mỗi lần nhìn thấy Bùi Dịch liền đặc biệt sợ hãi.

“Không có liên tốt rồi, cô sớm như vậy tìm tôi có chuyện gì?” Ôn Ngọc bên kia truyền đến tiếng nước, hẳn là đang rửa mặt.

Tô Thi Thi hỏi: “Cô có quen biết phóng viên hay không?”

“Sao vậy, có quen được vài người nha.”

“Được rồi, vậy cô gọi điện thoại báo tin cho bọn họ giúp tôi, nói có tin tức độc nhất vô nhị về Bùi Dịch, bảo bọn họ hiện tại lập tức đi đến đội cảnh sát giao thông. Phải nhanh, tôi trước cúp máy đây.” Tô Thi Thi nói xong liền bóp một tiếng cúp điện thoại, lập tức thay đổi phương hướng, hướng tới đội cảnh sát giao thông chạy đi.

“Phóng viên, đi đội cảnh sát giao thông?” Ôn Ngọc nhìn chăm chú di động nửa ngày, hoàn toàn không rõ Tô Thi Thi đang nghĩ muốn làm cái gì, nhưng mà dựa vào bản tính và khả năng bắt quai nhiều năm của mình, mơ hồ nghĩ ra chuyện này không quá đúng lắm.

Nhưng cô đối với chuyện vì Tô Thi Thi đòi công bằng vẫn lại là cực kỳ để tâm, lập tức liền gọi cho mấy người bạn phóng viên của mình.

Ôn Ngọc tuy nhát gan, động một tí liền khóc, nhưng mà không biết có phải hay không bởi vì cô thích nhiều chuyện. Bạn bè cô vậy mà không ít, trong đó liền không ít phóng viên.

Mở dang bạ điện thoại ra, vậy mà tìm đến được 8 vị phóng viên. Ôn Ngọc một cái không bỏ sót, lần lượt gọi điện thoại cho bọn họ, thông báo bọn họ đi đến đội cảnh sát giao thông phỏng vấn Bùi Dịch tin tức độc nhất vô nhị.

Phóng viên vừa nghe là Bùi Dịch, mặc kệ thật giả, toàn bộ đều đã lấy tốc độ nhanh nhất xuất phát chạy tới đội cảnh sát giao thông.

Bùi tiên sinh những người này tin tức đúng là tệ nhất lấy, những phóng viên này tự nhiên hẳn không cự tuyệt.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Bận rộn cả đêm Tần tiên sinh rốt cục trở về nhà, vừa lúc nghe được nội dung Ôn Ngọc cùng các phóng viên gọi điện thoại.

“Đi đội cảnh sát giao thông phỏng vấn Bùi Dịch?” Tần Phong tò mò nhìn mình cô gái nhỏ trước mặt, “Em đang làm cái gì?”

“Hoặc là nói các em muốn làm cái gì, đây là Tô Thi Thi bảo em làm đi?” Tần Phong nói xong đi đến trước mặt Ôn Ngọc, hù dọa cô, “Em cũng không thể tùy tiện tham gia vào chuyện của bọn họ, đến lúc đó Bùi Dịch phát hỏa, anh sợ là cứu không được em đâu.” A, vậy làm sao bây giờ? Em điện thoại đều đã gọi xong, hiện tại gọi bọn họ trở về, bọn họ khẳng định cũng không nghe đâu.” Ôn Ngọc lập tức nóng nảy.

Vừa rồi cô chỉ nghĩ để cho các phóng viên đi hỏi thăm tin tức, vậy mà đem Bùi Dịch cho quên rồi.

Ôn Ngọc suy nghĩ đến Bùi Dịch kia sắc mặt hung thần ác quỷ, sợ tới mức ánh mắt đều đã đỏ.

Tần Phong thấy thế, lập tức đi lên ôm lấy cô, kiên nhẫn dụ dỗ: “Chớ sợ chớ sợ, có anh ở đây, người nào cũng không khi dễ được em.”

Anh vừa nói, một bên ở trên người cô ra sức sờ mó.

Ôn Ngọc phát hiện không thích hợp, lập tức đẩy anh ra, thở phì phì trừng mắt nhìn anh: “Cả đêm không trở về nhà, ra ngoài, không được tiến vào!”

Cô nói xong xoay người đi vào phòng tắm, ầm một phen đóng cửa lại.

Tần Phong liên tục cười khò, bây giờ thật sự bị Bùi Dịch bọn họ hại thảm rồi. Đáng giận nhất chính là, anh đều đã đem luật sư đến giúp Bùi Dịch nộp tiền bảo lãnh, nhưng mà tên kia vậy mà không chịu ra ngoài, giống như là muốn ở luôn trong cục cảnh sát một dạng!

Lúc ấy thiếu chút nữa đem anh chọc cho tức chết.

Lúc này, Tần Phong nghĩ đến chuyện Tô Thi Thi để cho Ôn Ngọc gọi phóng viên đến, nhân cầu xoay một vòng, lặng không tiếng động lấy điện thoại ra, gọi cho trợ lý của mình.

“Đem toàn bộ phóng viên ở Bắc Kinh này thông báo một lần, làm cho bọn họ lập tức chạy tới đội cảnh sát giao thông, nói có tin tức độc quyền phóng vấn Bùi Dịch.”

Tần Phong nói xong liền cúp điện thoại, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần vui sướng.

Hừ, để cho anh cả đêm không trở về nhà bị Ôn Ngọc ngược, như thế nào cũng không có thể để bọn họ tiện nghi được!

Vì thế, nửa giờ sau, lúc Tô Thi Thi đuổi tới đội cảnh sát giao thông, đột nhiên phát hiện nơi này vậy mà giống như buổi họp báo của người nổi tiếng cực kỳ náo nhiệt.

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn về phía trước kia mấy chiếc xe lớn lớn nhỏ nhỏ, cùng với nhiếp ảnh gia giơ camera cùng cầm các phóng viên microphone, cả kinh miệng đều nhanh không thể khép lại rồi.

Đây là cái tình huống gì? Ôn Ngọc quen được nhiều phóng viên như vậy sao?

Tô Thi Thi đại khái nhắm sơ qua một phen, nơi này có trên dưới 100 vị phóng viên đi?

Liên tính năng lực bà tám của Ôn Ngọc cường thịnh, cũng không có khả năng quen được nhiều phóng viên như vậy nha, chuyện này sợ là tất cả truyền thông ở Bắc Kinh này đều đã chạy tới rồi!

“Tần Phong!”

Tô Thi Thi đầu óc thông minh rất nhanh liền nghĩ tới nguyên do, chuyện này nhất định là Tần Phong làm!

“Anh chờ đó!” Tô Thi Thi âm thầm cắn chặt răng, hít sâu một hơi, mở cửa xe đi ra ngoài.

Bên ngoài đám phóng viên kia vốn là đợi đến nỗi hứng thú có chút giảm rồi, bọn hắn nghe được tin tức nói nơi này có tin tức về Bùi Dịch độc nhất vô nhị, cho nên đều đã chạy đến đây.

Nhưng mà đợi hồi lâu cũng chưa thấy được Bùi Dịch, liền ngay cả bóng dáng đều không có. Mọi người một chốc, đều đã cho rằng chính mình bị lừa gạt rồi.

Đúng là lúc này có người mắt sáng phát hiện Tô Thi Thi, một đám đều giống mấy con gà chọi một dạng.

Đây chính là vị hôn thê của Bùi Dịch, nếu Tô Thi Thi ở trong này, như thế Bùi Dịch có phải hay không cũng sẽ xuất hiện?

“Tô tiểu thư, xin hỏi người đến chỗ này là có chuyện gì sao? Bùi tiên sinh sẽ đến không?”

“Xin hỏi hôm nay có cái gì đặc biệt việc muốn phát sinh sao?”

Các phóng viên giơ microphone, đối với Tô Thi Thi liên tục hỏi han.

Tô Thi Thi ngẫm nhíu mày. Xem ra Tần Phong công tác quan hệ xã hội làm được không tệ, những thứ phóng viên này không biết chuyện Bùi Dịch bị tạm giam ở cục cảnh sát.

Lúc này, ẩn từ một nơi bí mật gần đó Dương Dững lập tức mang theo một đồng vệ sĩ chạy đến, thay Tô Thi Thi mở ra một đường đi. Tô Thi Thi trấn định hướng tới đội cảnh sát giao thông đi đến.

Cũng không biết người kia ở bên trong thế nào rồi.

Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch, cũng có chút đau đầu.

Bùi tiên sinh thật đúng là chờ cô đi đón về nha!

Mà ngay lúc Tô Thi Thi đang hướng đội cảnh sát giao thông, Hồ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức. Hắn đạt được tin tức còn tốt hơn các phóng viên, liền tự nhiên cảm thấy có cần đề.

“Bùi Dịch uống rượu điều khiển xe bị tạm giam?” Hồ Sĩ Minh nhíu mày quay đầu nhìn trợ lý, “Cậu xác định Tô Thi Thi là sáng nay mới đi qua đó?”

“Không sai, Tô tiểu thư hiện tại mới đi đến đội cảnh sát giao thông. Nhưng mà rất kỳ quái, cô ấy vậy mà gọi toàn bộ phóng viên trong thành phố đến luôn rồi, tới cùng muốn làm cái gì? Điều này làm cho người ta thật sự không nghĩ ra.”

“Gọi phóng viên đến?” Hồ Sĩ Minh lông mày nhíu lại.

“Đúng, gần như toàn bộ truyền thông ở Bắc Kinh này đều đã phái phóng viên đến đó.” Trợ lý lập tức nói.

Hồ Sĩ Minh trầm mặc tiếp xuống, trong đầu rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên hắn roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, bước nhanh đi ra phía ngoài, đối với trợ lý nói: “Lập tức phái người đi chặn cô ấy lại, đừng cho cô ấy gặp được Bùi Dịch!”

Hắn quay đầu trừng mắt nhìn trợ lý liếc mắt một cái, tăng thêm ngữ khí nói: “Tôi mặc kệ các người dụng biện pháp gì, không được để cho cô ấy gặp Bùi Dịch!”

Hồ Sĩ Minh nói xong trực tiếp đi ra khỏi văn phòng, hướng tới thang máy chuyên dụng của chính mình đi đến.

Tô Thi Thi hôm nay khẳng định phải đi đón Bùi Dịch. Bọn họ những người này muốn để cho Bùi Dịch ra ngoài quá đơn giản rồi. Nhưng mà cô lại gọi nhiều phóng viên đến như vậy, theo lý mà nói, hẳn là phải kiêng dè mới đúng.

Tô Thi Thi này lại đi ngược lại lẽ thường, tất có nguyên nhân của mình. Hiện tại có thể để cho cô làm như vậy, như thế liên chỉ có một nguyên nhân!

“Chết tiệt, nếu để cho cô thành công, chẳng phải là tôi giúp cô rồi sao?” Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét, suy nghĩ đến khả năng kia, trong lòng hẳn tự nhiên hiện lên một tia bối rối, đợi cho thang máy vừa đến, liền rất nhanh hướng bãi đỗ xe dưới đất.

Tốc độ đúng là nhanh chưa bao giờ có.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Cô tới cùng muốn làm cái gì

Ngày này sợ là ngày đội cảnh sát giao thông nóng nhất ồn ào một ngày. Bên ngoài bị một đám phóng viên vây quanh, sợ tới mức các vị lãnh đạo một buổi sáng tinh mơ liền chạy đến, toàn bộ thành viên đều trong trạng thái đề phòng.

Mà người gây chuyện lúc này đang ngồi ở trong phòng tiếp khách đội cảnh sát, thành thoi ăn điểm tâm sáng.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, thư ký Vương mang theo luật sư đến, vừa thấy Tô Thi Thi đến, liền giống như thấy được cọng rom cứu mạng một dạng.

Đội trưởng cảnh sát giao thông thấy thế, lập tức mang theo người đi ra ngoài, đem phòng để lại cho bọn họ.

Thư ký Vương đi đến trước mặt Tô Thi Thi, sốt ruột nói: “Tô tiểu thư, người đã đến rồi thật tốt quá, nhanh đi khuyên Bùi tổng ra ngoài đi, đợi ở chỗ này ảnh hưởng quá không tốt rồi. Hiện tại chúng ta mới vừa nắm quyền chủ đạo công trình thôn Thành Trung, kiêng kị nhất loại chuyện tiêu cực này sẽ ảnh hưởng rất lớn.”

Thư ký Vương là có ý đem ảnh hưởng nói quá lên, chỉ sợ Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tiếp tục giận dữ.

Anh đem qua nghe được tin tức, đã sớm mang theo người đến đây, cũng nghe được chuyện đã xảy ra, hiện tại liền chỉ nghĩ đến việc để cho Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hòa hảo, chẳng thể thì trời biết bọn họ còn có thể quậy ra chuyện gì nữa.

Thư ký Vương nghĩ tới vừa rồi bên ngoài đám kia phóng viên, đại não liền đổ mồ hôi lạnh.

Tô Thi Thi giống như là thật sự không tức giận, nghe được lời Thư ký Vương nói, vẻ mặt ôn hoà cười nói: “Vậy thì phiền Thư ký Vương cùng luật sư Hà rồi.”

“Vâng vâng, chúng tôi lập tức đi làm thủ tục.” Thư ký Vương lập tức mang theo luật sư đi tới.

Giao tiền bảo lãnh, làm thủ tục, toàn bộ quá trình phi thường nhanh, giống như đội cảnh sát giao thông cũng rất muốn đem vị tổ tông ôn thần này thỉnh đi.

Chỉ là lúc đi thỉnh Bùi Dịch lại gặp chút vấn đề.

Thư ký Vương vẻ mặt xoắn xuýt đi đến trước mặt Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: “Tô tiểu thư, Bùi tổng không chịu ra ngoài. Chúng tôi đi vào ngài ấy cũng đều không để ý đến chúng tôi, người nói xem có phải là ở trong này bị ức hiếp rồi hay không?”

“Bị ức hiếp?” Tô Thi Thi nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói, “Anh cảm thấy được có khả năng này sao?”

Bùi tiên sinh không ức hiếp người ta, là phúc đức lắm rồi.

Thư ký Vương gật đầu: “Nhưng mà ngài ấy không chịu ra ngoài, làm sao bây giờ?”

Tô Thi Thi mím môi, nghe xong liền rất buồn cười. Bùi tiên sinh đây là muốn cho cô tự mình đi mời anh sao?

Tô Thi Thi nhìn nhìn thời gian, sợ đêm dài lắm mộng, âm thầm cắn chặt răng, hướng tới phòng tạm giam đi đến.

Thư ký Vương hướng tới người xung quanh liếc mắt ra hiệu, mọi người lập tức đi ra ngoài, chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ở bên trong.

Phòng tạm giam chỉ rộng có mấy m², nhưng mà được dọn dẹp rất sạch sẽ. Bùi Dịch ngồi trên một băng ghế dài, ngồi thẳng thân hình, không biết có phải hay không vẫn duy trì cái động tác này, lúc Tô Thi Thi đi vào, anh cũng không có động tác khác, cũng không có phản ứng. Tô Thi Thi đi về phía trước hai bước, cười nhạt nói: “Như thế nào, Bùi tiên sinh thân thể ngồi đến cứng cứng, động không được rồi hả?”

Trầm mặc.

Bùi Dịch không nói gì, chỉ là khi nghe được giọng nói Tô Thi Thi truyền tới khi đó, tròng mắt giật giật, khóe môi hơi hơi nhếch lên, giống như là muốn nói chuyện, nhưng sau cùng không biết nghĩ tới cái gì, chỉ là nhàn nhạt “Uh’m” một tiếng.

Tô Thi Thi “Xì” một tiếng liền vui vẻ: “Bùi tiên sinh, thì ra người cả đêm thật sự không nhúc nhích sao?”

Vừa nghe đến cô cười, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Phỏng chừng là thân thể thật sự bị cương cứng rồi, anh vẫn như cũ không hề có động tác.

Tô Thi Thi đi qua, hai tay đặt ở đầu vai anh, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Bùi Dịch trên mặt lập tức hiện lên quét xuống ý cười, nhưng rất nhanh đã bị anh che dấu đi, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Tô Thi Thi đột nhiên dùng lực bấm một cái vào sau lưng anh, ghé sát vào bên tai anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hường thụ đúng không? Tôi với anh còn không có tính nợ xong đâu, anh thực sự tưởng là tôi tha thứ cho anh rồi hả?”

Thân thể Bùi Dịch lập tức căng thẳng, cực kỳ nghiêm túc nói: “Em nói đi, điều kiện gì đều được,” giọng nói của anh bỗng nhiên thấp hơn vài phần, mang theo một chút bối rối, “Ngoại trừ việc rời bỏ anh.”

Tô Thi Thi trái tim như bị bóp nghẹn, hốc mắt bỗng nhiên có chút ướt át.

Khó trách anh ngồi ở chỗ này vẫn không nhúc nhích. Trải qua mấy giờ như vậy, anh hẳn là thật không dễ chịu đi?

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút tự trách. Cô tuy trong lòng có tức giận, nhưng mà giống như là làm như vậy đối với Bùi Dịch mà nói cũng cực kỳ không công bằng.

Kia dù sao cũng là chuyện trước kia của anh, mà còn anh nói những lời này hình như cũng không có nói sai. Nếu Bùi Dịch nói anh thật sự quên Trầm Dẫn Lan, vậy thì mới thật là vô tình vô nghĩa.

Tô Thi Thi cũng không biết mình rốt cuộc muốn cái đáp án như thế nào nữa, dù sao mặc kệ Bùi Dịch nói như thế nào, đối với chuyện bạn gái trước của anh, đương nhiên khẳng định vẫn còn chút vướng mắc.

Nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn dễ dàng khiến để Bùi Dịch biết chính mình tha thứ cho anh, cố ý phụng phịu nói: “Điều kiện gì đều được?”

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Tô Thi Thi nhân cơ hội xoay một vòng, nghiêm trang nói: “Tốt lắm, đợi lát nữa em muốn đi đâu, đi làm cái gì, anh đều phải vô điều kiện thỏa mãn em, đi theo em, biết không?”

“Được, tất cả nghe theo em!” Bùi Dịch không chút do dự, đồng ý được rất nhanh.

Nếu đồng ý bán điều kiện, như thế đã nói lên cô nguyện ý tha thứ cho anh rồi. Bùi tiên sinh làm sao mà không đồng ý được? Hi vọng Tô Thi Thi điều kiện càng nhiều càng tốt, miễn cho trở về cùng anh tính sổ sau.

Tô Thi Thi đối với thái độ của Bùi Dịch phi thường hài lòng, chờ thân thể anh dịu đi một chút, đỡ anh đứng lên.

Bùi Dịch hơi chút hoạt động một lần, đợi cho thân thể khôi phục, cùng Tô Thi Thi cùng đi ra ngoài.

Canh chừng ở phía xa thư ký Vương cùng luật sư nhìn thấy Bùi Dịch đi ra, toàn bộ đều đã nhẹ nhàng thở ra, chỉ nghĩ muốn kêu hô a di đà Phật.

Tô Thi Thi đi vào lâu như vậy, bọn họ cho rằng Bùi tổng thật sự tức giận không muốn ra ngoài rồi, như thế bọn họ liền rất thoải mái.

“Bùi tổng, hiện tại là về công ty hay vẫn lại là đi...” thư ký Vương nhìn Bùi Dịch hỏi.

Bùi Dịch lại quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, ngừng đầu ưỡn ngực: “Đi theo tôi là được. Thư ký Vương, đi giúp Bùi tổng của các người tìm một bộ quần áo sạch đến đây. Không đúng, đi tìm một bộ đồ màu đỏ đến đây, nhớ kỹ, muốn đỏ thắm!”

“Bộ đồ? Màu đỏ? !” thư ký Vương kinh hãi đến tròng mắt đều nhanh rơi ra rồi, khó xử nhìn về phía Bùi Dịch.

Đề cho Bùi Dịch mặc đồ màu đỏ, Tô tiểu thư đây là muốn diễn tuồng nào!

Tô Thi Thi quả thật cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch lập tức đối với thư ký Vương nói: “Lập tức đi làm.”

“Vâng!” thư ký Vương gật đầu, vội vàng qua đi một bên gọi điện thoại, rảo người đi chuẩn bị rồi.

“Nhớ kỹ phải nhanh một chút, trong vòng 20 phút nữa cần dùng đến.” Tô Thi Thi nói, sau đó tiện lời kéo Bùi Dịch hướng bên ngoài.

Bên ngoài đám phóng viên kia đã sớm đợi đến chịu không nổi rồi, vừa thấy đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đi ra, một đám hưng phấn vô cùng, rầm một phen liền vây quanh lại.

May mắn đám vệ sĩ sớm đã có chuẩn bị, ngăn cách những phóng viên điên cuồng này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mới an toàn đi tới.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi đi lên xe, lại phát hiện chú Lý vậy mà cũng đến đây. Tô Thi Thi cười nói: “Người như thế nào không ngủ lâu một hồi?”

Chú Lý nghiêm trang nói: “Tôi là lái xe của tiên sinh, đương nhiên không dám tự ý nghỉ.”

“Vậy sao?” Tô Thi Thi không tin nhìn chú Lý liếc mắt một cái, quay đầu lờm về phía Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi, “Là anh đề cho chú ấy tới đi?”

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Tô Thi Thi cười thầm không thôi, người này phòng chừng sợ cô lại bảo chú Lý đi đưa xe, cho nên mới đề cho ông trước đến chỗ này, chính mình nhìn mới yên tâm.

Cô cũng không so đo những thứ tiểu tâm tư này của anh, ngược lại trong lòng cảm thấy được ấm áp. Bùi tiên sinh nổi lên tiểu tâm tư đùa giỡn, vậy mà đáng yêu như thế.

Chỉ là lúc chú Lý hỏi Tô Thi Thi muốn đi đâu, Tô Thi Thi nhưng mà cứ mập mờ không rõ, chỉ bảo ông đi theo chỉ thị của mình mà đi.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình bộ dáng ra vẻ thần bí, ánh mắt chậm rãi u ám hẳn lại, đột nhiên lờm mắt thấy đến bên cạnh mình đặt một cái túi, bên trong có một bộ quần áo.

Bộ quần áo cũng là màu đỏ.

Tim của anh đột nhiên mạnh nhảy một phen, có cái đáp án miêu tả sinh động, đúng là lại cảm thấy được rất không có khả năng.

Ngay lúc xe bọn họ chạy theo hướng Tô Thi Thi chỉ định khi đó, Hồ Sĩ Minh nhận được hành tung của cô.

“Nói, cô ấy đi nơi nào?”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì đó, Hồ Sĩ Minh sắc mặt trắng xanh một phen liền đen.

“Quả nhiên giống như tôi nghĩ một dạng, “

Hắn đối với lái xe nói: “Lập tức quay đầu, đuổi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Tiểu tử thói chán sống rồi!

Trên đường phố Bắc Kinh, hôm nay giống như đặc biệt náo nhiệt. Nhất là con phố bên cạnh thông hướng Phủ Thị Chính kia, gần như là nước không ngấm qua được, đổ thành hàng dài.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ngồi trên chiếc Lincoln màu bạc đang chạy dẫn đầu phía trước, bốn phía xe bảo mẫu đi theo. Mà sau lưng bọn họ đi theo một chuỗi dài xe Đài Truyền Hình.

Một chuỗi lớn phóng viên đang giơ microphone, kịch liệt đưa tin về tình huống phía trước.

“Phía trước không xa chính là Phủ Thị Chính, Bùi tiên sinh cùng Tô tiểu thư là đang muốn đi Phủ Thị Chính sao? Chuyện này cùng việc lúc trước Bùi tiên

sinh bị bắt có liên quan gì sao?”

“Nghe nói Bùi tiên sinh là vì tối hôm qua đưa xe bị cảnh sát giao thông mời đến chỗ đội cảnh sát giao thông. Nhưng mà có thể dựa theo tình hình này cho thấy, việc này là vì Bùi tiên sinh đang cùng Tô tiểu thư giận dỗi. Cụ thể tình huống thế nào, hai vị nhân vật chính vẫn chưa phát biểu bất luận cái ý kiến gì.”

...

Trên đường không rõ chân tướng đám quần chúng buồn đưa lễ đang ngóng cổ cò nhìn theo, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt này giống như nằm mơ vậy.

“Phía trước là ai? Đây cũng quá khoa trương rồi?” Có người thán phục nói.

Mà càng không ít người muốn né tránh, không nghĩ muốn cho chính mình tự tìm phiền toái.

“Hồ tống, phía trước kẹt xe rồi.” Khi xe Hồ Sĩ Minh đuổi tới đại lộ Phủ Thị Chính, lái xe phát hiện phía trước đồ nước không ngắm qua được, sợ tới mức mồ hôi lạnh trên trán đều phải xuống đến nơi.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói: “Gọi người lập tức tới mở đường!”

Lập tức hấn lấy điện thoại ra: “Réo người đi trước, chặn Tô Thi Thi lại.”

Đúng là hấn hiển nhiên sơ sót sức chiến đấu của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lúc này chính đang nằm úp sấp ở trên ghế, quay đầu nhìn phía sau xe đen kịt một đám xe kia, quăng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch: “Bùi tiên sinh, anh hiện tại so với mình tính vẫn còn hot hơn.”

Bùi Dịch vậy mà thẳng tắp lưng ngồi ở trên ghế, khoe môi hơi nhếch lên, liền ngay cả Tô Thi Thi trêu chọc anh, đều không có quá nhiều phản ứng.

“Cực kỳ khản trương?” Tô Thi Thi đề sát vào mặt anh, cười hì hì hỏi.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên dơ tay kéo cô lại, ôm vào trong ngực. Cúi đầu hung hăng ở môi cô cắn một ngụm, hạ giọng nói: “Em hiện tại tốt nhất đừng trêu chọc anh. Chẳng thế thì, anh sợ thời gian không kịp.”

“Cái gì thời gian tới... Sắc ma!” Tô Thi Thi phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của anh, sắc mặt đỏ lên, đưa tay anh đẩy ra. Lại quay đầu nhìn về phía sau xe, thờ dãi.

“Em thề, nhiều phóng viên đến như vậy tuyệt đối không phải là do em gọi tới!”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái.

Liên tính không phải Tô Thi Thi gọi tới, cũng cùng cô thoát không được liên quan. Anh hơi chút cân nhắc một phen, đại khái đã đoán ra là ai.”Tiểu tử thói chán sống rồi.” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, dăm lời như vậy, trừ bỏ Tần Phong còn có thể là ai.

Tên tiểu tử kia gần đây bị anh cùng Tô Thi Thi cho ăn không ít thiệt thòi, phóng chừng chính đang kìm nén mạnh mẽ, nghĩ muốn muốn trả thù bọn họ một phen.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, di động Bùi Dịch vang lên, cúi đầu vừa thấy, đúng là Tần Phong gọi tới.

Bùi Dịch nhận điện thoại, lại vẫn không kịp nói anh ta một câu. Tần Phong ngay tại đầu bên kia điện thoại, vội vã nói: “Tôi nói hai người các cậu tới cùng muốn làm gì? Giao thông nửa cái thành phố này đều đã bị các người làm tê liệt rồi, điện thoại của tôi đều sắp bị người đánh ta gọi đến banh rồi!”

Bùi Dịch xoa xoa mày, tựa lưng vào ghế ngồi, trầm giọng nói: “Cái này, cậu không phải nên là so với tôi rõ ràng hơn sao?”

Tần Phong lập tức nghẹn họng. Anh như thế nào lại quên những cái phóng viên này đều là do anh gọi đến chứ? Lập tức ha ha cười gượng chuyển đề tài nói.

“Tôi nghe nói, Hồ Sĩ Minh cũng đang đến? Tôi nói hấn có phải hay không thật sự đối với Thi Thi để tâm rồi hà?”

Bùi Dịch sắc mặt bá một phen liền trầm xuống, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh anh. Tô Thi Thi đột nhiên cảm giác được tựa hồ có chút lạnh, lặng lẽ nhìn anh một cái, không biết người này sao lại đột nhiên như thế nào không vui rồi.

Tần Phong biết điểm liền dừng, cũng không có tiếp tục nói đến cái đề tài này. Lập tức ngữ khí nghiêm túc lên: “Hoàng thái hậu nhà cậu cũng gọi điện thoại đến chỗ tôi rồi này, tôi nói cậu tại sao lại không nhận điện thoại của bà chứ? Coi bộ bà ấy tức giận không nhẹ, cậu khẩn trương gọi cho bà ấy một lần đi. Không đúng, cậu vẫn lại là đợi làm xong việc rồi hãy gọi cho bà ấy đi. Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, bà ấy cũng đã chạy tới rồi.”

Tần Phong mơ hồ đoán ra, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi muốn đi làm cái gì, lúc này gọi điện thoại cho Nhậm Tiểu Vi, hiển nhiên không phải lúc.

“Uh’m” Bùi Dịch nhàn nhạt đáp, nghĩ nghĩ nói, “Cho người ta lập tức bắt đầu thu mua cổ phiếu của Đoàn thị.”

“Cậu... Thật quá độc ác!” Tần Phong sừng sốt một phen, giận dữ nói, “Thì Thi cả đời này bực bội, thì sau cùng xui xẻo chính là Đoàn gia.”

“Cúp đây.” Bùi Dịch nói xong bóp một phen liền cúp điện thoại.

“Anh đừng làm quá mức, đến lúc đó để cho Đồng Đồng thương tâm.” Tô Thi Thi đợi Bùi Dịch cúp điện thoại, có chút trầm trọng nói.

Nhớ tới tới hôm qua Tiêu Mập Mập ra sức bảo vệ cô, mà hiện tại bọn họ vậy mà lại đang phá hoại nhà của cậu nhóc, Tô Thi Thi trong lòng cũng không dễ chịu như vậy.

“Anh tự có chừng mực.” Bùi Dịch kéo Tô Thi Thi qua, trầm mặc một phen, vẫn lại là quyết định nói cho cô một việc.

“Thì Thi, có chuyện em nên tâm lý chuẩn bị. Chuyện của mẹ, anh thật xin lỗi, lại để cho em chịu ủy khuất rồi, anh sẽ tận lực bù lại. Đồng thời anh cũng không hy vọng em lại bị thương tổn.”

“Anh nói chuyện này để làm gì? Em đã không tức giận rồi.” Tô Thi Thi cúi đầu nhẹ giọng nói.

Như là đã có quyết định, những chuyện này cũng đã sớm nghĩ thông suốt rồi. Tô Thi Thi cũng không phải loại người tính toán chi li, những chuyện quá khứ cô không nghĩ muốn nhắc lại nữa.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, ôm cô dịu dàng nói: “Anh trước kia tưởng là mình hiểu mẹ, nhưng mà hiện tại anh cảm thấy được, anh một chút đều đã không hiểu bà. Anh không biết bà đang suy nghĩ cái gì, chuyện anh hiện tại có thể xác định chính là, bà muốn đạt được Đoàn gia là vì hủy diệt nó, cũng không phải vì giữ lại cho Đồng Đồng.”

“Vì cái gì?” Tô Thi Thi đã ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh, “Liên tính Đoàn Kế Hùng không tốt, nhưng mà dựa theo cục diện bây giờ mà nói, những cái này là thuộc về Đồng Đồng, vì cái gì muốn hủy diệt?”

Tô Thi Thi tuy cũng rất muốn hủy diệt Đoàn thị, nhưng mà cô lại không nghĩ ra Nhậm Tiểu Vi vì cái gì cũng phải làm như vậy.

“Điểm này anh cũng nghĩ không thông, mẹ anh hận Đoàn gia, nhưng mà bà rất thương Đồng Đồng, hẳn là không đến mức hủy đi toàn bộ của Đồng Đồng.” Bùi Dịch nghĩ đến chuyện này, tâm tình cũng có chút trầm trọng lại.

“Liên tính bọn họ hận Đoàn Kế Hùng, nhưng mà Đồng Đồng dù sao cũng là con trai của Đoàn Kế Hùng. Nếu Nhậm Tiểu Vi thật sự làm như vậy, kia chẳng phải là để cho Đồng Đồng không có nhà, cũng không có cha sao?”

“Không nghĩ đến những cái này nữa, đến nơi rồi, chuẩn bị xuống xe.” Bùi Dịch nhìn thoáng qua bên ngoài, đột nhiên nói.

Tô Thi Thi hí mắt, cười như không cười nhìn Bùi Dịch: “Anh làm sao mà biết em muốn đi đâu?”

Bùi Dịch xách lên hai cái túi lớn chứa quần áo màu đỏ kia, thâm sâu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, đối với chú Lý nói một tiếng: “Dừng xe.”

Chỉ nghe két một tiếng, xe dừng lại, Bùi Dịch mở cửa xe, dẫn đầu đi xuống xe.

Tô Thi Thi bị cái nhìn vừa rồi kia của anh làm cho toàn thân hỏa nhiệt, cúi đầu cũng đi theo xuống xe.

Bọn họ lúc này đứng ở trước mặt một tòa nhà kiến trúc cao lớn, Tô Thi Thi nhìn tấm biển lớn ở cửa ghi ba chữ “Dân chính cục”, trên mặt hiện ra một cái đại đại tươi cười.

Lúc này, mẹ chồng tương lai của cô hẳn là cũng ở trên đường đi tới rồi. Mặt sau kẹt xe lợi hại như thế, phỏng chừng chờ bọn họ tới cũng sớm đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Không sai, là cô nói cho Nhậm Tiểu Vi cô muốn tới làm cái gì. Cô chính là muốn để cho bà tận mắt nhìn thấy, người bị bà dùng mọi cách khinh thường, là như thế nào đường đường chính chính làm con dâu của bà!

Là do chính bà bức cô thôi!

“Còn không qua đây?” Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

Bùi Dịch chính đang quay đầu hướng Tô Thi Thi vươn tay, như vậy giống như là còn mang theo một tia vội vàng. Tô Thi Thi cười chạy lên, cùng tay anh gắt gao nắm chặt.

Hai người cùng nhau hướng tới dân chính cục đi đến.

Mọi người sớm an ~!~

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 180: Vậy mà lại để cho anh chân không ra trận

“Bọn họ thật sự đi dân chính cục?” Bên trong một chiếc xe đang bay nhanh chạy trên đường, Nhậm Tiểu Vi để điện thoại xuống, sắc mặt xanh mét.

Hồng Cẩm ngồi ở bên cạnh bà, sốt ruột thay bà thuận khí: “Phu nhân, người đừng kích động, không nên để bệnh choáng váng tái phát...”

“Cút ngay!” Nhậm Tiểu Vi liền hất tay bà ta ra, tức giận đến run cầm cập.

“Tô Thi Thi, cô cũng dám...” Nhậm Tiểu Vi gắt gao cầm di động, ánh mắt giống như là núi lửa phun trào một dạng.

Vừa rồi bà nhận được tin nhắn của Tô Thi Thi, nói cô muốn cùng Bùi Dịch đi đăng ký kết hôn. Nhậm Tiểu Vi cho rằng cô chẳng qua là muốn khiêu khích mình, nhưng mà không nghĩ tới, bọn họ vậy mà thật sự đi dân chính cục!

Đây là khiêu khích trắng trợn!

“Phu nhân...” Hồng Cẩm kinh hoàng nhìn Nhậm Tiểu Vi, đây là lần thứ hai bà ta nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi hướng mình phát hỏa.

Trong lòng bà ta người vẫn dịu dàng cao quý chính là phu nhân, làm sao có thể biến thành cái bộ dáng kia!”Nhất định là Tô Thi Thi làm hại.” Hồng Cẩm trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, hận không thể làm Tô Thi Thi biến mất khỏi cái thế giới này.”

Nhậm Tiểu Vi tâm tình không tốt, bà ở đây trút giận lên đầu người hầu cũng không làm tâm trạng mình tốt hơn chỗ nào.

“Tiểu Lưu, lái nhanh một chút!” Nhậm Tiểu Vi thúc giục lái xe.

Đúng là không đi được một phút đồng hồ, lái xe liền khó xử nhìn Nhậm Tiểu Vi nói: “Phu nhân, phía trước kẹt xe, chúng ta không qua được.”

“Khốn kiếp! Đi đường vòng!” Nhậm Tiểu Vi tức giận đến đỉnh đầu đều đều nhanh có hơi nước, nhất là lúc bà nghe nói phía trước vậy mà tụ tập rất nhiều phóng viên, thiếu chút nữa xiu vì tức.

Tô Thi Thi nhất định là cố ý, những phóng viên này nhất định là Tô Thi Thi tìm tới. Cô chính là muốn để cho tất cả mọi người biết, cô cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, bọn họ là vợ chồng hợp pháp!

“Thật tiện, cô cho là làm như vậy tôi sẽ thừa nhận cô? Nằm mơ!” Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng hung tợn nói, đồng thời gọi người thông báo cho Đoàn Kế Hùng.

Bà cũng không tin, hai cái đứa nít ranh chúng nó lại không để ý việc bọn họ phản đối, thật sự đi đăng ký kết hôn!

Mà bên kia, xe Hồ Sĩ Minh lại là trực tiếp bị người của Tần Phong phải đến ngăn cản.

Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, liền gọi một cuộc điện thoại cho một đám vệ sĩ tới, hai phe nhân lực trực tiếp liền đánh nhau loạn xạ. Rất nhanh liền đưa tới cảnh sát, toàn diện lập tức mất đi khống chế.

Liền ngay cả Hồng gia đều đã phái người đến xem xét tình huống.

Mà hết thảy chuyện này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang ở dân chính cục cũng không biết.

Lúc này hai người chính đang do chuyên viên tiếp nhận dẫn bọn họ hướng phòng khách quý đi đến.

Tô Thi Thi đánh giá bốn phía, tìm đập tại từ từ tầng nhanh. Muốn nói ra, đây là cô lần thứ tư đến chỗ này. Hai lần trước là theo Hà Chí Tường, kết hôn rồi ly hôn. Lần trước, còn lại là cùng Bùi Dịch đến đây đăng ký kết hôn.

Mà một lần hai kia người liền ảnh chụp đều đã chụp xong, ngay lúc đang muốn kí tên, Bùi Dịch bị một cuộc điện thoại gọi đi mất. (Uầy ko phải lúc đó bà cũng chả muốn gả cho người ta sao???)

Kêu anh đi chính là Nhậm Tiểu Vi.

“Chuyện này có tính là tuần hoàn không?” Tô Thi Thi ở trong lòng thì thảo hời hợt.

Lần trước bọn họ đăng ký không thành, chính là vì Nhậm Tiểu Vi về nước, té xiu vào bệnh viện. Mà bây giờ, Tô Thi Thi hạ quyết tâm muốn cùng Bùi Dịch trở thành vợ chồng hợp pháp.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, Bùi Dịch đang lôi kéo tay cô đi về phía trước, nhỏ giọng nói: “Anh hiện giờ hối hận còn kịp.”

Bùi Dịch quay đầu yên lặng nhìn cô một cái, khóe miệng nhếch lên. Dùng lực đưa tay ra, kéo cô vào trong lòng, ở trên trán cô hôn một cái: “Em chạy không được rồi.”

“Này, nhiều người như vậy đang nhìn nha.” Tô Thi Thi ngượng ngùng cúi đầu.

Thư ký Vương đang đi sau lưng bọn họ, trên tay mang theo hai cái túi lớn đựng quần áo, trên mặt đều là tươi cười.

Tổng giám đốc nhà bọn họ trước còn hỏi qua anh, muốn làm như thế nào để cho một cô gái cùng anh đi đăng ký kết hôn.

Không nghĩ tới Tô tiểu thư vậy mà lại chủ động.

Thư ký Vương yên lặng quan sát một phen, sắc mặt tổng giám đốc nhà mình. Đứng nhìn Bùi Dịch hiện tại nghiêm trang, trong lòng không biết kích động như thế nào rồi!

Thư ký Vương đi theo anh nhiều năm như vậy, điểm ấy vẫn lại là nhìn ra được rất rõ ràng, Bùi Dịch hiện tại thật rất vui vẻ.

Nhưng mà Bùi tiên sinh trên mặt lại trung ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc, Tô Thi Thi nhìn đến vẻ mặt của anh, cũng không hiểu sao có chút khản trương hẳn lên.

Nhưng mà quyết định này cũng không phải là kích động nhất thời. Mấy tháng trước, Bùi Dịch gần như mỗi ngày đều hỏi cô một lần khi nào thì đi đăng ký kết hôn.

Có lẽ Tô Thi Thi ở trong lòng đã sớm đồng ý rồi, chẳng qua bây giờ bị Nhậm Tiểu Vi kích thích một phen, mới hạ quyết tâm cuối cùng.

“Hai vị, các vị trước tiên có thể thay quần áo, sau đó sẽ có giúp hai vị chụp ảnh.” Chuyên viên tiếp nhận đưa hai người tới trước một cái phòng.

Thư ký Vương lập tức tiến lên trước một bước, mang theo túi lớn đựng quần áo kia đi vào, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cùng đi ở sau anh.

Chỉ là tới lúc thay quần áo, Tô Thi Thi lại rất buồn bực, cầm túi lớn đựng quần áo đơ tại chỗ, hồi lâu không có động tác.

Bùi Dịch từ trong túi lấy ra bộ quần áo màu đỏ của bản thân, quay đầu nhìn đến bộ dáng của Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: “Em có chỗ nào anh không thấy qua? Cần anh tới giúp em thay sao?” “Đừng.” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn anh, không thèm nói chuyện bắt đầu cởi quần áo.

Cô mang đến chính là một bộ sườn xám màu đỏ, bộ quần áo này rất mỏng, hiển nhiên không thích hợp mặc vào mùa đông. May mắn trong căn nhà này đều có hơi ấm, không đến mức đông lạnh đến phát run.

Chỉ là muốn mặc bộ đồ này, quần áo cô đang mặc bên trong cũng phải cởi, cho nên lúc trước mới có thể do dự.

Bùi Dịch cũng không tốt hơn chỗ nào. Cô để cho thư ký Vương vì anh chuẩn bị một bộ quần áo mặc vào mùa hè, bộ đồ này cũng rất mỏng, Bùi tiên sinh cũng phải toàn bộ đều đã cởi mới có thể mặc vào.

Bùi Dịch sắc mặt cũng có chút biến thành màu đen.

Đàn ông mặc bộ đồ này bên trong không mặc gì sao? Tô tiểu thư thật sự là người tài ba, vậy mà để cho anh chân không ra trần!

Nhưng mà lúc anh vừa quay đầu, nhìn đến cái lưng bóng loáng non mịn của Tô Thi Thi khi đó, ánh mắt vì một phen liền tối sầm. Tất cả bực tức lập tức biến mất tăm, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên.

“Ừm... Anh đừng như vậy nè!” Tô Thi Thi vừa muốn mặc sườn xám, đột nhiên bị Bùi Dịch từ phía sau lưng ôm lấy rồi.

Hai người cũng chưa mặc quần áo, thân thể Bùi Dịch ấm áp dán tại phía sau lưng cô, xúc cảm đặc biệt, Tô Thi Thi cả kinh da gà đều đã mau nổi lên rồi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng hất tay anh ra: “Anh mau buông ra!”

“Muộn rồi!” Bùi Dịch càng ôm càng chặt, cúi đầu ở trên vai cô liếm láp một phen.

Tô Thi Thi nóng nảy: “Anh có còn muốn đăng ký kết hôn nữa hay không đây? Em nói cho anh biết, anh hiện tại nếu mà chọc giận em mà nói, em quay đầu liền đi!”

“Tô Thi Thi, đừng được một tác lại muốn tiến một thước!” Bùi Dịch mặt báp một phen liền đen, cô gái nhỏ này hôm nay quậy đến long trời lở đất rồi, bây giờ lại còn dám cùng anh nói lời hăm dọa!

“Anh thử xem!” Tô Thi Thi quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch, một bộ dáng tư thế sẵn sàng anh dám chọc em bực mình thì em lập tức đi ngay.

Bùi Dịch sâu xa nhìn cô vài giây, sau cùng yên lặng buông tay ra.

Được, trước nắm chặt trong tay rồi mới tính tiếp!

Chẳng thể thì lấy tính tình Tô Thi Thi mà suy xét, tuy không đến mức thật sự đổi ý không đăng ký kết hôn, nhưng cũng sẽ không để cho Bùi Dịch quá dễ chịu. Bùi Dịch là thật có chút sợ cô rồi.

Chỉ là khi nhìn thấy thân thể mềm mại động lòng kia, Bùi Dịch mạnh nuốt nước miếng, tiến lên cầm lấy sườn xám trong tay Tô Thi Thi, nhẹ nhàng run rẩy mở ra, thay cô mặc vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí theo lòng bàn chân nhắm thẳng đỉnh đầu hướng đến, toàn thân đều đã phát ra khí nóng. Nhất là khi ngón tay Bùi Dịch, đụng tới làn da của cô, mỗi một chỗ như là bị lửa thiêu đốt một dạng.

Nóng!

Nóng quá!

Giống như là bị bốc cháy vậy!

Nóng đến nỗi trán đều đã thấm đầy mồ hôi, Tô Thi Thi chịu không nổi đẩy anh ra, quát khê nói: “Bản thân em tự làm!”

Người đàn ông này, khơi gợi dục vọng của cô làm cái gì!

Bùi Dịch bật cười, cúi đầu nhìn thoáng qua dưới người mình, âm thầm lắc đầu.

Xem ra anh đánh giá cao tự chủ của chính mình, ngay lúc vừa rồi, nếu Tô Thi Thi không đẩy anh ra, phỏng chừng thật sự sẽ không khống chế được.

May mà hai người rất nhanh liền thay xong quần áo, theo chuyên gia dẫn dắt đến chỗ chụp ảnh.

Chỉ là hai người đoan đoan chính chính ngồi ở trước cameras, nhiếp ảnh gia lại muốn khóc.

Nhiếp ảnh gia đứng trước màn ảnh, nhìn chằm chằm hai vị mặc quần áo đỏ thắm không khí vui mừng dào dạt, miệng mở mở, liền là không dám nói.

Vị Bùi tiên sinh này nghe nói tính tình thật không tốt. Anh ta nếu nói lời lờ lởi, có thể biến thành đến công việc cũng không có hay không ?

Mọi người ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Vui vẻ thỏa hiệp

“Anh trai, anh không sao chứ?” Tô Thi Thi ở trên vị trí đợi nửa ngày, cũng không thấy nhiếp ảnh gia có động tác, nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

Bên cạnh, Bùi Dịch hơi hơi nhíu mày, nhưng không nói chuyện.

Nhiếp ảnh gia đang quan sát đến sắc mặt Bùi Dịch, vừa thấy đến anh nhíu mi, sợ tới mức thân thể khẽ run rẩy, một bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Tô Thi Thi cũng nhíu mày, đây là ngày vui của bọn họ nha, cái tên nhiếp ảnh gia này làm ra một bộ mặt như khóc tang là có ý gì?

“Tô tiểu thư...” Nhiếp ảnh gia cũng ý thức được chính mình hiện tại biểu tình không đúng, nghĩ nghĩ cảm thấy được vẫn lại là Tô Thi Thi để nói chuyện hơn, nhỏ giọng nói: “Hai vị hôm nay mặc màu đỏ, mà bối cảnh phía sau...”

Anh ta khó xử chỉ chỉ bối cảnh tường phía sau.

Tô Thi Thi nghi hoặc quay đầu vừa thấy, chỉ nhìn thấy một mảnh bố cảnh màu đỏ. Cô lại cúi đầu nhìn thoáng qua trên thân mình mặc sườn xám màu đỏ, một hồi mới bừng tỉnh như nghĩ tới cái gì, mặt bả một phen liền đỏ.

Cô cùng Bùi Dịch đều mặc quần áo màu đỏ, bối cảnh cũng là đỏ, như thế ảnh chụp ra chẳng phải là chỉ có thể nhìn thấy được một cái đầu của bọn họ sao, cái khác đều đã cùng bối cảnh dung hợp rồi hả ?

“Trời ạ!” Tô Thi Thi lặng lẽ nghiêng mặt qua, xấu hổ đến nỗi nghĩ muốn lấy cái động chui vào.

Cô đúng là đầu đá mà, mới đặc biệt mà chuẩn bị hai bộ quần áo màu đỏ, hiện tại tốt rồi...

Khó trách nhiếp ảnh gia kia có vẻ mặt như vậy, cô hiện tại chính mình còn muốn khóc.

Bùi Dịch hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề này, chỉ là Bùi tiên sinh trên mặt vẫn như cũ nghiêm túc vô cùng. Yên lặng nhìn chăm chăm nhiếp ảnh gia, hoàn toàn không có ý muốn đi thay quần áo.

Nhiếp ảnh gia bị anh nhìn đến nỗi thấy trong lòng sợ hãi, đánh chết anh ta cũng không dám bảo cho bọn họ đi thay quần áo.

Sau cùng nhiếp ảnh gia cái khó ló cái khôn, chỉ vào bối cảnh trên tường run rẩy nói: “Hai vị chờ một chút, tôi - - đi đổi cái bối cảnh khác.”

Anh ta vừa đi ra ngoài, Tô Thi Thi liền một đầu nhào vào trong lòng Bùi Dịch: “A! Xấu hổ chết đi được! Em cảnh cáo anh, tuyệt đối không cho nói ra ngoài!”

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng lúc này, anh tuyệt đối không dám trêu chọc Tô Thi Thi.

Anh nghiêm trang nói: “Hửn không, anh cũng không chú ý tới điểm này, không phải lỗi của em”

“Không được nói tiếp nữa.” Tô Thi Thi vươn tay che cái miệng của anh.

Cô tin tưởng câu nói tiếp theo của Bùi tiên sinh, khẳng định không xuôi tai.

Bây giờ, cô thật là đã hiểu lầm Bùi tiên sinh, Bùi tiên sinh hiện giờ đâu nào dám trêu cô?

Chỉ còn không có ký nha, dấu mộc còn không có đóng nha, Tô tiểu thư còn không phải Bùi phu nhân, trái tim Bùi tiên sinh lại vẫn treo trên không trung. Bởi vì Tô tiểu thư còn chưa tha thứ hoàn toàn cho anh, thật sự là còn ghi nợ nhiều lắm, ai biết đợi lát nữa lại có thể xuất hiện thêm cái chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Nhiếp ảnh gia động tác rất nhanh, chỉ chớp lát sau liền đem bối cảnh đổi thành màu xanh.

Tô Thi Thi muốn mau chóng rời khỏi cái nơi xấu hổ này, lúc chụp ảnh đặc biệt phối hợp.

Trái lại Bùi Dịch không biết có phải hay không có chút khản trương, biểu tình vẫn có chút mất tự nhiên.

Nhiếp ảnh gia muốn chọn khoảnh khắc đẹp nhất đợi đến lòng bàn tay đều đã đỏ mề hôi, rốt cục cũng chụp xong ảnh chụp, khản trương đem hai vị tôn đại thần này cho mời ra ngoài.

Dân chính cục giống với lần trước một dạng, vì hai người chuẩn bị phòng khách quý, có chuyên viên đặc biệt vì bọn họ đợi ở đây làm thủ tục.

Ảnh chụp rất nhanh đã đưa tới, các thủ tục khác, đều đã không cần hai người bọn họ tự mình xử lý nữa.

3 phút sau, Bùi Dịch lôi kéo tay Tô Thi Thi, đi đến trước bàn làm việc, song song ngồi xuống.

Toàn bộ thủ tục đơn giản hết mức, lần trước hai người đến làm thủ tục đăng ký tư liệu còn giữ lại, bây giờ dễ dàng rất nhiều. Một vị nhân viên đem bảng thông tin cần ký tên đưa tới trước mặt hai người, cung kính nói: “Mời hai vị ký tên.”

Tô Thi Thi tiếp nhận giấy, lúc tay cầm lấy bút để ký, tim đập giống như là bị tiêm thuốc kích thích đập nhanh hơn vô số lần, không ngừng mà đập loạn.

Cô chỉ cảm thấy lúc này cây bút trong tay nặng như ngàn cân, lại có chút không biết làm sao.

Đúng lúc này, trên tay cô truyền đến ấm áp, Bùi Dịch cầm tay cô.

“Em còn do dự, anh liền tức giận.” Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói còn chứa theo một tia ủy khuất.

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, khản trương rút tay trở về, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Cái người đàn ông bá đạo này!

Nhưng cũng chính là bởi vì Bùi Dịch một câu này, để cho cô hoàn toàn buông bỏ bản khoăn.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nắm bút, trên giấy chài quét liền ký hạ tên mình.

Bên cạnh, Bùi Dịch nhìn đến động tác của cô, trong mắt nhu tình chớp lóe rồi biến mất, quay đầu ký tên mình.

Chỉ là nếu nhìn kỹ bàn tay đang cầm bút kia, sẽ phát hiện lại có chút run rẩy.

Không ai biết, lúc này Bùi Dịch trong lòng có nhiều khản trương. Xem ra bá đạo tự tin như anh, ở một khắc này vậy mà thật sự sợ hãi Tô Thi Thi sẽ đột nhiên đổi ý.

Tựa như tối hôm qua tìm không thấy Tô Thi Thi khi đó, cái loại cảm giác khủng hoảng trong lòng anh lại xuất hiện. Cái loại cảm giác này anh không biết

tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì nữa, thật sự rất tệ.

“Bùi Dịch, mày thật sự quá tệ hại.” Bùi Dịch ở trong lòng cười nói.

“Cộp cộp...” Tiếng đầu đóng mốp hạ xuống thanh thúy rầm rắc, hai tấm giấy chứng nhận kết hôn mới tinh ra lò. Nhân viên công tác cung kính đem chứng nhận kết hôn đưa tới trước mặt hai người, cười nói: “Chúc mừng hai vị.”

“Cảm ơn.” Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cười tiếp nhận.

Phía sau thư ký Vương lập tức mang theo hai túi bánh kẹo cưới đưa đến, phân phát cho nhân viên công tác nơi này.

Thư ký Vương làm việc hiệu suất thật là thần kỳ cao. Biết được nơi bọn họ tới là dân chính cục khi đó, đã sớm để cho người ta đi chuẩn bị, mới không tới mười phút đồng hồ thời gian, toàn bộ chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa.

Dân chính cục mỗi một vị nhân viên công tác đều đã nhận được bánh kẹo cưới đưa tới chỗ, mỗi người đều đã vô cùng hâm mộ đôi vợ chồng mới cưới này.

Tô Thi Thi cầm giấy chứng nhận kết hôn hồng hồng hồng, quả thật có chút ngây ngắc đến thần thờ, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch đứng ở bên cạnh.

“Cứ như vậy kết hôn rồi hả?”

Bùi Dịch đưa tay đem giấy chứng nhận kết hôn của cô đang cầm trong tay, cùng chính mình liền nhét vào trong ví tiền. Kéo tay cô đi về phía trước, nhàn nhạt nói: “Em hiện tại có thể suy nghĩ về chuyện tổ chức hôn lễ rồi.”

“Em...” Đứng nhìn Tô Thi Thi vừa rồi một vẻ không chỗ nào kiêng kỵ, đúng là thật sự đăng ký kết hôn xong, trong lòng lại không biết như thế nào, lại có chút cảm giác không chân thực.

Làm hôn lễ, cô từ đầu liền không nghĩ tới.

“Không đúng, anh lấy giấy chứng nhận kết hôn của em làm gì? Một bản là của em mà.” Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, đưa tay liền muốn thò vào túi quần lấy ví tiền của Bùi Dịch.

Bùi Dịch bắt lấy tay cô, đem cô chặt chẽ ôm vào trong ngực, khẽ cười nói: “Thứ này, vẫn lại là anh giữ thì yên tâm hơn.”

“Vì cái gì em giữ thì lo lắng?” Tô Thi Thi nhũn mày, cảm thấy được Bùi Dịch lại nghĩ ra cái chủ ý gì rồi.

Đúng là, bất luận cô như thế nào truy hỏi, Bùi Dịch vẫn là không chịu nói cho cô. Mà đến một ngày nào đó Tô Thi Thi mới biết được, Bùi tiên sinh thu hồi giấy chứng nhận kết hôn của cô, là sợ Bùi phu nhân ly hôn. Tuy nhiên Tô Thi Thi vẫn như cũ không nghĩ ra, trong chuyện này có cái gì liên quan.

Lúc Tô Thi Thi vẫn còn không nghĩ ra, hai người đã đi ra khỏi dân chính cục.

Mới vừa ra tới, một đám phóng viên rầm một phen liền xông tới, mồm năm miệng mười hỏi han: “Bùi tiên sinh, xin hỏi người cùng Tô tiểu thư là đi đăng ký kết hôn sao?”

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, khéo miệng cong lên, thoải mái thừa nhận: “Vâng, từ hôm nay trở đi, Tô Thi Thi chính là người vợ hợp pháp của Bùi Dịch tôi.”

“Chúc mừng Bùi tiên sinh!” Các phóng viên lập tức lên tiếng chúc phúc.

Có vị phóng viên hỏi: “Xin hỏi hai vị tính khi nào thì cử hành hôn lễ?”

Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, đối với mấy quay khó có được cười nói: “Cái này cứ để cho vợ yêu quý của tôi định đoạt.”

“Bùi tiên sinh thật yêu vợ mình, Tô tiểu thư thật hạnh phúc.”

Mà Tô Thi Thi thì lại là bị nụ cười trên mặt Bùi Dịch làm cho mù mờ.

Anh vậy mà đối với mấy quay cười, mà còn cười đến động lòng người như vậy!

Tô Thi Thi lén lút khều khều lòng bàn tay anh, có chút không vui rồi.

Cũng dám đối với nữ ký giả cười đến tốt đẹp như vậy! Cô không muốn cho người khác đả ngộ này đâu!

Chỉ là nhìn đến Bùi Dịch trên mặt tươi cười cùng với lời nói mới rồi của anh, Tô Thi Thi trong lòng vẫn lại là cùng gắn mật một dạng ngọt vô cùng.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận xôn xao, xe Nhậm Tiểu Vi rốt cục chạy tới.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi từ bên trong một chiếc Benz bước xuống.

Ánh mắt hai người đụng nhau, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt bá một phen liền trầm xuống. Bà hung tợn nhìn Tô Thi Thi, như vậy giống như là hận không thể đem Tô Thi Thi ăn tươi nuốt sống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống.

Cô còn đang hy vọng xa vời cái gì? Thật sự cho rằng Nhậm Tiểu Vi sẽ chấp nhận cô sao?

Cái người này đã bị cô cho thẳng chức làm mẹ chồng, sợ là tức đến không chịu nổi rồi, muốn đến chèn ép cô đây mà.

Nhưng Tô Thi Thi sẽ cho bà cơ hội này sao?

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, hướng về phía Nhậm Tiểu Vi lộ ra một nụ cười tươi rói. Trước mắt bao người, nhẹ nhàng kêu lên: “Mẹ.”

Mọi người sớm an ~!~

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Cô đã trở lại

Một tiếng “Mẹ” này giống như là kinh lôi một dạng, roạt một phen ở trong đầu Nhậm Tiểu Vi nổ tung rồi. Thân thể bà lão đảo, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn! Đây là con dâu đối với vị mẹ chồng như bà khiêu khích!

Không đúng, bà từ đâu không thừa nhận cô là con dâu của bà!

Người ngoài cũng không có cảm giác gì, bởi vì Tô Thi Thi hiện tại đã là con dâu Nhậm Tiểu Vi, kêu bà một tiếng mẹ là rất bình thường.

Nhưng mà nghe vào trong lỗ tai Nhậm Tiểu Vi, lại chính là Tô Thi Thi có ý!

“Mẹ.” Bùi Dịch nhìn đến sắc mặt Nhậm Tiểu Vi, mày không thể nhận ra hơi nhú một phen, cùng Tô Thi Thi đi xuống bậc thang.

“Bùi Dịch, các người. . . Các người. . .” Nhậm Tiểu Vi tức giận đến nói không ra lời. Đúng là hiện tại có nhiều phóng viên ở đây như vậy, bà lại không thể giống trước đối với Tô Thi Thi chửi ầm lên được.

Bà muốn duy trì hình tượng của chính mình, không thể người ngoài dèm pha, nhưng mà cục tức này bà như thế nào nuốt xuống được tiếp!

Bà vốn cho là bọn họ không dám làm trái ý bà, nhưng mà vừa rồi lời Bùi Dịch nói, bà nghe được rõ ràng.

Bọn họ thật sự đăng ký kết hôn rồi !

Nhậm Tiểu Vi chỉ cảm thấy đầu từng đợt say xe, trán đều là mồ hôi lạnh. Bệnh choáng váng đầu lại tái phát rồi.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi thấy thế, vội vàng qua đỡ lấy bà. Bùi Dịch bên trái, Tô Thi Thi ở bên phải.

“Mẹ, người không có việc gì chứ? Có phải rất vui mừng hay không?” Tô Thi Thi thân thiết hỏi han.

Nhậm Tiểu Vi thiếu chút nữa tức hộc máu, liền hất bỏ tay cô ra, run giọng nói: “Hong Cảm!”

“Phu nhân!” Hồng Cảm lập tức đã chạy tới đỡ lấy Nhậm Tiểu Vi.

Bà ta không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết nên làm như thế nào. Hiện tại Tô Thi Thi đã thành vợ của Bùi Dịch, chuyện này toàn bộ thế giới đều đã biết rõ. Liên tính Nhậm Tiểu Vi có không vui, cũng không cách nào thay đổi được cái sự thật này rồi.

Bà ta lập tức liền đối với Tô Thi Thi khách khách khí khí nói: “Thiếu phu nhân, phu nhân bà ấy đương nhiên là rất vui mừng rồi. Lại thêm nữa tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, trong khoảng thời gian ngắn thân thể cũng có chút không thoải mái, người không cần quá lo lắng.”

“Là như thế sao, vậy phiền toái di Hồng tốn nhiều tâm sức một chút rồi.” Tô Thi Thi vẻ mặt lo lắng nói.

Đồng thời ở trong lòng yên lặng nói: “Nhìn nhiều một chút, đừng luôn luôn để cho bà đi đến khi dễ tôi!”

Loại khi dễ này còn không thể đánh trả, thật sự khó chịu!

Bùi Dịch ở bên cạnh nhìn về mặt cô vợ yêu quý của mình, lòng mày cau lại.

Cô gái nhỏ này thật đúng là có thể nhẫn nhịn rất giỏi, lúc cần căng thì căng lúc cần giãn thì giãn, rõ ràng tức giận đến muốn chết, lại vẫn phải ở chỗ này cười tí mắt. Bất quá xem trên mặt cô biểu tình thân thiết, thật sự là chân thành. Bùi Dịch rất nhanh nhìn thoáng qua mẹ của mình, ở trong lòng yên lặng thở dài. Mẹ anh hiển nhiên là đang rất tức giận.

Tô Thi Thi quả thật là thật lòng quan tâm thân thể Nhậm Tiểu Vi. Mặc kệ giữa bọn họ cãi nhau không thoả mái đến thế nào, bà dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, hiện tại là mẹ chồng của cô.

Nhậm Tiểu Vi cùng bà mẹ chồng trước đây Phú Tuyết Trần của cô không giống nhau, liên tính bà đối với cô không tốt, Bùi Dịch đối với cô là thật tâm, cô thật lo lắng cảm nhận của Bùi Dịch, sợ anh khó xử.

Lúc này, bên cạnh lại có một chiếc xe ngừng lại. Cửa xe mở ra, người bước xuống thực ra là Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi nhìn đến vị ông nội này của cô, sắc mặt đã từ từ trầm xuống.

Đoàn Kế Hùng vừa xuống xe, liền nhìn đến trước mắt một màn này. Sắc mặt lập tức tối đen vô cùng, lớn tiếng hỏi: “Các người đăng ký kết hôn rồi hả?”

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, thái độ coi như khách khí, phun ra một chữ: “Phải.”

“Các người. . .” Đoàn Kế Hùng nghĩ muốn phát tác, nhưng mà nghĩ tới vừa rồi ở trên xe nhận được điện thoại của thư ký, vẫn cứ đem cục tức này nuốt xuống.

Bùi Dịch vậy mà làm cho người ta công khai thu mua cổ phần Đoàn thị, hiện tại Đoàn thị lung lay sắp đổ, Đoàn Kế Hùng là thật không dám lại đắc tội anh rồi.

Đoàn Kế Hùng cắn răng một cái, vẫn cứ bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói: “Vậy ông nội trước hết chúc mừng các con.”

Ông nội?

Tô Thi Thi khoe miệng rụt rụt, lão hồ ly này thật đúng là lại dán vàng lên mặt mình. Bọn họ đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, ai là cháu gái ông ta?

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, nói: “Đoàn tiên sinh chúc phúc tôi cũng không dám nhận.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sững sốt một phen, những phóng viên này một đám nhìn về phía Đoàn Kế Hùng cùng Tô Thi Thi ánh mắt đều đã trở nên có chút quỷ dị hơn rồi.

Bọn hắn lúc trước đúng là nghe nói Đoàn Kế Hùng đối vị cháu gái này không tốt, Tô Thi Thi trước đây từng một lần ở trước mặt truyền thông mặt thỉnh cầu Đoàn Kế Hùng tha thứ, muốn trở về Đoàn gia. Nhưng mà về sau Tô Thi Thi cũng không có trở về Đoàn gia. Khẳng định là Đoàn Kế Hùng quá đáng, Tô Thi Thi thương tâm, cho nên thái độ mới đối với ông ta lạnh như vậy nhạ.

Mà Đoàn Kế Hùng thì lại tức giận đến ho khan.

Đây là cháu gái ruột của ông ta, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho ông ta!

Mà Tô Thi Thi nói xong, từ đầu không đợi Đoàn Kế Hùng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, làm nũng nói: “Chồng à, anh ngày hôm qua cả đêm không nghỉ ngơi, khẳng định mệt mỏi, chúng ta về nhà trước đi.”

“Được.” Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc của cô, quay đầu hướng mẹ mình nói, “Mẹ, chúng con đi về trước đây. Cảm ơn người đến chỗ này đón chúng con.” Anh đối với Hồng Cẩm nói: “Chăm sóc phu nhân thật tốt.”

“Vâng, Bùi thiếu gia.” Hồng Cẩm lập tức gật đầu.

Nhậm Tiểu Vi thân thể lão đạo, tức giận đến thân thể ần ần run rẩy, nhưng mà không thể phát tác.

Liên tính bà cùng Tô Thi Thi đánh nhau đến sưng đầu mẻ trán, nhưng mà bà không hề muốn để cho Bùi Dịch nhìn đến một mặt này của mình, chỉ có thể đem tức giận nuốt vào bụng.

Bây giờ, bà là tiền mất tật mang, triệt để thua thảm rồi!

Nhậm Tiểu Vi nắm lấy tay Hồng Cẩm, móng tay đâm sâu vào trong thịt bà ta, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hồng Cẩm đau đến hít ngum khí lạnh, lại không dám ồn ào hét ra tiếng, trong lòng cũng là tức giận đến vô cùng.

“Tô Thi Thi, cô đừng quá đắc ý!” Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng yên lặng nói, bà hít một hơi thật sâu, xoay người hướng tới Đoàn Kế Hùng đi đến.

Dù như thế nào, bà hiện tại cũng là Đoàn phu nhân, vừa rồi “Con dâu” của bà không cho chồng bà chút mặt mũi nào, bà đương nhiên cũng phải bày tỏ

chút gì.

Mà lúc này, có đám vệ sĩ đi đến đem các phóng viên chặn lại, tạo ra một con đường.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lên xe rất nhanh liền rời khỏi hiện trường. Các phóng viên cũng đều giải tán theo, nơi này rất nhanh liền trở nên trống rỗng trở lại.

Lúc Hồ Sĩ Minh đuổi tới, nơi này cũng sớm đã không còn người nào, hấn sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sau, muốn giết người tâm đều có rồi.

“Chết tiệt! Tô Thi Thi cô đúng là người điên!” Hồ Sĩ Minh cho rằng toàn bộ chắc chắn thắng lợi, đúng là tuyệt đối không tính đến Tô Thi Thi, vậy mà sẽ đột nhiên quyết định cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn.

Hắn dè lại ngực, nơi đó vậy mà không hiểu sao có chút đau.

Hồ Sĩ Minh cũng không biết chính mình làm sao vậy, chỉ cảm thấy lòng rất loạn rất loạn.

Lúc này, thư ký của hắn nhận được cú điện thoại, từ chỗ kế bên tay lái quay đầu đối với hắn nói: “Hồ tổng, đã điều tra xong, vừa rồi là người của Tần tổng cùng Bùi tổng chặn chúng ta lại. Hơn nữa dân chính cục cũng có người của bọn họ, cho nên người của chúng ta không thể ngăn cản được.”

Trợ lý càng nói giọng càng nhỏ, hắn phát hiện Hồ Sĩ Minh sắc mặt càng ngày càng khủng bố rồi.

“Cút!” Bên trong chiếc Cayenne màu đen truyền đến một tiếng gầm thét.

Nháy mắt tiếp theo, chỗ kế bên tay lái mở ra, trợ lý liền nhảy xuống xe.

Ngay sau đó, trong xe truyền đến phịch một tiếng, Hồ Sĩ Minh một quyền nện ở trên xe. Dẫn tới xe một trận chấn động.

“Bùi Dịch, thì ra anh đã sớm tính ra kế này!” Hồ Sĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn vậy mà thông minh bị thông minh hại, đem Tô Thi Thi kích thích trở thành vợ người khác! (Giờ em đã là vợ người ta

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thở!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Mới không có từ thất bại này

Bên trong sân bay nhộn nhạo, náo nhiệt vô cùng. Trạm Dẫn Lan đứng yên tại chỗ, mãi đến khi trợ lý đi đến nhắc nhở, mới hồi phục tinh thần lại.

Trong phút chốc, dáng vẻ thất thần trên mặt lập tức biến mất thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, tiếp nhận vali từ tay của trợ lý nói: “Đi thôi.”

Sau đó xoay người tiện đi ra ngoài.

“Vị kia không phải Bùi tiên sinh sao?” Trợ lý của cô cũng thấy được mẩu tin tức kia, giữa lòng mây hiện lên quét xuống nghi hoặc.

Nếu không nhìn lầm mà nói, vừa rồi Trạm tiêu thư liền là nhìn đến mẩu tin tức này mới xuất thần như vậy. Nhớ tới bây giờ công ty Phi Tầm cùng Bùi Dịch hợp tác...

“Chẳng lẽ lần này hợp tác còn có nguyên nhân khác?” Trợ lý trong lòng càng thêm nghi hoặc, thấy Trạm Dẫn Lan đã đi khá xa, cầm hành lý đuổi theo.

Mà một màn này, bị người của Hồ Sĩ Minh âm thầm phái tới, nhìn không sót chút nào.

Hồ Sĩ Minh bởi vì Tô Thi Thi đăng ký kết hôn mà tức giận đến thiếu chút nữa không khống chế được, rốt cục nhận được một tin tức tốt.

“Cô ấy đã trở về?” Hồ Sĩ Minh khoe miệng gọi lên quét xuống nụ cười yếu ớt, ánh mắt hung hăng nhú lại, như sói già đi tìm con mồi giữa đêm khuya vô cùng nguy hiểm.

Trợ lý của hắn lập tức nói: “Người ở sân bay thấy được Trạm Dẫn Lan, hơn nữa tôi đã cho người ta kiểm tra qua ghi chép xuất nhập cảnh, chứng thật cô ấy quả thật đã trở về.”

Trợ lý dừng một chút, thật cẩn thận hỏi han: “Như thế muốn nói cho Bùi tổng sao?”

Hắn đúng là nhìn đến tổng giám đốc nhà hắn, bởi vì chuyện Tô tiêu thư kết hôn mà giận dữ. Nếu nói cho Bùi Dịch biết mối tình đầu của anh trở lại, có

phải sẽ khiến cho Hồ Sĩ Minh vui vẻ hơn không.

Đúng là Hồ Sĩ Minh, lại lạnh giọng nói: “Tạm thời không cần nói cho anh ta.”

Hắn hít mắt, quả đấm nắm chặt, giọng nói bằng lãnh, gần từng chữ nói: “Để cho bọn họ vui vẻ hai ngày đi! Càng vui vẻ nhiều đến lúc đó biết chân tướng liền càng thống khổ. Trạm Dẫn Lan trăm phương nghìn kế trở về, chuyện năm đó rất nhanh cũng sẽ bị phanh phui ra hết, tôi ngược lại muốn xem thử Bùi Dịch, tôi cùng sẽ lựa chọn như thế nào?”

“Hồ tổng nói đúng, chỉ cần Bùi tổng do dự, lấy tính cách Tô tiểu thư, khẳng định sẽ rời khỏi anh ta.” Trợ lý vội vàng nói.

Hồ Sĩ Minh khước miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: “Đi lấy một chiếc xe cho đại tiểu thư, để cho nó bớt giận.”

Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Bây giờ, bởi vì Bùi Dịch đột nhiên kết hôn, gần như để cho Hồ Sĩ Minh Phi tức điên rồi. Vừa rồi liền gọi điện thoại đến tố khổ với anh trai cô ta.

Hắn hiểu biết em gái của chính mình, anh em hai người bọn họ tính cách cực kỳ giống nhau, không chiếm được lại càng muốn lấy cho bằng được.

Hiện tại Hồ Sĩ Minh đối với Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh Phi đối với Bùi Dịch đã không đơn thuần là vấn đề thích hay không thích rồi, mà là muốn cướp đoạt! Ở trong tự điển của bọn họ, cho tới bây giờ liền không có cái từ thất bại này Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ba lần bốn lượt hiêu khích bọn họ, đã nghiêm trọng mạo phạm đến giới hạn của bọn họ.

“Không chiếm được, thì liền hủy diệt.” Hồ Sĩ Minh hung hăng nắm quả đấm, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Mà Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết anh em Hồ gia điên cuồng, lúc này này hai vợ chồng mới cưới này chính đang ngồi trên xe trở về Thi Dịch. Không biết như thế nào, bên trong xe không khí lại có chút ngại ngùng.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sau, Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh cô, nhưng mà hai người cũng không có giống như trước đây ngồi thật sự gần, mà là giữa hai người ngăn cách hơn mười centimeter, hai người đều đã ngồi thật sự nghiêm túc, nhìn qua tựa hồ có chút mất tự nhiên.

Người nào cũng đều đã không nói gì, trầm mặc lan tràn ở trong không khí. Tô Thi Thi hơi cúi thấp đầu, Bùi Dịch trái lại ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không biết đang nhìn cái gì.

“Khụ khụ...” Chú Lý cố ý ho khan một tiếng, trong lòng kỳ quái cực kỳ.

Ông thật là không hiểu hai người trẻ tuổi này, lúc trước rõ ràng ngọt ngào như thế. Vậy mà bây giờ từ lúc lên xe, hai người, người nào cũng đều đã không nói một lời, liền ngay cả ông đều đã cảm thấy ngại ngùng muốn chết.

Chẳng lẽ Tô tiểu thư con giận còn chưa tan, không đứng, hiện tại nên gọi là Bùi phu nhân rồi.

Mà chú Lý một tiếng ho khan này, giống như là phá tan trầm mặc bên trong xe, Tô Thi Thi bỗng nhiên giống như là bị giải huyệt một dạng, lập tức sống lại.

Bùi Dịch cũng giật giật, cả người giống như không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra.

Tô Thi Thi lặng lẽ hướng Bùi Dịch bên kia nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Bùi tiên sinh, anh có cảm thấy được hay không, hiện tại so với vừa rồi thoải mái hơn?”

Bùi Dịch mâu quang trầm xuống, nhưng vẫn lại là ừ một tiếng.

Vừa rồi lúc đi đăng ký kết hôn cũng không cảm thấy gì, hiện tại yên tĩnh, chỉ cảm thấy tim đập không ngừng gia tốc, quả thật có chút khẩn trương.

Tô Thi Thi cũng cùng anh không khác gì lắm, ngồi ở trên vị trí đến tay cũng không biết nên để ở chỗ nào, đối với thân phận mới còn có chút không thích ứng.

Đột nhiên, Bùi Dịch như là nghĩ tới cái gì, quay đầu trầm trầm nhìn cô: “Em hối hận rồi hả?”

Tô Thi Thi lông mày nhíu lại, cười như không cười nhìn anh: “Chẳng lẽ những lời này không phải là nhà gái mới nên hỏi sao? Bùi tiên sinh, anh sao lại không phóng khoáng như thế, đây là có tình gây sự, biết không?”

“Anh cố tình gây sự?” Bùi Dịch tức điên, vươn tay liền kéo cô vào trong lòng, cắn răng hỏi, “Hôm nay là ai ra ngoài làm loạn? Tô Thi Thi, anh thật sự coi thường em quá rồi. Mỗi lần không khiến cả thành phố đều biết, em liền không vui, đúng không?”

“Bất quá - - em hôm nay làm không tệ, anh cực kỳ hài lòng!”

“Anh... là ai không nói lời nào, làm như người câm điếc!” Tô Thi Thi tức giận.

Cô vẫn lại là thích không nói lời nào với Bùi tiên sinh hơn, người đàn ông này vừa mở miệng, luôn luôn khiến cho cô tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà hai người cứ ồn ào như vậy, không khí bên trong xe lập tức sinh động hẳn lên. Bùi Dịch dùng lực ôm Tô Thi Thi, cảm thụ được trong lòng truyền đến ấm áp, mới có một cảm giác chân thật.

Lúc này, kính xe ở phía trước liền bật lên, đem phần phía sau xe ngăn cách thành một cái không gian riêng.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, ở bên tai cô nói nhỏ, “Thi Thi, em rốt cục trở thành vợ của anh rồi rồi.”

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi mũi đau xót, không biết như thế nào, lại có cảm giác muốn khóc.

Anh vậy mà đang phát run!

Cô đột nhiên vì những chuyện ngày hôm chính mình gây ra cảm thấy hối hận, chuyện này toàn bộ Bùi Dịch tới cùng có làm sai gì chứ? Cô cùng Nhậm Tiểu Vi giận dữ, sau cùng người khó xử còn không phải Bùi Dịch sao.

“Em... Về sau sẽ cố gắng nhận nhận.” Tô Thi Thi thấp giọng nói.

“Không cần.” Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc của cô, giọng nói càng thêm dịu dàng thêm vài phần, “bà là mẹ của anh, anh kính yêu bà, cũng tôn trọng bà, có một số việc anh làm không được. Nhưng mà tính cách mẹ anh rất hiền, bà là ngoài mềm trong cứng, thực tế tính tình cũng rất cường thế. Anh không thể không hiểu, nhưng mà làm sao lại chịu được cảnh nhìn thấy em chịu ủy khuất chứ.”

“Đồ ngốc, em chỉ cần làm chuyện em cảm thấy đúng là tốt rồi. Lâu ngày biết lòng người, mẹ sẽ biết tấm lòng của em. Bất quá - -” Bùi Dịch nói tới đây dừng một chút, ngữ khí có chút nghiêm túc lên 'chú ý đúng mực, giống hôm nay loại chuyện này, chỉ cho phép một lần!’

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, ủy khuất nói: “Anh nghĩ rằng em không hiểu chuyện sao, còn không phải vì bà quá đáng, đánh Đồng Đồng...”

“Đánh Đồng Đồng?” Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, “Sao lại như thế?”

Tô Thi Thi hận không thể cắn roi đầu lưỡi, cô như thế nào lại nói ra rồi hả ?

Ngày hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, càng về sau chuyện Đoàn Tĩnh Đồng bị đánh quả thật là mồi lửa, trực tiếp đem tất cả cảm xúc của Tô Thi Thi đều đã dẫn đốt rồi.

Nếu nói đều đã nói ra, Tô Thi Thi cũng không gạt anh, đem chuyện ngày hôm qua đã xảy ra toàn bộ đều nói hết cho Bùi Dịch biết.

Bùi Dịch nghe xong, thật lâu không nói gì.

Thật lâu sau, anh mới nặng nề mà ôm Tô Thi Thi, áp ứng nói: “Thực xin lỗi.”

“Lời xin lỗi này anh nói với em, em sẽ không tiếp nhận.” Tô Thi Thi bĩu môi nói.

Chuyện này vốn không phải lỗi của Bùi Dịch. Mà còn theo tình hình hiện tại xem ra, trong chuyện này, mấy người bọn họ đều có sai.

“Anh nói với mẹ rằng anh chưa bao giờ quên cô ấy, đó là bởi vì anh cảm thấy được không tất yếu phải quên đi, dù sao cô ấy cũng là người giúp anh đi qua khoảng thời gian khó khăn đó.” Bùi Dịch nói.

“Sau cùng cái vấn đề kia, em không có nghe đến toàn bộ ghi âm. Câu trả lời của anh là: Anh chọn Tô Thi Thi.”

“Bùi Dịch.” Tô Thi Thi nước mắt bá một phen liền trào ra, đầu chôn ở trong ngực anh, kìm nén một ngày một đêm nước mắt rồi cuộc nhẹn không được rơi ra rồi.

Cô quả thật rất may mắn chính mình lựa chọn tin tưởng anh!

Cô càng thêm may mắn, lựa chọn thẳng thắn thành khẩn. Rất nhiều khi, vợ chồng cảm tình nứt chính là vì, một chút chuyện không lớn không nhỏ giấu diếm tích lũy nên.

Giữa hai người vốn có chút ngăn cách, cũng triệt để tan thành mây khói, chẳng qua, không khí còn không có ấm áp một hồi, Bùi Dịch di động liền vang lên.

Anh vừa nghe, liền nói còn chưa tới kịp nói, mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Anh cũng không phải không biết

“Làm sao vậy?” Nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch không đúng, Tô Thi Thi vội vàng hỏi.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua, khẽ thở dài một cái: “Mẹ vào bệnh viện rồi.”

Tô Thi Thi cả kinh: “Có phải hay không là do bệnh choáng váng đầu tái phát rồi? Điều do em, nếu như em nhìn một chút thì tốt rồi.”

“Cô bé ngốc, em không cần làm như vậy, lần sau sẽ chỉ càng nghiêm trọng hơn. Hiện tại vấn đề đã ổn định, anh nghĩ nên để mẹ từ từ tiếp thu.” Bùi Dịch an ủi.

Mà Bùi Dịch không biết nói sao chính là, đối với hành vi bây giờ của mẹ anh, làm trong lòng anh chấn kinh đồng thời cũng cực kỳ đau thương.

Anh chưa bao giờ biết, người mẹ luôn luôn ôn hòa thiện lương của anh, vậy mà lại làm ra cái loại thủ đoạn này. Cố ý kêu đến, ép anh nói ra những lời kia rồi ghi âm, cắt bớt mấy câu quan trọng, để cho Tô Thi Thi hiểu lầm.

Nếu Tô Thi Thi thật sự hiểu lầm bỏ đi cho xong việc, như vậy có thể hay không giống như năm đó Trầm Dẫn Lan một dạng..

Bùi Dịch nghĩ tới đây, trong lòng mạnh cả kinh.

Bây giờ chuyện lại xảy ra trên người Tô Thi Thi, tựa hồ cùng Trầm Dẫn Lan năm đó giống nhau như đúc, chẳng qua Tô Thi Thi không có lựa chọn rồi đi, mà là lựa chọn cùng đi với anh.

“Bùi Dịch, anh làm sao vậy?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch đột nhiên ngẩn người, không khỏi có chút lo lắng.

Bùi Dịch hoàn hồn, gật đầu một cái nói: “Nghĩ đến một số chuyện, chờ anh hiểu rõ sẽ nói cho em biết.”

“Được. Vậy bác gái bên kia...”

“Vừa rồi kêu mẹ không phải kêu cực kỳ thuận miệng sao?” Bùi Dịch khẽ cười nói.

Tô Thi Thi có chút xấu hổ: “Anh biết rõ rành rành vừa rồi là em đang giận lẫy.”

“Em giờ là vợ của anh, mau sửa lại đi. Mẹ bên kia, anh sẽ nghĩ cách.” Bùi Dịch nói xong nhìn một phen tình huống bên ngoài một hồi, “Anh đi trước đến bệnh viện, để cho chú Lý đưa em trở về. Đợi trẻ một chút em đem Đồng Đồng đến.”

Tô Thi Thi gật đầu.

Bùi Dịch rất nhanh liền đi bệnh viện, Tô Thi Thi trở về trong nhà dọn dẹp một chút, đợi cho trẻ chút, liền dẫn Đoàn Tinh Đồng chạy tới bệnh viện.

“Tô Thi Thi, mẹ em không có việc gì chứ?” Bên trong xe, Đoàn Tinh Đồng cúi thấp đầu rầu rĩ không vui hỏi han, trong giọng nói lộ ra một chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, tay đặt ở bờ vai của cậu, đưa tay lên xoa đầu cậu, đem nỗi khí phóng nhẹ nhàng một chút: “Em yên tâm, bà sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Thật vậy sao?” Đoàn Tinh Đồng có chút không tin, rầu rĩ không vui nói: “Có phải hay không do em ngày hôm qua cùng mẹ cãi nhau, mẹ mới phải vào bệnh viện?”

“Đồ ngốc, đó không phải là lỗi của em.” Tô Thi Thi nói xong giống như hạ quyết tâm thật lớn, cắn răng một cái nói, “Được rồi, kỳ thật đều là chị làm hại, nếu không em đánh chị một phen cho hả giận đi?” Đoàn Tinh Đồng mạnh mẽ ngắt đầu, miệng mở mở, nghĩ muốn nói gì, sau cùng vẫn lại là yên lặng nuốt trở vào, cúi đầu, bất mãn nói: “Em cũng không dám đánh, chẳng thế thì anh trai liền muốn đánh em rồi.”

“Nói vậy, anh trai em có khi nào từng đánh em?”

“Hừ! Chị hiện tại cùng anh là một người, đương nhiên hướng về anh nói chuyện.” Đoàn Tinh Đồng ủy khuất nói, “Các người cũng không cho em ăn thịt.”

“Em...” Tô Thi Thi tức đến nở nụ cười. Thì ra thằng nhóc này đang giả vờ đáng thương ra sức như thế, là vì muốn ăn thịt.

Tô Thi Thi cười nói: “Được, cho em ăn thịt. Mỗi ngày ăn hai phần như thế nào?”

“Ba bữa cơm đều phải có thịt, em hiện tại đang ở giai đoạn phát triển, chị xem đến em đều đã gầy như vậy.” Đoàn Tinh Đồng nói xong nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn căng đầy của chính mình.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn nhìn, nghiêm trang nói: “Quả thật gầy một chút, nhưng mà so với bạn cùng tuổi em vẫn lại là béo hơn người ta rất nhiều. Không không chế ăn uống, chờ đến khi em trưởng thành về sau sẽ trách chúng ta. Cho nên chuyện này không thể thương lượng, chỉ được 2 bữa có thịt, đồng ý liền ngoéo tay, không đồng ý thì thôi.”

“Chị! Hừ! Em về sau cũng không thèm giúp chị nữa.” Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phì trừng mắt, nhưng vẫn lại là vuron ra ngón tay út mập mạp cùng Tô Thi Thi ngoéo tay.

Tô Thi Thi nhìn đáng vẻ của cậu, trái tim chỉ cảm thấy ảm áp.

Nói như thế nào, ở Đoàn gia ngoại trừ Bùi Dịch ra, lại vẫn có một người là thật tâm thích cô.

Đoàn Tĩnh Đồng tuy thích gây sự, tính tình đại thiếu gia, đôi lúc cùng Tô Thi Thi cãi nhau, lại có thể ở thời điểm mấu chốt làm ra hành động làm cho người ta ảm lòng.

Tô Thi Thi cũng là thật tâm thích vị em chồng này.

Mà lúc này trong bệnh viện, Nhậm Tiểu Vi đang cùng Bùi Dịch cãi nhau. Nói đúng ra là Nhậm Tiểu Vi một mình phát giận, Bùi Dịch đứng ở một bên yên lặng nghe.

“Mẹ còn chưa có chết, con coi mẹ như không tồn tại rồi hả ? Ta dù sao cũng là mẹ của con, chuyện kết hôn lớn như vậy, các người thậm chí ngay cả nói cho mẹ biết một tiếng cũng không nói.” Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên giường bệnh, mỗi một câu nói liền thờ một cái, bộ dáng kia xem ra rất thống khổ.

Bùi Dịch đứng ở cạnh giường bệnh, cúi đầu nghe, thấy mẹ mình đã dừng lại, mới dần lại tính tình nói: “Con cùng Thi Thi cũng sớm đã đính hôn, đăng ký kết hôn là chuyện sớm hay muộn thôi, bây giờ là chúng con làm không đúng, người đừng nóng giận nữa.”

“Con...” Nhậm Tiểu Vi chỉ cảm thấy giống như là một quyền đánh vào bông, thái độ của con trai ngược lại để cho bà càng thêm tức giận.

“Con bây giờ chỉ biết có cô ta, cô ta tới cùng có cái gì tốt? Chẳng lẽ mẹ sẽ hại con sao? Mẹ là người từng trải, nhìn người chuẩn cực kỳ, cô ta thật sự không thích hợp với con!” Nhậm Tiểu Vi nói xong xoa xoa huyết Thái Dương.

Bên cạnh, Hồng Cẩm thấy thế, lập tức qua đi giúp bà mát xa, đồng thời đối với Bùi Dịch nói: “Bùi thiếu gia, người bây giờ ít nói vài câu đi. Phu nhân thời gian này vẫn choáng váng đầu, cứ như vậy một hồi, càng thêm nghiêm trọng rồi.”

Bùi Dịch lời đến bên miệng, yên lặng nuốt trở vào.

Anh làm sao nhìn không ra mẹ anh đây là đang mượn bệnh hướng anh làm khó dễ, nhưng anh lại không có khả năng chống đối bà khiến bà thực sự tức giận đến phát bệnh.

“Con là đang dùng trăm m책 chống đối mẹ sao?” Nhậm Tiểu Vi thấy Bùi Dịch không nói lời nào, lại càng tức giận hơn

Bùi Dịch có chút đau đầu, xoa xoa mi tâm, trầm giọng nói: “Người nghĩ muốn con làm thế nào bây giờ?”

“Ly hôn!” Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng phun ra hai chữ.

Suy nghĩ đến chuyện Tô Thi Thi đã trở thành con dâu của mình, Nhậm Tiểu Vi cả người giống như là bị chọc giận muốn điên rồi một dạng, đầu cũng càng thêm đau rồi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: “Mẹ, con không hy vọng chuyện Trầm Dẫn Lan lặp lại lần thứ hai. Nếu cô ấy còn sống, chuyện trước kia cứ cho qua đi. Con cũng không muốn đi kiểm chứng, nhưng mà Tô Thi Thi hiện tại là vợ của con, là người phụ nữ con yêu nhất đời này, nếu cô ấy gặp chuyện không may...”

Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Nhậm Tiểu Vi, gần từng chữ nói: “Người cũng sẽ mất đi con!”

“Bùi Dịch, con có biết chính mình đang nói cái gì không?” Nhậm Tiểu Vi roạt một phen từ trên giường bệnh ngồi dậy, tức giận đến ánh mắt mở to, ngực cấp tốc lên xuống.

“Mẹ, con là con trai của người, không phải công cụ của mẹ. Nếu người thật sự tốt với con, như thế liền chấp nhận Thi Thi đi, cô ấy sẽ giống như con hiếu thuận với người.”

“Con... Con... Hồng Cẩm, bắt nó đuổi ra cho tôi, tôi không nghĩ muốn nhìn thấy nó nữa!” Nhậm Tiểu Vi tức giận đến trực tiếp cầm đầu gối ở trên giường bệnh, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, thiếu chút nữa ngã đi.

Hồng Cẩm sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, khăn trương đi đến đẩy Bùi Dịch ra ngoài.

“Mẹ, người bảo trọng, con ngày mai trở lại thăm người.” Bùi Dịch nói xong, xoa người đi ra khỏi phòng bệnh.

Có rất nhiều lời anh cũng không có nói, hôm nay chỉ là chọn những lời nhẹ nhất này. Đối với cái suy đoán trong lòng mình cái kia - -

Bùi Dịch đóng chặt mắt, quả đấm nắm chặt.

Anh không phải kẻ ngốc, ngược lại anh cực kỳ thông minh. Năm đó anh không phải không hoài nghi qua, chỉ là không muốn thương tổn mẹ mình, cho nên không có tìm hiểu đến cùng.

Nhưng mà hiện tại lịch sử lại sắp sửa tái diễn, anh làm sao có thể lại trốn tránh tiếp được! Cho dù làm như vậy sẽ khiến cho mẹ anh không chịu nổi, nhưng mà so với việc để cho mẹ anh không mắc thêm lỗi lầm nữa vẫn tốt hơn.

Chờ sau khi anh ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên giường bệnh, hai mắt sững sờ nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Hồng Cẩm bị dọa đến chỗ, khẩn trương hỏi vọng qua: “Phu nhân, người không sao chứ? Tôi gọi bác sĩ đến cho người có được hay không?”

“Không cần, ra ngoài.” Nhậm Tiểu Vi thì thầm nói xong, giọng điệu ý là không muốn bị truy hỏi nữa

Có kinh nghiệm hai lần trước bị quát lớn, Hồng Cẩm không nói cái gì, liền vội vàng đi ra ngoài.

Mà chờ sau khi bà ta rời khỏi, Nhậm Tiểu Vi chống thân thể, ngồi dậy. Lấy di động ra, nhảy ra một trang tin tức bà lưu giữ.

“Hoạ sĩ tự do Hồ Khải Văn sắp sửa kết thúc hành trình mười năm vòng quanh trái đất, sắp trở về nước.”

“Toàn bộ, là nên có cái chấm dứt rồi.” Nhậm Tiểu Vi thì thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Xong đời rồi

Lúc Bùi Dịch đi ra ngoài, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ở trong xe đợi được lâu đến nỗi đều đã ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh, mơ mơ màng màng tỉnh lại: “Bị mất?”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhàn nhạt “Uh’m” một tiếng, vươn tay ôm lấy Đoàn Tĩnh Đồng đang ngủ say, lại đi xuống xe.

Tô Thi Thi xuống xe, đem áo khoác trên người mình đang mặc cởi xuống, bao lên trên người Đoàn Tĩnh Đồng, đối với Bùi Dịch nói: “Đồng Đồng nói nó đêm nay muốn ở lại trong bệnh viện. Em đã cho người làm, làm chút thức ăn lót dạ đem đến đây, anh cũng mang lên đi.”

Tô Thi Thi nói xong, xoay người vào trong xe lại lấy ra hai cái hộp đựng thức ăn: “Em sẽ không lên đâu, miễn cho mẹ nhìn đến càng tức giận.”

“Ở chỗ này chờ anh, anh lập tức đến ngay.” Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi gật gật đầu, ôm Đoàn Tĩnh Đồng, trên tay cầm theo hai cái hộp đựng thức ăn, xoay người hướng tới trong bệnh viện đi đến.

“Khí lực thực lớn, Tiểu Mập Mập kia cũng hơn 40 cân á?”

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch bước đi như bay, nhìn không được tán thưởng.

Bùi Dịch đi lên sau đó rất nhanh đã xuống tới. Tô Thi Thi vốn định ở trong xe nghỉ ngơi một chút, nhìn đến cửa xe mở ra liền hoảng sợ.

“Như thế nào nhanh như vậy đã xuống rồi?”

Bùi Dịch mỉm môi ngồi ở trên vị trí, không nói gì.

Tô Thi Thi vừa thấy, “Xì” một phen liền vui vẻ: “Bị đuổi ra ngoài?”

“Em cực kỳ vui vẻ?” Bùi Dịch quay đầu lạnh lạnh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi lập tức căng thẳng thân thể, lắc đầu nói: “Không có, không có, chẳng qua là đồng bệnh tương liên, có phần đồng tình với anh.”

“Em trước đồng tình chính mình đi. Lần sau lại gây chuyện, anh liền đem em buộc ở nhà, chỗ nào cũng không cho em đi.”

“Bá đạo!” Tô Thi Thi tròn mắt nhìn anh, “Anh cũng đã một ngày một đêm không ngủ, nghỉ ngơi một chút đi, về đến nhà gọi anh.”

“Nhà...” Bùi Dịch thì thầm cái này từ một hồi, trong mắt nhu ý chớp lóe rồi biến mất.

Thời gian này luôn bận rộn chuyện công trình thôn Thành Trung, vẫn không thể nào nghỉ ngơi tốt. Hiện tại lại một ngày một đêm không ngủ, anh quả thật mệt mỏi, liền tựa vào ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có ngủ.

Chờ xe chạy một hồi về đến Thi Dịch, Bùi Dịch tiện tay ôm lấy Tô Thi Thi, nhanh hướng tới hậu trạch đi đến.

Bùi Dịch không dám kêu Tô tiểu thư, đã ở trên xe ngủ thiếp đi. Ôm cô đặt lên giường, anh cũng mệt mỏi ngủ say.

Cảm giác hai người trực tiếp ngủ đến buổi tối.

Tô Thi Thi đột nhiên từ trong mộng kinh tỉnh, như gặp ác mộng đêm khuya đến kinh hồn một dạng, tiếng hét chói tai vang vọng tất cả phòng ngủ.

“Bùi Dịch! Xong rồi xong rồi, em quên một chuyện vô cùng quan trọng rồi. Xong rồi, em chết chắc rồi!” Tô Thi Thi ngồi ở trên giường, một tay rất nhanh túm lấy cánh tay Bùi Dịch đang đưa, ánh mắt sững sờ nhìn về phía trước, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Bùi Dịch gần như là cùng thời khắc đó đã bị cô làm cho kinh tỉnh, ngồi dậy ôm cô vào trong ngực: “Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

“Không phải... Em đang ngủ đột nhiên nhớ tới một chuyện thật sự rất quan trọng. Bùi Dịch, hai người chúng ta xong rồi rồi!” Tô Thi Thi một bộ dáng sắp khóc lên đến nơi.

Bùi Dịch nhướng mày: “Là chuyện gì!”

“Em... Em...” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, “Chuyện chúng ta đăng ký kết hôn, em quên nói cùng bà nội rồi. Trước đó em đã đồng ý với bà nội, bây giờ muốn kết hôn nhất định nói cho bà biết trước...”

Tô Thi Thi càng nói giọng càng nhỏ, đến sau cùng chỉ có chính cô nghe thấy được.

Bùi Dịch sắc mặt cũng trầm, hận không thể bỏ đầu của cô một phen, vừa nói chuyện một bên xốc lên chân đi xuống giường: “Thật chịu thua em rồi!”

Cô gái nhỏ này, chuyện quan trọng như vậy mà đều có thể quên!

Hiện tại người lớn trong nhà Tô Thi Thi cũng chỉ có Phương Ngọc Hoa một người, Bùi Dịch cũng vẫn cực kỳ tôn kính Phương Ngọc Hoa. Đúng là đầu nào nghĩ đến, cô vợ nhỏ nhà mình thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy đều đã cho quên.

Bà nội sẽ nghĩ như thế nào về bọn họ?

Muốn nói Nhậm Tiểu Vi đối với chuyện hai người đăng ký kết hôn mà tức giận, có một phần nguyên nhân còn có thể lý giải. Dù sao chuyện lớn như vậy, bọn họ không nói một tiếng liền làm, có người nào mà không tức giận?

Huống chi Tô Thi Thi là Phương Ngọc Hoa nuôi lớn, là người thân cận nhất của cô. Bọn họ đăng ký kết hôn phỏng chừng là bà ở trên TV nhìn thấy, mà còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, để cho bà nội nghĩ như thế nào đây?

“Làm sao bây giờ?” Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Sai thì sai rồi, cô cũng không biết muốn làm sao bây giờ nữa.

Bùi Dịch quay đầu liếc cô một cái: “Còn không mau thay quần áo.”

Tô Thi Thi cặp mắt sáng lên, roạt một phen từ trên giường nhảy dựng lên, khẩn trương nói: “Em lập tức liền thay.”

“Cái kia... Trong nhà kho còn có cái lễ vật gì không? Có thể mang đều đã mang theo. Tuy rằng vô dụng, nhưng dù sao cũng phải để cho bà nội nhìn đến thành ý của chúng ta đi?” Tô Thi Thi vừa đi một bên quay đầu hướng Bùi Dịch nói.

Bùi Dịch có chút dở khóc dở cười. Cô gái nhỏ này bây giờ đầu óc trái lại xoay chuyển rất nhanh, vậy mà còn nhớ tới vị lão nhân khí khái ngạo nghễ kia. Bà sẽ thích những cái lễ vật này sao?

Bùi Dịch cũng có chút đau đầu rồi.

Hai người suốt đêm lái xe đi Dương Thành, dọc theo đường đi Tô Thi Thi suy nghĩ các loại có. Đúng là nghĩ tới nghĩ lui, cũng chưa tìm ra một cái có thể chấp nhận được.

Đến sau cùng, cả Bùi Dịch cũng đều bị cô nhắc tới có chút khẩn trương rồi.

“Thật sự sẽ nghiêm trọng như thế?” Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ đáng yêu và khẩn trương, có chút không xác định hỏi han.

Tô Thi Thi hướng về phía anh nặng nề mà gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: “Khẳng định sẽ tức giận. Anh không biết, bà nội chuyện gì cũng chiều theo ý em, nhưng mà kết hôn loại chuyện này em không nói cho bà, bà khẳng định sẽ tức giận. Nhất là em kết hôn lần thứ hai, trước kia trải qua một lần hôn nhân thất bại. Bà tuy biết em ở cùng với anh, nhưng dù sao yêu đương cùng kết hôn là hai chuyện khác nhau...”

“A, em chết chắc rồi!” Tô Thi Thi nói xong hai tay che mặt, vô lực tựa vào trên ghế.

Trước cô cùng Hà Chí Tường kết hôn bà nội cô là không đồng ý, cô cũng là cùng Hà Chí Tường trước đi đăng ký kết hôn rồi mới tiền trạm hậu tấu. Khi đó bà nội cô lần đầu tiên là tức giận với cô, mà còn tức giận một đoạn thời gian rất dài. Tô Thi Thi rất không dễ dàng mới được bà tha thứ.

Hiện tại lịch sử tái diễn...

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Bây giờ thật sự là tự tác nghiệt không thể sống, tức Nhậm Tiểu Vi, kết quả đem bà nội cô cũng chọc tức đến nơi rồi. Hiện tại tốt rồi, trong ngoài đều đã không được.

Bùi Dịch nghe xong lời Tô Thi Thi nói, trầm mặc nửa ngày, yên lặng phun ra mấy chữ: “Em kìm chế chút đi!”

Tô Thi Thi quay đầu tròn mắt liếc anh: “Anh cho là anh sẽ tốt hơn em sao? Em nói cho anh biết, chiêu thức bà nội thử thách cháu rề rất đáng sợ, năm đó Hà Chí Tường thiếu chút nữa bị hành hạ đến điên.”

“Tô Thi Thi, em thử ở trước mặt anh nhắc đến chồng trước của em nữa xem?”

Bùi Dịch ánh mắt chài quét một phen liền nheo lại. Anh cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là mỗi lần vừa nhắc tới người đàn ông kia, trong lòng anh chưa xót liền không chế không nổi.

Cho dù bá đạo như Bùi tiên sinh, cũng sẽ ghen!

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng lại, nhìn đến người đàn ông keo kiệt bên cạnh. Vốn dĩ muốn nhắc nhở anh vài câu, sau cùng vẫn là đem lời muốn nói đều đã nuốt trở vào.

“Hừ! Mỗi lần đều là anh ngang ngược, lần này cũng cho anh chịu chút khổ cực đi. Anh cho là cưới em thật sự dễ dàng như vậy sao?” Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm, trên mặt lại không chút biến sắc.

Ba giờ sau, hai người tới Dương Thành.

Lúc này ánh mặt trời trở nên trắng, vừa mới hơn năm giờ sáng, cả thành phố đều đã tràn ngập trong sương mù, trong không khí lộ ra tí ti khí lạnh.

Tô Thi Thi xuống xe, kim lòng không đậu ôm ấp cánh tay. Đầu tháng hai thời tiết lại vẫn cực kỳ lạnh, thở ra miệng đều là khói trắng.

Bùi Dịch cũng xuống xe, đi tới đem khoác choàng lên trên người cô.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua phía trước nơi bà nội đang ở, là đem áo khoác cởi xuống, nói với Bùi Dịch: “Tuyệt đối không thể mặc nhiều như vậy, bằng không... Ài, anh đợi liền biết, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Bùi tiên sinh anh nên chống đỡ được

Nơi bà nội Tô Thi Thi đang ở là một nhà nhỏ đã có bốn năm mươi năm xây dựng nên, có sân riêng, trước cửa có hàng rào trắng bao quanh.

Lúc này trời còn sớm, trong thôn chỉ có tốp năm tốp ba người đi tập thể dục sáng sớm. Bọn họ nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai vị trẻ tuổi lạ mặt, đều có chút nghi hoặc.

Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch đi rất nhanh, chưa cho các vị hương thân kia cơ hội hỏi, rất nhanh liền đến trước cửa nhà bà nội đang ở.

Nơi này trước kia là nhà bà ngoại cô từng ở. Hiện tại anh họ của Tô Thi Thi đã đi nơi khác sinh sống, nơi này liền để cho bà nội cô ở tạm.

Cổng rào đóng chặt, trong phòng im ắng, Phương Ngọc Hoa hình như còn chưa có thức dậy.

Tô Thi Thi nhìn vào trong một phen, xoay người nhìn nhìn bốn phía, sau đó đi đến bên đường, khom lưng không nói một tiếng rút ra rất nhiều rom, không tới vài giây, liền rút được một bó rom

Bùi Dịch đứng ở bên cạnh, khi thấy cô gái nhỏ của mình ôm lấy bó rom trở về trải ra trước hàng rào, như là đột nhiên hiểu rõ cái gì, mặt chài quét một phen liền trầm rồi.

Tô Thi Thi hướng về phía anh nịnh nọt cười nói: “Ha ha, đây là quy củ nhà chúng ta, anh kìm chế chút nha.”

Tô Thi Thi đem lời Bùi Dịch vừa rồi nói với cô trả lại y nguyên.

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng đen lại, mím môi nhìn cô không nói lời nào.

Tô Thi Thi lôi kéo tay anh lắc qua lắc lại, làm nũng nói: “Liền bây giờ. Anh thử ngắm lại, nếu về sau là cháu gái anh kết hôn, anh lại từ tin tức trên tivi mới biết được, liệu anh có tức giận hay không?”

Bùi Dịch vẫn như cũ không nói lời nào.

“Chồng yêu à, liền bây giờ thôi!”

Bùi Dịch ánh mắt vù một phen liền nheo lại, bị một tiếng chồng yêu này của cô liền vui lòng phục tùng, cái gì ủy khuất đều không có rồi. Không nhanh không chậm đi đến đồng rơm trước mặt Tô Thi Thi, sửa sang lại quần áo, lập tức chậm rãi quỳ xuống.

Tô Thi Thi khấn trương đi đến, lặng không tiếng động quỳ gối bên cạnh anh.

Đây là cửa ải thứ nhất của Phương Ngọc Hoa: Đã làm sai chuyện, quỳ vào cửa!

Tô Thi Thi tính toán thời gian cực kỳ chuẩn, qua ước chừng có năm phút đồng hồ, trong phòng truyền đến động tĩnh, lập tức kết... Một tiếng, cửa lớn mở ra rồi.

Phương Ngọc Hoa vừa ra tới, liền nhìn đến trước hàng rào nhà mình có hai người đang quỳ. Trong lòng bà nhảy một phen, lúc thấy rõ ràng người đang quỳ là ai, sắc mặt trầm xuống, lập tức xoay người đi trở về gian phòng, ầm một phen đóng cửa lại.

“Xem đi, em đã nói bà nội tức giận mà.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch quỳ được thẳng tắp, mím môi, không nói gì.

Qua một lúc lâu sau, anh đột nhiên cởi áo khoác tây trang trên người, khoác lên trên người Tô Thi Thi.

“Không được, anh chỉ mặc mỗi áo somi, sẽ bị cảm mạo!” Tô Thi Thi khấn trương muốn cời ra. Nói đùa, hiện ở bên ngoài nhiệt độ là không độ. Bùi Dịch thân thể cho dù tốt cũng không được dày vò như vậy, cô sẽ đau lòng chết mất.

Bùi Dịch giữ chặt tay cô, đem áo khoác một lần nữa khoác lên trên người cô, trầm giọng nói: “Hoặc là mặc, hoặc là anh ôm em. Anh nghĩ bà nội là hần không thể không nể mặt anh.”

“Này! Rõ ràng là chúng ta đã làm sai chuyện, anh sao lại coi như không có gì như vậy.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói. Cũng không dám đem áo khoác trả lại cho anh, cô tin tưởng Bùi Dịch tuyệt đối làm được.

Hai người lại quỳ 10 phút, trong phòng mơ hồ có động tĩnh truyền đến, hẳn là Phương Ngọc Hoa đang làm bữa sáng, nhưng mà cánh cửa kia vẫn không có mở ra.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch giống như là bị vứt bỏ ở ngoài cửa một dạng. Mặt trời dần dần lên cao, những tia nắng bắt đầu rải trên mặt đất, hàng xóm bốn phía cũng đều thức dậy, thôn lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi có chút hối hận: “Em đáng ra nên để cho anh đội nón, hoặc là đeo mắt kính cũng được.”

Bùi Dịch bật cười: “Em là sợ anh mất mặt, hay vẫn lại là đang ghen?”

Bùi Dịch nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý liếc một phen bên phải. Nơi đó chính đang có một cô gái hơn hai mươi tuổi, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, hơi hơi ho khan một tiếng nói: “Em đương nhiên là sợ anh mất mặt!”

“Vậy Bùi phu nhân không cần lo lắng, anh không sợ mất mặt.”

“Anh...” Tô Thi Thi chán nản.

Cô đã sớm phát hiện Bùi Dịch người này da mặt dày không phải sao? Cùng anh thảo luận vấn đề này, quả thực là tự tìm mất mặt.

Đúng là - -

Tô Thi Thi hơi chuyển động đầu gối một phát. Quỳ lâu như vậy, thời tiết lại lạnh như vậy, thân thể đều đã đông cứng rồi.

Đúng là Phương Ngọc Hoa hiển nhiên lần này tức giận không nhẹ, đều đã qua 20 phút, vẫn như cũ không có mở cửa để cho bọn họ đi vào.

Lúc này, cửa nhà hàng xóm bên cạnh mở ra rồi. Đi ra ngoài chính là một bà bác hơn sáu mươi tuổi, nhìn thấy trước sân nhà bên cạnh có hai người trẻ tuổi đang quỳ làm cho hoảng sợ.

Bác gái đã chạy tới đem hai người cẩn thận nhìn một phen, đột nhiên chỉ vào Tô Thi Thi nói: “Này không phải Thi Thi sao? Hai người các con là xảy ra chuyện gì? Mới sáng tinh mơ quỳ ở trong này làm cái gì?”

“Thật là chị Thi Thi sao?” Lúc này, nơi xa cô gái hơn hai mươi tuổi kia cũng hưng phấn mà chạy tới, tuy có vẻ là đối với Tô Thi Thi nói, nhưng mà ánh mắt lại rơi vào trên người Bùi Dịch, “Thì ra thật sự là chị Thi Thi, các người trở về sao?”

“Ha ha, Đúng vậy a...” Tô Thi Thi xấu hổ cười nói, trong lòng chỉ nghĩ muốn khóc.

Xem ra cô vẫn lại là xem nhẹ trình độ tức giận của bà nội cô lần này rồi. Vốn cho là quý tám 15 phút thôi, nhưng mà không nghĩ tới...

Hiện tại tốt rồi, cô cùng Bùi Dịch quả thực là bị người ta xem như khi đứng xem chuyện hay.

“Bùi tiên sinh, em có lỗi với anh rồi.” Tô Thi Thi thật có lỗi nhìn nhìn Bùi Dịch. Nhưng mà để cho cô ngạc nhiên chính là, Bùi Dịch thân thể quý thẳng tắp, nhưng mà một chút đều đã không thêm để ý đến xung quanh.

Tô Thi Thi trong lòng ám áp, nếu không bởi vì cô, Bùi Dịch nhất định sẽ không làm được một bước này.

“Chị Thi Thi, vị này chính là anh rể sao? Nghe nói các người ngày hôm qua kết hôn rồi.” Cô gái kia ánh mắt vẫn lại là một cái vẻ hướng về trên người Bùi Dịch nhìn ngắm.

Tô Thi Thi xấu hổ cười, trong lòng lại tại nói thầm “Cô gái, tôi quen biết cô sao?”

Cô quả thật đối với cô gái trẻ trước mặt này không ấn tượng nhiều lắm, nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa nhớ ra cô ta là ai. Đúng là hiện tại chuyện này không sao cả, quan trọng hơn chính là - - đầu gối của cô đau quá, thân thể rất lạnh!

Nếu còn quý đi nữa, thật sự sẽ hôn mê đó!

“Hai đứa kết hôn không nói cho bà nội biết sao?” Lúc này vị bác gái kia nhỏ giọng hỏi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: “Bởi vì trước đó chưa quyết định nhất định phải đi đăng ký kết hôn, cho nên chưa kịp nói cho bà nội, cho nên chúng con tới chịu đòn nhận tội rồi.”

“Ài, đứa nhỏ này, chuyện này làm quả thật có chút không đúng rồi.” Vị bác gái kia trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nhưng mà nhìn vợ chồng son quý ở đây cũng rất thương cảm.

Bà nghĩ nghĩ, bỗng nhiên quay đầu lớn tiếng hướng vào trong sân hô: “Ta nói các người hai đứa trẻ này mặc ít như thế, trời lại lạnh như vậy, quý ở chỗ này sẽ bệnh chết đó!”

“Ai ôi, Thi Thi à, con xem con đi thân thể đều đã phát run, mặt đều đã đông cứng, ta nói con đừng quý nữa, nếu còn quý nữa sẽ phải vào bệnh viện thật đó!”

“Còn có, ta nói cháu rể à, cậu như thế nào mặc mỗi một cái áo somi vậy? Trời lạnh như vậy, cho dù thân thể tốt đến đâu cũng không chịu nổi đâu!”

Bác gái này cổ họng liên giống như mấy nghệ sĩ xướng kinh kịch một dạng, rầm một phen, gần như muốn đem mọi người trong nhà cái thôn này kêu đến rồi.

Rất nhanh, mỗi cái hộ gia đình đều đã mở cửa sổ ra, nghi hoặc hướng tới nơi phát ra âm thanh này nhìn qua.

Tô Thi Thi cả người đều đã lờ mờ rồi.

Bác gái, người không cần kêu hô lớn tiếng như vậy đâu! Bà nội cô lờ tai còn không có điếc!

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh, anh nhất định phải chống đỡ nha!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Hối hận đến ruột đều đã tái rồi

Tô Thi Thi nghĩ muốn bịt tai che mắt, lấy cái động chui vào.

Hối hận chết cô rồi, hối hận ruột đều đã tái rồi!

Bên cạnh cô, Bùi Dịch mặt cũng có chút u ám. Nếu là đổi lại trước kia, Bùi tiên sinh phỏng chừng đã sớm để cho vệ sĩ đến đây đem này bác gái bịt miệng lại rồi.

Người kêu to hai tiếng để cho bà nội ở trong nhà nghe là được rồi, hà tất la oang oang gọi cho cả thôn xóm đều biết vậy. Lúc này, bên cạnh đã lục tục vây quanh trên dưới mười người, phía sau còn có người tại chạy tới xem náo nhiệt.

Mặt mũi, xem như vút sạch rồi.

Ngay lúc Tô Thi Thi sắp chịu không được nghĩ muốn lôi kéo Bùi Dịch trốn đi rồi nghĩ cách sau, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một tiếng mở cửa.

Tô Thi Thi tim đập liên hồi, cấp vội ngẩng đầu, chỉ thấy cửa lớn trong nhà thật sự mở ra, nhưng mà vẫn chưa thấy người ra ngoài. Phỏng chừng bà nội cô mở cửa liền đi vào.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, muốn đứng lên, chỉ là thân thể vừa động, mới phát hiện hai chân đã sớm căng đến tê rần, này vừa động thiếu chút nữa để cho cô cắm đầu ngã xuống đất.

Đúng lúc này, bên cạnh duỗi qua một đôi tay, Bùi Dịch đứng lúc đỡ cô.

Tình hình của Bùi Dịch hiển nhiên so với Tô Thi Thi tốt hơn rất nhiều, tuy thân thể có chút lạnh, chân cũng có chút run lên, nhưng cũng không có trở ngại.

Bùi Dịch đứng lên, khom lưng liền ôm lấy Tô Thi Thi, xoay người đối với các cô bác hàng xóm bên cạnh gật đầu nói một tiếng “Cảm ơn”, lập tức đẩy cổng hàng rào trước mặt ra, ôm Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại hướng tới bên trong đi đến.

“Tên nhóc này thật không tệ.” Vị bác gái kia nhìn bóng lưng Bùi Dịch, ánh mắt cười đến chỉ còn lại có một đường nhỏ, không ngừng hâm mộ.

Nếu là con gái nhà bà cũng có thể tìm được người chồng như vậy, thật là tốt biết bao.

Bà quay đầu nhìn đến một đám người đến xem náo nhiệt, phẩy phẩy tay hướng về phía mọi người cười nói: “Tần tần, Ngọc Hoa vẫn lại là đau lòng hai đứa trẻ này, mọi người nếu là lại ở đây nhìn, đến lúc đó làm cho người ta xuống nước không được.”

“Bác Ngô, cô họng bác có một không? Khẩn trương về nhà uống miếng nước đi. Chúng tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, hóa ra là vợ chồng son trâu chọc bác Phương tức giận.” Một đám người trâu ghẹo, rất nhanh liền tản đi.

Mới vừa đi vào trong phòng Tô Thi Thi nghe được những lời mấy bác gái kia nói, mặt đỏ núp ở trong lòng Bùi Dịch, một câu cũng không dám nói rồi.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn đến bộ dáng này của cô, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng lúc Tô Thi Thi nhìn qua thời điểm, đã trở thành nghiêm mặt, lườm cô một cái.

Tô Thi Thi tự biết đuối lý, lấy lòng nhỏ giọng nói: “Thật là ngoài ý muốn, em không biết bác gái kia sức chiến đấu mạnh như thế! Bác ấy chắc lúc còn trẻ hát tuồng... Đúng, liền là hát tuồng.” Bùi Dịch nhẹ cười, ôm cô hướng tới trong nhà vừa đi. Ở phòng bếp có động tĩnh truyền đến, hai người lơ tạt lập tức thẳng đứng lên.

“Bà nội.” Tô Thi Thi nhìn về phía phòng bếp, muốn tách ra khỏi người của Bùi Dịch.

Bùi Dịch lại ôm cô không cho cô động, đi tới phòng bếp hai bước, đối với bên trong cung kính hô: “Bà nội.”

Đội vài giây, tại trong phòng cái thanh âm gì cũng đều không có.

Tô Thi Thi yên lặng thở dài, xem ra bà nội cô để bọn họ đi vào, cũng không có nghĩa là không tức giận nữa rồi.

Tô Thi Thi nhàn cầu xoay một vòng, đột nhiên lớn tiếng hắt hơi một cái.

Tay Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi cứng đờ, cúi đầu liếc cô một cái.

Cái hắt xì này cũng quá già rồi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trừng anh, dùng ánh mắt khiêu khích: “Chẳng thế thì anh làm sao thu được đồng tình?”

Bùi tiên sinh thủ đoạn tranh thủ đồng tình nói thế nào cũng cao minh hơn Tô tiểu thư. Tỷ như, trước dựa vào việc ở trong đội cảnh sát giao thông chết sống không chịu ra ngoài, cần phải để Tô tiểu thư đi đón.

Đúng là bây giờ, Tô Thi Thi khổ nhục kế hiển nhiên không hiệu quả. Lại đội vài giây, trong nhà bếp chỉ có tiếng rửa chén, Phương Ngọc Hoa vẫn như cũ không nói gì.

“Trước tắm nước nóng đi.” Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi lạnh cóng đến nổi môi đều đã tím tái rồi, ôm cô tiện hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi vừa định nói chuyện, đột nhiên hắt hơi một cái, lần này không cần giả vờ, thật sự sắp bị cảm.

Đúng là khi hai người đi vào phòng tắm thời điểm, lại đều đã ngăn cả người.

Chỉ thấy trong bồn tắm lớn vậy mà đã pha sẵn nước ấm. Lúc này hơi nước dày bốc lên, tia ẩm áp kia nháy mắt liền đem hai người vây quanh, Tô Thi Thi hốc mắt trong phút chốc liền đỏ.

Cô biết bây giờ là chính mình làm cho bà nội thương tâm, tuy rằng bà nội cô đang tức giận, vẫn lại là rất yêu thương cô, đau lòng vì cô. Nước nóng này đương nhiên là vì bọn họ hai người mà pha.

Chẳng qua - -

Tô Thi Thi xấu hổ nhìn cái bồn tắm lớn này có thể dung nạp một người, ngẩng đầu lườm Bùi Dịch một cái: “Nếu không, anh tắm trước đi?”

Bùi Dịch không nói một lời, dơ tay mà bắt đầu cởi quần áo của cô.

“Đừng... ở đây cũng không phải ở nhà... Hắt xì!” Tô Thi Thi xoa xoa cái mũi, ngay lúc cô còn đang nói chuyện, áo khoác của chính mình đã sớm bị cởi ra rồi.

Bùi Dịch tay dài, liền đem áo lông của cô cởi xuống.

Tô Thi Thi nóng nảy, khẩn trương nói: “Bản thân em tự cởi, anh cũng nhanh đi tắm rửa đi, nếu lỡ bị cảm thì làm sao bây giờ?”

Tô Thi Thi nói xong, đẩy anh hướng bên cạnh dưới vôi hoa sen, đồng thời đi đến cạnh cửa đóng cửa lại.

Bùi Dịch cũng biết đúng mực, lúc này cũng không phải lúc hai người có thể tắm uyên ương.

Hai người rất nhanh tắm rửa sạch sẽ, sau khi mặc quần áo gọn gàng liền đi ra ngoài.

Bên ngoài cũng không có nhìn bóng dáng thấy Phương Ngọc Hoa, nhưng mà trên bàn lại đặt bữa sáng đã nấu xong.

Tô Thi Thi nhìn thấy mũi liền cay cay, không nói một tiếng ngồi đến trên ghế dựa, cúi đầu liền bắt đầu ăn.

Bùi Dịch cũng không nói chuyện, hai người đem bữa sáng ăn đến không còn một miếng, đúng lúc này, Phương Ngọc Hoa xuất hiện rồi.

“Bà nội.” Tô Thi Thi trắng xanh một phen từ trên vị trí đứng lên, chân tay luống cuống đứng tại chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, bà nội cô gần như chưa từng phát giận với cô, trừ bỏ hai lần, đều đã là vì chuyện cô kết hôn. Lần trước, để cho bà nội tức giận mấy ngày, bây giờ - -

Tô Thi Thi trong lòng khó chịu cực kỳ, lắp bắp đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa, muốn nói lại không dám.

Phương Ngọc Hoa nhưng mà nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, đi đến bên cạnh bàn ăn mà bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thấy thế, vội vàng đi qua cướp đoạt hạ bát đĩa.

Bùi Dịch nói: “Bà nội, để con làm được rồi.”

Anh nói xong liền rất nhanh dọn dẹp xong bát đĩa đi tới phòng bếp, chỉ để lại hai bà cháu nơi đó.

Tô Thi Thi có chút há hốc mồm, bình thường ở nhà, Bùi tiên sinh đúng là đến một đôi đĩa cũng chưa rửa qua, hôm nay đã vậy còn quá chăm chỉ? Lập tức cô phản ứng kịp - - thì ra chính là muốn chạy trốn ha!

Hiện tại tốt rồi, để cho cô một mình đối mặt với cơn tức giận của bà nội, Tô Thi Thi trong lòng run rẩy.

Bà nội cô tuy tính tình dịu dàng, nhưng mà ngoài mềm trong cứng, tính tình lại thật sự ngang ngược. Bằng không năm đó cũng sẽ không cùng Đoàn Kế Hùng ly hôn sau đó một phần tiền cũng khinh thường không muốn, một mình một người sinh sống nhiều năm như vậy.

“Bà nội, con sai rồi.” Tô Thi Thi đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa, thật cẩn thận lắc tay áo của bà.

Phương Ngọc Hoa dơ tay đem tay cô gạt ra, xoay người liền hướng tới phòng khách đi đến.

Tô Thi Thi vội vàng đi theo, “Bùm” một tiếng quỹ gối ở trước mặt Phương Ngọc Hoa đang ngồi trên ghế sofa, nhưng mà cô vừa quỹ xuống, Phương Ngọc Hoa liền muốn đứng dậy.

Tô Thi Thi vội vàng đứng lên lôi kéo Phương Ngọc Hoa ngồi xuống, chính mình ngồi ở bên cạnh không ngừng cầu xin tha thứ. Nhưng mà bất luận cô nói cái gì, Phương Ngọc Hoa cũng không chịu nói với cô một câu.

Lúc Bùi Dịch rửa xong bát đĩa đi ra, liền nhìn đến vợ của anh đáng thương tội nghiệp ngồi ở bên cạnh bà nội, sốt ruột như vậy đến độ sắp khóc luôn rồi.

Đây là anh lần đầu tiên nhìn đến Tô Thi Thi chân tay luống cuống như vậy.

Xem ra bây giờ bà nội là thật sự tức giận.

Bùi Dịch suy nghĩ, đi đến bên ngoài lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Vương.

Mấy phút đồng hồ sau, chỉ thấy bốn năm chiếc xe việt dã chạy đến bên ngoài sân. Thư ký Vương xuống xe, mang theo một nhóm người đi đến.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn đến thư ký Vương theo người đi đến.

Những người này không phải tay không tới, mỗi người trên tay đều mang theo không ít đồ đạc.

Ngay lúc Tô Thi Thi nhìn đến bọn họ mang đến thứ gì đó khi đó, miệng há thành hình chữ O, tròn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Tên phá của

Một đám vệ sĩ mặc tây trang màu đen mỗi người trên tay đều đã mang theo vài hộp gì đó, thậm chí là hai người khiêng một cái thùng, đồng thời hướng tới trong phòng đi tới.

Thư ký Vương đi tuốt ở đằng trước, vốn là cùng Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi, nhìn đến Tô Thi Thi, khách khách khí khí kêu một tiếng: “Tổng giám đốc phu nhân.”

Tô Thi Thi ngạc nhiên nhìn trên tay bọn họ những cái này hộp đóng gói hộp, quay đầu sững sờ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi tiên sinh, anh có cần khoa trương như vậy hay không!

Tô Thi Thi trước khi đi chỉ là hỏi Bùi Dịch, trong kho nhà bọn họ còn có lễ vật gì không, mang đến thể hiện thành ý của bọn họ.

Mà lúc này là cái tình huống gì?

Bùi Dịch là đem kho hàng nhà người ta đánh cướp sao? Những thứ này vậy mà để đám vệ sĩ kéo mấy xe lễ vật đến đây, mỗi một thứ đều là nhân sâm lộc nhung tổ yến quý giá, thậm chí đến trang sức đều có.

Phuong Ngọc Hoa hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, Nhưng mà trong lòng còn đang tức giận với cháu gái, bà chỉ là ngồi ở trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, đem mấy hộp lễ vật kia chuyển vào.

Tô Thi Thi yên lặng đi đến bên cạnh Bùi Dịch, cúi đầu cũng không nói lời nào, tùy ý để thư ký Vương bọn họ đi chuyển đồ vào.

Chỉ là chuyển vào rồi chuyển, mọi chuyện giống như là cũng có chút không không chế được rồi.

Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: “Anh tới cùng đem theo bao nhiêu lễ vật đến đây?”

Phòng khách đều nhanh bị xếp đến chật kín rồi, vậy mà còn không có dừng lại. Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn nhìn thần sắc bà nội mình, lão nhân gia hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này làm cho hù sợ rồi.

Có tên phá của nào lại cho người ta tặng lễ như vậy không?

Phuong Ngọc Hoa cũng là xuất thân gia đình giàu có, ánh mắt từ trước đến nay không sai, thô sơ giản lược phòng chừng ước tính một phen, lễ vật khắp phòng này phòng chừng được có chừng trăm vạn rồi.

Nhưng hai đứa cháu này vậy mà còn không có dừng cho người đem đồ vào! Cho dù đang tức giận, lúc này bà cũng có chút không bình tĩnh rồi.

Vài thứ kia lại ăn không hết, liền đặt ở trong này chừng cho đẹp thôi. Đây không phải phá sản sao!

“Không sợ, sẽ đưa đến khi bà nội nguôi giận mới thôi.” Lúc này Bùi Dịch đề sát vào Tô Thi Thi bên tai, giống như nhỏ giọng, nhưng mà âm thanh nói chuyện lại đầy đủ để cho trong phòng khách mỗi người đều có thể nghe được.

Quả nhiên, Phuong Ngọc Hoa vừa nghe đến những lời anh nói, lông mày cau lại, thật có chút dờ khóc dờ cười.

Bà đã sớm nghe nói qua tính tình Bùi Dịch, xem ra tiểu tử này là ý định muốn cho chính bà cho bọn nó cái bậc thềm đi xuống.

Trái lại rất đau Thi Thi.

Phuong Ngọc Hoa im lặng không nói gì lờ mờ Bùi Dịch một cái, lúc trước nhìn đến vợ chồng son này quý ở bên ngoài, Phuong Ngọc Hoa quả thật cũng bị hù sợ rồi. Lúc trước Tô Thi Thi cùng Hà Chí Tường vụng trộm kết hôn, Tô Thi Thi từng ngay ở trước mặt bà quý qua, nhưng lúc ấy Hà Chí Tường chết sống không chịu quý.

Mà người trẻ tuổi bá đạo giống Bùi Dịch như vậy, lại có thể làm đến một bước này, quả thật làm cho Phuong Ngọc Hoa trong lòng kinh ngạc.

Bên kia, thư ký Vương cùng đám vệ sĩ di chuyển đến đầu đầy mồ hôi, bọn họ đã tới tới lui lui chạy đã hơn 10 chuyến rồi, sắp mệt chết. Lúc này nếu đi ra bên ngoài xem một phen, sẽ phát hiện còn có xe liên tục không ngừng hướng nơi này chờ hàng đến.

Thư ký Vương chuyển đồ đến độ sắp hạ đường huyết, âm thầm đánh giá một phen vị lão tổ tông đang ngồi tọa ở trên ghế sofa kia, yên lặng thờ dài.

Quả nhiên là bà nội Tô tiểu thư, khả năng dày vò người khác đến thế thảm như vậy phỏng chừng là di truyền.

Mất thấy những cái lễ vật trên quý này sắp chất không nổi trong phòng khách nữa rồi, Phuong Ngọc Hoa rốt cục không thể nhịn được nữa, mở miệng nói: “Đủ rồi, đem mấy thứ này ra ngoài hết đi.”

“Phù...” Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra.

“Cái này...” Thư ký Vương cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng anh lại khó xử nhìn Bùi Dịch, thứ này đưa đến đây, làm sao có thể đem về được.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó đối với thư ký Vương nói: “Lấy một nửa ra ngoài phân chia cho hàng xóm đi.”

Vâng ạ thư ký Vương lập tức gật đầu, mang theo đám vệ sĩ đem đồ lễ vật còn ở bên ngoài và trong nhà khiêng ra ngoài

Rất nhanh, bên ngoài liền truyền đến các hàng xóm hoan hô.

Các bác hàng xóm lớn tiếng hướng tới trong nhà hô: “Ngọc Hoa, cháu rể của bà thật không tệ! Bà nên bảo cháu gái mình giữ chặt, người đàn ông tốt như vậy rất khó kiếm nha!”

Phuong Ngọc Hoa lòng tràn đầy bất đắc dĩ, xem ra chính mình quả thật là quá già rồi. Bùi Dịch này gây chuyện, để cho bà vừa tức lại là buồn cười.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thấy thế, vội vàng đi đến trước mặt Phuong Ngọc Hoa, đồng thời quý gói trước mặt bà.

Phuong Ngọc Hoa lập tức ngồi thẳng thân thể, đối với Bùi Dịch đưa tay nâng dậy: “Con mau đứng dậy đi, bọn thuộc hạ của con đều đã ở đây, bộ dạng này làm sao mà để người ta nghe theo được chứ.”

“Chúng con đã làm sai chuyện, đây là cần phải vậy.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Phuong Ngọc Hoa sa sầm mặt, thấp giọng quát nói: “Lời nói của ta mặc kệ phải không? Đứng dậy!”

Vâng ạ Bùi Dịch bất đắc dĩ, đành phải đứng lên. Đúng là lúc này cũng không dám đi kéo Tô Thi Thi, hiển nhiên bà nội con giận còn chưa tan, Tô Thi Thi lần này quý là tránh không được rồi.

Tô Thi Thi lúc này trong lòng lại ảm áp, bà nội cô tới cùng là đau lòng vì cô, làm như vậy chẳng qua là không muốn để cho cô về sau ở trước mặt Bùi Dịch khó xử mà thôi.

Tô Thi Thi giữ chặt tay Phuong Ngọc Hoa, đáng thương tội nghiệp nói: “Bà nội, con lần này thật sự biết sai rồi, nhưng mà là có nguyên nhân, người nghe con giải thích có được hay không?”

Phuong Ngọc Hoa bây giờ không bỏ tay Tô Thi Thi ra, nhưng cũng không có nói chuyện, chỉ là mặt trầm xuống nhìn cháu gái.

Tô Thi Thi khẩn trương giải thích nói: “Vốn chúng con không tính toán sớm như thế đi đăng ký kết hôn, nhưng lúc trước xuất hiện một chút chuyện, con... Con ngày đó đặc biệt loạn, Bùi Dịch lại bị bắt giam ở cục cảnh sát, con sau khi nộp tiền bảo lãnh anh ấy ra, liền trực tiếp cùng anh ấy đi dân chính cục.”

“Bà nội, lúc ấy, chúng con một ngày một đêm không ngủ, đầu óc tất cả đều là mông muội, cho nên liền quên nói cho người, người không nên tức giận có được hay không? Con lần sau nhất định trước tiên sẽ nói cho người biết, người không cho con kết hôn, con tuyệt đối không kết hôn!”

“Đứa nhỏ này, cái gì lần sau, nói bây giờ đi?” Phuong Ngọc Hoa bị lời Tô Thi Thi nói biến thành dở khóc dở cười.

Bên cạnh Bùi Dịch sắc mặt cũng đen.

“Cái kia... Nói sai... Nói sai... Ha ha...” Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Xong đời, sau khi trở về khẳng định sẽ bị Bùi tiên sinh ngược chết, may mà Bùi Dịch lúc này cực kỳ nể mặt cô, đối với Phuong Ngọc Hoa nói: “Bà nội, người yên tâm, con nhất định sẽ tốt đối với Thi Thi, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy ly hôn với con!”

Bùi Dịch nói xong lời cuối cùng mấy chữ kia, nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm quay đầu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái này cũng dám nói lần sau, xem anh là người chết sao?

“Hai đứa... Ai!”

Phương Ngọc Hoa thở dài, đem Tô Thi Thi từ trên mặt đất kéo lên, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình vỗ vỗ tay cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Bà nội tức giận cũng không phải bởi vì các con không nói cho ta biết liền kết hôn, các con kết hôn bà nội vui mừng vẫn không kịp.”

“Nhưng mà Thi Thi con không nên dối, kết hôn cũng không phải việc nhỏ, các con làm sao có thể qua loa liền quyết định như vậy rồi hả?” Phương Ngọc Hoa nói xong quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, trực tiếp nói, “Mẹ con không đồng ý hôn sự của hai đứa đúng không? Các con bây giờ kết hôn chính là vì muốn chọc giận cô ấy đi?”

“Bà nội...” Tô Thi Thi cắn môi, lại phản bác không được. Tuy cô đã sớm quyết định chuyện sẽ cùng Bùi Dịch kết hôn, nhưng mà bây giờ quả thật là vì tức Nhậm Tiểu Vi mới quyết định vội vã như vậy.

“Bà nội, chuyện này là do con sai,” Bùi Dịch đối với Phương Ngọc Hoa nói, “Là con không xử lý tốt mọi chuyện với mẹ mình.”

“Cháu ngoan, chuyện này không trách con được,” Phương Ngọc Hoa thở dài, suy nghĩ tựa hồ có chút bay xa, “Mẹ con không thích Thi Thi cũng là có nguyên nhân, dù sao liền tính con bé cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng máu huyết trên người nói vẫn là dòng máu Đoàn gia. Đoàn gia năm đó có lỗi với Bùi gia các người, để cho mẹ con chịu nhiều ủy khuất như vậy, cô ấy hiện tại đương nhiên không chấp nhận Thi Thi làm con dâu của mình.”

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nghe được lời của Phương Ngọc Hoa nói, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lên.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó hỏi Phương Ngọc Hoa nói: “Bà nội, người có phải hay không biết chuyện năm đó?”

Điện thoại hết pin ngủ quên, quên luôn up truyện

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Mẹ con cùng Hồ gia có quan hệ

Trong phòng khách lập tức trầm mặc tiếp xuống, không biết vì cái gì, nhiệt độ không khí tựa hồ cũng so với vừa rồi thấp hơn một chút

Từ lúc Tô Thi Thi bọn họ quỳ xuống, thư ký Vương cũng đã mang theo đám vệ sĩ kia đi ra ngoài, lúc này trong phòng khách chỉ có bà cháu ba người bọn họ.

Phương Ngọc Hoa trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: “Chuyện năm đó ta cũng không phải quá rõ ràng, nhưng mà nguyên nhân gây ra, là vì bốn gia tộc hợp tác một cái hạng mục bất động sản.”

Bà nói xong nhìn về phía Bùi Dịch: “Khi đó con đã mười tuổi, hẳn là cũng nhớ rõ một số chuyện đi? Cha con chính là Thiết Kế Sư chính của cái hạng mục năm đó.”

Bùi Dịch lòng chợt chộn rộn, thận trọng gật đầu: “Con biết. Cha con về sau gặp chuyện không may, liền là vì cái công trình kia.”

“Cháu ngoan, “ Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Bùi Dịch, trầm giọng nói, “Cha con là bị oan uổng. Khi đó ta cùng Đoàn Kế Hùng còn chưa có ly hôn, ta cũng là một lần vô ý nghe ông ta cùng thư ký của ông ta nói đến chuyện này, nhưng mà không có chứng cứ. Cháu ngoan, xin lỗi, bà nội bất lực.”

“Bà nội, chuyện này không trách người.” Bùi Dịch chậm rãi lắc lắc đầu, “oan có đầu nợ có chủ, con hiểu rõ ý tứ của người. Chuyện đời trước cùng hậu bối không có liên quan. Con chỉ là muốn đòi lại cho cha mình một cái trong sạch.”

“Cháu ngoan, con có thể nghĩ như vậy, bà nội cảm ơn con.” Phương Ngọc Hoa lúc này mới có khế cười.

Trước đó bà biết được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch kết hôn, nếu nói bà tức giận, không bằng nói là đang lo lắng mục đích Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi kết hôn.

Trước đó bà có ý tức giận, cũng chẳng qua là muốn thăm dò lòng Bùi Dịch một phen, hiện tại bà đã không có gì lo lắng nữa rồi.

Bà kéo tay Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, đưa tay của bọn họ chồng lên để cùng một chỗ, cười nói: “Các con phải nhớ kỹ, bất luận đời trước xảy ra chuyện gì, cuộc sống này là của các con, đừng cho người khác ảnh hưởng đến chính mình.”

“Bà nội, chúng con biết rõ.” Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

Trước đây cô vẫn muốn thay mẹ cùng bà ngoại báo thù, muốn hủy đi Đoàn gia, đúng là trải qua công việc bề bộn như vậy, có một số việc đã sớm xem phai nhạt.

“Bùi Dịch, ta còn có một việc phải nhắc nhở con.” Phương Ngọc Hoa đột nhiên sắc mặt một nghiêm trang, đối với Bùi Dịch nói.

Bùi Dịch lập tức ngồi thẳng người, nghiêm trang gật đầu: “Người cứ nói.”

Phương Ngọc Hoa nói: “Mẹ con không thích Thi Thi, tuy về tình có thể tha thứ, nhưng mà con bé hiện tại dù sao đã là vợ của con, con phải bảo vệ thật tốt con bé, biết không?”

“Bà nội, Bùi Dịch làm đã tốt rồi lắm. Anh ấy bị kẹp ở giữa con cùng mẹ anh ấy, vốn đã cực kỳ khó xử rồi, người không cần gây áp lực cho anh ấy.” Tô Thi Thi vội vàng nói.

Bùi Dịch vì cô làm rất nhiều việc, trong lòng cô rất rõ ràng. Thời gian này Bùi Dịch đã rất khó xử, cô thật sự không nghĩ muốn anh lại có bất luận cái gì khuất gì nữa. Phương Ngọc Hoa không nghĩ tới cháu gái nhà mình lại đột nhiên chen vào nói, sững sờ một lúc sau giật mình cười nói: “Đúng là cháu gái lớn rồi, già đi là chỉ biết có mỗi chồng mình thôi, nhanh như vậy liền thay nó nói chuyện, được rồi, biết đau lòng cho chồng cũng là chuyện tốt.”

“Bất quá, Thi Thi, bà nội cũng không muốn nhìn thấy con chịu bất luận cái gì khuất gì. Nếu thật sự không thể nhịn được nữa, như thế cũng không cần phải nhịn nữa.” Lúc Phương Ngọc Hoa nói một câu sau cùng, tăng khí thế vài phần rồi đột nhiên chuyển lẽ.

Những thứ này đương nhiên là nói cho Bùi Dịch nghe. Bùi Dịch ở một bên khiêm tốn gật đầu, đảm bảo sẽ chăm sóc tốt Thi Thi.

Tô Thi Thi nghe được hốc mắt ướt át, vừa khóc vừa cười.

Thấy cái cục diện rối rắm này rốt cuộc đã chuyển biến tốt lên, Phương Ngọc Hoa cũng không có giữ bọn họ lại, nhìn một phòng lễ vật nói: “Đem mấy thứ này đi về, các con cũng liền trở về đi, ta biết các con bây giờ còn có rất nhiều chuyện bận rộn.”

“Bà nội, người theo chúng con cùng trở về có được hay không. Để cho một mình người ở tại chỗ này, con rất lo lắng.” Tô Thi Thi lôi tay kéo Phương Ngọc Hoa không chịu buông ra.

Phương Ngọc Hoa nghĩ nghĩ nói: “Ta ngày mai muốn đi tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn cũ, sau đó các con hãy phái người tới đón ta đi, không cần chính mình đến đây.”

Bà nói xong nhìn về phía Bùi Dịch: “Con hai ngày này không nghỉ ngơi tốt, trở về nghỉ ngơi thật tốt, đừng cố chịu đựng mà hủy hoại thân thể.”

“Con sẽ chú ý.” Bùi Dịch gật đầu.

Tô Thi Thi nghe được bà nội nguyện ý theo chân bọn họ trở về, lập tức nhẹ nhàng thở ra, cũng không kiên trì phải ở lại chỗ này.

Lúc Phương Ngọc Hoa đưa bọn họ ra ngoài, đột nhiên nhớ tới cái gì, đem Bùi Dịch kêu đến bên cạnh nhỏ giọng nói: “Người của Hồ gia có phải vẫn quần các con hay không?”

Bùi Dịch sững sờ, lập tức liền gật đầu.

Phương Ngọc Hoa thở dài, hạ giọng nói: “Có một số việc tuy không thích hợp do ta nói ra, nhưng mà ta không nói, khả năng sẽ cho tạo thành phiền toái càng lớn hơn cho các con nữa. Bà nội liền ở trong này nhắc nhở con một câu, mẹ con hẳn là muốn hủy đi toàn bộ Đoàn gia, vì Thi Thi, con chú ý nhiều một chút. Kia dù sao, cũng có một phần tâm huyết của mẹ cùng nhà bà ngoại của con bé.”

Bùi Dịch gật đầu: “Người yên tâm.”

“Cháu ngoan, con vẫn lại là không hiểu rõ lời của ta nói. Ý của ta là, con chú ý một chút quan hệ của mẹ con cùng Hồ gia.” Phương Ngọc Hoa nói xong liền đối với Bùi Dịch nói, “Được rồi, các con trở về đi.”

Bùi Dịch sững sờ một phen, còn không có tiêu hóa được tin tức trong lời nói Phương Ngọc Hoa, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi thêm, xoay người hướng tới Tô Thi Thi đi đến.

Tô Thi Thi lại cùng Phương Ngọc Hoa nói nói mấy câu, mới lưu luyến không rời đi về trên xe. Tô Thi Thi liên tiếp nhìn Bùi Dịch liếc mắt, nghĩ muốn muốn hỏi điều gì, mà lại không biết có nên hay không hỏi.

Bùi Dịch bị cô nhìn đến nổi trong lòng ngứa ngáy, nhìn về phía trước, trầm giọng nói: “Muốn hỏi liền hỏi.”

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Bà nội vừa rồi đã nói gì với anh rồi hả?”

Bùi Dịch quay đầu, nhìn Tô Thi Thi ngoắc ngón tay: “Muốn biết sao?”

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên: “Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết.”

“Đẹp đi!” Tô Thi Thi mắng một câu, người này liền chỉ biết dùng tới duy nhất chiêu này.

Cô quay đầu thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nghĩ để ý anh rồi.

Bùi Dịch lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu cô gái nhỏ này tiếp tục hỏi tới, anh đương nhiên sẽ không giấu diếm cô, nhưng mà có một số việc hiện tại anh cũng chưa xác định rõ ràng, anh không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi lo lắng.

Chỉ là nghĩ tới câu nói sau cùng kia của bà nội, Bùi Dịch mày nhíu lại.

“Mẹ cùng Hồ gia có quan hệ?” Con người Bùi Dịch hiện lên một đạo u quang.

Xem ra, năm đó thật sự có rất nhiều chuyện anh không biết.

Mà Bùi Dịch sau khi trở về, liền để cho Tần Phong bắt đầu điều tra chuyện này.

Bởi vì trước không nghỉ ngơi tốt, Tô Thi Thi sau khi trở về liền đi tắm bồn nghỉ ngơi, mà Bùi Dịch lại là trước đến bệnh viện một chuyến, thăm hỏi Nhậm Tiểu Vi, thấy mẹ mình không có trở ngại, mới đón Đoàn Tinh Đồng trở về nghỉ ngơi.

Sau đó, Tô Thi Thi lại đi làm rồi.

Hôm nay cô đã chính thức trở thành Bùi phu nhân, làm con người mới, đương nhiên muốn đem bánh kẹo cưới đến công ty. Tô Thi Thi ngày đầu tiên đến công ty thời điểm, bị một đám người vây quanh nên giận đã lâu, nói cô trước đó không nói cho bọn họ biết.

Tổng Trọng Hạo thậm chí một cái về hỏi cô khi nào thì cử hành hôn lễ, Tô Thi Thi chỉ nói bọn họ tạm thời còn không có tính toán.

Nói đùa, cô cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, đã đem Nhậm Tiểu Vi tức đến phải vào bệnh viện, chuyện này nếu là lập tức cử hành hôn lễ, còn không đem bà tức chết sao.

Tô Thi Thi đương nhiên cũng có chừng mực, không dám lại tiếp tục trêu chọc mẹ chồng tức giận.

Chỉ là ngày hôm sau khi cô đến Sunshine đi làm, lại phát hiện công ty đến đây một người khách, người kia chính là Đức An.

Đức An cùng Tổng Trọng Hạo quả thực giống như là hình với bóng không thể tách rời, mặc kệ Tổng Trọng Hạo đi tới chỗ nào, Đức An cũng theo tới chỗ đó, sau cùng Tổng Trọng Hạo không thể không trốn vào văn phòng Tô Thi Thi.

Ngay từ đầu Đức An không dám tùy tiện tiến vào, đến sau cùng thật sự không nhịn được, kiên trì vọt tới trong văn phòng Tô Thi Thi.

“Hạo Hạo, anh lần trước lúc nhờ tôi giúp anh, đúng là nói chỉ cần chuyện tôi yêu cầu nhất định đồng ý nha, hiện tại không phải chỉ bảo anh đi giúp ta theo đuổi phụ nữ sao, anh như thế nào có thể ra sức khước từ!”

Đức An vừa tiến đến liền ai oán nhìn Tổng Trọng Hạo, lời nói bắn liên hồi: “Vị Trùm tiểu thư kia bây giờ còn độc thân, tôi theo đuổi cô ấy cũng là vì dân trừ hại, anh không biết thôi, hiện tại tất cả nhân viên công ty Phi Tầm đều đang truyền tai nhau nói vị Trùm tiểu thư kia đối với Bùi tổng có ý...”

Đức An nói một nửa, đột nhiên nhìn đến Tổng Trọng Hạo đang hướng hân một cái về nháy mắt, hân cuồng quát bùm miệng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: “Tối... Vừa rồi cái gì cũng chưa nói!”

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Coi người vợ như cô là đồ trang trí....

Trong văn phòng hình như là bị người ta hắt một thùng nước đá, trong phút chốc nhiệt độ giảm xuống âm độ, đến không khí đều bị ngưng đọng rồi.

Đức An về mặt cầu xin cứu mạng nhìn Tổng Trọng Hạo.

Mà Tổng Trọng Hạo còn lại là từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, nghĩ muốn chạy trốn.

“Đứng lại!” Tô Thi Thi đứng lên, cười như không cười nhìn hai người bọn họ, “Cùng tôi nói một chút về vị Trùm tiểu thư kia.”

“Cái kia... Cũng không có gì đáng nói, chỉ là một cô gái thôi, bộ dáng giống như có phần xinh đẹp.” Tổng Trọng Hạo cười ha ha, trong lòng đã hận chết Đức An.

Anh ta liền biết cái tên mồm rộng này sớm hay muộn cũng gây ra chuyện xấu. Người này trừ bỏ chuyện thiết kế không quá xảy ra sai sót, phương diện khác cũng thật cùng bà tám một dạng.

“Thì Thì, chúng ta xem như bạn tốt đi?” Đức An đôi má quắt thẳng tới co giật, lấy lòng nhìn Tô Thi Thì.

Tô Thi Thì quanh tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn hắn: “Có phải bạn bè hay không vậy thì phải xem thái độ của anh rồi.”

Đức An xin khoan dung nói: “Cô đề tôi đi đi, nếu như bị Bùi tổng biết, tin tức này là từ miệng của tôi nói ra ...”

“Ngậm miệng!” Tổng Trọng Hạo một cước đạp qua, sau đó đối với Tô Thi Thì lo lắng nói, “Em đừng nghe anh ta nói bậy, chuyện này Bùi tổng cũng không biết, đều là chính anh ta ở bên cạnh tự mình suy đoán thôi.”

“Được, em không tức giận, các người trước nói cho em biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, đem chuyện các người biết nói rõ tình huống cho em biết trước. Cái khác em sẽ chính mình tìm hiểu rõ ràng.” Tô Thi Thì thở dài, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ.

Tổng Trọng Hạo kỳ quái nhìn cô: “Sur muội, em vậy mà không tức giận? Em hẳn là nghe nói qua chuyện của vị Trạ tiểu thư kia rồi?”

“Là mối tình đầu của chồng em đúng không?” Tô Thi Thì giống như bình tĩnh nói, kỳ thật trong lòng đã sớm như sóng lớn đang quay cuồng, rất không ra tư vị gì.

“Thì ra em đều đã biết rõ?” Tổng Trọng Hạo nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới đem mọi chuyện từ đầu chí cuối mà bọn họ biết đều nói một lần.

“Chuyện cụ thể nói tại anh cũng không biết. Anh chỉ biết vị Trạ tiểu thư này hiện tại là con gái nuôi của vị quả phụ quý tộc. Mà vị quý tộc quả phụ kia, cũng chính là tổng giám đốc công ty Phi Tầm.”

“Nghe nói bây giờ Phi Tầm cùng Bùi tổng hợp tác chính là vì quan hệ với vị Trạ tiểu thư kia. Bây giờ, Trạ tiểu thư tự mình đến đây, trên danh nghĩa là nói vì chuyện hợp tác công việc, trên thực tế mục đích là gì ai cũng không biết.”

Tổng Trọng Hạo nói tới đây, khuyên Tô Thi Thì nói: “Sur muội, em đừng nghĩ nhiều. Một cái công trình lớn như vậy, người nào cũng đều muốn tới giành một phần, Phi Tầm cùng Bùi tổng hợp tác cũng là có duyên. Bởi vì về phương diện kiến trúc, Bùi tổng kỹ thuật hiện là đứng đầu toàn cầu. Nếu là những công ty khác biết năng lực thật sự của anh ta, đều nghĩ muốn muốn cùng anh ta hợp tác, cho nên những cái tin đồn này bất quá cũng chỉ là tin đồn mà thôi.” “Mà vị Trạ tiểu thư kia, dù sao cũng là bạn gái trước rồi. Em hiện tại cùng Bùi tổng đã kết hôn, sẽ không cần nghĩ nhiều, miễn cho ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.” Tổng Trọng Hạo những lời này nói cực kỳ đúng trọng tâm.

Anh là thật tâm vì sur muội của mình mà lo lắng, bởi vì anh ta so với người khác hiểu Tô Thi Thì rất rõ, vị sur muội này dù có tức giận trong mắt cũng không thể nào nhìn ra được hạt cát, anh chỉ sợ Tô Thi Thì trong cơn tức giận cùng Bùi Dịch giận dữ.

Đương nhiên anh càng sợ Bùi Dịch biết bọn họ nói lung tung, xử bọn họ. Suy nghĩ đến thủ đoạn Bùi tổng trả thù người khác, Tổng Trọng Hạo cùng Đức An cũng nhịn không được run run một phen.

“Vậy chuyện Đức An tiên sinh muốn theo đuổi Trạ tiểu thư...” Tô Thi Thì đánh giá Đức An, không biết hẳn là thật sự muốn theo đuổi Trạ Dẫn Lan, hay lại vẫn là vì giúp cô.

Đức An lập tức nói: “Yêu Diệu Thực Nữ, Quân Tử Hào Cầu. Vị Trạ tiểu thư kia nghe nói tính tình thẳng thắn, là mẫu người mà tôi thích.”

“Được rồi, vậy chúc Đức An tiên sinh thành công, nếu có cần gì, tôi cũng sẽ hỗ trợ.” Tô Thi Thì hí mắt, cười giống tiểu hồ li.

Đức An không biết như thế nào, thân thể mạnh run run một phen, cảm thấy được lúc này Tô Thi Thì so với Bùi Dịch vẫn còn nguy hiểm hơn.

Nháo động một hồi như vậy, Tổng Trọng Hạo cũng không dám lại ở trong văn phòng Tô Thi Thì tị nạn nữa, bị Đức An túm đi tới.

Đợi cho sau khi hai người ra ngoài, tươi cười trên mặt Tô Thi Thì đã từ từ biến mất.

Trạ Dẫn Lan ba chữ kia, đối với cô cùng Bùi Dịch mà nói, đều có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

“Bùi Dịch, anh có biết người đó trở lại chưa?” Tô Thi Thì thì thào tự hỏi.

Cô cầm lấy điện thoại muốn gọi hỏi Bùi Dịch, nhưng mà lúc cô đang bấm dãy số kia, lại mạnh thoát ra đi.

Trong lòng tựa hồ phiền muộn không thôi, cô không cam lòng cứ như vậy hỏi anh. Nhưng mà không hỏi cho ra lẽ, vướng mắc trong lòng này càng là cô thêm khó chịu.

Tô Thi Thì không khỏi có chút phiền não, nếu là cô gái khác, Tô Thi Thì cũng không thêm để ý. Nhưng người kia dù sao cũng là mối tình đầu của Bùi Dịch, là cho anh đoạn thời gian tốt đẹp nhất yêu người kia.

Cô đã từng nghe người ta nói rằng, đàn ông đối với mối tình đầu cảm giác đều đặc biệt, rất nhiều người thậm chí cả đời đều đã không quên được.

Tô Thi Thi cũng không phải một người rộng lượng, cô tin tưởng Bùi Dịch, cũng không có nghĩa là cô sẽ không ăn dấm chua.

“A, phiền chết rồi.” Tô Thi Thi ôm đầu, trong phút chốc không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mãi đến tan tầm, cô vẫn chưa xác định rõ ràng. Bởi vì trong lòng phiền muộn, cô cũng không để cho Bùi Dịch tới đón, muốn chính mình trước bình tĩnh một chút.

Hôm nay cô đột nhiên rất muốn ngồi xe công cộng, khi cô còn không có quen biết Bùi Dịch trước đây, lúc rời khỏi Đoàn gia luôn là tay làm hàm nhai, đi làm đều là ngồi xe công cộng.

Ngồi ở xe vị trí cuối của xe công cộng, nhìn hành khách từ trên xuống dưới, xem cảnh vật thành thị bên ngoài cửa sổ xe, có đôi khi sẽ cho người một loại cảm giác đặc biệt.

Đó là một loại cảm giác tang thương mà lại cực kỳ nhạt nhẽo, làm cho người ta tựa hồ có thể lập tức hiểu được tình người nóng lạnh.

Cách cao ốc Ngôi Sao hai trăm mét, liền có một cái trạm xe buýt, Tô Thi Thi cầm túi xách không nhanh không chậm đi qua, ngay lúc cô liền đi đến trạm xe buýt, bỗng nhiên có người gọi cô lại.

“Tô tiểu thư.”

Bước chân Tô Thi Thi ngừng một trận, mảy theo bản năng nhú một phen, âm thanh này tựa hồ có chút quen thuộc.

Cô chậm rãi xoay người, khi thấy người tới khi đó, rõ ràng sững sốt một phen: “Lư tiểu thư?”

Cô không nghĩ tới tới người kia vậy mà chính là Lư Đình Tuệ. Cái người này đã từng làm tiểu tam của cha ruột cô, đã biến mất một đoạn thời gian rất dài, không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này gặp nhau.

“Tô tiểu thư còn nhớ rõ tôi không?” Lư Đình Tuệ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, hướng về phía cô cười cười.

Sắc mặt của cô ta nhìn qua cũng không phải quá tốt, nhưng so với lần trước mất đi đứa bé khi đó đã tốt lên rất nhiều.

Lư Đình Tuệ đi đến Tô Thi Thi trước mặt, cười nói: “Có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không?”

Tô Thi Thi cũng không có đồng ý, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

“Tô tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, kỳ thật tôi cũng không có chuyện khác, chỉ là muốn trước khi rời đi, đến đây chào từ biệt một tiếng với cô.”

Tô Thi Thi kinh ngạc: “Cô phải rời khỏi nơi này rồi hả?”

Lư Đình Tuệ quay đầu nhìn một phen bốn phía, trong mắt hơn một tia mờ mịt: “Đúng vậy, nơi này đã không có chuyện gì muốn lưu luyến nữa, không rời đi còn muốn ở làm cái gì?”

“Thôi, liền ở trong này cùng cô nói mấy câu đi, có thể trước khi rời đi tới nói với cô từ biệt một tiếng, tôi cũng thỏa mãn rồi.”

“Lư tiểu thư, chuyện trước kia đã qua liền buông bỏ đi.” Tô Thi Thi thở dài.

Lư Đình Tuệ hiện tại lại rơi vào kết cục này, cũng là do cô ta gieo gió gặt bão, cô tin tưởng Lư Đình Tuệ cũng nghĩ thông suốt rồi.

Lư Đình Tuệ gật đầu: “Tô tiểu thư, cảm ơn cô lúc trước đã cứu tôi, nếu không có cô, tôi ngay cả mạng sống cũng không còn có, hiện tại chẳng qua là mất đi tư cách làm mẹ, đây là kết cục mà tôi phải chịu.”

“Trải qua một lần này, rất nhiều chuyện đều đã suy nghĩ cẩn thận, người sống không nên làm chuyện hại chính mình. Nghe nói cô cùng Bùi tiên sinh kết hôn, chúc mừng các người, tôi tin tưởng các người sẽ hạnh phúc...”

Tô Thi Thi sững sờ đứng tại chỗ, mãi đến khi Lư Đình Tuệ đi thật lâu rồi, cô mới phản ứng kịp. Cô hít vào một hơi, đột nhiên trong lúc đó như là có thứ gì đó suy nghĩ cẩn thận rồi.

“Đúng vậy, người sống không nên làm chuyện hại chính mình, mình hà tất phải tự tìm phiền não? Có cái gì không thể hỏi?” Tô Thi Thi âm thầm hạ quyết tâm, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Bùi Dịch.

“Mau đến đây đón tôi, lão nương có chuyện muốn hỏi anh!”

Hừ! Mỗi tình đầu đều đã tìm tới cửa, người đàn ông này thậm chí ngay cả gợi ý nói ra cũng không làm, coi người vợ như cô là đồ trang trí sao?!

Máy tính hư rồi, tâm như tro tàn, cõi lòng giông tố

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 191: Thật đáng sợ

“Lão nương?” Bùi Dịch nắm di động lỏng mảy nhú lại, muốn nói chuyện, Tô Thi Thi đã cúp điện thoại.

Trong mắt anh hiện lên quét xuống ý cười, khuôn mặt vốn dĩ nghiêm túc khoanh khắc trong lúc đó nhu hòa rất nhiều.

Bên cạnh, một phòng nhân sự cấp cao của công ty nhìn đến Bùi Dịch trên mặt tươi cười, một đám trùng lớn mắt, liền cùng gặp quỷ một dạng.

Thư ký Vương ghé sát vào Bùi Dịch bên cạnh nhỏ giọng một tiếng: “Bùi tổng?”

“Uh’m” Bùi Dịch để điện thoại di động xuống, sắc mặt nhàn nhạt, giống như là vừa rồi chuyện gì cũng chưa phát sinh qua một dạng, trấn định nói, “Tiếp tục họp.”

Vừa rồi nói đến một nửa đột nhiên bị cắt ngang, giám đốc thị trường, lập tức bắt đầu tiếp tục giảng giải phương án.

Chỉ là tất cả mọi người có chút thất thần, đều đã đoán ra cái cuộc điện thoại vừa rồi hẳn là tổng giám đốc phụ nhân gọi tới, tổng giám đốc của bọn họ cũng chỉ có đối với Tô Thi Thi mới có thể ôn nhu như vậy.

Mà Bùi Dịch sau khi cúp điện thoại xong, cả người liền tiến trở lại trạng thái nghiêm túc. Giống như là vừa rồi nụ cười ôn nhu kia, là mọi người ảo giác mà thôi.

Hội nghị cũng không có tiếp tục bao lâu, vốn cũng đã là thời gian tan tầm, mười mấy phút đồng hồ sau, Bùi Dịch liền tuyên bố tan họp. Chính mình trực tiếp rời khỏi phòng họp, liền vào thang máy, đến đồ đạc cũng đều không thèm thu dọn liền đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Điều này làm cho thư ký Vương đi theo anh nhiều năm như vậy trực tiếp tròn mắt, vừa rồi tổng giám đốc phụ nhân tới cùng nói cái gì, tổng giám đốc sao lại vội vàng như thế?

Bùi Dịch quả thật có chút sốt ruột, chính mình lái xe trực tiếp trở về Thi Dịch.

Khi về đến nhà, Tô Thi Thi cũng không có giống như trước đây đứng ở cửa đón anh.

Bùi Dịch tìm đột nhiên nhảy một phen, đột nhiên có chút khẩn trương hẳn lên.

“Cô gái nhỏ này không phải thật sự muốn cùng mình tính sổ đi?” Bùi Dịch trong lòng có chút không yên, đúng là vừa rồi nghe ngữ khí trong lời nói của Tô Thi Thi, hình như cũng không giống như là đang tức giận.

“Tối cùng là chuyện gì?” Bùi Dịch âm thầm lờm quẩn gia đang ra chào đón mình một cái.

Quần gia bị anh nhìn như vậy có chút khó hiểu, nghĩ nghĩ, đối với anh nói: “Tiên sinh, hôm nay phu người tâm trạng rất tốt, tự mình xuống bếp.”

“Tự mình xuống bếp?” Bước chân Bùi Dịch liền ngừng lại, không biết như thế nào, mà lại so với vừa rồi càng khẩn trương hơn rồi.

Thì ra Tô Thi Thi xuống bếp, anh đáng ra nên vui mừng. Nhưng mà kết hợp với cú điện thoại lúc nãy Tô Thi Thi gọi cho kia, Bùi Dịch trong lòng liền không bình tĩnh rồi.

Nhưng Bùi tiên sinh trên mặt vẫn như cũ vô cùng nghiêm trang, hoàn toàn nhìn không ra bất luận cái khác biệt gì. Sau khi để cho quần gia đi xuống, anh liền trực tiếp đến nhà ăn. “Anh đã trở về? Đi rửa tay là có thể lập tức ăn cơm rồi.” Tô Thi Thi vừa lúc bung một chén canh gà đi tới, nhìn thấy Bùi Dịch, hướng về phía anh nở nụ cười, vừa nói chuyện một bên hướng bàn ăn đi đến.

Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền ngưng trọng một chút, âm thầm lờm Tô Thi Thi một cái. Thấy cô vợ bé nhỏ nhà anh trên mặt tươi cười không giống như là giả, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ.

Anh mặt không đổi sắc đi vào phòng bếp, rửa tay ra ngoài, Tô Thi Thi cùng Tiểu Ưu đã đem bát đĩa sắp xếp xong xuôi.

Tô Thi Thi kéo ghế ra, đối với Bùi Dịch cười nói: “Ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Anh về rồi? Thi Thi, ăn cơm chị cũng không gọi em!” Tô Thi Thi mới vừa nói xong, Đoàn Tinh Đồng liền chạy tới, kéo ra một cái ghế bên cạnh, đặt mông ngồi xuống trên vị trí.

Tô Thi Thi khẽ tay cậu một cái: “Đi rửa tay ngay, em vừa rồi sờ qua đám chó mà còn dám đến ăn cơm, có biết rất mất vệ sinh hay không?”

“Phiền toái!” Đoàn Tinh Đồng thì thầm một tiếng, nhưng vẫn lại là ngoan ngoãn đứng lên, chạy đến phòng bếp rửa tay.

Bùi Dịch ngồi yên tại chỗ, thân thể có chút cứng ngắc.

Anh là biết Đoàn Tình Đồng cùng Tô Thi Thi quan hệ dậu đi rất nhiều, hai người tình cảm rất tốt có đôi khi để cho anh đều cảm thấy ghen tị. Nhưng mà cảm thấy được hôm nay thái độ của Tô Thi Thi thật quá tốt đi, bằng không Đoàn Tình Đồng trực tiếp kêu tên cô, Tô Thi Thi sẽ lập tức xù lông

“Làm sao vậy? Em làm không thể ăn sao?” Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch ngồi ở trên vị trí, đến đĩa cũng chưa cầm lên, nhất thời xụ mặt, không vui nhìn anh.

Bùi Dịch liền rung mình, lập tức cầm đĩa lên gấp một miếng chân giò vào trong bát, đồng thời trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi nhất định là anh ảo giác, cô vợ bé nhỏ của anh lúc nghiêm mặt lên vẫn lại là cực kỳ hung dữ.

Tô Thi Thi ngằm quan sát đến sắc mặt Bùi Dịch, khóe miệng hơi hơi nhếch lên nếu không để ý kỹ sẽ không thể nhận ra, cô đương nhiên biết Bùi Dịch suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không có nói ra.

Lúc này Đoàn Tình Đồng rửa tay sạch sẽ liền đi ra ngoài, vừa thấy đến trên bàn đầy đồ ăn, ánh mắt nhất thời sáng: “Thi Thi, nghe nói hôm nay là chính tay chị làm? Quá nhiều thịt, em thích!”

Đoàn Tình Đồng nói xong, liền cầm đĩa đuổi hướng về phía đĩa chân giò.

Tô Thi Thi bóp một phen, đưa tay cản đôi đĩa đang đưa tới của cậu, đem bát chân giò kia đưa đến trước mặt Bùi Dịch. Nói là với Đoàn Tình Đồng: “Đây là chị đặc biệt làm cho anh trai em, em lại đang giảm béo, không được ăn móng heo!”

“Hừ!” Đoàn Tình Đồng thở phì phì hừ một tiếng, hướng một đĩa rau xanh đặt ở trước mặt mình gấp một chiếc đĩa, oán hận bỏ vào trong miệng nhai nhai hai lần, lập tức lại vụng trộm đi gấp một cái chân gà ở hướng khác.

“Bốp!” Lại là một tiếng giòn vang, Tô Thi Thi lại cản đôi đĩa đang đưa tới của Đoàn Tình Đồng, đem đĩa chân gà kia đặt tới trước mặt Bùi Dịch, nói như cũ với Đoàn Tình Đồng: “Đây là làm cho anh trai em ăn, hai phần thịt của em hôm nay đã ăn xong rồi, buổi tối ăn thanh đạm một chút.” “Chị! Hừ, các người cả ngày chỉ biết ở trước mặt em ân ái ái. Em cũng không phải chó, em không ăn thức ăn cho chó!” Đoàn Tình Đồng tức giận đến cắn răng, nhưng mà anh trai cậu còn ở nơi này, lại không dám cùng Tô Thi Thi cãi nhau. đành phải tiếp tục ngậm miệng ăn cơm.

Trước mặt một đĩa rau xanh, tất cả đều vào bụng của cậu.

Mà hết thấy những chuyện này ở trong mắt Bùi tiên sinh cũng không bình tĩnh được nữa rồi.

Anh thích ăn chân giò không sai, nhưng mà anh không ăn chân gà, thịt gà đến đụn cũng không đụn!

Tô Thi Thi cố ý!

Nhưng mà Tô Thi Thi hướng anh cười đến nhiệt tình như thế, Bùi Dịch nào dám nói một chữ không? Đến sau cùng, một đĩa chân gà bị anh kiên trì nuốt hết vào bụng.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy yết hầu ngứa ngứa, mặt đều có chút đen.

Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Bùi Dịch: “Ăn ngon không?”

Bùi Dịch nuốt xuống một miếng thịt gà cuối cùng, trái lương tâm gật gật đầu.

Tô Thi Thi suy nghĩ, cười như không cười nhìn Bùi Dịch: “Nếu ăn no, như thế chúng ta nói tới chuyện chính sự đi.”

Bùi Dịch buông đĩa xuống, thân thể có chút cứng ngắc, ở một khắc này thậm chí có chút chân tay luống cuống.

Bên cạnh, Đoàn Tình Đồng tròn mắt quay tròn xoay xoay. Thấy tình huống không đúng, vội vã ăn xong miếng cơm cuối cùng, liền ném chén đĩa lại bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch đứng lên nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi chậm chậm đứng lên, đi ở sau lưng anh. Hai người một đường đều không nói chuyện. Mãi đến khi vào thư phòng, Tô Thi Thi đem cửa vừa đóng, khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

“Nói một chút đi, có cái gì muốn khai báo không? Cho anh một cơ hội chính mình tự nói.”

Bùi Dịch theo quán tính nghĩ muốn nhủ mầy, nhưng mà không biết như thế nào, cảm thấy được nếu anh làm cái động tác này, Tô Thi Thi khẳng định sẽ tức giận.

Quả nhiên anh còn không có làm cái động tác này, Tô Thi Thi đã nói: “Nếu anh cảm thấy được không kiên nhẫn mà nói, coi như em không có hỏi, em lập tức đi ngay.”

“Vợ yêu à!” Bùi Dịch vội vàng đi qua giữ chặt tay Tô Thi Thi, kéo cô vào trong ngực.

Tô Thi Thi đẩy anh ra: “Nói cho rõ ràng trước, không được động tay động chân. Cho anh thời gian một phút đồng hồ trình bày, quá hạn không đợi.”

Bùi Dịch cắn răng, cô gái nhỏ này lá gan là càng ngày càng lớn rồi.

Nhưng mà đừng nhìn Tô Thi Thi hiện tại không tức giận, anh nếu là xử lý không tốt, phỏng chừng cô gái nhỏ này sẽ lập tức nhân cơ hội rời nhà trốn đi.

Trong đầu anh rất nhanh xoay xoay, lúc này đã đem mọi chuyện suy nghĩ cẩn thận, có thể để cho Tô Thi Thi như vậy phỏng chừng cũng chỉ có chuyện đó thôi.

Anh thật cẩn thận lườm Tô Thi Thi một cái, hắng giọng một cái, trầm giọng nói: “Em đã biết Trạm Dẫn Lan trở lại?”

Trạm Dẫn Lan cái tên này vừa xuất hiện, Tô Thi Thi ánh mắt bá một phen liền nheo lại.

Bùi Dịch tim đập liên hồi, lập tức giữ tay thè thốt nói: “Anh thề, anh tuyệt đối không trêu chọc cô ấy. Anh cũng không biết tới cùng chuyện gì xảy ra, anh hiện tại cũng biết những chuyện giống như em đã biết thôi.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi trực tiếp bị nước miếng của chính mình là cho sặc, quay đầu không nói gì nhìn Bùi Dịch, nửa ngày kìm nén ra một câu, “Bùi tiên sinh - - em có thể chụp cho anh một tấm hình không?”

Dáng vẻ anh đưa tay lên thè thốt thật quá đáng sợ nha!

Một chương truyện tranh 10 trang làm tầm 30 đến 1h. View tận 1, 2k vote cũng gần cả trăm, và nó đang oanh tạc bxh giữ hạng 1 cả tuần rồi.

1 chương truyện chữ ed cả 1, 2h mới xong, trung bình 2, 300 view, vote cũng chỉ vài chục chưa qua nổi 50.

Chả nhẽ giờ mình bỏ nghề đi ed truyện tranh cho nhanh nhẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thề!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Bà nội không thấy nữa

“Tô Thi Thi, em ngứa da phải không?” Bùi Dịch mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống. Trên lỗ tai từ từ hiện ra một tảng đỏ ửng, thực đang rất giận.

Tô Thi Thi thân thể căng thẳng, vội vàng lui về sau một bước, cười nịnh nọt nói: “Nào dám, Bùi tiên sinh người mới đúng là bình tĩnh nha. Bạn gái trước đã tìm tới cửa, lại vẫn giống người không việc gì một dạng, đúng không?”

Một tiếng “đúng không” sau cùng này, Tô Thi Thi kéo ra thật dài, hai mắt nheo lại, hiển nhiên là có chút tức giận rồi.

Bùi Dịch nhất thời liền yên, thờ dài nói: “Anh vừa rồi nói đều là thật sự. Chuyện cô ấy còn sống, anh liền so với em biết sớm một ngày, đều là mẹ nói cho anh biết.”

Anh nói xong, đột nhiên nghiêm trang hẳn lên: “Em cũng biết bọn họ muốn lợi dụng chuyện này tới ly gián chúng ta, chúng ta không thể mắc mưu.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi vốn dĩ trong lòng tích góp những cái tức giận này, bị những lời nói của Bùi Dịch như vậy, chợt đột nhiên không biết nên như thế nào phát tác. Lúc này thật biến thành giống như cô rất keo kiệt một dạng.

Cô chu mỏ, cũng không có tiếp tục cố tình gây sự. Đi đến một bên trên sofa ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Những chuyện khác không nói, Trạм tiểu thư còn sống, quả thật là một chuyện khiến người vui mừng.”

Bùi Dịch lông mày nhíu lại, lẳng lặng chờ Tô Thi Thi nói nửa câu còn lại.

Quả nhiên, Tô Thi Thi ngay sau đó đã tới một cái nhưng mà.

“Nhưng mà, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng, trước đây em cũng là vì chuyện của người đó mà với anh có ngăn cách, mà anh vì chuyện người đó trở về cũng không nói ra một câu, chuyện này có phải chứng tỏ anh đối với em không chút tín nhiệm nào không?”

Bùi Dịch đầu đầu không thôi.

Cô vợ này của anh một khi đem mọi chuyện nói đến việc tín nhiệm cao độ, vậy thì nghiêm trọng rồi. Anh nếu lỡ như nói không tốt, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến hòa hợp giữ hai vợ chồng rồi.

Bùi Dịch hơi hơi điều chỉnh một phen thần sắc, có chút ủy khuất nói: “Anh không dám nói.”

“Gi?” Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, “Anh còn có chuyện không dám sao?”

Tô Thi Thi bĩu môi, quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lạnh nói: “Gạt tôi còn dám, anh có chuyện gì mà không dám?”

Vâng ạ Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, đi qua ôm cổ Tô Thi Thi. Để cằm ở trên bờ vai cô, trầm giọng nói, “Hai ngày này anh cũng không chịu nổi, vẫn nghĩ muốn nói cho em biết, nhưng mà lại sợ em tức giận. Em nghĩ muốn biết cái gì anh đều sẽ nói cho em. Em có thể như vậy trực tiếp hỏi ra mọi chuyện, mà không phải theo anh sinh hồn đổi, anh cực kỳ vui vẻ.”

“Hừ!” Tô Thi Thi bị anh nói được cực kỳ xấu hổ, sắc mặt có chút đỏ lên.

Nếu không phải lúc trước may mắn gặp được Lưu Đình Tuệ, Tô Thi Thi cũng không thể nhanh như vậy đã nghĩ thông.

“Vậy nói một chút đi.” Tô Thi Thi lôi kéo anh cùng ngồi xuống, hai chân thu lại, đặt ở trên ghế sofa. Thân thể khẽ tựa vào trên người Bùi Dịch, làm ra một bộ dáng tập trung cao độ lắng nghe. Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, cũng không có tiếp tục muốn giấu diếm cô, nói: “Anh mười tám tuổi quen được Dẫn Lan, năm đó anh đang định chính mình gây dựng sự nghiệp. Đoạn thời gian đó cực kỳ gian khổ, là cô ấy cùng anh chống đỡ trải qua, cho nên anh đối với cô ấy ngoại trừ có tình cảm lúc trước mong lung, còn đối với cô ấy cũng có cảm kích.”

Anh sợ Tô Thi Thi hiểu lầm, đặc biệt thanh minh nói: “Thời niên thiếu cảm tình đã là qua đi, anh khi đó quả thật cực kỳ thích cô ấy, bởi vì cùng với cô ấy cực kỳ thoải mái. Tính tình của cô ấy với em có chút giống nhau, anh thừa nhận ngay từ đầu bị em hấp dẫn quả thật là vì em cùng cô ấy có chút giống nhau, nhưng mà...”

Bùi Dịch tay phải vuốt ve đôi má Tô Thi Thi, trong mắt đều là ôn nhu: “Em là em, cô ấy là cô ấy, anh phân được rất rõ ràng. Khi đó Trầm Dẫn Lan để cho anh mê muội qua, nhưng em là cô gái duy nhất để cho anh có ý định kết hôn sinh con bên nhau trọn đời.”

“Thi Thi, chúng ta người nào cũng từng trải qua một đoạn quá khứ. Nhưng mà, chúng ta vào khoảng thời gian thích hợp gặp được nhau, hiểu nhau tiếc nhau, đây là duyên phận. Anh không hy vọng những chuyện trước kia, để cho chúng ta rời xa nhau.”

Giọng nói trầm trầm, nghe ở bên tai nhưng lại vang dội như thế. Tô Thi Thi đem mỗi một câu mỗi một chữ của Bùi Dịch đều đã nghe ở trong lòng, trong lòng đánh trống reo hò, nói không cảm động là gạt người.

Bùi Dịch từ trước đến nay nói không nhiều lắm, cho dù là lúc đang nói với cô lời ngon tiếng ngọt, đều có cao ngạo của mình. Nhưng mà hiện tại, anh có thể nói đến mức này, hiển nhiên đã bày ra mười phần thành ý.

Tô Thi Thi cầm tay anh, ôn nhu nói: “Em biết, em cũng có quá khứ, anh cũng có quá khứ. Chúng ta có bây giờ còn có tương lai, chuyện quá khứ, liền để nó qua đi.”

Chính vì đã hiểu rõ ràng, Tô Thi Thi lúc này mới có thể đem nghi vấn trong lòng đều đã hỏi ra tới. Bằng không dựa theo tính tình của cô trước kia, khẳng định là trốn ở một bên sinh hồn đổi.

Bùi Dịch nghe được lời Tô Thi Thi nói, mới nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra. Lập tức nghĩ đến cái gì, mày hơi hơi nhú một phen, ngữ khí có chút ngưng trọng lên: “Năm đó mẹ cũng không thích Dẫn Lan, bây giờ bà lại đặc biệt nói cho chúng ta biết cô ấy trở lại, phải là vì nhầm vào em.”

“Vợ yêu, anh thật xin lỗi, không có biện pháp ngăn cản mẹ, nhưng mà anh sẽ tận lực bảo vệ em.”

Tô Thi Thi đột nhiên bò lên, ngồi xổm Bùi Dịch trước mặt, cười hi hi nhìn anh: “Chỉ cần hai người chúng ta luôn luôn tin tưởng đối phương, bất luận bà làm cái gì cũng không thể đem chúng ta tách ra, không phải sao?”

Cô nói xong, đột nhiên vươn tay giữ chặt đôi má Bùi Dịch, ra sức kéo ra bên ngoài, cười nói: “Cho nên Bùi tiên sinh về sau có chuyện gì, nhất định phải trước tiên nói cho em biết, bằng không nếu lỡ như lại tạo thành cái hiểu lầm gì, chịu thiệt cũng chính là hai người chúng ta.”

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch mặt trắng xanh liền trầm tiếp xuống, cô gái này lá gan thật sự là càng ngày càng lớn, mà còn lực tay lớn như vậy, véo má anh đều đã đau chết rồi.

Tô Thi Thi đắc ý vênh vao, vội vàng rút tay về, lạch cạch một phen liền nhảy xuống sofa, co cẳng chạy.

Bùi Dịch nhìn đáng vẻ cô gái nhỏ của mình đang rời đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Nhưng mà trong lòng những cái nghi ngờ tích góp này, bị Tô Thi Thi náo loạn như vậy, trái lại tan thành mây khói rồi.

Còn về Trầm Dẫn Lan...

Bùi Dịch suy nghĩ có chút bay xa, giống như lời anh đã nói, người nào cũng đều có quá khứ, có một số chuyện bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Đem chuyện bạn gái trước hỏi ra rõ ràng, Tô Thi Thi tất cả thả lỏng rất nhiều.

Nhưng mà ngày hôm sau, bọn họ phải Dương Dũng đi đón bà nội lại mang tới một tin như sét đánh giữa trời quang.

“Cái gì? Bà nội không có ở Dương Thành?” Tô Thi Thi lúc nhận được điện thoại, chính đang ở trong phòng làm việc tính toán ra ngoài gặp một vị khách hàng, nhận được điện thoại, cả người đều đã lơ mờ rồi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Dương Dũng: “Phu nhân thật xin lỗi, lão phu nhân không hề ở trong nhà. Tôi hướng hàng xóm hỏi thăm qua, bọn họ nói bà ấy là buổi sáng thời điểm bị hai người không quen biết đưa đi.”

“Hai người không quen biết? Có thể hỏi thăm ra là ai không?” Tô Thi Thi lòng liền lo lắng không yên, trong đầu rất nhanh suy tư, là ai đi tới đón bà nội cô đi.

“Đang chờ bọn họ nhận dạng, nhanh nhất cũng phải nửa giờ mới có thể biết được kết quả.” Trong giọng nói của Dương Dũng mang theo vài phần thật có lỗi, nếu anh có thể tới sớm một chút thì tốt rồi.

“Anh đem chuyện này lập tức nói cho tiền sinh, chuyện đó khi nào có tin tức lập tức nói cho tôi biết.” Tô Thi Thi nói một tiếng, liền cúp điện thoại.

Cô một cái về nói cho chính mình phải bình tĩnh, nhưng mà tay vẫn lại là kim lòng không đậu run run lên.

Cô cùng Bùi Dịch chỉ phải Dương Dũng trở về, Tần Phong bên kia đương nhiên sẽ không tái phái người đi theo, như thế đi đón bà nội cô chắc chắn không thể là người của bọn họ.

“Tôi cùng là ai? Hồ gia? Đoàn gia?” Tô Thi Thi quả đoán mạnh xiết chặt, trong lòng hồi hận tới cực điểm.

Cô đáng ra nên chờ bà nội cùng trở về! Cô làm sao có thể phạm phải sai lầm như vậy. Hiện tại Hồ gia cùng Đoàn gia hận cô như thế, nếu lỡ như thật là bọn họ...

Tô Thi Thi không dám nghĩ tiếp.

Đúng lúc này, Bùi Dịch gọi điện thoại, Tô Thi Thi vội vàng nhận điện thoại.

“Đừng sợ, anh đã phái người đi thăm dò, lập tức sẽ có tin tức...”

“Đợi một chút, em có điện thoại gọi đến.” Tô Thi Thi nói xong nhìn xuống màn hình di động đang báo hiệu, lòng mạnh trầm xuống, đối với Bùi Dịch nói, “Là điện thoại bàn của Đoàn gia chủ trách.”

Đoàn gia lúc này gọi điện thoại đến, có phải hay không...

Bạn sắp mặt

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Là duy nhất gốc

“Tôi tiểu thư, lão gia kêu người cùng Bùi thiếu gia về nhà ăn cơm.” Tô Thi Thi vừa kết nối cuộc gọi, đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến giọng nói của Đoàn Hòa Dự.

Tô Thi Thi ánh mắt hung ác, trực tiếp hỏi: “Bà nội tôi có phải bị các người đón đi hay không?”

“Tôi tiểu thư người đừng hiểu lầm, lão gia chỉ là mời lão phu nhân trở về đoàn tụ, tuyệt đối không có ý khác.” Đoàn Hòa Dự lập tức giải thích nói.

“Đoàn tụ?” Tô Thi Thi thiếu chút nữa muốn nở nụ cười. Cô chưa từng có nghĩ tới sẽ nghe được cái từ miệng người của Đoàn gia nói ra.

Cô và bà nội với Đoàn gia có cái gì tốt mà đoàn tụ, quả thực là nói đùa.

“Đoàn tụ thì không cần, trong vòng nửa giờ tôi muốn nhìn thấy bà nội, nếu không các người biết hậu quả.” Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Đoàn gia chào cũng không chào một tiếng liền đem bà nội cô đưa về Bắc Kinh, thật sự cho rằng cô là đứa ngốc không biết mục đích của bọn họ sao?

Bà nội cô bị đón đến nơi đây đã qua nhiều tiếng đồng hồ như vậy, vậy mà đến điện thoại cũng không thể gọi được một cuộc cho cô. Tô Thi Thi không cần nghĩ cũng đã biết, nhất định là hành động bị hạn chế tự do.

Suy nghĩ đến chuyện bà nội cô có khả năng sẽ phải chịu ủy khuất, Tô Thi Thi trong lòng liền giống như bị dao đâm, vô cùng đau lòng.

“Tô tiểu thư, người thật sự hiểu lầm, lão gia đem lão phu nhân tiếp trở về, thật sự chỉ là muốn cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên. Người cũng biết, lão phu nhân dù sao cũng đang từng ở Đoàn gia sinh sống nhiều năm như vậy, nơi này cũng là nhà của bà ấy, liền tính bà cùng lão gia ly hôn, đối với Đoàn gia chung qui vẫn lại là có nhớ nhung. Mà còn Bắc Kinh lớn như vậy, lão phu nhân nhưng không có một ngôi nhà riêng, Đoàn gia là nhà duy nhất của bà rồi.”

Đoàn Hòa Dữ nói những lời này cực kỳ trầm trọng, Tô Thi Thi đột nhiên liền trầm mặc tiếp xuống, lời muốn phản bác mà nói đến bên miệng, nhưng mà như thế nào đều đã nói không nên lời.

Cô không thể không thừa nhận, những lời này của Đoàn Hòa Dữ đã chạm đến chỗ đau của cô.

Cho dù bà nội cô cũng không nói gì, nhưng mà Tô Thi Thi biết, bà nội kỳ thật vẫn đều là nghĩ muốn trở về Đoàn gia.

Giống như Đoàn Hòa Dữ nói, cô cùng bà nội cô trước vẫn là ở ngoài thuê phòng. Bà nội ở Bắc Kinh duy nhất từng có nhà đó là Đoàn gia, liền tính bà vẫn còn hận Đoàn Kế Hùng, nơi đó cũng là nơi bà đã từng cảm rề qua.

“Tiểu thư, dù sao lão phu nhân đã ở Đoàn gia, lão gia cũng không có ý muốn thương tổn lão phu nhân. Chỉ là đến ăn một bữa cơm. Tôi nghĩ lão phu nhân cũng là nguyện ý nhìn thấy người cùng Đoàn gia quan hệ dịu đi.” Đoàn Hòa Dữ tiếp tục khuyên.

Tô Thi Thi có chút bị thuyết phục, nếu bà nội cô nhất định không chịu đi, cho dù làm bị thương chính mình cũng sẽ không để cho những người đó mang bà đi. Mà bà hiện tại đến Đoàn gia, như thế đã nói lên bà nội cô là muốn làm dịu đi quan hệ của cô cùng Đoàn gia một phen. “Tôi sẽ đến. Đoàn gia, bà nội thích thanh tĩnh, vẫn còn phiền toái ông chiếu cố bà nhiều một chút.” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ nói.

“Tô tiểu thư, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cho lão phu nhân có chút không được tự nhiên.” Đoàn Hòa Dữ tại đầu bên kia ra sức đảm bảo, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Đoàn Kế Hùng không biết tại sao lại thế này, chợt đột nhiên cho người đi đem Phương Ngọc Hoa đưa về trang viên. Nhưng thái độ lại khác thường cho người hầu hạ chu đáo, Đoàn Hòa Dữ đương nhiên sẽ không thất lễ.

Tô Thi Thi vừa rồi lúc nhận điện thoại Đoàn gia, cũng không có kết thúc cuộc gọi với Bùi Dịch. Cho nên cô vừa kết thúc cuộc gọi với Đoàn Hòa Dữ, trong di động lập tức truyền đến giọng nói của Bùi Dịch: “Để cho chúng ta đi qua đó ăn cơm?”

“Anh đến chuyện này cũng đều đã đoán được?” Tô Thi Thi có chút kinh ngạc, người này cũng quá thông minh đi.

“Cũng không khó đoán, lúc này Hồ gia sẽ không tự tìm phiền toái, như thế còn lại cũng chỉ có Đoàn gia dám làm như thế rồi.” Bùi Dịch giải thích nói.

“Bất quá có một chút anh đã đoán sai, là mời em đi ăn cơm, cũng không có mời anh.” Tô Thi Thi cười như không cười nói

“Mời em cùng mời anh có khác nhau sao?” Bùi Dịch vừa hào khí lại là buồn cười, chẳng lẽ anh có thể để cho Tô Thi Thi một mình đi sao?

Tô Thi Thi cũng không có cùng anh tiếp tục nói những thứ thừa thừa này, cùng anh hẹn xong thời gian, liền cúp điện thoại.

Nếu bà nội cô đã không có việc gì, công việc vẫn lại là phải làm, cô chuẩn bị một phen liền đi gặp khách hàng rồi.

Cô lại bận rộn với công việc cho tới khi nào xong thôi, vừa lúc tan tầm, Tô Thi Thi trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi vừa mới đi đến trước Cao ốc xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch đã ra đến đây.

“Anh lúc trước nói Hồ gia vì cái gì sẽ không ở phía sau chúng ta gây phiền toái?” Ngồi xuống trong xe, Tô Thi Thi nhin không được hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: “Em có vẻ cực kỳ quan tâm hần?”

“Này! Loại dấm khô này anh cũng ăn sao?” Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, “Em như vậy không phải sợ là người điên kia chợt đột nhiên đùa giỡn tung ra trò quỷ gì sao? Lần trước em nghe nói lúc chúng ta đi dân chính cục, hần cũng đuổi đi theo?”

“Tô tiểu thư, nghe được có người đến cản chúng ta kết hôn, em hình như là rất đặc ý.” Bùi Dịch lạnh lạnh nói.

Tô Thi Thi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, loại chuyện đụng đến vấn đề nguyên tắc này cũng không thể nói lung tung, khẩn trương lắc đầu nói: “Nói vậy, em đây là đang phiền não! Đừng đổ oan cho em!”

Bùi Dịch bị dáng vẻ nghiêm trang của cô làm cho buồn cười, trên mặt lại phụng phịu nói: “Hồ gia tổ chức tiệc mời, em không cần tham dự, đến hỏi cũng không nên hỏi đến, miễn để cho anh hiểu lầm.”

“Anh!” Tô Thi Thi triệt để không nói gì.

Người này rõ ràng là sợ cô bị liên lụy, sao lại nói thành như vậy! Nhưng mà Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, quay đầu âm thầm trợn mắt nhìn anh: “Anh đây là sợ em đi gây chuyện sao?” Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, ánh mắt hướng ngoài xe, làm như không có nghe đến.

Anh quả thật thay Tô tiểu thư dọn dẹp cục diện rồi rầm rạp đến có chút tay run. Ở phương diện này anh cũng quả thật rất bội phục Tô Thi Thi, mỗi một lần đều có thể đem mọi chuyện làm lớn thành như vậy. Tuy rất nhiều khi đều đã giúp anh, nhưng quả thật đầy đủ làm cho người ta kinh tâm táng đờm đau

đầu.

Vì thế Tần Phong cũng không biết oán giận bao nhiêu lần, trước đây rất nhiều khi, đều là Tần Phong ở sau lưng bọn họ dọn dẹp những chuyện phiền toái này.

Nhưng vào lúc này, di động Bùi Dịch đột nhiên vang lên. Vừa thấy là thư ký Vương điện thoại, cũng không có kiên trì, trực tiếp liền nhận.

“Bùi tổng, thật sự thật có lỗi, nhưng mà có một số việc tôi không thể làm chủ, cho nên đành phải gọi điện thoại cho ngài rồi.” Thư ký Vương nom nớp lo sợ nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, phun ra một chữ: “Nói.”

Thư ký Vương không biết ở đâu bên kia điện thoại nói gì đó, Bùi Dịch sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

Tô Thi Thi ở bên cạnh nhìn đến, đối với anh nói: “Anh có việc trước hết đi xử lý đi, em tự mình trở về là được.”

Bùi Dịch nhíu mày nghĩ một chút, cúp điện thoại, đối với chú Lý nói: “Quay đầu về công ty.”

Tô Thi Thi sùng sốt: “Anh thả em xuống, bản thân em tìm xe đi là được.”

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút cổ quái, quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nửa ngày phun ra một câu: “Là Trâm Dẫn Lan tới tìm anh, em xác định để cho bản thân anh đi gặp cô ấy?”

Tô Thi Thi vốn dĩ muốn xuống xe động tác ngừng một trận, mặt bả một phen quay đầu, đem Bùi Dịch trên dưới đánh giá một phen. Đột nhiên cắn răng một cái, hung tợn nói: “Chú Lý quay đầu, đi Đoàn gia!”

Bà nội cô đang bị Đoàn Kế Hùng cái lão hồ ly kia âm hiểm kia bắt giữ, chồng cô vậy mà lại vẫn có tâm tình đi gặp mối tình đầu!

Coi cô như người chết à?

Bùi Dịch không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà lại trực tiếp đề cho chú Lý quay đầu, liền sùng sốt một phen. Phản ứng kịp, mặt bả lại nghiêm nghị, nghiêm trang nói: “Đây là công việc, chú Lý, quay đầu đi công ty.”

“Không được đi!” Tô Thi Thi hùng hổ nghiêm mặt, thờ phỉ trừng mắt Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, sớm biết rằng như vậy liền không nói cho cô, anh đành lại tính tình nói: “Cô ấy bây giờ là đến với danh nghĩa công ty Phi Tầm bàn việc.”

“Nếu đây là đại diện công ty tới gặp anh, vậy thì hẹn vào thời gian làm việc mà tới. Hiện tại đã tan tằm thời gian này là riêng tư, cô ấy tới tìm anh là có ý gì? Chú Lý quay đầu đi Đoàn gia!”

Bùi Dịch nhức đầu rồi.

Anh là nghĩ muốn cùng Tô Thi Thi phân rõ phải trái, nhưng mà hiển nhiên, lúc này phân rõ phải trái là nói không thông, cô gái nhỏ của anh giờ ăn toàn đám chưa, đầu nào lại vẫn có lý trí?

Tô Thi Thi vừa thấy ánh mắt Bùi Dịch, liền biết anh suy nghĩ cái gì. Thờ phỉ nói: “Anh có phải hay không cảm thấy được em không phân rõ phải trái? Chú Lý, người tới phân xử, tôi tới cùng có làm sai hay không? Nếu là công việc, tại sao lại chọn thời gian lúc tan tằm?”

Bùi Dịch bị cô nói như vậy cũng có chút phát hỏa, nhìn chằm chằm ánh mắt Tô Thi Thi, nói nhưng là đối với chú Lý nói: “Quay đầu về công ty!”

“Ai nha! Chiếc xe này đều nhanh xoay chuyển thành con quay rồi, hai vị tổ tông các người không choáng váng sao, tôi muốn hôn mê rồi! Hai người thương lượng cho tốt trước đi, rồi nói cho tôi biết tới cùng muốn đi đâu.” Chú Lý trực tiếp thắng xe lại, dừng xe ở ven đường.

Ông thật khổ quá mà.

Hai vợ chồng son cãi nhau quả nhiên không còn chỉ số thông minh, ông cho tới bây giờ chưa thấy qua Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ấu trĩ như vậy!

Cãi nhau rồi, cãi nhau rồi=((

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Là tình nhân cần hẹn trước

Bên trong xe Lincoln màu bạc không khí có chút cổ quái, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mắt to trừng mắt nhỏ, hai người người nào cũng không chịu nhường ai.

Đối với Tô Thi Thi mà nói, đây là thái độ Bùi Dịch có vấn đề. Mà đối với Bùi Dịch, chuyện này là vấn đề tự tôn của đàn ông. Đến sau cùng, là cuộc điện thoại gọi đến phá trầm mặc.

Là di động Bùi Dịch vang rồi. Anh lấy ra vừa thấy, đột nhiên chột ngẩn ra.

Trên di động biểu hiện đích thị một dãy số không có tên, rõ ràng là xa lạ, nhưng mà đối với anh mà nói lại như là thân thuộc luôn ghi nhớ ở trong đầu. Quen thuộc như thế, khắc cốt铭 tâm như thế.

Đã từng nghĩ cái dãy số sẽ không còn vang lên, nhưng mà giờ phút này, cái dãy số này gọi tới, lần lượt chấn động, như là đang thúc giục anh nhận điện thoại.

Ngồi ở một bên Tô Thi Thi không có nhìn di động của anh, chỉ là nhìn trên mặt anh thần sắc biến hóa, đột nhiên trong lúc đó có cái gì đều đã hiểu rõ rồi.

Tô Thi Thi lòng như là bị cái gì nặng nề mà va chạm một phen, bỗng nhiên có chút khổ sở, quay đầu liền mở cửa xe.

“Thi Thi!” Bùi Dịch kinh tỉnh, không hề nghĩ ngợi vương tay kéo Tô Thi Thi lại, kéo cô trở về, tay chân lạnh lẽo kéo cửa xe lại.

“Buông ra!” Tô Thi Thi vắn mi, lần này là thật có chút tức giận rồi.

Vừa thấy biểu tình của Bùi Dịch, liền biết vừa rồi cái kia là ai gọi điện thoại tới.

Về mặt của anh đã bán đứng chính mình, tuy ngoài miệng nói mọi chuyện trước kia đều đã đi qua, đúng là hiển nhiên những chuyện này vẫn lại là ở trong lòng anh chiếm địa vị rất quan trọng.

Tô Thi Thi thừa nhận cô không phải là một cô gái rộng lượng, nhất là lúc nhìn đến Bùi Dịch thấy số điện thoại di động của Trạm Dẫn Lan đến xuất thần như vậy, cô rất khó chịu.

“Thi Thi, không được náo loạn!” Bùi Dịch một tay gắt gao cầm lấy cổ tay Tô Thi Thi, đầu nào đồng ý buông tay.

Nếu vào thời điểm này mà buông tay, vậy thì phiền toái lớn. Bùi Dịch một bên lôi kéo Tô Thi Thi một bên, đồng thời bấm cái gì đó ở trên điện thoại di động.

Điện thoại gọi một hồi, rất nhanh liền yên lặng tiếp xuống.

Bùi Dịch tuy không có nghe điện thoại, nhưng mà Tô Thi Thi trong lòng vẫn như cũ không thoải mái, thậm chí đến ở lại trong xe giờ phút này đều có chút khó chịu: “Buông ra, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí, không ở đây cản trở anh nhận điện thoại của bạn gái trước!”

“Phu nhân, chú Lý đưa người xuống xe đi dạo một chút, không quá rầy rến tiên sinh.” Chú Lý cũng theo sát phía sau.

Bùi Dịch dở khóc dở cười, nhưng mà đối với chú Lý cũng là cảm kích, bị chú Lý quấy rối như vậy một hồi, Tô Thi Thi lại ngại ngủ rồi.

Cô cùng Bùi Dịch hai người đóng cửa lại tranh cãi ầm ĩ thế nào cũng không sao, nhưng mà bây giờ còn có người ngoài ở đây, để cho chú Lý chê cười rồi. Chỉ là, tức giận trong lòng cô lại vẫn là có chút nuốt không trôi, đang nghĩ ngợi muốn như thế nào ra ngoài thời điểm, di động của cô vang lên.

Tô Thi Thi tưởng rằng Đoàn gia gọi tới, khẩn trương lấy điện thoại ra, chỉ là vừa thấy điện báo biểu hiện, nhưng là sững sờ một phen.

Đây là một cái dãy số xa lạ, cũng không có cúp máy.

Tô Thi Thi nghĩ hoặc nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến một giọng nói nhu hòa: “Dịch, gọi điện thoại cho anh thật không dễ dàng nha.”

Dịch? Con gái?

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Đây là tìm Bùi Dịch, mà còn là con gái.

Cô tái mặt phen quay đầu nhìn về Bùi Dịch, ánh mắt như dao găm một dạng, vù vù phóng qua, còn kém toát ra hàn khí nữa thôi.

Lấy sự hiểu biết của Tô tiểu thư đối với Bùi tiên sinh, làm sao không biết là anh động tay chân!

Cái người đàn ông không biết xấu hổ này vậy mà đem điện thoại gọi đến chuyển hướng đến điện thoại của cô!

Bùi tiên sinh, anh định chứng minh mình trong sạch à?

“Dịch? Anh đang nghe sao?” Đầu bên kia điện thoại Trạm Dẫn Lan không có nghe tiếng Bùi Dịch đáp lại, trong giọng nói hơn một tia khản trương.

Đây là cách xa nhau nhiều năm như vậy, cô lần đầu tiên cùng Bùi Dịch gọi điện thoại. Cô phát hiện chính mình lại vẫn là có chút khản trương.

Tô Thi Thi nghe được Trạm Dẫn Lan ở trong điện thoại kia đang nói chuyện, ánh mắt vọng hướng sang Bùi Dịch lại lạnh hơn một chút.

Bùi Dịch ngồi nghiêm chỉnh, mặt không đổi sắc nâng kính cánh âm nâng lên, đem phía sau hình thành một cái không gian kín.

Ánh mắt Tô Thi Thi vì một phen liền nheo lại, nghe giọng nói đang phát ra trong điện thoại của Trạm Dẫn Lan, khóe miệng của cô chậm rãi cong lên, đột nhiên hướng tới Bùi Dịch ngồi qua.

“Bùi tiên sinh, người này hình như là tìm anh đó. Người ta nghĩ anh ngoại trừ Tô tiểu thư ra, chỉ có một mình ta thôi, như thế nào còn có người phụ nữ khác ha, người ta không bỏ qua cho anh đâu.”

Tô Thi Thi cuốn đầu lưỡi, trong giọng nói đều là ủy khuất, giọng nói kia ngọt đến ngán chết người, liền chính cô nghe được toàn thân nổi da gà.

Cô vừa nói xong, Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, đầu bên kia điện thoại cũng truyền đến một trận trầm mặc, hiển nhiên, đem hai người đều đã dọa đến chỗ.

Bùi Dịch đen mặt, tức giận đến muốn lập tức giảo huân một phen cái cô gái vô pháp vô thiên này.

Vậy mà nói xấu anh!

Tô Thi Thi khiêu khích hướng Bùi Dịch dựng thẳng ngón giữa, một bộ thái độ “Anh dám làm gì được tôi”.

Bùi Dịch đầu đầu xoa xoa mi tâm, liền biết cô vợ nhà anh đáng sợ như vậy. Anh sẽ không đem cuộc gọi của Trạm Dẫn Lan chuyển tới trên điện thoại của cô, Tô Thi Thi lại vẫn không vui. Tô Thi Thi đương nhiên không vui! Chuyện cô cùng Bùi Dịch nhiệt náo toàn thành phố đều biết, cô cũng không tin Trạm Dẫn Lan không biết.

Biết rõ hiện tại Bùi Dịch là chồng của cô, Trạm Dẫn Lan lại gọi vô cùng thân thiết như thế, cô ta rốt cục muốn làm cái gì?

Tô Thi Thi từ trước đến nay là người kính cô một thước, cô sẽ kính người một trượng. Trạm Dẫn Lan đối với Bùi Dịch xưng hô trực tiếp thân mật như vậy đem lông mao của cô đều đã trêu chọc rồi rồi.

“Cô là?” Quá vài giây, đầu bên kia điện thoại mới một lần nữa truyền đến giọng nói của Trạm Dẫn Lan.

Cô ta rất nhanh liền trấn định lại, hỏi Tô Thi Thi nói: “Xin hỏi Bùi tiên sinh có ở đây không? Tôi có chuyện tìm anh ấy, là về chuyện của công ty.”

“Cô là Trạm tiểu thư đi? Tôi đã từng nghe Bùi tiên sinh nhắc tới cô, nghe nói cô là bạn gái trước của anh ấy?” Tô Thi Thi đột nhiên nói.

Bùi Dịch nghe được lời Tô Thi Thi nói, trong lòng mạnh nhảy một phen, anh là thật sự không biết Tô Thi Thi tới cùng muốn làm gì rồi.

Tô Thi Thi đem thân thể chồm qua anh, trực tiếp đem nửa thân mình tựa vào trên người Bùi Dịch, hai cái chân đặt ở trên ghế ngồi, thích ý nói chuyện điện thoại.

“Anh ấy từng nhắc tới tôi?” Trạm Dẫn Lan ở đầu bên kia điện thoại không biết là cái tâm tình gì.

Bùi Dịch chẳng những có tình nhân bên ngoài, vậy mà còn trước mặt tình nhân kia nhắc tới cô ta. Cô ta không biết Bùi Dịch là dùng cái gì tâm tình nhắc tới chuyện bọn họ từng qua lại.

“Trạm tiểu thư, cô chắc không biết, Bùi tiên sinh sau khi tan tầm chưa bao nói chuyện công việc, chỉ nói việc tư. Bất quá hôm nay anh ấy đã hứa bên cạnh tôi rồi, nếu cô cũng muốn cùng anh ấy có chút gì mà nói, vậy thì mời cô hẹn hôm khác đi. Cứ như vậy, chúng tôi đang bận ha.”

Tô Thi Thi nói xong liền bóp một phen cúp điện thoại, tiện tay đưa điện thoại di động ném cho Bùi Dịch.

Lúc này, cô liền nằm ở trên chân anh, ngửa đầu vừa lúc có thể nhìn đến mặt anh. Tô Thi Thi khiêu khích nhìn Bùi Dịch: “Anh thấy tôi nói quá đáng không?”

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

“Đem mối tình đầu của anh nói thành là tình nhân của anh, đau lòng rồi hả?” Tô Thi Thi nói xong, mặt cũng chậm chậm trầm tiếp xuống, “cô ta vừa rồi tự xưng tên như vậy, phỏng chừng không đơn thuần là muốn làm tình nhân của anh đi?”

Thật đúng là xem cô như kẻ ngốc sao? Phụ nữ vốn là đối với mối tình đầu cùng cái gì bạn gái trước của chồng mình đặc biệt mẫn cảm, huống hồ là một người đối với Bùi Dịch tạo thành ảnh hưởng rất lớn như vậy, Tô Thi Thi làm sao có thể không thêm để ý.

Bùi Dịch bị Tô Thi Thi nói tức giận đến có chút không rõ, mặt trầm xuống nói: “Nếu ngày mai truyền ra anh có rất nhiều tình nhân, em chết chắc rồi!”

Tô Thi Thi khoe miệng giật giật: “Bùi tiên sinh anh lại nói sang chuyện khác đi?”

Bùi Dịch quay đầu sang chỗ khác, sáng suốt lựa chọn trốn tránh.

Tuyệt đối không thể cùng một người phụ nữ đang ghen thảo luận về bạn gái trước loại chuyện này, bằng không, anh sẽ thật sự có nhiều bạn gái trước. Không đúng, là nhiều vợ trước.

Tô Thi Thi sợ thực đem Bùi Dịch chọc giận, cũng là chuyển biến tốt liền thu. Chỉ là Bùi Dịch hôm nay biểu hiện, để cho cô vẫn lại là cực kỳ mất ý.

Chỉ là cô còn không có vui vẻ một hồi, trên đầu liền truyền đến một giọng nói rõ to: “Xét thấy những chuyện vừa rồi em làm, anh quyết định đối với em tặng một phần thưởng, cũng đưa em một phần đại lễ.”

Tô Thi Thi trắng xanh một phen từ trên chỗ ngồi ngồi dậy, nghiêm túc nhìn anh: “Anh muốn làm cái gì?”

Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: “Đoàn lão gia từ không phải là muốn cùng người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên sao? Vợ yêu của anh là cháu gái của Đoàn gia, làm cháu rể của Đoàn gia, anh đương nhiên phải bày tỏ chút gì.”

Tô Thi Thi trong lòng bỗng dưng dâng lên một cổ dự cảm không tốt, khẩn trương nhìn anh: “Anh, anh đừng xằng bậy...”

Hiện tại mấy tình trong giai đoạn hư ko sửa được, có thể sẽ làm chậm hơn trước mà mn đừng bỏ bạn nha.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Anh cũng thật giỏi

Trạm Dẫn Lan yên lặng nhìn màn hình di động biểu hiện trò chuyện kết thúc bốn chữ, trong mắt đều là nghi hoặc.

“Tình. Nhân?” Cô chậm rãi lắc đầu. Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với Bùi Dịch, anh làm sao có thể tìm tình nhân?

“Cô gái kia là ai? Cô gái đó đang ở bên cạnh Bùi Dịch sao?” Trạm Dẫn Lan nghĩ mãi không xong, đang nghĩ ngợi, điện thoại vang lên.

Cô vừa thấy số điện thoại biểu hiện trên màn hình, thân thể bá một phen khẩn trương hẳn lên. Cho dù xa cách nhiều năm như vậy, nhưng mà vừa thấy đến cái dãy số này, đáy lòng cô vẫn lại là sinh ra một cổ cảm giác sợ hãi.

Cái dãy số này có hóa thành tro cô đều nhớ rõ, là số máy riêng của trang viên Đoàn gia.

Nhưng hôm nay cô, đã sớm không phải cô gái nhu nhược năm đó nữa rồi, Trạm Dẫn Lan rất nhanh liền khôi phục trấn định, không nhanh không chậm nhận điện thoại.

Không ai biết cô cùng người ở đầu bên kia điện thoại nói gì đó. Bên kia, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đã đến chỗ trang viên Đoàn gia.

“Cửa lớn mở ra, là đang hoan nghênh chúng ta sao?” Tô Thi Thi nhìn đến cổng sắt lớn điều khắc tinh xảo mở rộng, lông mày nhíu lại, quay đầu cười như không cười nhìn Bùi Dịch, “Cái bày hễn không phải là quà đáp lễ của anh đi?”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô liếc mắt một cái, không nói gì, trực tiếp để cho chú Lý chạy đi vào.

Tô Thi Thi trong lòng liền giống như bị móng vuốt 100 con mèo cào xé một dạng, rất muốn cạy mở miệng Bùi Dịch. Nhưng mà cô đã hỏi cả một đường đến đây, Bùi Dịch vậy mà không nói cho cô biết tới cùng muốn đưa cho cô cái lễ vật gì.

Lấy sự hiểu biết của Tô Thi Thi đối với anh, biết chắc là anh, không khẳng định là đang muốn đùa giỡn tung ra ám chiêu rồi.

Xe hướng nhà chính đi đến, đi ngang qua hai tòa biệt thự ở trang viên. Đó là biệt thự số 1 và số 2, đều là trước đây Tô Thi Thi cùng Đoàn Chấn Ba bọn họ từng sống qua.

Chỉ là hiện tại 2 tòa biệt thự này đều đã không ai ở, cảnh còn người mất, có vẻ có chút cô đơn.

Nhớ tới người cha đối với cô hận thấu xương, Tô Thi Thi trong lòng nhất thời cũng có chút thẫn thức.

Cô tuy vẫn âm thầm phái người nhìn ba người Đoàn Chấn Ba bọn họ, nhưng cũng không có hỏi qua tình hình hiện tại của bọn họ, cũng không biết bọn họ thế nào rồi.

Nhưng toàn bộ đều đã là bọn họ gieo gió gặt bão, Tô Thi Thi tuy trong lòng không thể nói chắc là vui mừng, nhưng cũng sẽ không đi đồng tình với bọn họ.

Xe rất nhanh liền đến nhà chính, để cho Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, Đoàn Kế Hùng vậy mà tự mình đi ra nghênh đón bọn họ, đồng thời bà nội cô cũng ở đó.

“Bà nội!” Tô Thi Thi mở cửa xe, rất nhanh nhảy xuống xe, bay thẳng đến Phương Ngọc Hoa chạy tới. Dem bà đánh giá cẩn thận một phen, xác định bà không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra. “Bà nội, người như thế nào không gọi điện thoại cho con? Con lo lắng gần chết.” “Con bé này, bà nội có thể có chuyện gì?” Phương Ngọc Hoa cười vỗ vỗ tay Tô Thi Thi. Cho dù bà muốn làm bộ như vui vẻ, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là miễn cảm phát hiện vẻ mặt của bà nội cô cực kỳ cứng nhắc, hiển nhiên bà nội ở trong này cũng cực kỳ không được tự nhiên.

“Thi Thi, Tiểu Dịch, mau vào trong nhà đi thôi, lập tức có thể ăn cơm rồi.” Tô Thi Thi chính đang muốn nói cái gì, bên kia truyền đến tiếng của Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi lông mày nhíu lại, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Lão hồ ly này vậy mà đối với cô khách khí như thế sao? Là uống nhầm thuốc hay vẫn lại là mặt trời mọc từ hướng tây rồi hả? Đây là từ khi cô có trí nhớ tới nay, lần đầu như vậy!

“Thi Thi, đi vào rồi nói.” Phương Ngọc Hoa nhìn thấy cháu gái trong mắt đều nghi hoặc, liếc mắt ra hiệu cho cô.

Tô Thi Thi gạt đầu đỡ tay bà, xoay người hướng tới trong phòng đi đến. Sau lưng hai bà cháu, Bùi Dịch không nhanh không chậm theo sát.

Đoàn Kế Hùng liền đứng ở bên cạnh Bùi Dịch nói chuyện với anh. Dáng vẻ kia, đã sớm không giống hai ngày trước gặp nhau khi đó vênh váo tự đắc.

Tô Thi Thi một chốc thật đúng là đoán không ra rốt cục Đoàn Kế Hùng tới cùng đang muốn là cái gì. Mãi đến khi vào trong căn nhà nhân lúc không có ai, Phương Ngọc Hoa lặng lẽ nói với cô: “Ông ta muốn đề cho Tiểu Dịch hỗ trợ, nghe nói tình hình hiện tại của Đoàn thị thật không tốt.”

Thì ra là thế, Tô Thi Thi trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Khó trách Đoàn Kế Hùng thái độ đối với bọn họ đột nhiên thay đổi 180 độ, hóa ra là có chuyện muốn nhờ bọn họ.

Loại chuyện này từ trước đến nay là Bùi Dịch quyết định, Tô Thi Thi chẳng muốn tham gia, đỡ Phương Ngọc Hoa tiện hướng tới nhà ăn đi đến.

Chỉ là đi tới vài bước, bước chân của cô liền chậm lại. Phía trước cách đó không xa, Nhậm Tiểu Vi cũng đang được Hồng Cẩm dìu hướng nhà ăn đi đến.

“Mẹ.” Tô Thi Thi tuy trong lòng đối với Nhậm Tiểu Vi có ý kiến, nhưng mà cô với chuyện cấp bậc lễ nghĩa là sẽ không quên, đối với Nhậm Tiểu Vi cung kính kêu một tiếng.

Nhậm Tiểu Vi buổi sáng mới từ bệnh viện trở về, sắc mặt không phải thực tốt, nhìn thấy Tô Thi Thi khi đó rõ ràng sùng sốt một phen. Muốn phát hỏa, nhưng mà bị bà cũng rắn dè ép tiếp xuống, nhàn nhạt gật đầu, tiện xoay người hướng tới nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi cũng không để ý thái độ của bà, hướng về phía Phương Ngọc Hoa cười cười, đỡ bà cũng đi vào theo.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lúc Tô Thi Thi nhìn đến thức ăn trên bàn khi đó, vẫn lại là sùng sốt một phen.

“Mãn hán toàn tịch?!” Tô Thi Thi vừa thấy âm thầm tắc lưỡi.

Đây là Đoàn gia mỗi khi có chuyện lớn mới có thể làm yến hội như vậy, không nghĩ tới vậy mà vào hôm nay loại ngày này bày ra đến đây.”

Chỉ thấy phía trước xếp một cái bàn dài, mặt trên trải khăn trải bàn bằng gấm, trên khăn trải bằng bằng gấm kia xếp đầy một bàn tiệc xáo thức ăn, rất nhiều đều là những món chỉ có trong phim truyền hình cổ trang mới nhìn thấy. “Thi Thi, nghe bà nội một câu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Liền tính không giúp cũng đừng làm cho người ta quá khó khăn, chuyện này cũng là cho Tiểu Dịch mặt mũi.” Phương Ngọc Hoa đột nhiên ở bên tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói. Lúc bà nói chuyện ánh mắt hữu ý vô ý lờm Nhậm Tiểu Vi một cái.

Tô Thi Thi che miệng, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Bà nội cô đương nhiên biết cô hẳn không phá hủy Đoàn thị, lời nói này chính là muốn tuyên bố đề cho Tô Thi Thi đừng theo chân bọn họ so đo. Dù sao Nhậm Tiểu Vi hiện tại là phu nhân Đoàn gia, đồng thời vẫn lại là mẹ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cùng Đoàn gia nhiệt náo quá căng thẳng, hiển nhiên sẽ làm cho Bùi Dịch khó xử.

“Bà nội nào biết đâu rằng, Nhậm Tiểu Vi hận không thể hủy đi Đoàn gia.” Tô Thi Thi trong lòng oán thầm.

Những thứ này cô đương nhiên sẽ không nói cho Phương Ngọc Hoa, miễn cho đề cho bà lo lắng. Chỉ là này một bàn mãn hán toàn tịch, để cho vài người bọn họ ăn, quả thật có chút xa xỉ.

Bàn tiệc không thích lãng phí thức ăn, Tô Thi Thi vừa ngồi xuống tới liền bắt đầu cặm cuội ăn. Bất luận Đoàn Kế Hùng nói với cô cái gì, cô liền làm như không có nghe đến.

“Nếu không có chuyện đang cầu cạnh các người, ta sẽ chịu đựng loại tức giận này sao?” Đoàn Kế Hùng bị thái độ của Tô Thi Thi khích tướng được thiếu chút nữa nổi trận lôi đình, nhưng mà nhìn đến Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh Tô Thi Thi thần thái tự nhiên, Đoàn Kế Hùng đành phải đem tức giận nuốt vào bụng.

“Tiểu Dịch, Đoàn thị ta vốn định để lại cho Đồng Đồng. Đoàn thị tình hiện tại con cũng biết rồi đó, mấy kẻ không biết xấu hổ kia lại chơi trò bỏ đá xuống giếng thừa nước đục thả câu, làm tình hình càng ngày càng tệ hơn. Đồng Đồng là em trai của con, con dù sao cũng phải vì tương lai của nó tính toán một phen, miễn cho người ngoài hưởng lợi.” Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không đáp lời, tiếp tục theo Bùi Dịch bên này tung chiêu khích bát.

Bùi Dịch uống một hớp rượu, nghe vậy đặt ly rượu xuống, nhàn nhạt nói: “Lão gia có câu nói sai rồi, Đoàn thị cũng không phải của một mình Đồng Đồng. Người cũng không chỉ có một người thừa kế là nó.”

Đoàn Kế Hùng sững sốt, ánh mắt rất nhanh chăm chú nhìn Tô Thi Thi, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Không sai, Thi Thi cũng là người thừa kế Đoàn gia, Đoàn thị cũng có của con bé một phần. Nhưng mà Thi Thi dù sao cũng là con gái, Đoàn thị trên nguyên tắc mà nói, cần phải do Đồng Đồng kế thừa.”

“Thi Thi có tôi, không cần Đoàn thị.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị thức ăn làm nghẹn chết.

Xin nhò, tốt xấu nơi này đều là trường bối, anh nói chuyện có thể chú ý một chút được không!

Nhưng Đoàn Kế Hùng hiển nhiên không có đi so đo những cái này, chỉ là kỳ quái hỏi han: “Vậy con là có ý gì? Đoàn gia hiện tại trừ bỏ Đồng Đồng là người thừa kế, đâu nào còn có người thừa kế khác?”

“Người không chỉ một mình Đồng Đồng là con trai.” Bùi Dịch nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên, trầm giọng nói, “Vừa rồi nói muốn đưa em một phần đại lễ.”

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, chính đang muốn ngăn cản, Bùi Dịch đột nhiên hướng tới nhà ăn bên ngoài hô một câu, “Vào đi.”

Lập tức liền có tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy một người bần thiêu dơ dáy thất tha thất thểu hướng tới trong phòng ăn chạy vào, một hơi đi tới trước mặt Đoàn Kế Hùng, hướng tới ông ta phịch một tiếng liền quỵ xuống.

“Cha, người rốt cục đồng ý tha thứ cho con rồi ! Con sai rồi, con lần sau cũng không dám trêu chọc người tức giận nữa!”

“Đoàn Chấn Ba? !”

Tô Thi Thi nhìn đến cái người bần thiêu giống y hệt mấy kẻ ăn xin, trông mắt đều nhanh trừng lớn đến muốn rớt ra ngoài, đáy lòng có cỗ khí thiếu chút nữa liền muốn bạo phát.

Bùi Dịch, anh cũng thật giỏi!

Mọi nhười sớm an ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Cô ta như thế nào đến đây

“Chấn Ba?” Giọng nói đầy ngạc nhiên vang vọng cả nhà ăn.

Đoàn Kế Hùng không thể tin nhìn người trước mắt ăn mặc rách rưới. Nếu không phải người kia gọi một tiếng cha, ông ta còn tưởng rằng Bùi Dịch từ đâu lại đưa một kẻ ăn xin đến.

Nhưng Đoàn Chấn Ba hiện tại từ đầu liền là một kẻ ăn xin. Từ khi lần trước bắt cóc Tô Thi Thi không thành, ông ta cùng Phương Thanh Hoa vẫn lưu lạc đầu đường xó chợ, triệt để thành người vô gia cư.

Nếu không phải Bùi Dịch cho người ta áp chế tin tức, phỏng chừng toàn bộ thế giới đều biết đại thiếu gia Đoàn thị lại trở thành kẻ ăn xin.

“Chấn Ba?” Muốn nói người chấn kinh cùng đau lòng nhất vẫn là Phương Ngọc Hoa. Dù nói thế nào này cũng là con trai của bà, hiện tại nhìn đến con trai mình thành ra cái dạng này, là mẹ làm sao có thể không khổ sở.

“Bà nội, ông ta không có thảm như thế đâu.” Tô Thi Thi đề sát vào bên cạnh bà nội, nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi đặc biệt bảo người ta không cho Đoàn Chấn Ba bọn họ quá thoải mái, nhưng tuyệt đối không làm họ trông thảm hại như bây giờ.

Tô Thi Thi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ đều biết đây là kiệt tác của Bùi Dịch.

Bùi Dịch lại làm như là không thấy được ánh mắt của Tô Thi Thi một dạng, đối với Đoàn Kế Hùng nghiêm trang nói: “Nói thế nào ông ta cũng là cha ruột của Thi Thi. Ông ta đối với Thi Thi bất nghĩa, chúng tôi cũng không thể đối với ông ta bất nhân.”

Anh nói tới đây dừng một chút, nhủ mày nói: “Cho nên tôi cùng Thi Thi thương lượng một phen, xem có thể hay không để cho ông ta trở về Đoàn gia. Dù sao để cho bọn họ ở bên ngoài ăn xin, chuyện này truyền ra đối với Đoàn gia ảnh hưởng cũng không tốt.”

“Mày nói cái gì?” Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa đập bàn.

Ông ta đã sớm cùng Đoàn Chấn Ba đoạn tuyệt quan hệ cha con, đem đứa con này đuổi khỏi Đoàn gia. Nó ăn xin hay không cùng ông ta có cái gì quan hệ? Bây giờ lại muốn cho cái thứ vô dụng, phá của này về phân chia tài sản, Đoàn Kế Hùng không tức điên xem như tốt lắm rồi.

“Nó đã không phải là người của Đoàn gia, tuyệt đối không có khả năng trở về Đoàn gia.” Đoàn Kế Hùng chém đinh chặt sắt nói, đồng thời âm thầm lườm Nhậm Tiểu Vi một cái.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng đồng dạng khó coi, càng ngày càng không thể hiểu rõ con trai mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì rồi. Đồng Đồng là em trai của Bùi Dịch, hiện tại anh lại kéo một người ngoài về đây cùng em trai mình tranh giành tài sản là có ý tứ gì?

“Cha, người nể mặt Thi Thi, tha thứ cho con đi! Con không cần tài sản của Đoàn gia, chỉ cho con một chỗ an thân là được rồi, con cũng không dám trêu chọc người tức giận.” Đoàn Chấn Ba cũng không phải quá ngu ngốc, tuy không biết Bùi Dịch vì cái gì đột nhiên để cho ông ta trở về Đoàn gia, nhưng mà cơ hội tốt như vậy ông ta làm sao có thể bỏ qua? Trực tiếp đem Tô Thi Thi lôi xuống nước.

Ông ta biết Bùi Dịch nghe lời Tô Thi Thi, hiện tại tất cả hi vọng cũng chỉ có thể dựa vào đứa con gái từ nhỏ bị ông ta vứt bỏ này rồi. “Hòa Dục, đến đây bắt nó cho kéo ra ngoài cho ta.” Đoàn Kế Hùng một cước đá đến chỗ ngực của Đoàn Chấn Ba, đá mạnh đến nỗi làm ông ta lão đảo, hướng về phía bên ngoài nhà ăn.

Đoàn Hòa Dục đã sớm đợi ở bên ngoài, nghe được tiếng lập tức đi đến, nhưng cũng không có dẫn người tiến vào. Chỉ là khó xử nhìn Đoàn Kế Hùng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Người là Bùi Dịch mang vào, hiện tại Đoàn gia đã sớm không còn là Đoàn gia lúc trước, ông ta nào dám đắc tội Bùi Dịch.

“Muốn tạo phản sao? Bắt nó mang ra ngoài cho ta! Không cho nó lại bước vào Đoàn gia một bước.” Đoàn Kế Hùng trừng mắt, tức giận đến mạnh đập lên bàn.

“Mẹ! Người giúp con nói vài câu đi, con thật sự biết mình sai rồi, van cầu các người đừng đuổi con ra ngoài.” Đoàn Chấn Ba cũng bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp bổ nhào vào Phương Ngọc Hoa ôm chân bà, sống chết ôm lấy không chịu buông tay.

Ông ta thật sự quá sợ cái cuộc sống ăn xin kia! Suy nghĩ đến phải trở về sống những ngày tháng như vậy, vậy thì so với muốn mạng của ông ta lại vẫn để cho ông ta sợ hãi hơn.

“Chấn Ba, sớm biết hôm nay lúc trước sao còn làm.” Phương Ngọc Hoa thở dài, yên lặng quay đầu đi, lặng lẽ lau nước mắt.

Loại người như Đoàn Chấn Ba sinh ra chính là nghiệp chương tạo nghiệt ắt phải trả giá, bà cho dù có đau lòng cũng không thể nào mềm lòng.

“Thi Thi, ta là cha con mà!” Đoàn Chấn Ba thấy Phương Ngọc Hoa không để ý tới mình, quay đầu liền hướng tới Tô Thi Thi đang ngồi ở bên trái quỳ qua đi.

Tô Thi Thi roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng bên cạnh lánh nạn phòng tránh, lạnh giọng nói: “Tôi từ nhỏ liền không có cha, mẹ tôi sinh tôi, bà nội đem tôi nuôi lớn. Đoàn tiên sinh, người gọi sai người rồi.”

Tô Thi Thi nhìn người trước mắt nức nở khóc lóc Đoàn Chấn Ba, trong lòng nói không nên là cái tư vị gì.

Cô vĩnh viễn sẽ không quên vị này, cha ruột của cô lấy roi quật lên người cô cùng bà nội khi đó, tình cảnh đó. Cũng vĩnh viễn sẽ không quên, cô lúc tuổi nhỏ, Đoàn Chấn Ba mang theo người đàn bà kia tới nhục nhã mẹ của mình.

Nếu không phải Đoàn Chấn Ba ti tiện, mẹ cô sẽ không chết sớm như thế. Cô cùng bà nội mình trước kia cũng sẽ không sống vất vả như thế. Nếu không phải cô mạng lớn, cô sớm cũng không biết đã chết bao nhiêu lần!

Mà toàn bộ chuyện này đều là Đoàn gia ban tặng!

Hiện tại Đoàn Chấn Ba chịu được báo ứng, nhưng mà nhìn đến sắc mặt Đoàn Kế Hùng, Tô Thi Thi trong lòng vẫn như cũ không thoải mái.

Dạy con không nghiêm lỗi tại cha mẹ. Đoàn Chấn Ba bị nuôi dạy thành cái dạng này, không phải do lỗi của Đoàn Kế Hùng sao? Tô Thi Thi chậm rãi nhắm lại mắt, nhìn về phía Đoàn Kế Hùng trong mắt chỉ có hận ý.

Cô trước kia nghe bà nội nhắc tới quá, Đoàn Chấn Ba sinh ra đã bị Đoàn Kế Hùng ôm đi để cho người khác nuôi. Bà nội cô hàng năm đến sinh nhật mới có thể gặp con trai một lần, cho nên tình cảm mẹ con giữa bọn họ trong lúc đó mới có thể lạnh nhạt như vậy. Đây là Đoàn gia máu lạnh!

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, lườm Bùi Dịch một cái, thấy anh hướng tới cô gật gật đầu ra hiệu. Tô Thi Thi trong lòng có chủ ý, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Cô đối với Đoàn Kế Hùng nói: “Đoàn gia tuy xưa đầu bằng nay, nhưng ở Bắc Kinh cũng là nhân vật có tiếng tăm. Nếu để cho người khác biết đại thiếu gia Đoàn gia lưu lạc đầu đường xó chợ ăn xin, chuyện này chắc chắn sẽ là vết nhơ cho Đoàn gia. Tôi cảm thấy được đề nghị của Bùi Dịch không sai, để cho ông ta trở về Đoàn gia là biện pháp duy nhất.”

Cô cố ý đem hai chữ “Duy nhất” nói thật sự nghiêm trọng, phá hỏng sự phải đối của Đoàn Kế Hùng.

“Đúng đúng, Thi Thi nói rất đúng.” Đoàn Chấn Ba vừa nghe Tô Thi Thi vậy mà giúp đỡ ông ta nói chuyện, lập tức liếc mắt gật đầu, “Cha nếu vì khó xử mà nói, chỉ để một mình con trở về là được. Con lập tức liền cùng Phương Thanh Hoa ly hôn. Còn có Ngọc Tường, nó hiện tại đã sớm thành gái tiếp rượu rồi, trở về Đoàn gia sẽ làm xấu mặt Đoàn gia, không trở lại cũng được.”

“A - -” Tô Thi Thi nghe đến đó, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Cô vốn cho là Đoàn Chấn Ba ở bên ngoài nhận hết hành hạ sẽ có ít nhiều thay đổi, nhưng ông ta vẫn là như thế ích kỷ như trước.

“Tao có thể để cho mày trở về Đoàn gia, nhưng mà 2 mẹ con kia về sau cùng Đoàn gia không có quan hệ gì.” Đoàn Kế Hùng nghĩ nghĩ, không thể không thỏa hiệp.

Ông ta muốn Bùi Dịch hỗ trợ, đây là điều kiện của Bùi Dịch.

“Máu lạnh.” Tô Thi Thi đối với hành vi của cha con Đoàn gia kia cười nhạt. Cô tuy cũng không thích mẹ con Phương Thanh Hoa, nhưng đối với Đoàn Chấn Ba mà nói, kia dù sao cũng là vợ con của ông ta, nói vứt bỏ liền vứt bỏ, cũng thật máu lạnh vô tình.

“Giống các người loại người máu lạnh vô tình này, nên nhận chút giáo huấn.” Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức hướng tới Bùi Dịch nhìn thoáng qua.

Bùi Dịch âm thầm gật đầu, sau đó liền đối với Đoàn Kế Hùng nói: “Tôi có thể đồng ý không ra tay với Đoàn gia, điều kiện là để cho Đoàn Chấn Ba một lần nữa trở lại Đoàn thị, khôi phục toàn bộ chức quyền trước kia của ông ta.”

“Cái gì? Cậu tôi cùng là đứng ở bên nào? Cậu làm như vậy đối với Đồng Đồng có lợi gì chứ?” Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ông ta thật sự không hiểu Bùi Dịch suy nghĩ cái gì, liền ngay cả một bên Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng trầm tiếp xuống.

Cái cách làm này của con trai bà không thể nghi ngờ là muốn làm lộn xộn kế hoạch của bà, bằng không, không được bao lâu nữa, là bà có thể hoàn toàn nắm trong tay Đoàn gia. Hiện tại Đoàn Chấn Ba giành lấy, những kế hoạch trước đây bà tính toán toàn bộ đều muốn thất bại trong gang tấc.

Mà Đoàn Chấn Ba thì lại là hưng phấn đến sắp điên rồi một dạng, một cái vể nói với Bùi Dịch cảm ơn.

Tô Thi Thi nhìn biểu hiện của bọn họ từng người, chỉ cảm thấy trong lòng băng lãnh một mảnh.

“Các người đã ích kỷ như thế, suốt ngày muốn hãm hại người khác, liền tự giết lẫn nhau đi!” Tô Thi Thi ở trong lòng nói.

Bùi Dịch đương nhiên hiểu cách nghĩ của cô, cô cũng hiểu rõ cách nghĩ của Bùi Dịch. Để cho Đoàn Chấn Ba trở về, chẳng qua là muốn để cho ông ta cùng Đoàn Kế Hùng chém giết lẫn nhau. Đồng thời cũng là vì ngăn cản hành động của Nhậm Tiểu Vi.

Tuy bọn họ biết Nhậm Tiểu Vi đối với Đoàn gia là voi cùng cấm hận, nhưng mà từ tận đáy lòng đi lên nói, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không muốn nhìn đến mẹ của bọn họ càng lún càng sâu.

“Không! Tao tuyệt đối không sẽ đồng ý.” Đoàn Kế Hùng phản ứng kịp, kiên quyết phản đối.

Đoàn Chấn Ba thì lại là trực tiếp bỏ nhào vào trước mặt ông ta, quỳ trên mặt đất một cái vể khăn cầu, trong phòng ăn nhất thời trở nên phi thường nóng nhiệt.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo.

“Tôi có thể vào không?”

Đang lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nghe được giọng nói này khi đó, sắc mặt bà một phen đều đã thay đổi.

Trạm Dẫn Lan?

Bọn họ không nghe lầm chứ? Đây là giọng nói của Trạm Dẫn Lan!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 197: Xảy ra bất ngờ

Ngoài phòng ánh chiều tà chiếu vào, phủ lên dáng vẻ thướt tha mềm mại của Trầm Dẫn Lan.

Tô Thi Thi giương mắt nhìn lên, chỉ nhìn thấy đến một cái dáng người cao gầy, một cô gái mặc áo khoát lông dê màu trắng, mỉm cười đi tới.

Cô gái đó có mái tóc dài đến thắt lưng, uốn xoắn nhẹ nhàng, cùng nụ cười rạng rỡ trên mặt càng khiến cô thêm phần khí chất.

“Đoàn lão gia, bác gái, lão phu nhân, các ngài khỏe.” Trầm Dẫn Lan đi tới, hướng về phía Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiểu Vi cùng Phương Ngọc Hoa lên tiếng chào hỏi. Lúc nhìn đến Đoàn Chấn Ba quỳ trên mặt đất khi đó, sững sốt một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, sau đó mới xoay người nhìn về phía Bùi Dịch.

“Bùi Dịch, đã lâu không gặp.”

Nụ cười ấm áp, giống như nhiều năm trước, giống như chỉ cần cô cười, cho dù trời đang u ám cũng đều trở nên đầy ánh mặt trời.

Bùi Dịch thân thể kim lòng không đậu đứng lên, sững sờ nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Đúng, là một cô gái.

Cô gái đó đã không phải là người trong ấn tượng của anh cái cô bé ngây ngô kia, lúc này đứng ở trước mặt anh chính là một cô gái xinh đẹp cao quý đầy ưu nhã. Vút lại thời niên thiếu ngây ngô, lớn lên lại xinh đẹp duyên dáng yêu kiều, tự nhiên thanh thản.

“Dẫn Lan.” Bùi Dịch mở miệng, trầm trầm phun ra tên cô.

Lòng Tô Thi Thi khi nghe được cái tên này khi đó, đột nhiên nhảy một phen. Tay theo bản năng muốn nắm chặt quả đấm, nhưng ngón tay chỉ là hơi hơi vừa động, lại khôi phục nguyên trạng.

Cô liền đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, lẳng lặng nhìn người không mời tự đến Trầm Dẫn Lan.

Cô rất muốn quay đầu nhìn xem thử vẻ mặt của Bùi Dịch bây giờ, nhưng mà cô biết, mình không thể.

Cô, nên là tin tưởng anh.

“Vị này chính là phu nhân của anh sao?” Lúc này, Trầm Dẫn Lan dời mắt đến trên người Tô Thi Thi, hướng về phía cô có chút ngại ngùng nở nụ cười.

Tô Thi Thi tươi cười, hướng tới Trầm Dẫn Lan hơi hơi gật gật đầu. Cùng lúc đó, Bùi Dịch cầm tay cô, đối với Trầm Dẫn Lan giới thiệu nói: “Cô ấy là vợ anh, Tô Thi Thi.”

Bùi Dịch nói xong quay đầu, đối với Tô Thi Thi nhếch môi cười một cái: “Cô ấy chính là Trầm Dẫn Lan, em rốt cục gặp được.”

Tô Thi Thi: “...”

Cái gì gọi em rốt cục gặp được? Biến thành cô rất muốn thấy cô ta vậy chứ. Nếu có thể, cô mới không nghĩ muốn thấy cô ta, Tô Thi Thi lúng túng đến nỗi hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô biết Bùi Dịch là cố ý, anh nghĩ không muốn để cho cô hiểu lầm, cho nên mới nói như vậy.

Mà Trầm Dẫn Lan nghe được những lời của Bùi Dịch nói, rõ ràng sững sốt một phen, lập tức lộ ra một nụ cười tươi tắn. Hướng tới Tô Thi Thi vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Trầm Dẫn Lan. Thật ngại quá, quấy rầy các vị ăn cơm rồi.” “Xin chào, Tô Thi Thi.” Tô Thi Thi vươn tay, cùng Trầm Dẫn Lan nhẹ nhàng nắm tay một phen, liền thu trở về.

“Giọng nói này?” Trầm Dẫn Lan lúc nghe được giọng nói của Tô Thi Thi khi đó, thân thể mạnh mẽ cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc. Nhưng rất nhanh đã bị cô ta che dấu qua đi, nhưng trong lòng cô ta lại giống như có hàng ngàn con sóng lớn cuộn trào.

Cái giọng nói này không phải là vừa rồi cùng cô ta gọi điện thoại nghe được sao? Cô là vợ của Bùi Dịch, vậy mà nói với cô những lời như vậy?

“Tình. Nhân?” Trầm Dẫn Lan hơi cúi đầu xuống, đáy lòng ở một chỗ nào đó giống như là bị cái gì hung hăng va chạm một phen, sinh ra đau đớn.

Bùi Dịch là cố ý để cho vợ của anh nghe điện thoại sao? Mà vợ của anh nhục nhã cô, cũng là ý của Bùi Dịch sao? Trầm Dẫn Lan hốc mắt bá một phen đỏ lên, cực kỳ muốn hỏi Bùi Dịch một chút, nhưng mà cô ta biết hiện tại tình cảnh này hỏi ra sẽ không thích hợp.

“Trạm tiểu thư, mời ngồi đi.” Lúc này, Nhậm Tiểu Vi đột nhiên đối với Trạm Dẫn Lan nói, “Đến chỗ ta nơi này ngồi đi.”

Trạm Dẫn Lan sững sốt một phen, lập tức hướng về phía Nhậm Tiểu Vi cảm kích cười cười: “Cảm ơn bác gái.”

Lúc này, Đoàn Kế Hùng liếc mắt ra hiệu cho Đoàn Hòa Dục, ông ta lập tức nâng Đoàn Chấn Ba, dẫn ra ngoài.

Tô Thi Thi nhũn mày, quay đầu ôn hoà nghiêng về phía Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Tình huống đã cực kỳ rõ ràng, Trạm Dẫn Lan tám phần chính là do Nhậm Tiểu Vi mời đến. Tô Thi Thi trong lòng, không biết nên khóc hay nên cười. Mẹ chồng của cô thật đúng là sợ cô cùng Bùi Dịch cảm tình quá tốt, vậy mà đem bạn gái trước đều đã mời đến cửa.

“Anh không phải nói mẹ không thích Trạm Dẫn Lan sao?” Tô Thi Thi thừa dịp lúc ngồi trở lại vị trí, ghé sát vào bên cạnh Bùi Dịch nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch dùng tay vỗ vỗ lên lòng bàn tay Tô Thi Thi một phen, hạ giọng nói: “Không được quấy rối, trước biết rõ ràng tình huống đã.”

“Hừ!” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, ngồi về tới trên vị trí.

Cúi đầu, ăn cơm!

Cả một bàn măn hán toàn tịch, đúng là mời đầu bếp tốt nhất Bắc Kinh tới làm, lãng phí rất đáng tiếc. Nếu không cho cô quấy rối, Tô Thi Thi cảm thấy được vẫn lại là ít nói thì tốt hơn.

Ở một bên Trạm Dẫn Lan có chút kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi, cô ta không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà lại vẫn nuốt trôi được!

“Trạm tiểu thư, để cho cô chê cười rồi.” Nhậm Tiểu Vi áy náy hướng tới Trạm Dẫn Lan cười cười. Lúc này, người hầu đã một lần nữa cầm một bộ bát đĩa đi ra, Nhậm Tiểu Vi đối với Trạm Dẫn Lan nói, “Vi cô tới, nên đã đặc biệt mời đầu bếp tới làm. Cô nhiều năm như vậy một mình ở nước ngoài, thật lâu không có ăn đồ ăn hương vị quê hương đúng không?”

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị một miếng canh vẩy cá làm cho sặc.

Thì ra bàn măn hán toàn tịch này là vì Trạm Dẫn Lan chuẩn bị, được, cô tự mình đa tình rồi! Tô Thi Thi lau miệng, rút tay về, khẩu vị toàn bộ mất hết.

Bùi Dịch âm thầm liếc cô một cái, ghé sát vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Đầu bếp này không phải là người giỏi nhất ở Bắc Kinh, anh lần sau sẽ mời sư phụ của ông ta tới làm cho em một bàn.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi cúi đầu, âm thầm nheo mắt một cái, “Anh nhỏ tiếng chút!”

Còn nói không cho cô gây rối, Bùi tiên sinh anh lúc này lại là đang làm sao!

Tô Thi Thi không có hứng thú đi nghe, Trạm Dẫn Lan cùng Nhậm Tiểu Vi đang nói cái gì. Nhưng mà Trạm Dẫn Lan lực chú ý vẫn tập trung tại trên chỗ hai người bọn họ, nhìn đến Bùi Dịch mờ ám, Trạm Dẫn Lan ánh mắt tối sầm lại.

“Anh thật sự quên em sao?” Trạm Dẫn Lan trong lòng có chút lên chua xót, cô ta cho rằng mình trở về, Bùi Dịch ít nhất sẽ biểu hiện nhiệt tình một chút, nhưng mà không nghĩ tới anh vậy mà lạnh nhạt như vậy, giống như là chỉ là coi cô như một người bạn cũ bình thường vậy.

Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy sắc mặt Trạm Dẫn Lan, tâm tình lại tốt hẳn lên. Đối với Trạm Dẫn Lan nói: “Ăn nhiều một chút, lát nữa để cho Tiểu Dịch đưa cô ra ngoài tản bộ cho tiêu cơm, hai đứa đã nhiều năm như vậy không gặp, hẳn là có rất nhiều lời muốn nói.”

Lời này vừa nói ra, Tô Thi Thi mày chải quét một phen liền nhũn lại, liền ngay cả Phương Ngọc Hoa sắc mặt cũng có chút khó coi. Mà Đoàn Kế Hùng còn lại là ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn những người phụ nữ này diễn trò, vui mừng thấy chuyện thành công.

“Tiểu Dịch muốn đưa ta trở về, sợ là không có thời gian đi tản bộ rồi.” Phương Ngọc Hoa đột nhiên nói.

Tô Thi Thi cúi đầu, khước miệng từ từ cong cong lên.

Quả nhiên vẫn lại là bà nội cô yêu thương cô nhất!

Phương Ngọc Hoa bình thường tuy không thích tranh luận, nhưng mà nhìn đến đứa cháu gái mình thương yêu nhất, bị mẹ chồng ức hiếp như vậy, đầu nào có thể ngồi xem mặc kệ.

Nhậm Tiểu Vi trái lại một chút đều đã không thèm để ý đến, quay đầu đối với Phương Ngọc Hoa nói: “Thông gia, chúng ta làm trưởng bối nên là thông cảm cho tụi nhỏ, như thế này đi tôi sẽ để cho quần gia đưa người cùng Thi Thi trở về.”

Bà nói xong nhìn về phía Tô Thi Thi, gần từng chữ hỏi han: “Con dâu, con thấy sao?”

Tô Thi Thi sắc mặt phát lạnh, đáy lòng ầm ầm có chút tức giận.

Cô cho rằng Nhậm Tiểu Vi sẽ so với người mẹ chồng Phú Tuyết Trần trước đây tốt hơn rất nhiều, xem ra là cô kỳ vọng rất cao rồi. Vậy mà để cho cô đem chồng mình nhường lại đi chơi cùng bạn gái trước!

Tưởng ức hiếp cô rất dễ thật sao!

Nhưng Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, Trạm Dẫn Lan đột nhiên nói: “Bác gái, không cần. Cháu cùng Bùi Dịch là thật lâu không gặp không sai, nhưng mà cháu đã trở về sẽ có cơ hội gặp mặt, hưởng hồ công ty của cháu cùng công ty Bùi Dịch còn có hợp tác.”

Cô ta nói xong hướng tới Bùi Dịch cười nói: “Lần sau hẹn trước thời gian, đem Bùi phu nhân cũng kêu đến, yêu cầu như vậy anh hẳn không cự tuyệt đi?”

Cô ta có chút xấu hổ đối với Nhậm Tiểu Vi nói: “Bác gái, người không biết, gặp anh ấy một lần thật không dễ dàng.”

“Tiểu Dịch từ nhỏ liền có chủ ý của chính mình, có đôi khi ngang ngược cực kỳ, cô hẳn hiểu rõ.” Nhậm Tiểu Vi khẽ cười nói, cùng Trạm Dẫn Lan tán gẫu.

Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ, trong lòng rầu rĩ, cảm thấy được trên người đầy tức giận như không phát ra không được.

Cô lờm Trạm Dẫn Lan một cái, thái độ tự nhiên thanh thản của cô ta quả thật làm cho cô có chút ngạc nhiên. Cô không nghĩ tới Trạm Dẫn Lan, vậy mà sẽ như thế làm như không có việc gì nói ra, tới giúp cô giải trừ xấu hổ.

Nhưng mà cảm thấy được có gì đó không thích hợp!

Người này, cùng người mà cô trước đây nhìn thấy đã bất đồng. Cô quay đầu sang Bùi Dịch, ngoài ý muốn phát hiện, Bùi Dịch mày cũng hơi hơi nhăn lại.

Tô Thi Thi nhất thời liền vui vẻ, xem ra phiền não không phải chỉ mình cô.

Chỉ là đáng tiếc một bàn măn hán toàn tịch này, Hoa lão phu nhân đại giá đến đây, quả thật chỉ ở chỗ này làm người trang trí.

Ngay lúc Tô Thi Thi đau lòng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thờ phỉ phỉ gào thét: “Tô Thi Thi, các người đến đây ăn ngon, lại không mang theo em!”

“Gâu Gâu!” giọng nói của Đoàn Tinh Đồng vừa mới la lên, bên ngoài liền truyền đến tiếng chó sủa.

Người trong phòng ăn ngoại trừ Trạm Dẫn Lan ra, mọi người sắc mặt bá một phen liền thay đổi.

Mọi người ngủ ngon!

Nay vẫn đủ 3 chương nhé

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Hồngбет

“Tô Thi Thi chị thật quá khi dễ người ta rồi, nhiều thức ăn ngon như vậy, chị vậy mà không gọi em, chị lúc trước còn nói về sau sẽ không bỏ lại em,” Đoàn Tinh Đồng vừa tiến đến, nhìn đến tràn đầy một bàn dài toàn thức ăn ngon, ánh mắt trực tiếp liền tái rồi, nhìn Tô Thi Thi thiếu chút nữa ủy khuất khóc lớn rồi.

Cậu dùng lực vỗ vỗ đầu một phen Đại Cầu Tử đi theo bên cạnh mình, chỉ nghe Đại Cầu Tử gấu một tiếng, hướng tới Tô Thi Thi vọt qua. Ở phía sau bọn họ Tiểu Vĩnh thấy thế, liền chạy theo.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trước mắt hai cái bóng chớp lóe, sau đó Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vĩnh liền chạy tới trước mặt cô, một trái một phải ngồi xổm bên cạnh cô.

Tiểu Vĩnh ngồi xổm ở giữa Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, thiếu chút nữa đem Bùi Dịch cho chen ra ngoài.

“Bọn nó từ khi nào thì nghe lời em nói như thế rồi hả ?” Tô Thi Thi nhìn hai con chó, lại nhìn Đoàn Tinh Đồng đang thờ phỉ phỉ đi tới, cả kinh trừng mắt đều nhanh nháy ra ngoài.

Rõ ràng mấy tháng trước, Đoàn Tinh Đồng vẫn rất sợ hai con chó này, không nghĩ tới bây giờ hai con chó vậy mà nghe lời cậu như thế.

“Hừ! Đây là kết cục cho chuyện các người đi ăn một mình. Đại Cầu Tử, Tiểu Vĩnh, coi chừng chị ấy, không cho chị ấy ăn, bằng không không cho các người ăn thịt!” Đoàn Tinh Đồng nói xong cái chân ngắn cũng nhỏ nhắn chạy tới, rất nhanh đi đến bên cạnh mẹ mình, đáng thương tội nghiệp nhìn mẹ mình:

“Mẹ, con thật đói, con sắp chết đói rồi nè!”

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đứng lên nhường chỗ cho cậu ngồi.

Bên cạnh Đoàn Kế Hùng liền nói: “Qua đây ngồi với cha.”

“Không cần, con muốn ngồi ở giữa cha mẹ mà ăn!” Đoàn Tĩnh Đồng ngồi xuống vị trí của Nhậm Tiểu Vi, đối với người đang ngồi bên tay phải của cậu Trầm Dẫn Lan nhìn thoáng qua, mày lập tức nhíu chặt lại: “Người này là ai, như thế nào chưa thấy qua? Là thân thích của mẹ tôi sao? Cô sao lại không lễ phép như vậy, không thấy được mẹ tôi đang đứng sao?”

“Bác gái, người ngồi chỗ này đi.” Trầm Dẫn Lan nghe Đoàn Tĩnh Đồng nói như vậy liền đứng lên, sắc mặt có chút xấu hổ.

Đây là Đoàn Tĩnh Đồng, Trầm Dẫn Lan ở trong đầu rất nhanh nhớ ra, lúc cô cho người ta điều tra tin tức liên quan tới Đoàn gia. Cực kỳ rõ ràng, trước mặt đứa bé này chính là con trai nhỏ của Đoàn Kế Hùng rồi.

Chỉ là tư liệu mà cô điều tra được không nói cho cô biết, con trai nhỏ của Đoàn Kế Hùng vậy mà không lễ phép như thế, quả thực là một cái Hồn Thê Tiểu Ma Vương!

Trầm Dẫn Lan vừa đứng lên, Đoàn Tĩnh Đồng duỗi cái tay mập mạp của mình liền đem cô hướng bên cạnh đẩy đi. Sau đó lôi kéo Nhậm Tiểu Vi đáng thương tội nghiệp nói: “Mẹ. Chúng ta thật lâu không có cùng nhau ăn cơm, người gấp thức ăn cho con có được hay không?”

“Được được, mẹ gấp thức ăn cho con. Đồng Đồng con tại sao lại gầy nhiều như vậy? Có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?” Nhậm Tiểu Vi nhìn đến con trai nhỏ của mình nước mắt dần dần, cái gì đều đã mặc kệ, lập tức ngồi đến trên chỗ ngồi, đầu lòng xoa xoa mặt cậu. “Khán trương kêu bác sĩ đến đây xem xét một phen, như thế nào gầy nhiều như vậy?” Đoàn Kế Hùng cũng cau mày, cẩn thận nhìn sắc mặt cậu con trai nhỏ của mình.

Nhưng mà con trai ông tuy nhìn gầy rất nhiều, khí sắc rất tốt, lại không giống như là sinh bệnh rồi.

“Còn không phải...” Đoàn Tĩnh Đồng vốn dĩ định nói, còn không phải anh trai cậu cùng chị dâu không chế thức ăn của cậu, nhưng nghĩ lại nếu nói như vậy, cha mẹ cậu khẳng định sẽ không cho phép cậu tiếp tục trở về Thi Dịch. Vội vàng sửa lời nói: “Con đang giảm béo, bác sĩ nói con quá béo, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này.”

“Giảm béo?” Nhậm Tiểu Vi sùng sốt, lập tức gật đầu nói, “Con quả thật không chế hình thể một chút cũng tốt, bất quá không được quá gầy, như vậy đối thân thể cũng không tốt.”

Bà chưa bao giờ ghét bỏ con trai mình có dáng vẻ béo, chỉ mong sao cậu ăn nhiều một chút. Lập tức Nhậm Tiểu Vi liền đem mấy đĩa thịt đưa đến trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy đến thức ăn ở trước mặt, nước miếng thiếu chút nữa đều phải chảy xuống rồi. Liền lập tức cầm lên một cái đùi gà trước mặt, liền muốn nhét vào trong mồm. Nhưng mà ngay khi chân gà nhét đến trong miệng, cậu lại run run một phen, ngẩng đầu lên lút hướng tới Bùi Dịch nhìn qua.

Trước mặt anh trai cậu lại dám ăn thịt, trở về hẳn sẽ rất thâm!

Bùi Dịch làm sao mà không biết tâm tư trong lòng cậu bé, nhưng mà hôm nay đáng ngạc nhiên là anh không có mặt nặng mày nhẹ với cậu, mà là đối với cậu gật gật đầu.

Đoàn Tĩnh Đồng lúc này hưng phấn đến thiếu chút nữa kêu to, lập tức cầm lấy chân gà hướng trong miệng mạnh nhét vào.

Động tác ăn như hổ đói của cậu nhất thời để cho Nhậm Tiểu Vi tròn mắt đỏ lên, đầu lòng nói: “Làm sao có thể đói như thế? Đồng ý với mẹ, liền về ở Đoàn gia có được hay không? Con muốn ăn cái gì mẹ cũng sẽ cho người làm cho con ăn.”

“Khụ khụ...” Đoàn Tĩnh Đồng nào biết đâu rằng mẹ mình sẽ đề nghị yêu cầu như vậy, thiếu chút nữa nghẹn chết, nghẹn cổ nói, “Con chỉ muốn ở lại nhà của anh, giảm béo, không thành công con sẽ không trở lại, chẳng thể thi con sẽ tuyệt thực!”

“Con, đứa nhỏ này, được rồi con ăn đi.” Nhậm Tiểu Vi đối với đứa con trai nhỏ này thật sự không có biện pháp gì, đành phải chiều theo ý cậu.

Mẹ con hai người một người liều mạng gấp một người liều mạng ăn, trong khoảng thời gian ngắn cũng chẳng thêm quan tâm đến chuyện gì khác

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tên nhóc con này tới thật đúng là thời điểm. Chỉ là lúc cô nhìn đến hai con chó một trái một phải trừng mắt nhìn cô khi đó, đầu có chút đau.

“Gâu gâu!” Đại Cầu Từ đứng thẳng lên, hướng tới đây bàn đồ ăn liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn về Tô Thi Thi kêu một tiếng, ý tứ kia giống như là muốn nói, Tô Thi Thi cho nó thức ăn.

Tô Thi Thi ở trên đầu nó gõ một phen, chỉ chỉ Bùi Dịch bên cạnh: “Nói với ta vô dụng, người nói với anh ấy đi”

Đại Cầu Từ quay đầu, vừa thấy đến Bùi Dịch nhất thời liền yên, giống như một đứa trẻ đang tức giận nhưng cũng không dám làm gì, sau đó mạnh ở trên

bàn đưng phải một phen. Chỉ nghe phịch một tiếng, cái bàn dài chấn động một cái. Đoàn Tinh Đồng đang ăn canh, bị như vậy giật mình trực tiếp sắc, tức giận đến nỗi cảm cái xương gà lên liền hướng tới Đại Cầu Tử ném qua.

“Đừng - -” Tô Thi Thi không kịp ngăn cản, Đại Cầu Tử liền roạt một phen nhảy dựng lên, nhưng mà ở một bên khác Tiểu Vĩnh động tác rõ ràng muốn so với Đại Cầu Tử mau lẹ hơn, trực tiếp vượt qua Tô Thi Thi, há miệng một cái ngoặm được khúc xương vừa ném qua.

Cái thân hình không lồ màu đen kia ở giữa không trung xẹt qua một đường cong ưu mỹ, lập tức nặng nề mà rớt xuống, hướng tới cái bàn hạ cánh xuống. Xong rồi...

Tô Thi Thi mạnh che ánh mắt, chỉ cảm thấy thân thể một nhẹ, đã bị Bùi Dịch kéo lên, hai người rất nhanh lui về sau

Lập tức nghe được phịch một tiếng bạo liệt, sau đó làm tiếng rầm rầm chén đĩa vỡ vụn, Tiểu Vĩnh nặng nề mà nện ở bên cạnh cái bàn, đem cái bàn kia hất ngã rồi.

“Thức ăn của ta!” Đoàn Tinh Đồng mặt đều đã tái rồi, nắm nắm tay nhỏ thờ phì phì chạy tới.

“Gâu gâu!” Tiểu Vĩnh tựa hồ có chút sợ Đoàn Tinh Đồng, nhìn đến cậu bỏ nhào qua, lập tức đem xương gà trong miệng ngậm hướng trên đầu Đại Cầu Tử ném đi, co cẳng chạy.

“Gâu gâu!” Đại Cầu Tử nhìn đến khúc xương kia đặc biệt vui mừng, há miệng một cái, quỳ rạp trên mặt đất liền gặm xương, nhưng nó lập tức phát hiện trên mặt đất còn có cang thêm nhiều thức ăn ngon, đem xương gà nuốt xuống, liền hướng tới kia nhào tới.

“Hai con chó chết này!”

Đoàn Tinh Đồng nổi giận, cậu rất không dễ dàng mới có thể ăn một bữa nhiều thịt đến như vậy, vậy mà bị hai con chó này phá hỏng, tức giận đến trực tiếp bắt được hai cái chân của Đại Cầu Tử đánh tới. Tiểu Vĩnh đã chạy ra xa vừa thấy đến cha của các con mình bị ức hiếp liền xoay chuyển mũi liền vọt tới.

Tình hình lập tức rối loạn, một người hai chó lập tức xoay vận thành một đoàn.

Này toàn bộ mọi chuyện phát sinh chỉ có mấy mươi giây đồng hồ, mọi người lấy lại tinh thần thời điểm, liền nhìn đến Đoàn Tinh Đồng cùng hai con chó đang đánh nhau rồi.

Nhậm Tiểu Vĩ cùng Đoàn Kế Hùng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng kêu hô người đến đây, đem hai con chó lôi ra ngoài.

“Đừng làm cho tiểu thiếu gia bị thương! Nhanh lên đem chó bắt ra ngoài, đánh chết chúng nó!”

Nhậm Tiểu Vĩ vừa sốt ruột lại tức giận, đối với Bùi Dịch nói: “Tiểu Dịch, con nhanh đem chó bắt lại, sẽ làm bị thương đến em trai con đó.”

“Thương tổn không thấy.” Bùi Dịch lờm một cái tình hình chiến đấu kịch liệt giữa người và chó bên kia, nhàn nhạt nói.

Mà bên cạnh, Tô Thi Thi trực tiếp nhìn tình hình này, hoàn toàn không rõ này toàn bộ là chuyện gì đang xảy ra. Vốn dĩ bị Đoàn Tinh Đồng, một đứa bé như vậy chỉ trích, lại vẫn có chút tức giận, nhưng mà thấy một màn như vậy, thậm chí có chút dở khóc dở cười.

Khó trách thằng nhóc này gần đây gầy nhiều như vậy, thì ra mỗi ngày là cùng chó đánh nhau?

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đoàn Tinh Đồng dũng mãnh vô cùng.

Cô còn đang nghĩ Đại Cầu Tử và Tiểu Vĩnh như thế nào cùng Đoàn Tinh Đồng cảm tình tốt như vậy, thì ra không phải tình cảm tốt, là sợ cậu nhóc! Lúc này, Đoàn Tinh Đồng cùng hai con chó đánh nhau vậy mà không chút nào thua thiệt, thật sự là rất uy phong!

“Là anh dạy?” Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhú mày: “Anh dạy nó động tác hữu dụng hơn, nó quá béo, động tác không thích hợp.”

“Anh... Thắng!” Tô Thi Thi không thể không tán thưởng Bùi tiên sinh, cô tuyệt đối tin tưởng Đoàn Tinh Đồng là Bùi Dịch vụng trộm gọi tới.

Lần này tốt rồi, mọi người đều bị kéo xuống rồi.

Mọi người sớm an!

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nén Thế!* - Quyển 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Hai anh em này không tệ

Người và chó đại chiến giằng co chừng 3 phút, rốt cục bị đám người hầu chạy tới kéo ra rồi.

Đoàn Tinh Đồng bị kéo ra thời điểm, trong miệng còn ngậm một ngum lông mao màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhéo giống như da quả quýt một dạng, một cái vể phi phi phi phun lông mao ra ngoài.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh vừa được tự do liền liền xông ra ngoài, giống như phía sau có quỷ đang đuổi theo một dạng.

“Đồng Đồng, không có việc gì đi, có làm bị thương hay không? Nhanh lên, kêu bác sĩ đến đây tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại!” Nhậm Tiểu Vi gần như là bỏ nhào tới, một cái vể muốn kiểm tra thương thế Đoàn Tinh Đồng, chỉ sợ cậu nhóc xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cũng cực kì khó coi, vừa rồi một màn kia hoàn toàn phá hủy kế hoạch của ông ta. Hiện tại lại lo lắng con trai nhỏ của mình bị thương, cảm xúc rối loạn đến cực điểm, nếu không có người ngoài ở đây, sẽ bạo phát tại chỗ.

Tô Thi Thi đã sớm đứng ở bên cạnh Phương Ngọc Hoa, nhỏ giọng nói: “Bà nội, chúng ta đi về trước.”

“Đồng Đồng không có việc gì đi?” Phương Ngọc Hoa lại là có chút lo lắng nhìn Đoàn Tinh Đồng.

Tô Thi Thi mỗi ngày đều đã cùng Phương Ngọc Hoa gọi điện thoại, cũng cùng bà nói qua chuyện của Đoàn Tinh Đồng. Phương Ngọc Hoa biết, cháu gái mình kỳ thật cũng cực kỳ thích vị em chồng này, đương nhiên bà cũng không muốn nhìn thấy Đoàn Tinh Đồng gặp chuyện không may.

“Yên tâm đi, nó cực kỳ tinh ranh, mới không tự làm mình bị thương.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Cô vừa rồi đúng là thấy rõ ràng, vẫn đều là Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh chịu khi dễ, Đoàn Tinh Đồng một cọng lông tơ cũng không thiếu.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh là do Bùi Dịch cho người ta đặc biệt huấn luyện, hiểu tính người, đương nhiên sẽ không đi thương tổn Đoàn Tinh Đồng. Mà còn giống vừa rồi chẳng qua chỉ là đùa giỡn, hầu như mỗi ngày đều ở Thi Dịch trình diễn một lần, hai con chó này sớm đã thành thói quen.

“Mẹ, con thật sự không có việc gì! Người xem, một chút thương tổn cũng không có, không cần lo lắng.” Đoàn Tinh Đồng vừa nghe muốn tiêm thuốc, lập tức nóng nảy, “Chú Lý ở bên ngoài chờ con, con đi ra ngoài trước đây.”

Cậu nói xong lập tức bỏ cửa chạy lấy người, chạy hai bước nhớ tới cái gì. Quay đầu chạy đến cái bàn bên cạnh, nhặt lên một miếng thịt bò chưa bị làm rơi đồ xuống đất co cẳng chạy.

Tô Thi Thi thấy vậy chỉ nghĩ muốn che đây ánh mắt. Tên nhóc con này cũng quá làm dễ cho người ta càng thêm sốt ruột rồi, biến thành giống như bọn họ thật sự không cho cậu com ăn một dạng.

Nhậm Tiểu Vi ngây ngốc nhìn con trai mình chạy đi, mãi đến khi Đoàn Tinh Đồng đã chạy ra ngoài sân, bà mới phản ứng kịp, vội vàng kêu Hồng Cẩm chạy ra ngoài đuổi theo.

Nhưng làm sao có thể đuổi kịp, chú Lý lái xe nhanh có tiếng, nhanh như chớp liền lái xe biến mất.

Trong nhà ăn một mảnh bừa bãi, một bàn măn hán toàn tịch, xem như triệt để đập hư rồi. Tô Thi Thi đỡ Phương Ngọc Hoa, cẩn thận tránh đạp lên những mảnh vỡ cùng thức ăn vương vãi trên mặt đất, đi ra ngoài.

“Trạm tiểu thư, cho cô chê cười rồi.” Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi trên mặt đều đã thật mất mặt, xấu hổ hướng tới Trạm Dẫn Lan cười.

Mời Trạm Dẫn Lan đến đây quả thật là chủ ý của Nhậm Tiểu Vi, nhưng mà Đoàn Kế Hùng trước đó cũng đồng ý rồi.

Hiện tại Trạm Dẫn Lan đã sớm khác xưa rồi, chỉ mỗi việc là người thừa kế tương lai của công ty Phi Tầm thôi cũng đã rất giá trị rồi, đã không phải là người hiện giờ Đoàn gia đắc tội được.

“Đoàn lão gia, bác gái, là do cháu đường đột rồi.” Trạm Dẫn Lan vô tình cười cười, quay đầu nhìn đến Bùi Dịch hướng tới cô đã đi tới, ánh mắt nhất thời sáng một phen.

“Trạm tiểu thư, hôm nay thật xin lỗi, hôm nào tôi làm chủ hướng cô nhận tội.” Bùi Dịch đi đến trước mặt Trạm Dẫn Lan, đối với cô khách khí nói.

Trạm Dẫn Lan trong lòng néo một cái, cô có thể tiếp nhận sự coi thường của Bùi Dịch, nhưng mà, lại khó chấp nhận sự khách khí của anh như vậy.

Đây là làm như người xa lạ, Bùi Dịch lại cùng cô giữ một khoảng cách, đối với cô giống như là đối đãi người xa lạ một dạng.

Nhưng trên mặt cô lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, hướng về phía Bùi Dịch sáng lạn nở nụ cười một phen: “Không có việc gì, hôm nay đột nhiên đến đây như vậy, là do em đường đột rồi.”

“Tôi đưa cô trở về.” Bùi Dịch nói xong, tiện xoay người đi ra bên ngoài.

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt tối sầm lại, trong lòng hết sức vui mừng, đối với Trạm Dẫn Lan nói: “Hôm nay liền không giữ Trạm tiểu thư, hôm nào lại gặp.”

“Được, Đoàn lão gia, bác gái, tạm biệt.” Trạm Dẫn Lan cùng Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng lên tiếng chào hỏi, liền đi theo đi ra ngoài.

Chỉ là lúc cô đi vào trong viện thời điểm, phát hiện có hai chiếc xe. Lúc này Tô Thi Thi chính đang đỡ Phương Ngọc Hoa, ngồi vào trong đó một chiếc Lincoln màu bạc.

Bên cạnh một chiếc Cayenne màu đen, Đoàn Tinh Đồng đang ngồi gặm thịt bò.

Đoàn Tinh Đồng vừa ăn thịt, một bên mở cửa huyết sáo. Nơi xa truyền đến một trận tiếng chó sủa, chỉ thấy một vàng một đen hai cái bóng đáng rất nhanh chạy vào trong xe, đứng là Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh.

“Chết tiệt, không cần cướp đoạt thịt của ta. Các người mỗi ngày ăn tốt như vậy, lại vẫn muốn cùng ta cướp đoạt, thật quá đáng!” Bên trong chiếc Cayenne truyền đến tiếng Đoàn Tinh Đồng thở phì phì, còn có vài tiếng kêu của chó.

Trạm Dẫn Lan có chút khó khăn. Lái xe của cô đã trở về. Mà lúc này, nơi này chỉ có hai chiếc xe, một chiếc xe Tô Thi Thi ngồi, cô đương nhiên không có khả năng lại đi qua đó ngồi cùng. Như thế, cũng chỉ còn lại có chiếc xe Đoàn Tinh Đồng đang ngồi này thôi.

“Ủy khuất cho cô rồi.” Bùi Dịch đi tới, đối với Trạm Dẫn Lan chỉ dẫn một phen.

Trạm Dẫn Lan vốn dĩ còn có chút do dự, nhưng nghe đến Bùi Dịch nói những lời này, trong lòng những cái khúc mắc kia lập tức buông xuống. Nhìn anh gật gật đầu, tiện hướng tới chiếc xe Đoàn Tinh Đồng cùng hai con chó đang ngồi kia đi đến.

“Phía sau không ngồi được rồi.” Đoàn Tinh Đồng nhìn đến Trạm Dẫn Lan đi đến, hướng về phía cửa sổ reo lên.

Bùi Dịch thuận thế kéo ra cửa xe phía bên ghế phụ lái. Trạm Dẫn Lan cũng không nghĩ nhiều, hướng về phía Bùi Dịch nở nụ cười, ngồi vào ghế phụ kia.

Nhưng cô mới vừa ngồi xuống, liền sau đó nghe được giọng nói của Đoàn Tinh Đồng đang ngồi phía sau truyền đến: “Anh, người cũng đừng ở đây cùng tui em chen lấn giành chỗ, đi qua xe kia ngồi đi.”

Đoàn Tinh Đồng nói xong lại rất nhanh gặm một miếng thịt bò, một bộ dạng như sợ hãi Bùi Dịch cướp đoạt mất vậy.

Cái này xấu hổ rồi.

Chiếc xe đã ngồi đầy, Trạm Dẫn Lan sắc mặt bá một phen có chút tái nhợt, kia chẳng phải là - -

“Ủy khuất cô rồi, lái xe sẽ đưa cô về khách sạn.” Bùi Dịch đi đến chỗ kế bên bên cạnh tay lái, hướng về phía Trạm Dẫn Lan âm áp nở nụ cười một phen.

Cùng lúc đó, chú Lý khởi động xe. Xe lấy tốc độ như tên bắn roạt một phen hướng tới phía trước liền xông ra ngoài. Trạm Dẫn Lan ngay cả thời gian cùng Bùi Dịch nói một câu đều không có, trơ mắt nhìn xe rời khỏi sân.

Một màn này, Tô Thi Thi thấy rõ ràng. Lúc này cô yên lặng ngồi trở lại vào trong xe, kéo lên cửa kính xe lên, làm như chính mình cái gì đều đã không thấy được.

“Hai anh em nhà này thật không tệ.” Phương Ngọc Hoa cười nói.

Tô Thi Thi có chút khó xử trừng mắt nhìn bà nội liếc mắt một cái: “Bà nội, người nói cái gì? Chuyện này chỉ là trùng hợp.”

“Ha ha, bà nội biết.” Phương Ngọc Hoa cười nói.

Không quá bao lâu, cửa xe mở ra, Bùi Dịch về tới leo lên xe, đối với lái xe nói: “Lái xe.”

Một hồi náo kịch rốt cục kết thúc. Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng hai người sững sờ nhìn hai chiếc xe rời đi, cả nửa ngày mới phản ứng kịp.

“Xem ra, Bùi Dịch đã sớm tính kế từ trước, hôm nay lại công toi bạn rận rồi.” Đoàn Kế Hùng thở phì phì trừng mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, “Đều là do bà nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc.”

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt lạnh lùng: “Ông trước nên giải quyết tốt chuyện đứa con lớn của mình đi đi.”

Bà nói xong tiện xoay người hướng tới trong phòng đi đến, trong lòng tức giận đến nghiến răng ngửa.

“Tô Thi Thi, cô đừng quá đắc ý.” Nhậm Tiểu Vi quả đấm xiết chặt, tức giận đến run cầm cập.

Bà cho rằng Trạm Dẫn Lan đã đến sẽ làm cho Tô Thi Thi khó chịu, nhưng mà bà lại hiển nhiên xem nhẹ năng lực chịu đựng của Tô Thi Thi, cô vậy mà một chút cũng đều không thêm để ý!

Hôm nay xảy ra toàn bộ chuyện này, hoàn toàn vượt quá dự tính của bà, bà cần tính toán ngẫm lại bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Bà quay đầu nhìn thoáng qua xe đã đi xa, ở trong lòng thì thảo nói: “Trạm Dẫn Lan, hi vọng cô bây giờ không giống như trước vô dụng như thế!”

Bà là chán ghét Trạm Dẫn Lan không sai, nhưng bà càng hận Tô Thi Thi! Là Tô Thi Thi hủy đi toàn bộ kế hoạch của bà, bà tuyệt đối sẽ không cho phép Tô Thi Thi cùng con trai của mình ở cùng một chỗ!

Mà bên kia, hai chiếc xe đang trên đường trở về, nhưng mà không khí đầy quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200

Dạo gần đây bạn hơi bị rối rắm. Nói chung có nhiều chuyện xảy ra. Cũng không muốn nhắc đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chú Á! Đừng Nên Thế! - Quyển 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.